

Thầm Yêu: Quất Sinh Hoài Nam

Contents

Thầm Yêu: Quất Sinh Hoài Nam	2
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Tác Giả Và Tác Phẩm	2
2. Chương 1-2: Tơ Vương	3
3. Chương 2: Năm Tháng Tĩnh Lặng	7
4. Chương 3: Không Thể Nhún Nhường	9
5. Chương 4: Cũng Xem Như Đã Toại Nguyên	12
6. Chương 5: Anh Đúng Là Đồ Đểu	15
7. Chương 6: Có Sao Phải Cam Lòng?	18
8. Chương 7: Điều Tôi Muốn Thấy Nhất	22
9. Chương 8: Duyên Phận Nước Sôi	23
10. Chương 9: Coi Nhau Như Người Qua Đường	29
11. Chương 10: Bảo Mẫu Cao Cấp	33
12. Chương 11: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	35
13. Chương 12: Tình Cảm Hào Huyền	39
14. Chương 13: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt	43
15. Chương 14: Bí Mật Không Thể Nói	47
16. Chương 15: Những Người Mang Thù Hận Đầu Cô Đơn	51
17. Chương 16: Nếu Không Có Hoàng Dung	54
18. Chương 17: Lạnh Nhạt Và Sĩ Diện	56
19. Chương 18: Nhân Vật Then Chốt	60
20. Chương 19: Nữ Chính Ngây Thơ Và Ác Nữ Xinh Đẹp	63
21. Chương 20: Khán Giả	66
22. Chương 21: Thực Ra Chỉ Là Hờn Giận	69
23. Chương 22: Lạc Chỉ, Cổ Lên	73
24. Chương 23: Lãng Mạn - Nghĩa Là Không Có Về Sau	76
25. Chương 24: Về Sau	80
26. Chương 25: Đồ Quyên Đồ*	83
27. Chương 26: Màn Diễn Tình Bạn	87
28. Chương 27: Chúng Mình Hẹn Hò Đi	93
29. Chương 28: Thần Giao Cách Cảm	96
30. Chương 29: Người Kể Chuyện Thuở Nhỏ	101
31. Chương 30: Tình Mộng	105
32. Chương 31: Ngày Mưa	109
33. Chương 32: Tuổi Trẻ Của Người Đáng Xem	115
34. Chương 33: Swarovski	118
35. Chương 34: Thỏ Lộ	121
36. Chương 35: Xin Lỗi	123
37. Chương 36: Thực Ra Mình Không Muốn Tin Cậu	126
38. Chương 37: Những Người Được Yêu Chiều Sẽ Luôn Có Chỗ Dựa	129
39. Chương 38: Tàu Đi Về Phía Mùa Đông	132
40. Chương 39: Sông Mê Kông Vỡ Nát	133
41. Chương 40: Hận	137

42. Chương 41: Phù Thủy Thời Gian	141
43. Chương 42: Ký Ức	143
44. Chương 43: Vì Cố Chấp Nên Chẳng Nhận Ra	146
45. Chương 44: Tình Thắm Kín, Tình Nặng Sâu	148
46. Chương 45: Lạc Chỉ Yêu Thịnh Hoài Nam, Không Ai Hay Biết	150
47. Chương 46: Chúng Ta Đều Là Kẻ Dối Trá	154
48. Chương 47: Chỉ Còn Ngày Hôm Qua	157
49. Chương 48: Cậu Muốn Mình Thích Cậu	162
50. Chương 49: Không Có Được	165
51. Chương 50: Tình Lặng Trước Giông Bão	169
52. Chương 51: Nữ Hoàng Dạ Tiệc	174
53. Chương 52: Nếu Mình Muốn Cười Cậu	177
54. Chương 53: Anh Chẳng Còn Quan Tâm Sự Thật Là Thế Nào	180
55. Chương 54: Mất Cái Này, Được Cái Khác	185
56. Chương 55: Cô Chưa Bao Giờ Cười Rạng Rỡ Đến Thế	190
57. Chương 56: Tình Yêu Của Người Khác	198
58. Chương 57: Chẳng Mấy Khi Hồ Đồ Như Thế	200
59. Chương 58: Trùng Hợp Thật	205
60. Chương 59: Một Nụ Cười Khiến Lòng Người Đau Nhói	211
61. Chương 60: Tạm Biệt, Hoàng Đế Bệ Hạ	214
62. Chương 61: Có Lẽ Anh Đã Thích Lạc Chỉ Từ Rất Lâu Rồi	217
63. Chương 62: Tại Sao Phải Quay Lại?	221
64. Chương 63: Vì Sao Mình Lại Yêu Cậu?	224
65. Chương 64: Cuộc Sống Vốn Không Đơn Giản	227
66. Chương 65: Ngày Mai Lại Là Một Ngày Mới	231
67. Chương 66: Người Đứng Một Mình Dưới Ánh Đèn Luôn Là Cô	236
68. Chương 67: Vẫn Chưa Phải	239
69. Chương 68: Hồn Loạn	243
70. Chương 69: Mê Man	249

Thâm Yêu: Quất Sinh Hoài Nam

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình cảm, HEDịch giả: 3TeamĐộ dài: 91 chương, 4 ngoại truyện (số chương nhiều nhưng độ dài chương ngắn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu-quat-sinh-hoai-nam>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Tác Giả Và Tác Phẩm

1. Tác giả:

Bát Nguyệt Trường An, tên thật là Lưu Uyển Hội, sinh năm 1987. Tốt nghiệp Đại học Quang Hoa ở Bắc Kinh, ngành Quản lý. Được Nguyên Tổng biên tập Triệu Trường Thiên (Tạp chí « Manh nha » Trung Quốc) khen ngợi là thế hệ nhà văn mới, là tác giả xuất sắc và phổ biến được hoan nghênh nhất trên mạng Tấn Giang – Trung Quốc, được trang mạng Douban.com cho điểm cao nhất trong mục tác giả viết về văn học tuổi trẻ. Một số tác phẩm đã xuất bản của tác giả: Trở về tuổi thơ, Điều tuyệt nhất của chúng ta, Lá thư không đề tên người gửi, Năm năm bị đánh cắp, Xin chào những tháng năm xưa...

2. Tác phẩm:

Tiểu thuyết do tác giả Bát Nguyệt Trường An của “Xin chào, những tháng năm xưa” tập trung sáng tác trong suốt bốn năm, bộc bạch hết thấy cảm xúc khi yêu một người suốt cả thời niên thiếu. Đây là một

trong những tác phẩm được độc giả mong chờ nhất trên mạng văn học Tấn Giang.

“Đây là tiểu thuyết được tôi viết một cách nghiêm túc nhất, cất chứa nhiều tình cảm nhất, thời gian sáng tác cũng lâu nhất...” Nếu như trong “Xin chào, những tháng năm xưa”, tôi kiếm tìm sự đồng cảm, vậy ở trong “Thầm yêu – Quất Sinh Hoài Nam”, tôi đang tìm kiếm những nét giống nhau giữa chúng ta.” – Bát Nguyệt Trường An

Đây là một câu chuyện về tình yêu thầm thương trộm nhớ. Chỉ là, thời gian thầm yêu này dài quá, dài đến mức có thể đánh thức ký ức về mối tình sâu kín mà mỗi người đã từng trải qua.

Bốn năm chờ đợi sẽ không uổng phí.

Trước giờ chưa từng có một tác phẩm tiểu thuyết thanh xuân nào có thể miêu tả tỉ mỉ trái tim của những người trẻ tuổi như thế.

Cuốn sách này sẽ khiến người ta mê mẩn. Tất cả những gì ngủ say trong não, hết thấy những gì sôi sục trong tim, toàn bộ những ký ức về yêu thương, đều sẽ ngăm cuộn trào mãnh liệt.

“Tình yêu thiết tha của những người trẻ tuổi sẽ đủ sức lay động trái tim bất cứ ai, cũng có thể khiến họ phải thốt ra một tiếng thở dài cảm thán.”

(Giải thích về tên tác phẩm một chút: Quất sinh Hoài Nam tức là cây quýt mọc ở Hoài Nam (phía Nam sông Hoài), Trung Quốc. Quýt này khi chuyển đến trồng tại phía Bắc sông Hoài trở thành cây chỉ (hay còn gọi là cây quýt hôi, cây tranh gai, một loài cây cùng họ cam quýt). Thành ngữ này xuất phát từ tích một câu chuyện đối đáp thử trí thông minh giữa Yến Tử thời Xuân Thu và vua nước Sở khi đó, sau này dùng để chỉ hoàn cảnh có thể thay đổi tính chất của sự vật. Quýt mọc ở Hoài Nam là cây quýt, mọc ở Hoài Bắc trở thành cây chỉ, giống tốt chỉ có thể sinh tồn trong môi trường thích hợp với mình. Môi trường tự nhiên có tính quyết định đối với thực vật.

Trong truyện, cô gái tên là Lạc Chỉ, chàng trai tên Thịnh Hoài Nam. Cây Chỉ sinh trưởng ở Hoài Bắc chứ không sống ở Hoài Nam, vì vậy cái tên này có ý muốn nói, đất đai ở nơi anh sẽ mãi mãi không thể cho em kết quả mà em mong muốn, tình yêu thầm kín của em vĩnh viễn cũng không thể nở ra đóa hoa mà anh cần.

Tuy nhiên mọi người yên tâm, nói vậy thôi chứ truyện này happy ending, tình yêu này cuối cùng vẫn đâm hoa kết trái, câu chuyện vẫn viên mãn, bỏ công độc giả ở bên ý chờ đợi suốt bốn năm (2010 đến 2014) ==)) Hy vọng độc giả bên mình cũng sẽ yêu thích tác phẩm như vậy :”> Xin cảm ơn ạ :x)

2. Chương 1-2: Tô Vương

Chương Mở Đầu: Con trai nhà họ

Nhật ký yêu quý:

Liệu con người có thể điều khiển ký ức của mình không?

Nếu không thể, vậy những che đậy giấu diếm, những an ủi dối lòng kia từ đâu mà đến?

Nếu có thể, vậy tại sao trong rất nhiều chuyện quan trọng, chúng ta lại chỉ nhớ được các chi tiết vụn vặt nhỏ nhoi? Những thứ qua trọng không thể xem nhẹ thì bị chặn lại trước ống kính của thời gian, khuôn mặt của diễn viên chính như trở nên mơ hồ loáng thoáng?

Có thật là tôi đã từng gặp người ấy hay không?

Có thật là đã cảm nhận được cái siết tay rất chặt của mẹ, mẹ nói, nhìn kìa Lạc Lạc, đó là con trai nhà họ..

Con trai nhà họ.

Sắc pháo hồng tung bay, dải lụa lung linh đẹp đẽ, chèn khuất giữa tiếng người ồn ào. Tôi không nhớ được bao khách khứa đã đi qua, thế nhưng lại luôn mơ hồ nhớ khuôn mặt của một người phụ nữ khi cô ấy cúi đầu hỏi mình, hay có thể nói là hỏi tất cả những đứa trẻ đến dự lễ cưới xung quanh mình, rằng, cô dâu có đẹp hay không? Sau này có muốn làm cô dâu hay không?

Tất cả đều đồng thanh hô “có”.

Một động tác, một giọng điệu hay một từ ngữ khí, đều là rất nhỏ, nhưng lại giống như một bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng siết lấy trái tim tôi, tất cả đều theo đó mà sống dậy. Đường như lúc ấy, có một thứ gì len lỏi vào linh hồn vẫn đang ẩn náu trong hình hài bé con, cố gắng xuyên qua bầu không khí huyền ảo để tiếp cận một thế giới mới mẻ nhưng cũng đầy nghịch lý.

Thứ mà bao nhiêu năm nay tôi vẫn vương vấn không quên, hoá ra là những điều này, chứ không phải là người ấy.

*****g

Lạc Chỉ ngồi trước bàn học, nhìn quyển sổ với trang giấy trắng tinh trước mắt.

Bút còn nằm trên mặt giấy, nắp bị bỏ sang một bên. Không biết cô đã cầm chiếc bút lên bao nhiêu lần, cuối cùng quyết định viết ngày tháng lên giấy. Viết được một ít lại cảm thấy chẳng ra sao, không thể nặn ra con chữ nào, chỉ đành để lại vài nét bút trên mặt giấy cùng với vết mực xanh đã khô, thứ dấu vết khiến người ra khó chịu.

Đã gác bút quá lâu rồi, bây giờ không viết được nữa.

Bạn cùng phòng cô là Bách Lệ vừa nhận điện thoại xong đã vội vàng lao ra cửa, cốc mì ăn liền vẫn còn để trên mặt bàn, có lẽ còn lâu mới hết được mùi mì tỏa đó. Lạc Chỉ ngán ngạo vạch vài nét bút trên giấy, chợt thấy sống mũi mình cay cay.

Trước giờ người dọn phòng ký túc luôn luôn là Lạc Chỉ. Về mặt này, cô chưa bao giờ cảm thấy oán trách. Cô chăm chỉ như vậy, chẳng qua là vì cô chịu bần tiện hơn người khác nhiều. Không đợi được Bách Lệ, cô chỉ còn cách tự thân vận động mà thôi.

Nhận nhin cũng là một kiểu thông minh.

Sáng hôm nay, Giang Bách Lệ ngồi ở trên giường, cầm bài Tarot bắt đầu trò bói toán mỗi tháng một lần mà từ hồi cấp ba đến bây giờ cô ấy vẫn làm, nhất quyết bắt Lạc Chỉ phải rút một lá. Lạc Chỉ rút xong, còn chẳng thèm nhìn đã ném qua cho “bà bói” trên giường, cúi đầu đọc tiếp tiểu thuyết tranh thám của Keigo Higashino. Không biết qua bao lâu, đột nhiên bên tai bị dội vào tiếng hét lớn, “Rốt cuộc cậu có nghe mình nói không thế hả? Mình bảo là, dù sao cậu cũng phải nhận nhin, phải kiểm chế, người biết chờ đợi bền bỉ mới là kẻ thông minh.”

Lạc Chỉ ngẩn đầu, uể oải nhìn cô bạn, “Mình đã được tôi luyện thành kẻ thông minh ngay từ khi bắt đầu ở cùng cậu rồi.”

Bách Lệ lại kêu gào cái gì mà “thật không ngờ lại thế”. Từ hồi cấp ba, Bách Lệ đã bắt đầu học bói mà Tarot, nhưng việc này có vẻ vẫn không thay đổi được cuộc sống hỗn loạn của cô ấy. Về điểm này, đến bản thân Bách Lệ Cũng không giải thích nổi.

Đó là bởi vì cậu chỉ trong chờ vào số mệnh, không tự biết mình cố gắng. - Lạc Chỉ trầm nghĩ.

Lạc Chỉ không tin vào thứ gọi là số mệnh. Cô sợ mình lo tai kiếp của trời rồi quên đi mối họa từ người. Vì mối họa từ con người còn có thể ghét bỏ và phản kháng, nhưng ý trời thì không chống được. Nếu tin vào vận mệnh, có lẽ cô sẽ chẳng thể hy vọng vào điều gì nữa.

Nhưng có một câu Bách Lệ nói đúng: Người biết chờ đợi bền bỉ mới là kẻ thông minh, nhận nại là yêu tố rất cần thiết.

Chẳng có ai hiểu điều này hơn Lạc Chỉ.

Cô nhìn đồng hồ, qua nửa tiếng rồi, thế mà cô vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung.

Trang giấy trước mặt trắng tới loá mắt.

Cô thở dài, đứng dậy. Lúc đứng lên, chiếc ghế phát ra âm thanh bém nhọn, nền nhà làm bằng xi măng, ma sát nhẹ với chân ghế cũng phát ra tiếng như tiếng phanh xe. Lạc Chỉ cắn thân bụng cốc mì của Bách Lệ mang vào nhà vệ sinh đổ, rồi quay lại phòng mở cửa sổ cho thoáng, sau đó quét sạch sẽ những tờ giấy vứt

đầy mặt đất mà đêm qua Bách Lệ dùng để lau nước mắt nước mũi. Xong xuôi, cô đi rửa tay, hít thở sâu một hơi, rồi mở đèn bàn.

Cứ như thể mở đầu một nghi thức tôn giáo nào đó.

Cuối cùng cũng có thể cầm bút lên, gạch mạnh mấy đường trên mặt giấy, mãi cho đến khi bút ra đều mực, cô mới viết.

“Ngày 15 tháng Chín, trời nắng.

Mình gặp anh rồi. Từ rất xa, ngay từ cái nhìn đầu tiên mình đã trông thấy bóng lưng ấy. Cái nhìn thứ hai chính là nhìn thấy một quả hồng từ trên trời rơi xuống.”

Ngòi bút của cô dừng lại ở chữ cuối cùng này, đến lúc kịp phản ứng, mực đã thấm nhoè thành một mảng xanh lam nho nhỏ.

Hai tiếng trước, cô đang đi dạo ở vườn Bắc của trường học.

Tiết trời đầu thu rất đẹp, Bắc Kinh hiếm khi có được bầu không khí ấm áp như thế.

Trên mặt đất đầy những bóng cây loang lổ. Cô cúi đầu, chăm chú bước đi giống như khi còn nhỏ, mỗi bước chân đều dẫm lên chính giữa những hình chữ thập nổi các viên gạch. Hồi còn nhỏ, đi cùng mẹ xuống dưới trung tâm thời trang để đóng gói giao hàng cho người khác, mẹ đi đằng trước, cô đi phía sau không theo kịp, cả bàn chân lẫn cẳng chân đều có cảm giác nhứt mỗi như sắp gãy. Mẹ quay lại nhìn, vành mắt ửng đỏ đầy xót xa, nhưng ngoài miệng vẫn nói: Con thử bước lên chỗ chính giữa những đường chữ thập nổi các viên gạch mà đi xem sao. Cô cứ như đang chơi trò chơi, quên đi ánh nắng gay gắt trên đầu, cuối cùng đã đi hết con đường dài đặc giữa một ngày cuối hạ chói chang đó, từ lúc nào cũng không rõ.

Cứ như vậy, dần dà đã thành thói quen.

Có một cơn gió bỗng nhiên lướt qua, cô bắt giác dừng lại. ngẩng đầu.

Ở khúc quanh nơi ngã ba cách chừng năm mét, có một người, người ấy đang đi trước cô.

Cho dù đã mặc áo khoác, đó vẫn là bóng lưng mà cả đời này cô không thể nhận nhầm. Một vài sợi tóc ngắn loà xoà sau gáy, dáng đi thẳng tắp, đầu hơi ngẩng lên, nhưng lại không toát ra vẻ kiêu căng chảnh chọe.

Cô đang ngẩn ra thì một quả hồng bỗng dưng rơi xuống ngay trước mắt, khoảng cách chưa đến nửa mét. Nếu ban nãy không dừng bước, chắc đã bị nó rơi trúng đầu. Nhưng quả lại bị vỡ, nước bắn lên vấy bẩn người Lạc Chỉ. Cả hai đều thật thảm hại. cả quả hồng, cả cô.

Người phía trước nghe được tiếng quả hồng rơi xuống đất, liền quay lại. trước khi ánh mắt anh kịp chuyển đến trên mình cô, Lạc Chỉ đã vội vàng quay đầu, nhanh chân bỏ chạy. Vừa chạy, cô vừa nghĩ, liệu anh có cười hay không?

Lần đầu tiên cô để anh trong thấy bóng lưng mình, lại là cái dáng vẻ đang chạy thực mạng này.

Cô chạy không nghĩ, bước hai bước một lên cầu thang, mở cửa ký túc xá, sau đó mới thở hổn hển.

Đời một lát cho lòng bình lặng xuống, cô mới thay bộ quần áo thảm hại trên người ra. Mở tủ, tất cả đều là những màu lạnh trọng có phần tăm tối. Không phải cô không thích những màu rực rỡ. Chỉ là, nó không hợp với cô.

Trước khi thi đại học, lớp cấp ba của họ tập trung ở bệnh viện trung tâm thành phố để kiểm tra sức khỏe. Khi trở về, Lạc Chỉ đưa giấy khám sức khỏe chẳng chút màu đỏ cho thấy, đeo cặp sách lên lưng, đi bộ dọc con phố mua bán lớn nhất thành phố, không muốn về nhà.

Bao nhiêu chuyện phức tạp trước khi thi đại học đã được hoàn thành, cô nghĩ, thời cấp ba sắp kết thúc mất rồi.

Ngẩng đầu lên, cô trông thấy một cửa hàng quần áo nhỏ, trong tủ kính có treo một chiếc váy yếm màu vàng tươi. Đó là màu vàng rực rỡ, sáng đến chói mắt.

Treo váy yếm lên giữa tiết trời tháng Năm, thật giống lời thông báo ngạo nghễ của mùa hạ.

Hôm ấy tâm trạng cô không tốt. Trong cặp sách là quyển đề thi mẫu với đều luyện tập, kỳ thi đã tới gần lắm rồi. Cô chẳng sợ, chỉ hoang mang không biết bản thân mình rốt cuộc đang tiếp cận hạnh phúc, hay là đang rời xa nó nữa.

Trong lòng chợt có nỗi nôn nao vô hình không sao dập tắt được. Cho dù cô vẫn khuyên mình hãy nhẫn nại, hay ngoan ngoãn, nhưng tất cả dường như đều uống cơn.

Cô ngần ngừ một lúc lâu, cuối cùng vẫn vào trong cửa hiện, nói với nhân viên mình muốn thử chiếc váy trong tủ kính. Nhân viên đó nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng cũng đứng dậy.

Lồng ngực cô phập phồng, bên trong dường như có một thứ dừng khi đột nhiên ủa tới.

Trong phòng thay đồ nhỏ bé, Lạc Chỉ mặc thử chiếc váy yếm, chỉ tiếc là trên vai vẫn lộ ra dây áo ngực trắng. người trong gương cứ ngần ngừ, sắc mặt ảm đạm, vẫn để kiểu tóc đuôi ngựa quê mùa không thay đổi suốt mười mấy năm, cả người bị sắc vàng bao phủ, trông cứ như em gái quê bị suy dinh dưỡng.

Cô bàng hoàng, thoáng có cảm giác xấu hổ, nhưng tâm trạng cũng bình lặng lại.

“Phải tự biết bản thân mình là ai, nên làm gì và thích hợp với cái gì.”

Vừa rồi, những triết lý sáo rỗng kia, ở trước mặt cô gái thiếu dinh dưỡng trong gương, chợt trở nên rất có sức thuyết phục.

Cô tiếp nhận vẻ khó chịu của nhân viên cửa hàng, thản nhiên trả lại bộ váy, lên xe bus về nhà, mở sách tiếp tục ôn tập. Sẽ chẳng ai tin nổi, lại có người dùng một chiếc váy yếm màu vàng để mĩa mai và chế giễu bản thân, cô gái mười mấy tuổi cũng có thể nghiêm khắc với chính mình giống như một nhà sư khổ hạnh. Nhưng Lạc Chỉ luôn rất giỏi trong chuyện đó.

Tuy nhiên lần này không như vậy.

Khắp mình cô toàn nước hồng. bỏ chạy về ký túc xá, một phần là vì hoảng hốt. Nỗi hoảng hốt thành linh ập đến, chẳng báo trước chút gì.

Không biết đã từng đọc quyển sách nào, rằng Thượng đế chỉ cần di chuyển đầu ngón tay, số mệnh một người sẽ xảy ra chuyển biến bất ngờ. Còn về lý do Người dịch chuyển ngón tay... có lẽ là vì Người nhầm chán. Giống như khi Lạc Chỉ cảm thấy muộn phiền, cô sẽ dùng chân di chết con bọ rùa đang bò ở trên mặt đất. Chẳng vì nguyên do nào cả.

Khi này rõ ràng là cô đã bỏ chạy, tại sao đến bây giờ lại có thể nhớ lại, vài giây trước khi cô chạy đi, ánh mắt của anh đang chuyển dời từ quả hồng dưới đất đến bàn chân cô, khi ấy, chàng trai hơi nhướng mày, khuôn mặt thấp thoáng nét cười, cần cổ cao nổi với chiếc cằm, tạo nên một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Lúc đó cô đang hoảng hốt kia mà, sao có thể trông thấy chứ?

Cho dù có thấy, tại sao ngòi bút dưới tay vẫn không thể dịch chuyển?

Thời cấp ba, Lạc Chỉ đã viết một quyển nhật ký rất dày. Nhật ký chỉ có một nội dung, cũng chỉ viết về một người. Về sau, chẳng biết vì sao mà vào ngày tốt nghiệp, cô lại bỏ nó đi.

Rất lâu về trước, lâu đến độ không làm sao kể được, lâu đến nỗi không thể dễ dàng tả lại đường viền khuôn mặt đẹp đẽ, nụ cười cố nín của người ấy khi đang bất ngờ mà cô vẫn luôn ghi nhớ trong đầu. Lâu tới mức chẳng còn nhớ được cảm giác thoả mãn một cách hèn mọn chất chứa trong những nét mực xanh lam viết trên trang giấy.

Lâu lắm rồi.

Cô ngoảnh đầu, trên cánh cửa khép kín có treo một tấm gương, chỉ cần hơi ngửa ra sau là có thể nhìn thấy hình ảnh mình: Làn da trắng hơi nhợt nhạt, chiếc cằm nhọn, đôi mắt rất đẹp, từ sau khi cô dùng kính áp tròng, đôi mắt ấy không còn bị mắt kính lớn che mất nữa.

Đúng là đã quá lâu, lâu đến mức cô cũng không nhận ra bản thân mình đã không còn là em gái quê ngày xưa nữa. Mỗi cô gái vùi đầu vào sách vở học hạnh ở thời cấp ba, khi lên đại học đều sẽ trải qua những thay

đổi ngoại hình. Cô rất ít khi liên hệ với bạn học cũ, chưa từng nghe những tiếng kêu kinh ngạc đầy tính khách sáo trong buổi họp lớp như “ôi, bây giờ cậu thật xinh đẹp”, cho nên, gần như không phát hiện ra.

Tim đập nhanh quá. Lần dịch chuyển ngón tay này của Thượng đế khiến cô dù cố gắng đến đâu, cũng không áp chết được cảm giác rung động, rối loạn trong lòng.

“Mình bây giờ đã không còn là em gái quê củangày đó nữa rồi, phải không?” - Cô nghĩ.

Cho nên có những chuyện, vẫn nên sẵn sàng và ngênh đón chuyển biến đúng không?

Dù sao, cô của hôm nay đã không còn là cô gái nhỏ, có thể dùng một chiếc váy yếm vàng sáng mà bình ổn lại những tơ vương trong trái tim mình.

Hết

3. Chương 2: Năm Tháng Tĩnh Lặng

Lúc Bách Lệ đẩy cửa phòng bước vào như thường ngày, Lạc Chỉ vừa cất quyển nhật ký đi, cầm bút lên tiếp tục làm bài tập thống kê. Phía sau có tiếng động lớn như thế, cô cũng không ngoảnh lại, có lẽ vì đã quá quen rồi. Bách Lệ ngồi xuống giường, tiếng thốn thức vang lên, dường như cô ấy đang khóc.

Lạc Chỉ thở dài. Vở kịch này sẽ mãi không có hồi kết. Cô gái như Bách Lệ, mãi mãi bị tổn thương, nhưng cũng sẽ vĩnh viễn không chịu nguội lòng.

Di động phát ra những tiếng bíp bíp, Bách Lệ bắt đầu bấm số.

“Em nhắc lại lần cuối, em biết anh chán nghe nhưng em vẫn sẽ giữ câu nói ấy, ngày mai nếu anh bắt gặp em khoác tay một chàng trai khác đi trên đường, rồi nói với anh đó là anh em kết nghĩa của em, anh có để tâm không?”

Có lẽ có để tâm, Lạc Chỉ vừa nghịch bút vừa thầm nghĩ, nhưng cậu để tâm là vì cậu yêu anh ta, còn anh ta là vì ngang ngược vừa độc đoán.

Cô nhận ra mình không thể tập trung làm bài tập được nữa, Cứ nghe Bách Lệ gọi điện thoại câu được câu không, cho nên mạch suy nghĩ cũng bị đứt đoạn.

Cô đã quen nghe lén người khác nói chuyện mất rồi.

Lạc Chỉ chỉ thích ngắm người khác từ phía sau. Có lẽ là bởi từ khi bắt đầu nhận thức được thế giới này, điều mà cô thích nhìn thấy chính là mặt trái của sự phồn hoa.

Ai cũng cần xây dựng trong đầu một cuốn từ điển về thế giới này, nội dung chẳng nhất thiết phải khởi nguồn từ trải nghiệm của bản thân. Lạc Chỉ rất thích tìm hiểu cảm xúc của người khác, dùng cách ấy để tránh giầy vò hệ thần kinh của mình. Nhiều lúc chỉ là khoảng khắc ngược nhìn hay vài giây đi lướt qua nhau, một nét mặt hay một câu nói vụn vặt của người xa lạ, cũng đủ khiến cô nổi hứng nghiền ngẫm cả nửa ngày trời.

Thế nên, việc Lạc Chỉ sống cùng Bách Lệ đã là số trời. Cô nghĩ, đã có diễn viên thì luôn cần có khán giả.

Bách Lệ cúp máy rồi cuối cùng cũng oà khóc.

“Đừng khóc nữa, đã mười phút rồi.”. Lạc Chỉ nhìn đồng hồ, vừa viết vừa nói.

“Mình rất buồn. hôm nay phải kéo dài thời gian.”

Lạc Chỉ khẽ cau mày, ngoảnh đầu nhìn cô ấy. Bách Lệ từng nói với cô, mỗi lần không được khóc qua mười phút, điều này quan trọng là người con gái cần duy trì được vẻ yếu đuối và kiên cường ở mức độ vừa phải, có chừng mực, không nên làm ra hành động khiến người ta xem thường.

Giang Bách Lệ có rất nhiều “chuẩn mực thực nữ”, “mười phút” chỉ là một quy tắc nho nhỏ nằm trong số đó. Cùng với bài Tarot, chúng đã trở thành kim chỉ nam cho cuộc đời Giang Bách Lệ. Nhưng cô ấy chưa từng thực hiện những quy tắc đó. Chẳng lần nào cô ấy có thể khống chế nước mắt chỉ trong mười phút, cũng chưa bao giờ thể hiện vẻ yếu đuối và kiên cường một cách vừa phải, chỉ giỏi nhất là thực hiện những hành động đáng coi thường.

Có điều, việc bị coi khinh đôi khi cũng là chuyện thông thường, đến mức mọi người quên rằng, chỉ cần bản thân hơi bất cẩn thì sẽ trở thành một trong những kẻ bị xem thường đó. Dù sao thì, phần lớn con gái, nếu nhìn thấy bạn trai mình ôm vai một cô gái khác nghênh ngang đi trên đường, còn lấp liếm rằng đó là em gái mới quen, e là cũng sẽ giống như Bách Lệ, hét to một câu “anh và em gái anh hay biến khỏi thế giới của tôi”, sau đó bỏ nhào lên giường mà khóc.

Lạc Chỉ nhớ lúc này khi đi đổ thùng rác của Bách Lệ có nhìn thấy một ít tàn thuốc rơi lả tả xung quanh, cô phải quét rất lâu mới sạch. Giang Bách Lệ không phải cô gái mạnh mẽ có tư tưởng cởi mở, cũng không thích hút thuốc. Cô ấy chỉ đột nhiên say mê hình ảnh nữ chính nông nổi, phóng khoáng trong mấy bộ tiểu thuyết mà thôi. Nhưng tiếc là người ta thì tựa vào quầy bar dài trong quán rượu, phả ra từng vòng khói quẩn rũ dưới ánh đèn mờ ảo, còn cô ấy thì thật đáng thương, đang trong quá trình luyện tập lại bị Lạc Chỉ vừa bước vào phòng xách cổ áo tống ra khỏi kí túc xá.

Lạc Chỉ tin rằng, thất bại lần này chẳng thể gây ra vết thương tinh thần nào cho cô ấy. Một thời gian nữa chắc chắn cô ấy sẽ giả vờ đau khổ cai thứ thuốc còn chưa đến mức nghiện hẳn, chuyển sang đóng vai bặm nhaut ngay thôi.

Ngắm Bách Lệ chẳng khác nào xem TV, điểm đáng tiếc duy nhất là không thể đổi kênh theo ý mình. Lạc Chỉ nghĩ, nếu có điều khiển từ xa, chắc chắn cô sẽ tắt ngay chiếc TV này.

Thực ra Lạc Chỉ rất thích sự chân thật của Bách Lệ. Rất nhiều người vẫn khoác lên mình vỏ bọc phóng khoáng, điềm tĩnh, nhưng thực ra khi ở một mình, họ cũng sẽ nằm bò ra giường mà gào khóc như cô ấy đấy thôi.

Hoặc có lẽ, họ sẽ giống như Lạc Chỉ, thoát nhìn có vẻ chẳng bận tâm, nhưng thực chất lại rất sĩ diện, thậm chí còn không chịu thành thật với chính bản thân mình.

Nghĩ tới đây, cô bắt giác liếc nhìn quyển nhật ký còn mới tinh trên tủ sách.

Đột nhiên Bách Lệ ngẩng đầu. Khóc một lúc lâu khiến giọng cô ấy nghèn nghẹn giống như bị cảm, “Lạc Chỉ, laptop cậu đang mở mà, bật chút nhạc đi được không? Không có tiếng động, ỉn khóc thế này chẳng có không khí gì cả.”

Mỗi khi buồn, Bách Lệ rất sợ cảm giác tĩnh lặng. Nói như cô ấy thì, sống chung với “tĩnh vật sống” như Lạc Chỉ là phải cần có dũng khí.

Lạc Chỉ dùng đầu ngón tay lướt qua màn hình cảm ứng, đợi khi màn hình máy tính ở trạng thái “ngủ đông” sáng trở lại, cô mở phần mềm Baidu Music, chọn bữa một playlist. Bài hát vang lên lại là “Light Cavalry”, cô chẳng nén nổi mà khẽ mỉm cười, bởi nó quả thực không phù hợp với tình cảnh hiện giờ.

Nhưng dù sao thì, tiếng khóc nức nở của Giang Bách Lệ sau khi vào phòng, cũng bản nhạc giao hưởng chẳng hợp với bối cảnh kia đã mang đến cho Lạc Chỉ chút sức sống. Trên đầu vẫn là ánh đèn huỳnh quang chao động, chẳng có gì thay đổi.

Cô liếc nhìn quyển nhật ký mới hơi nhô ra trên giá sách, thản nhiên mỉm cười.

Một quả hồng, một chuyện bất ngờ, chẳng nói lên điều gì cả. Cô sợ gì chứ.

Căn phòng nhỏ thường vang vọng tiếng khóc và tiếng cãi nhau qua điện thoại, thực ra là một nơi rất lặng lẽ. Từ ngày ào cấp một cho tới giờ, cô chưa bao giờ có được không gian yên tĩnh đến thế.

Thôi thì, hay cứ vậy đi. Cô nghĩ, có lẽ đã chính là năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình an, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, còn bản thân mình cũng chẳng mong muốn điều gì hết.

Mình không mong muốn điều gì hết. - Lạc Chỉ tiếp tục tự nói với bản thân.

- Hết

4. Chương 3: Không Thể Nhún Nhường

Chiều hôm sau, Lạc Chỉ mang theo chiếc clear-bag đựng đơn đăng ký và bản photo thành tích đến văn phòng khoa Luật để đăng ký bằng kép.

Men theo con đường nhỏ đi về phía trước, cô cẩn thận để ý những tán cây hồng vương vứu trên đầu, đi một lúc, cuối cùng cũng đi đến chỗ quang đăng sáng sủa. Trên đường xe đạp qua lại tấp nập. Bỗng nghe thấy tiếng thét kinh ngạc của cô gái đi bên cạnh, cô hướng tầm mắt theo ánh nhìn của mọi người - có một chàng trai, đang thả hai tay khỏi ghi-đông, một tay cầm hộp mì Khang sư phụ*, một tay cầm đĩa, vừa đạp xe vừa ăn, thông thả đi về phía Lạc Chỉ. Tốc độ từ từ đó khiến Lạc Chỉ chắc chắn rằng cậu ta không phải là không kịp ăn, mà chỉ là đang thể hiện thôi.

(*Mì Khang sư phụ: một loại mì do Trung Quốc sản xuất)

Mỗi khi đi qua một người, cậu ta đều sẽ cười tít mắt mà hỏi, “Ăn chưa? Ăn một miếng không? Đây chính là vị của mì Khang sư phụ đấy.”. Một đám con trai ở cách đó không xa cứ lén lút cầm điện thoại di động để quay video, chụp ảnh. Vì vậy, Lạc Chỉ càng thêm chắc chắn, cậu ta thua cuộc nên bây giờ phải làm trò cười cho thiên hạ.

Nghĩ vậy, cô bật cười. Chàng trai kia quay đầu lại, trông thấy một ánh mắt cong cong tràn đầy nét cười dịu dàng, bàn tay chợt nghiêng đi, bát mì đổ lên nửa người.

Đám con trai phía sau vỗ tay rầm rồ. Lạc Chỉ bối rối, khoe miệng hơi giật, vội vã rời khỏi nơi đó.

Cô đi rất nhanh, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện đi nhầm hướng, vì trước mặt cô không phải Học viện Luật, mà là một siêu thị nhỏ ở trước toàn nhà khu cửa Đông. Lạc Chỉ thấy hơi khát, vậy nên cô bước vào đồ để mua nước uống.

Và rồi cô gặp Thịnh Hoài Nam.

Vào khoảng khắc ấy, Lạc Chỉ thậm chí còn ảm thấy sợ hãi. Cô sợ ngẩng đầu lên, sẽ trông thấy cây hồng trong tưởng tượng.

Một người rất hiếm khi nhìn thấy, bỗng nhiên lại thường xuyên gặp trong một khoảng thời gian ngắn, cô biết, nhất định là thượng đế bắt đầu gây chuyện rồi. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì chẳng tránh được đâu.

Lên đại học tròn một năm, đây là lần thứ ba cô nhìn thấy anh. Hai người cũng cầm vào một chai hồng trà của hãng Kirin. Thực là Lạc Chỉ cố ý, cô không biết sự can đảm này từ đâu mà đến, tóm lại là vẫn chưa nghĩ kỹ đã đưa tay ra rồi. Vậy mà Thịnh Hoài Nam chỉ xin lỗi một tiếng rồi buông ra, tiên tay lấy một chai khác. Lúc cô bối rối nhoe miệng cười nói không sao, anh đã quay người đi ra quầy thu ngân. Cô thậm chí không nghe rõ tiếng xin lỗi của anh, chỉ theo logic mà đoán rằng đó là câu xin lỗi.

Thì ra anh không biết cô. Thực sự không biết.

Ba năm cấp ca, suốt ba năm ấy cô vẫn luôn thầm đoán trong lòng xem đối phương sẽ cư xử với cô ra sao. Dẫu thế nào, cô luôn cho rằng mình tuy không giỏi giang gì, nhưng cũng không phải hạng thấp kém. Mãi cho đến hôm nay, cuối cùng cô cũng có được câu trả lời mà bản thân vẫn khao khát ngày đêm.

Mình chỉ là một người bình thường mà thôi. Cô đứng đối diện với chiếc tủ lạnh, hơi nhếch khóe môi. Lần đầu tiên môi chưa nâng lên được, cô lại thử thêm một lần nữa, cuối cùng cũng có thể mỉm cười. Tuy nhiên, đây có lẽ là một ngày trọng đại, đánh dấu cột mốc lần đầu tiên cô mở lời chào hỏi anh, dù chỉ là ới một bóng lưng.

Nhân viên hươ hươ tay trước mắt, cô mới định thần lại, vội vàng đưa chai hồng trà trong tay ra.

Chai hồng trà ấy là sự tiếp xúc ở khoảng cách gần nhất từ trước đến nay của họ, nhưng hoàn toàn không có trải nghiệm kiểu như là “ngón tay anh lạnh lạnh, lúc lướt nhẹ qua mu bàn tay em có mang theo cảm giác mát dịu”. Đầu óc trống rỗng, chẳng nhớ nổi điều gì.

Cầm chai hồng trà lạnh trên tay vẫn đi vẩn vơ mãi chưa ra, cô đã đi đến trước toàn nhà Học viện Luật, hai bàn tay đều đỏ ửng, gan bàn tay phải đã hằn vết sọc của nắp chai, những vẫn không uống được ngụm nào.

Làm thủ tục ở Học viện Luật xong đi ra đã bốn giờ hơn. Cô rất thích thời điểm này, ánh nắng rực rỡ, nhưng không bị chói mắt. Lạc Chỉ vừa đi vừa nghĩ về chai trà trong tay, bỗng ngẩng đầu lên, không biết tại sao lại quay về siêu thị trước cửa ký túc xá đó.

Ma đưa lối quỷ dẫn đường hay sao? Cô chợt thấy tức cười, vô ý liếc mắt nhìn, chợt trông thấy một cô gái mặc chiếc áo khoác đỏ, mái tóc đen nhanh thắt bím, khá là xinh đẹp. Muốn người ta không để ý cũng khó.

Nhưng chàng trai bên cạnh cô ấy còn đáng chú ý hơn.

Sự kiện “ma đưa lối quỷ dẫn đường” này khiến Lạc Chỉ mỉm cười tự giễu. Nụ cười lộ ra, rồi cứng lại trên gương mặt cô.

Thịnh Hoài Nam mặc chiếc áo gile cổ chữ V màu xám đậm, đứng trên bậc thanh cao nhìn xuống, đối diện với cô gái, còn cô gái cứ kéo tay anh, không biết đang nói gì đó. Trông động tác của họ, dường như đang đôi bên giằng co đã lâu rồi.

Đúng là quỷ dẫn đường mà, Cô chỉ định đi dạo, thế mà lại gặp anh.

Lạc Chỉ đột nhiên có cảm giác khó thở. Sau đó, không may may do dự, cô hít sâu một hơi rồi đi tới, cúi đầu giả vờ như không nhìn thấy màn kịch vừa diễn ra trước mắt. Khi đi ngang qua cầu thang cô va vào người cô gái, vội ngẩng đầu lên tỏ vẻ bất ngờ, nói: “Ôi, xin lỗi.”

Cô đang làm gì thế này? Nhất định là điên rồi.

Thịnh Hoài Nam ở phía sau bỗng cất tiếng: “Lạc Chỉ?”

Chẳng đời Lạc Chỉ hết kinh ngạc để gạt đầu, Thịnh Hoài Nam đã mỉm cười nói với cô gái, “Anh và bạn học có chuyện muốn nói, em về trước đi.”

Có thể thấy, cô gái này vừa đẹp bỏ lòng tự tôn sang một bên để kéo tay áo Thịnh Hoài Nam, nhưng khi có một người khác xuất hiện, sự tự tôn đó đã quay trở lại. Cô ấy ngừng một chút, vẻ mặt trở nên bình thường, mỉm cười nói: “Được. Hôm khác chúng ta nói tiếp. Em đã gửi bằng biểu của anh Trần cho anh rồi đấy.”

Có lẽ đây là câu nói chẳng ăn nhập gì với tình hình, nên trên khuôn mặt Thịnh Hoài Nam có vẻ hơi mất tự nhiên. Sau đó cô gái quay người rời đi, đầu hơi ngẩng lên, thoáng lộ nét kiêu ngạo từ trong cốt cách, ánh mắt không hề có chút hỗn loạn.

Cổ áo đi xa rồi, Lạc Chỉ mới ngoảnh lại nhìn Thịnh Hoài Nam, mỉm cười: “À, hoá ra.. Ừm, có phải cậu nên cảm ơn mình hay không?” Câu nói vừa thốt ra, cô đã muốn tự cắn lưỡi mình. Bình tĩnh nào Lạc Chỉ, mà y làm sao vậy? Bình tĩnh đi!

Thịnh Hoài Nam dường như có chút ngạc nhiên, nhưng Lạc Chỉ cảm thấy vui vì anh chẳng hề giả vờ không hiểu, thậm chí còn gạt đầu một cách rất tự nhiên nói: “Vậy mình mời cậuuôngs cà phê nhé. Coi như cảm ơn cậu.”

Đây mới là Thịnh Hoài Nam. Cho nên cô nhất định không được rối trí.

Lạc Chỉ gạt đầu: “Vậy phiền cậu rồi.”

Có điều, dường như cô cũng không thực sự vui.

Hay là bởi vì, lần gặp mặt đầu tiên mà cô vẫn luôn mong đợi trong tưởng tượng, khi xảy ra ở thực tế lại trở nên kiểu cách quá đời?

Đừng suy nghĩ nhiều. - Lạc Chỉ vừa đi đường vừa tự nhủ với bản thân, cứ coi như ông trời ban cơ hội cho người biết chuẩn bị đi. Cô đã chuẩn bị cho điều này suốt một thời gian quá dài rồi.

Lạc Chỉ không do dự, đuổi theo anh, lúc xoay người còn va phải người đi đường, liền vội vàng xin lỗi. Cô cúi đầu, vén tóc, ngón tay chạm vào vành tai trái chợt thấy nóng ran.

Khi ngồi trong quán cà phê, Lạc Chỉ hơi căng thẳng. Cô dùng ngón tay cuộn cuộn những lọn tóc, lưng thẳng tắp, lại cảm thấy cơ thể mình dường như cứng đờ. mãi mới tìm được một tư thế thả lỏng, cô liền dựa vào ghế, dựa xong thì vội vã ngẩng đầu cười với anh, lại thấy Thịnh Hoài Nam đang thất thần, chỉ nhìn chăm chăm vào tấm lót tách trà trên bàn.

Nụ cười của Lạc Chỉ đóng băng nơi khuôn mặt. Cô hơi ngượng, lập tức nghiêng đầu tránh ánh sáng gắt chiếu vào từ bên gò má.

Cố gắng hết sức cũng không phá vỡ được sự trầm mặc bao trùm. Lúc này cô nên nói gì đây? Cũng không phải là chưa từng có ai theo đuổi cô, cô cũng từng đi ăn, trò chuyện với nam giới. Thế nhưng, người đối diện là Thịnh Hoài Nam.

Anh là Thịnh Hoài Nam.

Mọi chuyện đến quá đột ngột, thực sự khiến cô không kịp ứng phó. Cho dù tình huống này cuunxg là do một tay cô tạo thành.

Thịnh Hoài Nam đang thả hồn đi đâu, bỗng dưng tỉnh táo lại, mở miệng một cách tự nhiên: “Được rồi, cậu... Biết mình không? Mình là Thịnh hoài Nam.”

Anh giới thiệu với cô. Đây là lần thứ ba trong cuộc đời này, anh giới thiệu bản thân mình với Lạc Chỉ.

Lần đầu tiên đã từ năm nào đó xưa lắm rồi, cô cũng chẳng dám ngoảnh đầu nhìn lại.

Lần thứ hai là giới thiệu chính thức, nhưng không phải chỉ với một mình cô.

Đó là buổi lễ kỷ niệm bảy mươi năm thành lập trường. Anh là đại diện học sinh, thay mặt cho học sinh toàn trường lên sân khấu phát biểu, tự giới thiệu rằng: “Chào mọi người, tôi là Thịnh Hoài Nam, ở lớp 11-3.”

Suốt từ tiểu học, trong tất cả những buổi lễ khai giảng hay bế giảng đầy tính nghi thức và rườm rà, các đại diện học sinh đều phát biểu một cách vô cùng cứng nhắc, vừa nói vừa lật giở bản thảo đã được chuẩn bị từ trước đó, còn phát ra tiếng lật giấy loạt soạt. Không biết đã có bao nhiêu lần như thế, nhưng trong lòng Lạc Chỉ, chỉ có những lời nói này, cảnh tượng này là mãi mãi chẳng thể nhạt phai. Anh đứng đó, mặc áo sơ mi trắng, dáng thẳng tắp cao cao, tự nhiên thoải mái, Cho dù khoảng cách rất xa, nhưng loa phát thanh ở ngay sau lưng cô, giọng nói thanh khiết mà trầm lắng của người thiếu niên ấy cứ vang lên bên tai, vắn vít cận kề. Có chút rộn ràng hỗn loạn nhen lên trong lòng, cô nắm chặt bàn tay, khẽ thở một hơi, rồi cúi thấp đầu xuống, từ từ dựa lưng vào ghế. Giữa những tiếng xì xào bàn tán của mấy cô gái bên cạnh, từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt cô vẫn giữ nguyên một vẻ thản nhiên.

“Mình biết cậu.” Cô gật đầu.

“Hả? Thật sao?”

Liều cô có nên nói tiếp, rằng làm thế nào cô lại biết anh hay không? Nói rằng anh rất xuất sắc, rất nổi bật, ai ai cũng biết? Nhưng lời nhảm chán như thế, chắc chắn anh sẽ chẳng thèm nghe.

Sau khi mở đầu cuộc trò chuyện, dường như Thịnh Hoài Nam cũng không biết nên nói gì tiếp theo. Nhưng xem ra anh cũng không cảm thấy khó chịu với tình cảnh này, càng chẳng buồn mất công tìm chủ đề nói chuyện. Anh chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nét thản nhiên trong đôi mắt đối lập hẳn với sự bình tĩnh nguy tạo của Lạc Chỉ.

Về thản nhiên ấy làm Lạc Chỉ nhói tim. Cảm giác đau âm ỉ trong lòng suốt bao nhiêu năm, vào giây phút này chợt trở nên bén nhọn. Rốt cuộc cô phải hoang mang đến tận bao giờ đây?

Cô đặt cốc xuống, hắng giọng nói: “Hồi cấp ba mình từng nghe nói về cậu, có điều rất hiếm khi gặp. Mình và rất nhiều người xung quanh đều như thế, biết tên của cậu nhưng lại không hề quen. Việc hay tên chẳng liên quan gì đến chuyện quen biết. Nhưng cậu thức sự rất nổi tiếng, lúc đi bộ cũng có thể ngẫu nhiên nghe thấy người khác hô “Trông kìa Thịnh Hoài Nam.” Thế nên, mình biết cậu.”

Thịnh Hoài Nam nở nụ cười, để lộ hàm răng rất đẹp: “Đúng thế, mình cũng vậy. Học chung trường ba năm, dù thế nào cũng cảm thấy loáng thoáng quen mặt. Có đôi lúc, vì chuyện gì đó mà hai người xa lạ bỗng nhiên nói chuyện với nhau, ví dụ như khi giẫm phải chân đối phương trên xe bus, không có tiền lẻ thì mượn một bạn học dù không mấy quen thân hoặc là khi...”

“Hoặc là khi đang lấy nước giữa giờ cơm trong căng-tin, bất ngờ hắt vào người khác. Không cãi vã thì cũng chẳng quen nhau.” Lạc Chỉ tiếp lời. Đúng như dự đoán, về mặt thản nhiên trên gương mặt Thịnh Hoài Nam bỗng dưng cứng lại.

Không cãi vã thì cũng chẳng quen nhau. Giống như cậu và bạn gái trước của cậu ấy.

Đối với Thịnh Hoài Nam, những lời này còn đau hơn Lạc Chỉ nghĩ.

Lạc Chỉ không biết tại sao mình lại nói thế. Cô biết rõ, những lời ấy rất có thể khiến anh sinh lòng ghét bỏ. Nhưng câu vừa khỏi miệng, thấy phản ứng của anh, cô đột nhiên cảm thấy hài lòng. Cảm giác thoả mãn này thật đen tối, giống như vừa được trả thù vậy.

Nhưng trả thù gì chứ? Vì vừa rồi anh tự nhiên thoải mái, còn cô thì quá đối căng thẳng hay sao?

Lạc Chỉ không hiểu nổi.

Trong không gian dường như có một Lạc Chỉ đang lơ lửng, vừa nhả răng tỏ vẻ xấu xa với Thịnh Hoài Nam, vừa cười lạnh lùng nhìn Lạc Chỉ giả tạo đang bứt rứt không yên trên ghế.

Lạc Chỉ vuốt ve cổ cà phê trên tay, thả mạch suy nghĩ bay đi thật xa.

-Hết

5. Chương 4: Cũng Xem Như Đã Toại Nguyên

Cốc cà phê nhìn hơi quen.

Bỗng nhớ lại hồi nhỏ, khi mẹ sắp bị mất việc ở khu công nghiệp nhẹ số một*, đã dắt cô đến nhà một người làm việc bên bộ phận nhân sự để biết quạu. Cô ngồi trong phòng của con gái người đó, bưng một cốc chocolate sữa, cũng vắn về cái cốc đó y hệt lúc này.

(*Khu công nghiệp nhẹ số 1: ngành công nghiệp nhẹ bao gồm 9 khu phụ trách các chức năng riêng biệt. Khu công nghiệp nhẹ số 1 phụ trách hướng dẫn và phối hợp, phục vụ giám sát các xí nghiệp, công ty sản xuất trong ngành.)

“Cái cốc có đẹp không?” Cô con gái kia bĩu môi hỏi.

Cô lễ phép gật đầu.

“Đẹp đúng không? Không mua nổi chứ gì? Bộ này đắt lắm đấy. Làm vỡ là bất đền.” Cô ta hất cằm, hừ một tiếng rồi đi ra ngoài, bỏ lại cô một mình trong căn phòng.

“Đẹp cái con khỉ.” Lạc Chỉ ngẩng mặt lên trần nhà nói nhỏ: “Rõ ràng là trông như đồng phân”.

“Đúng là rất giống đồng phân.” Lạc Chỉ lẩm bẩm. Cốc cà phê trong tay màu nâu sậm, lại còn là hình xoắn ốc.

Thịnh Hoài Nam nghe cô nói liền bị sặc nước, bật cười thành tiếng, đánh thức Lạc Chỉ.

Ánh lấy lại hơi hỏi “Cậu nói chiếc cốc hả? Hình dáng hay màu sắc?”

Lạc chỉ ngậy ra một lúc, dần dần mới có phản ứng.

“Cả hai.” Cô cũng cười, khoé mắt cong cong.

“Thức ra lần đầu tiên nhìn thấy chiếc cốc này mình cũng đã nghĩ như vậy, bọn họ cứ nói mình thô thiển.”

“Ý cậu muốn nói mình thô thiển hả?” Lạc Chỉ dở khóc dở cười.

Bầu không khí vô tình được xoa dịu.

Họ nói chuyện về những bạn học và thầy cô mà cả hai cùng biết, bình luận về những môn tự chọn đã học, bao chuyện trên trời dưới biển, nhưng tuyệt đối không nói lung tung, luôn giữ thái độ lịch sự và thận trọng, đối đáp qua lại khéo léo thông minh, rất trôi chảy.

Vừa sợ tở nhạt, vừa lo nhiều lời sẽ lỡ miệng.

Trong ký ức của Lạc Chỉ vẫn tồn tại người thiếu niên rực rỡ như ánh sáng năm nào. Vào lúc này đây, người thật và hình ảnh mơ hồ trong quá khứ ấy đã được phân tách ra, hết sức rõ ràng và sâu đậm. Lạc Chỉ ngồi

đối diện với anh, cười kiêu gì cũng thấy gượng gạo. Mà thực ra thì anh vẫn luôn thả hồn đi đâu đó, không mấy tập trung - cô có thể cảm nhận điều này rất rõ.

Lúc anh nói thích tiếng đàn violon, Lạc Chỉ vô cùng hứng khởi, bắt đầu say sưa kể cho anh nghe rằng hồi nhỏ mình không chăm chỉ tập đàn, bày bản nhạc và ghế ngồi ra giả vờ là có tập... Nhưng nói được nửa chừng cô bỗng dừng lại, vì trông thấy ánh mắt của anh dường như đang trôi xa dần. Anh cười chua chát, sau đó lắc đầu, cuối cùng lại cười ngốc nghếch.

Cô dừng lại, rất lâu thế mà anh vẫn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, bày ra đủ các kiểu cười.

Giây phút ấy, Lạc Chỉ có chút cảm giác tức giận và bị sỉ nhục. Nhưng rất nhanh thôi, trong mắt cô lại tràn ngập hình ảnh Thịnh Hoài Nam, toàn thân anh được bao phủ bởi ánh nắng dịu dàng, anh thở từng nhịp nhẹ nhàng trên môi treo nụ cười hạnh phúc không một chút phòng vệ. Cô không biết cảm giác của mình là gì. Lúng túng và chán nản vì phí hết tâm tư gọi ra chủ đề nhưng lại không được chú ý? Niềm vui khi bị vẽ khôi ngô trầm tĩnh của đối phương thu hút tới quên hết trời đất? Hay là niềm hạnh phúc hèn mọn khi có thể ngồi một mình ở đối diện và mê mải ngắm anh?

Lạc Chỉ cứ chăm chú nhìn anh cười. Cho đến khi anh bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn cô, cô vẫn không nói một lời nào.

Dáng vẻ của anh giống như lúc chơi game say sưa trong giờ học, vừa ngẩng đầu lên phát hiện đang bị thầy cô nhìn chăm chăm, bối rối, hơi hoảng hốt, lại không dám tùy tiện làm gì. Bởi khi ấy, ai mà biết được thầy cô phát hiện mình không chú ý nên dùng ánh mắt nhắc nhở, hay là đang gọi tên mình để trả lời câu hỏi? Lạc Chỉ nghĩ, mình có nên trách một câu “Cậu rớt cuộc có nghe mình nói chuyện không?”, ít nhất cũng cho anh một cơ hội để xin lỗi.

Nhưng cô chỉ gơ tay gọi nhân viên ra thanh toán.

“Cảm ơn cậu nhiều, đừng quên nợ đấy nhé.” Cô nở nụ cười chân thành và cởi mở.

Về chân thành chính là thứ mà cô giỏi giả bộ nhất.

Kết thúc ở đây thôi - Cô nghĩ

“Đưa cậu về ký túc nhé.” Thịnh Hoài Nam gãi gãi sau gáy, cười ngượng nghịu nói: “Ở khu nhà nào?”

“Không cần đâu, thức ra lúc này mình chỉ muốn ra ngoài đi dạo. Vẫn chưa định về.”

Nói đến đây, phía trước mặt có một anh chàng da đen đi tới, đám Thịnh Hoài Nam một cái, nói: “Thằng nhóc này lén lén lút lút hẹn hò ai hả? Đây là người thứ mấy rồi?”

“Anh chàng mỳ hộp?” Lạc Chỉ nhớ ra, đây chính là người vừa đạp xe vừa ăn mì hộp trên đường.

Hai chàng trai cùng nhìn cô chăm chú. Cô khoát tay nói: “Đi đây. tạm biệt.”

“Không phải chứ, tôi quấy rầy cô hẹn hò à? Người đẹp, hai người cứ tiếp tục đi, tôi sẽ biến mất ngay lập tức.”

Lạc Chỉ vẫn luôn dồn nén cơn giận trong lòng, cuối cùng bây giờ cũng tìm được một cơ hội để bộc phát. Cô trừng mắt nhìn khuôn mặt bốn cột của anh chàng, nhẹ nhàng gơ tay bịt mũi, bình tĩnh nói: “Tôi cũng cảm thấy anh nên biến mất, mồ hôi trên người anh toàn là mùi thịt bò kho.”

Thịnh Hoài Nam bật cười lớn. Anh chàng da đen bị ánh mắt của cô làm cho hoang mang, sững sờ một lúc lâu mới cầm vạt áo phông lên mũi ngửi đi ngửi lại: “Tôi vừa thay đồ rồi mà...”

Hồi lâu anh chàng mới cười ngốc nghếch nói: “Xin lỗi. Xin lỗi nhé.” rồi chạy biến. Lần này sự chú ý của Thịnh Hoài Nam hoàn toàn tập trung vào cô, ánh mắt Lạc Chỉ sắc bén mà bình tĩnh.

Thịnh Hoài Nam ngừng một lúc, dường như đang chăm chú suy nghĩ điều gì, rất lâu sau mới nói: “Xin lỗi.”

Lạc Chỉ nhún vai, thu lại sự sắc sảo vừa thể hiện với anh chàng da đen khi nãy. Cô hơi uể oải, chỉ mỉm cười nói: “Cảm ơn cậu đã mời. Tạm biệt.”

Cô xoay người đi rất xa, rồi đột ngột quay đầu lại.

Bóng lưng của Thịnh Hoài Nam vẫn thẳng tắp, vài sợi tóc khê bay bay, lay động trong đôi mắt cô. Có vẻ hơi khác với bóng lưng vẫn đi đằng trước mình mỗi buổi sáng vào cái thời còn học cấp ba, nhưng dường như lại chẳng có gì khác cả.”Thịnh Hoài Nam.”

Lạc Chỉ nghe thấy rõ giọng nói của mình, cuối cùng cô đã hét lên tên anh với bóng lưng của anh.

Hôm nay là một ngày ý nghĩa nhất trong lịch sử, mặc dù không vui vẻ cho lắm.

“Cảm ơn cậu đã mời mình uống cà phê. Cố điều, bữa cà phê này coi như mình lừa gạt tổng tiền đi. Thực ra ỉnh cô ý đến giải vậy. Mình thấy các cậu cứ giằng co mãi, liền tự ý đi làm anh hùng. Vẫn may cậu còn nhớ mình là ai, nếu không mình thật chẳng có mặt mũi nào mà giả vờ để đến bắt chuyện cậu. Lần sau gặp phải chuyện này tốt nhất đừng giải quyết trước cửa siêu thị. người qua người lại. Tuy rằng cậu rất điềm tĩnh, nhưng sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô gái kia. Dù cô ấy có kích động, chẳng buồn để tâm, nhưng bị bao nhiêu người như vậy nhìn vào cũng sẽ khó chịu, sau này nhớ lại chắc chắn hối hận. Đương nhiên mình không có tư cách khuyên bảo gì cậu, chỉ là giải thích một chút lý do mình xuất hiện, hy vọng cậu đừng để ý.” Lạc Chỉ nói ra hết thấy, nói xong cô nở nụ cười đầm đìa với anh.

Đây là nụ cười tự nhiên chân thật duy nhất của cô ngày hôm nay.

Thịnh Hoài Nam cũng mỉm cười chân thành: “Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Cô tiếp tục cười, nói: “Là cậu nhanh trí. Khả năng phản ứng tuyệt vời của cậu, vừa nhìn đã biết là được tích lũy từ nhiều lần thực tế rồi.”

Nụ cười của anh càng rạng rỡ hơn, nhưng không hề phản bác lại cô, nói một câu chẳng ăn nhập: “Hồi cấp ba không quen cậu đúng là đáng tiếc.”

Lạc Chỉ nghe câu nói này liền mỉm cười.

Chuyện tiếc nuối vẫn còn rất nhiều. Cô không nói thêm gì, nhanh nhẹn xoay người bước đi.

Thịnh Hoài Nam đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô một lúc lâu, rồi dứt hai tay vào túi quần, ngẩn ngơ ngắm bầu trời thêm lát nữa, chẳng may may đến mấy cô gái ra vào ký túc xá đều đang liếc trộm mình. Sâu đó, anh khê huyết sáo, nhún vai, xoay người đi về phía siêu thị mua bột giặt.

Đi được hai bước, anh dừng lại, lấy di động ra tra danh bạ, nhập chữ “L”, màn hình lập tức hiện ra một danh sách dài, anh tìm thấy tên cô “Lạc Chỉ”.

Ngày ấy lúc vào trường, anh đã mượn một đàn chị khoá trên danh sách hội những sinh viên đại học P tốt nghiệp trường cấp ba Chấn Hoa, lưu lại tất cả số điện thoại và email của họ, bao gồm cả những người anh quen và không quen.

Dù sao cũng sẽ có ngày dùng đến.

Lạc Chỉ cảm nhận được di động rung. Một tin nhắn, từ Thịnh Hoài Nam.

“Mình lấy số điện thoại của cậu từ một bạn học quen cậu. Đây là số điện thoại của mình. Thịnh Hoài Nam.”

Lạc Chỉ khê thở dài.

Thức ra cô đã biết số điện thoại của Thịnh Hoài Nam từ lâu. Lúc nhập học, cô đã đến ký túc của chị khoá trên mượn danh sách những sinh viên đại học P tốt nghiệp trường cấp ba Chấn Hoa. Khi ấy cô đã đổ mắt giải thích với đàn chị, rằng mình muốn làm quen với nhiều bạn ở Chấn Hoa cũng học ở trường P, sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau. Thực ra người ta vốn chẳng quan tâm cô nói gì, vừa gặm trái cây vừa tiên rút từ giá sách ra đưa cho cô.

Tuy nhiên, cô chỉ lưu lại số điện thoại của một người. Trước nay chưa bao giờ dùng đến, nhưng vẫn lưu riêng một nhóm trong danh bạ.

Vừa nghĩ đến chuyện Thịnh Hoài Nam đi hỏi người khác số điện thoại của mình, cô liền cảm thấy vui vui. Người ta liệu có cười nhạo hỏi anh: “Nà, hỏi cái đấy làm gì, có ý đồ hả?” Có điều, niềm vui thoáng qua ấy đã bị cảm giác mất mát vui lấp quá nhanh.

Hai người quen nhau như thế đấy.

Cô đã chờ đợi ngần ấy thời gian, tưởng tượng bao nhiêu lâu, nhưng bây giờ lại chẳng cảm thấy vui chút nào. Lạc Chỉ ngược đầu nhìn mặt trời mùa thu cao vợi với không một áng mây, thầm nghĩ, giấc mơ của mình đã thành hiện thực rồi.

Cô cảm thấy toại nguyện, đối phương lại chẳng để tâm.

Đến đây thôi.

Lẽ nào đúng là một vở kịch “Em yêu anh, nhưng chuyện đó chẳng liên quan đến anh?”

Lạc Chỉ luôn cảm thấy đây là một cái cơ đậm tính nghệ thuật, cũng rất thông minh. Nó đã vớt lại thể diện của vô số người, trong đó có cô.

Cô lưu tin nhắn rồi cắt di động vào túi, không trả lời lại.

Chỉ là, sau khi về đến ký túc, cô suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy bồn chồn, nhẹ nhàng đặt chai hồng trà cứng đầu lên nóc tủ, suy nghĩ nửa đưng phải trần nhà, sau đó cô nhảy xuống khỏi ghế, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn cái chai được ánh chiều tà chiếu vào, cứ như được phủ một màu hổ phách óng ánh, chợt thấy lòng trĩu nặng.

-Hết

6. Chương 5: Anh Đúng Là Đồ Đểu

Đến giờ ăn cơm, Lạc Chỉ ra khỏi ký túc xá, đi thẳng đến nhà ăn số ba. Tuy đang giờ ăn, nhưng là vì cuối tuần nên trong nhà ăn cũng không nhiều người lắm. Cô đi lấy cơm, sau đó định tìm một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ để ăn một mình.

“Lạc Chỉ.”

Nhìn theo hướng phát ra tiếng gọi. Cô trông thấy Bách Lệ đang ngồi đối diện với bạn trai cô ấy ở chiếc bàn bên cửa sổ.

Khoảng một tiếng trước, Bách Lệ mang đôi mắt sưng lên vì khóc quay về ký túc xá, đang ngồi trên giường thì nhận được một cú điện thoại.

Kể như vậy thôi thì đơn giản quá nhỉ? Thực ra quá trình cụ thể như thế này: chuông điện thoại vang lên, Bách Lệ ngắt máy. Tiếng chuông điện thoại reo lần nữa, Bách Lệ ngắt máy lần thứ hai. Tiếng chuông kêu lần thứ ba, lần này Bách Lệ chỉ đơn giản để nó tiếp tục kêu, kêu mãi...

Sau đó những cuộc điện thoại cứ tới tấp đến.

Nhạc chuông của Bách Lệ là bài hát Hàn Quốc xập xình, cực kỳ khó nghe. Lạc Chỉ quay đầu, trông thấy Bách Lệ vẫn ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại của mình, hình như đang đấu tranh tâm lý dữ dội lắm.

Lạc Chỉ thở dài, quyết định cho cô ấy một đường lui.

“Nếu không tắt máy, vậy thì nghe điện thoại đi. Để vậy phiền phức lắm.”

Bách Lệ hơi cắn môi, cầm điện thoại lên, đi ra ngoài hành lang nghe máy, sau đó không quay lại nữa. Mãi cho đến bây giờ, Lạc Chỉ mới gặp cô ấy ở nhà ăn.

Lạc Chỉ ngạc nhiên về tốc độ hoà hợp trở lại của bọn họ. Cô hơi nâng khay cơm lên, tỏ vẻ lịch sự, sau đó chuyển dời ánh mắt, tiếp tục tìm chỗ.

Bách Lệ vẫy vẫy tay, dường như nhất định phải khiến cô ngồi vào cùng bọn họ, “Xin cậu đấy, qua đây ăn cùng đi mà.”

Bạn trai cô ấy hơi nhếch môi, mỉm cười nhạt nhẽo, cứ nhìn đăm đăm ra cửa sổ, không tỏ ý kiến gì. Lạc Chỉ tinh ý nhận ra bầu không khí giữa hai người, biết là mình nên qua đó cứu nguy, thế nên cô đã gạt đầu.

Bạn trai Bách Lệ tên là Qua Bích, là một anh chàng rất tuấn tú. Anh ấy có đôi mắt mảnh dài, sống mũi cao, đôi môi mỏng, rất mềm mại nhưng không hề yếu ớt. Nếu như so sánh, mặt mũi Bách Lệ cũng chỉ coi như là tạm chấp nhận được.

Bọn họ từng rất hot, là cặp đôi nổi tiếng thứ ba trên diễn đàn trường. Bắt đầu từ ngay nhập học đó, Lạc Chỉ đã không tránh nổi họ.

Giang Bách Lệ xuất hiện cùng lúc với Qua Bích ở trong ký túc xá. Hai người họ ném vali và hai cái túi lớn xuống đất rồi dựa vào chiếc quạt lớn bên cạnh bàn trà. Lạc Chỉ đang thu dọn, cô quỳ ở cạnh mép giường, xoay người qua chào họ, giới thiệu tên tuổi quê quán, rồi tiếp tục làm nốt việc. Từ lúc bước vào, Bách Lệ vẫn không ngừng lải nhải với chàng trai bên cạnh, tông giọng nói có mang theo chút ửng nộ, ví dụ như là: phòng ký túc này tuy nhỏ nhưng chẳng mấy khi chỉ có phòng chỉ ở hai người; ghét nhất là mắc màn nhưng thời tiết tháng chín ở Bắc Kinh thật là đáng sợ; quanh khu của Tây chỉ có KFC không có McDonald's thế thì làm sao mà sống được; nước NongFu Spring* uống ngon hơn Nestle... Lạc Chỉ buồn bã nghĩ, mình nhất định phải sửa tật nghe lén người khác nói chuyện, nếu không cái thói này có thể khiến cô chết vì mệt trong ký túc xá. (*NongFu Spring: một hãng nước khoáng của Trung Quốc sản xuất.)

Bỗng dưng Bách Lệ nhớ tới điều gì đó, kêu lên: “À đúng rồi, Lạc gì đó...”

“Lạc Chỉ.” Giọng nam tiếp lời.

“Phải rồi, Lạc Chỉ. Lạc Chỉ ơi, chúng mình ừa mới mua SIM điện thoại mới, cậu cho chúng mình số điện thoại của cậu đi.”

Lạc Chỉ đang bận túm một góc vỏ chăn để nhét lõi bông vào bên trong, cũng chẳng buồn quay đầu lại mà nói: “Xin lỗi, mình vẫn chưa làm số mới. Để mình lưu số các cậu trước đi. Đợi mình một chút.”

Cô lấy điện thoại ra. Bách Lệ bắt đầu đọc, Lạc Chỉ cẩn thận nhập từng con số vào máy.

“Đổi hai số cuối của cô ấy từ 35 thành 36, chính là số điện thoại của anh. Anh tên là Qua Bích.”

Lạc Chỉ ngạc nhiên ngẩng đầu, lúc này mới nhìn kỹ chàng trai rất đẹp đang đứng cạnh Bách Lệ. Anh ấy đang tựa vào khung cửa sổ, mỉm cười đầy ý tứ với cô.

Càng bất ngờ hơn là Giang Bách Lệ đứng bên cạnh lập tức lạnh mặt, còn không thèm che giấu thái độ khó chịu.

Lạc Chỉ gạt đầu, lại tìm thêm một góc chăn nhét lõi bông vào.

Hai tuần sau đó, Bách Lệ gần như không nói chuyện với Lạc Chỉ. Lạc Chỉ lại hoàn toàn tán thành với cách cư xử của đối phương. Thỉnh thoảng có gặp họ ở siêu thị, cô thậm chí còn chẳng chào hỏi, cứ coi như không thấy, hoặc vào những trường hợp không thể làm lơ, cô cũng chỉ gạt đầu với Bách Lệ một cái rồi đi luôn, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Qua Bích.

Quảng thời gian này đặt nền móng cơ bản cho cách sống chung của hai người. Giang Bách Lệ Không phải người thù dai, hai tuần sau, vào buổi lễ chào mừng tân sinh viên, khi Qua Bích gặp “hồ ly tinh” đích thực thì cô ấy đã hoàn toàn không còn chút thù địch hay đề phòng nào với Lạc Chỉ, thậm chí thoải mái chấp nhận tính cách trầm lặng của cô. Cô ấy không giống các bạn học của Lạc Chỉ trước đây, luôn chê cô kiêu ngạo, thậm chí họ còn chẳng nề nã gì mà hỏi thẳng cô rằng, có phải cậu đang khó chịu hay không.

Sau này khi Lạc Chỉ nhớ lại, cô chợt cảm thấy, có lẽ đây chính là cái gọi là “trong họa có phúc” mà người ta vẫn thường nói đến.

“Cậu ăn ít thế thôi à?” Bách Lệ cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Trong khay cơm của Lạc Chỉ chỉ có một bát cháo yến mạch hoa cúc, và một đĩa rau cải xào.

“Mình không đói.” Cô nói.

“Ăn kiêng hả? Chắc không phải chứ?” Qua Bích hơi nâng khoe miệng, ngữ âm kéo dài, trong giọng nói có chút khiêu khích. Lạc Chỉ cúi đầu, mỉm cười lịch sự, không hề giải thích gì.

“Nếu thực sự mập lên thì đám con trai các anh sẽ có thái độ khác ngay. Em còn không biết các anh chắc? Vòng loại cuộc thi giọng ca sinh viên hôm trước, mấy đứa con trai các anh còn chê thí sinh trên sân khấu nào lùn, cười cợt với nhau. Cái đám anh em của anh ấy, trông còn xấu hơn mấy thí sinh đó nhiều. Nói người khác mà không biết từ soi gương xem mình ra sao.” Bách Lệ cắn đầu đũa, giọng đầy tính phản đối.”Ồ kìa, nói cứ như lúc đó em không hề tham gia ấy nhỉ?” Qua Bích cười, nụ cười đẹp rức rở, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Lạc Chỉ.

“Em... Chỉ là em cảm thấy nếu lỡ các bạn anh đi thì không hay lắm.”

“Thực ra em sợ bị bọn anh lừa đi thì có.”

“Anh không chịu thôi đúng không?” Bách Lệ vẫn còn ngậm đũa trong miệng, mặt lập tức đỏ lên, trừng mắt lườm Qua Bích. Trông thấy hai người này lại định gây gổ, Lạc Chỉ vội ngăn ra, rồi bắt đầu nghiêm túc mà thực hiện trách nhiệm của mình khi ngồi ở vị trí này, “Món này là cậu mua hả Bách Lệ? Căng-tin làm cỗ vịt ướp cay có ngon không?”

Bách Lệ quay sang nói: “Còn thừa hai miếng đó, cậu ăn đi. Mình đi mua cốc Coca, cậu uống không?”

Lạc Chỉ còn chưa kịp cất tiếng, cô ấy đã rời khỏi bàn.

“Cách chuyển chủ đề này chẳng hay gì cả.” Qua Bích cười nhạt.

Lạc Chỉ cúi đầu, gặm một cái cổ vịt nhiều thịt nhất, không cười cũng chẳng nói nhiều.

“Nghe nói hôm trước em cũng bị cảm?” Cô nghe được, Qua Bích cố ý nhấn mạnh chữ “cũng” kia.

“Vâng.”

“Giờ khỏe rồi chứ?”

Rõ là phỉ lời. Cô cau mày lại, ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Anh đúng là đồ đểu.” Giọng cô rất bình tĩnh, cứ như thể chỉ là đang chê cái cổ vịt quá mặn.

Qua Bích còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy giọng Bách Lệ từ xa vọng tới. Cô ấy nói, mai tối đỡ với, mua ba cốc không cầm hết được.

Anh ta chẳng hề động đậy. Lạc Chỉ đặt đũa xuống, nhận lấy hai cốc Coca. Bách Lệ liền đặt cốc còn lại trong tay cô ấy xuống trước mặt Qua Bích.

Sau đó, dường như Giang Bách Lệ sợ bầu không khí trở nên nhạt nhẽo, cứ liên tục nói chuyện. Lạc Chỉ đáp qua loa, câu được câu không. Qua Bích thì khỏi phải nói, cứ nhìn chăm chăm vào Lạc Chỉ đang ăn cháo.

Lạc Chỉ ăn rất nhanh, không để hai người họ phải đợi lâu. Ba người cùng nhau đứng dậy thu dọn bàn ăn, sau đó Bách Lệ đem bát đũa bẩn đi trước.

“Đây mới là lần thứ hai anh nói chuyện với em đúng không? Chúng ta có thù oán gì vậy? Sao em cứ thích mỉa mai anh thế?” Qua Bích hơi nheo mắt, dù tức giận những vẫn tỏ ra phong độ đạo mạo đường hoàng. Lạc Chỉ ngẩng lên, đôi mắt cô thẳng thắn đón lấy nụ cười và cái phong thái đã diễn nhiều thành quen của anh ta.

Cô nuốt xuống hết thấy những lời đang chực trào ra nơi khoé miệng. Mặc dù chỉ là lần thứ hai nói chuyện cùng anh ta, nhưng cô biết, Qua Bích là loại người như vậy, thích nhất là con gái nhanh mồm nhanh miệng, muốn đấu khẩu với anh ta. Cho nên tốt nhất là cô cứ nhịn cho yên lành.

“Anh không hề nghe nói Bách Lệ và em là bạn thân đâu đấy. Thế mà em bảo về cô ấy quá nhỉ?” Đối phương vẫn không chịu buông tha.

Còn tôi thì nghe nói anh là loại người chẳng biết cân nhắc mồm miệng gì hết. - Lạc Chỉ trầm nghĩ trong lòng. Cô đẩy cái bàn ra một chút, lấy khăn giấy lau tay, hô lên với Bách Lệ: “Này, mình phải đi ra siêu thị bây giờ. Mình đi trước nhé.”

Lạc Chỉ quên chưa đóng cúc áo, khi đẩy cánh cửa, khi lạnh lập tức ủa vào lồng ngực. Đi qua mấy bước, cô ngoảnh đầu nhìn về phía bọn họ. Bách Lệ không mặc áo khoác, cứ nắm lấy vạt áo sao lưng Qua Bích, trong

làn gió lạnh, trông cô ấy giường như rất cô đơn. Lạc Chỉ thoáng buồn, theo ấn tượng của cô, có mấy lần thấy hai người ở bên nhau, họ không hề cầm tay. Luôn luôn là Giang Bách Lệ nắm lấy áo Qua Bích, rất chặt.

Một tuần trước, Qua Bích bị cảm, nửa đêm nói muốn ăn cái gì đó nóng hổi. Bách Lệ liền chạy tới nhà hàng Gia Hoà Nhất Phẩm* ở thật xa để mua cháo gan heo nấu rau chân vịt và váng đậu chiên, gói lại bỏ vào trong áo khoác, mang đến phòng ngủ của anh ta. Vậy mà anh ta lại bày ra vẻ mặt giả bộ quan tâm, cột nhả hỏi bạn cùng phòng của cô ấy “Nghe nói em cũng bị cảm, đã khoẻ lại chưa?”

(*Gia Hoà Nhất Phẩm: một chuỗi nhà hàng ở Trung Quốc, có chi nhánh ở cả Bắc Kinh, Tây thành và Đông thành.)

Đồ đều. Đồ khôn. Lạc Chỉ lắc đầu lần nữa.

Nhưng cô cũng sẽ không mất công mà nói với Bách Lệ rằng người đàn ông này không đáng tin, tốt nhất là hãy chia tay sớm. Trong một năm, Giang Bách Lệ phải xử lý rất nhiều ong bướm bên cạnh Qua Bích, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua. Cô ấy không nguội lòng, vậy việc gì cô phải vẽ chuyện mà đi thử thách lòng kiên trì của người ta chứ.

Cổ lẽ Lạc Chỉ đúng là người ngoài cuộc tỉnh táo, nhưng Giang Bách Lệ cũng chưa chắc đã là người trong cuộc u mê. Chẳng qua là cô ấy cam tâm tình nguyện, vậy thôi.

Nhấn nại cũng là một kiểu thông minh. Chính Giang Bách Lệ đã nói với cô như thế.

-Hết

7. Chương 6: Cớ Sao Phải Cam Lòng?

Bách Lệ lao vào phòng, đúng lúc trông thấy Lạc Chỉ đang ngồi trong bóng tối, ngẩn người nhìn mảnh nắng chiếu trên mặt đất. Cô lớn tiếng nói: “Sao không ra ngoài? Các câu lạc bộ đang tuyển hội viên kìa, nhiều người lắm, câu lạc bộ truyện tranh có cả hội cosplay cơ.”

Đợt nắng thu cuối tháng chín đã qua đi, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Ánh mặt trời hôm nay tuy rực rỡ, nhưng bầu không khí vẫn giá rét, Lạc Chỉ lại đang đến kỳ sinh lý mỗi tháng vài ngày của con gái, khắp chân tay đều lạnh. Cô rút cổ cào trong chiếc áo len, hai tay cầm cốc nước nóng, cả cơ thể co lại, đôi mắt ngầy ra. vào lúc này, có lẽ ở ngoài kia còn ấm áp hơn căn phòng lạnh lẽo này nhiều. Dậy vậy, cô vẫn không muốn cử động.

Qua Bích là đoàn trưởng đoàn thanh niên. Mấy ngày nay các câu lạc bộ nô nức tuyển người, thân làm cấp trên, anh ta cũng có rất nhiều việc. Cấp dưới mới tuyển vào là sinh viên năm nhất còn chưa thạo việc, thanh viên cũ là sinh viên năm hai, làm việc lâu nhưng vẫn không được thăng cấp bậc, vì vậy cũng đã nản chí mà rút lui. Thời kỳ này rất khó khăn, thế nên Bách Lệ nghiêm nhiên trở thành người quản lý không có danh phận, ngày nào cũng vội vàng bận bịu. Khoảng một tuần lễ liền hai người không cãi nhau, tình cảm dường như cũng trở nên ấm áp.

Bách Lệ kéo Lạc Chỉ đứng dậy khỏi ghế nói: “Lát nữa mấy thành viên đoàn trưởng sẽ qua đây để bàn bạc về bữa tiệc mừng tối nay. Cậu sợ nhất là ồn ào, vậy hãy ra ngoài đi dạo mấy vòng đi. Trông cậu kìa, còn chưa tới tháng mười đã mặc áo len, rốt cuộc cậu có phải người miền Bắc không thế? Thật mất mặt quá đi.”

Vừa nói xong đã có điện thoại gọi tới.

“Mời em ăn cơm tối? Em lười ra ngoài lắm, hay là gọi ship đến đi. À, em còn có thể giảm giá của Papa Jones, đợi mấy thành viên đoàn trưởng của anh qua đây, em sẽ nhờ họ cầm về cho anh. Không được lười đâu, chính anh nói sẽ mời đấy nhé.”

“Ừm, lát nữa họ qua đây. Các anh họp xong rồi à?”

Cô ấy cười khúc khích, ngồi xuống mặt bàn của Lạc Chỉ, “Lắm chuyện quá. em biết rồi mà!”

Lạc Chỉ bắt đầu dĩ ngẩng đầu, nhìn Giang Bách Lệ đang hăng say làm nũng với cái điện thoại. Cô thở dài một hơi rồi chậm chậm cởi chiếc áo len, mặc áo khoác mỏng vào, đi ra ngoài ký túc.

Cô cứ chậm rãi đi loanh quanh, chẳng xác định điểm đến, vừa đi vừa khẽ ngẩng đầu nhìn sắc vàng ruộm của lá cây bạch quả, và ánh nắng xuyên qua những tán cây, chiếu loá mắt người.

Thật là buồn chán. Cô cảm thấy hơi tiếc vì đã không mang sách học từ vựng IELTS theo, nhưng đang nhớ đến giọng làm nũng nhào nhoét của Giang Bách Lệ, cô lại lười quay về lấy.

Lạc Chỉ đang ngẩn ra trước hàng xe đạp ngoài toà nhà, đột nhiên cảm giác có người đang nhìn mình.

Một cô gái lạ mặt đang nhoẻn miệng cười với cô. Cô gái đeo kính gọng kim loại màu xanh dương, khoảng cách giữa hai mắt khá xa, người mặc một chiếc quần jean hơi bạc màu và chiếc áo phông dài tay màu tím nhạt, hơi mập. Chỗ bắp đùi chật căng.

Lạc Chỉ bỗng nhớ ra, cô ấy là bạn thời học cấp ba của mình tên là Trịnh Văn Thụy.

“Làm gì mà ngây ra thế ?” Trịnh Văn Thụy lên tiếng hỏi. “Không có gì, chỉ là đang nghĩ... nên làm gì tiếp theo.” Giọng điệu thân thiết của đối phương làm cô hơi ngạc nhiên.

“Ăn cơm chưa?”

“Giờ còn sớm quá, đang định về ký túc thu dọn một lúc rồi đi ăn.”

“Vậy cùng đi đi.”

Lạc Chỉ gật đầu theo bản năng nói “Được.”

Lạc Chỉ không quen Trịnh Văn Thụy, nhưng những ai là học sinh trường cấp ba Chấn Hoa thì đều nhớ, năm lớp 12 có một cô gái lớp 3 mặc áo phông cộc tay với quần ngắn, đi sandal ra tập thể dục giữa giờ. Vào giữa tháng ba giá rét.

Tất cả mọi người đều giống như bị vẹo cổ, ngoác cả đầu để nhìn về phía cô ấy. Lạc Chỉ chỉ biết cô bạn này học giỏi, hiện giờ đang học ở khoa Khoa học máy tính của đại học P. Năm xưa lúc cô ấy làm ra hành động điên khùng đó, Lạc Chỉ chỉ cho đây là sự kỳ quặc của tuổi dậy thì mà thôi, ai mà chẳng có chứ? Chính cô cũng có một mớ những điểm quái gở.

Thế nhưng, cô với Trịnh Văn Thụy thậm chí chưa nói chuyện bao giờ, lời mời này thực kỳ lạ.

Trịnh Văn Thụy vừa ngồi xuống ghế trong hàng thịt nướng đã nhẹ nhàng hỏi cô: “Muốn uống chút rượu, không phiền chứ?”

Hoá ra cô ấy chỉ tóm bữa một người cùng uống rượu giải sầu thôi. Nghĩ vậy, Lạc Chỉ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Thịt nướng bày ra, rượu cũng được đưa lên. Hai người bắt đầu ăn trong lặng lẽ. Trịnh Văn Thụy uống liên tiếp, vừa uống vừa hát, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, mỉm cười khách sáo với Lạc Chỉ.

Bầu rượu không khí im ắng một cách kỳ quặc như thế, mãi cho đến khi Trịnh Văn Thụy đã uống ngà ngà say.

“Mình từng là một người rất bình thường.”

Cách mở đầu câu chuyện cũng khó hiểu y như bữa ăn này. Lạc Chỉ hơi ngẩn ra một lát, rồi cũng định thần lại, gật gật đầu, tỏ ý mình đang lắng nghe.

“Để đến gần được với cậu ấy, mình cố gắng học hành, lọt vào top năm của lớp.”

Lạc Chỉ rất bất ngờ, không biết phải nói gì mới phải. Nói rằng “Cậu giỏi thật đấy”.

Hay là “Cậu ấy là ai vậy?”

“Nhưng vẫn vô dụng. Thế nên, sau này mình đã làm rất nhiều chuyện xấu để tự trừng phạt bản thân mình.”

Trịnh Văn Thụy nói xong, ngẩng đầu, đôi mắt hơi đỏ lên, nhìn Lạc Chỉ chăm chú.

Tim Lạc Chỉ bất chợt hoảng loạn. Cô cảm thấy đây không phải lúc thích hợp để nghe chuyện phiếm, cũng chẳng có hứng thú nghe. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận vì bữa cơm kỳ quặc này.

“Ví dụ như... Ví dụ như chuyện xấu gì?” Lạc Chỉ vẫn kiên nhẫn hỏi.

Trịnh Văn Thụy không trả lời, nhếch một bên khoé miệng lên, cười nhạt nhẽo.

Lạc Chỉ hơi lúng túng, bèn bổ sung thêm “Ý mình là tại sao cậu phải làm thế?”

“Để huỷ diệt hình tượng của chính mình trong lòng cậu ấy.” Trịnh Văn Thụy trả lời. Đáp án này hấp dẫn Lạc Chỉ. Cô hơi ngẩn người, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm một miếng thịt ba chỉ nướng đã nguội, phía trên có chút mỡ trắng đông lại.

Cô nghĩ về chính mình. Cô cũng tò mò về hình tượng của mình trong lòng Thịnh Hoài Nam lắm chứ. Khi cả hai cùng cầm chai trà lên, anh chẳng có ấn tượng gì. Lần đầu cùng uống cà phê, anh cũng phân tâm. Rốt cuộc hình tượng của cô trong lòng anh như thế nào? Liệu có phải cũng đã bị huỷ hoại hoàn toàn vì vẻ giả tạo và bực bội của cô khi trong quán cà phê không?

Lạc Chỉ thở dài.

“Dẫu có trở nên xuất sắc hơn thì cũng chẳng chạm tới được, đã vậy thì thà rằng dứt khoát phá bỏ hết mọi con đường đến gần cậu ấy, có lẽ làm vậy có thể sẽ khiến lòng mình nguôi ngoai.” Trịnh Văn Thụy ợ một tiếng rồi bật cười, ngửa cổ uống một hơi hết chỗ rượu còn lại trong chén, tiếp tục nói.

Lạc Chỉ nghe tới đây thì mỉm cười. Suy nghĩ này thật đặc biệt.

“Nhưng mình không tuyệt vọng. Đã đến mức ấy rồi, mình vẫn chưa bỏ cuộc.”

Sao có thể dễ dàng vậy chứ? Lạc Chỉ không nói vẫn cúi đầu tiếp tục mỉm cười.

“Cậu muốn biết vì sao mình thích cậu ấy không?”

Lạc Chỉ ngẩng đầu, hơi sững ra.

“Bởi vì cậu ấy quá hoàn hảo. Là vì chúng mình chỉ cách có một cái hành lang, hàng ngày đều có thể nhìn thấy cậu ấy ngồi ngay ngắn đọc sách giải đề, hoặc trong giờ lén chơi game dưới gầm bàn, bị thầy cô phát hiện gọi lên bảng vẫn có thể trả lời câu hỏi. Là bởi mỗi bước đi của cậu ấy đều mang theo mùi hương thơm dịu của quần áo. Cậu ấy đi đáng bóng về người đầy mồ hôi, nhưng chẳng hề có mùi gì kỳ lạ. Mình lấy hết can đảm đưa khăn giấy cho cậu ấy, lại nghe được cậu ấy cảm ơn bằng chất giọng hay vô cùng, cả khi cười, đôi mắt cũng cong cong như vầng trăng khuyết...”

“Mình không có lý tưởng gì. Gia đình cũng chỉ đặt kỳ vọng vào em trai mình mà thôi. Mình thi đỗ vào trường đại học tốt thế này đều nằm ngoài dự liệu của cả nhà. Người trong gia đình mình đều rất bình thường, khi ăn tối thậm chí còn có thể cãi nhau chỉ vì chuyện trứng gà tăng giá. Nhìn thấy họ, mình xấu hổ lắm, chỉ muốn tranh đi thật xa. Mà cậu ấy, cậu ấy là người tốt đẹp nhất trong cuộc đời này của mình, khác hẳn với tất cả những người mình từng gặp trước khi lên cấp ba.”

“Phải, mình biết mình xấu, mình không xứng với cậu ấy. Nhưng ông trời vốn không công bằng, lẽ nào bản thân mình cũng phải tuyệt vọng? Vì đâu mà mình phải thích những người không bằng cậu ấy, chỉ bởi những người kém hơn cậu ấy mới hợp với mình? Tại sao mình phải nghĩ thoáng ra một chút? Có gì lại phải từ bỏ?!”

Trịnh Văn Thụy càng nói càng kích động, nước mắt tuôn như mưa. Cô ấy nhìn trân trân vào đĩa thịt nướng, cơ thể vốn cứng nhắc bỗng run lên nhẹ nhẹ. Ban đầu khi nghe Trịnh Văn Thụy kể chuyện không đầu không đuôi như thế, Lạc Chỉ vốn vẫn nín cười, cảm thấy giống như cô ấy đang diễn trò vậy. Nhưng nghe đến đây bất giác cô cũng cảm thấy có chút chua xót thoáng qua.

Đúng vậy, vì sao phải từ bỏ? Ông trời vẫn luôn cố ý giày vò con người, cứ bày ra trước mắt bạn những điều tốt đẹp, sao đó đợi cho đến khi bạn khao khát những thứ ấy đến độ coi thường tất cả mọi điều khác thì lại đột ngột lấy về, rồi nói với bạn, đừng mơ mộng hão huyền nữa, những thứ này chẳng liên quan gì đến bạn đâu.

Vậy nên chúng ta mới không từ bỏ được. Thượng đế bắt công một cách trắng trợn. Nhưng con người vẫn được quyền cô chấp kia mà.

Lạc Chỉ chìm trong suy nghĩ, có nỗi buồn khó nén thoáng qua trong lòng.

Và lại, bây giờ Lạc Chỉ đã biết rồi, “cậu ấy” mà Trịnh Văn Thụy nói đến chính là Thịnh Hoài Nam. Mặc dù từ đầu đến cuối, cô ấy không hề nhắc đến tên anh.

Cô ấy yêu anh ấy, nhưng anh không yêu cô ấy. Đây là một chủ đề rất nhàm chán, lại còn kéo dài không dứt. Từ năm lớp mười Trịnh Văn Thụy đã thích người ấy, thổ lộ rồi bị từ chối. Về sau người ấy có bạn gái, cô ấy thề sẽ từ bỏ. Lên đại học, người ấy và bạn gái chia tay, cô ấy lấy hết can đảm thổ lộ một lần nữa, rồi lại bị từ chối bằng một nụ cười âm ỉ.

Tất cả những gì Lạc Chỉ làm là tùy lúc mà cười hoặc thở dài, thêm động tác như gật hay lắc đầu, cả ánh mắt tĩnh lặng cảm thông.

Trịnh Văn Thụy nói yêu thần rất đau khổ. Lúc biết cậu ấy có bạn gái, cô ấy đã để thầy cô giáo, cũng như hoặc sinh toàn trường nhìn thấy cô ăn mặc mát mẻ ra tập thể dục giữa giờ. Bị cười nhao như vậy khiến cô cảm thấy mình bị trừng phạt đáng lắm. Tự hành hạ chính mình, vui biết bao nhiêu.

Đó là lần cuối cùng cô ấy làm điều ngốc ngếch ở thời cấp ba.

Nhưng không phải lần cuối trong đời.

Cô ấy nói, vốn tưởng rằng đã quên, đã bỏ cuộc, nhưng lên đại học vẫn không tìm được mà tìm hiểu về người mà cậu ấy yêu, rồi tự nhào nặn bản thân thành một cô gái hoạt bát năng nổ.

Lạc Chỉ đỡ khóc đỡ cười nhưng trong lòng lại dâng lên một thứ tình cảm rất đối diện và triu mến. Cô gái kỳ lạ này có vẻ không biết cách lấy cảm tình từ người khác, nhưng cô lại chẳng muốn chê cười sự vùng vênh của đối phương.

Đám con gái hay tụ tập lại với nhau, bàn tính xem làm thế nào để nắm giữ hoặc đùa giỡn trái tim của một chàng trai. Nhưng Lạc Chỉ thích cô gái ngốc ngếch cứ một mình chiến đấu này hơn.

Cái gọi là “chủ nghĩa anh hùng cá nhân” mà người ta nói, có lẽ chính là điều này đây.

Dĩ nhiên cô cũng phải thừa nhận, bản thân mình thích xem kiểu “bi kịch anh hùng” này, cảm thấy vui trên nỗi đau của người khác, quả thật tâm lý cũng có hút xấu xa.

Lúc sau Trịnh Văn Thụy đã say bí tỉ, không còn nói mấy câu úp mở để vớt vát thể diện như “Thực ra mình tỉnh ngộ rồi, bây giờ cũng không để ý đến cậu ấy nhiều nữa”. Cô ấy chỉ nằm bò ra bàn, khẽ nức nở. Lạc Chỉ cuối cùng cũng thở phào một hơi, rồi mắt đến tấm kính bên phải, nét mặt nhẹ nhõm mà hững hờ. Buổi tối mùa thu ở Bắc Kinh vẫn rất lạnh, nhưng sự chênh lệch nhiệt độ trong quán thịt nướng khiến cho cửa kính cũng đọng lại hơi nước.

Lạc Chỉ thử cầm chén rượu lên, uống một ngụm.

Cả cô và cô ấy đều là người không được yêu. Bản thân Lạc Chỉ không dùng cảm như Trịnh Văn Thụy, thế nên cô chỉ có thể uống rượu để bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Trên đời này lúc nào cũng có một loại người như thế. Sự tồn tại của họ đối với những người bình thường mà nói, luôn luôn là một kiểu mỉa mai.

Diễn hình là Thịnh Hoài Nam.

“Đúng rồi, cậu và bạn gái cũ của cậu ấy là bạn cùng lớp phải không?”

Lạc Chỉ cho rằng người đối diện đã ngủ say, câu nói vừa xong làm cô giật mình.

“Ừ.”

“Quan hệ tốt không?”

“Không thân.”

“Thế giờ còn liên lạc không?”

“Không.”

Trịnh Văn Thụy bỗng cười phá lên: “Nói dối.”

-Hết

8. Chương 7: Điều Tôi Muốn Thấy Nhất

Lạc Chỉ không nói gì, liếc nhìn cô ấy, ánh mắt dần lạnh băng. Trịnh Văn Thụy vẫn giữ nguyên tư thế kê sát mặt vào bàn, bật cười khanh khách.

“Nói dối.” Cô ấy lại nói.

Lạc Chỉ cau mày, lập tức xoay người gọi bà chủ tới tính tiền. Trịnh Văn Thụy đột nhiên lớn tiếng: “Cô ta không xứng. Đồ dối trá!”

Bàn tay đang vươn ra giữa không trung để gọi bà chủ chợt dừng lại. Cô ta?

“Dù sao cũng không phải nói mình” - trong lòng Lạc Chỉ cảm thấy thoải mái hơn. Dù vậy cô vẫn lo Trịnh Văn Thụy làm âm lên, thu hút sự chú ý của mọi người. Cô vẫn nên gọi phục vụ tới tính tiền thì hơn. Nhưng lúc này quán rất đông khách, chẳng ai để ý tới cô.

“Giả vờ, là giả vờ thôi.”

“Đừng có gào lên nữa.” Lạc Chỉ không thể nhịn nổi, lên tiếng nhắc cô ấy chú ý chừng mực.

“Cô ta muốn quay lại, cô ta hối hận rồi. Hôm qua mình mới biết, cô ta đã hối hận.” Nước mắt Trịnh Văn Thụy không ngừng tuôn rơi, Lạc Chỉ đột nhiên hiểu ra lý do Trịnh Văn Thụy muốn uống say tối nay.

“Cô ta” trở về rồi. Thế nên niềm hy vọng vốn đã mịt mờ của Trịnh Văn Thụy nay đã trở thành nỗi tuyệt vọng. Lạc Chỉ định nói với Trịnh Văn Thụy “Cô ấy có trở về hay không, thì người cô thích cũng đã từ chối cô rồi. Đó vốn là hai chuyện khác nhau.” Nhưng cuối cùng cô vẫn kìm lại. Lúc này Trịnh Văn Thụy khóc lóc kể lể hồi lâu, chính vì tức người khác luôn khuyên cô ấy biết khó mà lui, nên bỏ cuộc khi còn chưa qua muộn. Giờ cô nói thế, khác nào đổ dầu vào lửa?

Lạc Chỉ trầm mặc không nói gì, nhưng Trịnh Văn Thụy vẫn không chịu buông tha. Cô ấy nhìn chằm chằm vào cô bằng đôi mắt đỏ ửng, rồi nói: “Cậu nghĩ sao?”

“Mình chẳng nghĩ gì hết.”

“Mình không tin. Nói dối.”

Cuối cùng Lạc Chỉ đành phải thừa nhận, việc đồng ý đi ăn cơm với cô ấy đúng là chuyện ngớ ngẩn nhất mà cô đã làm trong ngày hôm nay.

“Nói đi, nói mình nghe đi. mình biết không phải cậu không nghĩ gì. Cậu thích cậu ấy đúng không? Cậu ấy tốt vậy mà.”

“Cậu ấy tốt thì mình phải thích cậu ấy?”

“Cậu không thích cậu ấy sao?” Cô ấy vẫn bướng bỉnh lặp lại

Lạc Chỉ có chút chần chừ choáng. Bao năm nay, cuối cùng cũng có người thẳng thắn hỏi cô, có phải cô thích Thịnh Hoài Nam không? Nhưng người hỏi là là một cô gái cổ chấp, uống đến say mềm, lại còn ở giữa quán thịt nướng ồn ào, đầy mùi dầu khói nữa chứ. Thật đúng là mất hứng.

Tất nhiên cô sẽ không trả lời. Suýt nữa cô đã buột miệng hỏi “Cậu ấy là ai?”

Dù sao Trịnh Văn Thụy cứ giấu diếm. không chịu nói ra đối tượng mình yêu đơn phương, vậy thì cứ triệt để cắt đứt thắc mắc của cô ấy, nhanh chóng thanh toán rồi phải mông bỏ đi thôi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nuốt câu hỏi đó xuống.

Ban này, khi Trịnh Văn Thụy hỏi cô có phải bạn cùng lớp với bạn gái cũ của cậu ấy không, cô đã trả lời “phải” một cách chắc nịch, rõ ràng cô đã thừa nhận mình đoán ra người Trịnh Văn Thụy yêu thầm qua lời miêu tả của cô ấy. Lúc này mà còn giả ngốc, e là không được.

Cô tính sai mất rồi.

Lạc Chỉ lấy lại tinh thần, nghiêm túc nhìn cô gái mắt đỏ hoe đang đợi cô trả lời. Trong thoáng chốc, cô cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Người này uống say thật sao?

“Cậu thích cậu ấy à?” Trịnh Văn Thụy vẫn bám riết không thôi.

Giữa tình thế ngàn cân treo sợi tóc, di động của Lạc Chỉ vang lên, trái tim cô như trút được gánh nặng. Cô vội nghe máy, đến màn hình cũng không xem. Là Bách Lệ, cô ấy quên mang chìa khoá. Dì quản lý lại không ở đó, không mượn được chìa khoá dự phòng, nên cô ấy muốn Lạc Chỉ mau về ký túc xá.

Lạc Chỉ tranh thủ cơ hội nói linh tinh một hồi rồi mới cúp máy. Người đối diện lại nằm bò ra bàn, câu hỏi vừa rồi cũng bị bỏ lửng tại đó.

Lúc thanh toán, Trịnh Văn Thụy vẫn chưa tỉnh lại. Lạc Chỉ trả tiền xong liền gọi cô ấy dậy, giằng co lôi kéo mãi mới ra khỏi quán thịt nướng. Trịnh Văn Thụy tựa vào người cô, cả người toàn mùi rượu, thấp giọng làm nhảm gì đó. Người cô ấy rất nặng, bước chân Lạc Chỉ xiêu vẹo, vất vả lắm mới đi tiếp được. Cô cảm thấy bản thân đúng là quá đen đủi.

“Cậu tự lên tầng được không?” Cô nhớ ký túc xá nữ sinh khoa Khoa học máy tính nằm bên cạnh ký túc xá của mình, nên cô đã đưa Trịnh Văn Thụy tới cổng.

“Ừ.” Trịnh Văn Thụy lại bắt đầu cười khanh khách. Một tiếng trước, tiếng cười này nghe như gà mái, giờ lại giống y mụ phù thủy.

“Được rồi, vậy cậu mau lên trên đi. Tạm biệt.”

“Lạc Chỉ...” Trịnh Văn Thụy tựa vào cổng, đôi mắt khép hờ, khẽ gọi cô.

“Sao thế?”

“Mình sẽ không để được cô ta như ý lần nữa đâu. Không chỉ cô ta, bất cứ ai cũng vậy.”

Lạc Chỉ không nói gì. Cô phải cố gắng lắm mới không tỏ ra chán ghét cô ấy.

“Mình biết cậu cảm thấy mình rất hèn hạ. Dù sao mọi người cũng đều lừa gạt nhau mà, thực ra chẳng ai cao thượng hơn ai. Nhưng nếu cậu cho rằng mình muốn phá đám họ là bởi vì muốn cậu ấy yêu mình, vậy thì cậu nhầm rồi. Mình biết cậu ấy không thích mình, dù trên đời này chỉ còn lại một mình mình là con gái, cậu ấy thà biến thành “gay” cũng không chịu thích mình đâu.” Trịnh Văn Thụy im cười, đôi mắt bỗng ngời sáng, nhưng lại nhanh chóng ảm đạm xuống. “Nhưng điều hy vọng không phải cậu ấy thích mình, mà là...”

Cô ấy quẹt thẻ vào cửa, đẩy một bên cánh cổng ra.

“Điều mình muốn nhìn thấy nhất là cậu ấy không thích được ai hết.”

Cánh cổng khoá “xoạch” một tiếng trước mắt Lạc Chỉ. Cô đưa mắt nhìn theo bóng dáng xiêu vẹo của Trịnh Văn Thụy biến mất sau lối rẽ.

Thực sự là một mong muốn đáng sợ.

Trong mắt những người hay đổ kỵ, hạnh phúc không phải là khi bản thân nắm giữ được điều gì đó. Hạnh phúc của bọn họ chính là khi người khác không có được.

Lạc Chỉ đứng lặng ở đó một lúc, rồi cuối cùng cũng quay người rời đi.

-Hết

9. Chương 8: Duyên Phận Nước Sôi

Lịch học của chương trình văn bằng hai chủ yếu được sắp xếp vào sáng thứ bảy và sáng chủ nhật. Tối thứ sáu Lạc Chỉ xem phim tới tận khuya cho nên sáng hôm sau đã dậy muộn. Chạy học tốc đến khu giảng đường, chiếc cặp sau lưng cứ nảy lên nảy xuống đập mạnh vào người khiến có cảm thấy mình giống hệt một con ngựa già, dù bị quất bao nhiêu cũng không chạy nổi.

Lạc Chỉ đi vào từ lối sau, cẩn thận đóng cửa để tránh gây ra tiếng động.

May là giảng đường rất lớn, còn được bố trí chỗ ngồi theo kiểu bậc thang. Bây giờ thầy cô đã quen với việc sinh viên đi muộn về sớm, thậm chí có thông báo điểm danh cũng để chừa ra một khoảng thời gian cho sinh viên nhắn tin gọi bạn mình đến. Tuy nhiên cô vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Lạc Chỉ nhẹ nhàng mở chiếc ghế gấp ra, ngồi vào hàng cuối cùng, vừa ngẩng đầu, chợt trông thấy Thịnh Hoài Nam đang ngồi ngay ngắn trước mặt.

Chưa kịp nghĩ ngợi gì, cô đã ngửi thấy mùi quần áo mới giặt thơm dịu và mát lạnh thoang thoảng bay tới. Lạc Chỉ bỗng rất muốn cười.

Hồi cấp ba, cô đi lướt qua Thịnh Hoài Nam đã từng ngửi thấy mùi hương này. Về sau, cô còn đứng ở quầy bát bột giặt trong siêu thị, cầm từng loại lên ngửi thử, giống hệt như một chú chó cảnh sát lão luyện vậy.

Về sau, cô chỉ dùng loại bột giặt có mùi này, nhưng lại không tài nào ngửi được mùi đó trên chính quần áo của mình. Thứ hương hóm ắt chỉ có ở một người, luôn tỏa ra vào những lúc học tình cờ gặp nhau. Một mình cô dù có cố gắng đến mấy cũng vô dụng.

Giống như lúc này.

Lạc Chỉ ngơ ngẩn nhìn vào gáy anh. Hoá ra mọi chuyện còn chưa kết thúc. Có một niềm hạnh phúc nhỏ bé dần dâng lên trong lòng cô, từ từ lan tỏa.

Ai mà không mong được ông trời phù hộ? Từ thời cấp ba, mọi sự trùng hợp đối với cô đều có một ý nghĩa rất riêng. Mà lần này, quả hồng lớn rơi từ trên cao xuống kia, giống như một nốt nhạc đệm trong bản giáo hưởng vận mệnh, tượng trưng cho một khởi đầu.

Bây giờ cô đã gặp anh rồi. Ở lớp học này, cô sẽ gặp anh nhiều lần.

Tiết học môn pháp luật đại cương chợt trở nên đầy ý nghĩa.

Chàng trai ngồi bên cạnh Thịnh Hoài Nam dường như chính là người vội vã bỏ chạy ở quan cà phê hôm đó. Đường viền khuôn mặt rõ nét, nước da ngăm đen, nụ cười ấm áp vô cùng.

“Sao giáo trình môn này lại dày thế kia chứ? Tối tận hôm qua khi đi mua nó tôi mới phát hiện ra. Thi cuối kỳ còn không được sử dụng tài liệu, rõ là chương trình đề nặng khiến con người ta muốn học mẩu!” Chàng trai đó cứ kêu oai oái, nhưng vì giảng đường khá ồn nên cũng không nghe rõ lắm.

Thịnh Hoài Nam Không nói gì.

Anh ta lại cầu nhàu thêm mấy câu, sau đó chợt quàng tay vít cổ Thịnh Hoài Nam xuống bảo rằng: “Này, cậu đừng chơi nữa được không hả? Đây lại là trò gì thế?”

Giọng nói của Thịnh Hoài Nam rất dễ nghe, giọng này thoải mái xuề xòa hơn lúc anh nói chuyện với con gái nhiều.

“Gyakuten Saiban⁴*. Hồi cấp ba tôi đã chơi ba phần trước rồi. Giờ chơi để hoài niệm một chút.”(*Gyakuten Saiban là tên một series game do Nhật Bản sản xuất, tên tiếng Anh là Ace Attorney. Phần 4 của series tên Apollo Justice: Ace Attoney.)

“Hoài niệm cái con khỉ. Cậu có nghe tôi nói không thế?” Chàng trai vẫn vít cổ Thịnh Hoài Nam, khuỷu tay huých về phía sau một chút đập vào cổ nước của Lạc Chỉ. May mà trên bàn không có sách vở, chỉ có mấy tờ công thức mới lấy từ trong cặp sách ra. Có điều bản thân cô thì khác thảm hại, cà phê nóng mới lấy trước khi vào lớp giờ đã bắn đầy lên người cô.

Quần áo không nói đã đành, quan trọng là cà phê rất nóng. Cô hơi rùng mình, còn bạn nữ ngồi bên cạnh thì hét âm lên, thu hút sự chú ý của tất cả những người xung quanh.

Anh chàng kia rõ là rất hoảng hốt, đến câu “xin lỗi” cũng chẳng thốt ra nổi, chỉ biết ngoảnh lại há hốc miệng nhìn Lạc Chỉ. Cô đang hấp tấp di chuyển cặp sách thì người ngồi ở hàng ghế trước chợt quay lại, đưa ra một xấp khăn giấy.

Ngẩng đầu, cô trông thấy Thịnh Hoài Nam. Anh thở dài: “Xin lỗi cậu nhé.”

Lạc Chỉ cười xoa, cảm ơn rồi nhận lấy khăn giấy, sau đó vừa lau quần áo vừa thăm chỗ cà phê lênh láng trên bàn.

Thu dọn được một lúc, cô đỡ khóc đỡ cười nhìn chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt dính đầy vụn giấy, trông hỗn loạn như bản đồ thế giới vậy. Lạc Chỉ ngẩng đầu, nhìn cậu bạn vẫn đang hoá đá kia, giở lên một ngón tay lắc qua lắc lại trước mặt anh ta nói: “Hoàn hồn đi xem nào. Đừng có sợ, mình sẽ không khóc đâu.”

Anh chàng kia cuối cùng cũng tỉnh ra, vội vàng đáp: “Phải rồi, xin lỗi nhé.”

Có lẽ anh ta vẫn bị ám ảnh bởi vụ lần trước trong quán cà phê, lần này đã sợ đến lắp ba lắp bắp. Cô chẳng biết làm sao, chỉ có thể liên tục xoa tay “Không sao, không sao mà. Thất đấy.”

Thịnh Hoài Nam cau mày, vẻ mặt phức tạp, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Cậu không đau sao? Nước nóng như thế kia mà?”

“À, cũng hơi hơi.” Cô vẫn cười “Không sao đâu, da mình dày lắm. Nghe giảng đi thôi.”

Lúc ngồi lại chỗ, Lạc Chỉ khẽ vuốt phần bụng và đùi của mình. Thực ra đúng là có hơi đau nhưng đợi đến lúc cô có phản ứng thì cô bạn ngồi bên đã hết thay cả phần cô rồi.

Vậy cũng tốt, cô sẽ không phải phí công suy nghĩ xem nên chào hỏi anh thế nào.

Giảng viên trên bục giảng vẫn đang say sưa nói về cương trình học và các quy định bắt buộc khi tham gia lớp pháp luật đại cương, thế nhưng tất cả đều như nước đổ lá khoai, không có ý nghĩa gì.

Lạc Chỉ ngẩn người nhìn chăm chú vào hình chiếu, một nụ cười khẽ thấp thoáng bên khoé môi, tinh nghịch mà vẫn dịu dàng, cả khuôn mặt tràn đầy vẻ ngọt ngào rạng rỡ.

Chợt cô cảm thấy dường như có ánh mắt của ai đó đang hướng về đây. Thì ra là Thịnh Hoài Nam. Anh chống một tay bên gò má, ngả vào bàn, ngoảnh lại nhìn Lạc Chỉ.

Lạc Chỉ thoáng bối rối. Cô hơi nghiêng đầu, định hỏi Thịnh Hoài Nam làm sao thế, lại thấy anh chợt cười ngại ngùng rồi vội vã quay người ra chỗ khác. Trương Minh Thụy thấy bộ dạng ngẩn ngơ của Thịnh Hoài Nam thì cũng ngoảnh đầu theo.

“Này, tỉnh lại đi” Anh ta nằm rạp xuống bàn, nói nhỏ với Thịnh Hoài Nam.

Thịnh Hoài Nam chỉ nhìn lướt qua anh ta, rồi cúi đầu mở giáo trình xem mục lục.

“Thích người ta rồi hả? Tôi thấy cũng được đấy. Lịch sự ôn hoà, lại giản dị dễ gần, chắc hẳn rất cao giá.”

“Biến đi. Mấy ngày này cậu xem quảng cáo nhiều quá rồi đúng không? Gán ghép linh tinh, cứ làm như đang lắp ráp máy tính cho sắp không bằng.” Thịnh Hoài Nam hờ hững nói.

“Đừng có giả bộ với anh em nữa đi. Nếu không thì vừa nãy cậu nhìn gì hả?”

Thịnh Hoài Nam sững lại, không nói gì nữa.

Chẳng bao lâu sau, Lạc Chỉ cũng biết được lý do khiến Thịnh Hoài Nam cứ ngáp ngừng mãi. Thầy giáo vừa thông báo giải lao mười phút anh đã quay lại hỏi cô: “Cậu không đau thật à?”

Lạc Chỉ phì cười: “Cậu có vẻ muốn mình kêu đau lắm nhỉ?”

Kể gây hoạ lại làm như chuyện chẳng liên quan đến mình, ngồi một bên xem chuyện vui, còn cười nói: “Mỹ nữ ơi, cứ mặt kệ cậu ta đi. Chuyện nước nóng là có uẩn khúc cả đấy. Nếu mình nhớ không lầm thì trước kia cậu ấy quen được mối tình đầu cũng là bởi cậu ấy không cẩn thận hắt nước nóng vào người cô gái kia, khiến người ta suýt bỏng, còn bị mắng đến mức mất hết mặt mũi. Thiếu gia nhà chúng ta đây có khi lại là một tên cuồng ngược đãi cũng nên. Trên đời có bao nhiêu dòng nước mềm mại dịu dàng nhưng cậu ta chỉ đợi được hắt mạnh một cốc vào người mà thôi.”

Lần này Thịnh Hoài Nam không phản ứng rõ như hôm ở quán cà phê. Anh tỏ vẻ mình quen với những chuyện này rồi, dường như đã dự liệu trước là đối phương sẽ đánh vào yếu điểm đó nên chỉ nhẹ nhàng cười, không phủ nhận cũng không tức giận.

Lạc Chỉ hơi sững sốt, lập tức nhìn chàng trai kia rồi nói: “Cậu định ám chỉ cái gì đấy hả? Cậu cũng hắt nước nóng vào mình, bây giờ chắc mình cũng nên mắng cho cậu mất hết mặt mũi đấy nhỉ? Có khi giữa chúng ta lại có duyên phận cũng nên.”

Cậu ta lúng túng đến mặt đỏ ửng lên. Thịnh Hoài Nam cười đến độ nằm bò ra bàn.

“Cậu thức sự không thích cô ấy hả?” Thầy giáo tiếp tục giảng bài, Trương Minh Thụy giả bộ lơ đãng hỏi nhưng trên môi không hề nở nụ cười.

“Cứ hỏi mãi chuyện đó làm gì?” Thịnh Hoài Nam cúi đầu tập trung chép bài.

Ngòi bút của Trương Minh Thụy dừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn bực giảng rồi đóng nắp bút vào hỏi một cách tự nhiên: “Các cậu là bạn học cấp ba hả? Cô ấy tên là gì thế?”

Thịnh Hoài Nam ngẩng lên nhìn cậu ta.

“Muốn tôi giới thiệu chi tiết từng chút một không?” Anh bật cười nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Trương Minh Thụy.

Rất ít người có thể nhìn ra Trương Minh Thụy đỏ mặt, bởi vì da cậu ta quá đen.

“Cô ấy học khoa kinh tế, chuyên ngành thương mại quốc tế. Tên là Lạc Chỉ, chữ “Lạc” trong tên của thành cổ Lạc Dương, còn chữ “Chỉ”... ừm, là “Chỉ” trong câu “Quất sinh Hoài Bắc tắc vi chỉ” (Cây quýt mọc ở Hoài Bắc gọi là cây chỉ). Thịnh Hoài Nam giải thích tên xong, còn hơi ngừng một chút mới nói: “Vả lại, cô ấy còn là Hoa khôi của trường chúng tôi hồi cấp ba, ít nhất là cũng hội tụ đủ những thứ mà một hoa khôi cần có, như là tài năng, nhan sắc và phẩm chất. Nghe nói cô ấy vẫn độc thân, tính ra thì cậu cũng có cơ hội đấy.”

Trương Minh Thụy cười gượng gạo, không có ý kiến gì.

“Này, sao không nói nữa? Đang lên kế hoạch đấy à?” Thịnh Hoài Nam cười.

Trương Minh Thụy vẫn không trả lời. Đây là lần đầu tiên Thịnh Hoài Nam nói nhiều như vậy trước mặt anh ta, còn liên tiếp trêu chọc nhưng dù vậy thì anh ta cũng chỉ biết cười nhạt.

Thịnh Hoài Nam không nói thêm gì, hai người im lặng tiếp tục ghi chép.

Trương Minh Thụy cũng không phải loại đàn ông bỏ bả, thiếu tinh tế. Anh ta cảm nhận được, giữa hai người họ có một điều gì đó đang dần mất đi.

Sau khi tan học, Lạc Chỉ đang thu dọn sách vở, chợt trông thấy anh chàng da đen kia quay lại, đứng đối diện cô.

“Mình mời cậu ăn kem để đền bù nhé.”

Lạc Chỉ rất ngạc nhiên. Cô nhìn Thịnh Hoài Nam, anh có vẻ vô cùng bất ngờ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã lập tức khoác cặp lên vai, mỉm cười nói với Trương Minh Thụy, “Đừng làm mất mặt anh em đấy”, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

“”Mình là Trương Thụy Minh.” Gò má của chàng trai vẫn đỏ ửng. Da anh ra ngăm đen, mọi đường nét đều phóng khoáng, trông khá dễ mến.

Lạc Chỉ phải mất tới mấy giây để hiểu ra tình hình, sau đó thở dài nói, “Nếu là vì bộ quần áo này và chút cà phê đó vậy mình nghĩ không cần đâu, mình không để ý. Nếu như là vì duyên phận nước nóng...”

Mặt anh chàng càng đỏ hơn.

“Vậy thì càng không cần thiết.” Cô nói bằng giọng trêu đùa, “Đôi cấp ba mình với Thịnh Hoài Nam chưa quen nhau, nhưng cũng nghe tiếng rồi. Tình cảm của cậu ấy với cô gái kia khởi đầu rất thú vị, đầy ẩn tượng, nhưng cuối cùng vẫn đường ai nấy đi. Cách mở đầu này có vẻ là điềm xấu, nên mình nghĩ chúng ta thôi đi thì hơn.”

Nụ cười vẫn treo trên môi, nhưng cô tin là anh ta có thể cảm nhận được sự xa cách in trong đáy mắt.

“À, không có gì đâu, cậu đừng hiểu lầm.” Anh ta rất lúng túng. Lạc Chỉ cảm thấy không đành lòng. -nhưng cô không muốn để chuyện phát triển vượt ngoài tầm kiểm soát, thà là cứ nói rõ ngay từ đầu còn hơn. Vả lại, cái dáng vẻ giống bà mối của Thịnh Hoài Nam lúc rời đi cũng khiến cô phiền muộn.

“Cậu là cô gái ở quán cà phê hôm đó đúng không? Mồm miệng lanh lẹ thật đấy. Thịnh Hoài Nam nói với mình hồi cấp ba cậu là hoa khôi trong trường, vừa xinh đẹp vừa tài giỏi. Đúng là xứng danh.”

Lạc Chỉ biết Thịnh Hoài Nam chỉ nói như vậy với Trương Minh Thụy cho qua chuyện mà thôi.

“Cậu bị lừa rồi. Không phải mình đâu.”

Anh chàng tỏ vẻ ngạc nhiên “Gì cơ?”

“Hoa khôi năm đó là người bị cậu ấy hắt nước nóng vào người.” Cô không muốn nói tiếp, liền cầm cặp sách lên nói một tiếng “Tạm biệt” với anh ta rồi đi về phía cửa. Vừa mới đi được vài bước chợt nghe phía sau có giọng nói với theo.

“Lạc Chỉ, đúng không?”

Cô quay lại “Đúng. Thịnh Hoài Nam nói với cậu à?”

“Chắc hẳn là cậu thích Thịnh Hoài Nam.” Trương Minh Thụy nhìn chằm chằm mặt bàn, ánh mắt không hề hướng về phía cô.

“Đạo này mình gặp quỷ sao?” Lạc Chỉ nghĩ. Tại sao hết người này đến người kia đều hỏi cô có phải thích Thịnh Hoài Nam không, mà tất cả đều là những người xa lạ?

“Cậu một vừa hai phải thôi nhé.” Cô không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Anh chàng nghe xong câu đó thì lại đỏ mặt, bộ dạng túng quẫn. Cô dừng bước chân, nhẹ giọng nói “Cậu đừng hiểu lầm, không phải tất cả những cô gái nói chuyện với trai đẹp đều là vì mục đích kết thân.”

Mặc dù cô chính là người như vậy.

“Chắc chắn là cậu cũng thích Thịnh Hoài Nam.” Trương Minh Thụy lẩm bẩm như trúng tà.

“Cũng?” Lạc Chỉ nghe xong thì hơi giật mình. Cô dường như hiểu ra điều gì đó qua nét mặt của anh ta chợt mỉm cười, “Trương Minh Thụy, có phải cậu từng thích một cô gái nhưng cô ấy lại thích Thịnh Hoài Nam?”

Sắc mặt của Trương Minh Thụy thay đổi, miệng há ra nhưng lại không thốt nên lời, chỉ đành cúi đầu nhìn sang chỗ khác.

Lạc Chỉ ghen hòng. Anh ta thậm chí còn chẳng thèm nói dối che đậy, thật khiến người ta bối rối.

Những người xung quanh đều đã rời khỏi đó, chỉ còn hai người họ vẫn đứng ngây ra. Lạc Chỉ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đi tới tỏ vẻ áy náy nói: “Hay cậu mời mình ăn kem đi. Cứ coi như mình không nói gì nhé. Xin lỗi cậu.”

Trương Minh Thụy như tỉnh lại, lập tức cười ngốc nghếch: “Được.”

Lạc Chỉ thừa nhận, anh ta dễ thay đổi cảm xúc như vậy thực sự là một người rất đáng yêu.

Gần trường có hai quán Dairy Queen bà Häagen-Dazs nằm ngay cạnh nhau. Trương Minh Thụy đứng đó phân vân mãi, Lạc Chỉ liền bước vào Dairy Queen trước.

“Mình biết cậu không phải loại con gái háms lợi mà.” Anh ta bước theo sau, Tiếng cười vọng đến.

Cả hai người đều gọi Tornado trà xanh hạnh nhận. Nhân viên trong quán hình như là người mới, khi biểu diễn nghệ thuật pha chế tornado, biểu cảm và động tác đều rất cẩn thận, cứ như thể chính anh ta cũng không tin vào bản thân mình cho lắm.

Cô ăn một thìa kem lớn.

“Lúc này mình mời cậu như vậy là hơi vô duyên. Xin lỗi nhé.” Trương Minh Thụy nói

“Nhưng mình vẫn đi đấy thôi.” Cô cười.

Hai người tán gẫu về giờ pháp luật đại cương khi này. Lạch Chỉ nghĩ một lúc, sau đó hỏi anh ta: “Sao lại chọn văn bằng hai là ngành pháp luật? Các cậu học sinh học đa phần đều chọn ngành toán học làm văn bằng hai mà?”

“Chúng mình không muốn học văn bằng hai đâu. Quan trọng là GPA với GRE* thôi. chọn ngành pháp luật là vì hôm đó đi ngang qua thấy poster giới thiệu, Thịnh Hoài Nam bỗng nhiên nói là muốn thử nhìn xem rốt cuộc lớp học của ban xã hội sẽ như thế nào, thế nên kéo mình đăng ký cùng. Dù sao nếu không theo được đến cùng thì cũng có thể chuyển điểm này thành điểm môn tự chọn, nói chung là chẳng mất gì.” (*GRE là từ viết tắt của Graduate Record Examinations, là một trong những kỳ thi nổi tiếng nhất được thiết kế để giúp các chương trình cao học và học bổng của các trường đại học Hoa Kỳ đánh giá chất lượng thí sinh.

*GPA là từ viết tắt của Grade Point Average, là điểm trung bình đánh giá sinh viên theo hệ thống giáo dục Mỹ, được tính bằng cách cộng các điểm trung bình của các môn học rồi chia đều ra để lấy số trung bình, tính theo thang điểm 4.)

Muốn thử nhìn xem rốt cuộc lớp học của ban xã hội sẽ như thế nào? Lạch Chỉ cười: “Ồ, hoá ra là thế.”

Hai người không nói gì nữa. Im lặng một lúc, Trương Minh Thụy chậm rãi mở miệng: “Cậu đoán đúng đấy, vì Thịnh Hoài Nam nên cô gái mình thích mới tiếp cận mình. Thế mà mình chẳng biết gì, còn cực kỳ vui sướng. Đúng là ngu ngốc.”

“Cậu không cần nói với mình chuyện đó đâu.” Cô cười dịu dàng.

“Coi như cho mình trút nỗi lòng đi. Mình chưa từng nói với ai đâu đấy.” Trương Minh Thụy có vẻ bối rối.

“Vậy sao lại nói với mình?”

“Điều đó có quan trọng không?”

Lạch Chỉ mỉm cười, không lắng nghe thêm, cô khuấy nhẹ ly kem bằng chiếc thìa nhỏ.

“Chuyện này không phải lỗi của cậu ấy, thế nên mình không nói cho người khác, mình không muốn cậu ấy khó xử. Thịnh Hoài Nam từ chối rất thẳng thừng, không hề có chút mờ ám nào, và lại đúng là cô gái kia.. tự ảo tưởng thôi.” Trương Minh Thụy nói xong câu cuối cũng thoáng buồn, “Quả thực là cô ấy lợi dụng mình, không liên quan đến Thịnh Hoài Nam.”

Lạch Chỉ nghe đến đây, trái tim khẽ run lên, lúc này mới nghiêm túc nhìn anh ta.

“Trương Minh Thụy, mình nghĩ... cậu là một người rất tốt.”

“Sao cơ?”

“Cậu không giận cá chém thớt, vẫn làm bạn với Thịnh Hoài Nam, đây là điều rất đáng quý. Tuy rằng Thịnh Hoài Nam không có lỗi gì, nhưng nếu là người khác, có lẽ khi biết chuyện đó xong sẽ lánh xa cậu ấy. Dù sao thì, đúng sai không quan trọng, quan trọng là có thể bỏ qua cho nhau hay không. Cậu vẫn có thể tiếp tục làm bạn với cậu ấy, hơn nữa còn không nói cho người khác biết chuyện này, cho nên mình mới bảo cậu thức sự là người hiểu lý lẽ, rất bao dung.” Cô nói một cách chân thành.

“Thật thế sao? Đâu có tốt vậy chứ.” Trương Minh Thụy gãi đầu.

“Xét riêng khoản mời mình ăn kem này thôi...” Lạch Chỉ chỉ vào cốc kem tornando trên tay, “thì mình đã biết cậu là người tốt rồi.” Cô cười ngọt ngào.

“Thực ra không tốt như cậu nói đâu.” Trương Minh Thụy cười ngượng ngịu, “Mình hẹn cậu ngay trước mặt Thịnh Hoài Nam, nhưng lại chưa hề bàn trước với cậu ấy. Có lẽ là do mình sợ.”

Lạch Chỉ sững người. Vậy anh ta hẹn cô làm gì? Để ra oai với Thịnh Hoài Nam sao? Nghĩ tới đây, cô không nói tiếp.

“Có rất nhiều cô gái theo đuổi Thịnh Hoài Nam, những cậu ấy chẳng vừa mắt ai hết. Đám con trai trong phòng mình đều nghĩ có lẽ cậu ấy còn nhớ bạn gái trước. Tuy à biểu hiện của cậu ấy không có gì bất thường, vẫn học hành, chơi game, tham gia đoàn đội, vẫn là thành viên tiêu biểu của hội học sinh nhưng mình vẫn

luôn cảm thấy...” Trương Minh Thụy ngập ngừng một lúc, dường như sợ Lạc Chỉ sẽ nghĩ bản thân mình lắm chuyện.

“Sẽ ổn thôi. Chỉ cần cho cậu ấy đủ thời gian. Những người ngoài như chúng ta ít quan tâm mấy chuyện đó thì hơn.” Cô cắt lời.

Trương Minh Thụy nghe cách nói thờ ơ của cô, cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

“Ừ, mong là vậy.” Anh ta xoa xoa thái dương.

Trương Minh Thụy tiễn Lạc Chỉ đến cổng ký túc, trước khi chào tạm biệt bỗng nói một câu.

“Xin lỗi, hôm nay mình nói nhiều thứ linh tinh quá.”

Lạc Chỉ chỉ mỉm cười, không nói thêm gì.

“Thực ra... Cậu đừng ngại nhé, mình cảm thấy hai người rất xứng đôi.” Trương Minh Thụy nhìn cô, trong mắt mang theo vẻ dò xét.

Lạc Chỉ chớp nhẹ đôi hàng mi, nở nụ cười “Cậu đang khen mình đấy à?”

Trương Minh Thụy ngơ ngẩn nhìn dáng người thanh mảnh của cô biến mất nơi lối rẽ.

Sao anh lại muốn mời Lạc Chỉ ăn kem chứ? Rốt cuộc anh muốn gì đây?

Bỗng nhiên nhận được một tin nhắn “Chúc thành công nhé.”

Trương Minh Thụy hơi bất ngờ. Thịnh Hoài Nam có quan hệ khác tốt với mọi người, khi đám con trai ngồi trong phòng bàn tán mấy chuyện liên quan đến bạn gái, cậu ta sẽ đưa ra lời tổng kết rất chuẩn xác, khiến mọi người đều phải ngượng ngùng. Nhưng khi cả đám cùng chúng tay giúp một cậu bạn theo đuổi người ta, Thịnh Hoài Nam chỉ biếng nhác dựa vào bên cửa sổ ăn khoai chiên, chưa bao giờ tham dự.

Nhất là sau vụ tình tay ba phức tạp đó, Thịnh Hoài Nam càng ít khi quan tâm đến chuyện yêu đương của người khác.

Thực sự là hiếm khi cậu ấy nhiệt tình như hôm nay.

Trương Minh Thụy nhớ lại, trong giờ pháp luật đại cương, Thịnh Hoài Nam đã rất hăng hái giới thiệu Lạc Chỉ, còn luôn miệng chọc ghẹo. Là bởi vì vết xe đổ lần trước, nên lần này cậu ấy vội vã muốn đẩy Lạc Chỉ cho mình, rồi mau chóng vạch rõ ranh giới sao? Hay con nguyên nhân nào khác?

Trong giờ học, khi cả hai đều yên lặng, Trương Minh Thụy chợt mong Thịnh Hoài Nam hãy cứ nói tiếp đi. Vì dường như chỉ cần dừng lại một thoáng, sự yên lặng đó sẽ nuốt trọn hết thấy những tình cảm tốt đẹp giữa cả hai người.

Lẽ nào ngay cả tình bạn cũng mất sao?

-Hết

#bonus:

Tác phẩm “Thâm yêu: Quất sinh Hoài Nam” của Bát Nguyệt Trường An đã được công ty điện ảnh Chim Cánh Cụt mua bản quyền chuyển thể thành webdrama. Dự án được dự tính khởi quay sẽ vào nửa cuối năm 2016 và chưa có thông báo về dàn diễn viên nhé

10. Chương 9: Coi Nhau Như Người Qua Đường

Lạc Chỉ chậm rãi đi về ký túc xá, trông thấy Qua Bích đang đứng trước cổng, tay ôm một bó hoa hồng lớn.

Đối phương cũng nhìn thấy cô, cô đành lịch sự gật đầu chào anh ta.

Qua Bích thoải mái cười với cô: “Người đẹp, Bách Lệ có ở ký túc xa không?”

“Cô ấy đang ngủ.”

“Thảo nào anh gọi điện thoại mà cô ấy không nghe máy. Vậy em mang hoa lên hộ anh nhé.”

Lạc Chỉ gạt đầu, vươn tay đón lấy bó hoa mà Qua Bích đưa. Không ngờ cô đỡ được rồi, đối phương lại không chịu buông tay.

“Mong là cô ấy không giận anh nữa. Lần đầu tiên trong đời anh ôm hoa đứng dưới tầng thế này. Cô ấy còn không nhận, anh cũng chẳng muốn làm nữa.”

Lạc Chỉ buông tay rồi lùi lại phía sau, tranh xa gương mặt tuần tú đó rồi nói: “Vậy tôi sẽ mau chóng lên tầng gọi cô ấy xuống gặp anh.”

Cô định cất bước thì Qua Bích bỗng khê lên tiếng từ phía sau: “Em đúng là cô gái nhạt nhẽo nhất mà anh từng gặp.”

Lạc Chỉ đỡ khóc đỡ cười, nhưng cô chẳng bảo gì mà chỉ quẹt thẻ đi vào trong.

“Mỹ nữ lạnh băng khác với tảng băng. Em còn non lắm, cần luyện thêm mới có thể thanh thạo chiêu lật mềm buộc chặt, thế này chưa ổn đâu.”

Lạc Chỉ bật cười thành tiếng, nói mà chẳng buồn ngoảnh đầu: “Ai muốn buộc anh?”

Ở chỗ ngã rẽ, cô nghe thấy phía sau vọng lại tiếng “Fuck” rất nhỏ.

Sau mỗi lần đấu với đám con gái vo ve quanh Qua Bích, Giang Bách Lệ luôn nằm bò ra giường khóc lóc nức nở. Cảnh này hoàn toàn trái ngược với vẻ vênh váo, ngạo mạn của Qua Bích lúc khoe khoang sự đào hoa của anh ta. Trong lòng Lạc Chỉ bỗng cảm thấy chua xót.

Lạc Chỉ về đến phòng ký túc xá, đánh thức Bách Lệ. Còn chưa dứt lời, Bách Lệ đã tung chăn ra, vội vàng bò đến chỗ chiếc thang và leo xuống, đi chân đất tới cái bàn gỗ ngang đủ thứ tìm sữa rửa mặt.

“À, đúng rồi.” Bách Lệ chỉ lên bàn học của Lạc Chỉ, “Tối qua lúc mình về nhìn thấy trong hòm thư của cậu, nên đã cầm về giúp cậu.”

Lạc Chỉ cầm hai phong thư trên bàn mình lên, không có địa chỉ người gửi, nhưng cột người nhận có đề hai chữ “Lạc Chỉ” đầy phóng khoáng.

Chỉ có thể là Đinh Thuỷ Tịnh.

Đinh Thuỷ Tịnh là một trong những người khá thân với Lạc Chỉ trong lớp cấp ba. Khi học đến học kỳ hai năm thứ nhất tại Học viện chính trị quốc tế trường Đại học Z nổi tiếng ở miền Nam, Đinh Thuỷ Tịnh đột nhiên quyết định bỏ học, thi lại đại học với tư cách là học sinh năng khiếu ngành Mỹ thuật. Quyết định này quả thực là cú sốc với mọi người.

“Mọi người” ở đây không bao gồm Lạc Chỉ. Hồi học năm thứ nhất, hai người đã mất liên lạc. Nếu Đinh Thuỷ Tịnh không viết thư, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ biết được chuyện cô ấy bỏ học. Cô vẫn luôn thu mình trong vỏ ốc như thế. Ngay đến cái tin học như “Trịnh Văn Thuỵ thích Thịnh Hoài Nam” khiến “cả trường đều cười nhạo”, cô cũng không hề hay biết.

Đinh Thuỷ Tịnh trở lại với cuộc sống của học sinh cấp ba, không ở phòng vẽ thì sẽ lên lớp, ít có cơ hội vào mạng. Thế nên cô ấy đã chọn cách yêu ngành Bưu chính Trung Quốc, mặc dù Lạc Chỉ cũng không hiểu vì sao cô ấy không nhắn tin luôn cho cô. Nhưng bức thư này phần lớn là do Đinh Thuỷ Tịnh nằm bò ra bàn rồi nguệch ngoạc viết trong giờ học. Có lẽ cô ấy thấy cô đơn, cũng có thể chỉ để giết thời gian thôi. Nội dung cũng chẳng có gì quan trọng, thư thì lúc ngắn lúc dài.

Hai bức thư cách nhau hơn một tuần. Lạc Chỉ không có thói quen kiểm tra hòm thư, nên bức thư đầu tiên đã ầm ứ nằm trong phòng thư văn dưới tầng hầm một tuần trời.

“Cậu biết không, hôm nay thầy đã in phần chỉnh sửa về lãnh thổ đất nước trong sổ tay địa lý và phát cho cả lớp. Đúng là người coi thường quyền sở hữu trí tuệ mà.”

Bức thư là một tờ giấy nháp, nội dung chỉ có một câu như thế.

Mỗi Lạc Chỉ khê run lên. Tem có rở mảy cũng đừng làm vậy chứ. Rồi cô cầm lấy phong thư thứ hai, xé ra bên trong vẫn chỉ có một tờ giấy nháp, một mặt là thư, một mặt là phương trình giải tích rồi tung rồi mù.

“Lạc Chỉ, chỉ khi viết thư cho cậu, mình mới dùng loại giấy nháp mình tiên tay vớ lấy này, dù sao cậu cũng chẳng hề bận tâm, mình cũng đỡ tốn tiền. Người khác dung giấy viết thư loại cứng viết cho mình, rất đẹp, nhưng thậm chí đến giấy nháp của cậu mình cũng chưa từng được thấy. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc hồi âm cho mình sao?”

Nói thật, mình rất muốn biết, rốt cuộc trong lòng cậu có để tâm tới những người như bọn mình không?

Mình rất muốn biết.

Cậu rất giống một người mà mình quen. Dù với ai cậu cũng đều lạnh nhạt như thế, lạnh đến nỗi mình không cảm nhận được sự tồn tại của mình. Người ấy luôn đối tốt với mọi người, tốt tới mức khiến mình lầm tưởng đó là yêu. Mình không biết liệu cậu có thật sự dừng dừng với người khác không, nhưng mình biết, đúng là người ấy không yêu mình.”

Cô ngẩn người trong chốc lát, rồi đọc lại bức thư một lần nữa. Một thời gian dài không hồi âm, cuối cùng Đinh Thuỷ Tịnh cũng nổi cáu rồi.

Lạc Chỉ rất muốn hỏi, rốt cuộc “những người” không được cô quan tâm là những ai?

Đinh Thuỷ Tịnh ngày ngày đắm chìm trong tiểu thuyết, tạp chí, nhưng chỉ cần cố gắng một chút vẫn có thể duy trì thành tích top mười của lớp. Vả lại, cô ấy cũng có quan hệ tốt với những người xung quanh, ứng xử khôn khéo, dù là với học sinh ngoan như Lạc Chỉ hay mỹ nữ nổi tiếng như Diệp Triển Nhan, thậm chí ngay đến bà tám ăn nói độc địa như Hứa Thất Xảo, Đinh Thuỷ Tịnh cũng có thể trở thành chị em tốt, lắng nghe tâm sự phức tạp của người khác.

Lạc Chỉ ít khi nói chuyện với cô ấy. Dù vậy, khi gặp nhau vẫn sẽ chủ động chào hỏi, than vãn mã câu như “Đề toán khó quá”, “Thầy sử giữ lại bao nhiêu bài thi như thế, biến thái quá“. Hàng ngày hai người còn có thể đi chung một đoạn đường về nhà. Rất nhiều người nghĩ Đinh Thuỷ Tịnh là một trong những cô bạn thân mà người cao ngạo, lạnh nhạt như Lạc Chỉ có được. Nhưng cô ấy không phải bạn thân của Lạc Chỉ, trong lòng hai người đều hiểu rõ. Với thành tích đó, cô ấy có thể chọn chuyên ngành và ngôi trường tốt nhất để điền vào phiếu nguyện vọng thi. Ở trường đại học, Đinh Thuỷ Tịnh cũng sẽ tự do thoải mái như trước. Hơn nữa, ở môi trường hoàn toàn mới đó, chắc chắn cô ấy sẽ còn nổi bật hơn nhiều so với nàng mọt sách Lạc Chỉ mọi người đều cho là vậy, cho đến khi Đinh Thuỷ Tịnh bỗng dưng bỏ học, đi học vè.

Hôm đó, khi Đinh Thuỷ Tịnh viết bức thư đầu tiên cho Lạc Chỉ, Lạc Chỉ mới biết cái tin ai nấy đều biết kia. Lá thư tràn đầy sự ảm ức và nghi hoặc, giọt điều tuyệt vọng đến nỗi dường như Lạc Chỉ đã trở thành cứu cánh tinh thần duy nhất trên đời với cô ấy.

Tất nhiên, lá thư ấy còn che giấu một bí mật khác. “Mình nghĩ, cuối cùng đã có thể chứng minh, mình không hề trốn tránh, cũng chẳng châm biếm điều gì, dù có lẽ người ấy cũng chẳng chờ đợi sự chứng minh đó.”

Nhưng Lạc Chỉ cũng không có tìm hiểu ẩn ý đằng sau câu nói ấy. Tin tức người khác cố ý để lộ, cô chẳng bao giờ thấy hứng thú.

Lạc Chỉ cảm thấy đồng cảm và tán thưởng sự khôn ngoan, sắc sảo của Đinh Thuỷ Tịnh, thế nên cô đã viết thư hồi âm cho cô ấy, dù chỉ có hai câu.

“Cố gắng lên. Mình rất ngưỡng mộ sự lựa chọn”

Ván đã đóng thuyền. Cô ấy đã thôi học rồi, cô còn đứng bên bảo cô ấy không nên làm thế này thế nọ thì thật nực cười. Huống hồ, Lạc Chỉ thật lòng hy vọng bộ óc thông minh nhưng không có chí tiến thủ ấy có thể dừng cảm phấn đấu vì ước mơ của mình.

Nhưng cô không ngờ, kể từ đó Đinh Thuỷ Tịnh lại thích viết thư cho cô, dù sau này cô chẳng hồi âm cho cô ấy nữa.

Chủ yếu là mấy câu nói chẳng đầu chẳng đuôi kia khiến cho bản thân người viết thư cảm thấy thoải mái trong lòng, còn việc có trả lời hay không, có lẽ không quan trọng.

Thực ra họ cũng mất liên lạc một thời gian rồi. Hồi học cấp ba, Lạc Chỉ vốn định kết bạn cho có, duy trì vẻ ôn hoà bề ngoài là được. Đợi đến khi lên đại học, thoát khỏi quan hệ chung một lớp, ngày ngày đụng mặt

nhau, cô sẽ càng rúc sâu thêm vào chiếc vỏ ốc của mình để trốn tránh.

Nhớ lại thì hình như đó không chỉ là vấn đề đại học, Lạc Chỉ và Đinh Thuỷ Tịnh bắt đầu xa cách từ học kỳ hai lớp mười hai.

Sau đợt thi thử đại học đầu tiên, Lạc Chỉ buồn bực ngồi thu mình trong góc lớp, lật vùaaf tuyển tập truyện ngắn của Edgar Allan Poe. Đinh Thuỷ Tịnh bước lại gần, đppjt ngọt hỏi cô: “Sao lúc nay Diệp Triển Nhan gọi cậu xuống dưới chơi bóng chuyền, cậu lại lờ người ta đi?”

“Cậu ấy giận rồi, nói là cậu không chịu nể mặt cậu ấy.” Cô ấy nói tiếp.

“Thế à?” Lạc Chỉ ngờ vực hỏi, cô chắc chắn khi này chẳng có ai gọi cô hết. Hôm nay cô hơi mất tập trung không chuyên tâm đọc sách được, song cũng chưa đến nỗi không nghe thấy người khác gọi mình.

Nhưng cô vẫn cố gắng lịch sự mỉm cười: “Có lẽ là do mãi mê đọc tiểu thuyết nên mình không nghe thấy. Lát nữa mình sẽ xin lỗi cậu ấy.”

Đinh Thuỷ Tịnh lại có ý khác.

“Bọn mình đều muốn làm bạn với cậu nhưng cậu không chịu hoà đồng gì cả. Thực ra các bạn trong lớp đều cảm thấy cậu quá kiêu ngạo, quá lạnh lùng, ngoài bài thi ra cậu chẳng buồn để mắt tới ai.”

Lần đầu tiên trong câu nói của Đinh Thuỷ Tịnh không còn mang theo tiếng cười đùa êm tai nữa.

Lời trách móc vô cớ này khiến tâm trạng Lạc CHỈ vốn đã u ám nay lại càng thêm nặng nề.

Nụ cười lịch sự tắt hẳn trên môi, cô lạnh nhạt hỏi: “Cậu thấy Trương Mẫn thế nào?”

Đinh Thuỷ Tịnh ngẩn người một lúc lâu, rồi vội vã tìm bóng dáng Trương Mẫn ở trong lớp: “..Rất tốt. Sao vậy?”

Lạc Chỉ đưa mắt nhìn Trương Mẫn đang cúi đầu ngồi trong lớp, lật giở tờ báo trường nhằm chán mới được phát hành, chiếc áo phao cấu bẩn màu tím nhạt khiến cho nước da vàng vọt của cô ấy càng thêm tiêu tụy.

“Cậu có thân với cậu ấy không?”

“Không thân. Sao cậu lại hỏi chuyện này?” Đinh Thuỷ Tịnh cau mày.

“Cậu thấy mình với Trương Mẫn có gì khác nhau không? Ngoài việc thành tích học tập của cậu ấy không tốt ra, bọn mình đều thích đọc sách, đều muốn “làm tổ” trong lớp, đều không thích nói chuyện, không thích dạo phố, không thích hát karaoke, vậy sao cậu không nói Trương Mẫn Kiêu ngạo? Vì sao cậu không thể coi nhẹ sự tồn tại của mình như đối với Trương Mẫn? Mình thấy mình chưa bao giờ nói xấu ai. mình cũng nhiệt tình giúp đỡ bạn học nếu nó nằm trong khả năng của mình. Dù sao cũng không đến mức bị cậu chụp cái mũ to như thế.”

“Bọn mình chỉ..” Đinh Thuỷ Tịnh không biết phải nói gì, nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới lên tiếng, “Bọn mình chỉ muốn cậu vui thôi, rủ cậu tham gia cũng vì muốn tốt cho cậu mà.”

“Nếu chỉ đơn thuần là vì muốn làm mình vui, muốn “cứu vớt” mình, vậy sao khi thấy mình không ra chơi bóng chuyền, Diệp Triển Nhan không thấy lo cho mình, mà lại nghĩ mình coi thường cậu ấy, khiến cậu ấy mất mặt?”

Lạc Chỉ còn nhớ khi đó Đinh Thuỷ Tịnh nheo cứng họng, nhìn cô chăm chăm, còn cô từ đầu đến cuối vẫn giữ giọng điệu bình thản đó, dán mắt vào quyển sách trên tay. Sau đó Đinh Thuỷ Tịnh bỏ đi thế nào, cô chẳng nhớ nổi nữa.

Hình như đó là lần duy nhất trong ba năm học cấp ba Lạc Chỉ để lộ phong thái dọa người ấy, phong thái thật sự của cô gái mười tám tuổi.

Nếu hôm đó tâm trạng cô khá hơn một chút, có lẽ khi đối mặt với sự trách móc hùng hổ của Đinh Thuỷ Tịnh, cô sẽ chỉ mỉm cười và đáp lại một câu cho xong chuyện “Đâu có, sao phải nghiêm trọng thế? Lát nữa cậu ấy về, mình sẽ tới xin lỗi cậu ấy.”

Nhưng hôm đó lại đúng vào lúc cô không kiểm soát được cảm xúc của mình.

Lạc Chỉ mãi cũng không rõ vì sao Đinh Thuỷ Tịnh lại khẳng khái muốn “làm bạn” với cô. Cô lẽ ai cũng có niềm kiêu hãnh và cố chấp của riêng mình. Lạc Chỉ cố chấp với thành tích, còn Đinh Thuỷ Tịnh cố chấp với nhân duyên.

Cô lẽ cô nên cảm thấy mừng vì bản thân vẫn còn chút bản lĩnh khiến người ta coi trọng, không giống như Trương Mẫn bị xem như người vô hình.

Lạc Chỉ không có hứng thảo luận với cô ấy xem rốt cuộc trong cuộc sống của cô ấy có mấy người không phải khách qua đường. Phải thì sao, mà không phải thì đã sao? Tất nhiên Đinh Thuỷ Tịnh có rất nhiều giấy viết thư đẹp. Thiếu một là thư hồi âm của cô sẽ khiến cuộc sống đó không được trọn vẹn, nhưng nhìn ở góc độ khác thì nó vẫn hoàn hảo đấy thôi.

Nghĩ ngợi một hồi, cô lại rút một tờ giấy trắng ra viết theo cảm tính:

“Phương trình phía sau cậu giải sai rồi, phải là đường hypebol, chứ không phải hình elip.

Cho nên có thể thấy, mminhf đã đọc rất kĩ thư của cậu, dù là mặt trái hay mặt phải.”

-Hết

11. Chương 10: Bảo Mẫu Cao Cấp

Tuần lễ nghỉ Quốc khánh đã đến trong không khí tươi vui rộn ràng. Lạc Chỉ không về nhà mà ở lại Bắc Kinh tiếp tục làm gia sư kiếm tiền. Tối ngày 30 tháng chín cô đã thức thâu đêm để hoàn thành bài dịch hơn mười nghìn chữ. Lúc đầu còn cẩn thận kỹ càng, về sau chỉ qua loa đối phó. Cuối cùng cũng làm xong, cô mơ mơ màng màng gửi vào hộp mail chỉ định rồi lập tức ngã lăn ra giường ngủ quên trời đất.

Ngủ một mạch đến tối mới tỉnh dậy, dạ dày cồn cào vì đói, cô chộp vội bóc gói bánh mì, di động trên giường rung bần bật.

Mẹ Tiffany gọi tới.

Lạc Chỉ bắt đầu làm gia sư từ năm nhất, chỉ có điều công việc dạy thêm của cô hơi đặc biệt. Nói thẳng ra chính là làm bảo mẫu trông trẻ - hai đứa bé người Mỹ gốc Hoa, một cặp anh em, anh trai học lớp năm, em gái học lớp bốn, vừa về nước hai năm trước, học trường Quốc tế ở Thượng Hải được một năm thì theo mẹ chuyển đến Bắc Kinh học tiếp.

Ngày mai có tài xế lái Porsche Cayenne đến đón cô, mất nửa tiếng mới đến khu biệt thự Thuận Nghĩa. Nhà của Tiffany đẹp như ngôi nhà kẹo ngọt trong truyện cổ tích. Cô vừa xuống xe đã nhìn thấy một cậu bé dắt chú chó Golden Retriever xinh đẹp mở hàng rào màu trắng bao quanh sân chạy về phía cô, đằng sau có một bé gái chạy ra theo, trắng trẻo xinh xắn giống như búp bê bước ra từ phim hoạt hình Nhật Bản.

Sau đó dừng trước mặt cô. Lúc cô bé cười để lộ má lúm đồng tiền xoáy sâu.

“I’m Tiffany, and who are you?”

Khoẻ miệng Lạc Chỉ co giật, cô bị sốc nặng. Mọi thứ trước mắt cứ như khung cảnh trong phim thần tượng. Có lẽ là do cô quên mùa ít hiểu biết, nhưng tất cả đột ngột xuất hiện thế này, cho dù là ai cũng không thể bình tĩnh lại ngay được.

Cho dù sốc đến mấy, ngoài mặt cô vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. Cô cúi đầu, nở nụ cười vui vẻ thân thiện nói: “I’m Juno.”

Sau đó cô ngẩng lên, gật đầu với bà mẹ trẻ xinh đẹp nhưng có vẻ xanh xao đứng trước giàn hoa tường vi.

Giáo viên dạy nhạc của bọn trẻ đang biểu diễn bản hoà tấu của Rachmaninoff bên cây đàn dương cầm trắng muốt. Cô bị hai đứa nhóc kéo đi cùng chú chó chơi ném đĩa bay trên thảm cỏ. Buổi tối mọi người quây quần trong sân cùng nướng thịt.

Thì ra, cuộc sống của những người giàu có và quyền quý đúng là không phải bịa đặt.

Lạc Chỉ thở dài, trầm nghĩ thế này hãy còn chưa quá đáng lắm. Ít nhất cô vẫn chưa nhìn thấy trang viên lâu đời và quan gia Anh quốc.

Suốt buổi chiều cô nói chuyện lẫn lộn cả tiếng Trung và tiếng Anh, uốn nắn cho bọn trẻ cách làm văn và ngữ pháp, giảng giải cho chúng về ý nghĩa của bài thơ Đường bắt buộc phải thuộc mà mẹ sắp xếp, luyện đàn violin cùng Tiffany, quan trọng nhất là chơi cùng chúng.

Thực ra Lạc Chỉ không hề gần gũi với trẻ con. Cô bị chứng sợ trẻ nhỏ, thường rất lúng túng trước những đứa trẻ kém mình từ ba tuổi. Cô không giỏi trong việc đùa vui thân mật, càng không biết phải làm thế nào để hoà nhập với chúng. Thực ra trẻ con đều rất thích cô, nhưng cũng chỉ là thích chứ không phải thân thiết. Chúng sẽ nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ, cẩn thận đưa cho cô một miếng trái cây, vây quanh cô nghe kể chuyện, sau đó nhào vào lòng người khác làm nũng. Nhưng Lạc Chỉ không cố gắng lấy lòng hai đứa trẻ này, hy vọng chúng có thể thích mình. Công việc này được trả lương rất cao mà không đòi hỏi chuyên môn gì nhiều. Nữ chủ nhân của ngôi nhà luôn ở gần bên quan sát, cô phải “vô tình” mà thể hiện tất cả tài năng, cũng như sự thân thiện cho bà ấy thấy mới mong có được công việc này.

Sau đó, nghe nói cô đã đánh bại hơn hai mươi ứng cử viên, trở thành “gia sư nhà giàu” danh giá.

Lạc Chỉ nghĩ ngợi, không biết mình có nên viết điều này vào trong CV* không.

(*CV: sơ yếu lý lịch, hồ sơ xin việc.)

Hơn nửa năm cứ thế trôi qua, Lạc Chỉ và anh em Tiffany ngày càng thân thiết, cũng không cần giả bộ sôi nổi thân thiện trước mặt chúng như những ngày đầu nữa. Cô dần trở lại dáng vẻ vốn có của mình, vẫn hết lòng giảng bài cho chúng, nhưng lúc cùng chúng chơi đùa thì chẳng mấy tập trung.

Trước kia, mỗi lần từ nhà Tiffany về khu nhà ký túc cũ kỹ, Lạc Chỉ thường tiu nghỉu chán nản, thất vọng buồn bã, cứ như thể vừa xuyên không về, bởi cảm giác khác biệt đáng cấp thực sự quá rõ nét. Nhưng đến bây giờ thì cô cũng đã quen với điều đó rồi.

Mẹ Tiffany gọi từ Mỹ về, hỏi Lạc Chỉ ngày mai có thể dẫn hai đứa nhóc đi Hoan Lạc Cốc* chơi không. Lạc Chỉ viện cớ từ chối, ngày nghỉ ở Hoan Lạc Cốc chắc chắn sẽ rất đông người. Hai đứa trẻ đã đi hết Disneyland ở Mỹ, Tokyo, Hồng Kông rồi, chắc sẽ không hứng thú quá lớn với Hoan Lạc Cốc, huống chi không an toàn, cô sợ xảy ra chuyện.

(*Hoan Lạc Cốc: tên một khu vui chơi giải trí ở Trung Quốc.)

Người ở đầu dây bên kia lại tiếp tục nhờ vả một lần nữa, Lạc Chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Cô, có chuyện gì sao?”

Mỗi lần Lạc Chỉ cất tiếng gọi người này là “cô” đều cảm thấy không được tự nhiên. Nhìn bà ấy rất trẻ, dáng vẻ nhẹ nhàng thanh thoát.

“Lạc Chỉ, thực ra Jake đang giận đối bọn cô, nó chuẩn bị bỏ nhà đi thì bị bọn cô phát hiện, gần đây cũng rất nóng nảy với bạn bè trong lớp và em gái nó. Vốn đã thoả thuận kỳ nghỉ Quốc khánh cháu không cần đến, cô sẽ đưa chúng sang Mỹ, nhưng thằng bé lại không chịu đi theo cô. Bây giờ ở nhà chỉ có Jya trông nom chúng cô rất ngại phải làm phiền cháu hàng ngày. Ngày mai cháu ra ngoài chơi với chúng cho khuây khoả được không? Đến Bắc Kinh một năm rồi, chúng vẫn chưa đi đâu.”

Lạc Chỉ vẫn cảm thấy kỳ lạ, những không tiện từ chối.

“Vậy tám giờ sáng mai bắt đầu đi ạ. Cháu nhớ Hoan Lạc Cốc khoảng chín giờ mở cửa, đi càng sớm càng tốt, nếu không sẽ chẳng chơi được gì cả vì phải xếp hàng.”

“Được, tam giờ sáng mai Tiểu Trần sẽ đón cháu ở cổng phía Đông trường cháu. Để cậu ấy đi cùng các cháu, có gì giúp đỡ lẫn nhau cũng tiện. Thực ra Jake không muốn đưa em gái nó đi cùng, chỉ muốn đi riêng với cháu. Giờ chúng nó lúc nào cũng cãi nhau, cháu giúp cô khuyên bảo nhé.”

“Cháu sẽ cố gắng hết sức, cô yên tâm ạ.”

Mới sáng sớm, Lạc Chỉ mơ mơ màng màng đứng ở cửa Đông ngáp ngáp dài. Hơn một giờ sáng mới ngủ, vốn chỉ tiên tay lật thử cuốn “Câu chuyện thứ mười ba” mới mua, không ngờ lại không dứt ra được.

Đèn xe nhấp nháy, Lạc Chỉ mở mắt, nhìn thấy ngay cánh tay nhỏ nhắn của Tiffany ngồi ghế sau đang vẫy vẫy.

“Juno, here!”

Một đôi yêu nhau đứng cách Lạc Chỉ không xa, theo tiếng gọi của Tiffany mà nhìn về phía cô, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc. Cô vội vàng cúi đầu chui vào trong xe.

Suốt chặng đường, Lạc Chỉ dùng mọi cách thật tự nhiên tìm hiểu xem, rốt cuộc hai đứa trẻ giận đối nhau chuyện gì. Không ngờ, bất kể quan sát thế nào, Tiffany vẫn tinh nghịch chẳng khác gì bình thường, còn Jake lại trầm mặc, rất ít khi đáp lời.

“Juno, Franzisca nói chè sữa đậu đỏ rất ngon, lần sau chị làm cho chúng em ăn được không? Anh cũng thích ăn, đúng không anh?”

Jake nhìn ra ngoài cửa sổ, lăm bắm một câu không rõ: “Ừ.”

Không bị tắc đường nên chauw đầy nửa tiếng đã có thể nhìn thấy ngọn núi giả cao cao và các trò chơi trên không của Hoan Lạc Cốc từ cửa sổ xe. Tài xế Tiểu Trần dừng xe, Lạc Chỉ dẫn hai đứa nhỏ xuống xe trước. Cô bảo rằng họ sẽ đợi anh ấy ở cổng chính, chỗ quả bóng bay màu hồng. Jake đột ngột nói lớn: “Chú Trần, nếu chú theo vào trong, chau sẽ không chơi nữa.”

Mang theo Tiểu Trần còn là kết quả của sự thoả hiệp giữa hai đứa trẻ với người lớn trong nhà. Nhưng đến lúc này thì Jake trở mặt. Dù gì Tiểu Trần cũng không phải mẹ cậu, chẳng làm gì được chúng. Lạc Chỉ dỗ dành đủ kiểu, cậu bé vẫn ương bướng không chịu.

Cuối cùng Lạc Chỉ nháy mắt với Tiểu Trần - chậm chậm đi theo đằng xa là được, dù sao hôm nay bọn trẻ chắc chắn sẽ mất một khoảng thời gian dài để xếp hàng.

Vào cửa, Lạc Chỉ dẫn chúng đến thẳng “Vương quốc Kiến”, ở đó có trò chơi giải trí, nhà ăn trẻ con và rạp chiếu phim 4D mà lũ trẻ thích.

Người lớn đi đâu cũng thường hay so sánh phần nà, còn trẻ con thì khác. Hai đứa nhỏ từng quây tung Disneyland vẫn vô cùng thích thú và hứng khởi ở Hoan Lạc Cốc. Jake cũng hào hứng hẳn lên, Tiffany ngồi trên con ếch nhún phát nhạc hò hét không ngừng, vẫy tay để Lạc Chỉ ở bên dưới chụp hình cho chúng.

Dạo chơi đùa một mạch đến buổi trưa. Bộ phim thiếu nhi 4D “Vương quốc Kiến” khiến Lạc Chỉ cảm thấy thư thái. Cô dẫn Jake và Tiffany vào nhà ăn chuẩn bị ăn trưa.

Lạc Chỉ để hai đứa trẻ ngồi ở ghế, cầm ví đi xếp hàng. Jake vẫn không ngừng hét phía sau: “Kem ly cho em loại vani lẫn với chocolate nhé!”

“Mẹ kiếp! Mày định để đám người lớn bọn tao ngồi ăn với lũ trẻ con thật hả? Mất hết nhân tính!”

Lạc Chỉ đứng trong hàng thấy hơi bực mình, quay đầu lại nhìn người vừa la hét, không ngờ lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc đáp lại.

“Vây chịu thôi, ở đây còn vắng hơn chỗ ban nãy nhiều rồi, thức đơn cơm trưa cũng phong phú. Anh có khí phách như thế, ban nãy lúc em trai em gái nói là tàu hoả con kiến rất dễ thương, sao anh cũng đòi ngồi cùng bằng cái giọng nũng nịu?”

Mọi người ồ lên, đã có rất nhiều bậc phụ huynh nhìn đám thanh niên đột ngột xông vào bằng ánh mắt cảnh giác và sững sốt.

-Hết

12. Chương 11: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Thịnh Hoài Nam nói xong, liền ngẩng đầu nhìn thực đơn trên tường, đúng lúc trông thấy nụ cười gượng gạo của Lạc Chỉ.

Vừa hay ghé bên cạnh Jake còn trống, anh chàng to mồm ban nãy dắt tay cô gái áo hồng ngồi xuống đó, còn xoay người gọi thêm hai cặp đôi khác. Chỉ có Thịnh Hoài Nam vẫn đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn Lạc Chỉ.

“Trùng hợp thật đấy.” Anh bước lại gần.

Lạc Chỉ bất giác đưa tay sờ mang tai, cúi đầu khẽ nói: “Đúng vậy. Mình đưa em trai và em gái đi chơi.”

“Anh Hai, cậu Năm với cậu Sáu của ký túc xá bọn mình dẫn theo chị dâu và em dâu, lời cả mình tới đây. Em trai và em gái cậu ngồi đâu thế?”

Lạc Chỉ đưa tay chỉ chỗ cho anh, bỗng phát hiện anh chàng to mồm lúc này đang nói chuyện với Jake.

Đúng lúc này thì tới lượt cô mua đồ. Thanh toán xong, cô bê khay đồ về chỗ ngồi. Thịnh Hoài Nam mỗi tay cầm một cây kem ốc quế, đi sau cô tới chỗ hai đứa trẻ rồi đưa cho chúng.

“Kem của hai em đây.”

Hai đứa trẻ đưa mắt nhìn Lạc Chỉ. Lạc Chỉ khẽ gật đầu. Bọn trẻ nhận lấy kem, ngược nhìn Thịnh Hoài Nam rồi lễ phép gật đầu: “Cảm ơn anh ạ.”

“Không được ăn.” Anh chàng không biết xếp thứ mấy trong ký túc xá nhanh tay cướp lấy cây ốc quế mà Thịnh Hoài Nam đưa cho Jake, “Anh hỏi em tên gì, sao em không trả lời? Không nói thì anh không đưa đâu.”

“Jake.” Jake lạnh nhạt đáp lại.

“Nói sớm rồi mà, Jack phải không?” Anh chàng nhếch mép cười, đưa cây kem cho cậu bé.

“Jake.” Jake vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh băng đó, nhận lấy cây kem rồi quay ngoắt đi, không thèm nhìn anh ta.

“Hả?” Anh chàng lúng túng, còn cô gái đứng sau anh ta cố gượng cười, muốn mở miệng nói gì đó nhưng mãi không lên tiếng.

“J-a-k-e, cậu bé tên Jake.” Lạc Chỉ chia đồ ăn trên đĩa thành hai phần xong xuôi, đặt trước mặt hai đứa trẻ, “Nó đang đói, anh đừng để bụng.” Cô mỉm cười an ủi anh chàng.

“Ai đói chứ?” Jake đột ngột ngẩng đầu lên, đảo mắt trừng mắt nhìn Lạc Chỉ.

“Em.” Lạc Chỉ khẽ nói, nụ cười vụt tắt, nhìn lại cậu bé. Trò đùa mất này, trẻ con làm sao mà thắng nổi. Vậy nên chưa được mấy giây, cậu bé đã cúi đầu, lẩm bẩm gì đó.

“Ăn cơm đã, đừng làm mình làm mẩy nữa. Lát nữa chị sẽ dẫn em đi chơi trò bóng hơi khổng lồ nổi trên mặt nước mà em thấy lúc nãy.” Lạc Chỉ nhẹ nhàng vỗ vai cậu bé.

Jake vẫn còn làm mình làm mẩy, nhưng rồi cũng vẫn cầm đĩa lên.

Suốt nửa năm nay, Lạc Chỉ vẫn luôn chứng kiến những màn cãi lộn giữa cậu bé với em gái và cô giúp việc người Philippines trong nhà. Nhờ thế mà cô nắm được vô số mẹo vặt, có thể dễ dàng khuất phục cậu bé. Dù sao cách tốt nhất để đối phó với trẻ nhỏ, chính là không rầy rà với chúng.

Thịnh Hoài Nam chen ngang rất đúng lúc.

“Đúng rồi, để mình giới thiệu một chút. Đây là Lạc Chỉ, bạn cấp ba của mình, bây giờ đang học khoa Kinh tế trường chúng ta. Đây là cậu Năm và em dâu, cậu Sáu và em dâu, anh Hai và .. À, chị dâu ra ngoài gọi điện thoại rồi. Tóm lại là ba cặp yêu xa, họ tranh thủ kỳ nghỉ đến Bắc Kinh chơi, cùng nhau tới Hoan Lạc Cốc.” “Trùng hợp thật đấy.” Lạc Chỉ mỉm cười.

Hai đứa trẻ ngồi giữa cô và họ. Dù vậy, Lạc Chỉ vẫn biết mấy người họ đang châu đầu vào nhau, cười nhạo cô và Thịnh Hoài Nam. Chỉ cần nhìn thấy nam nữ đọc thân nói chuyện mấy câu, mọi người liền cười cợt, điệu bộ rất mờ ám. Chủ yếu cũng chỉ để làm nóng bầu không khí và có cái để tán gái mà thôi.

Lạc Chỉ mơ hồ nhận ra ở nhà Jake không được lòng mọi người.

“Sao em trai, em gái cậu lại ở Bắc Kinh?” Đột nhiên, Thịnh Hoài Nam đứng ngay sau lưng cô.

“Thực ra mình là gia sư của chúng.”

Thịnh Hoài Nam tò mò hỏi: “Ồ, cậu dạy gì thế?”

“Tiếng Anh, toán, đàn violin, kể chuyện, học thuộc thơ Đường, còn cả thưởng thức show thời trang tủ đồ cá nhân của Tiffany và.. dắt chó đi dạo.” Nói tới cái cuối cùng, bản thân Lạc Chỉ cuốngx cam thấy ngượng ngùng.

Anh bật cười, nhìn Lạc Chỉ bằng đôi mắt sáng lấp lánh. Cô hoang mang dùng khăn giấy lau khoé miệng, chẳng lẽ trên mặt cô dính gì sao?

“Chiều nay chúng ta đi chơi cùng nhau, cậu sẽ không thấy phiền chứ?”

Lạc Chỉ liếc nhìn mấy người ồn ào kia, khẽ cau mày: “E là khó mà chơi chung được.”

“Ý mình là, chỉ có mình đi với ba chị em thôi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. Thịnh Hoài Nam buông thông tay, bắt lực nói: “Ba cặp đôi, lẽ ra một người, còn đau khổ hơn là mình tưởng tượng.”

Lạc Chỉ cười, đôi mắt cong như đôi nửa vầng trăng. Sau đó cô cúi đầu hỏi Jake: “Chiều nay chúng ta dẫn theo cả anh trai này nữa, được không?”

Khi Jake xoay người nhìn. Thịnh Hoài Nam trưng ra nụ cười hồn nhiên vô tội, khiến người ta như được tắm mát trong gió xuân phơi phới, làm Lạc Chỉ cũng ngây ra nhìn.

Jake không từ chối, lạnh lùng gật đầu nói: “Em không có ý kiến gì.”

Tạm biệt đám người nhiều chuyện đó xong, Thịnh Hoài Nam hai tay đút túi, cười rạng rỡ hỏi Tiffany: “Tiếp theo em muốn đi đâu?”

Tiffany vui đầu vào tấm bản đồ, một lúc sau, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Chúng ta còn chưa chơi Biệt đội mới bay, lúc này nhiều người xếp hàng quá.”

Lạc Chỉ ngẩng đầu nhìn trụ xoay có dây thừng, móc theo rất nhiều ghế nhỏ. Cô thở phào một hơi, “Tốt lắm, trò này người lớn cũng chơi được.”

Nhưng Jake vẫn im lặng từ đầu tới cuối bỗng khăng khăng nói: “Trẻ con quá. Em muốn chơi Xe thần Mặt trời.”

Xe thần Mặt trời? Lạc Chỉ bật cười. Chính là nơi có đĩa bay khổng lồ lắc qua lắc lại giữa không trung, tập trung nhiều tiếng hét kinh khủng nhất.

Tiffany gào lên: “Đừng! Anh ơi, trò đó đáng sợ lắm.”

“Em phiền quá đi. Em chơi trò của em, anh chơi trò của anh.”

Câu nói này văng thốt ra, bầu không khí dường như đông cứng lại. Tiffany meo máo, từng giọt nước mắt lăn chã tuôn rơi trên gương mặt trẻ con của bé.”Em biết ngay là anh không cần em nữa mà.”

Nói xong, cô bé liền chạy biến đi.

Lại mà gì nữa đây? Tiffany đúng là xứng danh “mít ứt” mà.

Lạc Chỉ lập tức co chân đuổi theo, sau đó ôm Tiffany vào lòng: “Chị hai của tôi ơi, người giận đi nào.”

Tiffany oà khóc, Lạc Chỉ một tay ôm, một tay thò vào ba lô cố gắng lấy khăn giấy ra, khom người cẩn thận lau cho cô bé.

“Anh trai không để ý tới em, vì ở lại với anh trai mà em không theo mẹ đi Mỹ chơi. Anh ấy cứ lừa em đi, nói là mọi người đều thích em, không thích anh ấy, bọn em cười nhạo anh ấy, còn nói anh ấy không phải con đẻ của mẹ...”

Lạc Chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, cô quả thực không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

“Anh trai đánh nhai với bạn học trong lớp, nên nổi nóng ở nhà phải không?”

“Không ạ. Ở nhà anh ấy không vui mới chạy tới lớp trút giận.”

Con bé này dù khóc sụt sùi nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo lắm.

“Anh trai còn cãi nhau với chú Thiết Văn, ném hết những quà chú ấy tặng bọn em đi. Chú đối tốt với bọn em như thế, anh lại...”

Lạc Chỉ cẩn thận dỗ dành. Cô chẳng muốn nghe ngóng bất cứ chuyện gì, nhưng não không nghe lời, bắt đầu phát huy trí tưởng tượng. Liệu có phải mẹ bon trẻ sắp tái hôn, thế nên cậu bé này mới nổi cáu vô cớ?

Chú Thiết Văn...Cô nhớ album ảnh mà Tiffany cho cô xem hầu như toàn là ảnh gia đình ba người hạnh phúc, vui vẻ ở khắp nơi trên thế giới. Duy chỉ có một bức ảnh lưu niệm chụp mẹ cô bé và một người đàn ông trẻ tuổi bên bờ biển, bức ảnh đó khiến Lạc Chỉ khó mà quên được. Bởi khi xem ảnh, trong đầu cô chỉ nghĩ đến bốn chữ: Trai tài gái sắc.

Họ không hề thân mật với nhau, chỉ đứng sòng đôi mà thôi. Chiếc áo sơ mi màu tro đậm của người đàn ông tuần tú kia bị gió biển thổi, hằn lên những nếp nhăn. Mẹ Tiffany để tóc ngắn, trông rất thanh thoát, đứng tựa vào lan can, góc váy trắng tung bay, cả người chìm trong ánh tà dương, đẹp không sao tả xiết, giống như không phải người phàm trần vậy.

Lúc trước mẹ Tiffany đã nói thẳng với cô, cô ấy đã ly hôn, một mình nuôi nấng hai đứa trẻ.

“Tiffany đã từng nói rất nhiều, lúc nào cũng luôn mồm luôn miệng. Có lẽ con bé cũng thông minh, nhưng phần lớn sự thông minh đó giống khon vật nhiều hơn. Còn về Jake, cô có lỗi với thằng bé. Trong nhà toàn phụ nữ, cô cũng không có nhiều thời gian chăm nó, ít khi dạy bảo nó điều gì, thế nên tính cách thằng bé hơi giống Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, lúc đi học cũng chỉ thích chơi với con gái. Cô vốn định tìm một gia sư nam, nhưng quanh năm cô không ở nhà, cháu cũng biết đấy, làm vậy dù sao cũng không tiện lắm. Cô hy vọng cháu không nuông chiều nó, mà hãy giảng giải lý lẽ cho nó nhiều hơn, để nó trở nên nam tính hơn. Thực ra khi ở Mỹ, cô có một người bạn thân đã từng muốn thay đổi thằng bé, thế nhưng cuối cùng vẫn thất bại.”

Lạc Chỉ nhớ lại những lời mẹ Tiffany nói với cô. Người bạn thân ở Mỹ kia chính là chú Thiết Văn sao?

Nhưng về chuyện “Giả Bảo Ngọc”, Lạc Chỉ hoàn toàn đồng tình. Jake từng âm ỉ đời cô kể chuyện cho nghe, cô vốn muốn kể chuyện nào đáng sợ một chút để dọa cậu bé.”Một vệt sáng bỗng loé lên trong rừng. Marianne cẩn thận bước qua đó, đột nhiên nhìn thấy...”

“Cái gì?” Tiffany rụt cổ, không dám nghe nữa.

“Chắc đó là tiên nữ!” Jake phấn khích reo lên.

Tiên nữ... Bạn nhỏ Jake là fan của búp bê Barbie, năm nay mới mười một tuổi thôi. Một câu của cậu nhóc đã làm cô cứng họng.

Lạc Chỉ dăm chiêu nhìn Tiffany. Cô biết vấn đề không phải ở cô bé này, cho nên không an ủi mà chỉ vỗ nhẹ lên lưng cô bé, để mặc nó oán trách. Dù sao tính cách cô bé là vậy, sau cơn mưa trời lại sáng, khóc xong rồi thì sẽ không sao.

Lạc Chỉ không sốt sắng tìm hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành. Chuyện của chủ nhà, “bảo mẫu” như cô biết càng ít càng tốt.

Cô ngoảnh đầu lại nhìn, Thịnh Hoài Nam đang khom người nói chuyện với Jake.

Dường như Lạc Chỉ vẫn chưa hoàn toàn cảm nhận được sự thật quan trọng là cô đang ở riêng với anh, hơn nữa còn ở trong công viên giải trí tình yêu vạn năng này.

Họ đã gặp nhau như thế đấy. Bắc Kinh đông đúc là vậy, cô lại gặp anh ở đây. Cô vốn không phải người may mắn đến thế.

Thế giới trước mắt Lạc Chỉ khê chao động.

Ánh nắng chiều thu êm ả phủ lên thân mình. Có một cô nhóc xinh đẹp đáng yêu ngã vào lòng Lạc Chỉ, còn cô lại đang ngắm nhìn Thịnh Hoài Nam ở phía xa xa. Anh vẫn đang nhẩn nại khuyên nhủ một cậu bé cứng đầu, nét cười rạng ngời phấp phới trong đôi mắt, lung linh dịu dàng.

Họ rất giống, rất giống một đôi vợ chồng trẻ đang hoà giải tranh cãi giữa các con. Khung cảnh này, trước giờ cô chưa từng dám mơ đến.

Không biết cô đã ngăn người ngắm anh bao lâu, hai tai như có lửa đốt, không cần soi gương cũng biết là màu gì.

Cô hiếm khi đỏ mặt, nhưng lúc ngượng ngùng thì hai tai đỏ ửng lên trước.

“Lạc Chỉ, thế này đi, cậu đưa hai anh em đi chơi Biệt đội mỗi bay trước, mình xếp hàng trò Xe thần mặt trời cho Jake. Chắc xếp hàng cũng mất nửa tiếng, mọi người xem có trò gì vui cứ chơi hết đi rồi đến tìm mình sau cũng được. Liên lạc qua điện thoại nhé.”

Anh bước tới nói với Lạc Chỉ. Nét cười rạng ngời và tinh nghịch còn chưa tan trên khuôn mặt điển trai ấy, giống như đang trêu trọc về quần bách ban này của cô.

Dứt lời anh liền cúi đầu hỏi Jake: “Được không?”

KJake ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy đi xin lỗi em gái đi.”

Jake lại có vẻ xấu hổ và ngượng nghịu như lúc đầu. Thịnh Hoài Nam năm lần bảy lượt động viên, cậu bé mới tiến lại gần Tiffany và nói với cô bé: “Đừng khóc nữa. Anh sai rồi.”

“Cậu nói gì với thằng bé thế?” Lạc Chỉ nghiêng đầu hỏi Thịnh Hoài Nam.

“Bí mật của đàn ông bọn mình, đúng không?” Anh cúi đầu, mỉm cười với Jake, dáng vẻ thực kỳ quái.

“Làm phiền cậu rồi.” Cô có chút áy náy.

“Đừng khách sáo, mau đi chơi biệt đội mỗi bay đi. Mình xếp hàng đây.”

Lạc Chỉ tay trái dắt Tiffany, tay phải dắt Jake, bước được mấy bước, lại do dự ngoảnh đầu lại nhìn. Dáng Thịnh Hoài Nam rất nổi bật, giữa biển người vẫy có thể nhận ra anh.

Thịnh Hoài Nam cũng đột ngột ngoảnh lại, đối diện với ánh mắt của cô.

Đầu Lạc Chỉ chợt hỗn loạn. Cô thoáng bối rối, vội gửi cho anh một ánh mắt kèm theo nụ cười khẽ khàng, rồi xoay người, vội vã bước về phía trước.

Anh chưa bao giờ quay đầu lại. Ba năm cấp ba cô đuổi theo từng bước chân anh, anh chưa từng vô có ngoảnh lại như thế.

“Juno, chị thích anh trai nhón à?” Tiffany còn chưa lau khô nước mắt đã bắt đầu giả vờ bà tám, nhìn cô một cách lén lút.

Lạc Chỉ không mắng cô bé nhiều chuyện, chỉ ngơ ngẩn hỏi: “Hả? Rõ đến thế cơ à?”

“Tay chị ra mồ hôi kìa.” Tiffany cười gian.

Jake đứng bên cạnh hai người, thở dài, nhìn họ với ánh mắt coi thường.

“Con gái đứng là nhặt nhèo.”

-Hết

13. Chương 12: Tình Cảm Hảo Huyền

Mấy đứa trẻ đang chơi hăng đến mức đổ mồ hôi đầm đìa thì Lạc Chỉ nhận được điện thoại.

“Sắp đến cổng vào rồi, mấy chị em qua đây đi.”

Cô dắt tay hai đứa trẻ, đột nhiên rất muốn nói “Đi nào, chúng ta đi tìm bố.”

Ý nghĩ này khiến tim Lạc Chỉ dâng lên niềm xúc động khó tả. Có điều, cả đời này cô chưa từng mơ mộng xa vời đến thế. Cảm giác lạ lẫm này dường như đang phủ lên toàn thân cô, dịu dàng và ngọt lịm.

Khi đến nơi, Thịnh Hoài Nam đang giơ cao tay, vẫy bọn họ lại gần.

Sau khi vào cổng còn phải xếp hàng hơn hai mươi phút. Tiffany và Jake xúm lại thì thầm to nhỏ, còn Lạc Chỉ đang vui vẻ kể cho Thịnh Hoài Nam nghe những trải nghiệm ở khi vui chơi ngày hôm nay.

“Nhân viên soát vé đó không biết mình xếp hàng cho lũ trẻ. Mình vừa đến nói thì đã bị anh ta cản lại, nói rằng “Chị gái à, chị đừng bảo với em là chị cũng muốn chơi trò Éch con nhún nhảy nhé. Chị mà ngồi lên đó, chắc nó không nhún nổi, cũng sẽ không phát nhạc được đâu”...”

Cô không biết tại sao mình lại nói nhiều đến thế, gần như không thể ngừng lại. Nhưng nhìn nụ cười vui vẻ của anh, cô vẫn muốn tiếp tục nói. Thịnh Hoài Nam rất cao, so với cô nói chung thì Lạc Chỉ không hề thấp, nhưng khi nói chuyện vẫn phải ngẩng cô lên. Vừa ngẩng vừa nói đến độ mỗi cả cổ mà hàng người vẫn chỉ đang chậm chậm nhích lên.

Cuối cùng cô cũng hết chuyện. Cô thở dài, bèn lên cười với anh, “Xin lỗi nhé, mình nói nhiều quá.”

Thịnh Hoài Nam nhìn cô với vẻ quan tâm. Sau đó anh lấy một chai nước khoáng từ trong túi ra, đưa cho Lạc Chỉ, “Cậu không ngại thì uống nước của mình nhé? Cậu khát rồi đúng không?”

Lạc Chỉ thức chẳng biết rốt cuộc mình nên ra về cảnh cao, đưa chai lên rồi dốc nước xuống để không chạm vào miệng chai, hay là cứ uống trực tiếp. Vì vậy, bàn tay nắm lấy chai nước của cô hơi bóp nhẹ, lớp nhựa lập tức bị méo phát ra tiếng lạch cạch.

Rốt cuộc thì cô cũng mặc kệ hết thấy, cứ thế mà uống trực tiếp.

Lúc cô trả lại chai nước, chợt nhận ra mặt của Thịnh Hoài Nam đã đỏ lên một cách đáng ngờ.

“Mình thích nghe cậu nói. Hôm nay cậu vui vẻ hơn lúc thường nhiều lắm. Cậu cứ nói chuyện như thế cũng có phiền phức gì đâu.” Anh lên tiếng, bàn tay quẩn lấy một lọn tóc của cô, khe khẽ vờn vờ.

Giây phút đó, thời gian dường như ngừng lại giữa họ. Cô nhìn Thịnh Hoài Nam bằng ánh mắt ngập tràn nỗi bất ngờ, nhưng đôi con người dưới hàng mi rợp bóng của anh lại ra sức né tránh, chỉ bỏ lại một câu, “Mau lên trên đi kìa.”

Cuối cùng họ cũng leo qua thang, lên đến trên đài cao. Mỗi lần vòng đu quay của Xe thần mặt trời lao từ trên xuống chỉ cách bọn họ chưa đến mười lăm mét, mang theo một trận gió mạnh, tiếng la hét vang khắp không gian. Lạc Chỉ cảm thấy lòng bàn tay bé nhỏ của Tiffany đã chảy đầy mồ hôi.

Cô cúi người xuống, nhỏ giọng hỏi, “Hay là chúng ta không chơi nữa, để hai người họ chơi thôi nhé.”

Nhưng Tiffany lại run rẩy nói, “Không đâu, nếu anh trai chơi thì em cũng phải chơi.” Lạc Chỉ ôm chặt Tiffany, vỗ về cô bé, “Được, chúng ta không sợ.”

Jake cũng ngoan ngoãn hơn nhiều. Cô có thể nhận ra cậu nhóc này cũng đang sợ hãi, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh nói với em gái, “Không cần theo anh, không thích thì thôi, không chơi nữa.”

“Anh cũng sợ rồi.”

“Ai bảo anh sợ hả?”

Lạc Chỉ đang cười cười nhìn hai đứa trẻ cãi nhau, bỗng nhiên nghe thấy Thịnh Hoài Nam nói, “Cậu có sợ không? Nếu...”

“Lần nào đi khu vui chơi mình cũng chơi trò này.”

“Thật à?” Anh nhướn mày, cười với cô. Vòng đu quay một lần nữa lao xuống, mang theo một cơn gió khác. Gió thổi tóc Lạc Chỉ bay bay, những sợi tóc bay đến, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Thịnh Hoài Nam.

Chợt anh thấy Lạc Chỉ véo tay Jake một cái.

“Đau! Chị làm trò gì vậy?”

Lạc Chỉ le lưỡi, “Đau không? Xem ra không phải chị nằm mơ.”

Sau đó cô hơi cúi đầu, khoanh khắc ấy, bên khoé môi cô phấp phới ánh lên một nụ cười.

“Đúng là không phải mơ.”

Bốn người ngồi xong xuôi, nhân viên thất đai an toàn cho họ, cài thật cẩn thận. Sau đó tiếng chuông điện vang lên.

“Không sợ thật chứ?”

Hai vai của Lạc Chỉ đã được giữ thật chặt. Cô gắng quay đầu, trông thấy nụ cười thích thú của Thịnh Hoài Nam.

“Thực ra... cũng hơi hồi hộp.”

Vào lúc trò chơi khởi động, tay trái cô đột nhiên có một cảm giác ấm áp phủ lên.

Tay Lạc Chỉ khẽ run. Nhưng vào khoảnh khắc đu quay bay lên trời cao, cô không hề do dự mà nắm lại bàn tay đó, thật chặt, không buông lơi một giây nào.

Tiếng thét rất hợp với khung cảnh của Tiffany và Jake đã phá vỡ bộ mặt ra vẻ bình tĩnh của Lạc Chỉ. Cô cũng hét lên cùng hai đứa.

Thực ra Lạc Chỉ không sợ. Chỉ là cô cảm thấy lòng mình vui qua đổi, mà chẳng cách nào biểu lộ được ra.

Có phải là đang nằm mơ hay không? Liệu có thể tiến triển thêm chút nữa? Ý nghĩ này loé lên, nhưng thôi, cứ mặc kệ tất cả đi.

Suốt cuộc đời này, Lạc Chỉ dường như chưa có lúc nào vui vẻ đến thế. Trái tim cô như mềm ra, nhẹ hẫng đi. Vòng đu quay tung cô lên bầu trời cao xanh biếc, khi mở mắt có thể nhìn thấy hòn núi giả và hồ nhân tạo của Hoan Lạc Cốc đều treo ngược giữa không trung. Cô thực sự đang bay.

Trò xe thần Mặt trời đã khơi lên sự kích động của hai đứa trẻ. Tiếp sau đó, họ liền đi chơi trò chơi Tàu lượn siêu tốc. Lúc đoàn tàu uốn lượn, cả bốn người đều bắt trước Superman, duỗi thẳng cánh tay phải ra.

Ngựa gỗ thành Troy, xe đụng, xe trượt nước... Lạc Chỉ phát hiện, dường như đã lâu lắm rồi mình chưa cười thoải mái như thế. Cô và Thịnh Hoài Nam, mỗi người lái một chiếc xe đụng, truy đuổi hai đứa trẻ ngồi chung trên một chiếc xe khác, lại không cẩn thận đâm vào nhau. Hai người họ ngồi ở hàng đầu tiên trên đoàn xe của trò Xe trượt nước, lúc lao xuống từ đỉnh cao hai mươi sáu mét thì hét thật to, cả người ướt đầm. Khách ngồi ở hàng sau bị rơi kính, vì vậy cả xe đều cúi xuống tìm, chẳng ai để ý đến người đợi sẵn ở đầu đường trượt, chỉ đợi bọn họ lao đến là hắt nước...Cả bốn người đều mệt đến nỗi nói không ra hơi. Họ ngồi trên băng ghế ăn kem, quần áo ướt dán vào người. Mỗi lần gió thổi qua là Lạc Chỉ lại rung mình, nhưng ánh mặt trời chiếu vào sau lưng lại quá đổi ấm áp. độ tương phản thực sự quá mạnh.

Chợt cô cảm thấy điện thoại trong túi rung. Để tránh bị nhiễm nước, cả bốn người đều để điện thoại di động trong túi của Lạc Chỉ. Cô tìm được chiếc điện thoại màu đen đang rung, cũng vô tình nhìn thấy một dòng chữ hiện trên màn hình.

“Có tin nhắn mới của Triển Nhan.”

Cô đưa điện thoại ra, nói “Hình như điện thoại của cậu vừa rung đấy.”

Thịnh Hoài Nam tươi cười nhận lấy. Lúc nhìn thấy dòng chữ trên màn hình, đôi chân mày anh thoáng chốc nhíu lại.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của Lạc Chỉ, Thịnh Hoài Nam chuyển tầm mắt từ tin nhắn trong điện thoại sang khuôn mặt cô, “Sao thế?”

Lạc Chỉ lắc đầu, khẽ mỉm cười rồi xoay người lại, hơi ngẩng lên đón ánh mặt trời rực rỡ. Tiffany tiên thể dựa đầu vào lồng ngực cô.

“Lạnh không?” Lạc Chỉ hỏi, “Ăn kem xong chúng ta về nhé, kẹo sẽ bị cứng mất. Phải về nhà tắm nước nóng.”

“Không muốn về.” Jake góp lời, “Giá mà lúc nào cũng vui thế này thì tốt. Bình thường chán chết đi được.”

Các em không biết mình hạnh phúc đến nhường nào đâu. Lạc Chỉ cúi đầu, nhìn hai đứa trẻ đều đang mệt mỏi nhưng dường như vẫn chơi chưa đã.

“Trò xe trượt nước khi này hay nhất là ở mấy giây lao xuống từ trên cao đó. Lúc trước chúng ta xếp hàng lâu như thế, sau đó lại phải ngồi đây, run rẩy với đồng quần áo lạnh ngắt, suy cho cùng cũng chỉ vì mấy giây được hét thỏa thích vừa rồi. Cho nên bình thường cứ nhàm chán một chút, vào những ngày như hôm nay mới có thể cảm thấy vui vẻ. Trong một đời người, phần lớn thời gian đều nhàm chán mà.”

Thịnh Hoài Nam ngồi bên cạnh thoáng nhìn cô.

Lạc Chỉ đứng lên, nói “Nào, ăn xong rồi chứ? Chúng ta đi thôi.”

Lái xe Trần nhận điện thoại, nói cho họ biết vị trí của mình.

“Cùng đi nhé, giờ này xe không đến được của Hoan Lạc Cốc.” Cô cúi đầu nói.

“Phiền cậu rồi.” Giọng Thịnh Hoài Nam có vẻ thiếu tập trung. Lạc Chỉ ngẩng lên mới thấy anh đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, nét mặt không biến đổi.

Sống lưng Lạc Chỉ cứng lại, sau đó dần dần thả lỏng ra.

“Không cần cảm ơn.” Cô đáp lại.

Khoảng cách giữa họ được ngăn bởi lũ trẻ. Hai người đứng cách nhau rất xa, xa đến nỗi dường như cái nắm tay thật chặt lúc trên không trung khi này chẳng liên quan gì đến họ.

Khi lên xe, mọi người đều rất yên lặng. Tiffany và Jake dựa vào trong lòng Lạc Chỉ, ngủ rất say. Thịnh Hoài Nam ngồi ở ghế lái phụ, từ phía sau nhìn thấy một nửa bên má. Cô ngấm cảnh vật vụt qua bên ngoài cửa sổ, bộ quần áo ướt đầm một lần nữa khiến cô rung mình. Lạc Chỉ có thể nghe được tiếng điện thoại của Thịnh Hoài Nam rung lên liên tục, rồi tiếng bản phím khê khàng khi anh trả lời tin nhắn. Tai cô chợt cảm thấy ran rát.

Lúc sau, Thịnh Hoài Nam tiến Lạc Chỉ quay lại ký túc xá. Bầu không khí giữa họ dường như là thứ gì đó yếu ớt nhất thế giới này, chỉ cần kéo nhẹ một cái là sẽ bị biến dạng.

“Hôm nay vui lắm, cảm ơn cậu đã giúp mình nhiều như vậy.” Lạc Chỉ lịch sự lên tiếng.

“Cậu khách sáo rồi. Mình thích hai đứa trẻ lắm.”

“À, Jake đã nói gì với cậu thế?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là áp ứng tâm sự mẹ cậu bé sợ cậu không được nam tính. Mình có cảm giác Jake còn có điều gì ngập ngừng không dám nói. Dù sao cậu bé cũng không quen mình, đứa trẻ này cũng biết suy nghĩ đấy.”

“Ừ, cả hai đứa đều rất thích cậu.”

Lại tiếp tục vài phút im lặng.

“Đúng rồi, còn phải xin lỗi cậu vì chuyện lần trước. Cậu khó chịu lắm đúng không?” Thịnh Hoài Nam bỗng nhiên nói.

“Gì cơ?”

“Trương Minh Thụy nói với mình rồi, cậu ấy rất thích cậu.”

Tim Lạc Chỉ dường như đập lệch vài nhịp, mấy giây sau mới mở miệng.

“Cậu ấy thích mình thì cậu xin lỗi gì chứ?”

Chỉ trong mấy phút, chị Juno cười hồn nhiên rạng rỡ ở khu vui chơi kia đã đóng băng thành Lạc Chỉ.

“Không phải, ý cậu ấy là mới thích như một người bạn, còn bảo mình làm mối, chắc khiến cậu khó chịu rồi.”

“À.” Cô ngừng một chút, “Không đâu, mình cũng rất vui khi được quen cậu ấy.”

“Thế thì tốt rồi.”

“Nhưng chuyện làm mối thì quên đi nhé.”

“Ừ.”

Điện thoại rung lên, Lạc Chỉ lấy máy ra, trên màn hình báo có tin nhắn mới.

Là tin nhắn của Đinh Thuỷ Tịnh.

“Cậu lúc nào cũng vậy, Lạc Chỉ ạ, lúc nào cũng coi thường cuộc sống mà người khác vẫn luôn tự cho rằng nó rất rục rờ vui tươi.”

Đinh Thuỷ Tịnh từng có thể viết một câu kỳ quái mà phức tạp lên mặt sau của giấy nháp môn toán, làm thư gửi cho cô. Đến hôm nay, hành động đó rốt cuộc cũng chấm dứt rồi.

Chấm dứt rồi. Tình bạn chẳng phân rõ thực hư, và ánh mặt trời thấp thoáng ở khi vui chơi khi nãy.

Lúc Lạc Chỉ đang định đi vào, Thịnh Hoài Nam đột nhiên ngáp ngừng nói với cô, “Lạc Chỉ, mình nghĩ, có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn tốt.”

Cô chợt hiểu, tại sao những cô gái bị đàn ông lừa luôn lải nhải như một kẻ điên rằng “Trước đây anh đối với em thế này, thế kia...”, hòng đòi lấy một sự công bằng không hề thực tế. Bởi vì ngay lúc này đây, cô cũng muốn hỏi, vậy tại sao khi ở khu vui chơi, cậu lại nắm tay mình?

Lạc Chỉ đứng thẳng lưng, quay người lại, miệng cười tươi rói, “Vậy sao?”

Thịnh Hoài Nam ngẩn ra, đứng lặng tại chỗ không biết phải nói gì.

“Dù sao cũng cảm ơn cậu.” Lạc Chỉ nói xong liền quẹt thẻ bước vào.

Cảm ơn cậu, đã tặng mình chút tình cảm hảo huyền như thế.

-Hết

14. Chương 13: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt

Lâu lắm rồi Lạc Chỉ không gặp lại Thịnh Hoài Nam.

Không có tin nhắn, thậm chí anh cũng không đến lớp học Pháp luật đại cương ngày thứ hai, thứ ba. Trương Minh Thuý thì lại luôn ngồi cạnh cô.

Cô hồ hững hờ: “Thịnh Hoài Nam đâu rồi?”

Trương Minh Thuý nói: “Chuẩn bị cho cuộc thi hùng biện nên bùng học rồi.”

“Cuộc thi hùng biện?” “Khoa chúng mình mấy hôm trước còn cố gắng đánh bại khoa Kinh tế các cậu trong cuộc thi hùng biện mà. Mọi người đều nói, đừng thấy ban Xã hội mà sợ, khả năng ăn nói còn không lô-gíc thuyết phục bằng khoa Tự nhiên chúng mình.”

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lạc Chỉ, Trương Minh Thuý nghĩ chủ đề nói chuyện của mình đi tong rồi.

“Miệng lưỡi cậu cũng ghê gớm lắm, lúc đá đểu mình có nể nang gì đâu, sao không tham gia cuộc thi hùng biện?”

Lạc Chỉ cười cười: “Tài ăn nói của mình chỉ dùng để trừ hại cho dân thôi.”

Trương Minh Thuý “hứ” một tiếng, quay đầu đi.

Ngày cuối tuần đầu tiên sau khi kỳ nghỉ lễ Quốc khánh kết thúc, Lạc Chỉ gặp mẹ của Tiffany. Bà nói với cô về sự thay đổi của Jake, nói cả chuyện hai đứa nhỏ rất thích anh trai đã chơi đùa cùng chúng ở khu vui

chơi, còn hỏi Lạc Chỉ cậu thanh niên đó có muốn đến chơi cùng Jake vài buổi trong tuần không, cùng làm gia sư với Lạc Chỉ, xem như là hợp tác.

Lạc Chỉ đồng ý sẽ hỏi giúp.

Sau hôm ở khu vui chơi, Lạc Chỉ tin chắc bầu không khí lúng túng kỳ dị đó không phải là ảo giác. Cô chờ tin nhắn của Thịnh Hoài Nam, chờ anh giải thích gì đó, hay dù chỉ là một câu xin lỗi, nói rõ ràng rằng, “Xin lỗi, mình không nên xúc động trong giây lát mà nắm lấy tay cậu”, nhưng thực tế chẳng có gì cả.

Lạc Chỉ không chủ động liên lạc. Cô tin chắc mình không cần nhiều lời. Lúc ấy cô chẳng hề chối từ, nắm chặt lấy tay anh. Anh thông minh như vậy, chẳng lẽ không hiểu được ý nghĩa của hành động đó?

Lạc Chỉ biết, nếu như mình vẫn còn có thể nhận được tin nhắn của đối phương, vậy thì chắc chắn đó là lời chúc mừng Giáng sinh được gửi đồng loạt cho cả một danh sách.

Nhưng cô buộc phải liên lạc với anh để nói chuyện của Jake, nếu không thật chẳng biết báo lại thế nào khi đi dạy gia sư. Trong giờ Pháp luật đại cương, Lạc Chỉ gửi một tin nhắn gượng gạo, truyền đạt đơn giản lời cảm ơn và lời mời của bà chủ. Cô đã phải cân nhắc từng câu chữ, cố gắng làm sao cho cách diễn đạt không giống như mình đang cố gắng tìm chủ đề nói chuyện.

Rất lâu sau mới nhận được tin trả lời.

“Không có gì, mình đã nói là mình rất thích bọn trẻ. Nhưng xin lỗi nhé, dạo này mình rất bận, hội sinh viên và đội hùng biện đều có rất nhiều hoạt động. Giúp mình chuyển lời tới mẹ của bọn trẻ, khi nào rảnh mình sẽ đến chơi với chúng, nhưng không lấy tiền đâu. ^_”

Lạc Chỉ sửng sốt. Nhận tiền thì thấp kém lắm sao?

Cô tự nói với mình, anh không có ý gì đâu, không phải anh đang đá xoáy mình, Lạc Chỉ, đừng nhỏ nhen, đừng nghĩ nhiều, anh ấy không có ý đâu...Thiếu chút nữa cô đã quên một chuyện. Khi xuống khỏi xe trượt nước, nhân lúc hai đứa nhỏ chạy đi vứt rác, anh có hỏi cô một tuần phải đi làm gia sư mấy lần. Cô nói tiền lương 150 tệ một tiếng, mỗi tuần đến học và chơi cùng hai đứa trẻ khoảng 6 tiếng.

Dường như nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh và câu nói thản nhiên của Thịnh Hoài Nam: “Được đấy, béo bỏ ghê, với lại còn là những đứa trẻ đáng yêu như thế.”

“Dễ trẻ con rất mệt, nhưng làm công việc gì cũng đều mệt cả, kiếm tiền thực không dễ mà.” Khi ấy cô đã thành thật nói với anh như vậy, cô cho rằng anh sẽ không hiểu lắm.

Cô quá ngây thơ rồi. Làm sao mà anh biết được tầm quan trọng của đồng tiền chứ?

Anh vẫn là cậu bé mặc bộ đồ đẹp dễ tinh tươm, đứng trên bậc cầu thang ôm quả bóng, đưa tay ra với cô.

Chỉ là, ngay từ khi bắt đầu cô đã phải ngược nhìn anh, trong tư thế ấy có ẩn giấu chút hèn mọn và buồn giận mơ hồ không dễ phát hiện. Cô đã ráng đứng thẳng, cố gắng bước lên cao, nhưng đến sau cùng khi nhìn anh, cô vẫn cứ phải ngẩng đầu.

Lạc Chỉ liên tục tự nhủ, mình nghĩ nhiều rồi, nghĩ quá nhiều rồi. Nhưng nơi khóe mắt cô, nước mắt vẫn dâng đầy rồi rơi xuống khỏi đôi gò má.

“Cậu không sao chứ?” Trương Minh Thụy ở bên cạnh hơi lúng túng.

“Không sao.” Cô lấy khăn giấy lau khô nước mắt, tiếp tục chép bài, tựa như ban nãy không có chuyện gì cả.

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Tất cả đều là hiểu lầm thôi. Cái nắm tay ấy, và cả sự coi khinh ẩn giấu bên trong...

Trương Minh Thụy lặng lẽ nhìn cô, rất lâu, rất lâu. Qua hai tuần ngồi cạnh nhau vừa qua, anh phát hiện, phần lớn thời gian Lạc Chỉ đều ngồi ngẩn ngơ. Những lúc chỉ còn hai người với nhau, hầu như cô đều im lặng, không biết rốt cuộc đang nghĩ gì. Có một sự xa cách bao trùm đã làm những lời mở đầu câu chuyện mà Trương Minh Thụy ghen lại nơi cổ họng, chẳng có lần nào kịp thốt ra.

Dẫu vậy, vẫn có những lúc Lạc Chỉ rất khéo mồm khéo miệng, mặc dù cô không nói nhiều. Cô có thể tiếp tục câu chuyện chỉ bằng những lời đơn giản, nhưng câu nào cũng rất sinh động, hấp dẫn.

Những khi ấy, cô là một Lạc Chỉ tỉnh táo, luôn sẵn sàng đối đầu, cố gắng thể hiện.

Đó chính là lần đầu tiên gặp nhau ở giờ Pháp luật đại cương. Là khi người kia cũng có mặt.

Có một thoáng tự ti và chưa xót vệt qua trong đôi mắt của Trương Minh Thụy, nhưng chính bản thân anh cũng không hay biết.

Họ đều giống nhau. Lạc Chỉ cũng vậy, người con gái kia cũng thế. Trước đây Trương Minh Thụy không rõ, nhưng giờ thì anh hiểu cả rồi.

Lạc Chỉ rất thích không khí mùa thu, thứ không khí mang một hương vị rất đặc trưng, trong trẻo mà mát lạnh. Cô miễn cưỡng ngồi được nửa giờ thì buông bút xuống, chạy ra khỏi khu giảng đường, còn chưa đứng vững đã hít sâu một hơi, cứ hít cho đến khi lồng ngực đau rát mới chậm chậm thở ra. Đã rất lâu rồi cô không chạy vòng quanh sân vận động.

Cô tình cờ nhìn thấy Trịnh Văn Thụy ở cổng. Sau cuộc nói chuyện dài lần đó, mỗi lần nhìn thấy Lạc Chỉ ở trong khu giảng đường, Trịnh Văn Thụy đều chuyển ánh mắt, bối rối mím chặt môi. Lạc Chỉ cũng rất biết điều, vờ như không nhìn thấy cô ấy. Lạc Chỉ nghĩ mình có thể hiểu được cảm giác của cô ấy, không chịu đựng nổi những điều ngổn ngang chất chứa trong lòng, vội vàng tìm một người để giải tỏa. Rồi đến khi tình thần đã bình ổn lại, nghĩ về điều đó thì sẽ cảm thấy rất xấu hổ, giống như người nghe đang cười nhạo mình, chẳng có chút nào đồng cảm. Cảm giác ấy còn khó chịu hơn cả khi bị vạch trần.

Trịnh Văn Thụy sẽ không biết một điều, rằng thực ra thì họ rất giống nhau. Cô không có tư cách gì mà cười nhạo cô ấy.

Lạc Chỉ bỗng nhớ đến câu nói của Trịnh Văn Thụy: “Cô ta sắp trở về rồi”.

Sự thay đổi đột ngột ở khu vui chơi ngày đó xuất hiện sau tin tức mới của Diệp Triển Nhan. Diệp Triển Nhan trở về rồi sao?

Thì có sao chứ, vấn đề cốt lõi vốn đâu có nằm ở Diệp Triển Nhan. Lạc Chỉ cười chua chát. Bỗng nhiên cô muốn gọi điện cho mẹ, hỏi xem bà sống thế nào, miền Bắc đã trở lạnh, đầu gối liệu có đau không?

Dù tuần nào vui vẻ chơi trò đĩa bay dưới ánh nắng rực rỡ cùng hai anh em xinh đẹp và chú chó lông vàng, nhưng Lạc Chỉ vẫn luôn cảm thấy lòng mình trĩu nặng, ngập tràn âu lo. Cô cần phải luôn nhớ rằng, cùng một thế giới, cùng một ước mơ, nhưng không cùng một số phận.

Quỹ đạo của họ chỉ là tình cờ giao nhau.

Còn Thịnh Hoài Nam sẽ chẳng biết đâu. Anh là người thông minh, có lẽ có thể hiểu, nhưng sẽ không bao giờ trải nghiệm được. Mơ suy nghĩ ngổn ngang này khiến Lạc Chỉ lần đầu tiên cảm thấy, thì ra khoảng cách giữa hai người họ lại xa đến thế.

Trước đây Lạc Chỉ cố gắng tránh anh, nên sự xa cách đó là do bản thân mình tạo thành, ít nhất thì khi nghĩ đến, cô cũng không cảm thấy khó chịu. Nhưng hiện tại, cô run rẩy đưa tay ra đón nhận một lần, mới phát hiện rằng, hóa ra họ thực sự cách nhau đến ngàn vạn dặm. Chẳng thể với tới, mà thậm chí tư thế đưa tay của cô còn bị đối phương cười nhạo.

Lúc vào lớp, Trương Minh Thụy bỗng ra vẻ bí hiểm, xích vào gần cô nói: “Lúc nãy mình nhắn tin với Thịnh Hoài Nam, cậu ấy miêu tả lại một lượt tất cả các cô gái xinh đẹp của trường cấp Ba các cậu với mình.”

“Hả?”

“Cậu ấy cũng nhắc đến cậu.”

“Thôi đi.”

“Chắc chắc, mấy người đẹp các cậu thường thích tỏ vẻ khiêm tốn, chứ thực ra trong lòng đang vui sướng lắm.”

“Ai cũng giả dối mà.”

“Cậu xem, thừa nhận rồi đúng không?”

“Thừa nhận cái gì? Hồi cấp Ba mình thực sự không được tính là người đẹp.”

“Vì sao?”

“Ừm...” Lạc Chỉ giả bộ nghiêm túc suy nghĩ, “Nam sinh cấp Ba chỉ để ý những nữ sinh biết trang điểm từ sớm và có vẻ người lớn, chứ chưa biết cảm nhận cái đẹp của mình.” Cô chẳng chút xấu hổ, nhìn thẳng anh mà cười. Trong thoáng chốc đó, khuôn mặt Trương Minh Thụy chợt đỏ bừng lên.

Tuy anh hơi đen, nhưng khi mặt đỏ vẫn nhìn ra được.

“Này, cậu xem, mình không khiêm tốn nữa thì cậu lại như vậy, cậu muốn người ta sống sao hả?”

Trương Minh Thụy trấn tĩnh lại, hắng giọng nói: “Thật đấy, hai đứa mình thật sự đã nhắc đến cậu. Thịnh Hoài Nam nói, hồi cấp Ba, đám nam sinh các cậu ấy ngoài thích đá bóng và xem tạp chí bóng rổ ra, thú vui còn lại chính là tìm người đẹp cho vào danh sách. Chỉ cần hơi-có-nhan-sắc...” Trương Minh Thụy cố ý nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng, “thì đều được họ đưa vào danh sách.”

“Rồi sao?”

Trương Minh Thụy nhướn mày nói: “Sau đó... Thịnh Hoài Nam vừa nói...”

Anh nhìn Lạc Chỉ, nín cười. “Cậu ấy nói, hồi cấp Ba cậu ấy chưa từng chú ý tới cậu.”

Lời vừa thốt ra, hai người lại im lặng vài giây.

Trương Minh Thụy bỗng ngồi xổm xuống đất cười lớn.

“Lạc Chỉ, mình cho cậu tức chết!”

Câu nói này đúng là đậm chất học sinh tiểu học. Trương Minh Thụy nói xong thì vui vẻ chạy đi, còn nhảy chân sáo, chút tóc sau gáy cũng nhấp nhô theo động tác, trông giống hệt một đứa trẻ mới được cho kẹo.

Điện thoại rung lên, tin nhắn của Thịnh Hoài Nam đến thật đúng lúc.

“Xin lỗi, cậu ấy hỏi mình cấp Ba có quen cậu không, mình nói chưa từng chú ý đến. Cậu ấy vui mừng nói nhất định phải mang câu này đi trả đũa cậu, ai bảo cậu cứ chặn họng cậu ấy. Xin lỗi...”

Lạc Chỉ chẳng biết nói sao.

Mặc dù sẽ không chấp nhận với người có hành động trẻ con như Trương Minh Thụy, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi buồn.

Nói sao đi nữa thì... Anh thực sự chưa từng để ý chút nào ư? T

Thật vậy sao? Không một chút nào?

Rất nhiều phỏng đoán của cô hồi cấp Ba đang lần lượt có được đáp án. Lạc Chỉ ngồi ngơ ngẩn lật giáo trình. Vài phút sau, điện thoại lại rung.

“Giận rồi à?”

Lạc Chỉ rất muốn nói, mình đã bắt đầu giận từ trước đấy rất lâu rồi.

Nhưng cô không có dũng khí thốt ra. Bởi vì cô rất dễ tâm đến mối quan hệ mong manh này. Ai dễ tâm hơn thì người đó phải khó chịu thôi.

“Tim vỡ rồi, đang ghép lại từng mảnh. Cậu nói với Trương Minh Thụy giúp mình, mình nhận thua.”

“Dù sao cũng xin lỗi cậu.” Anh trả lời.

“Lời xin lỗi của cậu luôn rất kỳ lạ. Lúc đầu thì xin lỗi vì Trương Minh Thụy thích mình, giờ lại xin lỗi vì cấp Ba không biết mình, cậu bảo mình phải nói “Không sao” kiểu gì đây?”

Thịnh Hoài Nam không trả lời nữa.

Lúc này đã vào tiết học. Trương Minh Thụy cầm cốc nước trở lại chỗ ngồi, dè dặt nhìn sắc mặt của Lạc Chỉ.

“Giận rồi à?”

“Thực ra thì không. Nhưng vì giữ thể diện cho cậu, nên... Ừ, mình tức chết rồi.”

“Giữ thể diện cho mình?”

“Mục đích của cậu là làm mình tức chết còn gì?”

“Ai nói?”

Mặt Trương Minh Thụy lại đỏ lên, xoay người, không nhìn cô nữa.

Vào lúc này mà Lạc Chỉ vẫn có thể đối đáp như bình thường, không hề có chút bối rối, khó xử. Mặt nạ của cô tốt đến nhường ấy.

Trương Minh Thụy tuy tiện cậu thả, nhưng rất giỏi khơi gợi anh em. Anh hỏi Thịnh Hoài Nam, hồi cấp Ba Lạc Chỉ như thế nào. Câu trả lời của Thịnh Hoài Nam là: Không để ý, chỉ biết là đứng nhất ban Xã hội.

Anh không biết vì sao cứ muốn đi chằm chọc cô. Cứ như thế, nhìn thấy cô mất kiểm soát là một chuyện rất thú vị.

Hoặc có thể là anh muốn đánh thức cô. Bởi dường như khi cô tỉnh rồi, người kia cũng sẽ hiểu ra một vài điều khác.

-Hết

15. Chương 14: Bí Mật Không Thể Nói

Buổi chiều khi đến nhà Tiffany, Lạc Chỉ khéo léo giải thích với cô chủ rằng Thịnh Hoài Nam bận rất nhiều việc. Dù vậy, anh sẽ coi hai đứa trẻ như em ruột của mình, thường xuyên chơi cùng chúng.

Lạc Chỉ trông thấy vẻ thất vọng tràn đầy trên khuôn mặt Tiffany, còn Jake thì giận dỗi đi vào phòng của mình, chẳng thèm bận tâm đến cô. Trong thoáng chốc đó, cả thể xác và tinh thần của cô đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Cô ở bên hai đứa cả năm, anh chỉ chơi cùng chúng ở Hoan Lạc Cốc có một ngày. Anh dùng sự tự tin, ưu tú, vẻ thân thiện cùng chút bất cần của mình để đánh bại cô.

Còn cô, cô chẳng những thất bại thảm hại, mà lại còn yêu anh, thậm chí chẳng có dũng khí mà từ chối cái nắm tay bất ngờ đó.

Tình hình thực sự rất tồi tệ.

Lạc Chỉ không cười nổi, cũng không buồn che giấu sự mệt mỏi của mình. Cô ngồi xuống bên cạnh bàn, không thiết nói năng.

Cô thực sự rất mệt.

“Uống chút trà đi. Một người bạn đi Vân Nam chơi, mang về cho cô một ít trà Phổ Nhĩ. Cậu ấy sợ cô không biết pha, còn mang đến cho cô một bình trà đất sét nung. Cô pha với nước trước sôi trước, sau đó rửa sạch bụi đất, rồi thêm vào một chút mật ong ướp lạnh. Dù bây giờ đã là mùa thu, nhưng cô vẫn thích những thứ lạnh lạnh. Cháu không để ý chứ?”

Lạc Chỉ cầm lấy chiếc cốc thủy tinh, nước trà màu nâu còn thấp thoáng sắc đen óng ánh. Uống thử một ngụm, cảm thấy đắng mà không chát, ngon đến bất ngờ.

“Cháu thích uống trà không?”

“Cháu cũng không biết nữa.” Lạc Chỉ khẽ nhún vai.

“Vậy cà phê thì sao?”

“Cũng không biết ạ.”

Trông thấy đối phương đang nhướn mày, mỉm cười quan sát mình, Lạc Chỉ cảm thấy hơi ngại. “Là thế này ạ. Cháu mà uống trà thì cũng là uống trà túi lọc. Còn cà phê thì mỗi khi thức đêm học bài sẽ pha một gói uống liền, cho nên cháu cũng không biết, nếu có thể pha trà hoặc cà phê một cách cẩn thận và nghiêm túc như cô, vậy thì liệu bản thân mình có thích uống hay không nữa.”

Mẹ của Tiffany bật cười.

“Cháu lúc nào cũng có vẻ đầy tâm sự, không thích nói chuyện, nhưng hề có cơ hội thì luôn thẳng thắn như thế, khiến cô chẳng kịp tiếp thu.”

Lạc Chỉ mình bộc lộ nhiều cảm xúc cho người ta nhìn thấy như vậy tự khi nào. Họ gần như chẳng bao giờ gặp mặt, càng ít khi tán gẫu với nhau.

Nhưng dù sao thì, người phụ nữ này không hề tầm thường, lại lớn hơn mình cả chục tuổi. Việc cô ấy chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu cô thực ra cũng là chuyện thường tình.

“Cháu nhiều tâm sự ạ?” Lạc Chỉ ôm lấy miệng cốc, uống từng ngụm nhỏ.

“Nhìn thoáng qua thì thấy, có vẻ như cháu có một bí mật không thể nói.” Sau này, khi phim mới mang tên “Bí mật không thể nói” của Châu Kiệt Luân được công chiếu, Lạc Chỉ chợt nhớ lại chút tâm sự đã từng bị người phụ nữ này vạch trần. Có điều, bí mật của cô cũng không được tốt đẹp như trong bộ phim có đề tài yêu thâm kìa của anh Châu.

“Có lẽ... Nói thế này đi. Cũng không phải là không thể nói.” Cô thừa nhận.

“Không phải là không thể nói, vậy thì là gì?”

“Là không có ai hỏi đến, nên mới chưa từng nói.” Lạc Chỉ nói xong mới nhớ, thực ra có người đã từng hỏi. Tuy nhiên thì, người hỏi đó giống hệt bà đồng cốt, cầm bình rượu, hai mắt đỏ quạch, dờ dẫm chìm trong nỗi đau thương của một cô nàng vô vọng chạy theo hoàng tử. Người như thế, làm sao cô có thể kể chứ.

Lạc Chỉ uống xong, đối phương hỏi có muốn uống thêm không.

“Vâng, một cốc nữa ạ. Bây giờ cháu có thể trả lời câu hỏi của cô rồi, cháu thích uống trà.”

Mẹ Tiffany mỉm cười. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào bên trong, nhuộm nụ cười của người phụ nữ ấy thành một màu vàng óng ánh. Lạc Chỉ chợt nghĩ đến người con gái tóc ngắn được bao phủ bởi ánh nắng dịu dàng trong bức ảnh chụp bên bờ biển đó. Cho dù bây giờ tóc cô ấy đã dài, nhưng nhìn vẫn cứ như một cô gái trẻ, đáng vẻ trong sáng, lay động trái tim người.

“Vậy uống nóng chút nhé.” Cô ấy ngồi vào trước khay trà, bắt đầu nấu nước.

“Đúng rồi, sau này cháu không gọi cô là “cô” nữa có được không?”

“Gì cơ?”

“Cứ thấy tội lỗi sao ấy. Nhìn cô chỉ lớn hơn cháu vài tuổi thôi.”

“Thật thế à?” Cô ấy chớp mắt, trông lại càng trẻ ra, “Cảm ơn nhé. Vậy chúng ta bỏ qua chuyện vai vế đi. Hai đứa nhóc gọi em là chị, vậy em cũng gọi chị là “chị” là được.”

“Vâng.” Lạc Chỉ có cảm giác, nếu như mình là nam giới, vậy bây giờ chắc chắn đã thích cô ấy rồi.

“Nhưng em có biết chị tên gì, làm gì không?”

Lạc Chỉ lắc đầu.

“Em cho hai đứa chơi rất vui ở Hoan Lạc Cốc, nhưng cũng không hỏi xem rốt cuộc chúng đang khó chịu chuyện gì, đúng không?”

“Em không hỏi. Tiffany có nói một chút, nhưng cô bé cứ liên tục khóc, em nghe cũng không hiểu lắm.”

“Thế em dỗ Jake kiểu gì?”

“Không phải em dỗ. Cậu bé nói chuyện với người anh trai đó đấy.”

“Hay lắm. Chàng trai đó cũng không hề hỏi xem đã có chuyện gì. Hai người các em thật khiến chị yên tâm.”

Cô ấy đặt bình trà xuống, “Mọi người thấy một người phụ nữ độc thân như chị ở trong căn nhà lớn đến vậy, còn nuôi hai đứa con, ai cũng muốn biết chị là ai, sao lại có nhiều tiền thế, chồng chị ở đâu. Cho dù không hỏi trước mặt thì cũng âm thầm dò la sau lưng. Giờ chị nói cho em biết, chị đã ly hôn rồi, em có tin không? Mà trông em có vẻ không hề hứng thú.”

Lạc Chỉ thản nhiên cười, “Cũng không phải là không hề hứng thú. Nếu chị bằng lòng nói, em cũng sẵn sàng nghe. Nhưng em không hứng thú đến mức phải đi thăm hỏi, dò la.” “Chỉ có hứng thú với tiền lương thôi, đúng không?”

Lạc Chỉ thẳng thắn gạt đầu.

Mẹ của Tiffany khẽ cười, tưới chút trà còn sót lại vào khay lọc trà hình con cóc, cúi đầu nói, “Nhưng chị lại biết vài chuyện nhà em đấy. Chị có nhờ người nghe ngóng đôi chút.”

“Có gì đâu. Gia đình em cũng chẳng có gì đáng phải xấu hổ.”

“Lúc chị còn trẻ nếu cũng có thể suy nghĩ rạch ròi như em, thì có lẽ rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra.”

Lạc Chỉ không nói, chỉ cười.

“Em biết tại sao chị lại nói với em những điều này không?”

Lạc Chỉ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp, “Có thể là nhận ra tâm trạng em không tốt nên giúp em giải quyết, cũng có thể là vì chị đang muốn đuổi việc em. Hoặc có lẽ là vì... chị bây giờ đang không có việc gì làm.”

Chính là quá rảnh rồi.

Cô không biết tại sao hôm nay mình lại to gan như vậy, không hề kiêng dè gì. Có thể là do bị Thịnh Hoài Nam kích thích chẳng?

“Trừ điều thứ hai ra thì em nói đúng đấy. Chị đuổi việc em làm gì? Với lại, không cần phải vòng vo thế đâu, cứ nói thẳng ra là chị thật tế nhị.” Đối phương bị cô làm cho bật cười.

“Chị đang thấy tế nhị thật à?” Lạc Chỉ nói xong thì môi khẽ run, tự nhủ, mình đúng là ngày càng không biết điều.

“Đúng vậy. Chị cũng có bí mật, với lại, chị không có bạn.” Giọng cô ấy thấp xuống, “Những người có bí mật trong lòng đều cảm thấy cô đơn. Chuyện này rất bình thường.”

Lạc Chỉ sững sờ, ngẩng đầu lên, trông thấy người phụ nữ vẫn ngồi nguyên một chỗ mà khẽ cười, còn nháy mắt với mình.

“Lạc Chỉ, chúng ta làm bạn nhé.”

Lạc Chỉ ngơ ngác nhìn những tia sáng đan xen vào nhau đang vây bọc lấy không gian, chợt có cảm giác như mình đang nằm mơ, “Ồ? Vì sao ạ?”

“Chị chỉ hỏi em có đồng ý không thôi.”

Lần này cô không do dự, trả lời, “Em đồng ý.”

“Chúng ta trao đổi bí mật được không? Phải thành thật nói ra bí mật của mình.”

Lạc Chỉ tin chắc người trước mặt mình đây không phải người thường, bởi cô có cảm giác dường như đang bị đầu độc.

“Được ạ.” Cô nói.

“Để thể hiện thành ý, chị sẽ nói trước nhé.” Mẹ Tiffany nở nụ cười, “Lúc còn trẻ chị đã làm những chuyện mà theo người khác là rất đáng xấu hổ. Bố của Jake và Tiffany không phải cùng một người. Điểm giống nhau là, họ đều không thể kết hôn với chị.”

Lạc Chỉ hơi bất ngờ, nhưng vẫn nén xuống, không biểu lộ gì ra ngoài mặt, chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến lời bọc bọc cần nhiều dũng khí này, dù là dũng khí ấy phải rất nhiều năm sau mới đến.

Mẹ Tiffany giấu hết tên người, địa danh và thời gian, bình tĩnh kể lại. Lạc Chỉ cảm thấy mình dường như đang đi qua khúc mở đầu của một bộ phim nghệ thuật, thời gian tựa một dòng chảy êm đềm, chậm chậm trôi qua trái tim cô. “Đến tận bây giờ, cha mẹ của anh ấy vẫn không chấp nhận. Trong mắt họ, tuy chị là mẹ của Tiffany, nhưng suy cho cùng thì chị vẫn là mẹ của Jake. Dù có bị lừa hay không, chị cũng là người phụ nữ từng có quan hệ với một người đàn ông đã có vợ. Cũng không phải là chị không có cơ hội, chỉ là khi trông thấy người một nhà họ vì mình mà tan đàn xẻ nghé, thậm chí đòi tìm đến cái chết, trong lòng chị cũng cảm thấy vô nghĩa. Nếu anh ấy sẵn lòng kiên trì đến cùng, vậy chị cũng sẽ như thế. Mà có rút lui thì cũng chẳng sao hết. Đã ngần này tuổi rồi, có gì đâu mà phải cố chấp không buông.”

“Bố mẹ không nên can thiệp quá sâu vào cuộc đời con cái mình.” Lạc Chỉ nghiêm túc nói, “Họ có đồng ý hay không cũng đâu có ý nghĩa gì.”

“Đạo lý là đạo lý, cuộc sống vẫn là cuộc sống.” Nụ cười của mẹ Tiffany thản nhiên như thể chuyện vừa kể ra không hề liên quan đến mình.

“Người già rồi sẽ qua đời.”

Lạc Chỉ không biết tại sao mình có thể nói ra một câu nói trẻ con mà ác miệng như vậy. Lời còn chưa dứt, người phụ nữ đối diện đã bật cười, nơi khóe mắt có dấu vết thắng năm, nhưng vẫn vô cùng rung động lòng người.

“Thật tốt.” Cô ấy nhìn Lạc Chỉ, “Em vẫn còn trẻ. Thật tốt.”

Đến lúc này, Lạc Chỉ mới ý thức được rằng, cho dù có làm ra vẻ trưởng thành hơn đi chăng nữa, thì trên người cô vẫn toát ra dũng khí và vẻ hùng hực của những người trẻ tuổi còn đang được hưởng thụ. Không biết từ bỏ, không muốn lui bước, cũng chẳng cam chịu bất cứ điều gì.

“Được rồi, chị đã nói xong bí mật của mình rồi. Bây giờ đến lượt em.”

Lạc Chỉ nghe vậy thì ngẩn đầu, đúng lúc trông thấy một đôi mắt còn vương lại nét cười phảng phất.

Khoảnh khắc mở miệng thổ lộ, tim cô chợt đập thật nhanh, cứ như thể nơi ấy đang có một chiếc xe lớn lao xuống từ trên sườn dốc. Cô thử nói vài câu, cố gắng dùng những từ như “Tuy rằng”, “Thế nhưng”, “Cho dù”, “Mặc dù” một cách thật logic, thế nhưng vẫn bị loạn cả lên.

Đối phương mỉm cười, “Em có thể nói từng chút theo trình tự thời gian mà.”

Cô bối rối vờ vờ lộn tóc, gật đầu.

“Hồi em năm tuổi, bố em qua đời.”

Nếu cuộc đời cô thực sự là một “Bản giao hưởng định mệnh”, vậy nốt La tượng trưng cho bước chuyển ngoặt hoàn toàn không phải là quả hồng từ trên trời rơi xuống kia, mà là tiếng chuông điện thoại lạnh lạnh mang tin tức đến nhà bà ngoại năm ấy.

Chập tối, khi Tiffany xuống tầng thì thấy mẹ và Juno đang ngồi đối diện nhau ở bệ cửa sát đất, mỗi người cầm một cốc trà màu đỏ, không biết vì sao mà có vẻ rất trầm mặc.

Lạc Chỉ bị giữ lại ăn cơm tối. Chẳng rõ Jake vẫn đang khó chịu bực bội chuyện gì, nhưng cô cũng không buồn vạch trần, chỉ bảo với cậu bé, “Yên tâm đi, nhất định chị sẽ lại dẫn anh trai đó đến cho em.”

Khi nhớ tới cái cách mà “anh trai” đó nhìn nhận công việc của mình, trong lòng Lạc Chỉ sẽ âm ỉ đau, nhưng cảm giác đó cũng khiến cô tỉnh táo ra rất nhiều.

Cô chủ động đề nghị, về sau sẽ đưa ra chương trình dạy học có hệ thống chặt chẽ, còn những khi chơi cùng bọn trẻ sẽ không tính tiền. Mỗi lần cô sẽ dành thêm chút thời gian chơi với hai đứa.

“Không phải làm cao, cũng chẳng phải sợ bị khinh thường. Chẳng qua là em cảm thấy, nếu như vậy, khi em chơi cùng bọn trẻ sẽ có thể thoải mái hơn một chút.”

Mẹ Tiffany cũng lắc đầu đầy áy náy, “Cũng do chị không suy nghĩ thấu đáo. Trước kia chắc hẳn em không dễ chịu gì, sẽ có cảm giác mình phải lấy lòng trẻ con để kiếm tiền. Chị xin lỗi.”

Lạc Chỉ phát hiện, cô thực sự khó mà không thích hoặc không tin tưởng người phụ nữ thông minh khôn khéo này.

Đương nhiên, cuối cùng Lạc Chỉ cũng biết tên cô ấy, mặc dù chỉ là tên mà hiện tại cô ấy đang dùng. Cô ấy đã từng đổi tên.

“Chào Chu Nhan. Cảm ơn chị nhé.” Trước khi lên xe, Lạc Chỉ đã nói như vậy với người phụ nữ đang đứng nơi bức tường đầy hoa hồng bên cạnh cổng lớn.

Cảnh đẹp lộng lẫy vẫn còn nguyên nơi đó, chỉ có Chu Nhan đã đổi thay*.

(*Nguyên văn là “Điều lan ngọc thể ứng do tại, chỉ thị chu nhan cải”, trích từ một bài từ của Lý Dục - vị vua cuối cùng nước Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc trong lịch sử Trung Quốc.)

Tối đến, Lạc Chỉ nằm trên giường, tâm trạng khá lên rất nhiều. Hóa ra việc thổ lộ bí mật lại quan trọng đến thế.

Trong ký ức của cô, hình như chỉ có hồi cuối cấp ba mới có một lần kích động như vậy. Cô leo lên tầng sáu, chạy đến trước cửa lớp của Thịnh Hoài Nam, đứng lại rồi thở hổn hển, không hề bận tâm xem các học sinh đang đi lại xung quanh có đang nhìn mình hay không. Tất cả những người đó bỗng nhiên đều trở thành phông nền, trong mắt cô chỉ có cánh cửa lớp đang hé ra ánh sáng trước mặt. Hơi thở của Lạc Chỉ từ từ bình ổn lại, nhưng dừng khí cũng theo đó mà tan biến.

Cô bình tĩnh xoay người, đi tới nhà vệ sinh nữ chỗ khúc ngoặt của tầng sáu, vừa bước vào thì gặp Diệp Triển Nhan. Cô ấy cười nói, “Cậu cũng đến à? Tầng bốn của bọn mình đột ghê quá, tầng năm thì lại quá đông người. Đến đi vệ sinh mà cũng phải leo cầu thang, thật đáng ghét.”

Lạc Chỉ mỉm cười nói, “Đúng vậy. Đúng vậy.”

Những lời năm ấy, cuối cùng cô vẫn chẳng nói ra. Dãy nhà ở tầng sáu của trường học đã dịu dàng ôm lấy và cất giấu bí mật của Lạc Chỉ. Bao nhiêu năm đã đi qua, cô ngày càng bình tĩnh, ngày càng trầm lặng, dường như không có được dù chỉ là một chút dừng khí của khoảnh khắc xưa cũ đó.

Muốn thổ lộ thì phải cần dừng khí. Là thứ dừng khí sẵn lòng gánh chịu mọi hậu quả.

Bởi vì, nếu không nói ra thì sẽ tiếc nuối. Nhưng nói ra rồi, cũng chỉ còn hối hận mà thôi.

-Hết

16. Chương 15: Những Người Mang Thù Hận Đều Cô Đơn

Lạc Dương ngồi lên yên một chiếc xe đạp, đợi được mười phút thì trông thấy Lạc Chỉ từ xa bước đến, chân đi dép lê, tay phải thì hất tóc.

“Vừa tắm xong à?”

“Vâng,” Cô hất mạnh tóc sau gáy, để nước bắn ra ngoài, “Lúc anh gọi điện em vừa mới tắm xong. Hôm nay quên không mang khăn tắm, chỉ có mỗi chiếc khăn mặt nhỏ, tóc chưa lau khô, dính sát vào lưng khó chịu lắm.”

“Trời lạnh thế này, đừng để bị cảm, mau về đi. Đồ mẹ em nhờ anh mang lên đây này.” Lạc Dương chỉ xuống cái túi to để bên chân.

“Nặng lắm ạ?”

“Ý em muốn nói gì? Cảm ơn anh đi đường vất vả à? Không cần khách sáo.”

“Xách lên tầng giúp em.” Lạc Dương cứng họng, thở dài một hơi rồi nói: “Biết ngày mà. Thôi, dẫn anh vào trong đi, tiện thể đăng ký với phòng quản lý giúp anh.”

“Anh à, anh thật thà chất phác thế này, thường ngày có hay bị bắt nạt không?” Lạc Chỉ mỉm cười nhìn anh.

Câu này nghe quen quen.

Lúc đó, cô gái nói câu nói này đang chải mái tóc không dài lắm của mình, vui vẻ sán lại gần anh, thân mật mà không hề ngả ngớn. Cô ấy hỏi khẽ bên tai anh, hơi thở cứ vương vấn, khiến tóc anh dường như cũng dựng lên.

Lạc Dương đang thất thần bỗng bừng tỉnh, vươn tay xoa mái tóc Lạc Chỉ, khiến nó rối tung lên.

“Đừng nhân tiện mà thể hiện với anh chứ. Chỉ có em là hay bắt nạt anh nhất thôi.”

Hình như anh cũng từng nói vậy với người ấy, cũng dùng giọng điệu của anh trai với em gái. Mà hôm nay khi nói với Lạc Chỉ, tuy giọng điệu giống nhau, nhưng cảm giác trong lòng lại rất khác.

Anh luôn phản ứng chậm mất nửa nhịp như thế.

Lạc Chỉ giữ cửa giúp anh. Lạc Dương vào trong đặt đồ xuống rồi bước ra ngay. Trong phòng có một cô gái đang ngủ trưa, nên anh đã cố gắng cử động nhẹ nhất có thể.

“Chỉ có hai đứa ở đây à?”

“Những phòng khác đều là bốn người một phòng. Phòng này rất nhỏ, nên chỉ có hai đứa bọn em thôi.”

“Cũng được đấy.” Anh nghĩ tới tính cách lăm lè của em gái mình.

“Đúng rồi, chị Niệm Từ vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe lắm. Lịch học của nghiên cứu sinh chuyên ngành này rất ít, ngày nào cũng rảnh rỗi. Cô ấy còn làm chủ tịch Hội vì quyền lợi nữ sinh nữa, nói thẳng ra chính là “chủ tịch liên minh bà Tám” của đại học Z.”

Lạc Chỉ bật cười: “Yêu xa có mệt không anh?”

“Cũng bình thường. Gọi điện, nhắn tin, cùng lắm thì đi tàu hỏa, ngồi máy bay. Thời cổ đại người ta mấy tháng mới nhận được thư nhà mà vẫn sống được đấy thôi. Đúng rồi, có chuyện gì cứ tới tìm anh, dù sao công ty anh cũng gần trường các em. Cuối tuần không muốn ăn cơm ở trường thì đến chỗ anh, anh mời em ăn đồ ở ngoài.” “Yên tâm, anh không thoát được đâu.”

“Học hành có bận không?”

“Em ổn, vẫn ứng phó được. Anh có hay phải tăng ca không?”

“Bây giờ thì vẫn bình thường, cuối tháng 11 là bắt đầu bận rồi. Đi làm không thú vị bằng đi học, chẳng có mục tiêu gì hết.”

“Sao lại không có mục tiêu? Mua nhà mua xe, cưới vợ sinh con, để bố mẹ anh yên tâm dưỡng già, mua nhẫn kim cương cho chị Niệm Từ, kiếm tiền mua sữa bột cho con. Anh coi đó là mục tiêu sống là được mà?”

Lạc Chỉ vừa nói liền thoáng vừa bước vào phòng lấy sách trên kệ.

“Em khẽ thôi, bạn cùng phòng đang ngủ đấy.” Anh cảm thấy không đành lòng, liền lên tiếng nhắc nhở cô.

“Yên tâm đi, cô ấy không tỉnh được đâu. Nói ngủ trưa thì đúng là không tôn trọng cô ấy, cô ấy nằm xuống là thiếp đi luôn ấy chứ.” Lạc Chỉ rút ra hai quyển sách dày cộp, đặt “bộ” lên tay Lạc Dương, “Sách phân tích chiến lược mà anh nhắc tới lần trước, em đã mua giúp anh rồi, của Michael Porter đấy.”

Lạc Dương không nói gì, chỉ ôm sách trong tay, cẩn thận lật giở. Chợt một phong thư mỏng rơi ra, anh cúi đầu nhìn rồi khom người nhặt lên, ngón tay lướt qua hàng chữ gò ghề, môi mím chặt lại.

Lạc Chỉ vẫn chuyên tâm sắp xếp lại kệ sách. Lạc Dương hắng giọng rồi đưa thư cho cô: “Thư... của bạn em à?”

“Hả?” Lạc Chỉ đón lấy và đưa mắt nhìn qua, hờ hững nói: “Sao em lại kẹp ở đây nhỉ? Là của bạn học đấy, nhưng có lẽ là bức cuối cùng rồi.”

“Chắc không phải là bạn trai chứ?” Lạc Dương gượng cười, lời vừa thốt ra ngay đến bản thân anh cũng thấy nhạt nhẽo.

“Vô vị,” Lạc Chỉ lắc đầu, “Anh xem địa chỉ người gửi trên phong thư đi, đó là chữ con trai à?”

Lạc Dương nhìn Lạc Chỉ quàng thư vào ngăn kéo, lặng lẽ cười.

Trên hành lang, hai cô gái tay xách bình nước đi ngang qua phòng, trông thấy Lạc Dương, nét mặt họ đầy vẻ hiếu kỳ. Lạc Dương nghe tiếng bước chân họ xa dần, không nhin được lại mở miệng hỏi.

“Bạn thân hồi cấp Ba?”

“Đừng cố bắt chuyện với em. Không biết nói gì thì trật tự đi.” Lạc Chỉ bĩu môi.

Lạc Dương ghen hòng, trừng mắt nhìn cô, cuối cùng vẫn giữ im lặng, không nói chuyện nữa.

Thôi vậy, chuyện cũng đã qua rồi, cần gì phải quan tâm thêm nữa. Anh đưa tay vờ về mái tóc ướt của Lạc Chỉ: “Em đúng là khôn nhà đại chợ, chỉ biết hung dữ với anh.”

Bố Lạc Dương là cậu Hai của Lạc Chỉ. Anh hơn Lạc Chỉ ba tuổi, tốt nghiệp đại học Z xong thì bay tới Bắc Kinh làm việc. Anh xa bạn gái thanh mai trúc mã đã hơn nửa năm nay. Thời gian trước, anh về quê lo làm giấy thông hành tới Hong Kong và Ma Cao, nhân tiện mang hộ Lạc Chỉ ít đồ.

Quan hệ giữa mẹ Lạc Chỉ và người nhà không mấy thân thiết. Bà là con gái út trong gia đình, lại bước vào cuộc hôn nhân khó cứu vãn kia một cách nông nổi, không nghe bất cứ lời khuyên can nào của bố mẹ, anh em, âm ỉ một trận với gia đình rồi dọn khỏi căn nhà cũ. Sau này, mãi cho tới khi bà Lạc Chỉ qua đời, Lạc Chỉ mới lần đầu tiên bước qua cánh cửa dòng họ.

Trước đó không phải Lạc Dương chưa từng gặp Lạc Chỉ, nhưng vì lúc ấy còn quá nhỏ, hầu như chẳng có ký ức gì, đến khi gặp lại thì không nhớ nổi tên cô nữa. Hôm đó, ở đại sảnh, người lớn đứng vây quanh ông Lạc Chỉ lúc này đã bị liệt, mẹ cô cũng bật khóc rưng rức. Đột nhiên Lạc Dương liếc thấy một cô bé gầy gò, ốm yếu bước lại gần di hài bà nội đã được đặt trên giường trong một căn phòng khác suốt mấy tiếng đồng hồ. Cô bé không chút sợ hãi, không chút bi thương, lại còn giơ tay nắm chặt lấy tay bà nội.

Anh đứng trước cửa, há hốc miệng nhìn Lạc Chỉ chạm vào gương mặt trắng bệch của bà, bình tĩnh cất giọng nói non nớt mà giòn giã: “Mất quá.”

Sau đó Lạc Chỉ ngoảnh đầu, trông thấy Lạc Dương đứng lặng người trước phòng, còn mỉm cười chào anh.

“Anh ơi, em không khóc được, làm sao đây?” Từ nhỏ Lạc Chỉ đã có đôi mắt rất đẹp. Bị cô “chiếu tướng”, dần dần Lạc Dương không còn sợ nữa.

“Không khóc được?” Dù sao anh cũng đã học lớp Năm, cũng cần biết phải làm một người anh trai thật sự như thế nào.

“Trong đám tang mọi người đều phải khóc. Anh nhìn họ đi,” Lạc Chỉ đưa tay chỉ sang một phòng khác, nơi vắng vắng tiếng khóc của bạn bè thân thích, “Nhưng em không thân với bà ngoại, không khóc được.”

Lạc Dương ngẩn người, tay chân luống cuống, không biết đặt đâu cho phải. Cô em gái này chỉ nghiêng đầu nhìn anh một cái, lại xoay người nhìn di hài đã lạnh ngắt kia.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ tới dáng vẻ nghiêm túc của Lạc Chỉ lúc nói “em không thân với bà ngoại”, anh đã không nhin được cười. Nhưng sau phút cười đó, một cảm giác ngượng lạnh và chua xót lại dâng lên trong anh, từ từ lan tỏa.

Khi ấy, anh đã lấy hết dũng khí bước đến bên bà nội.

Thực ra anh vẫn hơi sợ căn phòng này, sau khi quỳ gối dập đầu trước giường với người lớn thì lập tức rời khỏi, sau đó cũng không có ai vào trong nữa. Cơ thể và khuôn mặt bà trở nên cứng ngắt, lạnh lẽo, trông chẳng hề giống bà nội thường ngày nghiêm nghị, nói gì làm vậy.

Rõ ràng Lạc Chỉ vẫn đang chờ câu trả lời của anh. Lạc Dương lắng tai nghe tiếng khóc mơ hồ phát ra từ phòng khách, hốc mũi cay cay, mếu máo nói.

“Bà nội rất nghiêm khắc, suốt ngày nổi nóng. Nhưng thực ra bà rất tốt. Mọi người thường quyết định theo ý bà, ai cũng dựa dẫm vào bà. Bà... rất tốt.”

Đúng là ông nói gà, bà nói vịt. Hơn nữa anh cũng bắt đầu khóc theo họ, tới khi bình tĩnh lại, anh nhận ra Lạc Chỉ đang nhẹ nhàng vỗ lưng anh, đôi mắt trong veo ngập tràn sự thấu hiểu và đồng cảm, không hề phù hợp lứa tuổi của cô.

Vào đám tang sau đó, Lạc Chỉ luôn đứng sau lưng Lạc Dương. Trong nhà tang lễ, đến lúc tỏ lòng thương tiếc với di thể của bà, tất cả con cháu đứng thành một hàng, khóc lóc nức nở giữa tiếng nhạc mặc niệm vang vọng khắp đại sảnh. Khách khứa xếp hàng trước quan tài bằng kính, khom người cúi chào. Lạc Dương cứ khóc mãi, nhưng không tìm được mà quay lại nhìn Lạc Chỉ đang đứng trong góc. Cô bé không nói lời nào, chỉ dán mắt vào cỗ quan tài bằng kính, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng.

Cho tới giờ Lạc Dương vẫn nhớ rõ vẻ mặt khó hiểu của cô. Thực ra vẻ mặt đó không hề đáng sợ, chỉ có điều thần thái của người trưởng thành lại xuất hiện trên người một cô bé con thì đúng là hơi kỳ quặc.

Về sau, mặc dù mẹ Lạc Chỉ cũng qua lại nhiều hơn với anh chị em trong nhà, nhưng hiếm khi đưa Lạc Chỉ đi theo. Lần thứ hai gặp Lạc Chỉ, Lạc Dương đã lên lớp Bảy, anh nhập bọn cùng về nhà với bạn học thì trông thấy cô rời khỏi tiệm cho thuê truyện dưới tầng hầm, bước chân đầy phóng khoáng. Cô bé học lớp Ba, tay ôm hai quyển truyện tranh, đón lấy ánh nhìn ngạc nhiên của anh.

“À, là anh hả?” Khóe miệng cô bé cong lên thành một nụ cười, không hề có vẻ gì lạ lẫm.

-Hết

17. Chương 16: Nếu Không Có Hoàng Dung

Họ trở thành một cặp anh em khá hợp nhau. Trường của cả hai rất gần, sau khi tan học Lạc Dương thường đi tìm Lạc Chỉ, hai người đi loanh quanh ở khu đồ nướng và đồ ăn vặt, ngồi ven bờ sông, vừa ăn vừa nói chuyện.

Một cô em gái trước giờ không hề có tình cảm, nhỏ hơn anh ba tuổi, nhưng anh lại không hề cảm thấy ngăn cách hay xa lạ. Mỗi khi nhớ đến điều này, Lạc Dương đều cảm thấy thật kỳ diệu. Chẳng lẽ là vì con trai thực sự lớn chậm hơn con gái?

Lạc Dương vẫn biết, người em gái này của anh có một thế giới nội tâm vô cùng phong phú ẩn dưới vẻ ngoài bình tĩnh, lạnh nhạt. Anh không biết gì về thế giới đó, cũng không có hứng tìm hiểu. Bản thân anh trước giờ rất ít khi có tâm sự. Anh đơn giản, tốt bụng, vẫn thường xuyên bị Lạc Chỉ trêu đùa, châm chọc.

Hồi cấp Ba, có một thời gian, các bạn học không biết họ là anh em họ hàng, đã đồn rằng Lạc Dương có một cô bạn gái là thanh mai trúc mã, hai người họ ở bên nhau rất giống Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Lạc Dương kể cho Lạc Chỉ nghe như kể một câu chuyện cười, không ngờ Lạc Chỉ lại là kẻ lừa.

“Ý của bạn anh là anh rất ngốc đúng không?”

Lạc Dương chán hẳn.

Từ nhỏ, các mối quan hệ của anh đã rất tốt. Nhưng chàng trai Lạc Dương hiền lành luôn biết rõ rằng trên đời chỉ có bố mẹ mình và Lạc Chỉ là đáng tin. Anh luôn đối xử tốt với người khác, nhưng cũng luôn luôn có sự đề phòng. Thậm chí có thể nói, Lạc Dương tốt tính, chẳng qua là bởi không có quá nhiều chuyện khiến anh thực sự phải quan tâm.

Tuy Lạc Chỉ có vẻ lạnh nhạt, nhưng ở trước mặt Lạc Dương, cô rất thẳng thắn và tự nhiên. Bên cạnh anh, cô có thể ăn uống thoải mái, đùa cợt vui vẻ, muốn cười là cười, lúc không vui còn đập anh. Vô cùng thoải mái.

Nhưng anh nghĩ nát óc cũng không thể nhớ nổi rằng cô em gái này có từng nói với mình bất cứ điều gì liên quan đến bản thân cô chưa. Tất cả những gì anh hiểu biết về cô đều đến từ từng mảnh vụn nhỏ được tích tụ dần theo năm tháng. Dầu vậy, Lạc Dương không dám nói rằng mình là người chứng kiến quá trình trưởng thành của Lạc Chỉ. Anh luôn cảm thấy, trước khi gặp anh, Lạc Chỉ đã có được cái chất của riêng cô rồi. Quá trình có anh tham dự vào không hẳn là quá trình trưởng thành, nó giống giai đoạn mài giũa nhiều hơn.

Mãi cho đến một ngày, khi Lạc Dương sắp thi đại học, còn Lạc Chỉ sắp thi vào cấp Ba, họ hẹn nhau ôn tập trong phòng tự học của trường. Anh ngẩng đầu khỏi chồng sách, nhìn ánh mặt trời lung linh bên ngoài cửa sổ, nhớ ra mình sắp thi đại học, nhớ cả đến chuyện dạo này bố mẹ suốt ngày cãi nhau vì nơi làm việc sắp cắt giảm nhân sự, lần đầu tiên cảm thấy buồn thương và hoang mang về cuộc sống. Anh quan sát Lạc Chỉ thật lâu. Cô em gái năm nào quỳ chung một hàng với anh mà không hề rơi một giọt nước mắt, bây giờ đã lớn rồi, trở nên duyên dáng và xinh đẹp, cũng chưa từng thể hiện dù chỉ một nét âu sầu mà những cô gái ở tuổi này thường có. Trong khi cô là người có quyền để u buồn hơn bất cứ ai.

Nhưng cô dường như đã nhìn thấu tương lai của mình, dường như tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát, chỉ cần thông thả tiến về phía trước là được. Anh buột miệng hỏi một câu.

“Trước đây trong buổi tang lễ, em đã nhìn bà nội rất chăm chú. Em muốn nhìn thấy điều gì sao?”

Lạc Chỉ cũng ngẩng đầu khỏi chồng sách, dường như không hề nhạc nhiên, cũng chẳng tốn thời gian suy nghĩ hay hồi tưởng, lập tức cười nhạt, “Có gì đâu. Chỉ là lúc đó em thấy hơi lạ, tại sao con người sau khi chết lại khiến người ta yêu mến hơn cả khi còn sống.”

Lạc Dương sững sốt hỏi, “Vì sao... lại muốn suy nghĩ vấn đề này?”

Lạc Chỉ hiếm khi cười mở như vậy, cô bình thản nói, “Đáng ra tất cả những người mà em hận, khi chết đi rồi sẽ rời xa thế giới của em. Nhưng những người khác đều đứng ở góc độ của người sống mà thương cảm họ, chỉ nhớ đến cái tốt của họ. Còn mỗi mình em là hận, chỉ riêng em là còn hực hực với người chết. Em cảm thấy mình hơi cô đơn.”

Lạc Dương ghen hòng, một đồng tài liệu ôn tập ở dưới tay anh bị gió thổi, phát ra tiếng loạt soạt. Lạc Chỉ vẫn không có biểu cảm gì, cúi đầu tiếp tục học.

Em hận ai? Câu hỏi của anh bay xa theo cơn gió, không còn quay lại nơi khóe miệng.

Trước khi chia tay, Lạc Dương liên tục dặn dò Lạc Chỉ nhớ chú ý sức khỏe, phải tập thể dục nhiều hơn, đừng suốt ngày dán mắt vào máy vi tính, phải giữ gìn đôi mắt... mãi cho đến khi cô không chịu nổi mà ngắt lời, “Anh bị chị Niệm Từ nhập đấy à?”

Lạc Dương bật cười xua tay, bỗng nhiên nói, “Nói thật thì, lá thư đó,” Anh ngừng một chút, cảm thấy bất ngờ với chính mình, tại sao bỗng dưng lại nhắc đến chuyện này, nhưng vẫn quyết định nói hết, “chữ viết rất đặc biệt.”

“Chữ cô ấy rất đẹp, vẽ tranh và ký họa cũng giỏi, nghe nói đều là tự học đấy.”

“Thế à?” Lạc Dương gật đầu, cắn răng nuốt lại câu hỏi đang định thốt ra. Trên khuôn mặt anh hiện lên nụ cười bao dung chẳng khác gì những ngày tháng cũ, “Tự chăm sóc mình tử tế nhé. Anh đi đây, mấy ngày nữa gặp lại.”

“Lần trước anh có nói với em, sang năm mới chị Niệm Từ sẽ đến Bắc Kinh. Là thật sao?”

“Ừ, không có gì thay đổi thì là vào dịp nghỉ tết Nguyên Đán.”

“Vâng, đến khi đó chúng ta gặp nhau.”

Lạc Chỉ vẫn gọi Trần Tĩnh là “chị Niệm Từ”, chứ không gọi “chị dâu”. Hồi Lạc Dương học cấp Ba, lần đầu tiên đưa Trần Tĩnh đến thư viện mà họ cùng nhau học, chính thức giới thiệu bạn gái với Lạc Chỉ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Lạc Chỉ đã cảm thấy Trần Tĩnh thật giống Mục Niệm Từ trong phim “Anh hùng xạ điêu” bản cũ, nặng nề đòi gọi cô ấy là chị Niệm Từ.

Sau này Lạc Dương cũng thừa nhận, tính cách của Trần Tĩnh rất giống Mục Niệm Từ. Mỗi khi gặp cô gái dịu dàng đó, Lạc Dương đều cảm nhận được không khí của gia đình. Tính đến nay, họ đã ở bên nhau năm năm, ổn định và hòa hợp.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Lạc Dương liên tục lặp lại hình ảnh bức thư kia rơi ra khỏi trang sách, kèm theo đó là nhịp tim đập nhanh đến lạ lùng của bản thân.

Quách Tĩnh và Mục Niệm Từ nếu cứ sống yên ổn bên nhau, có lẽ cũng sẽ hạnh phúc.

Nhưng điều kiện đầu tiên là không có Hoàng Dung.

Lạc Dương khoát tay, đang muốn chào tạm biệt thì nhớ tới một vấn đề đáng ra nên quan tâm từ lâu rồi, “Em có ai chưa?”

“Có ai?”

“Đừng giả bộ với anh. Anh đang nói đến bạn trai đấy.” Lạc Chỉ bật cười, “Làm gì có. Anh tưởng em giống như anh chắc, chuẩn bị xong từ đời nào, đến vợ cũng phải đóng gói mang vào trường học.”

“Có ai chăm sóc được em thì bọn anh cũng yên tâm hơn. Tìm được người thích hợp thì cứ cân nhắc đi.”

Em đã cân nhắc rất nhiều năm rồi.

Ngón tay Lạc Chỉ khẽ động đậy. Lúc tắm xong ăn mặc quá phong phanh, lòng bàn tay cô đã mất hơi ấm lúc ở khu vui chơi từ lâu rồi.

Cô nhìn dáng lưng thẳng tắp của Lạc Dương, cuối cùng vẫn để lộ ra nụ cười ngốc nghếch của một cô gái nhỏ.

Anh là tia sáng hiếm hoi trong cuộc đời cô, là hơi ấm khiến cô yên lòng. Cô trở về, bỗng dưng cảm thấy Lạc Dương hôm nay có gì là lạ.

Lạc Dương rất ít khi ngập ngừng như vậy. Anh là ánh nắng rạng rỡ tràn trên bờ biển, chẳng bao giờ che giấu điều gì. Cô đoán, có thể là công việc có vấn đề; có lẽ là có chút xích mích nhỏ với Trần Tĩnh. Hoặc cũng có lẽ...

Có lẽ cô không hiểu hết về anh, cũng như anh không biết được trọn vẹn về cô vậy.

Nhưng Lạc Chỉ tin anh, niềm tin ấy chẳng thua gì niềm tin cô dành cho mẹ. Người đó là người nhà. Nếu không có mối liên hệ máu mủ ấy, không có những tháng năm bầu bạn bên nhau suốt từ thuở ấu thơ, thì giữa biển người mênh mông, chưa chắc cô đã muốn làm bạn với người như Lạc Dương. Sự hiểu biết của anh về cô, có lẽ còn không bằng Chu Nhan.

Dẫu vậy, Lạc Dương vẫn là anh trai cô. Dù anh không hiểu điều cô nói, dù anh không biết bí mật của cô, cũng không giới thiệu người khác, cô vẫn mến anh, vẫn vì sự hiện diện của anh mà cảm thấy ấm áp, yên lòng.

Với người ngoài mà nói, đây là thứ niềm tin độc đoán và vô lý đến nhường nào.

-Hết

18. Chương 17: Lạnh Nhặt Và Sĩ Diện

Chiều Chủ nhật, Lạc Chỉ được mời tham gia buổi carnival dành cho phụ huynh do trường quốc tế mà Jake và Tiffany học tổ chức, đến xem hai đứa trẻ biểu diễn. Tiết mục được chọn là “Alice ở xứ sở thần tiên”, Tiffany diễn vai chú thỏ, còn Jake... diễn gốc cây.

Lạc Chỉ ăn cơm tối xong, hơn tám giờ mới về đến trường. Trung tâm hội nghị gần cổng Bắc vẫn sáng đèn, từ cánh cửa rộng mở thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười và tiếng vỗ tay. Trong bóng tối, cô nghiêng đầu, đọc kỹ dòng chữ viết trên tấm biển màu đỏ treo trước cửa.

Hóa ra là vòng bán kết của cuộc thi hùng biện, khoa Sinh học đấu với khoa Luật. Chủ đề biện luận khá bạo dạn: Trường học có nên phát miễn phí bao cao su cho học sinh trung học hay không?

Lạc Chỉ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào ánh đèn sáng rọi ở tầng hai. Trong đội hùng biện của khoa Sinh học chắc chắn có Thịnh Hoài Nam.

Nhưng cô chợt phát hiện, bản thân mình không hề muốn tới đó xem. Tất nhiên cũng một phần là vì tránh né, ngưỡng ngùng và tự ái, nhưng phần lớn là bởi, cô gần như có thể dễ dàng hình dung ra dáng vẻ, biểu cảm, động tác, ngôn ngữ của người đó khi đứng trên sân khấu, sống động như đang ở ngay trước mắt. Cô

biết rõ về anh như thế, giống như đã nắm được bản chất, dù là bất kỳ khung cảnh và đối tượng nào, cô cũng có thể áp người này vào đó mà hình dung, vô cùng ăn khớp, không một chút kẽ hở.

Có lẽ vì thế mà mặc dù họ rất ít khi gặp nhau, nhưng cô cũng chưa từng cảm thấy nhớ anh.

Vì anh vẫn luôn ở đây.

Trên đường về, Lạc Chỉ gặp mấy sinh viên nam đang nghiêng ngả đi tới, chặn gần hết con đường nhỏ. Cô cúi đầu nghiêng người sang bên trái để tránh đi, bỗng nhiên bị gõ lên trán một cái.

“Ồ, là cậu à?”

Lạc Chỉ ngẩng đầu, “Ồ, là cậu hả?”

“Có đi xem hội thi hùng biện không? Bọn mình vừa mới cớm nước xong, giờ đi cổ vũ cho Thịnh Hoài Nam này.”

“Thôi đi, cậu mà cổ vũ cho cậu Bốn cái gì, có mà đi nhìn cái cô ở khoa Luật...” Cậu trai mập ở bên cạnh còn chưa nói dứt lời đã bị Trương Minh Thụy bóp cổ.

Lạc Chỉ nhìn kỹ thì phát hiện, khi Trương Minh Thụy làm hành động này, biểu cảm của anh không phải là ngại ngùng, mà là lúng túng. Cô nhớ lại câu chuyện mà anh từng nói đến lúc họ đi ăn kem, bỗng nhiên hiểu tất cả. Có lẽ người hiểu Trương Minh Thụy nhất bây giờ không phải là những người anh em đang ồn ào vui vẻ, vẫn ở chung mỗi ngày này, mà là một người xa lạ như cô đây.

Nỗi thương cảm vừa nhen lên trong Lạc Chỉ thì bỗng có một chàng trai chú ý đến cô. Anh mập kia kêu lên như vừa phát hiện một châu lục mới, “Ồ, là cậu đây à? Người ở Hoan Lạc Cốc hôm đó?”

Hai chàng trai khác cũng tiến đến gần, “Đúng rồi, đúng rồi. Cậu Bốn nhà bọn này còn chuẩn đi cùng cậu và lũ trẻ. Ê, nói đi, hai người có quan hệ gì?”

Lạc Chỉ âm thầm nuốt xuống lời tố cáo đầy hàm ý này. Cô ngẩng đầu, nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Trương Minh Thụy, biểu cảm của anh khiến cô không tài nào hiểu được. Chắc là do đêm quá tối. “Mình không thân với cậu ấy, chỉ là tiện thì giúp mà thôi. Cậu ấy cảm thấy đi theo mọi người chẳng khác gì cái bóng đèn. Với lại lúc các cậu đi thì cậu ấy cũng đi luôn, có chơi cùng bọn mình đâu.” Cô cười giải thích, “Chúng mình mới gặp nhau có vài lần, vào giờ học môn Luật. Mình với Trương Minh Thụy cũng quen nhau ở đó.”

Có lẽ là ngữ điệu quá đối bình tĩnh của Lạc Chỉ đã khiến mấy chàng trai không có hứng để tiếp tục nhiều chuyện. Vì vậy sự chú ý lại chuyển sang Trương Minh Thụy. Mọi người đều hỏi mục đích anh đi học môn Luật, trọng tâm câu chuyện một lần nữa chuyển về cô gái ở khoa Luật.

Bỗng nhiên Trương Minh Thụy kêu lên, “Lạc Chỉ, cậu không đi xem Thịnh Hoài Nam thi thật đấy à?”

Một ngọn lửa chợt bùng lên trong lồng ngực Lạc Chỉ.

Cô quay lại, nhẹ nhàng nói, “Đúng rồi, lúc mọi người sang đường nhớ để ý Trương Minh Thụy, đừng để cậu ấy bị xe đụng.”

“Tại sao?” Cậu trai mập tỏ vẻ hoang mang.

“Trời tối quá, mình sợ lái xe không nhìn thấy cậu ấy.”

Cô tiếp tục đi về phía trước. Mặt của Trương Minh Thụy biến mất trong bóng đêm, tiếng cười âm ỉ của mấy chàng trai cũng bị bỏ lại sau lưng.

Buổi học Pháp luật đại cương thứ tư, Lạc Chỉ ngồi ở góc phòng học quen thuộc của mình, cảm thấy hơi lạ vì Trương Minh Thụy không ở bên cạnh. Hai tuần trước anh đều ngồi ở hàng cuối từ trước, bắt chuyện với cô, bảo rằng mình đến sớm để giữ chỗ. Nhưng thực ra chỗ này trước giờ vẫn không cần phải giữ.

Cô ngồi xuống nhìn xung quanh, thấy Thịnh Hoài Nam đã đến, nhưng anh ngồi cùng Trương Minh Thụy ở tít hàng ghế thứ ba. Đúng lúc này, di động của cô rung, trên màn hình hiển thị tên Thịnh Hoài Nam.

“Đến muộn quá nên cứ luôn phải ngồi ở góc đó? Sau này mình giữ chỗ phía trên cho cậu nhé?”

Cô sững sốt. Nhưng nỗi ngạc nhiên đó chỉ vụt qua trong một thoáng ngẩn ngừ.

“Không cần đâu. Mình thích ngồi chỗ này. Cảm ơn cậu.” Cô trả lời.

Anh biến mất suốt ba tuần, bây giờ lại dùng một câu nói đơn giản như vậy để hòa hoãn mối quan hệ khiến Lạc Chỉ thoáng ngẩn ngừ. Cô thích anh, nhưng chắc chắn là anh không thích cô. Điều này là thật, không phải do cô tự coi thường mình. Sau khi nắm tay thì biến mất suốt ba tuần, rồi nổi lại quan hệ một cách đơn giản như thế, nghĩ sao cũng không thấy có biểu hiện gì là rung động. Nếu vậy thì hãy bỏ qua đi, nhất định phải bỏ qua, đừng mãi canh cánh về cái nắm tay đó nữa.

Lạc Chỉ nhắm đi nhắm lại ý nghĩ này ba lần, hết như đang đọc thuộc giáo trình môn Triết học.

“Cậu có thích hoạt hình gì không? Ngắn thôi cũng được, tầm mười ba tập gì đó. Chẳng có thời gian mà theo dõi phim hoạt hình dài tập. Mình đang muốn xem phim quá.” Anh hỏi.

Cô trả lời một cách nghiêm túc, “Phim cũ thôi, tên là “Only Yesterday*“.” Có thời gian thì cậu xem đi.”

Anh có vẻ kỳ lạ, “Cậu bảo “Only Yesterday” ấy hả?” Lạc Chỉ cất điện thoại vào túi, không muốn nói thêm gì nữa.

(*Only Yesterday là một phim hoạt hình công chiếu năm 1991. Bộ phim được đạo diễn bởi Isao Takahata, dựa trên manga cùng tên của Okamoto Hotaru và Tone Yuko. Toshio Suzuki sản xuất bộ phim và Studio Ghibli thực hiện.)

Trương Minh Thụy quay đầu lại nhìn, đúng lúc Lạc Chỉ mới bước vào từ cửa sau. Cô mặc áo sơ mi màu xanh xám, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, trên mặt không có cảm xúc gì, cũng chẳng thèm xem phía trước còn chỗ trống nào không mà ngồi luôn vào góc trong của hàng cuối cùng.

Anh phát hiện Thịnh Hoài Nam cũng đang quay lại nhìn.

Sau khi ngồi xuống, Lạc Chỉ có nhìn quanh lớp học một lượt, ánh mắt lướt qua họ nhưng không hề dừng lại, giống như nhìn người xa lạ vậy.

Trương Minh Thụy bỗng thấy lòng mình hơi khó chịu.

Anh đã quen ngồi cùng cô ở góc trong giờ Pháp luật, dù là cô không nói gì. Chẳng qua bây giờ bên cạnh họ có một đàn anh cũng chọn ngành Luật làm văn bằng hai, là người quen ở đội bóng rổ, sáng nay gặp đúng lúc đang vào lớp. Đàn anh giữ chỗ giúp anh, sau đó bảo ngồi cùng. Trương Minh Thụy từ chối khéo, nói rằng chỗ ngồi quá gần bức giảng, nhưng đàn anh đó lại cười vang mà đáp, “Anh tập thể dục buổi sáng rồi tới sớm, tranh thủ giữ chỗ thôi. Không có gì đâu, khỏi cần cảm ơn.”

Cảm ơn cái con khỉ. Anh chẳng còn cách nào, chỉ biết cười rồi ngồi xuống.

Trong giờ học thấy Thịnh Hoài Nam liên tục quay lại phía sau nhìn, khóe miệng Trương Minh Thụy kéo ra một nụ cười.

Lúc hết tiết, anh vừa cất sách vào cặp, vừa hỏi Thịnh Hoài Nam.

“Đi tìm Lạc Chỉ không?”

“Cái gì?” Thịnh Hoài Nam có vẻ không kịp phản ứng.

“Tôi hỏi, có muốn đi tìm Lạc Chỉ không. Tôi cảm thấy quan hệ của hai người khá tốt, trong giờ học cậu cứ quay lại nhìn suốt. Có muốn thử phát triển không?”

Vẻ tươi cười trên mặt Trương Minh Thụy không khác gì ngày thường, mãi cho đến khi nghe Thịnh Hoài Nam nói, “Gì chứ? Có mà cậu không nhìn nổi nữa, cứ nhấp nhòm muốn tới đó ngồi thì có.”

“Tôi chỉ không thích ngồi với đàn anh thôi.” Anh nhìn mặt bàn phủ đầy giấy nháp mà đàn anh đó bỏ lại, “Do tôi ngồi cạnh anh ấy nên cậu không nghĩ thấy mùi mồ hôi đó.”

“Thế à?”

“Vớ lại, tôi có nghe mấy ông anh nhắc đến, nhưng tại cậu bận quá nên cứ quên hỏi. Các cậu cùng đi khu vui chơi đấy à?”

Hơn nữa còn là trốn bọn họ mà đi chơi riêng với người ta. Trương Minh Thụy vừa định nói, nhưng rồi lại nuốt về sau vào trong bụng. Anh không có ý xấu, nhưng câu này nói kiểu gì cũng thấy có mùi ghen tuông.

Lần trước sau khi đi ăn kem về, Thịnh Hoài Nam cười hỏi anh tình hình ra sao. Anh đã trả lời nghiêm túc, “Cậu đừng nghĩ lung tung, tôi chỉ muốn chuộc lỗi mà thôi, không hề có ý muốn theo đuổi cô ấy.”

Trương Minh Thụy cảm thấy mình chẳng có gì đáng để hổ thẹn. Nghĩ vậy, anh chuyển tầm mắt, nhìn Lạc Chỉ đang thu dọn túi xách ở phía xa.

“Tình cờ gặp thôi.” Thịnh Hoài Nam thờ ơ nói.

“Đồ khỉ, cậu có thể đàn ông hơn được không hả? Cả phòng chỉ có mình cậu như thế, có ý đồ mà còn dám nói dối bọn này.” Trương Minh Thụy cười.

“Tôi có ý đồ gì?”

Trương Minh Thụy chợt cảm thấy lửa giận bốc lên đầu. Nhưng chỉ trong một thoáng ngẩn ngui, anh sợ ánh mắt mình để lộ điều gì đó, nên lập tức xoay đầu, lấy lại vẻ bình tĩnh.

“Tôi luôn đi. Để người anh em này giúp cậu.” Trương Minh Thụy quay người, lớn tiếng gọi, “Lạc Chỉ, ăn cơm cùng bọn mình đi!”

Thấy Lạc Chỉ nghiêng đầu tỏ vẻ nghi ngờ, anh bỗng có cảm giác muốn bật cười lớn.

Khi Trương Minh Thụy bước tới thì nhận ra Lạc Chỉ đã thu dọn xong, đang nhìn mình chăm chú. Nhưng ánh mắt cô dường như không hề mang đến Thịnh Hoài Nam đang theo phía sau.

“Gọi to như vậy, chắc là cậu định mời hả?” Lạc Chỉ trước giờ vẫn luôn xấu tính với anh.

“Mình không có tiền.” Anh quay lại liếc Thịnh Hoài Nam, “Cậu mời nhé.”

Khá bất ngờ là Thịnh Hoài Nam lại thoả mái đồng ý, nhưng biểu cảm của anh có vẻ không mấy tự nhiên.

Cô cúi xuống, dường như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng vẫn gật đầu, “Được.”

Lạc Chỉ bước ra khỏi phòng học thì gặp Qua Bích và Bách Lệ ở hành lang. Cô chào Bách Lệ, đang muốn đi tiếp, bỗng dừng nghe thấy Qua Bích gọi, “Thịnh Hoài Nam”.

“Anh Từ bảo khoản tiền kia vẫn chưa đến tài khoản, nếu muốn thanh toán thì phải giải quyết xong trước chiều thứ Ba tuần sau.” Qua Bích nói.

“Sáng thứ Năm tuần này sẽ xong. Yên tâm đi.”

“Vậy cùng ăn cơm đi, đúng lúc đang có mấy chuyện gấp trong Đoàn trường cần hỏi cậu.”

“Cùng ăn?” Thịnh Hoài Nam nhìn lướt qua Bách Lệ đang cúi thấp đầu.

“Chỉ hai chúng ta thôi. Đã mười hai giờ rồi, tìm một chỗ yên tĩnh đi. Không hỏi cậu thì muộn mất.”

Bách Lệ luôn cúi đầu, kể cả khi Lạc Chỉ chào cũng vậy. Đến lúc này cô mới khẽ gật đầu, ngơ ngẩn đi lên phía trước, sau đó bị Lạc Chỉ chặn lại.

“Đi nào, chúng mình cùng ăn cơm.” Lạc Chỉ nói rồi quay lại xua tay với Thịnh Hoài Nam và Trương Minh Thụy, “Để hôm khác nhé. Hôm nay không cần tốn tiền nữa. Đi trước đây.”

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Trương Minh Thụy. Anh cười khổ. Hai người các cậu ăn ý thật đấy.

Rốt cuộc thì sáng nay Trương Minh Thụy vẫn gửi tin nhắn cho Hứa Nhật Thanh. Lòng anh quả thật vẫn chưa yên ổn.

“Lâu rồi không liên lạc nhỉ?”

“Đúng vậy. Khỏe không?” Tin nhắn của Hứa Nhật Thanh nhìn qua dường như chẳng có gì khác thường.

“Ồn. Còn em?”

“Cũng tốt... Các anh đều khỏe chứ?” Các anh? Các anh là những ai? Trương Minh Thụy phiền muộn, liền tắt máy.

Cô ta hẳn là nên học tập cái cô Lạc Chỉ kia, có chết cũng phải giữ sĩ diện.

-Hết

19. Chương 18: Nhân Vật Then Chốt

Bách Lệ vẫn không nói gì. Lạc Chỉ kéo cô ấy đi về phía trước, ánh nắng ban trưa rất gắt, cô che tay trên trán, chợt nghe điện thoại trong túi có tiếng động. Là tin nhắn của Thịnh Hoài Nam.

“Có phải hôm nay mình đã đóng vai mà cậu từng đóng trong lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Dở hơi. Cô không thèm trả lời.

Lạc Chỉ cất lại điện thoại vào trong túi, nhìn Giang Bách Lệ vẫn đang cúi đầu im lặng, ánh mắt mang theo vẻ nghĩ ngợi. Bỗng dòng suy nghĩ trong đầu cô chuyển động, cuối cùng, Lạc Chỉ lấy từ trong túi ra một túi khăn giấy.

“Cho cậu đấy.”

Bách Lệ nhận lấy, một lát sau thì ngẩng đầu lên.

“Cảm ơn.” Cô ấy nở nụ cười. Mặc dù có hơi gượng gạo, nhưng cũng đã rạng rỡ hơn nhiều.

“Sao cậu biết mình cần lau nước mắt?” Bách Lệ xấu hổ hỏi.

Lạc Chỉ cười, “Ai bảo cậu là lau nước mắt? Lau nước mũi thì sao? Nếu chỉ là nước mắt thì cậu lấy tay áo lau chút là được chứ gì, có gì đâu mà phải ngại?”

Bách Lệ nghe xong liền gào lên, đuổi theo Lạc Chỉ.

Ngồi trong KFC, Lạc Chỉ gọi kem. Bách Lệ nói không đói, nhưng cô vẫn mua cho cô ấy một phần.

“Lúc buồn ăn một chút kem, tỉnh táo lại nhanh lắm.” Lạc Chỉ đưa cho cô bạn.

Một lúc sau đó, Lạc Chỉ cứ ngồi ăn một mình, còn Bách Lệ chỉ ngồi ngẩn người trước cốc kem.

“Lạc Chỉ, cậu có thích ai không?”

Lạc Chỉ đã ăn xong, đang mút ngón tay thì nghe thấy câu hỏi của Bách Lệ. Cô không hề nghĩ ngợi, thẳng thắn nói, “Có.”

Cô và Bách Lệ rất ít khi nói chuyện, nhưng xét cho cùng thì họ khá hợp nhau, đôi bên đều thẳng thắn. Khi đối mặt với Bách Lệ, Lạc Chỉ quả thật rất ít khi nói dối.

“Là người vừa mới đi ăn cùng Qua Bích đó sao?”

Lạc Chỉ hơi ngạc nhiên rồi cũng gật đầu, “Ừ.”

“Cậu thoải mái thật đấy.”

“Mình cứ tưởng nói chuyện này sẽ rất khó, không ngờ khi nói ra lại chẳng phân vân, cũng không bối rối chút nào.” Thực ra vẫn hơi ngượng, cô chỉ cứng miệng vậy thôi.

“Thôi đi!” Bách Lệ lườm cô.

“Nhưng tại sao lại là người đó chứ? Lúc ấy vẫn còn một chàng trai nữa cùng đi với mình mà.”

Bách Lệ ngây ra, chớp mắt nghĩ lại một lúc lâu, rõ ràng là không hề có ý niệm gì về chuyện này.

Trong lòng Lạc Chỉ lặng lẽ kêu oan cho Trương Minh Thụy. Sao ông trời lại bất công thế chứ?

“Vội lại, cậu vừa mới cúi gầm mặt lo cho nước mũi của cậu mà? Không ngờ vẫn còn kịp hóng hớt. Phục cậu thật đấy.”

“Cậu bớt gây sự thì sẽ chết hả?”

Lạc Chỉ cười, không trêu cô ấy nữa. “Nói thật, lúc các cậu đi đến, mình ngẩng đầu liếc qua đã trông thấy cậu ấy. Cậu ấy thực sự rất đẹp trai. Chỉ nhìn thế thôi mà mình cũng có thể nhớ đến một câu, quân tử gì gì...”

“Quân tử khiêm tốn, dịu dàng như ngọc.” Lạc Chỉ cúi đầu mỉm cười.

“Đúng rồi đúng rồi. Cậu cũng nghĩ như vậy hả?”

“Mấy câu như thế tràn lan trong ngôn tình mà. Chỉ cần là một chàng trai đẹp, không nghịch ngợm quá mức thì đều có thể được miêu tả như thế.”

“Cậu nói chuyện dễ nghe chút được không? Ngôn tình có thù oán gì với cậu chứ?” Bách Lệ trừng mắt, “Nhưng nói thật, mình chưa từng gặp chàng trai nào ngoài đời thực xứng với những lời miêu tả này.”

“Thế nên?”

“Thế nên trực giác của con gái nói cho mình biết, người cậu thích là cậu ấy.”

“Vì cậu ấy đẹp trai nên chắc chắn là mình thích cậu ấy? Đừng bảo với mình cậu thích Qua Bích là vì anh ta đẹp trai đấy nhé.”

“Đúng là thế mà. Tất nhiên cũng không hoàn toàn là như vậy, nếu không thì cũng quá nông cạn rồi. Nhưng nếu không phải vì đẹp thì cậu thích cậu ấy vì lý do gì?”

Sự diễm dạm và mong đợi trong mắt Bách Lệ khiến Lạc Chỉ không muốn trả lời linh tinh.

“Chuyện của mình dài lắm, với lại cũng chẳng có tình tiết gì. Mình không giải thích được.” Lạc Chỉ lắc đầu.

“Hai người thực sự rất đẹp đôi. Khí chất cũng xứng. Mình nghĩ, có thể cậu ấy cũng thích cậu đấy.”

Lạc Chỉ gượng cười, “Mình thực sự không thích từ “có thể” này.”

Năm lớp 11, trong trường từng có lời đồn về một đôi trai tài gái sắc không quen biết nhau. Trước giờ Lạc Chỉ rất ghét mấy từ ngữ hoa mỹ này, nhưng khi cô ngồi bên cửa sổ ngắm mặt hồ phẳng lặng, biết nhân vật chính trong câu chuyện của họ là Lạc Chỉ của ban khoa học xã hội và Thịnh Hoài Nam của ban khoa học tự nhiên, khóe miệng cô chợt lấp lánh một nụ cười mỉm. Nụ cười ấy từ mặt kính của cửa sổ phản chiếu lại vào đôi mắt cô, hiện ra một chút hy vọng mơ hồ. Nhưng đó cũng là chút hy vọng khiến cô sau này phải nhận đả kích.

Không muốn nói tiếp về vấn đề này, cô hỏi Bách Lệ: “Cãi nhau à?”

“Chút xích mích nhỏ mà thôi. Mình nhắc lại chuyện cũ, anh ấy khó chịu.”

“Cụ thể đi?”

“Thực ra, thời trung học anh ấy cũng không thích mình?”

Cũng? Lạc Chỉ cười buồn. Giang Bách Lệ nói câu này chẳng khác nào đâm vào tim cô một nhát dao.

“Lúc đó mình đã nói rất nhiều chuyện, cảm giác càng nói càng hèn mọn, càng nói càng không ổn. Dù sao anh ấy cũng biết cả. Dù sao anh cũng chẳng thêm bận tâm đến mình đâu. Thế nhưng sau này chúng mình thực sự hẹn hò với nhau. Mình bắt đầu cảm thấy, ở trước mặt anh ấy mình sẽ không thể ngẩng đầu lên được, vì những việc ngày xưa mình từng làm mất mặt vô cùng, sợ anh ấy chê cười, sợ người khác nghĩ hai đứa hẹn hò là vì anh ấy thương hại mình. Cho nên đến bạn học cấp Ba mình cũng không dám gặp, cũng không tham gia họp lớp. Tất nhiên là việc không tham gia họp lớp cũng một phần vì anh ấy nữa. Mình sợ nhìn thấy cô gái mà khi xưa anh ấy thích. Mình thực sự không biết phải làm sao.” “Bách Lệ à...”

“Nhưng ý nghĩ này chỉ xuất hiện khi hai đứa mình cãi nhau thôi. Mặc dù đúng là thỉnh thoảng cũng mơ hồ nghĩ đến, nhưng mình chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài. Vốn đã thất bại lắm rồi, mình không muốn đánh mất chút tự tôn cuối cùng đâu. Nhưng dù che giấu kỹ đến đâu, dù giả bộ đến đâu cũng không có ích. Anh ấy vẫn nhớ, anh ấy biết hết cả, trước mặt mình lúc nào anh cũng có ưu thế hơn. Anh ấy biết mình yêu anh thật lòng – đáng sợ nhất là anh ấy biết mình đã yêu thật lòng.”

Trong đôi mắt Bách Lệ lấp lánh ánh nước. Lạc Chỉ trông thấy, vội vàng lấy khăn, nhưng Bách Lệ lại chặn tay cô lại.

“Cho nên biết rõ tình cảm này chẳng có gì tốt đẹp, nhưng mình vẫn không chịu từ bỏ. Vừa nghĩ đến chuyện chia tay là mình khóc. Lần nào mình cũng là người nói lời chia tay, nhưng anh ấy chỉ cần gọi một câu, mình sẽ lập tức quay lại. Sao mà mình hèn mọn thế chứ.”

Bao nhiêu lời an ủi của Lạc Chỉ đều tắc lại nơi cổ họng, nghẹn đến mức khóe mắt cũng cay cay.

Bách Lệ không đủ xinh đẹp, không đủ mạnh mẽ nhưng cũng không đến mức đáng yêu. Nếu không có một bạn cùng phòng hồ hững như Lạc Chỉ, hai người chắc đã cãi nhau đánh nhau từ lâu rồi. Nhưng mỗi khi Lạc Chỉ nhớ tới dáng vẻ của một cô gái cái gì cũng học theo tiểu thuyết, luôn giả vờ như chuyện gì cũng chẳng quan tâm và yêu một chàng trai đến độ quên mất cả bản thân mình, thì cô lại chẳng thể cười nhạo sự ngốc nghếch của Bách Lệ.

“Hồi cấp Ba anh ấy thích bạn thân của mình. Cậu đừng nghĩ anh ấy đào hoa, lăng nhăng. Thực ra anh ấy vẫn thích cô ấy đấy.”

Một câu trần thuật đơn giản nhẹ nhàng, lại khiến người nghe đau lòng khôn xiết.

Trần Mặc Hàm là cô gái xinh đẹp nhất mà Bách Lệ từng gặp trong đời. Là con gái của phó thị trưởng, là thanh mai trúc mã của Qua Bích, hai bên gia đình môn đăng hộ đối. Giang Bách Lệ đọc phải đến cả trăm quyển tiểu thuyết ngôn tình, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng bạn cùng bàn của mình lại chính là kiểu nhân vật như thế.

Nhưng lúc đó cô ấy còn chưa biết rằng, đó chưa phải chuyện khốn nạn nhất, mà khốn nạn nhất là bản thân mình lại trở thành một nhân vật then chốt trong câu chuyện đó. Phải lên sân khấu vô số lần, liên tục thúc đẩy nội dung vở kịch phát triển, nhưng về bản chất thì cô chẳng liên quan gì đến cốt truyện chính.

Hai người đang yêu nhau, vì một lý do không rõ ràng mà phải chia lìa, sau đó nhân vật nữ phụ xấu xa là cô sẽ ở bên nam chính. Nam nữ chính trải qua quãng thời gian dài chia xa và chờ đợi, sau đó giải quyết được hiểu lầm, xóa bỏ khúc mắc lúc trước, nối lại mối duyên xưa.

Giang Bách Lệ không hy vọng gì xa xôi vào tương lai, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy cam chịu.

Hồi lớp Mười, cô với Trần Mặc Hàm là bạn cùng bàn. Giang Bách Lệ đi từ thị trấn nhỏ đến ký túc xá của trường trọng điểm trong thành phố, ngay từ ngày đầu tiên cô đã có chút hoảng hốt vì nhiều sự khác biệt. Bách Lệ luôn tự nói với mình, đây là trường trọng điểm của thành phố, không hề giống với trường trung học nhỏ bé tồi tàn khi trước. Những điều khiến cô cảm thấy thích thú và mới mẻ bao gồm bàn học mới toanh, song cửa sổ làm bằng inox, tiếng chuông hết giờ nghe vui tai hết như trong phim hoạt hình Nhóc Maruko, nhà vệ sinh sạch sẽ, có bồn rửa tay, máy sấy, chỗ treo giấy vệ sinh, còn có cả gương... Và cả cô bạn cùng bàn thú vị tên Trần Mặc Hàm.

Bách Lệ mở ví, lấy ra một tấm ảnh. Trông thấy Lạc Chỉ bất ngờ đến gần người, cô lại càng thêm hoảng hốt. Trần Mặc Hàm là cô gái xinh đẹp nhất mà cô từng thấy trong suốt hai mươi năm sống trên đời. Cô gái trong ảnh mới học lớp Mười một, nhưng mái tóc vừa dài vừa dày lượn sóng, làn da trắng muốt, gió thổi vạt áo đen và chiếc khăn quàng cổ màu đỏ của cô ấy bay bay. Cô ấy bước đi nhanh trong rừng bạch dương, ngẩng cao đầu, trên môi là nụ cười thoải mái, đẹp không sao tả xiết.

“Cậu xem đi, quả là đáng kinh ngạc nhỉ? Đến cậu mà cũng có vẻ mặt đấy.” Bách Lệ miễn cưỡng cười.

“Điều khiến mình kinh ngạc là cậu lại đi để ảnh của tình địch trong ví suốt bao nhiêu năm. Cậu đúng là có cá tính.”

Bách Lệ trừng mắt nhìn Lạc Chỉ, sau đó thủng thẳng nói, “Cô ấy là nỗi vương mắc trong lòng mình.”

Lạc Chỉ tỏ vẻ coi thường đối với cách nói sến sẩm của cô bạn, “Nhưng chẳng trách mà cậu bảo cô ấy không có bạn bè.”

“Là sao?”

“Cô ấy không kiêu căng thì cũng không thể có bạn gái thân thiết. Schopenhauer* từng nói, một cô gái thực sự xinh đẹp sẽ không bao giờ có được một người bạn cùng giới chân thành. Mà thực ra mình cũng không rõ câu này có phải do Schopenhauer nói không nữa.”

(*Arthur Schopenhauer là một nhà triết học người Đức, nổi tiếng nhất với tác phẩm “The World as Will and Representation“.)

Thế cho nên, tội gì mà không ngẩng cao đầu, ngạo nghễ bước đi?

Bách Lệ tỏ vẻ kinh ngạc. Lạc Chỉ không hề biết rằng một câu nói của cô đã đâm vào lòng Bách Lệ, chỉ rõ ra sự ghen tị trong lòng tất cả các nữ sinh trung học hồi đó.

-Hết

20. Chương 19: Nữ Chính Ngây Thơ Và Ác Nữ Xinh Đẹp

Trần Mặc Hàm đúng là một cô gái rất kiêu ngạo. Vì có chung sở thích đọc tiểu thuyết ngôn tình, Giang Bách Lệ trở thành một trong số ít các bạn gái trong lớp có thể nói chuyện hợp cạ với Trần Mặc Hàm. Nhưng điều này cũng khiến Bách Lệ có chút hoang mang.

Khi Trần Mặc Hàm nói mình thích đọc truyện ngôn tình, cô vui vẻ hòa theo “Mình cũng vậy“. Khi Trần Mặc Hàm nói thích Lương Phụng Nghi, Diệc Thư, Trương Tiểu Nhân, cô mừng rỡ nói “Mình cũng thế“. Khi Trần Mặc Hàm nói coi thường nhất là truyện tình cảm Đài Loan, đâu đâu cũng là nam chính bá đạo và nữ chính ngây thơ, cô bỗng khựng lại rồi mỉm cười nói, “Rất vô vị“.

Thực ra nếu Trần Mặc Hàm nói thích truyện tình cảm Đài Loan, cô sẽ lập tức gào lên “Mình thích nhất là Tịch Quyên, Cổ Linh và Vu Tinh.“

Dần dần Giang Bách Lệ nhận ra, từng cái cau mày, cười mỉm, từng cử chỉ, động tác của Trần Mặc Hàm đều mang đậm nét cá tính độc lập và ưu tú của nữ chính trong tiểu thuyết của Diệc Thư, thiếu sót duy nhất là cô không có các chị em thân thiết như nữ chính. Dù sao khi đối mặt với cô gái như Giang Bách Lệ, cô ấy sẽ không thể ngồi trong quán cà phê tán gẫu về cuộc sống và tình yêu được. Thế nên Trần Mặc Hàm gần như chỉ tiếp xúc với nam sinh, người khác nói sao cô không quan tâm, dù gì họ cũng không dám nói thẳng trước mặt cô, vì gia thế của Trần Mặc Hàm là một bí mật mà ai cũng biết.

Giang Bách Lệ không ghen ghét với Trần Mặc Hàm như những người khác. Bách Lệ không để bụng người ta nói cô là con hầu theo sau bộ đồ, chỉ có bản thân cô hiểu rõ đó là tình bạn, là sự tán thưởng và ngưỡng mộ hơn mức bình thường, vô cùng, vô cùng ngưỡng mộ.

Hồi cấp Ba, Giang Bách Lệ không dám đọc truyện tình cảm Đài Loan trước mặt Trần Mặc Hàm, nhưng lúc về ký túc xá, cô vẫn cầm đèn pin chui vào trong chăn để đọc. Có trời làm chứng, tới khi lên đại học, cô mới biết YY là gì, Mary Sue là gì. Khi đọc tiểu thuyết, cô chưa bao giờ tưởng tượng nữ chính là mình. Ngược lại những hình ảnh đẹp đẽ ấy đều lồng ghép trong bóng dáng của Trần Mặc Hàm.

Bách Lệ rất tự hào về sự vô tư phóng khoáng kỳ lạ của mình, mãi cho đến một ngày nọ.

Khi bước sang học kỳ Hai lớp 10, khu vực xung quanh trường bắt đầu không còn an toàn nữa, đám học sinh cá biệt của trường dạy nghề và dân lưu manh thường xuyên ăn cướp, trộm lặt. Hôm đó sau khi trực nhật xong, Giang Bách Lệ có vẻ trễ một chút, cũng không về thẳng ký túc xá mà định ngồi xe tới siêu thị trong thành phố mua ít đồ dùng hàng ngày, thế là gặp phải mấy tên côn đồ ở trường dạy nghề.

Cô bị chặn lại gần cổng phụ của trường, hơn nữa chúng chỉ cướp tiền. Khi nhớ lại chuyện này, Giang Bách Lệ rất chán nản. Vóc dáng, ngoại hình của cô khiến người ta hoàn toàn không có ý đồ cướp sắc, ngay cả câu nói kiểu cách “chơi với mấy anh đây một lát” cũng chẳng có.

Đúng lúc cô lấy ví tiền ra, một chiếc Audi đột ngột trở tới, dừng sát bên cạnh cô. Cửa xe bật mở, một nam sinh bước xuống, anh ta tựa người vào thân xe, cau mày nhìn cảnh tượng trước mắt, khề nhếch môi, hồ hững nói: “Còn không biến đi?” Đám lưu manh nghe lời anh ta, cuốn gói khỏi đó.

Sắc trời xanh thẫm, Qua Bích đứng dưới ánh đèn đường màu cam, nửa cười nửa không nhìn cô, nhẹ nhàng lên tiếng: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Khung cảnh ấy đẹp đến mức khiến Giang Bách Lệ không sao thở nổi, thậm chí tới bây giờ mỗi khi nhắm mắt lại, cô vẫn có thể hình dung ra.

Tất nhiên nó chưa chắc đã đẹp đến vậy, nhưng khi nhớ lại, theo thói quen cô thường tự tô điểm thêm vào.

Cô luôn biết cách làm mình vui vẻ hơn.

Thực ra Giang Bách Lệ đã biết đến anh từ lâu. Cả trường đều biết anh một mực theo đuổi Trần Mặc Hàm, từ lớp 4 cho tới nay là lớp 10. Nhưng không ai biết vì sao Trần Mặc Hàm không bằng lòng. Trường trung học số 5 từng có hai câu đố chưa có lời giải: Vì sao Trần Mặc Hàm không chấp nhận Qua Bích? Vì sao Hứa Trường Sinh lại bị hói?

Giang Bách Lệ đã nghĩ rất nhiều từ để miêu tả Qua Bích, chẳng hạn như “lợn chết không sợ nước sôi”, “chân trần không sợ đi giày”, “đập vỡ vại sứ”...

Về sau cô mới cảm thấy kỳ lạ.

Vì sao cô ấy không thấy cảm động, vì sao cô ấy không cho là anh “cố chấp”?

Có lẽ vì lần đầu tiên gặp anh, Trần Mặc Hàm không để ý tới anh, điềm nhiên ngồi nguyên tại chỗ, còn anh tựa người vào khung cửa sau, mỉm cười một cách quyết đoán. Mọi người ai cũng nhìn họ, nhưng tất cả hình ảnh đều lu mờ dần, chỉ còn lại mình họ. Có lẽ vì lần thứ hai gặp anh, anh đang nói gì đó với một cô gái khác trên hành lang, rõ ràng cô gái có vẻ mất tự nhiên, gương mặt đỏ bừng nhưng lại không giấu nổi niềm vui. Khi anh xoay người rời đi, cô gái đó lập tức nói với người xung quanh “Anh chàng này nói năng tùy tiện quá.” Đúng là giấu đầu lòi đuôi.

Cũng có lẽ vì cô quá sùng bái Trần Mặc Hàm.

Nhưng Bách Lệ có quá nhiều tâm tư, bản thân cô cũng không nói rõ được. Cho tới ngày hôm đó, hình ảnh chiếc Audi đen bóng dưới ánh đèn đường, chàng trai anh tuấn nhưng thái độ đứng dừng lại đứng ra cứu cô đang rúm ró trong góc vì sợ hãi, trong chớp mắt, tất cả bỗng dội thẳng vào trái tim cô. Về đến nhà, cô mở cuốn tiểu thuyết ra, nhìn thấy gương mặt của tất cả nam chính đều biến thành anh, tất cả nữ chính ngây thơ, ngốc nghếch đều biến thành mình, tất cả ác nữ xinh đẹp có gia thế tương xứng với nam chính đều biến thành Trần Mặc Hàm. Bây giờ cô mới nhận ra, cô cũng giống như cô gái bảo anh nói năng tùy tiện, biết rõ anh bạ đâu nói đấy, biết rõ anh chỉ muốn trêu họ, nhưng vẫn đỏ mặt, vẫn động lòng.

Sau đó, cô không pha trò, cũng không tán dóc về vận đào hoa của Trần Mặc Hàm nữa. Giang Bách Lệ tự nhủ với mình, cô là một cô gái tốt bụng và thẳng thắn, cô không đồ kị.

Thế nhưng, sự đồ kị vẫn từ từ bén rễ, phá kén, đâm chồi vào lúc thích hợp nhất.

Trong “Đông tà Tây độc”^{*} có một câu nói thế này, bất cứ ai cũng có thể trở nên tàn độc, chỉ cần người đó biết thế nào là đồ kị.

(*Đông Tà Tây Độc là một bộ phim của đạo diễn Hồng Kông Vương Gia Vệ, phát hành năm 1994, có sự tham gia của ngôi sao Trương Quốc Vinh.) Giang Bách Lệ cố sống cố chết giữ lấy tình bạn và sự lương thiện của mình, cầm đầu đọc tiểu thuyết nhằm quên đi những ý nghĩ mới nảy nở trong đầu.

Nhưng sau ngày hôm đó, Qua Bích lấy cớ cứu mạng để uy hiếp Giang Bách Lệ, qua lại thân thiết như thể quen biết từ lâu. Anh thường moi tin về Trần Mặc Hàm từ chỗ cô, nào là đang đọc tiểu thuyết gì, đặt tạp chí nào, thành tích ra sao, hàng ngày chạy xuống dưới tầng xem trận bóng rổ của lớp nào, ánh mắt dừng lại ở cầu thủ số mấy... Tất nhiên, Giang Bách Lệ cũng giúp Qua Bích âm thầm đặt đủ món quà nhỏ vào ngăn bàn của Trần Mặc Hàm.

Muốn trốn cũng chẳng thể thoát được.

Qua Bích học ban Xã hội vì Trần Mặc Hàm. Thực ra đây cũng chẳng phải sự hy sinh lớn lao gì, dù sao Qua Bích cũng không có hứng thú với tàu du hành vũ trụ và bom nguyên tử, bỏ ban Tự nhiên cũng chẳng hề

hắn gì. Anh lại rất thông minh, vẫn xuất sắc đứng đầu ban Xã hội, thậm chí còn nhẹ nhàng hơn khi học ban Tự nhiên.

Bách Lệ thừa nhận, ban Xã hội rất hợp với cô. Thành tích của cô vốn chỉ quanh quẩn ở mức trung bình như Trần Mặc Hàm bỗng vọt lên top 5, về sau thì ổn định trong top 3. Trần Mặc Hàm không hề cảm thấy khó chịu, vẫn thản nhiên chúc mừng cô như thường.

Ai cũng có lòng tự tôn của riêng mình, người khác không thể xâm phạm, và rõ ràng khu vực “bất khả xâm phạm” của Trần Mặc Hàm không nằm ở bảng điểm. Về chuyện Bách Lệ xa lánh cô, bỏ nhiều thời gian hơn vào việc học, cô không hề tỏ thái độ bất mãn, cũng không có chút cảm giác chua xót nào.

Một Trần Mặc Hàm phóng khoáng như thế mãi mãi là thần tượng mà Bách Lệ chỉ có thể ngược nhìn từ xa. Đồng thời, cá tính phóng khoáng ấy còn khiến mặt đen tối và nhỏ nhen trong con người cô càng lộ rõ hơn.

“Nhưng tới giờ mình vẫn muốn biết, bao năm qua vì sao Trần Mặc Hàm không đón nhận Qua Bích? Đúng là Qua Bích có hơi láu cá, luôn thích trêu ghẹo nữ sinh, tin đồn bủa vây, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra Qua Bích thật lòng với Trần Mặc Hàm, quả thực là còn khoa trương hơn cả mô tuýp được cố ý xây dựng trong tiểu thuyết. Mình biết quá nửa nữ sinh ban Xã hội đều thích anh ấy, nhưng ai cũng làm ra vẻ rất ghét anh ấy. Tâm kế còn con ấy, cậu hiểu chứ?”

Lạc Chỉ mỉm cười, khẽ gật đầu.

Bách Lệ đẩy tình tiết câu chuyện phát triển đến mức cao trào là vào gần cuối học kỳ Hai lớp 11. Sau khi tan học, cô gần về đến cổng ký túc xá thì mới phát hiện ra đã bỏ quên hộp cơm ở lớp, nếu không quay lại thì buổi tối không thể đi lấy cơm được. Cô vội vã trở về lớp, ở cửa lớp, nơi thích hợp nhất để “vô tình” lén nghe thấy những thứ không nên nghe, cô nghe thấy giọng nói vui vẻ của Qua Bích: “Cậu đồng ý với mình thật hả?”

Không khí bỗng lắng lại trong chốc lát, Bách Lệ đoán có lẽ Trần Mặc Hàm đang ngập ngừng gật đầu.

Cô không biết vì sao mình lại đẩy cửa bước vào, gượng cười nói với họ: “Thôi rồi, không được hối hận đâu đấy. Mình nghe thấy cả rồi!”

Hôm ấy, Qua Bích không mang trên mình chiếc mặt nạ cười đùa bốn cột như ngày trước nữa. Dáng vẻ hồn nhiên, cởi mở ấy giống như một cậu con trai vô cùng đơn giản.

Bách Lệ nghĩ, thế này thật tuyệt, trông anh cười đẹp biết bao, chân thật biết bao.

Nhưng bằng trực giác của con gái, cô nhận ra Trần Mặc Hàm không hề vui mừng. Thậm chí khoanh khắc cô đẩy cửa bước vào, cô ấy còn để lộ vẻ mặt hối hận và lo sợ.

Ngày hôm sau, Qua Bích cao giọng nói chuyện mình và Trần Mặc Hàm hẹn hò với rất nhiều người. Anh quá hạnh phúc, cuối cùng đã “tu thành chính quả”, anh chỉ hận không thể cho cả thế giới biết. Không hiểu vì sao hôm đó mọi người bỗng đối xử rất thân thiết với Trần Mặc Hàm. Trong tiết Thể dục, rất nhiều nữ sinh tụ tập trò chuyện, Trần Mặc Hàm cũng ngồi bên cạnh. Có người nhắc tới chuyện này, mọi người tranh nhau gắng hỏi, Trần Mặc Hàm vẫn giữ vẻ bình thản ấy, không tỏ rõ thái độ, thậm chí còn lảng tránh.

Đột nhiên có người to gan nói một câu: “Mình thấy Qua Bích miệng lưỡi trơn như thoa mỡ, chẳng đáng tin chút nào. Chắc cậu ấy nói lung tung thôi.”

Giang Bách Lệ có nằm mơ cũng không ngờ Trần Mặc Hàm lại gật đầu, nói: “Phải, mình không hề đồng ý với cậu ấy.”

Giang Bách Lệ hiếm khi nổi giận, cô là người tùy tiện, cầu thả, không có chí tiến thủ.

Nhưng khi mọi người vui vẻ nói “Anh chàng đó đúng là không biết xấu hổ. Nữ sinh hoàn hảo như Trần Mặc Hàm sao có thể tùy tiện tìm bạn trai được?”, thậm chí khi họ nửa đùa nửa thật, cùng tạo dựng hình ảnh người bạn trai trong tương lai, khi đối mặt với Trần Mặc Hàm lần đầu hòa nhập với mọi người, mỉm cười đầy gần gũi, máu nóng trong người Bách Lệ bỗng dồn cả lên đầu.

Cô vẫn nhớ rõ nụ cười ngây thơ mà đơn thuần của Qua Bích tối hôm trước.

Cô chẳng buồn nghĩ ngợi gì, đột ngột đứng bật dậy, lớn tiếng nói với Trần Mặc Hàm: “Cậu đã đồng ý rồi. Tôi qua rõ ràng mình đã nghe thấy thế, sao cậu có thể làm vậy?”

Trần Mặc Hàm, sao cậu có thể làm vậy?

-Hết

21. Chương 20: Khán Giả

Chuyện Giang Bách Lệ phản ứng lại Trần Mặc Hàm ồn ào suốt một khoảng thời gian.

Nguyên nhân Trần Mặc Hàm nhận lời bừa với Qua Bích, là vì cô ấy vừa mới bị chàng trai mà mình thích làm tổn thương đến lòng tự ái. Trước khi gặp Qua Bích trong phòng học, cô ấy nói với người đó rằng, “Cậu đừng hiểu lầm, mình không thích cậu. Thực ra mình có bạn trai rồi.”

Trần Mặc Hàm thực sự có khả năng kiếm được một người bạn trai chỉ trong vòng mười phút.

Cô đã đọc rất nhiều tiểu thuyết của Diệc Thư, về bản chất thì cũng chẳng khác tiểu thuyết Đài Loan là mấy.

Có lẽ mọi chuyện đều có nguyên do, chỉ là Bách Lệ mãi mãi cũng không biết được câu chuyện của Trần Mặc Hàm liệu có thực sự cảm động đến mức khiến cô có thể thông cảm cho cách làm của cô ấy không.

Suốt một tuần Qua Bích không đến trường, còn Giang Bách Lệ và Trần Mặc Hàm lại bị chuyển chỗ ngồi.

Về sau Qua Bích quay lại, anh đã nhìn Trần Mặc Hàm với vẻ chán nản, nhìn những cô gái khác với ánh mắt khinh thường. Chỉ có khi nhìn Bách Lệ, anh mới lộ ra vẻ nhiệt tình.

Nhưng nhiệt tình không phải tình yêu. Ánh mắt đó dường như muốn nói rằng, “Cảm ơn em. Đúng là anh em tốt.”

Có một khoảng thời gian kể từ khi đó, Bách Lệ và anh luôn ở bên nhau. Cùng đi căng-tin ăn, quen biết khá nhiều anh em của Qua Bích. Cô bị đám con gái xa lánh, cũng biết mọi người chê bai cô với Trần Mặc Hàm sau lưng, vì một tên con trai chẳng biết Trần Mặc Hàm có cần hay không mà một đôi bạn thân bỗng thành kẻ địch. Có người cười Trần Mặc Hàm đáng đời, không có bạn, cũng có người cười Giang Bách Lệ và Qua Bích trời sinh một đôi, cá mè một lứa.

Bách Lệ hơi buồn vì cuộc sống chẳng còn bình lặng, cô cũng không thích bị người ta chỉ trỏ bàn tán, thế nhưng trong lòng vẫn vui. Trần Mặc Hàm đã phá vỡ hình tượng giả tạo về cô gái hoàn mỹ trong lòng cô, cô không phải tiếp tục trấn trở, không cần tiếp tục tự ti nữa.

Hóa ra chúng ta đều như nhau cả. Rốt cuộc cô cũng dám nhìn thẳng vào Trần Mặc Hàm, cũng nhìn nhận bản thân mình.

Khi đối mặt với Trần Mặc Hàm, Bách Lệ vẫn kiên trì cho rằng mình chỉ xuất phát từ sự nghĩa khí, chứ không phải cô khao khát “cây si” của Trần Mặc Hàm như lời đồn nói. Ít nhất cô không hoàn toàn nói dối. Bách Lệ không theo đuổi Qua Bích, cô rất biết thân biết phận, chỉ hết lòng thực hiện nghĩa vụ của bạn bè tốt, cũng không can thiệp vào mấy chuyện lăng nhăng của Qua Bích. Chính tình yêu đã thổi bùng lên sự nghĩa khí trong cô.

Cuộc sống của Qua Bích cho dù có nhiều ong bướm vây quay, cho dù anh không bao giờ tha thứ cho Trần Mặc Hàm, cho dù thế nào thì anh vẫn là người yêu của cô.

Có lẽ là vì anh yêu Trần Mặc Hàm, nên mới không thể nào tha thứ.

Nhưng Bách Lệ dù sao cũng còn trẻ, lại yêu anh, làm sao có thể mãi mãi bình thản được? Trước hôm thi tốt nghiệp, tất cả mọi người đều bạo gan hơn, Bách Lệ cũng thế. Chẳng biết là cô bạn gái thứ mấy của anh đến gặp cô, khuyên cô biết điều một chút, đừng có quẩn luyến Qua Bích. Mọi lần cô nghe xong, chỉ nhún vai trả lời “Mình và anh ấy chỉ là bạn” hay “Người anh ấy yêu là người khác”. Nhưng lần này, Bách Lệ đã ngẩng lên nhìn thẳng vào đối phương, nói, “Cô thì biết cái gì? Nếu anh ấy không thích tôi thì tôi quẩn luyến anh ấy có được gì không? Tôi nghĩ cô phải biết rõ điều này hơn tôi chứ.” Mà khi cô mở miệng, ông trời

đúng là rất nể mặt, cho cô trở thành tiêu điểm chú ý luôn. Ở chỗ cầu thang, Trần Mặc Hàm đang đi xuống, Qua Bích đang đi lên, ở khúc quanh có một đám bạn cùng lớp đang đi đến, cứ như được đạo diễn sắp xếp sẵn vai diễn vậy.

Cô gái kia trông thấy Qua Bích, hỏi anh một cách khí thế, “Anh nghe chưa? Anh thích cô ta à? Ba người vì thế mà trở mặt với nhau hả?”

Câu này vừa thốt ra, hiện trường cũng rất phối hợp, mọi người đều dừng lại mười giây.

Qua Bích nhìn thoáng qua cô gái kia, lạnh lùng nói, “Cút.”

Trần Mặc Hàm liếc mắt nhìn Bách Lệ, nụ cười khinh thường khe khẽ hiện lên nơi khóe miệng.

Bách Lệ đứng bên ngoài vòng vây, nhìn hai người họ một tiếp tục đi lên, một người tiếp tục đi xuống, nhìn thoáng qua như một cảnh trong trailer phim điện ảnh. Cho dù quan hệ của hai người không tốt, nhưng giữa họ vẫn ẩn chứa sự kiêu ngạo, phóng khoáng, triệt để chèn ép một con người tầm thường như cô.

Tuy Qua Bích không trả lời câu hỏi, nhưng một chữ “Cút” của anh đã ném rắc rối lên người cô gái kia. Không ai còn chú ý đến Bách Lệ, tất cả đều chê cười cô ta tự mình rước lấy nhục.

Có lẽ Bách Lệ nên cảm ơn Qua Bích. Nhưng cô cũng biết, trọng điểm không nằm ở đây. Bởi vì về sau, quả nhiên Qua Bích không cho cô bám lấy anh nữa.

Cô vốn có thể đường hoàng mà đi đến chỗ anh, nói với anh rằng, “Không phải đâu nhé. Anh tưởng em thích anh thật đấy à? Chẳng qua là em không muốn cô ta làm phiền đến em mà thôi. Dù sao sự tồn tại của em cũng trở thành tấm khiên giúp anh giải quyết bao nhiêu vấn đề, chẳng lẽ anh lại không cho em mắng họ để bảo vệ quyền lợi của em? Nay Qua Bích, anh bớt ích kỷ đi được không hả?”

Nhưng cô không làm thế. Kỳ thi đại học sắp tới rồi, cô mệt đến mức chẳng buồn lấp liếm.

Chỉ là, tình cảnh kia hỗn loạn quá, cô không cam lòng. Thế cho nên cô đã gửi một tin nhắn, trịnh trọng nói, “Em thích anh.”

Dù thế nào thì cô cũng phải thổ lộ một cách đường hoàng chứ.

Mỗi ngày cô đều gửi một tin nhắn, “Em thích anh.” Nếu là buổi sáng sẽ thêm một câu, “Chào buổi sáng”. Nếu là buổi tối, sẽ thêm một câu, “Chúc anh ngủ ngon.”

Giang Bách Lệ không thể biết được, trước khi Qua Bích vào phòng thi, nhận được một tin nhắn “Chúc may mắn. Cố lên. Em thích anh.”, liệu anh sẽ có vẻ mặt gì.

Anh chưa từng trả lời cô. Cô về thị trấn nhỏ quê mình, không chào tạm biệt anh, cũng không có tin tức gì của anh cả.

Trước giờ Giang Bách Lệ luôn là một người may mắn. Điểm thi đại học của cô còn hơn Qua Bích nửa điểm, thuận lợi vào được đại học P.

Mọi người đều có một đích đến tốt. Cô và Qua Bích vào đại học P, Trần Mặc Hàm cũng trúng tuyển vào đại học ngoại ngữ W.

Bách Lệ xem việc gửi tin nhắn là thú vui, cho nên tới giờ cô cũng không thể nhớ được ngày 8 tháng Ba hôm đó, có dấu hiệu kỳ lạ gì xảy ra mà mình không để ý đến không. Buổi sáng cô gửi tin nhắn, sau đó đi chơi cùng bạn cấp Hai suốt một ngày một đêm, tối mới biết điện thoại di động bị bỏ quên ở nhà. Khi mở ra có một tin nhắn. “Được.”

Cái gì được? Cô nhìn tin nhắn của Qua Bích, một lúc lâu sau mới có phản ứng, cảm thấy thật khó tin. Cảm giác ngọt ngào ngập đầy trong tim, cô đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để hét lên sung sướng.

Họ bên nhau đã một năm, bình thường như vậy, nhưng cũng sâu sắc đến thế. Qua Bích không hết lòng yêu cô. Nhưng hình như cũng không phải anh không yêu chút nào. Cô thực sự không biết nữa. Điều duy nhất mà cô biết, đó là Giang Bách Lệ cô đã yêu trọn vẹn, yêu hết mình, cô chẳng có gì để mà hối hận.

Cô từng hỏi anh rất nhiều lần, “Anh có yêu em không?” Anh chưa từng trả lời thẳng vào vấn đề. Sự né tránh đó làm cô không vui, nhưng cũng không đau lòng đến mức khiến cô phải rời xa anh.

Từ trước đến nay anh luôn dùng đủ thể loại đáp án để trốn tránh câu hỏi của cô. Lần cảm động nhất là vào buổi liên hoan ăn mừng sau khi anh giành được chức liên đoàn trưởng. Trong bữa ăn, rất nhiều người rót cho Qua Bích, anh uống cũng ngà ngà say, liên tục kéo Bách Lệ nói “Cảm ơn“. Ai cũng bảo anh biết ơn cô đấy. Cô đi theo anh, đặt hết tâm huyết vào việc anh tranh cử. Lôi kéo bỏ phiếu, làm áp-phích, mở rộng quan hệ, thăm dò đối thủ, chuẩn bị bài diễn thuyết trau chuốt, chọn vest cùng anh, giúp anh tính thời gian...

Mọi người đều đi hết cả, anh mới ôm lấy Bách Lệ từ sau lưng, cầm đặt vào hõm vai cô, khiến cô cảm thấy cả bờ vai lẫn trái tim mình đều nhộn nhạo. Người say hay nói lời thật lòng, cô bèn lập tức hỏi, “Qua Bích, anh có yêu em không?”

Qua Bích nở nụ cười mơ màng, Bách Lệ còn ngửi thấy mùi rượu. Anh chỉ vào biển hiệu “M” to lớn bên ngoài cửa sổ, nói, “Chúng ta giống như McDonald’s và KFC, mãi mãi ở bên nhau.”

Cô bật cười mà nước mắt tuôn rơi. Đúng vậy, nơi nào có KFC là nhất định gần đó sẽ có McDonald’s. Hai cửa hàng luôn ở cạnh nhau.

Nhưng khi đó cô đã quên mất, người say rượu không chỉ nói lời thật lòng, mà còn nói cả lời mê sảng.

Qua Bích là KFC, vậy thì Trần Mặc Hàm là vị gà trên đầu ngón tay, còn cô chỉ là món salad hoặc món phụ gì đó được chế biến theo mùa, sớm muộn gì cũng sẽ bị thay thế, thậm chí khách hàng cũng không nhận ra. Thế nhưng không có vị gà thì KFC sẽ chẳng còn là KFC nữa.

Bách Lệ cứ tiếp tục cố chấp, có lẽ họ sẽ mãi mãi ở bên nhau. Đó là nếu như hôm qua cô không thấy được một email trong hộp thư của Qua Bích.

Em từng nói hay là chúng mình hẹn hò đi, anh bảo, hai chữ “hay là” còn làm tổn thương anh sâu sắc hơn lần đầu tiên em đổi ý. Bây giờ cuối cùng em cũng hiểu rồi, em hối hận, em nhận lỗi, em vứt bỏ lòng tự tôn vô nghĩa này, nhưng anh còn có thể quay đầu lại không? Em biết bản thân mình hèn hạ, nhưng nếu không có mối hờn giận giữa em và anh, thì liệu có hạnh phúc ngày hôm nay của cô ấy không?

Đến lúc này Giang Bách Lệ mới biết, Qua Bích chấp nhận bao nhiêu cách tỏ tình phiền nhiễu của cô, đơn giản là vì một câu “Nếu anh chưa từ bỏ, thì hay là chúng mình hẹn hò đi.” của Trần Mặc Hàm đã khiến anh vô cùng giận dữ. Tình yêu bao lâu của cô, hóa ra chỉ là thoáng giận dữ của bọn họ mà thôi.

Mà Qua Bích chỉ trả lời email của Trần Mặc Hàm bằng một câu: “Anh không thể có lỗi với cô ấy.”

“Cậu nói xem, anh ấy như thế có phải là phản bội mình không?” Bách Lệ gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, giống như muốn kéo lại sự chú ý của Lạc Chỉ.

“Mình đang nghe đây.” Lạc Chỉ liếc nhìn ngón tay không yên của cô bạn.

“Anh ấy đã nói thế rồi, sao mình vẫn cảm thấy không cam lòng?” Bách Lệ hỏi.

“Vì câu nói mà cậu muốn không phải là cái câu lơ lửng như “Anh không thể có lỗi với cô ấy“. Cậu muốn anh ấy phải trả lời rằng, “Thời trẻ không hiểu chuyện, bây giờ tất cả đã qua rồi. Giờ đây anh đã yêu Giang Bách Lệ, mong em hãy nghĩ thoáng ra. Chúc em hạnh phúc.” Lạc Chỉ cười buồn.

Bách Lệ lắng lắng nghe, rất lâu vẫn không lên tiếng, dường như vừa nãy cô ấy đã nói hết toàn bộ sức lực rồi nên hiện giờ chỉ muốn nghỉ ngơi.

Bên ngoài cửa sổ, ráng chiều đã ửng hồng. Trời càng lúc càng nhanh tối.

Chẳng bao lâu sau, Bách Lệ khóc.

“Truyền thuyết kể rằng nước mắt người cá rơi xuống sẽ biến thành đá quý, có thể bán được rất nhiều tiền. Mình đang tiếc quá, sao cậu không đầu thai thành loại sinh vật này nhỉ?”

“Cậu không nói gì khác được à? Câu nào đó mang tính anh ủi, ầm ập tí được không?” Bách Lệ gượng cười.

“Đa số những lời an ủi đều vô ích.”

“Thế thì cho ý kiến vậy?”

“Cậu sẽ không nghe, mà có nghe cậu cũng không làm.”

“Cho dù mình không làm thì cậu cứ nói cũng được mà.”

Lạc Chỉ bị Bách Lệ bám riết lấy, liền ngẩng lên đưa mắt quan sát cô bạn. Một lát sau, cô nhẹ nhàng nói, “Chia tay đi.”

Tối đến, Lạc Chỉ ngồi trong phòng Tiffany trông cô bé học thuộc thơ cổ. Chợt nhớ lúc chiều khi cô và Bách Lệ đi ra khỏi cửa hàng KFC, cô ấy đã hỏi, “Nếu cậu là mình thì cậu có chia tay không?”

“Mình không thích anh ta, sao mình có thể là cậu được? Làm sao mình thông cảm cho cậu được chứ? Mình nói gì cũng khó nghe. Mình mà là cậu, nếu người khác chỉ đáp lại lời thổ lộ của mình bằng một chữ “Được” chứ không phải “Anh cũng thích em”, thì mình nhất định sẽ không bắt đầu với anh ta đâu.”

Bách Lệ khịt mũi, “Dây dưa mãi đến tận bây giờ, mình cũng chán rồi. Cậu ở cạnh quan sát chắc cũng thấy nực cười lắm nhỉ?”

“Mình chẳng chấp cậu.” Lạc Chỉ nhún vai, “Ai bảo cậu thích đọc tiểu thuyết Đài Loan cơ.” Cô dừng lại một chút, sau đó nói tiếp, “Nữ chính thường ngây thơ ngốc nghếch, nhưng đều tốt số. Mình cũng mong cậu có thể tốt số như thế.”

Bách Lệ cảm kích nhìn cô, “Thế lỡ như mình ngây thơ ngốc nghếch nhưng lại không phải nữ chính thì sao?”

Lần đầu tiên Lạc Chỉ bị Bách Lệ làm ghen hòng.

“Đúng rồi.” Lúc hai người sắp xa nhau, Lạc Chỉ bỗng dưng gọi Bách Lệ lại.

“Gi thế?”

“Lần sau kể chuyện quá khứ cho người khác thì ít nhắc đến chuyện thời cấp Ba thôi, kể những chuyện tốt đẹp của hai người trong vòng một năm nay ấy. Ít nhất cũng phải làm vai chính trong thế giới của mình, cho dù là phim tình cảm buồn cũng được. Còn hơn là phải làm khán giả.”

Tốt hơn phải làm khán giả nhiều.

Lạc Chỉ nhớ đến quyển nhật ký hồi học cấp Ba.

Niềm kiêu ngạo của cô được thể hiện hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ. Ví dụ như, cho dù thế nào thì trong nhật ký của cô cũng chỉ có một cái tên là Thịnh Hoài Nam. Về phần những người ở bên cạnh anh, hình như cô chưa bao giờ nhắc đến.

-Hết

22. Chương 21: Thực Ra Chỉ Là Hờn Giận

Tiết Pháp luật đại cương ngày thứ Bảy lại đến, Lạc Chỉ ngồi trong góc lớp quen thuộc, kiểm tra lần cuối bài luận giữa kỳ sắp phải nộp của mình.

Khi ngẩng đầu nhìn lên trên, cô thoáng trông thấy Trịnh Văn Thụy đang cầm cốc nước đứng bên bục giảng, nộp bài luận đặt trên bục giảng cho trợ giảng, rồi ra ngoài từ cửa bên trái để lấy nước.

Trong giảng đường bậc thang của môn học này có quá đông sinh viên, cô chưa bao giờ nhận ra Trịnh Văn Thụy cũng ở đây.

“Quả nhiên cô ấy cũng học văn bằng hai ngành Luật.” Lạc Chỉ thầm nghĩ.

Trịnh Văn Thụy vừa đi vừa vắn nắn cốc, tới cửa lớp thì va phải Thịnh Hoài Nam đang vội vã bước vào trong, làm nước bắn hết lên người anh. Nhưng hình như nước là nước nguội.

Lạc Chỉ bật cười. Suốt mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên cô cười vui vẻ đến vậy. Thịnh Hoài Nam đúng là rất có duyên với nước. Nhưng trên đời có biết bao dòng nước mềm mại dịu dàng, rốt cuộc anh đang đợi dòng nước của ai đây?

Trịnh Văn Thụy đỏ mặt, từ đằng xa cũng có thể thấy rõ mồn một. Thịnh Hoài Nam vẫn lịch sự mỉm cười như xưa, anh khoát tay rồi bước tới trước bục giảng, lôi bài luận trong cặp ra nộp. Trịnh Văn Thụy đứng nguyên ở cửa lớp, ngây người nhìn theo Thịnh Hoài Nam, nhìn anh đi tìm chỗ ngồi mà chẳng buồn ngoảnh đầu lại, sau đó chán nản cúi đầu bước ra khỏi phòng học.

Lạc Chỉ cảm thấy có chút bùi ngùi, nhưng đó hoàn toàn không phải là sự xót thương, mà dù có xót thương thì cũng phải thương hại bản thân cô trước đã. Cô và Trịnh Văn Thụy chẳng qua cũng chỉ khác nhau ở chỗ, Trịnh Văn Thụy đứng đó ngăn người ngắm anh, còn Lạc Chỉ biết che giấu ánh nhìn của mình hơn.

Vậy Giang Bách Lệ thì sao?

Bách Lệ không ngã bài, cũng không chia tay với Qua Bích, chỉ cố sống cố chết giữ chặt lấy anh ta. Cô ấy cũng bận tâm tới cảm xúc của mình, cũng muốn có một tình yêu thuần khiết, nhưng khi đối mặt với hiện thực, cô lại cảm thấy cho dù anh nghĩ thế nào cũng được, chỉ cần cô có thể nắm tay anh bước tiếp là đủ rồi.

Khi còn sống anh yêu ai cũng được, miễn là tới khi chết, anh phải chôn cùng em. Cảm giác mệt mỏi lan tỏa khắp người, Lạc Chỉ đành đứng dậy nộp bài luận.

“Lạc Chỉ!”

Trương Minh Thụy xuất hiện bên cạnh cô, cùng cô đi xuống bậc thềm.

“Bài luận của cậu viết về cái gì thế?”

“‘Nguồn gốc của chế độ hôn nhân thời trung cổ’, chắc cũng tính là có dính dáng đến Luật hôn nhân và gia đình. Dù sao thì có vẻ vị giáo sư này rất thích tán gẫu mấy thứ râu ria liên quan tới chủ đề này. Cậu thì sao?”

“À, mình viết về hiến pháp và chế độ xã hội các nước... Toàn một đồng tap nham chấp vá từ Baidu, Google rồi chỉnh sửa lại ấy mà. Chắc thầy không phát hiện ra đâu. Ôi, từ nhỏ mình đã không thích viết văn rồi.”

Hai người đưa bài luận cho trợ giảng, anh ta lật qua bài luận của Lạc Chỉ cho có lệ, rồi thở dài một tiếng, miệng dẻo quẹo: “Đúng là con gái.” Cô lè lưỡi, mỉm cười rạng rỡ với anh chàng trợ giảng.

“Cậu quen trợ giảng à?” Trương Minh Thụy hỏi.

“Không quen.” Gương mặt Lạc Chỉ trở về với vẻ vô cảm ban đầu.

Trương Minh Thụy cau mày nhìn cô, anh cảm thấy cô gái này thật sự quá khó hiểu.

Ngay khi Lạc Chỉ định vẫy tay chào tạm biệt anh thì Trương Minh Thụy đột ngột lên tiếng: “Mình ngồi cùng cậu được không?”

Cô gật đầu.

“Thịnh Hoài Nam, ngồi cùng đi!” Trương Minh Thụy xoay người, gào ầm lên.

Lạc Chỉ cảm thấy hơi chệnh choáng. Thịnh Hoài Nam đang đứng ngoài hành lang, tay xách ba lô, nghe thấy thế liền gật đầu, rồi mỉm cười chào cô, bước tới đứng sau Trương Minh Thụy.

Anh làm gì vậy?

Cô nỗ lực luyện tập rất lâu mới có thể bình tĩnh lại, mới bằng lòng nhận thua, mới cam chịu thất bại, tự nói với bản thân “Thừa nhận đi, bỏ cuộc đi.”

Giờ chuyện này là thế nào đây? Lẽ nào ông trời muốn đùa giỡn với cô?

Lạc Chỉ lại liếc nhìn Trịnh Văn Thụy vừa bước vào phòng sau khi lấy xong nước. Cô tự nhủ với mình - “Lạc Chỉ, mày phải bình tĩnh. Mày nói được phải làm được.”

Cô trở lại ghế ngồi của mình, khẽ nhích người vào trong, chừa lại hai chỗ trống ngoài cùng gần lối đi cho hai người họ. Sau đó cô đeo tai nghe vào, bật bản nhạc piano của Hisaishi* lên, thoải mái tựa lưng vào thành ghế, tay gõ quyển “Tám triệu kiểu chết”* mới mua ra.

(* - Hisaishi Joe: nhà soạn nhạc, nhạc trưởng nổi tiếng người Nhật)

- Tám triệu kiểu chết (Eight million ways to die): tên tiểu thuyết kinh dị của nhà văn Lawrence Sanders)

Trương Minh Thụy và Thịnh Hoài Nam đi đến, lấy laptop ra.

“Mau lên, mau lên. Trợ giảng nói hai giờ chiều phải gửi bài vào hòm thư đúng không? Chết tiệt, chuyện này mà cậu cũng quên được?” Trương Minh Thụy vội vàng mở máy tính.

Ra là vậy, họ sợ ngồi hàng trước mà ngang nhiên mở laptop ra làm bài tập sẽ bị thầy mắng. Nghĩ vậy, nụ cười của Lạc Chỉ trở nên mất tự nhiên.

“Tôi không biết có bài tập mà.” Giọng nói của Thịnh Hoài Nam có chút ngây thơ, rất đáng yêu.

“Dạo này hồn vía cậu cứ bay đâu mất ấy.”

Bản nhạc piano không thể át hết tiếng nói chuyện của họ. Lạc Chỉ tăng âm lượng CD lên rồi vùi đầu đọc sách.

Mỗi lần muốn giả vờ bình tĩnh mà không được, Lạc Chỉ đều nhắm mắt đọc tiểu thuyết trinh thám. Như thế cô có thể nhanh chóng rơi vào trạng thái xuất thần, tê liệt cảm xúc với mọi việc xung quanh.

Mãi cho đến khi Trương Minh Thụy khẽ đẩy vai cô, cô mới tháo tai nghe ra.

“Trợ giảng điểm danh ngẫu nhiên.” Trương Minh Thụy nói nhỏ.

Anh vừa dứt lời, trợ giảng liền gọi to: “Lạc Chỉ.” Giọng miền Nam của anh ta không phát âm được phụ âm L, còn tự ý đổi chữ Chỉ từ thanh ba thành thanh bốn, nghe rất giống “thiếu năng”*. Các bạn học xung quanh đều cười ồ lên, ngoảnh đầu tìm “nạn nhân”, Trương Minh Thụy thì cười bỏ ra, đập thình thịch lên bàn. (*Lạc Chỉ (luò zhǐ) bị đọc thành ruò zhì (thiếu năng).)

Không ngờ Lạc Chỉ vẫn cúi đầu đọc sách, bình thản giọng nói: “Có!”

Trợ giảng cười gian, trông vô cùng âm hiểm, nhìn y như con sóc chui ra từ phim “Kỷ băng hà”.

(*Kỷ băng hà (Ice Age): tên bộ phim hoạt hình nổi tiếng của điện ảnh Mỹ do hãng Century Fox sản xuất.)

Lạc Chỉ ngược nhìn anh ta rồi cũng buột miệng cười thành tiếng.

Trương Minh Thụy hỏi: “Thằng cha kia để ý cậu rồi thì phải? Lúc nãy đi nộp bài luận đã thấy không bình thường rồi, bây giờ cách xa như thế mà còn giả trò trêu ghẹo cậu.”

Cô trừng mắt nhìn anh, nói: “Mình tài giỏi thế này, anh ta để ý cũng có gì lạ đâu?” Sau đó cô lại nhét tai nghe vào tai.

Trương Minh Thụy cuống cuồng thanh minh, nhưng giọng anh chìm ngấm giữa tiếng nhạc nên cô chẳng nghe rõ.

Thịnh Hoài Nam cũng nói gì đó, cô liếc thấy đôi môi anh đang mấp máy.

Ông trời không để cô nghe thấy ắt là có lý do riêng, Lạc Chỉ tin là ông muốn tốt cho mình.

Cô cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Giờ giải lao, Trương Minh Thụy đứng lên vươn vai rồi khẽ đẩy tay cô.

“Lại gì nữa?” Lạc Chỉ đang xem tới đoạn gay cấn, giọng nói hơi mất kiên nhẫn.

“Nghỉ đi thôi! Bọn mình định xuống dưới tầng mua ít đồ ăn, sáng ra chưa kịp ăn gì. Cậu có cần mua hộ cái gì không?”

“Không cần. Cảm ơn.”

“Vậy xuống vận động với bọn mình đi, ngồi mãi mệt lắm.” Thịnh Hoài Nam cười dịu dàng.

Dịu dàng tới mức cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đúng là chưa có chuyện gì xảy ra, nếu tâm sự của cô không được coi là chuyện.

Gương mặt tươi cười và cả giọng nói ôn hòa, thân thiết của Thịnh Hoài Nam đã thu hút Lạc Chỉ. Lần đầu tiên trong mấy ngày qua cô nhìn về phía anh, cũng là lần đầu tiên cô nhận ra nụ cười của anh và cô trong mắt người khác giống nhau đến mức nào, nhưng cũng đáng sợ tới mức nào.

Cô lại đưa mắt nhìn Trương Minh Thụy.

“Mình trông laptop giúp các cậu.” Nói xong cô lại định đeo tai nghe vào.

“Cậu...” Trương Minh Thụy bắt đầu kéo tay áo cô.

“Cậu phiền quá đi mất! Phạt cậu mời mình một chai C100! Thêm một gói bim bim khoai tây Lay’s nữa! Nói ít thôi, mau đi đi!”

Cô đột ngột gào lên làm Trương Minh Thụy cứng họng, há hốc miệng mà chẳng biết nói gì để đáp trả. Thịnh Hoài Nam bật cười, lôi anh ta đi.

Hai người vừa bước chân ra ngoài, Thịnh Hoài Nam bỗng ngoảnh lại gọi cô.

“Lạc Chỉ, cậu muốn bim bim vị gì?”

Lạc Chỉ tỉnh bơ như không, chăm chú nhìn Trương Minh Thụy.

“Mỗi - loại - một - gói.” Nhưng rồi nụ cười của Thịnh Hoài Nam vẫn chiếm trọn mạch suy nghĩ trong đầu Lạc Chỉ. Cô gấp hẳn sách vào, tắt CD rồi ngồi ngẩn người trên ghế.

Mãi cho đến khi “cơn mưa” bim bim ồ ạt trút xuống cô mới bừng tỉnh.

Vị khoai tây tự nhiên, cà chua, thịt nướng, dưa chuột, pizza, tất cả có năm gói, hơn nữa còn là loại to nhất. Thịnh Hoài Nam tựa lưng vào tường, mỉm cười nhìn cô, còn Trương Minh Thụy, người vừa “thả dừ” đồng bim bim này thì tỏ ra rất thỏa mãn.

Cô chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ lấy bút chì kim đâm thủng bao bì làm các gói bim bim lần lượt xì hơi, mãi cho đến khi tất cả đều xẹp lép.

“Cậu làm gì vậy?” Trương Minh Thụy hỏi.

“Làm thế sẽ tiết kiệm không gian hơn, không thì không nhét vừa cặp.”

“Cậu thông minh thật đấy.” Câu này là do Thịnh Hoài Nam nói, anh đang ăn gói bim bim nhỏ vị dưa chuột.

“Đúng vậy, thông minh đến mức chính mình cũng thấy sợ.” Cô buột miệng trích lời nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết nào đó của Cửu Bả Đao.

“Hài lòng chưa?” Trương Minh Thụy đứng lên nhìn cô hỏi.

“Cảm ơn.” Cô giơ một gói bim bim lên, vẫy tay với anh.

“Không liên quan đến mình... Là Thịnh Hoài Nam mua.” Trương Minh Thụy nói.

Cô cảm giác có vẻ anh chàng Thịnh Hoài Nam đang tựa lưng vào tường kia rất mong chờ phản ứng của cô.

“Đồ keo kiệt, mình bảo cậu mua cho mình mà?” Cô không thêm để ý tới anh.

“Hả? Cậu tưởng mình ngốc chắc, có thằng khờ mới mua mỗi loại một gói!”

Thịnh Hoài Nam bị cô cố ý ngó lơ, nghe đến đây thì lập tức nói chen vào.

“Này, cậu có ý gì hả! Cậu bảo ai ngốc?”

Không biết vì sao mà Trương Minh Thụy đột nhiên ngậm chặt miệng, còn Lạc Chỉ chẳng hề muốn nói tiếp nữa.

Ba người bỗng trầm mặc một cách kỳ lạ. Cô đưa mắt nhìn Thịnh Hoài Nam, gương mặt anh hơi ửng hồng, ánh mắt sáng ngời, đong đầy bối rối xen lẫn ngỡ ngàng, nhưng vẫn buống bình nhìn lại cô.

Rốt cuộc vì sao anh lại làm vậy?

Đột nhiên cô bật cười, có lẽ là vì cảm thấy tình cảnh này thực mỉa mai, nhưng lại không thể nói rõ lý do. Cô mặc kệ vẻ nghi hoặc của Trương Minh Thụy, vừa cười vừa nhét từng gói bim bim vào ba lô, sau đó đứng dậy, đi lướt qua hai anh chàng trầm mặc kia, ra ngoài bằng cửa sau.

“Lạc Chỉ, cậu cũng chọn văn bằng hai ngành Luật à?” Trịnh Văn Thụy cầm cốc nước nhìn cô cười một cách lịch sự, nhưng ánh mắt lại hướng về người đứng sau cô.

Lạc Chỉ đoán rằng, trong mấy tiết Pháp luật đại cương trước, có lẽ Trịnh Văn Thụy đã để mắt tới việc cô thỉnh thoảng ra khỏi phòng học cùng Thịnh Hoài Nam, Trương Minh Thụy. Liệu chuyện đó có khiến cô ấy không vui? Dù sao Lạc Chỉ đã biết rõ tâm tư của người ta, thế mà vẫn qua lại thân thiết với chàng trai mà cô ấy thích.

“Cũng chẳng sao, việc này đâu liên quan gì tới mình?” Lạc Chỉ thờ ơ nghĩ.

Cô chỉ vào chiếc ba lô trên tay, “Cậu cũng chọn văn bằng hai ngành Luật à? Ha ha, để hôm khác nói tiếp nhé, mình chuẩn trước đây.”

Mãi sau Lạc Chỉ mới ý thức được một chuyện, cô tưởng mình đã nản lòng, đã bỏ cuộc. Nhưng kể từ lúc cô cố ý không nhìn, cũng không để tâm tới Thịnh Hoài Nam, thì thực ra là cô đang giận hờn, đang làm mình làm mẩy.

Rõ ràng là đang giận dỗi, lại tỏ vẻ chín chắn, hờ ra là lại nói mình từ bỏ rồi. Hóa ra cô cũng giỏi giả vờ thật.

Cô thừa nhận, cô không thể thẳng thắn rộng lượng, vô tư tha lỗi khi đối mặt với người ấy. Thế nên cô không thể coi như không có khúc mắc gì mà làm bạn với anh. Làm được như thế chỉ có hai loại người, hoặc là người thật sự hiền lành, trong sáng, hoặc là người lòng dạ khó đoán, lại biết nhẫn nại và chờ đợi. Lạc Chỉ không thuộc cả hai loại trên, nên chỉ có thể coi là giận dỗi. Tình cảnh rối rắm này khiến cô rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, muốn kiểu cách một chút, muốn từ bỏ một cách thoải mái, nhưng ngay đến việc “buông tay” cho tự nhiên cô cũng không làm được.

Cô bỗng hiểu ra tâm trạng năm đó của Bách Lệ khi cô ấy nghiêm túc nhắn tin tỏ tình với Qua Bích.

Họ đều cần một lời giải thích.

Chẳng trách Đinh Thủy Tịnh lại oán hận sự thờ ơ của cô. Thực ra cô không hề am hiểu chuyện tình cảm, luôn khiến người khác cảm thấy cô đang dùng vẻ hờ hững để cười nhạo đối phương.

Cô thật sự không hiểu chuyện tình cảm.

Lạc Chỉ vừa bước chân vào cổng ký túc xá thì di động nhận được tin nhắn.

Thịnh Hoài Nam hỏi: “Cậu... vẫn đang giận mình đấy à?”

-Hết

23. Chương 22: Lạc Chỉ, Cố Lên

Lạc Chỉ ngắm chiếc điện thoại, màn hình đã tối xuống, loáng thoáng vẫn thấy được tin nhắn kia.

Suy nghĩ đầu tiên vụt qua trong đầu cô là, đúng, đương nhiên là phải giận, rất giận, giận thật lâu, chẳng lẽ suốt ba tuần mà cậu không nhận ra à? Cậu còn giả vờ cái gì?

Suy nghĩ tiếp theo, cô cảm thấy tin nhắn này hình như có vẻ gì đó rất thân mật, khiến lòng cô thoáng vui.

Suy nghĩ thứ ba, cô cảm thấy hơi buồn vì mình có vẻ như đang bị người khác đùa giỡn. Thịnh Hoài Nam không phải kẻ ngốc, anh thông minh như vậy, làm gì đến mức ba tuần mới nhận ra là cô giận. Anh biết rất rõ, thế mà vẫn hỏi.

Lòng dạ phụ nữ đúng là phức tạp.

Cô đang ngẩn người thì Thịnh Hoài Nam gọi đến.

“Cậu trốn học đấy à?”

“Thế cậu nghĩ mình xách cả cặp đi vệ sinh chắc?”

“Trợ giảng vừa điểm danh lại đây.”

“Làm gì có chuyện. Tuy anh ta cười trông có vẻ ngốc, nhưng đầu óc không có vấn đề đâu.”

“Haha, đúng thế thật. Không lừa nổi cậu.”

Sau đó không ai nói gì nữa.

Cô dựa vào bàn, hưởng thụ sự trầm mặc khiến Thịnh Hoài Nam luống cuống, cảm thấy giống như trả được mối thù ở quán cà phê vào cái ngày hai người quen nhau.

“Xin lỗi.” Giọng Thịnh Hoài Nam rất thản nhiên. Thản nhiên đến mức khiến cô cảm thấy hơi bối rối vì suy nghĩ sâu xa và lòng tự tôn quá cao của mình.

“Gì cơ? Lần này cậu xin lỗi chuyện gì?” Lạc Chỉ máy vào tai. “Mình cũng không biết nữa.” Giọng cười của anh có vẻ ngượng ngùng.

Lạc Chỉ khẽ thở dài một hơi. Cứ vòng vo thế này cô cũng thấy mệt.

“Được rồi, mình tha lỗi cho cậu.” Thịnh Hoài Nam im lặng một lúc lâu.

“Chúng mình gặp nhau được không? Mình cũng bùng học luôn.”

“Trương Minh Thụy thì sao?”

“Chắc vẫn đang viết đề cương.”

“Được.”

“Mười một giờ nhé, mình mời cậu ăn cơm. Bù cho bữa hôm trước.”

“Được.”

“Cậu chờ mình được không? Mình định mang laptop về ký túc đã.”

“Được.”

Lạc Chỉ vẫn dựa vào bàn, liếc qua quyển lịch.

Hôm nay là ngày 4 tháng Mười một.

Lại là ngày 4 tháng Mười một.

Bốn năm rồi sao? Lạc Chỉ sững người. Trang nhật ký đầu tiên của cô được bắt đầu viết vào ngày 4 tháng Mười một, vì lần nào đọc lại cũng bắt đầu từ trang này, nên gần như cô có thể đọc thuộc lòng đoạn viết đầu tiên ấy.

“Ngày 4 tháng Mười một, trời nắng.

Điểm thi các môn đã công bố hết rồi, môn biết điểm cuối cùng lại là Tiếng Anh chứ không phải Ngữ Văn. Mình ôm tập bài thi về lớp, đi qua phòng bộ môn Văn, cô chủ nhiệm bỗng dừng gọi lại, ‘Lạc Chỉ, vào đây một lát.’” Lạc Chỉ, vào đây một lát.

Lạc Chỉ nhắm mắt lại. Đã bốn năm thật rồi.

Cô từng dõi theo sau lưng anh bằng ánh mắt hèn mọn mà dè dặt, cho dù thực chất cô là một cô gái giỏi giang và kiêu ngạo – ít nhất trong mắt những người xung quanh, Lạc Chỉ là như thế.

Cô từng không biết bao nhiêu lần trèo lên tầng cao nhất đọc cuốn New Concept English quyển 4, chỉ vì cô giáo Tiếng Anh của họ trêu anh, bắt anh học thuộc bài khóa trong New Concept English.

Cô từng viết một quyển nhật ký chỉ xoay quanh một chủ đề. Mỗi ngày cô đi sau lưng anh vào phòng học, viết lại bao nhiêu câu miêu tả vô nghĩa, từng câu từng chữ đều ẩn hiện bóng lưng anh, bóng lưng được ánh nắng ban mai xuyên qua hành lang chiếu vào, khiến ánh nhìn của cô cũng chao nghiêng theo.

Cô từng có lần không cẩn thận đi vượt lên trước anh, vì vậy liền chậm bước chân lại, mong anh có thể đi lên phía trước mình. Cái khoảnh khắc anh thực sự vượt qua cô, trái tim giống như bị dội nước lạnh – thần thái bình thản đó, khí chất tự tin mà cứng cáp đó chẳng khác nào đang cười nhạo cô.

Cô của năm ấy, từng nhỏ bé, chật vật và dè dặt như thế.

Lạc Chỉ mở mắt. Cô hẳn đã không phụ bốn năm này.

Thực ra ngay từ lần đầu tiên chạy đến trước cửa siêu thị giải vây cho anh, cô đã mong đợi xem sau này sẽ xảy ra chuyện như thế nào. Có lẽ xưa nay cô vẫn luôn ấp ủ niềm mong đợi đó, chẳng qua là hôm ấy cô đã cho phép bản thân hành động, cho chính mình một cơ hội. Sự thật chứng minh, mấy lần tình cờ gặp gỡ đều cho cô cơ hội đến gần anh, cô không hề né tránh, nhưng trên thực tế phải biểu hiện ra sao thì chính cô cũng không biết.

Chỉ là cô nghĩ, cứ từ từ đến gần như vậy, có lẽ anh... sẽ thích cô.

Thực ra cô vẫn có tự tin. Tuy cô đã từng dõi theo bóng lưng anh một cách hèn mọn, nhưng cô chẳng bao giờ nghi ngờ về giá trị của bản thân mình. Rõ ràng là cô xứng đáng được yêu.

Nhưng Lạc Chỉ chưa từng nghĩ rằng, có lẽ trong mắt anh cô cũng chẳng có gì đặc biệt, cho dù mọi hành động của cô vẫn luôn cố gắng ra vẻ đặc biệt.

Trong rất nhiều cuộc nói chuyện, nếu đối phương không phải anh, có lẽ cô sẽ im lặng mỉm cười, né tránh tất cả những chủ đề có thể gây phiền phức. Nhưng trước mặt anh, cô luôn cố gắng tỏ ra mồm miệng hoạt bát, cố gắng khiến anh cười khi nghe cô nói.

Lạc Chỉ tự nhắc nhở mình, không nên hết lòng thể hiện bất cứ điều gì. Nhưng tình cảm này khiến cô chẳng thể nào làm chủ bản thân. Mà anh cũng bản lĩnh thật, có thể khiến cô nản lòng đến mức tự hứa sẽ từ bỏ, cũng có thể làm tiêu tan hết thấy giận hờn của cô chỉ bằng một tin nhắn. Mọi hành động, lời nói, suy nghĩ của cô đều bị anh dẫn dắt, bất kể là bốn năm trước hay là hiện tại.

Cô không kiểm soát được chính mình. Cô cũng muốn mình đừng cố ý làm lơ anh, đừng giả vờ không quan tâm, đừng cố tình lạnh lùng hay nhiệt tình, cũng đừng nên cố tỏ ra sắc sảo hay bình thản – thế nhưng cô không không chế được.

Tình yêu mà, nếu không thể khiến một người thành ra thế này, vậy thì sức hút của nó quá nhỏ rồi.

Dùng khí lại trở về. Nếu đã như thế, sao cô không cố “thể hiện” một lần?

“Lạc Chỉ, cố lên.” Cô khẽ nói.

Bách Lệ bỗng nhiên ngồi xuống. Lạc Chỉ giật nảy mình, nhìn lên giường trên.

“Cậu ở trên giường đấy à?”

“Ừ. Cuối tuần nào mình chẳng ngủ đến chiều?”

“Làm mình sợ chết khiếp.”

“Mình nghe thấy hết đấy nhé. Nghe thấy cậu nói chuyện điện thoại, còn cả câu ‘Lạc Chỉ, cố lên’ kia nữa.”

Mặt Bách Lệ hơi sưng, nhưng thần thái xem ra vẫn vui vẻ.

Lạc Chỉ vốn định chặn lời cô ấy bằng câu gì đó để giảm bớt sự bối rối của mình, nhưng nghĩ một lúc lâu vẫn cứng họng.

“Cậu ấy... Cậu ấy gửi tin nhắn. Mình đi xuống đây.” Cô vội vã xách túi.

Bách Lệ gật đầu, bỗng nhiên nở một nụ cười.

“Lạc Chỉ.”

“Ơi?”

“Cố lên.”

Sống mũi Lạc Chỉ cay cay, nước mắt tích tụ từ lâu bỗng trào ra, rơi xuống mu bàn tay. Cô gật đầu, cho dù Bách Lệ không hề trông thấy.

-Hết

24. Chương 23: Lãng Mạn - Nghĩa Là Không Có Về Sau

Thịnh Hoài Nam đứng trước cổng đợi cô, ánh nắng mùa thu phủ lên dáng anh một quang sáng rực rỡ.

“Lúc này cậu đang làm gì thế? Ăn khoai tây chiên à?”

Lạc Chỉ ngược mắt nhìn anh. Chàng trai trước mặt cô tuần tú, nho nhã là thế, bước đi lúc nào cũng rất thông dong, gương mặt ôn hòa, khí chất cao quý.

Cô thoả mái thường thức nét đẹp đó, mãi cho đến khi đối phương tỏ ra bối rối mới thôi.

“Chưa, đang để bụng làm thịt cậu đây.” Lạc Chỉ mỉm cười rạng rỡ.

Vẫn là quán cà phê trong trường học, cô chọn chỗ ngồi sáng sủa gần cửa sổ.

“Nơi này được chứ? Ánh nắng đẹp thế này, đừng lãng phí.” Lạc Chỉ hỏi.

“Được, mình cũng thích mà.”

Người phục vụ uể oải đứng bên chiếc bàn: “Hai người gọi đồ ăn hay đồ uống?”

“Cậu muốn ăn gì?”

“Mỳ canh xương, rau củ chiên giòn và một cốc sữa bò nóng.” Cô gọi mà không buồn xem thực đơn.

“Vậy tôi cũng thế.” Thịnh Hoài Nam cũng gấp cuốn thực đơn lại.

Nữ phục vụ tóc ngắn cứ như người không xương, chỉ khẽ ừm một tiếng ra hiệu đã nghe thấy, sau đó uốn éo rời đi.

Chưa đầy hai phút sau, bộ đồ ăn đã được xếp lên bàn.

Trong lúc đợi thức ăn, Thịnh Hoài Nam rút đĩa ra, ngó nghiêng một lúc rồi chợt bật cười như thể chợt nghĩ ra chuyện gì đó.

“Tiếc là không phải ba chiếc.” Lạc Chỉ nắm ngay lấy cơ hội, buột miệng nói.

Anh ngẩng đầu tò mò, “Sao cậu biết?”

“Biết gì cơ?” Cô nhìn lại anh bằng ánh mắt vô tội.

Hồi lớp Mười Lạc Chỉ nghe nói Thịnh Hoài Nam ngày nào cũng dùng ba chiếc đĩa ăn cơm. Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt, chẳng qua là anh rảnh quá, muốn thử thách bản thân mà thôi. Anh đã tập được cách ăn cơm bằng tay trái, cho nên tiếp theo muốn thử dùng ba chiếc đĩa.

Cô mới chỉ nghe đồn thể chứ chưa chứng kiến bao giờ. Nhưng cô đã từng thấy đĩa của anh. Có hôm giáo viên chủ nhiệm giữ cô lại để nói chuyện nên cô xuống căng-tin rất muộn. Ăn cơm xong lúc rời đi, cô nhìn thấy trên chiếc bàn bên trái phía trước có để bốn chiếc đĩa ăn, bên trên là ba chiếc đĩa nhựa màu trắng.

Cô vội vàng cúi đầu thắt lại dây giày, không muốn để các bạn học đang đi tới đi lui bắt gặp mình đang ngẩn ngơ. Khi bê đĩa ăn tiến về chỗ ghế ngồi, cô không hề chú ý đến bốn cậu bạn ngồi bên trái phía trước.

Cô không nhìn thấy.

Trưa ngày hôm sau, một mình cô ở trong căng-tin âm thầm lấy đi ba chiếc đĩa. Lúc ăn cơm cô vẫn dùng hai chiếc đĩa như thường lệ, nhưng lại lén đưa mắt nhìn nam sinh ngồi bên kia chiếc bàn, sợ bị người ta nhận ra sự khác thường nên lòng lo ngay ngáy. May mà anh ăn xong là rời đi ngay, mấy chiếc bàn xung quanh cũng vắng hẵn, bấy giờ cô mới trịnh trọng lôi ba chiếc đĩa ra thử, vụng về tới mức làm cơm dính đầy mặt rồi lại cười ngốc nghếch một mình. Đúng là rất thú vị. Liệu khi luyện tập, anh ấy có khiến mình lấm

lem như chú mèo trước mặt các bạn học không? Cô cầm khăn giấy lau sạch mặt rồi nằm bò ra bàn, lặng lẽ suy nghĩ.

“Hồi học cấp Ba, mình đã từng khổ luyện ăn cơm bằng ba chiếc đũa. Nhưng còn chưa luyện thành đã bị mẹ mắng té khói, bảo mình không ăn uống cho tử tế.” Cô ra vẻ hồi tưởng, mắt dán chặt vào vỏ giấy của đôi đũa.

Thịnh Hoài Nam bật cười vui vẻ, “Hồi cấp Ba cậu cũng luyện ăn bằng ba chiếc đũa? Haha, mình cũng thế.”

Lạc Chỉ làm bộ rất kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn anh, “Hả?”

Thịnh Hoài Nam cười, đưa tay vuốt nhẹ từng vòng quanh chiếc cốc, “Trời ạ, thú vị thật đấy. Đúng là không thể ngờ được.”

Mỳ được bưng ra, canh xương màu trắng sữa làm người ta nhẹ nhõm. Nửa quả trứng gà, hai miếng thịt lợn, vài cọng rau xanh – món mỳ Nhật của trường cũng chỉ làm được đến mức này thôi.

Thế nhưng sắc mặt Thịnh Hoài Nam dường như hơi khó coi. Cô nhìn sang, hai miếng thịt trong bát anh toàn là thịt mỡ.

Cô bật cười.

“Cậu ghét thịt mỡ à?”

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, rồi gật đầu đầy bất lực.

“Mình cũng ghét thịt mỡ, giờ thì đỡ hơn rồi.”

“Thế à? Hình như phần lớn con gái đều ghét thịt mỡ. Con trai ghét thịt mỡ như mình lại khá ít.” Thịnh Hoài Nam ngại ngần gãi đầu.

Lạc Chỉ cười ngây ngô, bộ dạng như thể đang chìm trong hồi ức.

“Hồi nhỏ khi mình tới nhà người khác dùng bữa, lúc nào cũng có người gấp đồ ăn cho mình, tuy miệng nói cảm ơn nhưng mình thấy rất khó xử, vì thực ra những món đó mình đều không thích ăn. Hành, gừng băm trong các món xào chín và thịt mỡ mình cũng không dám nhở ra bàn mà thường nhân lúc người ta không chú ý lén nhè vào tay, sau đó để trên thanh ngang dưới gầm ghế ngồi, đợi khi ăn xong lại âm thầm xử lý. Có lần bị người ta phát hiện ra, vì mình bày đầy ra thanh ngang, thịt mỡ được xếp gọn ghề thành hàng.”

“Cậu nói thật đấy à?” Thịnh Hoài Nam chưa bao giờ kích động đến thế.

“Tất nhiên là thật rồi. Mọi người cười phá lên, chẳng buồn mắng mình nữa, lúc đó mình còn mặt dày nịnh cô chủ nhà đó nữa.”

“Nịnh thế nào?” Nét mặt anh trông có vẻ rất mong chờ.

Cô biết anh đang chờ xem câu trả lời có thể trùng hợp đến mức nào.

“Người lớn hỏi mình, sao lại xếp ngay ngắn thế? Mình bảo, là do cô thái độ quá, miếng thịt mỡ nào cũng to như nhau, nếu không sao cháu xếp gọn...”

Thịnh Hoài Nam cười đến mức không nói nổi, liên tục khoát tay với cô.

“Không được, không được rồi, thực sự quá trùng hợp. Cậu biết không? Hồi nhỏ mình cũng y như cậu! Mình cũng xếp đầy thanh ngang dưới ghế nhà người ta. Thậm chí, mình cũng nói với cô chủ nhà như thế... Ôi trời ơi...”

Thịnh Hoài Nam nhớ lại, gương mặt anh bừng lên vì kích động, nhìn cô với vẻ vô cùng mừng rỡ, đôi mắt ngời sáng như thể đã gặp được tri kỷ. “Khéo thì khéo thật, nhưng cũng không có gì lạ.”

“Ý cậu là sao?” Khi Thịnh Hoài Nam nhướn mày, trên trán sẽ xuất hiện những nếp nhăn nhỏ, rất đáng yêu.

“Thế giới này quá rộng lớn. Dù cậu cảm thấy bản thân mình xuất sắc, đặc biệt, cá tính hay biến thái, u ám, vô lương tâm đến đâu, cậu cũng sẽ không bao giờ đơn độc. Vì trên đời này không có chuyện gì là duy nhất.”

Hướng hồ cô đã cố ý tạo ra sự trùng hợp, loại bỏ mọi điều duy nhất của anh.

“Nói vậy thật mất hứng quá. Những cô gái luôn khao khát tìm được chàng hoàng tử độc nhất của mình nghe vậy sẽ giận lắm đấy.”

“Đó cũng là vì thế giới quá rộng lớn, còn chúng ta chỉ chiếm một khoảng không gian và thời gian rất nhỏ bé nên không biết liệu có gặp được nửa kia của mình ở quãng đường phía trước hay không, cũng không biết người mà mình đã nhẫn nại chờ đợi đó rốt cuộc có phải là tình yêu đích thực. Huống hồ, cho dù sau này nhận ra mình đã lầm, thì trước đó cậu cũng đã dành trọn tình cảm cho người ấy. Cứ thế, người ấy bỗng đứng trở thành duy nhất trong lòng cậu. Sự cố chấp này là tự chúng ta tạo ra, vốn chẳng liên quan gì đến người kia hết.”

“Chỉ vì mình gặp và yêu người ấy nên người ấy mới là duy nhất?” Hình như anh rất hứng thú.

“Gặp được là tốt rồi.” Lạc Chỉ khẽ bổ sung, cô cảm thấy chủ đề này hơi nặng nề, không muốn tiếp tục nữa.

Thịnh Hoài Nam khép hờ đôi mắt, nhìn ra ngoài khung cửa sổ, dường như anh đang nghĩ tới chuyện gì đó, khóe môi hơi nhếch lên.

Đúng là đẹp trai thật, Lạc Chỉ nghĩ, cô cúi đầu, thẹn thùng cười trộm.

“Nhưng nhắc đến cuộc gặp bất ngờ... Hồi còn rất nhỏ mình đã từng thích một cô bé.” Thịnh Hoài Nam đột ngột chuyển chủ đề, gương mặt anh đầy vẻ đắc ý, điệu bộ rất đáng yêu, khiến người ta muốn véo cho mấy cái.

Một Thịnh Hoài Nam đơn giản, cởi mở như thế khiến Lạc Chỉ hoài nghi người cô đang gặp liệu có phải là cậu học sinh cấp Một mặc sơ mi trắng năm xưa? Điểm khác biệt duy nhất chỉ là chàng trai hiện giờ không đeo khăn quàng đỏ mà thôi. Cô bỗng nhớ đến một ngày trước kia, khi Giang Bách Lệ vừa khóc vừa cười nói với cô rằng nụ cười của Qua Bích khi ấy ngây thơ như một đứa trẻ.

Bất cứ ai trông thấy cũng động lòng.

“Đúng là trẻ lên ba thế nào, người về già thế nấy. Bé tí mà đã “mê gái” rồi.” Cô nói.

Thịnh Hoài Nam không đáp trả, chỉ lúng túng gãi đầu: “Mình nói thật mà, mình cũng không biết vì sao lại chợt nhớ đến cô ấy, lạ thật đấy.”

Anh dừng lại trong chốc lát rồi nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt có chút lạ lùng.

“Sao vậy?”

“Ngày bé mình thường theo bố mẹ đi công tác, thành phố nào cũng đi qua rồi, cả các cơ quan, đơn vị thậm chí là vùng nông thôn. Ha ha, chắc cũng được coi là người từng trải,” Thịnh Hoài Nam mỉm cười, “Nhưng mình không nhớ rõ đã từng gặp ai, từng đến những chỗ nào... Ký ức ngày bé rất lộn xộn.” “Mình cũng vậy.” Lạc Chỉ tiếp lời, cổ vũ anh nói tiếp.

“Cậu cũng thường theo bố mẹ đi khắp nơi?”

Cô cũng người trong chốc lát rồi khẽ gật đầu.

Thực ra không phải vậy, so với cuộc sống nhung lụa của bố mẹ anh, cô và mẹ chỉ là dân tha hương.

“Nhưng mình lại nhớ có một lần tới dự đám cưới của một người họ hàng. Cậu biết đấy, trẻ con rất thích góp vui chứ chưa chắc đã thật sự hiểu đám cưới là gì. Hình như cô dâu trong đám cưới đó đi du học nước ngoài về nên cách tổ chức không giống với truyền thống tới khách sạn ăn uống mà rất giống hôn lễ trên TV: bãi cỏ ngoài trời, bóng bay, bàn ăn màu trắng... Tất nhiên mình đoán đó là sự tưởng tượng của cô dâu, trên thực tế bãi cỏ thì bẩn thỉu, bàn ăn phủ vải đỏ, ngô không ra ngô, khoai không ra khoai. Nhưng với trẻ con thì như vậy cũng đủ thú vị rồi. Bọn mình chơi bóng rổ cho trẻ em trước rồi chơi đồ hàng, công chúa, kỳ sĩ, đại ma vương, hiệp khách, cách cách, giáo chủ tà giáo gì đó. Cậu đừng cười mình, cậu có thể coi nó là trò game nhập vai bản người thật thôi mà...”

Lạc Chỉ bật cười: “Hồi nhỏ mình cũng thích chơi như thế, lúc đó mình luôn cho rằng mình sẽ lấy anh Ikkyu*.”

“Anh Ikkyu là của Sayo*.” Anh nhìn mặt trêu cô.

“Không phải, là của Ninagawa Shinemon*.”

(*Các nhân vật trong game nhập vai Ikkyu của Nhật Bản.)

Về ngõ ngang trên gương mặt anh khiến cô bật cười thành tiếng.

“Dù sao lúc đó mọi người còn chưa học tiểu học, có trẻ con cũng là chuyện thường tình. Có mấy cô bé còn ầm ĩ đòi chơi cùng, đám con trai đành nhường họ, cho họ cùng chơi đồ hàng. Khi ấy mình nhìn thấy một cô bé con lạ mặt yên lặng ngồi một góc, trên cánh tay trái... đeo băng tang, có vẻ là bố mất. Nhưng cô ấy không hề tỏ ra đáng thương mà nét mặt như đang nghĩ chuyện gì đó. Lúc ấy mình rất thích lo chuyện bao đồng, mình cảm thấy phải chăm sóc tốt cho mỗi người, bèn gọi cô ấy vào giữa, bảo cô ấy chơi cùng mọi người. Cô ấy ngoan ngoãn gật đầu, thế là mình...”

“Cậu?” Cô nhướn mày, nhìn anh với ánh mắt thích thú.

“Đừng nhìn mình như thế, cứ như mình làm chuyện gì bất chính ấy.”

“Bất chính hay không thì mình không biết, dù sao trông cậu mờ ám lắm.”

“Thôi đi!” Thịnh Hoài Nam đỏ mặt, “Trong trò chơi đó mình là hoàng thượng, mình muốn cô ấy vui nên đã kéo dài giọng và nói to... Phụng thiên thừa vận, trăm muốn cưới nàng.”

Lạc Chỉ ngẩn người. Cô không cười phá lên như anh tưởng, nụ cười của cô rạng rỡ nhưng chẳng có âm thanh, đôi mắt lấp lánh như ánh mặt trời giữa hồ nước trong vắt.

“Bọn mình chơi trò hoàng cung, là hoàng cung. Tất nhiên thái giám cũng do một mình mình sắm vai, bọn họ quá ngốc, không phối hợp được.” Thịnh Hoài Nam giải thích, gương mặt càng lúc càng đỏ.

Lạc Chỉ vẫn mỉm cười, gắng che đi hốc mắt đang ửng đỏ của mình.

“Sau đó mấy đứa con gái buộc bóng bay trong đám cưới mà người lớn chia cho trẻ con chơi lên bím tóc cô ấy, rồi nhặt rất nhiều dải lụa màu và vật trang trí ở dưới đất đem gắn lung tung hết lên vai cô ấy. Giờ nhớ lại thì đúng là xấu chết đi được.”

“Thế rồi hoàng đế cử hành đại hôn.”

“Trùng hợp ở chỗ đó cũng là lúc lễ cưới bước vào phần cao trào, trước sân khấu chính ở phía xa, chú rể và cô dâu đang đọc lời thề dưới sự dẫn dắt của vị MC ồn ào.

Do đó, họ đọc câu nào, bọn mình đứng xa cũng học theo câu đó. Có rất nhiều từ ngữ mình nghe không rõ, cũng không hiểu, cô ấy lại biết không ít nên đã thì thầm bên tai mình, chỉ mình cách nói. Hoàng đế và hoàng hậu mặc “áo gấm lụa là”, đọc lời thề kiểu Tây, chính thức trở thành phu thê.”

“Trò chơi cứ thế diễn ra, mấy cậu nhóc khác cũng nắm được chiều hướng câu chuyện, chúng đều tự cảm thấy mình mới là hoàng đế, thế là bọn mình nội chiến. Trong tay đứa nào cũng cầm vũ khí như gỗ hay bảo kiếm, kết quả lại đánh nhau thật, chân mình cũng bị xây xước. Mấy thằng con trai hè nhau áp giải mình vào đại lao mà thực chất chính là vũng nước bên cạnh thảm cỏ. Bọn nó thật sự muốn đẩy mình xuống, thằng to con nhất không biết có phải xem quá nhiều phim không mà nằng nặc đòi túm chặt đầu mình rồi dìm xuống nước. Những đứa khác nhất gan nên bật khóc vì sợ. Đột nhiên cô bé làm hoàng hậu xông lên, đẩy thằng to con đó xuống nước từ phía sau.”

“Lần đầu tiên mình thấy con gái giỏi đánh nhau như thế, lúc chơi thì nho nhã yếu đuối, tới khi nổi cáu lại ghê gớm đến vậy. Hai đứa mình đấu với bốn thằng con trai, cuối cùng lại chẳng hề bị thiệt.”

Thịnh Hoài Nam nói rồi bật cười, anh ngược nhìn phía đối diện thì phát hiện Lạc Chỉ đang nghịch cổ nước, nét mặt rất nghiêm túc.

“Thực ra thằng mập bị đẩy xuống nước là một đứa nhát cáy, nó khóc lên khóc xuống rồi chạy đi mách bố mẹ. Chỗ bọn mình nhanh chóng trở thành tâm điểm, từng cặp phụ huynh vây quanh. Bố mẹ cậu ta trừng mắt nhìn một vòng rồi lao về phía cô bé kia. Đương nhiên là mình... mình khăng khải đứng trước mặt cô ấy, nói rằng mình đã đẩy người ta, cô bé như cô ấy sao khỏe như thế được.”

Thịnh Hoài Nam thở dài: “Bố mẹ mình... cũng thuộc dạng nhân vật có máu mặt, hai phụ huynh kia không dám làm gì mình, nên một mực cho rằng mình không hiểu chuyện, người bắt nạt con trai họ chắc chắn là cô bé kia.”

Lạc Chỉ từ tốn hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chú Trịnh, thư ký của bố mình đứng ra giải vây, bố mẹ thẳng mập kia mắng vài câu, tất nhiên cũng không thể ra tay với bé gái đó. Chuyện đã được bỏ qua như thế, những đứa bé khác cũng được người lớn đưa về tiệc rượu. Chú Trịnh cũng dẫn mình đi, mình bị chú ấy lôi đi được vài bước thì đột ngột ngoảnh đầu nhìn lại. Chỉ còn cô ấy lẻ loi một mình đứng nguyên ở chỗ cũ.”

“Mình... xin chú Trịnh cho mình nói với cô ấy vài câu, hứa sẽ quay về bàn tìm chú ấy ngay. Chú ấy cảm râm một lúc rồi cuối cùng cũng đồng ý, mình quay lại nắm tay cô bé kia... Mình...”

Lạc Chỉ im lặng chăm chú nhìn anh, đôi mắt cô lung linh sáng.

Giờ nhớ lại mình không hiểu sao ngày bé lại lưu manh thế. Mình nói “Vừa rồi cảm ơn cậu nhé, đúng là rất thú vị. Thực ra lễ cưới vẫn chưa được hoàn thành, ban nãy bị mấy đứa trẻ con làm loạn cả lên, mình thấy cô dâu chú rể đứng trên bục vẫn còn thiếu một bước nữa, hai chúng ta cũng chưa làm!”

“Mình liền... thơm cô ấy một cái thật mạnh.”

“Rồi mình chạy mất.”

“Sau đó thì sao?” Cô vừa cười vừa hỏi.

“Không có sau đó nữa. Hình như cô ấy đi trước, lúc tàn tiệc rất hỗn loạn, mình không tìm thấy cô ấy. Tới giờ ngay cả hình dáng cô ấy ra sao mình cũng không còn nhớ nữa, cũng chưa từng gặp lại.”

“Lãng mạn quá.” Cô cúi đầu và khẽ nói.

“Hả? Sao lại lãng mạn?” Thịnh Hoài Nam ngạc nhiên hỏi.

“Lãng mạn – nghĩa là không có về sau.” Lạc Chỉ nhìn vào mắt anh, trịnh trọng nói.

-Hết

25. Chương 24: Về Sau

Nghe Lạc Chỉ nói xong, Thịnh Hoài Nam mỉm cười, nghiêng đầu nhìn cô.

Cậu không hiểu đâu. – Lạc Chỉ thở dài. Thứ gọi là lãng mạn, thường chỉ có người ngoài cuộc mới trông thấy mà thôi.

Đó là một cuộc gặp lãng mạn trong thời thơ ấu của Thịnh Hoài Nam. Một cô bé con trầm lặng, một người về sau không còn gặp lại nữa.

Nhưng với Lạc Chỉ thì không phải thế. Đó là lần gặp gỡ đầu tiên của cô và anh. Cô mãi mãi là nhân vật trong câu chuyện lãng mạn nhưng không có duyên phận đó.

Cô gánh chịu tất cả những gì mang tên “Về sau”.

Vì sau này cô biết được, hôm đó trên danh nghĩa là mẹ đi dự lễ cưới của con trai lãnh đạo phân xưởng, nhưng trên thực tế là mang theo rượu Mao Đài cùng một bộ sách bách khoa toàn thư thiếu nhi, đi xin bố của Thịnh Hoài Nam giúp mẹ cô đòi tiền tử nạn của bố.

Vì sau này, khi cô nhìn mẹ chào mẹ của Thịnh Hoài Nam, trong mắt người phụ nữ kia có sự khinh miệt không hề che giấu.

Vì sau này, cô vẫn còn nhớ ánh hoàng hôn rực rỡ phủ lên lưng anh, thứ ánh sáng khiến đôi mắt cô đau nhói.

Khi đó, cô lạc lõng ngồi một mình nơi bậc thang, dường như vẫn có thể cảm nhận được mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay của mẹ. Lạc Chỉ ngẩng đầu trông lên cao. Bầu trời xanh biêng biếc, những áng mây xếp chồng

chất như vảy cá, trôi mãi về tận phương xa. Cô nhìn rồi lại nhìn, bỗng dưng rất muốn nói với mẹ, mẹ ơi, tiền đó chúng ta không lấy nữa có được không?

Không lấy tiền. Là tự chúng ta không cần, chứ không phải là vì họ không cho.

Nếu như thế, cô sẽ không cần phải khóc.

Ngẩng mãi đến khi mỏi cổ, bỗng nhiên bầu trời trước mắt bị một gương mặt che khuất.

Cậu bé con ấy nở nụ cười sáng như ánh dương, vui vẻ hỏi cô, “Cậu tên gì? Mình là Thịnh Hoài Nam. “Nam” trong “phương Nam“. Mẹ mình là người miền Nam, nhưng mình là con trai phương Bắc đấy nhé. Ai cũng nói tên mình rất hay.”

Cô chưa kịp trả lời, cậu ấy đã nói tiếp, “Sao lại ngồi đây một mình? Đám con gái đang chơi ở kia kìa, cậu cũng qua chơi đi.”

Sau đó cậu ấy nói, “Phụng thiên thừa vận, trăm muốn cưới nàng.”

Lớn lên rồi Lạc Chỉ mới hiểu, giao tiếp là một việc rất quan trọng, những câu nói có duyên có thể lấp đầy khoảng trống giữa người với người, khiến những mối quan hệ bớt phần lạnh nhạt.

Suốt thời thơ ấu trống vắng, cũng vì chút “bớt phần lạnh nhạt” ấy mà cô dám làm trái lời mẹ dặn, gan dạ đối đầu với nắm đấm của lũ con trai. Mình cũng có thể giờ nắm đấm, hùng hùng hổ hổ, giao mọi thứ sau lưng cho người bạn không hề quen biết. Cảm giác đó giống như được trở thành diễn viên điện ảnh, làm lộ ra một khoảng trời sáng bừng trong quãng thời gian dài phủ đầy mây đen của cô.

Cậu ấy nói, “Cậu giỏi thế, đánh còn mạnh hơn con trai.”

Cậu ấy nói, “Đừng sợ, nhớ đừng nói là cậu đẩy nó.” Cậu ấy nói, “Lúc này cô dâu chú rể đã làm một chuyện, chúng mình cũng phải làm, thế mới tính là đã cưới nhau.”

Cậu ấy nói, “Đừng quên mình nhé. Mình ra chỗ chú Trịnh một lát, lúc nữa quay lại tìm cậu.”

Có câu hát thế nào nhỉ? Một thoáng người lung linh tỏa sáng, là một đời mê muội của em.

Mẹ Lạc Chỉ không tặng được quà. Cái phương pháp vụng về này vốn chẳng có khả năng thành công. Một tay mẹ xách túi quà nặng, một tay vội vã dắt Lạc Chỉ đi. Suốt đường Lạc Chỉ không thể yên lòng, ngập ngừng mãi mới nức nở nói, “Mẹ ơi, chúng ta đợi lễ cưới kết thúc rồi hãy đi được không? Con sợ cậu ấy không tìm được con.”

“Cậu ấy tên là Thịnh Hoài Nam.”

Mẹ nhìn cô, trong đôi mắt như có sóng cuộn.

“À, con trai nhà họ.” Mẹ cười, nụ cười buồn đến vô hạn.

Sau đó mẹ dắt tay cô kiên quyết bỏ đi.

Hôm sau mẹ lại đưa cô đến một khu nhà lớn. Mẹ vào trong, gửi cô cho bà văn thư già. Cô ngậy thơ hỏi bà, “Bà có biết một bạn nam tên Thịnh Hoài Nam không? Cậu ấy đẹp lắm, rất nhiều người biết cậu ấy.” Bà cụ nhìn cô trả lời, “Biết. Bảo mẹ cháu đưa cháu đến nhà trẻ này là sẽ gặp được cậu ấy.”

Cô ngốc nghếch tin là thật, chạy vội vào trong nói với mẹ, đúng lúc thấy mẹ đang khóc lóc cầu xin một người phụ nữ. Cô đã gặp người đó rồi. Đó là mẹ của Thịnh Hoài Nam.

Lạc Chỉ chẳng nghe thấy họ nói gì. Cô lén bỏ ra ngoài, không nhắc đến chuyện nhà trẻ nữa. Cô cũng chẳng bao giờ nhắc đến ba chữ “Thịnh Hoài Nam“. Đó là con trai nhà họ. Mẹ nghe nói đến nhà họ, sẽ giận đến run người.

Nhưng cho dù không hề xuất hiện, bóng dáng người ấy vẫn đan xen vào mười một năm thanh xuân của Lạc Chỉ.

Chỉ là, mười một năm này đã chẳng còn hơi ấm của thuở đầu gặp gỡ. Anh trở thành một thước đo của nỗi hận, trở thành lối tắt duy nhất giúp cô trả lại sự uất ức của mẹ năm xưa.

Bốn năm sau đó, anh xuất hiện, vùi tình cảm của cô vào đất bụi, làm nở ra một đóa hoa bé nhỏ.

Tất cả những điều này đều là chuyện về sau. Nhưng anh lại không hề biết về sau thế nào.

Thịnh Hoài Nam quơ tay, kéo cô trở về với hiện thực. Lúc này đồ ăn đã được dọn lên.

Anh chỉ vào bàn, “May mà mấy món này không có thịt mỡ. Mấy miếng thịt mỡ kia lát nữa mình sẽ để vào thanh ngang dưới gầm ghế. Cậu thấy sao?”

Anh tỏ ra rất vui vẻ vì sự trùng hợp giữa họ.

Còn cô là cố ý. Từ đầu đến cuối đều là cố ý. Người đặt thịt mỡ lên thanh ngang dưới gầm ghế là anh. Ngày trước khi lễ cưới vừa bắt đầu không lâu, ở bàn cơm, mẹ anh đang mãi khoe những câu chuyện về cậu con trai búống bình, còn cô đang ngồi ngay tại bàn bên cạnh.

Làm sao cô dám vứt thịt đi? Cho đến giờ, khi ăn hai món đáng ghét là hành và thịt mỡ, cô chẳng bao giờ nhai, luôn cố gắng nuốt xuống như nuốt thuốc.

Cô nhìn anh qua kẽ hở giữa những sợi mì, cúi thấp đầu, một giọt nước mắt bỗng rơi vào trong bát.

“Có điều, thật cảm ơn cậu.”

Thịnh Hoài Nam ngạc nhiên vì câu cảm ơn không đầu không cuối của cô.

“Cảm ơn gì?”

“Cảm ơn đã mời mình ăn.”

Cảm ơn cậu đã nhớ kỹ như thế, để mình biết rằng lễ cưới nho nhỏ giữa chúng ta năm đó không phải một giấc mơ.

Lúc ra khỏi quán cà phê đã là một giờ chiều. Vốn đã bước đi, anh lại chợt quay đầu, lên đặt hai miếng thịt mỡ lên thanh ngang dưới gầm ghế, sau đó rất tự nhiên kéo tay cô chạy vội ra khỏi cửa tiệm.

Lạc Chỉ đang đỏ bừng mặt, chợt trông thấy Trương Minh Thụy đang bước ra từ nhà ăn số ba.

Trương Minh Thụy cũng nhìn thấy họ, không bắt chuyện cũng không cười, chỉ ngoảnh nhìn tấm kính trên cửa, một lát sau thì đi vào.

Cô quay đầu nhìn Thịnh Hoài Nam đang đi bên cạnh. Tay phải của anh có đôi lần không cẩn thận chạm vào tay trái cô. Lạc Chỉ bỗng đứng hoảng hốt, vội dút tay trái vào túi áo.

Lúc anh đưa cô về ký túc, cô bước đi rất kiên quyết, không hề có sự lưu luyến trước kia.

Từ trước khi xóa bỏ xích mích đến sau khi gặp lại đã có bước tiến triển lớn đến vậy, nhưng lần này Lạc Chỉ chẳng thấy có mấy cảm giác thành tựu. Cô thậm chí còn cảm thấy buồn.

Cô quả thật đã dùng hết tâm sức để bịa ra những điều trùng hợp, đổi được sự hứng thú của Thịnh Hoài Nam. Ở cổng ký túc, lần thứ hai anh nói với cô, “Thời cấp Ba không quen biết cậu, thật là đáng tiếc.”

Lần này Lạc Chỉ thấy được sự chân thành rõ nét trong nụ cười của anh.

“Ừ, mình cũng thấy đáng tiếc.” Cô trả lời.

Anh cười, coi đó là câu đáp khách sáo của cô. Nhưng anh mãi mãi sẽ không biết được, trong suốt buổi nói chuyện hôm nay, đó là câu duy nhất cô nói thật. Cô tạo ra một vở kịch, nhưng chính mình lại không thể nhập tâm vào vai diễn. Điều khiến Lạc Chỉ thấy tiếc nuối nhất, đó là cô đã bỏ lỡ mất niềm ngạc nhiên đầy vui sướng của Thịnh Hoài Nam khi nhận ra bao sự trùng hợp trong câu chuyện. Bởi vì cô đã biết trước, biết trước tất cả rồi.

Nếu đây không phải một màn kịch được sắp đặt, nếu cô thực sự tình cờ quen biết Thịnh Hoài Nam ở trường đại học, rồi tình cờ nghe được câu chuyện “Phụng thiên thừa vận”, thì nhất định sẽ mừng rỡ mà nhảy dựng lên, nói, “Hóa ra, hóa ra chính là cậu. Bái kiến hoàng đế bệ hạ. Ngài đã diệt hết phản tặc chưa?”

Như thế ắt hẳn sẽ vui lắm. Niềm vui đến từ sâu trong tim, không cần có chút giả dối nào. Chứ không phải như bây giờ, ngồi trong ký túc, cẩn thận tính toán xem biểu hiện của mình rốt cuộc có thể khiến anh động lòng hay không.

Cô không hợp làm người theo đuổi. Cô đổ kị với anh suốt mười một năm, hèn mọn mà dỗi theo anh suốt bốn năm, nhưng chưa từng nghĩ rằng bản chất quan trọng nhất nằm sâu bên trong cô lại là sự kiêu ngạo.

Cô kiêu ngạo. Từ chuyện gia đình đến việc học hành cho đến chuyện tình cảm, cô luôn bị giằng xé, bước đi nào cũng được tính toán dựa theo sự kiêu ngạo của bản thân, để có thể đi mà luôn ngẩng cao đầu nhìn về phía trước.

Nhưng có lẽ điều đó chỉ là bởi anh luôn ở phía trước cô mà thôi.

-Hết

26. Chương 25: Đỗ Quyên Đỗ*

“Lần trước cậu hỏi cậu ấy sống có tốt không hả? Nói cho cậu biết, cậu ấy sống rất tốt, hơn nữa hình như còn thích một cô gái, chắc họ sắp hẹn hò rồi.”

“Không thể nào.”

“Hứa Nhật Thanh, mình không biết cậu lại cố chấp thế đấy.”

“Không phải mình cố chấp. Rốt cuộc cậu muốn mình phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Dù mình có sai khi coi cậu là câu nôi để tiếp cận cậu ấy, nhưng cậu ấy thì trong sạch lắm chắc?”

“Trong sạch?”

Trương Minh Thụy nhìn cô gái đang tức giận vì ầm ức, “Đừng bảo mình là cậu ấy dụ dỗ cậu đấy nhé.”

Anh cũng không biết rốt cuộc bản thân mình muốn có được câu trả lời khẳng định hay phủ định.

Thế nhưng cô chỉ khẽ mấp máy môi, buồn bã cúi đầu.

“Cậu muốn nghĩ sao thì tùy, mình không nói rõ được. Dù sao cậu cũng không hiểu được đâu.”

Trương Minh Thụy bỗng thấy rất chán, cô gái đối diện hình như không còn là Hứa Nhật Thanh xinh đẹp phóng khoáng thuở đầu nữa.

“Cậu tỉnh táo lại đi được không? Sao lại ngốc thế! Cậu ấy không thích cậu, sao cậu phải tự làm khó mình? Mình không ngờ cậu ngốc đến thế.”

Hứa Nhật Thanh bắt đầu kích động, nói năng lộn xộn: “Trương Minh Thụy, mình biết cậu thấy mình vô lý. Nhưng cậu không hiểu, rất nhiều chuyện cậu không thể cảm nhận được, rất nhiều cảm giác không thể bày tỏ rõ ràng. Mình biết, mình biết cậu ấy có thích mình. Dù tình cảm đó có là đùa giỡn, thì nó cũng đã từng hiện hữu chứ không phải là mình tưởng tượng. Dù cậu ấy chưa từng nói gì, dù mình không biết cậu ấy có thật lòng không, nhưng đúng là cậu ấy... cậu ấy đã khiến mình hiểu lầm, chính cậu ấy khiến mình không sao buông tay được. Bản thân cậu ấy lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Mới được bao lâu mà cậu ấy đã thích cô gái khác rồi? Con gái khoa Kinh tế ư? Cậu chắc chứ?”

“Cậu nói lung tung gì thế?”

Trương Minh Thụy đứng bật dậy, anh cảm thấy mình vừa hiểu, lại vừa không hiểu gì.

Anh bỏ mặc Hứa Nhật Thanh ở căng-tin, vừa ra ngoài thì trông thấy Thịnh Hoài Nam và Lạc Chỉ sóng bước bên nhau.

Lạc Chỉ cúi đầu, làn tóc khẽ bay trong gió, nụ cười duyên dáng nhưng chẳng giấu được vẻ ngượng ngùng. Thịnh Hoài Nam đi bên cạnh cùng cúi đầu, bước đi thong thả, nét mặt vô cùng tươi tắn. Trông rất xứng đôi.

Hứa Nhật Thanh xinh hơn Lạc Chỉ, nếu thay vị trí bên cạnh Thịnh Hoài Nam bằng Hứa Nhật Thanh, có lẽ sẽ càng xứng hơn. Nhưng đó là trong trường hợp cô ấy vẫn là Hứa Nhật Thanh tự tin, thẳng thắn ngày trước.

Trương Minh Thụy xoay người, đối diện với chính mình trong tấm kính ở cửa căng-tin số 3. Hồi cấp Ba anh cũng là nhân vật nổi tiếng trong trường, thành tích tốt, quan hệ tốt, tuy ngoại hình không quá xuất sắc, nhưng vẫn được người ta lịch sự gọi là “anh đẹp trai”, dù sao anh cũng là người đứng đắn và vui vẻ. Anh đá bóng cũng rất hay, mặc dù trong trận chung kết có đá phản lưới nhà, nhưng cuối cùng đã gỡ lại bằng hai quả. Nhưng vì sao những khoảnh khắc vụt sáng lộn xộn đó ghép lại vẫn không làm giảm bớt sự tự ti trong anh? Suốt một thời gian dài, vai anh lúc nào cũng rũ xuống. Trương Minh Thụy vẫn khẳng khái cho rằng anh thật lòng coi Thịnh Hoài Nam là bạn, anh không đổ kị.

Nếu có thể đảo ngược thời gian, trở lại thuở ban đầu, khi đối mặt với Hứa Nhật Thanh, anh vẫn sẽ chẳng do dự mà đồng ý với cô, “Con người cậu ấy rất tốt. Nếu cậu muốn làm quen, mình sẽ giới thiệu.”

Anh thật sự không hối hận. Rất nhiều chuyện đã được định sẵn, bất kể con người có muốn tranh giành hay trốn tránh thế nào thì định mệnh vẫn là định mệnh.

Thực ra đâu phải anh không lường trước được? “Khoa các cậu... Mình nghe nói có một người tên là Thịnh... Thịnh Hoài Nam... Đội hùng biện của khoa Luật bọn mình có đấu giao hữu với khoa Sinh học các cậu nên mình biết cái tên này.”

Lúc đó anh đã lấy làm lạ. Chẳng có ai đã tiếp xúc với Thịnh Hoài Nam lại chẳng nhớ rõ tên cậu ấy. Họ đã từng đối mặt thi tài với nhau, Thịnh Hoài Nam khiến cô có những rung động khó quên, sao có thể miêu tả qua loa, ngập ngừng ấp úng như thế?

Nhưng anh không quen nghĩ ngợi sâu xa nên vẫn nhiệt tình và thoải mái hỏi, “Đẹp trai lắm hả? Là tay sát gái hàng đầu 521 đấy?”

“Tay sát gái hàng đầu 521?”

“Biển phòng ký túc xá của bọn mình là 521*. Ha ha, lãng mạn không?”

(*Số 521 trong tiếng Trung đọc gần giống với câu “Anh yêu em“.)

Cô bật cười, nụ cười của cô làm anh nghĩ đến rừng đỗ quỳen đỏ phủ khắp núi đồi. Chẳng biết vì sao anh lại nghĩ vậy, bởi thực ra anh cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy hoa đỗ quỳen.

Anh kể với cô đủ chuyện vui trong ký túc xá, kể về người anh em tốt Thịnh Hoài Nam, kể chuyện anh cả ghen với Thịnh Hoài Nam khi theo đuổi chị dâu...

“Thực ra là bạn cùng phòng với cậu ấy, mình thấy cậu ấy cũng thường thôi,” Trương Minh Thụy lắc đầu nói, “Mình không có ý hạ thấp hay ghen tị với cậu ấy. Cậu biết đấy, khi ở chung với đám anh em, bọn con trai cũng chẳng có gì đặc biệt. Con người cậu ấy rất hiền lành, không tự kiêu, không ra vẻ ta đây. Nhưng khi ra khỏi ký túc xá, đúng là mình có thể cảm nhận được cậu ấy khác với bọn mình.”

Cô vẫn cười rạng rỡ như thế. Hoa đỗ quỳen nở hết mùa này tới mùa khác, nhưng anh lại cho rằng nụ cười đó nở rộ là vì tài ăn nói và sự rộng rãi của mình.

Mãi về sau, khi Trương Minh Thụy hoàn toàn cắt đứt quan hệ với cô, không nhắn tin, không gặp nhau nữa. Anh lần theo ID của cô trên BBS, tìm kiếm bất cứ manh mối nào cô để lại trên mạng, anh tra tên cô trên Baidu, Google mọi tin tức có liên quan tới cô, cuối cùng anh vô tình tìm được trang Blog rất bí mật và ít người ghé thăm của cô.

Mình nghe thấy tiếng hoa nở rộ.

Mình không dám đối mặt trực tiếp với người ấy. Chỉ thỉnh thoảng ngẩng lên, làm bộ như vô tình liếc qua, sau đó lại lướt đi. Không ngờ người ấy bỗng nhìn về phía mình. Ánh mắt mình khi đó vẫn hướng về phía người ấy, chẳng kịp tránh sang hướng khác. Mình biết chắc bản thân đã đỏ mặt rồi nên vội vã cúi đầu. Tới khi mình ngẩng đầu lên, người ấy đã hạ tầm mắt, chăm chú viết bài vào vở, nhanh chóng ghi lại những lời bình tranh biện ban nãy của thầy. Nhưng mình thấy khóe miệng người ấy thấp thoáng nụ cười, đẹp đến khó tin.

Người ấy trông thấy rồi, có lẽ thậm chí còn cả hiểu ý nghĩa của nó. Người ấy thông minh như vậy kia mà.

Mình nghĩ một lúc lâu, nụ cười ấy không ngừng nở rộ trong lòng mình, mang theo nhiều hàm ý khác nhau, đến nỗi tối qua khi nằm trên giường, mình thậm chí không dám chắc rốt cuộc người ấy có cười hay không?

Bóng dáng “người ấy” tràn ngập cả đoạn văn. Lúc đó, Trương Minh Thụy đã biết rõ “người ấy” là ai.

Lần đầu gặp nhau, họ ngồi cùng một chiếc bàn trong căng-tin chật ních, chiếc TV trong căng-tin đang phát MV “Hai con bướm“. Hai người đồng thời bấu môi với chiếc TV rồi cười phá lên, sau đó ngoảnh đầu nhìn nhau.

Nét mặt rạng rỡ đến vậy, quen biết nhau tự nhiên đến vậy.

Trương Minh Thụy phải nghĩ kĩ lại mới nhận ra, sự nhiệt tình của Hứa Nhật Thanh quả thực bắt đầu từ câu giới thiệu “sinh viên năm nhất khoa Sinh học”, bắt đầu từ khi anh nói “Thịnh Hoài Nam là tay sát gái hàng đầu 521“. Nhưng lúc đó làm sao anh nghĩ xa được đến thế? Họ cùng học, cùng chơi cầu lông, cùng đến chùa Hộ Quốc ăn đồ ăn vặt, đi trên đường cô còn chủ động bật ô che nắng cho anh, rồi lại lẩm bầm bảo với nước da của anh có phơi nắng hay không cũng không ảnh hưởng...

Trương Minh Thụy có nghĩ nát óc cũng không tài nào nhớ nổi ba người họ tụ tập với nhau từ khi nào. Ai bảo ngay từ đầu anh đã nói chắc như đinh đóng cột, “Thịnh Hoài Nam là anh em thân thiết của mình, muốn làm quen đâu có gì khó?”

Thực ra khi ba người ở cùng nhau, luôn là anh và Hứa Nhật Thanh nói nhiều nhất, nhưng anh cảm nhận được Hứa Nhật Thanh đang cố gắng giấu đi sự căng thẳng, từng câu từng chữ đều được trau chuốt cẩn thận, cố ý pha trò.

Tất cả đều giống hệt nhau. Trong tiết Pháp luật đại cương, khoảnh khắc nhìn thấy Lạc Chỉ, trực giác trệ của anh cuối cùng cũng bùng nổ, cho dù lớp ngực trang của Lạc Chỉ không tự nhiên bằng Hứa Nhật Thanh, cũng không thâm sâu khó hiểu bằng, nhưng anh chắc chắn mình có thể nhìn thấy Hứa Nhật Thanh từ ánh mắt của Lạc Chỉ.

Hôm ở thư viện, khi Hứa Nhật Thanh tỉnh giấc, cô nhồm người khỏi mặt bàn, chẳng hiểu sao lại đột ngột hỏi Thịnh Hoài Nam, “Này, cậu xem có phải mặt mình bị đề tới mức xuất hiện nếp nhăn không?”

Bọn họ nhìn nhau, Thịnh Hoài Nam nói: “À, không đâu.”

Tối đó Hứa Nhật Thanh liền tỏ tình, tàn nhẫn tỏ tình với Thịnh Hoài Nam qua Trương Minh Thụy. Hứa Nhật Thanh nói, “Thịnh Hoài Nam thích mình, hôm nay mình đã nhìn ra tất cả từ ánh mắt của cậu ấy. Hóa ra cậu ấy đã ngầm ra hiệu mà mình không hiểu, giờ mình hiểu rồi.”

Trương Minh Thụy pha trò một cách gượng gạo, “Buồn nôn quá đi mất. Đừng tưởng bỏ nữa bà cô à, cậu ấy ra hiệu gì cho cậu hả?”

Hứa Nhật Thanh không để bụng, chỉ cười nói: “Được, mình tự đi nói.”

Người sắp thành bạn gái của Trương Minh Thụy lại đi tỏ tình với Thịnh Hoài Nam. Anh quay về ký túc xá, chẳng nói chẳng rằng đã đâm sừng vào mắt phải của Thịnh Hoài Nam. Các anh em trong ký túc xá chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, vội vàng lôi hai người họ ra. Không ai biết lý do, mãi cho tới nay, Trương Minh Thụy cũng chưa kể cho bất cứ người nào khác ngoài Lạc Chỉ. Thế nhưng về sau, anh vẫn thẳng thắn xin lỗi Thịnh Hoài Nam, bởi vì Hứa Nhật Thanh từ đầu tới cuối chẳng thể nói ra chứng cứ nào cho thấy sự tồn tại của tình yêu trời ơi đất hỡi đó. Thịnh Hoài Nam chỉ cười nói “Không sao“.

Người ta rộng lượng, người ta không để tâm, người ta đứng trên cao nhìn Hứa Nhật Thanh hệt như nhìn một kẻ đang hoang tưởng, nói, “Cậu đừng làm âm lên nữa, tỉnh mộng thì chịu khó học hành đi. Mình không có tư cách dạy dỗ cậu thay cậu ấy, nhưng mong cậu tự trọng một chút.”

“Trương Minh Thụy, nếu không phải tại cậu...” Đó là câu nói phần uất cuối cùng Hứa Nhật Thanh để lại cho anh.

Khi anh kể cho Lạc Chỉ nghe, cô lại cười, nói: “Cô gái đó hạnh phúc thật đấy, có tài biến mọi chuyện thành những gì mình muốn thấy.”

Sau đó lại trịnh trọng nói với anh: “Trương Minh Thụy, cậu cũng là một chàng trai tốt. Cậu rất nghĩa khí.”

Anh chẳng hề nghĩa khí như cô nghĩ. Lần đầu tiên gặp Lạc Chỉ, trong đầu anh bỗng lóe lên ý nghĩ đề phòng và trả thù Thịnh Hoài Nam. Dù Lạc Chỉ là người như thế nào, ít nhất lần này anh đã chuẩn bị theo đuổi trước. Dù anh không biết suy nghĩ này có logic quái gì?

Thế nhưng hôm đó khi anh bắt gặp dáng vẻ mê muội của Lạc Chỉ trên giảng đường, anh bỗng cảm thấy xót thương.

Cô ấy là cô gái tốt, không đáng bị tổn thương bởi anh hay Thịnh Hoài Nam.

Trương Minh Thụy bắt đầu tới tập dượt cô về phía Thịnh Hoài Nam.

Anh ngoảnh đầu nhìn căng-tin, Hứa Nhật Thanh ở phía xa vẫn thẫn thờ ngồi bên chiếc bàn.

Anh biết, nụ cười của Thịnh Hoài Nam luôn mang ý tứ sâu xa. Thịnh Hoài Nam dùng ngôn từ uyển chuyển của mình nhằm giữ thể diện cho phái nữ và khéo léo “thêm gia vị” cho những chủ đề nhạt nhẽo để mọi người có thể tiếp tục nói chuyện. Khi Hứa Nhật Thanh ngủ, cậu ấy tiện tay đắp cho cô chiếc áo khoác, nhưng sẽ cẩn thận chọn đúng áo khoác của Trương Minh Thụy. Dù vậy, cậu ấy đã quên không nghĩ rằng có lẽ Hứa Nhật Thanh chỉ giả vờ ngủ. Áo khoác của ai cũng được, quan trọng là ai đắp cho cô ấy.

Nếu cô đã đưa ra kết luận từ lâu thì mọi hành động đều được cô lý giải thành có dụng ý khác. Trương Minh Thụy không muốn tiếp tục suy đoán rốt cuộc Thịnh Hoài Nam “phóng điện” bữa bãi hay Hứa Nhật Thanh tự mình đa tình?

Vậy còn bản thân anh thì sao?

Anh lạnh lùng nhìn tấm kính rồi rảo bước quay về căng-tin.

Đại sảnh trở nên vắng vẻ, thời tiết cũng đã chuyển lạnh. Hứa Nhật Thanh chỉ mặc một chiếc áo dệt kim mỏng manh, cúi đầu ngồi đó. Trương Minh Thụy cởi áo khoác khoác lên người cô. Hứa Nhật Thanh ngẩng đầu, ánh mắt thoáng ngẩn ngơ.

Sao phải làm mọi chuyện rồi tới mức này? Trương Minh Thụy cau mày nghiêng mặt nhìn cô, thở dài nói: “Cậu tự chừa lại đường lui cho chính mình đi được không? Nếu mình là đội trưởng của cậu, mình cũng sẽ không cho cậu đi thi, tới lúc tranh biện, sao cậu có thể... Hứa Nhật Thanh, cậu ấy thật sự tốt đến vậy sao? Không có được thì mất cả mạng chắc? Đời cậu không còn niềm hy vọng nào khác à?”

Hứa Nhật Thanh chậm rãi nói: “Xin lỗi.”

Trương Minh Thụy sững người hồi lâu.

“Chết tiệt! Ý mình không phải là...” Anh ngồi xuống chỗ đối diện cô: “Bao lâu nữa cậu mới hiểu ra hả? Ý mình không phải là bảo cậu từ bỏ cậu ấy, đón nhận mình. Ý mình là cậu hãy nghĩ thoáng ra, cậu phải hiểu rõ bản thân đang làm gì. Nếu không sau này cậu sẽ hối hận.”

Hứa Nhật Thanh mỉm cười một cách yếu ớt. “Mình thật sự không khống chế được nữa. Nói thế này nghe hơi buồn nôn nhưng khi nào cậu thật sự yêu rồi cậu sẽ hiểu.”

“Mình thật sự yêu?” Trương Minh Thụy cười gằn, “Thực ra có câu này mình muốn hỏi cậu từ lâu rồi.”

Anh chăm chú nhìn cô mãi cho đến khi ánh mắt cô trở nên mơ hồ.

“Hứa Nhật Thanh, rốt cuộc cậu cứ day dứt như thế, là vì cậu thật lòng yêu, hay chỉ đơn giản là vì cậu không cam chịu?”

Khi Hứa Nhật Thanh thẫn thờ ngẫm nghĩ lời nói của anh, Trương Minh Thụy một lần nữa bước ra khỏi căng-tin.

Anh cảm thấy những gì cần phải nói anh đã nói cả rồi, cứ bỏ đi thoải mái như thế này thôi.

Lúc ra ngoài gió lạnh bỗng tấp vào mặt, anh giật mình nhớ đến chiếc áo của mình vẫn còn đang ở chỗ người ta. Thực ra mới đầu anh chỉ có ý tốt muốn khoác áo cho cô, đưa cô về ký túc xá.

Anh không hề có ý muốn làm cô cảm động. Anh đã bỏ cuộc từ lâu rồi.

Chỉ là anh cảm thấy đau lòng mà thôi, dù sao đồ quần áo đẹp cũng đã từng nở rộ trong lòng anh.

Chết tiệt, thôi bỏ đi vậy, không cần áo nữa. Anh tự ôm lấy mình, chạy ào về phía ký túc xá, vừa chạy vừa run. Đột nhiên đầu anh bừng tỉnh, vội vã đưa tay tìm kiếm khắp nơi – ví tiền, điện thoại di động anh đã nhét cả vào túi quần rồi, trong túi áo khoác không để gì cả.

Trương Minh Thụy chán nản, muốn tỏ vẻ ngẫu một chút mà cũng khó, quả nhiên anh không có số làm vai chính.

Anh chẳng mấy khi bận tâm đến sự chú ý của người khác dành cho mình. Nếu không có hôm đó ở thư viện...

Anh ngồi bên trái Hứa Nhật Thanh, Thịnh Hoài Nam ngồi đối diện họ. Một người bạn học của Hứa Nhật Thanh đi ngang qua, nháy mắt bắt chuyện với cô rồi nhếch môi nhìn sang Thịnh Hoài Nam, hỏi không ra tiếng: “Ai thế?”

Khốn kiếp! Trong lòng Trương Minh Thụy chỉ có âm thanh này là rõ ràng nhất. Anh kém đến thế cơ à? Bị coi như người vô hình, ngay cả cơ hội bị hiểu nhầm cũng không có?

(*Đồ quần áo chỉ cười với gió xuân: ở đây chỉ Trương Minh Thụy chưa gặp đúng người)

-Hết

27. Chương 26: Màn Diễn Tình Bạn

Lạc Chỉ và Thịnh Hoài Nam bắt đầu thường xuyên trao đổi tin nhắn.

Điều khiến Lạc Chỉ vui nhất, đó là cô nhận ra Thịnh Hoài Nam là loại con trai mà người khác càng tiếp xúc nhiều sẽ càng cảm thấy mê mẩn. Lúc nói chuyện, khi thì anh thông minh, sâu sắc, lúc lại bướng bỉnh và kiêu ngạo như một đứa trẻ.

Thích một người khi chưa hiểu rõ, hiểu rõ rồi lại phát hiện ra con người thật của người ấy còn tốt đẹp hơn trong tưởng tượng, điều này thật may mắn biết bao.

Nhưng Thịnh Hoài Nam trả lời tin nhắn lúc nhanh lúc chậm, có nhiều khi Lạc Chỉ phải đợi đến phát oải, thỉnh thoảng lại liếc nhìn điện thoại như người mắc bệnh đa nghi, luôn cảm thấy nó dường như đang rung. Lúc trả lời tin nhắn còn phải suy nghĩ một chút, bởi cô không chỉ muốn trả lời anh không thôi, mà còn muốn tìm cơ hội để đối phương có thể nhắn lại, thế thì mới có thể kéo dài cuộc trò chuyện.

Dẫu nhọc lòng nhưng Lạc Chỉ vẫn cảm thấy rất ngọt ngào. Có đôi khi ngoảnh nhìn mình trong tấm gương, cô sẽ trông thấy một cô gái trẻ cầm điện thoại di động cười tủm tỉm, trên khuôn mặt quen thuộc ánh lên những niềm vui lạ lẫm.

Trước khi bắt đầu tiết Kinh tế vĩ mô, cô đang nhắn tin thì có một cô nàng khá béo lại gần, “Ôi trời, Giang Bách Lệ ở cùng ký túc cậu...”

Lạc Chỉ không thích cô nàng này, dáng vẻ đó gợi nhớ đến cô bạn Hứa Thất Xảo chuyên đi buôn chuyện trong lớp hồi cấp Ba. Cô mỉm cười, làm như không nghe thấy.

“Mình đang nói đến Giang Bách Lệ ở ký túc với cậu đấy. Ôi trời.” Cô nàng nhấn mạnh lần nữa.

Ôi trời cái con khỉ. Lạc Chỉ nghĩ, cô ta còn đáng ghét hơn cả Hứa Thất Xảo, vì Hứa Thất Xảo còn biết đến thể diện, chỉ buôn chuyện với những người thích nghe, còn cô nàng này thì cứ khẳng khẳng không cho người ta tránh thoát.

“Chẳng biết Giang Bách Lệ ở ký túc xá các cậu nghĩ gì nhỉ? Mình nghĩ đầu óc cô ấy có vấn đề. Biết không? Hôm mà doanh nhân xuất sắc đến trường ta diễn thuyết, kêu gọi tình nguyện viên, khi phỏng vấn thì bốn người chúng mình được xếp chung nhóm. Câu hỏi mà cô ấy bốc thăm được là, nếu bạn và tình nguyện viên của bạn đang cùng làm việc trong phòng, sau đó có vài người khác đến đề nghị cùng chơi bài, bạn sẽ làm thế nào?”

Lạc Chỉ không tỏ thái độ gì.

“Giang Bách Lệ nói, ‘Tôi sẽ bảo với họ, có, cho tôi chơi cùng với.’”

Lạc Chỉ không nhịn nổi cười. Cô nàng béo kia tỏ ra rất vui vì lời nói của mình đã phát huy hiệu quả.

Đúng lúc này Bách Lệ đi đến, quăng quyển bài tập cho Lạc Chỉ. Cô béo kia hơi giật mình, bèn lén chuồn đi chỗ khác.

“Nộp bài tập giúp mình nhé, mình về ngủ bù đây. Chép của cậu hết đây, lúc nộp nhớ đừng nộp gần nhau.”

Bách Lệ điên cuồng đọc tiểu thuyết, suốt ngày lên mạng rồi ngồi ngẩn ngơ, không đi đâu ra khỏi ký túc, thường nhắn tin nhờ Lạc Chỉ mua đồ ăn về phòng, thế nên cô ấy với Qua Bích cũng ít hẹn hò đi hân. Lạc Chỉ chưa bao giờ hỏi cô ấy và Qua Bích thế nào rồi, chỉ thỉnh thoảng nhắc nhở một câu, “Sắp thi học kỳ đây, phải chú ý vào.”

“Mình chẳng có mục tiêu gì, thế nào cũng được, miễn qua môn là tốt rồi.” Bách Lệ ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính, nhìn cô cười.

Thực ra Lạc Chỉ cũng chẳng có ước mơ cao xa gì, nhưng cô đã quen với việc không ngừng tiến lên phía trước và tranh giành, thậm chí đến đánh nhau cô cũng phải giành phần thắng.

Người mang oán hận trong lòng lúc nào cũng có động lực mạnh mẽ hơn người khác.

Nghĩ đến đây, cái tên Thịnh Hoài Nam bỗng dưng hiện lên trong tâm trí cô.

Thầy giáo đi vào, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Giang Bách Lệ đang vừa ngáp vừa đi theo hướng ngược lại.

Lớp học có đến trăm người, chẳng dễ gì để nhớ tên của một cá nhân, nhất là một người gần như chưa bao giờ xuất hiện như Bách Lệ.

“Được rồi, Lạc Chỉ, cố lên.”

Bách Lệ vừa ra khỏi cửa thì điện thoại của Lạc Chỉ nhận được tin nhắn này.

Ngày nào Bách Lệ cũng nói câu đó. Dường như bất cứ tiến triển nào trong mối quan hệ của Lạc Chỉ cũng trở thành niềm vui của cô ấy. Thế nên Lạc Chỉ rất khó nghĩ. Bách Lệ không hiểu gì về chuyện của cô, cô chẳng biết làm sao mới khiến cô ấy hiểu được.

“Thực ra tôi là người rất simple (đơn giản), kiểu conference (hội nghị) này đối với tôi quả thật quá boring (tẻ nhạt).” Thầy dạy Kinh tế vĩ mô tốt nghiệp đại học Columbia, cái kiểu nói chuyện lẫn lộn tiếng Trung và tiếng Anh của thầy khiến sinh viên chẳng thể trách được.

“Thôi được rồi, quay lại chủ đề chính. Basically (về cơ bản), inflation rate (tỉ lệ lạm phát) ở developing countries (các quốc gia đang phát triển) là vô cùng tricky (phức tạp). Given (dựa trên) money supply (lượng cung tiền), loại moderate inflation rate (tỉ lệ lạm phát ở mức vừa phải) này thực ra lại rất beneficial (có lợi).”

Lạc Chỉ xoa tai cười bất lực. Đúng lúc này điện thoại rung, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ.

“Xin chào, bạn có phải Lạc Chỉ không? Xin lỗi đã làm phiền, tôi muốn hỏi bạn chiều nay có thời gian rảnh không? Tôi muốn nói với bạn vài chuyện liên quan đến Thịnh Hoài Nam.”

Lạc Chỉ đọc tin nhắn mấy lần, chậm chạp trả lời.

“Tôi không thân với cậu ấy, bạn có việc gì thì trực tiếp nói với cậu ấy đi. Xin lỗi nhé.”

Tin nhắn không đến nữa.

Mà đến giờ Thịnh Hoài Nam vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô. Có đôi khi cô cảm thấy mình cứ chờ thế này thật ngốc nghếch quá. Dù là khi đi học hay lúc đang làm bài tập, cô vẫn luôn là người trả lời tin nhắn trước, nhưng đối phương thì không hề như vậy.

Cô tắt máy đi rồi mở lại, luôn mong khi máy khởi động sẽ hiện ra vài tin nhắn. Làm thế nhiều lần, cuối cùng cô cũng cảm thấy phát ngán vì sự hèn mọn của mình, bèn rút thẳng pin ra nhét vào ngăn dưới cùng của túi xách. Cô rất lười, cho nên sẽ không lười đồng sách ra để lấy pin, vì vậy mà điện thoại có thể yên lặng

trong một khoảng thời gian dài. Thậm chí yên đến mức khiến cô quên mất. Buổi tối trước khi ngủ cô lấy pin ra, khởi động máy để đặt báo thức, chợt phát hiện hóa ra thật sự có tin nhắn mới.

“Ba giờ chiều mai gặp nhau ở quán cà phê được không? Đội hùng biện có chút chuyện muốn nhờ cậu giúp. Xin cậu nhất định phải đến nhé. Điện thoại mình hết pin, mượn tạm của bạn. Thịnh Hoài Nam.”

Phản ứng đầu tiên của Lạc Chỉ là nghĩ đến tin nhắn khó hiểu ban sáng. Nhưng cô vẫn nhớ số gửi tin nhắn sáng nay là của M-ZONE*, còn dãy số có đầu 132 này là mạng Unicom*.

(*M-ZONE và Unicom: tên hai nhà mạng viễn thông ở Trung Quốc, tương tự Viettel, Vinaphone... tại Việt Nam.)

Cô nghĩ một chút rồi gửi lại tin, “Chúng ta đã hẹn bốn giờ chiều mai đi xem phim rồi mà?”

“Sao cơ? Mình bảo đi xem phim bao giờ? Cậu thích đi xem phim à?”

“Thôi không sao. Ba giờ đúng không? Mình biết rồi.”

Lạc Chỉ nhìn chằm chằm vào thành giường, nghĩ một lát rồi đứng dậy gọi điện. Ba giờ chiều hôm sau, Lạc Chỉ đi vào quán cà phê. Bên trong có rất ít người, và hẳn là chẳng hề có bóng dáng của Thịnh Hoài Nam. Có người vẫy tay với cô. Quả nhiên là cô gái áo đỏ xinh đẹp trước cửa siêu thị hôm đó. Lạc Chỉ đi đến, ngồi vào ghế đối diện.

Cô gái trang điểm rất tỉ mỉ, trên cổ thắt một chiếc khăn lụa màu vàng tro, đôi mắt tỏa ra nét mạnh mẽ cứng cỏi.

“Chào, tôi là Hứa Nhật Thanh.”

Lạc Chỉ đặt điện thoại và ví tiền lên giữa bàn, gật đầu với cô ấy.

“Bốn giờ không đi xem phim à? Có sợ muộn không?” Hứa Nhật Thanh cười, giọng điệu mang đầy ý khiêu khích.

Lạc Chỉ cũng cười, “Cô thực sự nghĩ mình thông minh lắm à?”

“Sao nào?”

“Cô có thể đổi số điện thoại khác để gửi tin nhắn, còn bình tĩnh quả quyết rằng việc tôi nói bốn giờ đi xem phim chỉ là để thử cô, chứng tỏ cô đã đoán được là tôi đã sinh nghi sau khi nhận được tin nhắn nặc danh lúc sáng, cũng nghi ngờ tin nhắn giả mạo Thịnh Hoài Nam của cô. Cô to gan lắm, cũng đoán đúng suy nghĩ của tôi rồi, nhưng nếu bỏ đi sự lòng vòng rườm rà đó, nếu tôi gọi điện hỏi thẳng Thịnh Hoài Nam, cô nghĩ sẽ thế nào? Hoặc là, lúc cô gửi tin nhắn cũng là lúc những người yêu nhau nhắn tin chúc nhau ngủ ngon, không sợ khi đó tôi đang nhắn tin với Thịnh Hoài Nam thật à? Nếu tôi nói chuyện này với cậu ấy, rồi hôm nay cũng dẫn theo cậu ấy đến quán cà phê, liệu cô có thấy phấn khích không?” Lạc Chỉ thông thả vò tờ giấy ăn, lúc nói chuyện cố ý không nhìn Hứa Nhật Thanh, tuy nhiên vẫn liếc mắt thấy được phản ứng của đối phương, “Rõ ràng là có quá nhiều sơ hở, vì sao cô tự tin đến thế? Nếu phải giả mạo thì cũng nên giả làm Trương Minh Thụy, dặn cậu ấy trước thì sẽ không bị lộ chuyện.”

Người đối diện yên lặng một lát rồi nói, “Cô biết tôi, cũng biết Trương Minh Thụy.”

“Nhưng tôi biết rất ít về cô.”

“Cô đã phân tích rõ ràng như vậy, sao vẫn đến?”

“Có lẽ là do tò mò, cũng có thể là vì tính tôi nhiều chuyện.” “Nếu tò mò, vậy tại sao sáng hôm qua tôi gửi tin nhắn đầu tiên cho cô, cô lại không đồng ý?”

“Người ta ngại mà.” Lạc Chỉ cười một cách tự nhiên, cắt đứt chủ đề, “Cô bạn xinh đẹp ơi, mau nói vào chuyện chính đi.”

“Cô là bạn gái của Thịnh Hoài Nam à?” Trong ánh mắt Hứa Nhật Thanh nhen lên một chút oán hận.

“Hả? Đâu có.”

“Vậy sao cô vừa nói ‘người yêu’...”

“Lúc này là tôi đặt mình vào vị trí của cô mà nói. Nếu cô cho rằng chúng tôi là người yêu, vậy lúc muốn lừa tôi phải chu đáo một chút, sáng suốt một chút, không nên sơ suất như thế.”

“Tại sao cô lại khẳng định là tôi nghĩ hai người đang yêu nhau?”

“Cô gặp tôi để chơi trò ‘Một vạn câu hỏi vì sao’ đấy à? Nếu cô không nghĩ thế thì hôm nay tìm tôi làm gì?”

Hứa Nhật Thanh cúi xuống, khí thế lúc ban đầu bị Lạc Chỉ dập tắt không ít. Lạc Chỉ nhìn màn hình điện thoại đã tối đi, cũng không nói gì.

“Ý cô là, cô không phải bạn gái của Thịnh Hoài Nam?”

“Thực ra tôi không thân với cậu ấy, cậu ấy khiến người ta có cảm giác bất an. Cô sẽ không bao giờ biết cậu ấy đang nghĩ gì, cũng không biết lời cậu ấy nói là thật hay giả.”

Lạc Chỉ nói bằng giọng thản nhiên, nhưng trong lòng lại có cảm giác xấu hổ. Dù mục đích là nói dối, nhưng cũng không hoàn toàn là bịa đặt. Thịnh Hoài Nam chính là thế mà, chỉ có điều bản thân cô đã biết thế nhưng vẫn không dứt ra được.

Hứa Nhật Thanh nghe xong, giọng nói cao lên đôi chút, “Thịnh Hoài Nam có bao giờ nhắc về tôi với cô không?”

Lạc Chỉ gật đầu. Hứa Nhật Thanh xinh đẹp, nhưng hiện giờ trông khá mệt mỏi, lớp phấn dày không che được bọng mắt và hạt mụn nhỏ bên khóe miệng. Nét tiêu tụy này khiến cô cảm thấy tiếc thương nên không nỡ nói nặng lời.

“Thịnh Hoài Nam nói... Giữa cậu ấy, cô và Trương Minh Thụy có chút hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Hứa Nhật Thanh quắc mắt.

Lạc Chỉ nhướn mày, chờ cô ấy nói tiếp.

Thế nhưng Hứa Nhật Thanh không nói gì, chỉ cúi đầu cắn đôi môi khô.

“Cô muốn nói gì với tôi?” Lạc Chỉ sốt ruột nhìn điện thoại.

“Không có gì.”

“Vậy nếu tôi là bạn gái của Thịnh Hoài Nam thì cô định nói gì với tôi?”

Hứa Nhật Thanh đã lấy lại vẻ hờ hững trên gương mặt, cười mỉa mai, “Trên đời này làm gì có nhiều ‘nếu như’ vậy chứ.”

“Trên đời đúng là không có ‘Nếu như’.” Lạc Chỉ gõ nhẹ tay lên mặt bàn, “Tuy nhiên lại có rất nhiều ‘Thế nhưng’.”

Hứa Nhật Thanh lạnh nhạt lắc đầu, không nói gì tiếp. Lạc Chỉ bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ muốn lập tức bỏ đi. Cô hít thở sâu mấy hơi, đến khi bình tĩnh lại mới nói, “Chẳng lẽ cô định nói với tôi, rằng thực ra cô mới là người cậu ấy thích?” Hứa Nhật Thanh không nổi giận, chỉ run giọng nói, “Đúng thế thì sao? Cô không hiểu đâu. Nhưng cũng đừng có bắt tôi chứng minh.”

Chứng minh?

Lạc Chỉ bỗng nhớ tới một tác phẩm của Agatha Christie, tên là Endless Night (Đêm dài vô tận).

Ellie ngồi trên mặt đất, ôm guitar vừa đàn vừa hát. Nam chính ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô.

Ellie nói, “Trông cái cách anh nhìn em, cứ như thể anh đã yêu em vậy.”

Khi đó câu chuyện còn chưa phát triển. Nam chính thêm khát của cải của Ellie, cưới cô rồi thông đồng với người khác để hãm hại cô. Lạc Chỉ vốn rất mê cuốn tiểu thuyết trinh thám có tình tiết không mấy phức tạp đó. Cô không rõ liệu ngay từ đầu Ellie có biết chàng trai kia vốn không yêu cô hay không, nhưng đêm hôm đó, cô đã nhìn chồng mình, nói bằng giọng mang đầy tính giả thuyết, “Trông cái cách anh nhìn em, cứ như thể anh đã yêu em vậy.”

Ellie không thể chứng minh được rằng chồng không yêu mình, thậm chí mọi chi tiết đều thể hiện sự cẩn thận của nam chính. Thế nhưng cô ấy vẫn biết.

Tình yêu chỉ là một cảm giác mà thôi, mà con gái thì luôn cố tìm cách chứng minh nó. Mọi chứng cứ tình yêu của Hứa Nhật Thanh đều nằm ở ánh mắt, động tác và từng câu nói của Thịnh Hoài Nam. Anh chưa từng nói thích cô ấy, thậm chí cũng chưa bao giờ bảo rằng anh thích ngồi học cùng cô. Thế nên dù cô ấy có rêu rao lớn tiếng đến đâu, vẫn chẳng có ai thêm tin tưởng.

Ánh mắt ư? Chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Lạc Chỉ mệt mỏi thở dài một tiếng.

“Chứng minh cái con khỉ. Dù sao đến giấy nợ cũng không viết, cậu ấy lại chối bay, vậy rồi sao? Cô nuốt cậu ấy vào bụng được chắc?” Lạc Chỉ chọn những từ thô thiển nhất để nói, “Hai người không có liên hệ máu mủ, không có thù nước hận nhà, yêu nhau thì có ảnh hưởng gì? Nếu cậu ấy thích cô thì sao phải chối? Cô mà cứ u mê như thế, tôi thật sự rất muốn đánh cho cô tỉnh ra.”

Khoảng năm phút sau đó, cả hai người họ đều im lặng.

“Là bởi vì... bạn gái trước của cậu ấy sao?” Hứa Nhật Thanh đã bình tĩnh hơn nhiều.

“Nếu thế thì càng đơn giản. Cậu ấy vẫn thích người ta, không thích cô.”

“Cô nói đi nói lại, chẳng qua chỉ là muốn tôi tin rằng cậu ấy không thích tôi.”

“Hứa Nhật Thanh...” Lạc Chỉ thật sự rất nản.

Hai cô gái ngẩn ngơ nhìn nhau.

“Cô không cam tâm đến thế cơ à? Bỏ cuộc khó đến vậy sao? Chỉ là cô không chịu nhận thua mà thôi.”

Hứa Nhật Thanh giật mình, chợt òa khóc. Lạc Chỉ trông những người khách xung quanh đang nhìn về phía mình, cảm thấy thật bối rối. Cuối cùng cô vẫn bước sang, ngồi bên cạnh Hứa Nhật Thanh, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy. Cô ấy cứ khóc mãi, miệng liên tục lẩm bẩm, “Tại sao chứ? Tại sao chứ? Tại sao chứ...”

Giấy ăn miễn phí của quán cà phê trông đã thấy sờn sùi thô ráp, nhưng Lạc Chỉ cũng chẳng còn cách nào, vẫn phải lấy đưa cho Hứa Nhật Thanh. Cô tiện tay cầm điện thoại lên rồi tắt máy. Khoảng mười mấy phút sau, Hứa Nhật Thanh rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Lạc Chỉ cười nhẹ nhõm.

“Cô cười gì?”

“Khóc cũng xinh đẹp như vậy. Tôi chỉ tiếc mình không phải con trai.”

“Cô mà là con trai, có khi tôi còn thích cô ấy chứ.” Lốp trang điểm trên mặt Hứa Nhật Thanh nheo nhuốc hết cả, lông mi dính cả vào mí mắt, trông chẳng khác gì gấu trúc. Nhưng cô ấy cười rất rạng rỡ, nụ cười hoàn toàn buông lỏng này khiến Lạc Chỉ rung động. Có điều, khi ở trước mặt Thịnh Hoài Nam, cô ấy có cười thoải mái như vậy không?

Hứa Nhật Thanh vào nhà vệ sinh, lúc quay lại là mặt mộc hoàn toàn, tuy có thể thấy rõ mụn, nhưng đôi mắt đã sáng lên hẳn.

“Tôi phải nghĩ kỹ lại xem.” Hứa Nhật Thanh nở nụ cười áy náy với Lạc Chỉ, “Tuy nhiên, tôi rất cảm ơn cô.”

“Khỏi cần cảm ơn.” Lạc Chỉ lắc đầu.

Lúc chào tạm biệt, Hứa Nhật Thanh ngập ngừng, “Thực ra...”

“Cái gì?”

“Trong thoáng chốc, tôi chợt có cảm giác từ đầu đến cuối cô không hề nói câu nào thật lòng.”

Lạc Chỉ vừa mở miệng thì gió lạnh tràn vào cổ họng, khiến cô ho mãi không dứt.

“Đúng rồi, số điện thoại gửi tin nhắn đầu tiên là số thật của tôi, cô lưu vào đi nhé.” Hứa Nhật Thanh vẫy tay rồi đi về phía căng-tin.

Lạc Chỉ nhìn cô ấy rời đi, sau đó mới mở điện thoại, bấm số của Trương Minh Thụy.

“Được đây. Cũng không lâu lắm nhỉ? Mà xem ra tiền điện thoại của cậu vẫn đủ dùng.” Lạc Chỉ thở phào nhẹ nhõm.

“Về sau thế nào? Sao cậu lại tắt máy?” Trương Minh Thụy hỏi.

“Hứa Nhật Thanh khóc không biết bao giờ mới ngừng. Không thể để M-ZONE ăn tiền được, thế nên mình tắt máy giúp cậu. Về sau không nói thêm gì nữa, chỉ tâm sự chút chuyện khác, bình tĩnh lại rồi thì chúng mình rời khỏi quán cà phê.”

“Cảm ơn cậu.”

“Không cần đâu. Giờ mình còn đang lo không biết mình thế này là tích đức hay tạo nghiệp nữa.”

“Nhất định là tích đức. Nhưng cậu giỏi ăn nói thật. Ngày thường nói ít quá khiến cậu bị ghen đúng không?”

Lạc Chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến.

Lúc đối mặt với Hứa Nhật Thanh, cô ăn nói rất sắc bén, nhưng thực ra trong lòng có chút chột dạ, thậm chí còn cảm thấy hổ thẹn. Nhưng sự tồn tại của Trương Minh Thụy đã khiến cô yên tâm hơn nhiều. Lạc Chỉ không ngừng tự nói với bản thân, mình chỉ đơn giản là đang làm việc tốt thôi.

“Lạc Chỉ, cô ấy sẽ ổn chứ?”

“Ừ, mình nghĩ thế. Cùng lắm thì khóc thêm mấy trận nữa, buồn thêm vài ngày, sau đó sẽ ổn thôi.”

“Trông cô ấy lạnh lợi thế chứ thực ra ngốc lắm. Giá mà cô ấy thông minh như cậu thì tốt biết mấy.”

“Cậu nghĩ mình thông minh hả?” Lạc Chỉ cảm thấy rất buồn cười.

“Chẳng thế thì sao?”

Lạc Chỉ biết, thực ra cô không thông minh. Chút khôn vặt của cô chẳng qua là để giữ lại lòng tự trọng đáng thương mà thôi.

Tối qua cô gửi cho Trương Minh Thụy cả hai dãy số lạ. Sau mấy phút, Trương Minh Thụy trả lời cô, bảo rằng số M-ZONE kia là số của Hứa Nhật Thanh, còn số đầu 132 là của một bạn học anh quen bên khoa Luật.

“Có chuyện gì vậy?”

Lạc Chỉ kể rõ mọi chuyện. Trương Minh Thụy lập tức gọi điện tới.

“Lạc Chỉ, cậu giúp mình một chuyện được không?”

Lạc Chỉ thông thả nghe Trương Minh Thụy nói những câu rời rạc, cuối cùng chỉ hỏi, “Cậu chắc chắn là chúng ta đang giúp người khác mà không phải đang chia rẽ một cặp đôi tiềm năng đấy chứ?”

“Lạc Chỉ, cậu hiểu Thịnh Hoài Nam mà.”

“Mình không biết nữa.” Lạc Chỉ thở dài, “Có lẽ mình đang tiếp tay cho cậu. Cậu có thể mượn tay mình để lật đổ địa vị của tên tình địch Thịnh Hoài Nam kia trong lòng Hứa Nhật Thanh.”

“Cậu giúp mình, đôi bên cùng có lợi. Còn nếu cậu cứ khăng khăng không nhận thì mình cũng chịu.”

“Ai đôi bên cùng có lợi với cậu?”

“Nói thế này nhé. Mình muốn tốt cho cô ấy, nhưng không phải là vì mình từng thích cô ấy.” Lạc Chỉ cảm giác Trương Minh Thụy cố ý nhấn mạnh vào chữ “từng”, “Còn cậu có thích Thịnh Hoài Nam hay không thì trong lòng cậu rõ nhất, mình chưa từng đoán mò. Mình đã kể chuyện về Thịnh Hoài Nam và Hứa Nhật Thanh cho cậu rồi, mai gặp cô ấy cậu sẽ biết được mình có nói thật hay không. Mình chỉ mong cậu có thể

giúp cô ấy. Mình tin vào tài ăn nói và sức phán đoán của cậu. Chứ nếu là người khác thì hẳn sẽ làm chuyện rối tung lên. Như mình chẳng hạn.”

Anh nói rất nhiều, rất nghiêm túc, khiến Lạc Chỉ ghen hòng không trả lời được, cuối cùng chỉ có thể nói, “Để mình thử xem.” Xử lý chuyện của Hứa Nhật Thanh cũng không quá khó. Con người ai cũng vậy, giải quyết chuyện của người khác dứt khoát gọn ghẽ, nắm được vấn đề chính rất nhanh, nhưng đến việc của mình thì cứ vướng mắc ở những chuyện vụn vặt, không thể buông tay được.

Trương Minh Thụy gọi đến số máy của Lạc Chỉ, rồi yên lặng nghe gần hết cuộc nói chuyện qua điện thoại.

Lúc Hứa Nhật Thanh ghen ngào khóc, Lạc Chỉ chợt cảm thấy Trương Minh Thụy là một chàng trai ấm áp biết bao. Bởi rất ít người đàn ông chịu cúi mình nhờ một cô gái đi giúp một người con gái khác, mà lại không phải vì anh ta muốn giành được thứ gì.

“Tóm lại là mình mời cậu đi ăn.”

“Vậy ở cãng-tin số Ba nhé. Hầu như ngày nào mình cũng đợi bánh mì mới ra lò lúc năm rưỡi ở cãng-tin số Ba.”

“Giống hệt con chó nhà mình. Hồi cấp Ba mỗi ngày vào bảy giờ tối khi về đến nhà mình đều gọi nó. Chính vì thế nên sáu rưỡi hàng tối nó đều ngồi trước cửa chờ mình về.”

Tâm trạng của Trương Minh Thụy dường như khá tốt.

Trước khi ngủ, Lạc Chỉ nhận được tin nhắn của Hứa Nhật Thanh.

“Tôi rất muốn được như cô, Lạc Chỉ ạ. Tôi cũng muốn bản lĩnh như cô, đứng trước mặt cậu ấy vẫn có thể hồ hững, tỏ ra chẳng bận tâm gì. Tôi hiểu những điều cô nói, nhưng khi đối diện với cậu ấy thì tôi không làm được. Nghĩ lại thấy mất mặt thật. Nếu có thể, tôi thật sự mong ông trời cho tôi một cơ hội để đứng trước mặt cậu ấy mà nói cứng, bộc lộ tôn nghiêm của mình, hoặc cứ thoải mái mà tán gẫu, như thể không có chuyện gì xảy ra... Dù là nói thật hay nói dối cũng được.”

Dù là nói thật hay nói dối cũng được. Người nói vô ý, người nghe đau lòng.

-Hết

28. Chương 27: Chúng Mình Hẹn Hò Đi

“Bọn mình bùng tiết Pháp luật đại cương thứ bảy này đi. Chú mình mới mở một quán bar ở Hậu Hải, bảo mình qua góp vui. Mình không muốn đi, nhưng chúng ta có thể tiện đường tới Hậu Hải chơi. Mấy hôm trước người ta cho mình một đồng phiếu ưu đãi, rồi cả thẻ hội viên của sân trượt băng Tây Đơn. Đúng rồi, còn cả phiếu tích điểm của tiệm Báo Gấm ở Vương Phủ Tỉnh nữa, mình đã đặt bàn rồi, tóm lại cùng đi đi.”

Lạc Chỉ đọc kĩ hồi lâu mới dè dặt trả lời: “Có những ai?”

Mấy phút sau cô thấy hơi hối hận.

May mà cô chưa kịp hối hận quá lâu.

“Mình chỉ đặt chỗ hai người thôi, còn ai nữa? Cậu còn muốn có ai nữa hả?”

Lại thế rồi. Thịnh thoảng Thịnh Hoài Nam gặng hỏi rất tự nhiên, khiến Lạc Chỉ nảy sinh những ảo tưởng về sự mờ ám giữa hai người.

Cô còn chưa từng đến Hậu Hải, sáng thứ bảy trước khi cô ra ngoài cô đã lên mạng tra bản đồ và nhớ kỹ tuyến đường xe buýt cũng như cách đổi tàu điện ngầm. Đúng lúc cô định đi thì Bách Lệ đang nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy.

“Khoan đã, để mình xem cậu mặc gì nào?”

Tóc cô rất đẹp, dài chấm eo và xoăn nhẹ. Cô mặc sơ mi dáng suông màu xám nhạt, bên ngoài là áo len cổ tìn màu kem buông dài tới chân, kết hợp với đôi boots miệng rộng cao tới đầu gối.

“Được không?” Lạc Chỉ nghiêng đầu hỏi, giọng điệu rất nghiêm túc nhưng không giấu được vẻ ngượng ngùng. Cô đã quên rằng bản thân mình từng xem thường gu ăn mặc của Bách Lệ. Giang Bách Lệ nhìn bộ dạng căng thẳng của cô, không kìm được mà cười phá lên.

“Giữ mình cẩn thận nhé, chỉ sợ cậu ấy không kiềm chế được.”

Lạc Chỉ ngẩn người, rồi thẹn quá hoá giận, trèo nhanh lên thang và trượt tay giật tung chiếc chắn của Bách Lệ. Hai người trêu đùa một lúc, Bách Lệ liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức đặt bên gối nói: “Hai cậu hẹn mấy giờ thế? Mau đi đi, đừng để người ta đợi lâu.”

Lạc Chỉ xấu hổ nhảy từ trên thang xuống, xách chiếc túi trên ghế lên.

“Nền tảng tốt đúng là quá hữu dụng. Thường ngày để mặt mộc cũng không sao, tới lúc quan trọng trang điểm nhẹ là được.”

Lạc Chỉ không nói gì mà lặng lẽ đi ra ngoài, khi tiếng khoá cửa “lách cách” vang lên, cô loáng thoáng nghe thấy giọng nói vọng ra từ bên trong:

“Lạc Chỉ, cố lên!”

Thế những khi cô đẩy cổng ký túc xá và trông thấy Thịnh Hoài Nam hai tay đút túi ung dung đứng đó, cô bỗng cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào.

Liệu có phải cô đã quá cầu kỳ không? Sao lại làm như đi hẹn hò thật thế này? Bàn tay cô bám chặt lấy tay nắm của lạnh lẽo, cô nhớ lại lúc vui đùa thoải mái ở Hoan Lạc Cốc không lâu trước đó và cảm giác ngọt ngào lan toả trong lòng khi được anh nắm tay. Nghĩ tới đây mà cô cảm thấy mình mặc như vậy thật nực cười. Cô hiếm khi chải chuốt, cũng không giỏi trang điểm. Thế mà hôm nay cô lại cẩn thận phối đồ, mặc quần áo sáng nay đã để lộ tình cảm thật của cô. Dù cố gắng tự nhủ phải bình tĩnh, nhưng cô vẫn không thể khiến lòng mình ổn lại. Rốt cuộc cô cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

Cô bình tĩnh đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu mỉm cười. Nếu đã vậy thì cứ coi như cô đang mơ một giấc mơ đẹp đi. Tuổi trẻ mà, cô còn chưa được trải nghiệm cảm giác trang điểm lộng lẫy và sóng bước bên người mình thích như bao cô gái khác.

Thịnh Hoài Nam luôn giữ vẻ ung dung thoải mái, nhưng lúc này gương mặt anh bỗng hơi đỏ lên, giọng nói có pha chút ngại ngùng, “Đẹp lắm.”

Cô thoải mái nhận lời khen của anh, nghiêng đầu cười, “Mình biết.”

Anh không hề cười nhạo câu nói khoác mang tính đùa cợt của cô, ngược lại cô càng cười anh càng đỏ mặt. Anh khẽ hắng giọng rồi nói vu vơ, “Mình có một chiếc sơ mi màu xám rất giống áo cậu, sớm biết thế này thì hôm nay mình cũng mặc, thế thì vừa hay...”

Là gì? Lạc Chỉ ngẩn người, vành tai nóng bừng cả lên, cúi đầu nói với anh: “Đi thôi.”

Anh kéo tay cô lại: “Đi đâu thế? Cửa Tây ở bên này.”

“Nhưng mà ...”

“Gần ký túc xá các cậu nhất là của Tây.”

Nhưng ngồi xe phải đi cửa Đông chứ?”

“Cửa nào mà chẳng giống nhau? Cứ đi theo anh đây!”

Lạc Chỉ không tranh cãi nữa mà chăm chú đi theo anh. Cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng anh, bóng lưng ấy chưa bao giờ gần cô đến thế, vậy mà cô bỗng có cảm giác chua xót lạ lùng.

Không ngờ đối phương đột ngột ngoái lại nhìn.

“Sao cậu cứ đi sau mình mãi thế?”

Cô cũng không ngờ điều này đã trở thành thói quen, lặng lẽ đi sau lưng quả thật chẳng phải thói quen tốt gì.

Thịnh Hoài Nam sừng sừng thở dài, anh cố ý bước chậm lại mãi cho đến khi hai người sổng bước bên nhau.

Lạc Chỉ nghiêng đầu, chẳng chút e dè nhìn gương mặt vẫn đang đỏ lên và đôi mắt đáng ngờ của anh. Niềm vui sướng khó gọi tên bỗng dâng lên, lan toả trong lòng, cô cúi đầu cẩn thận bước từng bước một, cảm giác giống như mỗi bước chân đều có thể nở ra một đoá hoa.

Ra khỏi cổng trường, quả nhiên Thịnh Hoài Nam đưa tay vẫy taxi. Lạc Chỉ thở dài, họ có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng đằng sau những chi tiết này là cuộc sống, là vận mệnh trải dài suốt bao nhiêu năm.

Cô cố gắng quảng lại phía sau những suy nghĩ nặng nề làm mình mất hứng.

Sau khi xuống xe, đập ngay vào mắt cô là toà nhà cao chót vót, khi thể ngút trời, nhưng trên con đường xám xịt nườm nượp xe taxi, xe bus qua lại, khi thể đó cũng chẳng là gì. Lạc Chỉ ngấm ngấm một lát, Thịnh Hoài Nam đứng cạnh cười hỏi, “Có cần chụp ảnh không?”

Lạc Chỉ trừng mắt nhìn anh, “Phải rồi, mình không đi được không?”

Thịnh Hoài Nam nghĩ ngợi hồi lâu, “Gần tới nơi thì cậu tìm băng ghế nào đó ngồi đợi mình vậy, mình qua nói mấy câu rồi ra luôn.” Lạc Chỉ ngồi trên ghế dài, nhìn anh rời đi. Dáng lưng đó khiến khoé môi cô hơi cong lên, tạo thành một nụ cười trộm rất đẹp. Gió đầu đông se lạnh, cuốn thoe những hạt bụi li ti, không được nhẹ nhàng mát dịu như gió thu. Mặt hồ phía sau không có gì đặc sắc, cảnh liễu trơ trụi uể oải phất phơ trong gió. Cô vòng tay ôm lấy chân, cảm tựa lên đầu gối. Khoảng thời gian gần đây có chút hỗn loạn, mọi chuyện chẳng khác nào một giấc mơ, không lo trước tính sau, không sợ bóng sợ gió, không còn trở ngại trùng trùng, những bước chân đi về phía anh của cô chưa bao giờ tự nhiên đến thế.

Nhưng sự lo lắng vẫn len lỏi đâu đó trong lòng. Hoa chiếu trong gương, trăng nơi đáy nước, đẹp đấy nhưng đều dễ tan. Giống như chỉ cần một kích thích nhẹ giấc mơ sẽ thành mây khói.

Đúng lúc cô mở mắt thì trông thấy đôi giày của anh, như thể anh cố ý xuất hiện để nói với cô đây không phải là mơ.

“Nhanh vậy sao?”

“Mình nói... đi cùng bạn, họ bảo không còn việc gì nữa, kêu mình quay về tìm cậu. Dù sao mình ở lại đó cũng kỳ quặc, ban ngày ban mặt ai lại tới quán bar chơi chứ?”

“Coca đi.”

Anh đưa Pepsi cho cô: “Con gái các cậu thường thích uống Pepsi hơn mà?”

Cô nhìn anh với ánh mắt hoài nghi, Thịnh Hoài Nam chột dạ quay đi giống như hối hận vì đã lỡ lời.

Lạc Chỉ nhớ tới kỳ nghỉ đông đầu tiên sau khi Lạc Dương vào đại học, trong thời gian về nhà đón Tết anh mời cô đi ăn McDonald's, tự ý gọi dâu tây cho cô, không ngờ cô lại không thích.

“Con gái các em đều thích dâu tây mà?”

“Anh lên đại học là trở thành bạn của phụ nữ rồi hả? Ngay cả sở thích cũng biết rõ?”

Lạc Dương đỏ mặt nói: “Đâu có, tại Trần Tịnh thích...”

Cô bật cười, hoá ra bạn gái tương đương với tất cả phụ nữ.

Sự bối rối của Thịnh Hoài Nam khiến cô hiểu ra trong chớp mắt. Hồi lớp mười hai, anh và Diệp Triển Nhan bị giám sát rất chặt, khó có cơ hội gặp nhau. Lúc đó, các bạn trong lớp đùa rằng Pepsi đã trở thành tín vật tình yêu giữa hai người thay cho hạt tương tư, bởi ngày nào Thịnh Hoài Nam cũng nhờ bạn đưa Pepsi cho Diệp Triển Nhan, còn Diệp Triển Nhan ung dung treo một cái túi lưới bên cạnh bàn, bên trong đựng đầy các nắp chai màu xanh đậm, khi các bạn học đi qua đi lại va vào, chúng sẽ không ngừng chao động, rất bắt mắt.

Lạc Chỉ không lật tẩy anh, đúng lúc đó cô cúi đầu vặn nắp thì Thịnh Hoài Nam giành lại chai nước, mở nắp rồi trả về tay cô.

Hành động quan tâm nho nhỏ này của anh đã dẹp yên nỗi phân vân trong lòng cô, cô buột miệng nói, “Thực ra có lẽ vì Pepsi ngọt hơn Coca một chút.”

Dù đang trong giai đoạn đang thầm thương trộm nhớ, cô cũng sẽ cảm thấy nhói lòng vì những nắp chai kia, nhưng cô chưa bao giờ đổ kị thù hận với những tình cảm chân thành đó, huống hồ những chuyện này đều đã qua rồi.

Cô không để bụng, chỉ cần anh chẳng bận tâm.

Hai người đi quanh hồ chưa được bao lâu thì “rơi vào tầm ngắm” của ông đạp xích lô. Ông ta hét giá 100 tệ một vòng quanh hồ, Lạc Chỉ chê quá đắt rồi không quan tâm nữa. Ông già nói đông dài một hồi rồi bắt đầu cất tiếng hát, cũng không chịu rời đi mà đạp xe chậm chậm theo sau họ, hát hết bài này tới bài khác.

Gương mặt Lạc Chỉ nóng bừng lên, cô nghiêng đầu nhìn sang, Thịnh Hoài Nam đang ung dung nhìn cô, không che giấu nụ cười.

Anh đang cười trên nỗi khổ của người khác.

“20 tệ.” Lạc Chỉ ngoảnh lại nói với ông xích lô.

“Sao lại thế được, cháu đùa đấy à? Thêm chút nữa đi, 50 là giá thấp nhất rồi.” Ông già cũng cười nói.

“Bọn cháu chỉ mang có 20 tệ thôi, hết tiền rồi ạ. Ông mau đi đi, có khi lại lôi kéo được người khác đấy.” Cô không giỏi cò kè mặc cả, chỉ một mực muốn ông ta mau chóng rời đi.

“Ôi cô bé này, cháu định làm bạn trai mất mặt đấy à? Tới Hậu Hải chơi mà mang theo có 20 tệ?”

“Cậu ấy không phải bạn trai cháu, không sợ mất mặt!” Đôi má Lạc Chỉ đỏ bừng, kéo tay áo Thịnh Hoài Nam đi về phía trước. Chẳng ngờ Thịnh Hoài Nam lại dùng sức, kéo ngược cô vào lòng mình. Cô đang bất ngờ tới cứng cả người, anh lại bật cười, nắm lấy đôi vai cô một cách rất tự nhiên rồi lớn tiếng nói, “Lên xe thôi cô hai của tôi ơi, tôi sợ mất mặt lắm đấy.”

Lạc Chỉ cảm giác cả vai mình nóng ran như phát sốt. Cô không biết phải nói gì, đành lặng im như nàng mèo bị vuốt mất lưỡi, lúng túng bước về phía trước.

-Hết

29. Chương 28: Thần Giao Cách Cảm

Ông đạp xích lô liền thoắt giới thiệu cho họ nguồn gốc tên gọi của các ngõ ngách, nơi này từng là phủ của vị doanh nhân nào, nay đã bị ai mua lại... Lạc Chỉ nghe câu được câu chăng, cái cô chú ý nhiều hơn là tiếng bánh xe chuyển động trên đường, và mùi hương áo quần thơm dịu cứ vấn vương bên cạnh.

Tại sao trên người anh luôn có mùi thơm tho của quần áo mới giặt? Chẳng lẽ là do không xả kỹ? Chắc là bản thân anh cũng chẳng biết đâu. Cô cúi đầu len lén cười, thầm chê mình đến việc nhỏ như thế mà mình cũng chú ý.

Đến một con dốc, xích lô đi lên rất nặng nhọc. Ông đạp xích lô nhồm hăn người dậy cố gắng đạp. Tiếng cọt kẹt của bánh xe giống như đang cọ vào trái tim Lạc Chỉ. Cô nhìn người đàn ông đã gần sáu mươi tuổi, hai bên tóc mai đã bạc trắng, chợt cảm thấy không đành lòng. Thế nên cô khẽ hỏi, “Ông à, hay là đoạn này chúng cháu xuống đi bộ một lát nhé?”

“Ồ kìa cái cô bé này. Làm bạn trai mất mặt xong rồi, lại định làm tôi mất mặt đấy à?”

Thịnh Hoài Nam ngồi cạnh nghe vậy liền bật cười. Người đạp xích lô cuối cùng cũng lên được con dốc, sau đó lại xuống dốc ngay. Tốc độ chuyển động thay đổi rất nhiều, có gió thổi qua bên tai, vài sợi tóc phấp phới bay cạo lên đôi gò má. Lạc Chỉ hơi dỗi, nói bằng giọng hờn trách, “Cháu có ý tốt mà.”

“Ừ, tôi biết, cháu có một tấm lòng nhiệt tình, tốt bụng, cộng thêm 20 tệ nữa.”

Ông xích lô cười sảng khoái. Lạc Chỉ ghen hòng, chàng trai ngồi bên cạnh thì vừa cười vừa nhìn cô chăm chú.

“Đoán xem mình đang nghĩ gì?” Nụ cười vẫn không tắt trên khuôn mặt Thịnh Hoài Nam, những tâm tình lấp lánh trong đôi mắt anh khiến Lạc Chỉ không dám nhìn.

“Cậu đang nghĩ, ồ, Lạc Chỉ cũng có ngày hôm nay cơ đấy.”

Anh gật đầu, “Tiếc là rốt cuộc mình vẫn không đoán được suy nghĩ hiện tại của cậu. Cậu nhiều tâm sự quá.”

Lạc Chỉ không biết trả lời thế nào. Cô nhìn cửa sổ xa làm bằng vải nilon, nén lại những suy nghĩ trong lòng, “Ít nhất là cậu không nói sai, đúng là mình có rất nhiều tâm sự.”

“Mà cậu cũng không muốn bộc bạch, cứ như bộc bạch ra thì sẽ mất hết giá trị ấy.”

Lạc Chỉ cười, “Vậy thì mình sống quá ảm ức rồi.”

“Cũng không phải thế.”

Tuy Lạc Chỉ không thường nói chuyện, nhưng cô hoàn toàn không phải kiểu người không biết ăn nói. Mà vào thời điểm này đây, ngồi cạnh người con trai mà cả đời mình không ngừng tìm hiểu, không ngừng nhung nhớ, chứng kiến người đó đang cố gắng tiếp cận mình, cô bỗng nhiên không biết phải nói gì, chẳng biết làm sao mới có thể dẫn dắt anh đến gần hơn.

“Mình đoán, chắc là cậu rất muốn có một tri kỷ có thần giao cách cảm với cậu.”

Thịnh Hoài Nam vẫn tiếp tục thăm dò tâm lý người khác một cách đầy hứng thú, vậy mà Lạc Chỉ lại phân tâm. Điều cô muốn không chỉ đơn giản là được thấu hiểu. Suốt quang thời gian trưởng thành, không biết từ khi nào cô đã có thói quen ngăn cách bản thân với những người khác. Trừ người thân ruột thịt ra, chỉ còn lại một mình Thịnh Hoài Nam đầy mơ hồ. Trước nay cô chưa từng muốn người khác hiểu mình, những cũng chưa từng từ chối sự tìm hiểu của họ. Cô không hề mong có được một tri kỷ, vậy nên rất ít khi cảm thấy thất vọng. Có lẽ Lạc Chỉ đã từng khiến người khác thất vọng, chẳng hạn như Đinh Thuỷ Tịnh, thế nhưng cô lại không cảm thấy họ thẹn chút nào.

Lớp vỏ lạnh lùng thức ra là để che giấu sự kháng cự. Nhưng nếu “người khác” đó là Thịnh Hoài Nam, vậy thì Lạc Chỉ không biết bản thân mình rốt cuộc có mong có được một chút thần giao cách cảm không.

“Thần giao cách cảm chỉ là một khái niệm mơ hồ, không có cơ sở vững chắc nào hết. Nó khiến chúng ta đôi khi đặt kỳ vọng quá cao vào người khác, thứ kỳ vọng ấy rất vô trách nhiệm. Không giải thích thì đã sao nào? Người khác hiểu lầm mình, nhưng điều đó cũng đâu khiến sự hiểu lầm ấy trở thành sự thật. Chúng ta đều là những người bình thường, không có trí tuệ ưu việt, vậy nên mới cảm thấy đau khổ khi không được người khác thấu hiểu.”

Cô nói chậm rãi, nhưng cũng không rõ rốt cuộc mình muốn nói cái gì.

“Cô bé à, cháu nói chuyện nghe lạ quá. Thế lỡ như có người đổ cho cháu tội giết người, muốn trả thù cháu, cháu cũng không giải thích à?”

Người đập xích lô bỗng nhiên xem vào. Lạc Chỉ bị câu nói đó làm cho hoang mang, suy nghĩ một lát vẫn không biết phải phản ứng thế nào. Thực ra vừa rồi mạch suy nghĩ của cô rối ren quá, đến cả bản thân mình đã nói những gì cũng không nhớ rõ.

“Cô bé, đừng giận. Tôi thấy hai cháu mãi nói chuyện, cũng không để ý đến lời giới thiệu của tôi, cho nên mới chen vào một câu thôi. Các cháu cứ tiếp tục đi, đừng nghe tôi nói lung tung. Nhưng thành thật mà nói thì lời của tôi tuy thô mà thật lắm nhé.”

Lạc Chỉ thừa nhận là ông ấy nói đúng.

“Nói vậy có nghĩa là, đời này của cậu dù có bị oan, bị người khác giết cũng không sao cả. Dù gì thì kẻ đó cũng sẽ bị quả báo, còn cậu thì cứ tiếp tục con đường luân hồi còn trải dài của mình. Tuy nhiên chúng ta đều là người bình thường, chỉ có thể thấy được kiếp này thôi. Có rất nhiều chuyện thà không tìm hiểu có khi còn tốt hơn.” Thịnh Hoài Nam xen lời, giải vây cho cô.

Đúng lúc Lạc Chỉ đang hoảng hốt cảm thấy suốt hai mươi năm nay mình đã quá hồ hững và thiếu tinh tế trong việc xử lý các mối quan hệ, thì Thịnh Hoài Nam bỗng nhiên nói, “Muốn có thần giao cách cảm với cậu quả thật khó lắm.”

Yên lặng một lát, anh nói tiếp, “Nhưng mình vẫn mong giữa chúng ta mãi mãi không có hiểu lầm. Người bình thường không thể có thần giao cách cảm với cậu, nhưng mình không phải người thường đâu nhé. Nhiệm vụ gian khó này thôi thì cứ giao cho mình đi.”

Khuôn mặt Thịnh Hoài Nam thoáng ửng hồng. Vừa dứt lời, anh quay đi ngắm phố phường, vậy nên không thấy được giọt lệ trong đôi mắt Lạc Chỉ.

Theo yêu cầu của Thịnh Hoài Nam, người đập xích lô dừng ở ngõ “Chín cửa ăn vặt“. Thịnh Hoài Nam trả tiền, sau đó nắm lấy cổ tay cô bước vào bên trong. Lạc Chỉ ngoảnh đầu nhìn xuyên qua dòng người đang đổ về, thấy ông già đập xích lô đang lau mồ hôi. Tiếc là người ta đứng quay lưng lại nên cô không thể nhìn rõ dáng vẻ đó.

Suốt buổi trưa, hai người họ “càn quét” ngõ “Chín cửa ăn vặt“. Gỏi trộn, phô mai que, bánh rán đường, thịt tẩm bột chiên xù, tào phớ... Bày đầy ra một bàn, Thịnh Hoài Nam vẫn còn hỏi, “Uống sữa đậu không?” Lạc Chỉ lắc đầu quây quây, “Nghe nói chẳng khác gì nước rửa chén.”

Anh cười, “Cậu nói giống hết bố mình.”

“Ừ, ai cũng bảo thế mà.”

“Không uống là cuộc đời không hoàn chỉnh đâu.” Thịnh Hoài Nam vẫn kiên quyết dụ dỗ.

“Thế sao cậu không uống?” Cô hỏi ngược lại.

“Đời mình hoàn chỉnh lắm rồi.”

“Giống như cậu thì mình thà để cuộc đời thiếu sót còn hơn.”

Lạc Chỉ ăn hết chỗ phô mai que, no đến mức không đứng dậy nổi.

“Mình đúng là thông minh, tối đi ăn buffet đưa cậu theo là nhất, kiểu gì cũng lãi to. Đưa cậu đi ăn là có thể chứng kiến cảnh giới cao nhất của trình độ ăn buffet rồi.” Anh nhướn mày trêu cô.

“Là sao?”

“Lúc nào đói đến nhũn cả chân, lúc nào nó đến gập cả người.”

Lạc Chỉ bắt chước động tác chiến đấu trong phim hoạt hình, giơ bàn tay định chém xuống lưng Thịnh Hoài Nam, lại bị anh nắm lại. Hai người đều cố dùng sức. Ban đầu đôi bên không có phản ứng gì, mãi cho đến khi cả hai đã thả lỏng, cô mới phát hiện những ngón tay mình đang nằm gọn trong lòng bàn tay của anh, nóng đến kinh ngạc. Lạc Chỉ vội rút tay ra, nói “Đi thôi.”

Mất một lúc lâu Thịnh Hoài Nam mới mở miệng được, “Đi trượt băng đi.”

Ở khu trượt băng có rất nhiều đứa trẻ đang được thầy giáo hướng dẫn cách trượt. Lạc Chỉ xem đến ngây người, lúc có phản ứng thì Thịnh Hoài Nam đang đi xong giày trượt, đang nhìn mình với vẻ bất lực. Cô vội ngồi xuống, đặt đôi giày trượt trắng sang bên cạnh, bắt đầu cởi giày.

Vì ánh mắt anh nhìn cô quá chăm chú, nên Lạc Chỉ vô cũng căng thẳng, liên tục thầm trách mình sao lại đi đôi giày phiền phức như thế. Cởi xong giày, cô miễn cưỡng đi được chiếc giày trượt vào chân bên trái, lúc buộc dây lại không cẩn thận buộc thành nút thắt. Khi chuyển sang chân bên phải, Thịnh Hoài Nam bỗng nhiên quỳ một gối trước mặt cô.

“Sao ngốc thế? Cậu chắc là năm đi cậu không đi cửa sau để vào đại học đấy chứ?”

Lạc Chỉ ngừng tay, còn chưa kịp hiểu hết câu trách yêu đầy mờ ám đó, anh đã cúi đầu, cầm lấy dây giày trong tay cô, bắt đầu xỏ vào các lỗ trên giày, động tác nhanh nhẹn và thuần thục.

Lúc buộc dây giày, Thịnh Hoài Nam tì trán vào đầu gối của Lạc Chỉ, động tác đó khiến chân cô như run lên. Mùi hương thơm dịu của dầu gội đầu và mùi bột giặt trên chiếc khăn quàng của anh quyện lại với nhau, hết như trong giấc mơ, bao nhiêu năm vẫn không thay đổi.

Trong lúc còn mơ màng, Thịnh Hoài Nam đã dắt tay Lạc Chỉ trượt ra giữa sân băng. Anh cười chê cô lỏng ngóng, cô cũng chẳng phản ứng lại, thậm chí còn ngoan ngoãn, nường nường cúi đầu hết như một nàng mèo nhỏ.

Khi hai người cùng ngồi nghỉ, Lạc Chỉ bỗng dưng rất muốn biết, nhiều năm sau nếu nhớ lại ngày hôm nay, bản thân mình liệu sẽ có cảm giác gì.

Tâm tình đó sẽ được quyết định bởi quãng thời gian dài hay ngắn, và càng được quyết định bởi kết quả sau cùng của hai người họ.” Thế thì cậu ấy nên sang khoa Văn, khu chuyên ngành Văn học cổ điển mà đừng. Cái này còn tùy thuộc vào nữ sinh trong khoa nữa chứ.” Trong đầu Lạc Chỉ chợt hiện lên vẻ hí hửng của Trương Minh Thụy, hình ảnh đó khiến cô bật cười.

“Tuy là mình hiểu tâm lý của cậu ấy, nhưng mình vẫn cảm thấy sự vô ý dụng phải thì vẫn tốt hơn, khi nghĩ lại sẽ có cảm giác đó giống như duyên phận trời định.”

Lời của Thịnh Hoài Nam khiến Lạc Chỉ cảm thấy nản lòng. Đúng vậy, mình biết chứ. Nhưng cô chỉ nghĩ thầm mà không nói gì.

“Năm đó lúc mình thích Diệp Triển Nhan,” Anh mở miệng. Lạc Chỉ quay đầu, hoảng hốt nhìn anh. Thịnh Hoài Nam đang nói rất tự nhiên, bị phản ứng của cô làm cho giật mình, liền dừng lại một chút, “Sao thế?”

“Không... Chỉ là cậu chuyển chủ đề nhanh quá.”

Anh nhắc đến Diệp Triển Nhan trước mặt cô, giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, không hề có một chút che giấu. Trái tim Lạc Chỉ như bị đè bởi một tảng đá. Những suy đoán về lời của Trịnh Văn Thụy và tin nhắn ở khu vui chơi lúc trước bỗng vỡ tan. Anh đã có thể nhắc đến cô ấy một cách bình tĩnh như thế kia mà?

“Hồi đó mình thích cô ấy, thế nên rất thích đến căng-tin ăn. Nói đúng ra thì cứ được ra khỏi phòng học là mình thích. Nếu có vậy mà gặp được thì vui quá, nhưng mình chắc chắn sẽ không lượn lờ khắp nơi để chờ gặp đâu. Rất nhiều người đi qua đi lại trên hành lang trong giờ học, chính bởi muốn tăng cơ hội và phải người nào đó. Tuy nhiên nếu cô ý hạn chế hành động của mình, khiến cuộc sống duy trì ở một trạng thái, nhưng lại thêm vào đó chút mong ngóng, chờ trông... Cảm giác đó khác lắm. Mình không biết liệu cậu có hiểu được không...”

“Giống như là, duyên phận sẽ tự đến, chứ không phải cậu cố ý đi tìm kiếm nó.”

“Cậu nói ngắn gọn hơn mình nhiều.” Thịnh Hoài Nam cười, “Sinh viên khoa văn muôn năm.”

Lạc Chỉ không mấy bận tâm, “Chẳng lẽ không có gì khác à? Dù chỉ một chút hành động đặc biệt cũng không?”

Cô cũng không biết mình đang chờ đợi câu trả lời thế nào.

“Vẫn có một chút thay đổi nhỏ. Nói ra có khi cậu sẽ cười.”

“Không cười đâu, mình hứa.”

“Khi đó mình biết vào giờ cơm tối cậu ấy thích tán gẫu và tản bộ cùng bạn ở sân tập thể thao, thỉnh thoảng còn ngồi bên cột cờ. Thế nên mỗi lần trước giờ cơm mình đều chạy đến sân thể thao chiếm chỗ, toàn đứng ở cột ném bóng rổ cạnh cột cờ. Đám bạn chơi cùng mình cũng nhận ra, về sau còn đến chiếm chỗ giúp mình. Có đôi khi mình gặp cô ấy ở hành lang, chỉ thoáng qua thôi, mình bỗng dưng đùa cợt với mấy thằng bạn đi cùng, còn cố ý cười lớn tiếng, cười thật vui vẻ. Đám bạn mình ai cũng nghĩ thời gian đó mình bị hâm bắt chọt.”

Cậu cũng có biểu hiện như thế? Lạc Chỉ bật cười, “Nhưng cậu không cảm thấy như thế sẽ không được tự nhiên à? Lỡ có lúc nào đó cậu mắc lỗi thì sao? Mình biết con trai chơi bóng cùng nhau nhiều khi rất mạnh mẽ, thậm chí còn thô lỗ. Liệu có bao giờ động tác cậu trở nên mất tự nhiên vì sự có mặt của cô ấy không?” “À, có chứ. Vì không được tự nhiên nên lúc định ném vào rổ, càng muốn ném trúng lại càng dễ

trượt, không những không có được thành quả gì mà còn dễ xảy ra lỗi. Nhưng nghĩ lại thì cảm giác đó cũng không tệ.”

Thịnh Hoài Nam cười rất vui vẻ, Lạc Chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Anh vẫn luôn toả sáng thể dầy, dù hành động có sơ ý thì cũng cứ dễ thương. Thoải mái theo đuổi, thoải mái thể hiện, tốt cũng được mà tệ cũng chẳng sao, lúc nhớ lại vẫn có thể tự hào.

Tốt thật. Tình yêu của họ êm đềm là thế. Mà tình yêu vốn dĩ nên êm đềm như vậy.

Thịnh Hoài Nam cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, “Trước kia cũng nói rồi, hình như hồi cấp ba mình chưa từng gặp cậu nhỉ?”

“Thế à?” Cậu gặp rồi, chỉ là cậu không chú ý mà thôi. Lạc Chỉ cảm thấy có nói tiếp cũng không ý nghĩa gì.

“Cậu nhất định là kiểu nữ sinh làm tổ trong phòng học, không bao giờ ra ngoài. Ở lớp đối diện lớp chúng mình có mấy bạn học rất bắt mắt, ngày nào cũng lượn lờ trên hành lang. Có một đợt mấy ngày liền đi vệ sinh cũng không gặp họ, làm mình nghi liệu có phải họ nghỉ học tập thể không.”

Họ bắt mắt, nên vài ngày không thấy là cậu cho rằng người ta mất tích. Còn mình ngày nào cũng vẫn ở trước cửa lớp các cậu, nhưng lại giống như chưa từng xuất hiện. Lạc Chỉ cười nói, “Ở trong lớp vẫn thoải mái hơn, lúc hết giờ còn có thể đọc truyện tranh. Tất nhiên là trong giờ mình cũng đọc.”

“Đọc nhiều là tốt.” Anh gật đầu, “Có thể thu thập kinh nghiệm cho bản thân từ những chỉ dẫn của người khác.”

“Thực ra đọc sách hầu như chẳng mang lại ý nghĩa gì đâu, trái lại còn khiến mình biết được hoá ra trên đời có rất nhiều người sống quá ảm ức.”

Anh nghiêm túc nhìn cô, “Cậu có cảm thấy ảm ức không?”

“Cậu chẳng phải đã nói mình có nhiều tâm sự còn gì? Lúc ngồi xích lô cậu nói như thể mình sống ảm ức lắm ấy.”

“Chẳng lẽ cậu không có bạn thân?”

Lạc Chỉ nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Thực ra không cần phải nghĩ, nhưng cô không muốn trả lời ngay là “Không có”, như thế có vẻ không được bình thường lắm. “Ừ, không có. Ý mình là, mình không có người bạn nào hoàn toàn chân thành và đáng tin.”

“Thế nên cậu mới đọc sách?”

Lạc Chỉ không biết giải thích thế nào, cô sợ sự lạnh lùng và kỳ quặc của mình sẽ khiến Thịnh Hoài Nam sợ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, việc gì mà cô phải giấu anh? Con người cô chính là như thế mà.

“Vậy những lúc cậu cảm thấy khó khăn, có việc gì đó khiến cậu quẩn bách, không có bạn để chia sẻ thì phải làm sao? Trong sách có câu trả lời à?” Anh hỏi.

“Chắc là không đâu. Nhưng ít nhất sách sẽ cho cậu biết, từ xưa đến nay có rất nhiều người có cùng nỗi phiền muộn với cậu, có rất nhiều người cũng đang đi tìm câu trả lời như cậu, cậu không hề cô đơn. Với lại, kinh nghiệm của người đi trước quả thật rất đáng để tham khảo.”

Anh cười phá lên. Lúc này Lạc Chỉ mới phát hiện ra trên mặt anh có một lúm đồng tiền rất nhỏ.

“Vậy sao? Ví dụ như, những người đã từng thề non hẹn biển, yêu đến độ không thể chia lìa, rồi về sau tại sao lại chán nhau? Trong sách có câu trả lời không?”

Cô nhận ra chút buồn thương ẩn trong sự hài hước từ câu nói của anh, cũng đoán được nguyên nhân.

“Albert Camus nói, “ Cô thông thả trả lời anh, “Tình yêu có thể bùng cháy dữ dội hoặc lặng lẽ âm thầm, nhưng không thể cùng tồn tại cả hai trạng thái.”

Thịnh Hoài Nam nghe xong yên lặng một lúc, rồi nói, “Bố mình nói đúng thật, đọc sách nhiều rất có lợi, sâu sắc mà đơn giản hơn nhiều so với những lý lẽ suông của mấy kẻ lảm nhảm dài dòng.”

Lạc Chỉ vẫn nhìn mũi giày của mình, chậm rãi nói tiếp, “Đúng là chúng ta bị cuộc sống ép phải có được sự thông minh, linh hoạt. Nhưng khi chúng ta còn đang cố nghĩ cách giải thích và miêu tả thứ gì đó, thì những người đi trước đã hiểu hết nó rồi, rõ hơn chúng ta cả nghìn lần, nói chung là không có chỗ cho chúng ta thể hiện đâu. Chẳng có chuyện gì mà trước giờ chưa từng xảy ra cả.”

Thịnh Hoài Nam trầm mặc khá lâu, sau đó vươn vai, dựa lại vào ghế, “Thế nghĩa là cậu cảm nhận được sự tồn tại của tổ tiên, sau đó sẽ không cảm thấy cô đơn nữa hả?”

Lời nói mang theo ý trêu đùa, Lạc Chỉ lại không tức giận.

Sách khiến cô chán nản vì sự tầm thường của mình, nhưng cũng từng đem đến cho cô rất nhiều niềm vui. Suốt thời niên thiếu cô quanh mà nhạt nhẽo, khi cô bắt đầu biết ngưỡng mộ tuổi trẻ rực rỡ và tươi đẹp của những người xung quanh, thì bản thân cũng đồng thời có được cảm giác vượt trội, giống như một người lớn đứng trên cao nhìn xuống đám trẻ con còn chưa phải nếm trải chút đau buồn nào trong đời. Tất cả những cảm giác vượt trội này đều đến từ sách, cũng đến từ sự nghèo túng và khốn khổ của cô.

Cô không phản bác, chỉ đứng lên, ném vỏ hộp kem vào thùng rác gần đó rồi lên tiếng, “Mình đi trượt một vòng.”

-Hết

30. Chương 29: Người Kể Chuyện Thuở Nhỏ

Cả ngày nay Thịnh Hoài Nam luôn trả tiền nên Lạc Chỉ rất ngại. Mặc dù hành động của đối phương thoát nhìn có vẻ rất tự nhiên, nhưng cô vẫn thấy khó xử.

Khi tới tiệm Báo Gấm, họ chia nhau ra “càn quét” khắp nơi, tới lúc bày đồ ăn ra khắp bàn, cô tranh thủ cơ hội nói nhỏ với anh, “Hôm nay cảm ơn cậu nhé.”

Thịnh Hoài Nam trả lời, “Thôi nào, cậu cảm ơn gì chứ?”

Nói nhiều cũng vô ích, cô biết anh sẽ hiểu nên lặng lẽ ngồi ăn, không giải thích nữa. “Nếu cậu thật lòng muốn cảm ơn mình, thì kể mình nghe người cậu có ấn tượng sâu đậm nhất hồi còn bé để đền đáp đi.”

“Vì sao? Nghe cứ là lạ ấy.”

“Nhưng lần trước mình đã kể cho cậu về hoàng hậu nhỏ của mình rồi. Mình thấy cậu có tính cách như bây giờ chắc chắn là do hồi bé đã trải qua nhiều chuyện bất thường.”

“Nhắc lại với cậu nhé, tâm lý học không đơn giản vậy đâu. Không phải biểu hiện gì bất thường cũng là do vết thương từ thời thơ ấu.”

“Nói đi mà, mình muốn nghe, mình hứa không cười cậu đâu.” Giọng điệu anh y như lúc cô xin anh kể về mối tình đầu, thậm chí còn có chút nài nỉ.

Lạc Chỉ ngượng ngùng gật đầu, “Được rồi. Cậu đừng chê chuyện nhàm chán quá là được.”

Trong một khoảnh khắc, cô rất muốn kể cho anh về câu chuyện kia, nhưng hình như hãy còn sớm, hình như bây giờ anh vẫn chưa hiểu được cô. Thực sự rất khó để có được cái gọi là tâm hồn đồng điệu.

Cô cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, tay không ngừng dùng đũa chọc vào miếng gỏi cá.

“Hồi nhỏ có một người chị mà mình rất thần tượng, rất yêu mến.”

Câu mào đầu của cô nhạt như nước ốc.

“Không phải anh trai à...”

“Vớ vẩn!”

Thịnh Hoài Nam cười tủm tỉm, khoát tay ra hiệu cô nói tiếp.

“Lúc mình lên năm, ngôi nhà cũ của bà nội phải di dời đi nơi khác, hai mẹ con mình thuê tạm một căn nhà nhỏ trong khu nhà mái bằng ngoại ô thành phố. Giờ nơi ấy đã trở thành khu đô thị rồi, nhưng khi mình

sống ở đó nó vẫn chỉ là đường đất, gió thổi qua cuốn theo bao bụi bặm, có khi chẳng mở nổi mắt. Lúc chơi bịt mắt bắt dê với đám bạn, bọn mình thường giẫm phải phân chó. Mưa xuống thì đường xá lầy lội rất khó đi. Nói chung chẳng phải chỗ tốt lành gì. Nhưng mình luôn cảm thấy nơi đó rất tuyệt, có thể nhìn thấy cầu vồng sau cơn mưa, xung quanh toàn là nhà mái bằng, không có các tòa nhà chắn mất cầu vồng nên bầu trời rộng lớn thoáng đãng lắm. Dường như mình đã ngắm đủ cầu vồng cho cả đời tại nơi ấy, lớn rồi mình chỉ được nhìn những mảnh rời rạc gần đài phun nước. Cầu vồng khi đó như một cây cầu bắc ngang bầu trời, rất đẹp, rất trọn vẹn. Nhiều đứa trẻ cùng bàn nhau xem rốt cuộc dưới chân cầu vồng là gì? Cuối cùng tất cả đều nhất trí cho rằng đó là Thiên Trì.” Lạc Chỉ bật cười, nhưng cô nhanh chóng hoàn hồn trở lại, “Xin lỗi, mình lạc đề rồi.” Thịnh Hoài Nam chăm chú lắng nghe, anh lắc đầu nói: “Đâu có, cậu nói tiếp đi.”

Nét mặt nghiêm túc của anh khiến Lạc Chỉ bỗng cảm thấy hơi căng thẳng.

“Đám bạn mình không đi nhà trẻ, người lớn trong nhà hay say rượu rồi đánh nhau, thế nên hầu như chẳng ai quản lý chúng.”

“Sếp sòng” của bọn mình là một chị gái hay kể chuyện.

“Chị đã đi học cấp Một rồi. Trong ký ức của mình chị không được ưa nhìn cho lắm, tuy nhiên lại có một người bạn thân rất xinh đẹp. Nhưng đó là ấn tượng khi ấy thôi. Giờ nghĩ lại, người bạn kia xinh chẳng qua là vì hay mặc váy, hay cài hoa tươi lên bím tóc đuôi ngựa. À còn một anh là bạn học của họ, ba người đó lúc nào cũng cùng đi học cùng về với nhau.”

“Cậu có biết về sau đã xảy ra chuyện gì không? Là tình tay ba.” Lạc Chỉ bật cười.

“Hôm đó, chị lại kể chuyện cho bọn mình nghe nhưng đầu óc không biết đã bay tới phương nào, câu trước chẳng ăn nhập với câu sau. Khi câu chuyện kết thúc, mình lặng lẽ giấu người khác hỏi chị ấy: ‘Chị ơi, XX và YY không còn thân với chị nữa à?’”

“Mình nhận ra điều này là vì hai người họ đã lâu không xuất hiện, thỉnh thoảng có đi ngang qua đám trẻ con bọn mình cũng chỉ lạnh lùng nhìn chị gái kia. Chị bạn thân còn hừ một tiếng, quay ngoắt đi với vẻ kiêu ngạo.”

“Lúc đó dù sao chị gái kể chuyện vẫn còn nhỏ, không biết cách che giấu tâm trạng. Mình nói câu đó xong thì mắt chị ấy ửng đỏ lên rồi nói: ‘Sao em biết?’”

“Một tối nọ, mình và một cô bé khác tận mắt trông thấy chị gái kể chuyện cãi nhau với hai người kia. Mình nhớ lúc đó chiếc kẹp tóc màu đỏ của chị bạn thân sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường, chị ta ngẩng cao đầu, hùng hổ nói chuyện bằng giọng miền Bắc.”

“Bọn mình lập tức xông lên bảo vệ nữ thần của hai đứa, nhưng cuộc đối thoại của họ khi đó quả thực vượt quá khả năng lý giải của mình.”

“Từ nhỏ mình đã không thích hỏi vì sao, dù gì người lớn cũng toàn bảo lớn rồi khắc biết, vậy nên mình luôn tin rằng trưởng thành là lời giải cho mọi vấn đề. Mình sẽ nhớ thật kỹ những chuyện chưa thể hiểu được và kiên nhẫn chờ đợi quá trình trưởng thành. Có lẽ đây là lý do vì sao ký ức ngày đó lại hiện hữu trong đầu mình rõ ràng đến vậy. Có người đã nói với mình rằng đó chính là khởi đầu cho sự cố chấp của con người.”

Đôi mắt Thịnh Hoài Nam vụt sáng, Lạc Chỉ không trông thấy, cô nói tiếp.

“Thế nên cuộc nói chuyện của họ khi đó cũng vậy, mình không hỏi lý do nhưng lại nhớ rất rõ, dù càng nghe càng thấy rối.”

“Chị gái kể chuyện nói: ‘Hai người tốt với nhau mình chẳng có ý kiến gì, nhưng vì sao lại đối xử với mình như thế?’ Chị gái xinh đẹp vặn lại ngay: ‘Cậu đừng tỏ vẻ không biết, không quan tâm. Cậu cũng thích XX còn gì? Tưởng mình không hiểu suy nghĩ của cậu à? Những việc xấu cậu làm để chia rẽ bọn mình, cậu tưởng mình không biết?’”

“Chị gái kể chuyện cuống lên: ‘Ai bảo mình thích cậu ấy?’”

“Chàng trai XX đứng bên cổ làm ra vẻ lạnh lùng, chẳng nói chẳng rằng suốt từ đầu trận cãi vã bỗng mở miệng: ‘Cậu dám nói cậu không thích mình?’” Nói tới đây, Thịnh Hoài Nam và Lạc Chỉ cùng cười phá lên.

“Bây giờ nhớ lại, biểu cảm và giọng điệu của mấy người đó vừa trẻ con vừa kiêu cách, thậm chí mục đích đầu võ mồm và cãi nhau đều lùi xuống hàng thứ yếu, quan trọng là cuối cùng đã có cơ hội diễn mấy cảnh diên diên khùng khùng trong phim truyền hình của người lớn. Nhưng không thể phủ nhận là họ rất nghiêm túc.”

“Hai người kia cũng có một ‘cái đuôi’, nhưng chỉ có một mà thôi. Thế là mình và một cô bé khác cũng tham chiến, nhưng đối thủ là ‘cái đuôi nhỏ’ đứng bên cạnh họ. Mặc dù mình chẳng giỏi ăn nói lắm, nhưng cũng có tiếng trong khu là mồm mép lanh lợi, thuộc dạng thấy người lớn thì ngoan như mèo, gặp trẻ nhỏ thì dữ như hổ. Trận khẩu chiến này quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu như ‘Sao cậu lại giúp họ mà không giúp chị gái kể chuyện’, ‘Mình thích thế’, ‘Thích cái đầu cậu’, ‘Cho cậu hết cả thích bây giờ’. Nhưng cuối cùng bọn mình vẫn giành chiến thắng, thắng một cách oanh liệt.”

“Chị gái kể chuyện thua thảm bại, chạy tới chỗ mình không tìm thấy mà khóc. Chị ấy rất tốt với mình, nhưng mình chỉ biết dùng cái cách kém cỏi để giúp chị ấy.”

“Đến tận bây giờ mình vẫn nhớ những chuyện chị ấy kể cho mình, nào là chuyện nữ sinh đại học khi làm thí nghiệm sinh học đã xào chín óc sói lên ăn, kết quả đêm nào cũng phải chạy tới phòng thí nghiệm lén ăn xác chết, còn cả chuyện thiên thần yêu người phạm, cắt bỏ mái tóc vàng dài hơn một mét của mình để cứu sống người yêu, cuối cùng lại mất mạng, rồi chuyện trong ngôi làng dưới chân cầu Cầu Vòng có chàng thiếu niên đẹp nhất trên thế gian...”

“Mình rất thích chị ấy, chị ấy khẳng định rằng những chuyện này được viết trong các tác phẩm nổi tiếng thế giới, nhưng tên sách là gì chị ấy thì chị ấy không nhớ. Thực ra đó đều là những giấc mơ do chính chị ấy thêu dệt nên, chị ấy chính là thiên sứ, chị đã gặp được chàng thiếu niên kia. Nói theo ngôn ngữ ngày nay đó là một loại ‘tự sướng’. Mình không biết cậu có hiểu được không, thực ra chị ấy có một thế giới nội tâm vô cùng phong phú, chỉ là chị ấy quá cô đơn thôi.”

“Nhưng giờ mình lại cho rằng có lẽ chị ấy đã lún sâu vào câu chuyện của chính mình. Chị ấy ngày càng khép mình, đám trẻ con không thích nghe kể chuyện kinh dị u ám, chị ấy cũng không thân với bạn trong trường, nên chỉ có mình là hay ngồi chung. Có điều bọn mình cách nhau tới sáu tuổi, thực sự khó mà làm bạn, mình không thể cứu vớt sự cô đơn của chị ấy.”

“Nhưng ngược lại chị ấy có thể giúp mình không còn cảm thấy cô đơn nữa. Mình kể cho chị ấy nghe một bí mật mà suốt một thời gian dài mình không nói cho ai khác. Mình không biết liệu chị ấy có biến bí mật này thành một câu chuyện khác không, nhưng mình tin là để chị ấy giữ bí mật sẽ rất an toàn.”

“Có cô hàng xóm nói với mẹ mình, bảo mình tốt nhất là tránh xa chị ấy một chút. Bố chị ấy đầu óc không bình thường, trong nhà chẳng ai quản lý chị ấy.”

“May mà mẹ không hạn chế mình qua lại với chị ấy. Thực ra bây giờ mình không còn nhớ rõ chị ấy trông thế nào. Mình chỉ nhớ mấy ngày cuối phải chuyển nhà, mình ngồi trên ghế phụ của xe tải, ngoái đầu nhìn lại, thấy chị gái kể chuyện và một đám trẻ con vẫy tay chào mình. Chị ấy khóc, mình cũng bật khóc. Chị ấy nói ‘Lạc Lạc, sau này em phải trở thành người thành công nhé. Lạc Lạc, đừng quên những chuyện chị kể cho em, cũng đừng quên chị.’” “Thậm chí chị ấy còn nói có lẽ mình sẽ là người duy nhất trên đời này nhớ đến chị ấy.”

“Khi lên cấp Ba, mỗi lần viết văn, dù là văn trần thuật hay nghị luận, mình đều bịa một tràng. Thầy hỏi mình luận cứ này dẫn chứng từ danh nhân nào, mình đều nói là đọc được ở quyển sách nào đó, nhưng tên sách thì mình quên rồi. Thực ra đúng là mình đã học không ít thói xấu từ chị, chẳng hạn như nghĩ ngợi lung tung, thích nói dối.”

Lạc Chỉ ngừng lại, cô nhìn Thịnh Hoài Nam đang đắm chiêu suy nghĩ và hỏi, “Nhặt nhèo lắm hả?”

Anh nghiêm túc lắc đầu: “Không hề.”

Lạc Chỉ thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười.

“Nhưng lúc này cậu nói cậu cũng kể cho chị ấy một bí mật đúng không, là gì thế?”

Cô sững người trong giây lát rồi lắc đầu: “Chuyện trẻ ranh ấy mà, mình... mình quên từ lâu rồi.”

Không khí trong bữa tối vốn rất thoải mái rồi cuộc vẫn bị những hồi ức khó hiểu của Lạc Chỉ làm xáo trộn. Nhưng khác với lần đầu tiên họ ăn cơm cùng nhau, sự trầm mặc lần này không hề gượng gạo, thậm chí còn ăn ý và nhẹ nhõm.

“Nhắc tới chuyện viết văn, mình nhớ hình như hồi cấp Ba cậu viết văn rất hay.”

Lạc Chỉ ngẩng phắt lên, làm Thịnh Hoài Nam giật nảy mình.

“Không phải chứ? Anh đây mới khen một câu mà đã kích động đến thế à?” Anh cười.

Lạc Chỉ thu lại tầm mắt, khẽ lên tiếng, “Cậu đã đọc chưa? Nói thật đi.”

Thịnh Hoài Nam đưa tay gỡ đầu, nhưng vẫn nói thật, “Hồi đó tổ bộ môn Ngữ văn thường phát các bài văn xuất sắc cho bọn mình đọc, nhưng mình chưa xem bài nào, toàn đem làm giấy nháp, vì mặt sau không có chữ. Xin lỗi nhé.”

“Có gì đâu mà phải xin lỗi? Làm văn thì nghìn bài như một, vừa giả tạo vừa tầm thường.”

Lạc Chỉ cúi đầu, cô vội vã nói.

“Đúng rồi, cậu có vội về ký túc xá không? Trên đường về mình đưa cậu đến nơi này nhé?”

Thịnh Hoài Nam đột ngột tiến sát lại gần cô, đôi mắt anh đọng đầy sự chân thành.

Trên tầng mái tòa nhà của khoa Khoa học tự nhiên, Thịnh Hoài Nam ra sức lay mấy cánh cửa sắt, bụi bẩn rơi đầy cả tay, không ngờ cửa bị khóa chặt như thế, chẳng nhúc nhích chút nào.

“Thường ngày đâu có khóa.” Anh thở dài, thất vọng quay lại tìm Lạc Chỉ, không ngờ Lạc Chỉ đi được mấy bước liền chạy nhanh tới chỗ cánh cửa sổ ở cuối tầng.

“Chỗ này không khóa này!” Cô bật cười vui vẻ.

Sau đó cô trèo lên bệ cửa sổ trước, khom lưng chui qua rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

Luồng không khí trong lành nhưng lạnh buốt ủa đến, khiến cô ngộp thở trong giây lát. Những sợi tóc dài tung bay che khuất tầm mắt, khó khăn lắm cô mới dùng tay giữ chặt được. Tới khi mở mắt, cảnh tượng trắng lè bất ngờ hiện ra.

Tòa nhà của khoa Khoa học tự nhiên nằm gần cửa Bắc, tầm nhìn từ trên sân thượng được chia làm hai thế giới rõ rệt. Một nửa là khung cảnh trường học chìm trong màn đêm tĩnh lặng, bóng cây thâm trầm tựa như mặt biển lặng sóng, nhấp nhô ở phía xa, nổi bật giữa những hàng cây là các ký túc xá và tòa nhà giảng dạy, thoát nhìn chẳng khác nào những hòn đảo vươn mình khỏi mặt biển, yên ả vắng lặng. Nửa còn lại là luồng sáng lấp lánh tạo bởi ánh đèn điện từ khu trung tâm thương mại đan xen với ánh đèn xe sáng rực, nhẹ uốn mình qua những tòa nhà cao tầng nguy nga lộng lẫy, kiêu hãnh đối chọi với đêm đen.

“Đẹp lắm đúng không?”

Hơi thở của Thịnh Hoài Nam nhẹ nhàng phả bên tai cô. Lạc Chỉ khẽ run lên, cô muốn quay đầu nhưng lại luyến tiếc.

“Thích chứ?”

Lạc Chỉ gật đầu thật mạnh, nhưng cô chợt nhớ ra mình đứng quay lưng với anh, ngốc quá.

Hai người họ lặng lẽ quan sát hai thế giới một lúc lâu, không ai lên tiếng.

“Mình... Mình rất thích đứng trên cao nhìn xuống người bên dưới. Mình cũng không biết vì sao. Ý mình là... Không chỉ đứng ở nơi cao đón gió. Cậu hiểu ý mình chứ... Hình như nhìn nhận sự việc ở góc độ đó, chắc chắn có thể nhìn thấu tất cả. Thực ra mình cũng không nói rõ được.”

Lần đầu tiên anh bộc bạch với cô suy nghĩ hỗn loạn nhưng lại rất sâu sắc của mình. Lạc Chỉ cảm thấy rất ấm lòng, cô cũng trân trọng cách nghĩ của anh.

“Mình cũng thế, chẳng qua trước đây là mình buộc phải làm vậy.”

“Bị buộc phải làm vậy?”

“Không thoải mái, không hòa hợp được với mọi người. Có lẽ vì hồi nhỏ ít tiếp xúc với bạn cùng trang lứa nên không biết phải hòa nhập ra sao, bạn bè ngày một ít đi, mình lại không muốn lấy lòng những nhân vật chủ chốt trong các nhóm, về sau mình chơi một mình, càng lúc càng tách biệt với cộng đồng. Nhưng mình cũng giống người thích đứng trên cao nhìn những người khác, tự mình chủ động chọn cách trèo cao. Ban đầu mình là người ngoài cuộc cô độc bị từ chối, rồi dần biến thành người khác thường và xa cách, dường như chỉ khi đó mới có thể cô độc một cách đáng hoàng và thanh thoát, không còn bị người ta thương hại, thậm chí bản thân cũng cảm thấy hài lòng. Nói thẳng ra, chẳng qua là do thói quen đã ăn sâu, vì sự sĩ diện mà lúc nào cũng phủ một tầng hàm ý lên những điều vốn rất đơn giản, giống như mình thực sự không phải người tầm thường vậy.”

Lạc Chỉ cứ nói mãi, nói tới lúc tự cảm thấy lung tung mới chợt bừng tỉnh. Cô xấu hổ chớp mắt nói với anh: “Cậu thì sao? Có lẽ không phải người ngoài cuộc bị từ chối đâu nhỉ? Cậu có quyền lựa chọn mà.”

Thịnh Hoài Nam đưa mắt nhìn ánh đèn xa xăm.

“Mình luôn có cảm giác dường như cậu đã biết mình rất nhiều năm rồi.”

Lạc Chỉ vốn cho rằng câu cuối cùng của mình không thỏa đáng, không biết chừng mực, cuống quýt định xin lỗi anh vì những lời mạo muội ấy, nhưng khi ngược mắt lên, cô lại bất gặp nụ cười khoan dung pha lẫn tiếu nuối của anh.

“Gió thổi mạnh quá dễ bị cảm lạnh, bọn mình đi thôi. Cậu thích là tốt rồi, mình thường xuyên tới đây, sau này chúng ta cùng đi đi.”

Sau này chúng ta cùng đi đi.

Lạc Chỉ mỉm cười nói: “Được, cậu đã hẹn rồi đấy nhé.”

-Hết

31. Chương 30: Tỉnh Mộng

“Hôm nay trốn học, cũng dời lịch gặp Jake và Tiffany. Tối mai nếu cậu rảnh thì cậu thì gặp Jake được không? Thành bé nhớ cậu lắm.”

“Ừ, được.” Thịnh Hoài Nam cười vui vẻ.

Đi tới cột đèn đường dưới toà nhà ký túc, anh bỗng dừng lại, lấy ra một túi giấy lớn từ trong balo đang đeo trên lưng.

“Mình mua hôm đi ngang qua hiệu sách đấy. Định là khi khác tặng cậu, nhưng sáng nay lúc đi ra ngoài chẳng biết thế nào lại muốn mang theo. Vác đi đường mệt muốn chết.”

Lạc Chỉ mở to mắt nhận lấy túi giấy. Tổng cộng sáu quyển sách dày cộp - toàn tập thơ Kahli Gibran.

Anh đã đeo cái đồng sách này trên lưng suốt cả ngày? Bị đỡ hơi à?

Nhưng anh từng nói cái lúc anh thích Diệp Triển Nhan, bạn bè luôn nói anh bị hâm dở đột xuất phải không?

Cô nghĩ mãi, đầu óc hoang mang, cũng không biết nên tỏ vẻ giận dữ hay vui mừng.

“Mình... Mình rất thích Kahlil Gibran... Thích “Cát và bọt biển”... Vai cậu... mỗi không?”

Dường như sự lấp bắp của Lạc Chỉ khiến Thịnh Hoài Nam rất hài lòng. Anh khẽ vuốt tóc cô, cũng chẳng để ý xem hành động này có khiến Lạc Chỉ xấu hổ hơn không.

“Thích thì tốt.”

Sau lưng bỗng ọc tiếng động. Lạc Chỉ quay đầu, thấy một cô gái mặc áo khoác len màu tím đang đập mạnh vào một chiếc xe. Cô gái ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt mình.

Đó là Trịnh Văn Thụy.

Lạc Chỉ hơi bối rối, nhỏ giọng hỏi, “Hồng xe à?”

“Bị tuột xích.” Trịnh Văn Thụy không nhìn cô, vẫn đạp mạnh vào bánh sau xe đạp.

“Bây giờ mình mới biết đạp vào bánh xe là cố thể sửa được xích bị tuột đấy.” Thịnh Hoài Nam cười, đôi mắt hơi nheo lại. Lần đầu tiên Lạc Chỉ nhận ra, hoá ra sự lạnh lùng của anh khi bị đánh thức lại đáng sợ đến thế. Cô thấy Trịnh Văn Thụy hít sâu một hơi sau khi nghe xong câu này. Trong lúc hai cô gái đang nhìn nhau, Thịnh Hoài Nam bỗng ôm lấy vai Lạc Chỉ, kéo đến cổng ký túc.

Lạc Chỉ đứng trên bậc cầu thang chỗ cửa vào, Trịnh Văn Thụy ở chỗ đó không xa vẫn đang đạp chiếc xe thật mạnh, giống như cô ấy đang coi chiếc xe đó là cô vậy. Không có thời gian chào tạm biệt của hai người chợt trở nên đầy gượng gạo. Khi Lạc Chỉ thu lại ánh mắt nhìn Trịnh Văn Thụy, cô đã bắt gặp vẻ mặt quan tâm của Thịnh Hoài Nam.

“Đừng sợ.” Anh nói.

Cảm giác ấm áp mà anh mang khiến Lạc Chỉ nhẹ lòng. Cô gật đầu, ôm chặt lấy túi đựng sách, góc sách nhọn chọc vào phần bụng cũng không cảm thấy đau, mỉm cười nói, “Thực sự rất cảm ơn cậu.”

Anh đứng đó, thoải mái buông thõng hai tay, “Người phải nói cảm ơn là mình mới đúng, lâu lắm rồi mình không chơi vui như vậy. Chiều mai tới chỗ Jake chơi đúng không? Hôm nay cậu cũng mệt lắm rồi, mau về nghỉ đi.” Cổng ký túc tự động đóng lại, nhưng anh vẫn không đi, cứ kiên quyết đòi Lạc Chỉ phải vào trước. Cô nắm nhẹ bàn tay mình, cúi đầu mỉm cười bên lên như nàng dâu mới, sau đó ngẩng đầu lên gật đầu với anh rồi quay người đi vào.

Nhưng tiếng chân đạp vào chiếc xe vẫn cứ theo Lạc Chỉ mãi, cho đến lúc cô đi vào lối rẽ ở hành lang vẫn không ngừng lại.

Cô nhắm mắt, tự nói với bản thân, mình không sai.

Trưa hôm sau Lạc Chỉ đang chuẩn bị gửi tin nhắn cho Thịnh Hoài Nam để báo anh biết thời gian hấp buổi chiều thì nhận được tin anh gửi đến.

“Mình có chút chuyện không đi được. Xin lỗi nhé.”

Đột ngột mà ngắn gọn như vậy. Lạc Chỉ cầm điện thoại sửng sốt một lúc lâu, cảm thấy khó hiểu. Trước tiên cô vẫn trả lời “Không có gì, cậu cứ làm việc của cậu đi”, sau đó bắt đầu ảo não. Nếu lần này tiếp tục cho Jake leo cây, hai đứa nhóc sẽ lôi cô vào nhà kho, thả chó vào cắn rồi khoá kín cửa mất.

Cô gọi điện thoại mới biết Chu Nhan đi Thượng Hải rồi. Jya nói rằng cô ấy đang muốn liên lạc với cô, bảo rằng hai đứa trẻ hơi sốt nên bảo mẫu đưa đi khám rồi, chiều cô không cần tới.

Mặc dù đỡ khó xử, Lạc Chỉ vẫn hựt hắng vì cả hai bên cùng cho cô leo cây. Đi qua đi lại mãi trong ký túc, cuối cùng cô cũng nguôi ngoai, thay một chiếc áo kẻ và quần thể thao, ngồi vào bàn mở quyển từ vựng ra học, lúc nghỉ lại xem mấy tập phim truyền hình Anh. Khoảng tầm năm giờ hai mươi, cô mặc thêm chiếc áo khoác len đến căng-tin mua bánh mì.

Lúc ngồi xuống bàn ăn, Lạc Chỉ trông thấy Trương Minh Thụy đang đi đến. Miệng cô đang nhai, chỉ có thể khua tay rồi chỉ vào chỗ ngồi trước mắt. Trương Minh Thụy có vẻ bất ngờ khi thấy đồ ăn của cô, “Cậu thực sự... tối nào cũng ăn bánh mì đấy à?”

“Mình thấy ngon lắm, tuần nào cũng phải ăn mấy lần. Nhưng chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ thấy chán.”

Anh nở nụ cười.

“Lúc nào thấy chán nhớ bảo mình nhé.”

“Tại sao?”

“Không sao cả.” Trương Minh Thụy cúi đầu ăn cháo.

“À này, giờ Pháp luật hôm qua sao cả cậu với Thịnh Hoài Nam đều trốn học thế? Chắc không phải đi hẹn hò đấy chứ?”

Lạc Chỉ đang suy nghĩ xem có nên nói thật không thì chuông điện thoại vang lên. Cô thực sự rất muốn khen ngợi mạng viễn thông này, mỗi khi cô khó xử đều có điện thoại cứu nguy đúng lúc.

Là mẹ. Lạc Chỉ vừa ăn bánh mì vừa nói chuyện với mẹ. Lúc cô cúp máy thì Trương Minh Thụy đã ăn xong.

“Cậu ăn nhanh thế?” Lạc Chỉ ngạc nhiên.

“Cậu nói chuyện điện thoại lâu quá thì có.”

Cô hơi ngại, dù sao thì bỏ mặc bạn ở đó mà nói chuyện điện thoại cả buổi thật không lịch sự cho lắm. Cô vội cắn thêm mấy miếng bánh, nhét thật nhiều rau vào miệng, ra về vội vàng để tỏ thành ý. Trương Minh Thụy cau mày nhìn Lạc Chỉ rồi đưa tay ra giữ đĩa của cô, “Thôi được rồi, cẩn thận nghen đấy.” Lạc Chỉ lại thông thả ăn. Người trước mắt nhàn nhã tựa lưng vào ghế, hai tay đặt sau gáy, nhìn cô chăm chú. Điều này khiến Lạc Chỉ hơi khó hiểu.

“Cậu chưa ăn no à?”

“Muốn đuổi mình hả?” Anh trờ mắt với cô.

“Không, không phải đâu...” Lúc Lạc Chỉ xua tay, Trương Minh Thụy đã thu dọn bát đĩa đứng dậy.

“Thôi được rồi, mình đi đây. Mình còn phải mua đồ ăn cho anh cả và Thịnh Hoài Nam nữa.”

Bàn tay Lạc Chỉ đang vươn ra định ngăn anh chợt dừng lại giữa không trung.

“Sao cậu ấy không tự đi ăn?” Cô hỏi.

“Ai biết được. Sáng ngủ dậy đã thấy lạ rồi, chơi game cả ngày trong ký túc mà không sợ hoa mắt. Anh cả thì càng dã man hơn, nằm cả ngày trên giường đọc “Đại Đường song long truyện”, bữa trưa chính là bánh chiên hoa quả mình mua về. Nói cho cậu biết chứ, đây chính là chỗ bất lợi của việc yêu xa đấy. Không có bạn gái ở bên mỗi ngày, ai cũng trở nên lười biếng...”

Trương Minh Thụy vẫn đang nói tiếp nhưng Lạc Chỉ đã không nghe nữa. Cô thần thờ cắn bánh mì, thần thờ chào tạm biệt Trương Minh Thụy.

Anh bảo là anh có việc cơ mà?

Lòng ngực bỗng dưng đau nhói, nhưng cũng không đau đến mức tan nát cõi lòng, sống dở chết dở. Cô thu dọn bàn, quay về ý túc, đeo tai nghe tiếp tục xem phim truyền hình, phải cố lắm mới tập trung được.

Trước khi ngủ Thịnh Hoài Nam không gửi tin nhắn chúc ngủ ngon. Cô rất muốn hỏi đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nghĩ một lúc cuối cùng vẫn tắt máy.

Sáng thứ Hai lại bắt đầu đi học như bình thường. Dường như Thịnh Hoài Nam lại một lần nữa biến mất trong thế giới của cô, cô muốn nắm giữ cái gì cũng vô ích. Thứ cô có thể nắm giữ chỉ là mấy tin nhắn, nhưng càng nghĩ càng không tìm ra được cách mở đầu nào thích hợp. Cô cho rằng hai người đã rất gần gũi nhau, nhưng cũng phải thừa nhận rằng anh đã tới gần cô rất dễ dàng, chỉ cần bước đến là có được nụ cười của cô. Còn cô đã đi sau lưng anh nhiều năm, muốn đuổi kịp anh mà khó vô cùng. Bao nhiêu năm như vậy cô đã chẳng có dũng khí để thực hiện, mà hiện giờ vẫn thế.

Cảm giác ngăn cách hiển hiện rõ ràng. Sau khi xua tan hết những ngọt ngào mơ hồ của mấy ngày trước, cô chợt thấy anh vẫn đang ở nơi xa cô lắm, còn thứ lọt được vào mắt cô chỉ có bóng lưng anh mà thôi.

Ba ngày liên tiếp Lạc Chỉ gặp Trương Minh Thụy ở căng-tin, anh cũng xếp hàng mua bánh mì như cô. Lạc Chỉ vẫn không nhắc tới Thịnh Hoài Nam. Cô lo cho anh nhưng cũng giận anh, càng cảm thấy nản lòng vì bản thân mình đến bây giờ vẫn còn bị anh chi phối. Dẫu rằng từ rất lâu về trước cô vẫn luôn như vậy.

“À phải rồi, Thịnh Hoài Nam bị cảm, mấy hôm nay chẳng biết thế nào mà không nói chuyện gì, cũng chẳng để mắt đến ai, ăn cũng không tử tế, ốm nặng lắm... Đây, hai người các cậu... Thực ra mình không biết các cậu có thật là... Nhưng mà...”

Trong lúc Trương Minh Thụy vất vả tìm từ để diễn đạt, Lạc Chỉ lại đưa mắt nhìn dãy cửa sổ ở tòa nhà xa xa. Anh bị cảm sao...

Có một suy nghĩ hiện lên trong đầu bị Lạc Chỉ nén xuống, nhưng lại trào dâng vào lúc cô đang ngồi làm bài tập ở tòa nhà số Một. Cô cảm thấy mình đúng là không đủ quyết tâm. Trên cuốn sách tiếng Anh viết chi chít chữ, vậy mà học chẳng vào chút nào. Cô gấp sách lại, dọn sạch mặt bàn rồi đeo túi chạy ra khỏi cửa.

Đứng trước cửa tiệm Gia Hòa Nhất Phẩm, cô bỗng hiểu được tâm tình của Giang Bách Lệ khi xưa. Cho dù trong mắt người ngoài như cô, Giang Bách Lệ thực sự quá ngốc, dù Qua Bích không tốt với cô ấy, dù cố gắng không được đền đáp, thậm chí còn bị cười nhạo, nhưng khi đó cô ấy đến đây vào tối muộn để mua đồ ăn nóng hổi cho bạn trai đang ốm, chắc chắn là hạnh phúc lắm. Niềm hạnh phúc xen lẫn với nỗi bi thương đó, đến lúc này cô mới hiểu được.

Cháo thịt nạc trứng muối, bánh ngô ngọt và rau cải xào – toàn những thứ người bị cảm nên ăn. Lạc Chỉ vui vẻ ôm chiếc túi trước ngực chạy nhanh đi, bỗng dừng vấp một cái, chiếc túi trong tay liền văng ra ngoài.

Cô dẫm vào đúng chỗ lún trên mặt đường. Đầu gối khụy xuống đập mạnh vào nền đất, ban đầu không có cảm giác gì, chỉ hơi tê, mấy giây sau cảm giác đau từ xương bắt đầu lan ra toàn thân. Cô cúi đầu cố nhịn, vậy mà nước mắt vẫn rơi xuống.

Chắc là không... tàn phế đâu nhỉ?

Lạc Chỉ không động dậy được, đến lưng cũng cứng đờ ra, mà chân thì mềm oặt, muốn ngồi xuống mà không ngồi nổi, chỉ có thể quỳ ở đó, chống hai tay xuống mặt đất. Trông thấy chiếc túi trắng nằm cách mình không xa, hộp cháo đã lăn ra ngoài, nắp đậy bị rơi làm cháo nóng đổ đầy đất, giờ vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Lạc Chỉ cười khổ. Cô giống như đang diễn phim tình cảm bi kịch, mọi diễn biến đều trùng khớp.

Chỗ cô ngã là một con phố khá vắng lặng, ban ngày còn có người qua lại, sau chín giờ tối trừ những cửa hàng internet còn sáng đèn ra thì các cửa hiệu khác đều đóng cửa lâu rồi. Cô cứ quỳ ở đây một đêm cũng chẳng có ai chú ý.

Không biết qua bao lâu, Lạc Chỉ cẩn thận xê dịch đầu gối. Không đau như cô tưởng, nhưng rất run. Cô di chuyển một cách kỳ quái, chuyển được từ tư thế quỳ sang tư thế ngồi xong mới nhận ra tay mình vẫn chống trên mặt đường giữa mùa đông lạnh lẽo. Giờ hai tay cô cứng và buốt như băng, chỉ nắm nhẹ thôi cũng thấy đau.

Thêm một lúc lâu nữa, cô mới hít sâu rồi đứng lên, chậm chậm phủi đất cát trên người, tập tễnh quay lại Gia Hòa Nhất Phẩm.

Cảm giác nóng lòng muốn mua bữa khuya cho anh giờ đã nguội lạnh. Trái tim cô lạnh như gió đêm đông, giờ mọi cử động đều là vì cố chấp, dù không có ai chứng kiến cũng nhất định phải làm cho xong chuyện.

Người phục vụ rất ngạc nhiên khi thấy cô. Lạc Chỉ cười gượng với cô ấy, giơ hai tay lên, “Mới ngã một cú, bị đổ hết rồi.”

Người phục vụ là một cô bé xinh xắn, nghe thấy Lạc Chỉ nói vậy thì cười thông cảm, dẫn cô đến một bàn cạnh cửa sổ, mang thực đơn và bút đến, một lúc sau còn bưng theo một cốc nước nóng. Lạc Chỉ thối mái mới uống được một ngụm rồi mỉm cười cảm ơn. Thức ăn làm xong, cô vào toilet chỉnh trang lại một chút. Người trong gương không đến mức quá nhếch nhác, quần cũng không rách, giống như cảm giác đau đến tận xương tủy khi nãy chỉ là một giấc mơ, chẳng còn lại chút dấu vết gì.

Cô luôn như thế, không bao giờ để người khác nhận ra mình bị tổn thương, dù đó là tổn thương thể chất hay tâm hồn, giống như cô đã nhìn thấu được cuộc sống, không cần phải bận tâm đến người khác nữa. Đinh Thủy Tịnh trách không oan. Cô nói mình không để ý, cũng chẳng muốn giải thích, nhưng lời của người phụ xe kia khiến cô trăn trở, nếu như một ngày kia có người vì những hiểu lầm đó mà nảy sinh ác ý rồi làm cô tổn thương, liệu cô có oán giận không?

Lạc Chỉ không nghĩ được nữa. Ngã một cú mà cứ như già đi chục tuổi. Cô lại ôm thức ăn, cẩn thận nhìn mặt đường, đi càng chậm hơn.

Đến dưới tòa nhà ký túc của Thịnh Hoài Nam, Lạc Chỉ mới nghĩ đến chuyện quan trọng nhất: Làm sao để chuyển lên đó?

Ánh mắt của các nam sinh ra vào ký túc khiến Lạc Chỉ cứng cả người. Cô cuống quýt bấm số của Trương Minh Thụy, điện thoại có tín hiệu nhưng không ai nghe máy. Chết tiệt, Lạc Chỉ thầm mắng anh, rồi lại đứng ngẩn ra đó một lúc nữa. Cuối cùng, vì sợ cháo bị lạnh, cô bèn lấy di động ra gọi đến ký túc của họ.

Cô lấy được số điện thoại của phòng ký túc anh từ chỗ dán chìa khóa trên. Còn lý do tại sao mình không gọi trực tiếp cho Thịnh Hoài Nam thì đến bản thân Lạc Chỉ cũng không biết.

Có người nghe máy, giọng nói hoàn toàn xa lạ. Lạc Chỉ thở hắt ra.

“Bạn tìm ai?”

“Xin hỏi có phải ký túc xá của Thịnh Hoài Nam không?”

“Đúng rồi, bạn chờ chút nhé.”

“Đừng gọi cậu ấy!” Lạc Chỉ cuống quýt kêu lớn. Người ở đầu dây bên kia phát hoảng vì khí thế của cô, một lúc sau mới cẩn thận hỏi, “Nữ hiệp, nàg... có đại sự gì chẳng?”

Cách nói của người đó khiến Lạc Chỉ bật cười. Tuy nhiên mãi mà vẫn không biết phải mở lời thế nào, cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, quyết định nói thẳng. Mau đưa cháo cho xong đi thôi, chân cô đau lắm rồi, muốn về đi ngủ.

“Mình là fan hâm mộ của cậu ấy, nghe nói cậu ấy bị cảm nên mua cháo mang đến, nhưng ngại không dám gặp cậu ấy. Nếu được thì bạn xuống dưới lầu cầm lên hộ mình được không? Phiền bạn rồi.”

Giọng Lạc Chỉ trong trẻo, người ở đầu dây bên kia có lẽ nghĩ rằng có chuyện vui nên lập tức đồng ý, “Được được, xuống ngay đây.”

Nghĩ đến việc đối phương không biết mình, Lạc Chỉ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhìn chàng trai luộm thuộm đi dép lê, mặc quần ngủ đang bước tới, cô nở nụ cười, đôi mắt cong cong như đôi vàng trắng khuyết, lên tiếng chào rồi đưa chiếc túi ra.

“Bạn gái xinh đẹp, tôi phải nói trước với bạn thế này nhé. Cậu Ba nhà chúng tôi ai gặp cũng thích, người hâm mộ có thể gom thành cả đồng, muôn màu muôn vẻ luôn. Tấm lòng này của bạn tốt thật, nhưng đừng kỳ vọng cao quá, nếu không sau này lại phải khóc hận thì không hay chút nào.”

Giọng điệu nửa trêu chọc nửa nghiêm túc của đối phương khiến Lạc Chỉ dở khóc dở cười. Cô gật đầu nói, “Cảm ơn bạn, mình biết rồi. Vất vả cho bạn quá.”

Chàng trai có vẻ ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của Lạc Chỉ, nghiêm túc nhìn cô một lượt rồi hỏi, “Bạn tên gì?”

“Hỏi cái này làm gì? Bạn cứ bịa ra một tên đi, mình đợi xem có trúng thưởng không.”

Một cơn gió thổi qua nơi mới nửa phút trước còn ấm nóng vì ôm hộp cháo, Lạc Chỉ run nhẹ, đưa tay xoa xoa phần bụng vẫn còn sót lại chút hơi ấm.

Cô quay đầu nhìn tòa nhà ký túc xá nam vẫn bật đèn sáng trưng, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm Bắc Kinh không có lấy một ánh sao, bỗng dưng cảm thấy tất cả đều vô nghĩa.

-Hết

32. Chương 31: Ngày Mưa

Cuối tháng 11, đông về, tiết trời Bắc Kinh lúc nào cũng u ám, khiến người ta gần như quên mất màu xanh vốn có của bầu trời.

Từ mấy ngày trước ký túc xá bắt đầu bật máy sưởi, Lạc Chỉ làm tổ ở trong phòng, không hề có ý định ra ngoài.

Cô còn chưa ăn cơm tối, tiện tay lôi một hộp mì ăn liền từ đông đồ ăn vặt dự trữ ra. Ăn được một nửa mới nhận ra chẳng có mùi vị gì, hoá ra gói gia vị đáng thương đã bị bỏ quên trong hộp. Hai ngày nay cô vẫn sống trong trạng thái trì trệ và rối loạn như thế. Khi Lạc Chỉ dùng thìa “trục vớt” gói nhỏ trong suốt loãng lơ lửng bên trong ra khỏi hộp mì, cô bỗng cảm thấy buồn nôn tới mức nổi da gà.

Hồi cấp ba cô rất hay úp mì, mà còn làm rất nhanh. Đứng bên bếp cửa sổ trong phòng trà nước, cô vừa nghe ấm nước đun phát ra những tiếng ùng ục, vừa nhanh tay xé lần lượt gói dầu, gói rau khô và gia vị ra. Có

lúc miệng gói dầu xé nhỏ quá, đành phải cố sức bóp lớp dầu đông đặc bên trong vào bát. Lúc đó có cậu bạn cô không quen đứng bên cạnh cau mày nhìn cô bóp dầu, khung cảnh ấy hiện rõ mồn một trước mắt cô.

Lạc Chỉ biết rốt cuộc cậu ta vẫn không thể nói ra miệng.

Đúng là bóp thứ đó ra rất giống... đi đại tiện. Màu sắc, hình dáng và... chuyển động đều rất giống.

Nhưng hôm nay lại rất thuận lợi, có lẽ vì trời lạnh quá, dầu đã đông cục, sau khi xé ra thì từng khối vuông nhỏ rơi vào bát, chẳng thú vị chút nào.

Bát mì vẫn để nguyên trên bàn, bên trong còn lại một nửa. Lạc Chỉ không còn thấy ngon miệng nữa, cô lấy giấy ăn lau sạch gói gia vị, bỏ vào lòng bàn tay lật qua lật lại, ngẩn người nhìn bột gia vị và rau khô bên trong.

Bạn cùng bàn hồi tiểu học của cô có một thói quen kỳ lạ. Ngày nào cậu ấy cũng mang một gói gia vị mì ăn liền, sau đó đổ vào chai nước khoáng tự đem theo rồi lắc thật mạnh, bột gia vị lắng xuống dưới, trong chớp mắt nước chuyển thành màu nâu nhạt.

Cậu ấy bắt đầu thưởng thức nó với vẻ cực kỳ trân trọng, cậu ấy uống từng ngụm nhỏ, mắt khẽ khép hờ nên tất nhiên cũng không thấy gương mặt nhăn nhó của Lạc Chỉ.

Cuối cùng cô vẫn không nhịn được, một ngày nọ cô hỏi cậu ấy, “Cậu lấy đâu ra nhiều gói gia vị mì thế?”

Cậu ấy mở to mắt, nói với vẻ rất hiển nhiên, “Sáng nào nhà mình cũng nấu mì, nấu mấy gói một lúc, cho hết đồng gia vị đó thì mặn chết mất, thế nên lần nào nấu cũng thừa ra một, hai gói.”

Vậy... có ngon không?”

Cậu ấy hào phóng đưa thẳng chai nước cho cô rồi bảo: “Nào ném thử đi.”

Thành chai cũ trắng đục, chất lỏng bên trong càng đáng sợ hơn. Ánh mắt Lạc Chỉ dừng lại ở chỗ nước đọng trên miệng chai, cô nuốt nước bọt nói: “thôi không cần đâu, cảm ơn cậu.”

Ánh mắt cậu bạn có chút tổn thương, nhưng cậu ấy vẫn không nói gì mà chỉ nhét chai nước vào cặp, sau đó nằm bò ra bàn làm bài tập với vẻ khó chịu. Sau này Lạc Chỉ không còn nhìn thấy cậu ấy uống thứ đồ uống đó nữa. Giờ nghĩ lại cô cảm thấy rất buồn, năm đó sao cô lại gặng hỏi những chi tiết vớ vẩn ấy.

Có điều Lạc Chỉ không hề nói lời xin lỗi. Xin lỗi chẳng khác xát muối vào vết thương, thà cô coi như chưa có gì xảy ra còn hơn là nhắc lại chuyện cũ.

Nhưng đến khi tốt nghiệp, cậu bạn cùng bàn đã tặng cô cả bộ truyện Tiến sĩ Slump.

“Cậu thích đọc truyện tranh đúng không?”

Lạc Chỉ cẩn thận đón lấy, vui vẻ gật đầu.

“Cố thi tốt nhé!” Bạn cùng bàn có vẻ rất khó khăn khi tìm chủ đề nói chuyện. Hầu như các bạn khác đều đã rời khỏi lớp, chỉ còn cậu ấy vẫn đứng ì ra đó.

“Cậu cũng thế.” Lạc Chỉ nói.

“Mình thì cố gì chứ, dù sao vào trường dạy nghề là tốt lắm rồi.”

Lạc Chỉ biết dù lúc nào có an ủi cậu ta bằng câu “Mọi con đường đều dẫn tới thành Rome” cũng chẳng có nghĩa lý gì nên cô đành cười cho qua chuyện.

Im lặng một lúc, bạn cùng bàn đột nhiên mở miệng: “Lạc Chỉ, cậu có ghét mình không?”

Cô kinh ngạc ngẩng mặt lên: “Sao lại thế được?”

“Thật không?” Bạn cùng bàn hưng phấn tới đỏ mặt, “Tốt quá rồi, mình cũng thích cậu!”

Lạc Chỉ ngẩn người, hình như khái niệm bị đảo lộn ồi, nhưng thấy cậu ấy vui vẻ như thế, nhưng lời định nói bỗng tắc nghẹn trong họng.

“Cậu không thích nói chuyện, mình thì toàn làm mấy việc kỳ quặc, không không chế được bản thân, giờ tự học thường gây rối làm ảnh hưởng tới việc học của cậu, còn uống thứ nước lạ lùng kia khiến cậu chán ghét... Sau đó mình không uống nữa, cậu cũng đối tốt với mình hơn, lại còn nói chuyện với mình, mình rất vui.”

Lạc Chỉ há hốc miệng, hoàn toàn không bắt kịp tư duy kỳ lạ của cậu ấy.

“Mình hay đoán xem hôm nay mình làm thế này có chọc giận cậu không, ngày mai chơi thế kia có khiến cậu không vui không... Hah ha, thực ra cậu không hề để ý tới mình đúng không? Mãi sau này mình mới biết, mình đã kể cho cậu nghe rất nhiều chuyện, nhưng cậu chẳng nhớ chút nào.”

Bạn cùng bàn cười ngô nghê và nói tiếp: “Tóm lại, cậu là bạn nữ giỏi nhất mà mình từng gặp, cậu phải cố lên nhé. Mình tin ở cậu, cậu sẽ trở thành một người xuất sắc.”

Người xuất sắc ư? Sao cậu lại đặt ra yêu cầu quá cao với mình như thế? Những cuối cùng Lạc Chỉ chẳng nói gì, cô mỉm cười rạng rỡ với cậu, tiện tay vớ lấy chiếc bút chì kim trong hộp bút cô đã dùng được mấy năm.

“Mình dùng chiếc bút này cũng lâu rồi. Đây là chiếc bút mình thích nhất, là bút chì may mắn của mình. Tặng cậu đây, chúc cậu thi đỗ, mọi việc sau này cũng thuận buồm xuôi gió.”

Cô nói dối. Cô vẫn luôn nói dối, nhưng để đổi lấy kỷ niệm mà bạn cùng bàn sẽ trân trọng và nụ cười vui sướng của cậu ấy, Lạc Chỉ cảm thấy mình chẳng làm gì sai. Cô không bận tâm tới việc để cậu bạn suy tính, phỏng đoán tâm tư của mình, huống hồ cậu ấy đã đoán lâu như vậy.

Cho nên tất cả những chuyện bây giờ đều là báo ứng.

Lạc Chỉ bước ra khỏi những hồi ức đó, cô do dự trong thoáng chốc rồi quyết định đổ gói gia vị vào cốc nước ấm, dùng thìa khuấy thật nhanh rồi cẩn thận uống một ngụm to.

Mặc dù hương vị hơi là lạ, nhưng đúng là không khó nuốt.

Bên ngoài đột nhiên đổ mưa rào. Bắc Kinh đầu đông hiếm khi có mưa nên trận mưa này rất lạnh lẽo, cái lạnh dường như thấm vào tận xương tủy.

Lạc Chỉ mở cửa sổ, người đi đường bên dưới vội vã chạy mưa, tiếng người nhón nháo hoà lẫn với tiếng mưa, mùi đất ẩm tràn đầy khoang ũi. Cô cố gượng cười.

Nhưng thật sự không cười nổi.

Đây là lần thứ hai Thịnh Hoài Nam mất tâm mất tích.

Về sau cô vẫn lấy hết dũng khí nhắn tin cho anh mấy lần, hỏi thăm anh bị cảm ra sao, đối phương không hề trả lời. Tiết Pháp luật đại cương ngày thứ bảy, khi Lạc Chỉ còn đang lẩn cẩn vì chuyện này thì trông thấy anh đi vào từ đằng xa, nhưng anh chẳng buồn nhìn cô lấy một lần.

Lạc Chỉ không biết mình nên buồn bã hay giận dữ, bởi cô không còn sức phản ứng nữa.

Càng đáng sợ hơn là cô không thể kiểm soát được chứng hoang tưởng với tin nhắn của mình. Tắt máy, mở máy, không có tin nhắn mới, lại tắt máy, mở máy,...

Rốt cuộc chiếc Nokia cũng tịt ngấm.

Lạc Chỉ, mà không sao chứ?

Cô đối mặt với màn hình điện thoại đang khởi động lại, định mỉm cười thật tươi.

Chống chọi chưa được bao lâu thì cô bỗng sập của lại, nằm nhoài ra chiếc giường trong ký túc xá, mặc dù tư thế không kỳ quặc như Bách Lệ, nhưng về bản chất thì không khác gì.

Cô không gào khóc, chỉ là khoé mắt hơi ươn ướt, cúi đầu bỏ việc phản kháng. Hoá ra khi để tâm tới gần một người, dù bề ngoài có tỏ vẻ thế nào cũng vô ích, những cảm xúc mà trước đây cô coi thường bỗng trào dâng cuộn cuộn.

Nếu Đinh Thuỷ Tịnh thật sự từng quan tâm tới suy nghĩ và thái độ của cô, vậy thì suốt thời gian qua chắc cô đã khiến người ta khó chịu lắm. Có đặt mình trong hoàn cảnh của người khác mới hiểu được cảm nhận của họ, Lạc Chỉ thấy áy náy vô cùng.

Đúng là nhân quả.

Dù sao cuộc sống cũng không phải đóng phim. Trong phim khi tình tiết bắt đầu có bước chuyển ngoặt, tất cả mọi chuyện đều xoay theo sự tính toán của nhân vật, tình thế đảo ngược hoàn toàn. Tất nhiên cô cũng tính toán rồi. Cô liên tục nói dối, bụng đầy toan tính, tuy vòng vo nhưng rốt cuộc cô vẫn dừng cảm theo đuổi chàng trai mình yêu.

Vậy mà lại không có bước ngoặt.

Ông trời đối xử với cô thật thường như thế, quyết tâm “liều một lần” và niềm kiêu hãnh của cô lập tức sụp đổ. Có thể đưa ra quyết định nhưng lại không quyết định được gì.

Cuối cùng cô khóc mệt đến mức cảm giác như bị hạ đường huyết khi chạy vòng quanh sân tập đến kiệt sức.

Có phải mọi quyền từ vừng trên đời đều bắt đầu bằng từ “abandon”? Rất nhiều người hiên ngang hùng dũng ghi danh thi TOEFL, IELTS, GRE đều sẽ kiên trì học thuộc quyền từ đơn này, nhưng từ mới đầu tiên mà họ nhìn thấy lại là “từ bỏ”.

Nhưng Lạc Chỉ à, phải cố lên thôi.

Đột nhiên di động trên bàn học rung lên, hơn nữa còn là hai lần liên tiếp, khiến Lạc Chỉ giật nảy mình.

Thịnh Hoài Nam và Trương Minh Thuỵ cùng hỏi một câu, “Bạn đang ở đâu? Không bị kẹt mưa chứ?”

Cô chỉ trả lời Trương Minh Thuỵ, “Cảm ơn đã quan tâm, mình đang làm ổ trong ký túc xá.”

Nửa tiếng sau, Lạc Chỉ từ ngoài cửa tiến thẳng vào ký túc xá, khi cô đẩy cửa ra, luồng khí nóng phả vào mặt. Cô quảng cặp sách lên ghế rồi nhận ra cơ thể mình run lên, có lẽ vì thời tiết lạnh quá, Cô ngồi xổm trên sàn, ôm chặt lấy cánh tay mình, đầu óc rối bời.

Dường như cô không ý thức được mình đã ôm quá chặt, tới khi buông lỏng thì trên cánh tay đã xuất hiện mấy vết hằn màu trắng rồi chuyển dần sang đỏ.

Trong khoảnh khắc nhận được tin nhắn, cô không trả lời Thịnh Hoài Nam mà lập tức bình tĩnh bọc đôi giày đế bằng trong túi vải rồi cho vào cặp sách, cô còn mang thêm một chiếc túi nylon sạch. Sau đó cô bật ô, bất chấp tất cả lao ra khỏi ký túc xá. Cô xắn gấu quần, chân đi dép lê, giẫm lên những vũng nước lớn để tới quán cà phê nhỏ gần ký túc xá. Từ đằng xa cô đã trông thấy rất nhiều người đứng trú mưa ở cổng lớn nên cô âm thầm vào bằng cửa bên, chạy vào nhà vệ sinh, lau sạch nước trên chân, bỏ ô và dép lê vào túi nylon đã chuẩn bị trước đó rồi nhét vào cặp. Sau đó cô thay giày đế bằng và thả gấu quần xuống.

Tốt rồi, không thể nhìn ra là cô vừa đội mưa chạy tới mà dường như ngay từ đầu cô đã bị kẹt ở đây vậy.

Những cuốn tiểu thuyết trinh thám mà cô từng đọc trong phút chốc hoá thành động lực giúp cô quyết đoán và nhanh chóng hành động như thế.

Cô phải nắm chắc cơ hội này.

Sau đó cô kiểm tra di động, Thịnh Hoài Nam lại gửi thêm một tin nhắn nữa, “Bạn đang ở đâu?”

Cô trả lời, “Quán cà phê trên phố Đôn Hướng, đúng là chết chắc rồi. Mình đã đội túi nylon lên đầu, chuẩn bị xông ra đây.”

Lạc Chỉ biết, mặc dù cô không bình tĩnh như mọi người tưởng, nhưng cô chưa bao giờ xử sự không đúng mực như thế.

Cô thấp thỏm không yên, cô cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng. Mau trả lời tin nhắn đi, mau trả lời đi. Cô đi qua đi lại với vẻ bồn chồn.

Cô rất sợ anh chỉ trả lời rằng: “Vậy cậu cứ từ từ mà chạy, cũng chỉ bị ướt thôi mà.”

Lạc Chỉ vô tình nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch không giấu nổi sự lo lắng vì mất tự nhiên của mình qua gương. Cô chôn chân tại chỗ, cố cười gượng cời gương. Minh cũng chỉ làm được vậy mà thôi.

Khi anh gửi tin nhắn đến, Lạc Chỉ đã trở lại bình thường.

“Đợi mình, mình đến ngay đây.”

Nụ cười nhạt của Lạc Chỉ đượm phần thê lương. Vì lúc trước cô đã quá hoảng sợ, quá kỳ vọng, ngược lại ít nhiều làm phai nhạt những niềm vui vốn có. Có lẽ đây chính là nỗi xót xa lớn nhất trong cô.

Cô ngồi trên ghế đợi anh, mọi người nhìn mưa còn cô nhìn lòng bàn tay.

Khi ngẩng đầu cô trông thấy Thịnh Hoài Nam đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh cô.

Lạc Chỉ mỉm cười đứng dậy, anh mang theo một chiếc ô to, mũ ô đang nhỏ nước. Thịnh Hoài Nam gật đầu với cô, gương mặt không để lộ chút biểu cảm nào, anh chậm rãi mở balo, lấy ra một chiếc áo mưa. Áo mưa màu hồng, bên trên có in hình Hello Kitty không có miệng, chú mặc quần cargo màu xanh lam, ngây thơ đáng yêu vô cùng.

Cô sững người, cúi đầu nhìn chiếc áo mưa của anh. Nụ cười mơ hồ trên gương mặt Thịnh Hoài Nam khiến cô không sao hiểu nổi.

Lạc Chỉ vẫn luôn ghét con mèo này, cô không thích loại mèo vô hồn như thế, trông nó thờ ơ và thiếu sức sống.

Tất nhiên lý do quan trọng hơn là vì cô đã từng nhìn thấy chiếc áo mưa này.

“Mưa to quá, che ô cũng vô dụng, cậu mặc áo mưa vào sẽ được bảo vệ kếp. Bà chủ, có túi nilon không? Cho cháu hai chiếc với. Lạc Chỉ, cậu bọc giày bằng túi nilon để tránh nước vào giày. Mình không cần nữa, đằng nào cũng ướt hết rồi.”

Cô không hỏi anh đến từ đâu, cũng không cảm ơn, chỉ làm theo những gì anh bảo, sau đó bị anh lôi đi. Cô đội mũ áo mưa, nghe tiếng mưa bên ngoài cũng khác hẳn, dường như cô đã bị cách ly trong thế giới của riêng mình. Trong lòng cô trăm mối ngổn ngang, phức tạp đến mức không sao nói rõ được. Từ khi nhận được tin nhắn của anh cho đến bây giờ, không phải cô không hạnh phúc, nhưng chiếc áo mưa này lại khiến cô có cảm giác làn da đang bị thiêu đốt, nóng đến kinh người.

Họ bị bơm lội nước, Lạc Chỉ núp trong chiếc áo mưa, ngay cả quay đầu cũng khó khăn, chiếc mũ cản trở tầm nhìn của cô.

“Xin lỗi, cậu ướt hết rồi đúng không?”

Thịnh Hoài Nam đưa mắt nhìn xuống chân nhưng không lên tiếng.

“Cậu bị cảm đã khỏi chưa?”

Nét mặt anh có phần dịu lại, anh gật đầu, hoặc có thể là Lạc Chỉ thoáng nhìn thấy anh gật đầu qua lớp áo mưa bóng kính màu hồng.

“Sao cậu không nói gì?” Lạc Chỉ cau mày, Cổ đờ nén tâm trạng không vui.

“Chẳng có gì để nói.” Anh cười, chỉ trong khoảnh khắc này, nụ cười của anh mới lại nhẹ nhàng phóng khoáng như thuở đầu.

Tới cổng ký túc xá, Thịnh Hoài Nam nói, “Mau vào trong đi.”

Lạc Chỉ nghẹn lời, cô không biết nói gì hơn, đành bảo anh “Thật lòng cảm ơn cậu.”

“Sao phải khách sáo thế?” Nụ cười kiêu mầu của Thịnh Hoài Nam lại hiện trên môi anh, không biết có phải do Lạc Chỉ quá nhạy cảm hay không mà cô cảm thấy trong nụ cười đó ẩn chứa bốn cột và mĩa mai ác ý. Cơ thể cô bỗng cứng ngắc lại, không biết đây có gọi là giận hờn hay không? Sự phẫn nộ bị kìm nén suốt chặng đường khiến cô không thể và không muốn bỏ đi một cách thảm hại như thế. Họ lặng lẽ đứng đó hồi lâu, cuối cùng Lạc Chỉ đầu hàng, cô cảm ơn anh lần cuối rồi xoay người bước đi.

Trong thời tiết như vậy anh nhớ đến cô, gửi tin nhắn hỏi thăm cô, băng qua mưa lớn tới đón cô.

Nhưng vì sao...

“Tạm biệt.” Cô chán nản cúi thấp đầu, gương mặt vẫn lộ rõ vẻ phức tạp.

“Lạc Chỉ.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng gọi cô, anh khẽ mỉm cười, tay trái bối rối gãi đầu, thoạt nhìn có vẻ giống như nụ cười chân thành thường thấy ở anh, nhưng xem ra mọi chuyện ngày hôm nay lại không giống thế.

“Chuyện gì vậy?”

“Cậu... nhớ trả áo mưa cho mình nhé?”

Lạc Chỉ bỗng cảm giác có thứ gì đó nổ tung trong đầu, giống như khoảnh khắc ý tưởng loé sáng trong đầu Conan. Cùng là phát hiện ra sự thật, Conan thì hưng phấn, còn cô lại hỗn loạn.

“Yên tâm đi, chắc chắn sẽ trả, mình giặt sạch rồi trả cho cậu. Mình không thích Hello Kitty.” Lạc Chỉ hạ thấp tầm mắt, lạnh nhạt nói.

Thịnh Hoài Nam chẳng nói chẳng rằng, giống như không lấy làm lạ trước thái độ của cô, đôi mắt anh khép hờ, vẻ thất vọng thoáng lướt qua gương mặt anh.

“Vì sao?”

“Một hình vẽ thôi mà, làm gì có nhiều vì sao như thế.” Cô lắc đầu.

“Vậy cậu thích gì?” Giọng Thịnh Hoài Nam có vẻ không vui.

“Mình thích gì ư?” Lạc Chỉ nghe ra ý của anh, đột nhiên cảm thấy khó hiểu và ảm ức.

Lạc Chỉ à, mưa to rào rào sao mà còn chạy ra ngoài? Cô cố nuốt nước mắt rồi gượng cười, sau đó nghiêng đầu nhìn vũng nước trên mặt đất, “Hồi nhỏ bố từng mua cho mình chiếc áo mưa có hình chú ếch xanh mặc dù rất trẻ con, nhưng mình thích lắm.”

Rốt cuộc Thịnh Hoài Nam cau mày nhìn cô với vẻ hoài nghi. Lạc Chỉ càng cười rạng rỡ hơn.

“Quan trọng hơn là bố không bao giờ mua áo mưa cho mình được nữa.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nụ cười từ từ tắt lịm.

Họ đứng nhìn nhau rất lâu giữa màn mưa tuôn xối xả. Lạc Chỉ cảm thấy toàn bộ sức lực của cô đã đặt cược cả vào trận đấu vô cơ này, cô chăm chú nhìn Thịnh Hoài Nam mãi cho đến khi anh đưa mắt nhìn nơi khác.

Thế rồi cô quay người, quẹt thẻ, vào trong ký túc xá.

Cảm giác tự tát ào mặt mình chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Cô nhớ rõ hai hình bóng, Hello Kitty màu hồng và ếch xanh mắt to.

Tháng tư năm lớp mười hai, buổi chiều Lạc Chỉ đến trường nhận kết quả thi thử lần thứ hai. Cô bất cẩn trượt ngã trước cổng trường, cả người dính đầy bùn đất. Lúc ngẩng đầu cô trông thấy hai bóng người một hồng một xanh đang nắm tay nhau. Tới khi vào trong, cô gái cởi áo mưa nhét vào tay chàng trai, ngọt ngào nói, “Giữ giúp em nhé, phải mang theo bên người cả đời đấy.”

“Vì sao?”

“Bởi nếu vậy,“ cô gái cười rất đẹp, lại có chút gian manh, “thì sau này mỗi khi trời mưa, anh đều có thể tới đón em rồi.”

Vì sao? Anh mang áo mưa của bạn gái cũ tới đón cô, lạnh lùng cười nhạo cô, vì sao?

Thế nhưng điều khiến cô đau xót nhất chính là chiếc áo mưa hình chú ếch xanh mắt to mà Thịnh Hoài Nam mang theo lúc đó.

Mùa đông năm lên năm, tuyết trắng tung bay trong gió. Cô nhận được điện thoại ở nhà bà ngoại, bố nói, “Lạc Chỉ, tan làm bố sẽ đi đón con, bên ngoài tuyết rơi dày quá, đi lại khó khăn, có lẽ sẽ tới muộn một chút. Nhưng con phải ngoan nhé, nếu con ngoan ngoãn đợi ở nhà, bố sẽ mua áo mưa mới cho con, là chiếc áo mưa hình chú ếch mà chúng ta thấy ở tầng hai bách hoá lần trước ấy!”

“Nhưng mẹ không cho.”

“Chúng ta không nghe mẹ nữa, mùa đông mặc áo mưa thì đã sao? Chúng ta còn mặc cả khi tuyết rơi nữa!”

Cô ôm điện thoại vui mừng reo lên, cô háo hức chờ cả buổi chiều, đi qua đi lại trong căn bếp nhà bà ngoại còn làm đồ cả chậu nước.

Nhưng cô không chờ được bố.

Vì bố đã mất rồi.

-Hết

33. Chương 32: Tuổi Trẻ Của Người Đứng Xem

Chiều hôm đó cô ngồi trước bàn, vài lọn tóc trước trán bị mưa làm ẩm dính vào trước mắt, không sao gát đi được. Bao khúc mắc cứ cuộn cuộn trong lòng, chỉ cần lơ là một chút là cảm giác giận dữ, tủi hờn, khó hiểu, đau buồn sẽ kéo đến, nhưng cô cũng chẳng muốn bận tâm. Lạc Chỉ mở cuốn tự truyện của Agatha Christie ra đọc, đọc đến tận tám giờ tối, sau đó bắt đầu làm bài tập môn xác suất thông kê, giặt quần áo, quét dọn phòng, tắt đèn ngủ, rồi chìm vào giấc ngủ rất nhanh mà suốt đêm không mộng mị gì, sáng hôm sau tỉnh tái thoải mái đi ôn tập.

Cô thường nhạy cảm với những chi tiết nhỏ, nhưng lại thờ ơ với chuyện lớn. Giống như sâu thẳm trong tâm hồn có người mạnh mẽ hơn Lạc Chỉ, bình thường vẫn luôn ẩn náu, mặc cho cô chiếm giữ thân thể, mặc cho cô yếu đuối, mê muội nhưng đến thời khắc quan trọng thì lập tức chiếm lại thể xác, điều khiển linh hồn, đẩy cô gái nhạy cảm ưu sầu bình thường sang một bên.

Tối hôm sau về, cô học đến mười một rưỡi, lúc cảm thấy mắt hơi đau liền đi rửa mặt, sau đó nằm trên giường cố gắng ngủ.

Có lẽ do ban ngày uống nhiều cà phê để nâng cao hiệu suất ôn tập nên không ngủ được, cô lấy ra chiếc iPod, bắt đầu luyện kỹ năng nghe, lại phát hiện mình chỉ lưu bốn bài khóa của cuốn New Concept English 4.

Cô không thể nghe New Concept English 4, nghe rồi cô sẽ điên mất.

Bách Lệ vẫn chưa về. Lạc Chỉ trở mình mãi, chợt nhớ cuối năm lớp mười một, cô đã ngồi nơi bậc thang nghe đi nghe lại bài khóa 1 của New Concept English 4, nhưng nghe mãi mà vẫn không hiểu tình huống bài khóa, rồi chẳng biết sao lại cười, cũng chẳng biết thế nào mà lại khóc, sau đó... không cứu vãn được nữa.

Đã qua mười hai giờ đêm. Cô đứng dậy rửa mặt, thay quần áo, đeo tai nghe ra ngoài đi dạo.

Mưa suốt hai ngày một đêm, đến chiều muộn mới tạnh. Thời tiết rất lạnh. Lạc Chỉ rút cổ, đi về khu thương mại phía Bắc, nơi đó ánh đèn vẫn rạng rỡ, tuy rất nhiều cửa hàng đã đóng, nhưng ở các quán ăn mở cửa suốt đêm vẫn có mấy câu đùa cợt vọng ra, trên đường thỉnh thoảng lại bắt gặp vài người đang đi vội vã.

Lúc đi đến tòa nhà Thiên Diệp, cô ngẩng đầu, nhìn thấy tấm biển quảng cáo bằng pha lê rất lớn của hãng Swarovski*.

(*Swarovski:hãng nhan hiệu trang sức pha lê nổi tiếng thế giới.)

Cô bỗng dừng nhớ đến Diệp Triển Nhan.

Mà phải nói là cô chưa bao giờ quên Diệp Triển Nhan mới đúng, thậm chí cô còn nhớ kỹ cô ấy hơn cả cái cách mà Bách Lệ để anh của Trần Mặc Hàm trong ví. Người con gái đó, cô luôn che giấu trong tiền thức, không bao giờ nhắc đến trước mặt anh, nhưng cũng luôn giữ trong lòng một phần nhỏ hình ảnh của cô ấy để cẩn thận quan sát và ngắm nghía. Người con gái đó - bạn gái cũ của Thịnh Hoài Nam.

Tại sao mình phải tránh né những vấn đề liên quan đến cô ấy? Bản thân cô cũng không biết nữa. Có lẽ là vì thương hại chính mình, cũng có lẽ là vì trong lòng cô có toan tính. Cô cũng không còn nhớ rõ động cơ của sự ghi nhớ đó.

Những động cơ tắm tới ấy chậm chậm hoà làm một với lớp ngực trang thuần khiết, mỗi ngày đều đắp lên thân cô một lớp mặt nạ. Thời gian đắp càng dài, lúc bóc xuống càng đau.

Từ lúc phân ban, Lạc Chỉ và Diệp Triển Nhan học chung một lớp nhưng hầu như không có giao tiếp gì. Lúc gặp nhau có lẽ cũng chào nhau, nhưng chỉ chào bằng nụ cười khách sáo. Thường là cô sẽ quay đi ngấm bước chân dung nhà Vật lý học được treo trên tường để tránh phải nói chuyện. Lạc Chỉ và Diệp Triển Nhan không có xích mích gì, sự lảng tránh và lạnh nhạt này cô cũng không phải chỉ thể hiện với một mình cô ấy. Cô cảm thấy trước giờ mình vẫn luôn sống yên ổn hoà thuận với mọi người.

Trước kia cô không đọc sách của Trương Ái Linh, cũng rất ít khi nghe đến tác giả này, cho nên trong lúc vô tình nghe được câu “Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình an” mà Diệp Triển Nhan cùng các bạn nữ thích nhất, trong lòng cũng rung động, cảm thấy rất hay.

Tiếc là về sau cô biết được, người viết hai câu này vào giấy đăng ký kết hôn không phải Trương Ái Linh, mà là người chồng tài giỏi, người sau này đã phụ bạc bà ấy. Năm tháng xoay vần, vận mệnh đưa đẩy, cuối cùng chỉ để lại một câu thề nguyện ngán ngủ này cho những người của thế hệ sau dùng để thể hiện hạnh phúc, trong khi chính bản thân họ cũng không biết sự thật đằng cay ẩn giấu phía sau.

Từ trước đến nay Lạc Chỉ chẳng bao giờ để tâm đến cuộc sống của người khác. Nhưng cô phải thừa nhận, nụ cười trẻ trung mà chân thành của Diệp Triển Nhan khi đó luôn khiến cô ngưỡng mộ. Đôi khi cô nghĩ, rất nhiều năm sau liệu mình có hối hận vì khi còn trẻ đã không mặc váy áo đẹp đẽ, làm những kiểu tóc thịnh hành, đứng dưới ánh nắng cười rạng rỡ như vậy hay không?

Cô ngưỡng mộ lắm chứ. Tuổi trẻ tươi đẹp và rực rỡ biết bao.

Lạc Chỉ vẫn thường nhìn chính mình trong chiếc gương nơi cầu thang của toà nhà chính, nhưng không phải vì muốn chỉnh trang gì. Cô gái trong gương trong yếu ớt, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt bình thản. Có lẽ là tự yêu thương mình, có lẽ là tự thấy xót xa, mà có thể hai cảm xúc này vốn đã chẳng có gì khác biệt. Cô thích ôm sách vở cúi đầu đi qua hành lang dài, tự chìm trong nỗi kiêu ngạo của riêng mình. Bao nhiêu năm qua cũng chỉ có chút kiêu ngạo này ràng buộc cô như hình với bóng, dường như bởi thế nên cô mới bớt cô đơn, hoặc là sự kiêu ngạo của cô đến từ chính nỗi cô đơn này. Lạc Chỉ cũng không rõ nữa...

Ngày 24 tháng ba, trong giờ học của tiết thứ hai. Chưa đến cửa lớp, cô đã nghe thấy tiếng vỗ tay vang dội vọng ra từ bên trong. Diệp Triển Nhan đứng trước bục giảng, bị vây quanh bởi một đám người, làn da nâu hơi ửng hồng, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn giữ sự tự tin và kiêu ngạo như thường, nhưng hôm nay lại pha thêm chút ngượng ngùng, trông rất bắt mắt.

Cô đi vòng qua cửa sau đến chỗ ngồi của mình, nhìn lớp học đang nhốn nháo, biết là không có cơ hội đứng lên bục giảng phát trả bài thi. Khi ngồi xuống thấy Hứa Thất Xảo đang cười đắc ý, thỉnh thoảng lại liếc mắt, trên mặt lộ rõ ý muốn nói, “Hỏi mình đi, mình biết nhiều chuyện lắm.” Lạc Chỉ xếp gọn bài thi xong, mỉm cười, “Sao vậy?”

Còn chưa nói xong, Hứa Thất Xảo đã vội vàng nói, “Thịnh Hoài Nam ở lớp số 3 tỏ tình với cô ấy.”

Sự ngạc nhiên của Lạc Chỉ chẳng kéo dài quá một giây. Cô vẫn giữ nụ cười, đặt cặp vào chỗ rồi không nói gì nữa. Hứa Thất Xảo nhìn một lúc, Lạc Chỉ mới nhận ra là biểu hiện của mình làm cô bạn giận. Tin này lớn thế mà cô lại phản ứng bình thường như vậy, chẳng trách người luôn coi việc tám chuyện là trọng tâm của cuộc sống như Hứa Thất Xảo đã bắt đầu bĩu môi tỏ vẻ không vui. Từ lâu Lạc Chỉ đã biết Hứa Thất Xảo không hề muốn ngồi cạnh mình, đơn giản bởi cô là người không nhiệt tình, còn chủ nhiệm lớp lại muốn lợi dụng đúng điểm này để trị Hứa Thất Xảo.

Để làm dịu bớt bầu không khí, cô hỏi, “Thổ lộ bằng tin nhắn à?”

“Sao cậu biết ? Cậu nghe nói rồi à?”

Có thể thấy rõ mọi người đang chuyển tay nhau di động của Diệp Triển Nhan, mà Diệp Triển Nhan đang luống cuống giành trở về, sự lo lắng trộn lẫn trong niềm hạnh phúc đang đầy trong đôi mắt của cô ấy. Lạc Chỉ nhún vai, cười đến độ cứng cả cơ mặt, “Xem tình hình thì biết.”

“Đúng rồi. Cậu đoán xem Thịnh Hoài Nam nói thế nào?”

Điện thoại bị chuyển đến gần chỗ Lạc Chỉ, bạn nữ ngồi bàn trên bắt lấy chuyển xuống bàn cô. Diệp Triển Nhan đã xông đến, Hứa Thất Xảo lại nhanh tay chụp lấy điện thoại, kết quả là sườn mặt của Diệp Triển Nhan và Lạc Chỉ bị va vào nhau.

Cảm giác đó giống như chỉ vừa mới hôm qua. Đường như chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhớ được sự đau đớn bên xương gò má.

Mọi người vờ ahoir han vừa cười lớn. Cô chẳng buồn xoa má, vội nói với Diệp Triển Nhan lúc này đang đỏ bừng mặt, “Cậu không sao chứ?”

Diệp Triển Nhanh lắc đầu, đứng thẳng người quát lớn, “Cái đám cô lương tâm này, trả điện thoại di động cho chị đây!”. Cùng lúc đó, tiếng của Hứa Thất Xảo vang lên, “Diệp Triển Nhan, Diệp Triển Nhan, Thịnh Hoài Nam gọi điện này.”

Lớp học lại nhốn nháo lên. Diệp Triển Nhanh giật lấy điện thoại chạy ra cửa sau, đằng sau mấy bạn học nam còn gọi với theo, “Diệp Triển Nhan, cậu không được nói với Thịnh Hoài Nam là bọn này bắt nạt đâu đấy.”

Thịnh Hoài Nam. Lạc Chỉ nhớ rất rõ cái tên này. Trong quá khứ, người ấy ôm quả bóng đứng trên bậc thanh, ánh hoàng hôn chiếu sau lưng, xuyên qua vai, xuyên qua kẽ tay, rải những tia sáng ấm áp lung linh trong đôi mắt Lạc Chỉ. Người ấy cười, đôi mắt cũng cười theo, khẽ nói, “Mình là Thịnh Hoài Nam.”

Năm lớp mười, cô nghe đến cái tên này lần thứ hai, cảm xúc như tơ vò, rối ren, không sao tháo gỡ được.

Giờ cái tên này lại vang dội bên tai cô. Lạc Chỉ nằm bò ra bàn, đeo tai nghe, nhắm mắt lại, để tiếng kèn Scotland át đi mọi âm thanh âm ỉ bên ngoài.

Album này có tên “Hoạ mi Ireland”.

Sau khi vào tiết học được năm phút, Diệp Triển Nhan dỡ cửa đi vào phòng. Rất nhiều người cười trộm, giáo viên Tiếng Anh trừng mắt nhìn cô ấy, cũng không nói gì thêm. Cô giáo Tiếng Anh bình thường luôn lớn tiếng, nhưng tiết học hôm đó giọng cô ấy chợt nhỏ bất ngờ, dường như không hề biết đến những tiếng cười thì thầm, cười khẽ dưới lớp. Hứa Thất Xảo liên tục viết giấy với bạn nữ ngồi đằng sau, còn Lạc Chỉ thì chỉ muốn nhanh chóng nghe cho xong album này.

Hết tiết đầu tiên, mọi người vẫn nhiệt tình vây quanh Diệp Triển Nhan hỏi liên tục. Lạc Chỉ cúi đầu, lặng lẽ đi lên bục giảng viết lên bảng.

Nếu nói được thì tốt, nhưng cô không muốn khản giọng la hét yêu cầu mọi người im lặng. Phá hỏng bầu không khí là tội lớn lắm, cô cũng chẳng mong làm tụt cảm xúc của mọi người. Cô viết tất cả những yêu cầu chỉnh sửa của giáo viên đối với bài thi thàng lên góc bảng, biết xong quay người lại, chợt phát hiện có một một chàng trai đang đứng trước cửa lớp. Lúc đó chỉ có ở vị trí của cô mới có thể nhìn thấy anh.

“Cậu tìm ai à?” Cô hỏi.

“Ừ, phiền cậu. Mình tìm Diệp Triển Nhan.” Chàng trai có nụ cười vô cùng ấm áp, nhưng giọng nói còn khiến người ta say mê hơn cả nụ cười. Cô gật đầu, quay vào phòng học đang âm ỉ gọi, “Diệp Triển Nhan.”

Giọng cô vốn không lớn, lúc này bị át hết bởi tiếng ồn trong lớp. Gọi hai lần đều không ai để ý, trong lòng Lạc Chỉ thầm rủa một tiếng, sau đó mỉm cười với chàng trai ở cửa lớp, “Cậu chờ một lát nhé.”

Cô chen đến bên cạnh Diệp Triển Nhan, không chế biểu cảm, cố gắng làm ra vẻ thần bí rồi nói với cô ấy, “Ngoài cửa có trai đẹp tìm cậu kia.”

Không ngoài dự đoán, mọi người lại âm ỉ cả lên. Lạc Chỉ quay trở lại chỗ tắm bảng, tiếp tục viết những gì giáo viên toán đã dặn.

Nếu có người thực sự quan tâm và hiểu Lạc Chỉ thì nhất định sẽ nhìn ra, người trước giờ luôn ra vẻ hờ hững như cô hôm đó là lần đầu tiên ra vẻ bà tám, cười trộm trước mặt mọi người. Tất cả những điều đó đều biểu hiện sự bối rối và chột dạ của cô, chỉ tiếc là chẳng có ai nhận thấy.

Lạc Chỉ chăm chú viết, không hề quay đầu. Cô tin là ở cửa đang có rất nhiều người. Nơi mà hai phút trước chỉ có mình cô trông thấy, hiện giờ người chật như nêm.

Họ ở trong ngôi trường này ba năm, dần dần khuôn mặt của mọi người đều trở nên quen thuộc. dù là ở quầy uống nước hay quầy bán quà vặt, dù không thể nói ra tên và lipws của đối phương, thì đi đường nhìnthaasy nhau cũng sẽ ý thức được người này đã từng học chung trường với mình mà dừng lại một chút.

Nhưng lúc ở sân trượt băng, Thịnh Hoài Nam đã hỏi cô một cách nghiêm túc, “Có phải bình thường cậu luôn làm tổ trong lớp học không? Sao mình chưa bao giờ trông thấy cậu vậy?”

Sao mình chưa bao giờ trông thấy cậu...

Câu hỏi khiến chính cô cũng hoài nghi, rốt cuộc những tháng năm đó mình có thực sự tồn tại hay không.

-Hết

34. Chương 33: Swarovski

Sự cố chấp của Lạc Chỉ gần như đã đạt đến mức cao nhất. Trong lúc chuyện tình của hoa khôi và nam thần đang được bàn tán sôi nổi trong trường, cô vẫn làm như chẳng có gì, trong mắt vẫn chỉ có một mình Thịnh Hoài Nam, tiếp tục viết những dòng nhật ký in đầy bóng dáng anh.

Tất nhiên cũng không thể luôn luôn coi như không có gì. Những lúc không thể tránh được, cô vẫn gặp phải bọn họ.

Cô rất vui khi thấy cái cách mà họ yêu nhau không hề ồn ào và phô trương, hề có cơ hội là dính lấy nhau rồi tỏ vẻ yêu thương nồng nhiệt như những cặp tình nhân học trò khác. Ngược lại với những suy đoán vụng trộm của mọi người, Diệp Triển Nhan vẫn khá yên lặng, trong khi Thịnh Hoài Nam lại nói rất nhiều. Lạc Chỉ ngồi ở bậc cuối cùng của cầu thang dẫn lên tầng thượng khu hành chính để nghe CD, đọc New Concept English 4, hai người họ không hề biết đến sự hiện diện của cô. Họ ngồi ở cầu thang giao nhau giữa tầng 5 và tầng 6, không nắm tay, không ôm ấp, chỉ xem một quyển sách Toán. Hình như Thịnh Hoài Nam liên tục nói gì đó với Diệp Triển Nhan, nhưng Lạc Chỉ không hề tháo tai nghe xuống để nghe trộm.

Cô ngồi đến mỏi cả lưng mà họ vẫn chưa đi, cứ ở đó ngăn đường. Cô lại không muốn quấy rầy họ, cho nên chẳng thể làm gì khác ngoài việc cứ ngồi yên ở đó. Liên khúc giao hưởng violin của Bach* nghe rất êm tai, bài khóa trong New Concept English bỗng dưng trở thành một đồng ký tự khó hiểu, cứ bay lượn trước mắt, không thể vào đầu.

(*Johann Sebastian Bach là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque.)

Cô đóng sách lại, chống tay vào má yên lặng ngồi. Trong tầm nhìn của cô có hai người, một áo trắng một áo hồng đang chăm chú tìm hiểu gì đó, khung cảnh đẹp vô cùng. Lạc Chỉ chợt phát hiện mình không hề đau buồn, ngược lại còn rất nhẹ nhõm. Cô có sự miễn mộ rất dễ chịu với tình yêu của họ. Cảm xúc thoải mái đó cũng là sự bảo vệ dành cho chính bản thân cô.

Nhưng khi quay về lớp, Lạc Chỉ trông thấy Hứa Thất Xảo cùng rất nhiều người đang vây quay Diệp Triển Nhan. Cô ấy đứng giữa họ, lớn tiếng nói, “Chồng mình dạy Toán cho mình!”. Mọi người ồn ào hỏi gì đó, Diệp Triển Nhan vừa cười khúc khích vừa đáp lời...

Về khoe khoang và phô trương của Diệp Triển Nhan khiến hình ảnh ầm áp đẹp đẽ khi hai người ngồi ở cầu thang vỡ tan trong nháy mắt. Lạc Chỉ lặng lẽ về chỗ ngồi, nghe âm thanh ồn ào từ góc phải phía sau truyền đến, cô cúi đầu nghịch quyển “Sổ tay kiến thức Ngữ văn cơ sở” dày cộp, cuối cùng nằm bò ra bàn đọc chăm chú, như thể bên trong đó có bí kíp thi đại học.

Mùa hè năm họ thi đại học, bạn cùng lớp dù thành công hay thất bại trong kỳ thi cũng đều thích tụ tập một chỗ, uống say sưa rồi mới giải tán. Lạc Chỉ chỉ tham gia một lần, cô ngồi trong góc nhìn họ liên tục hò hét “Rót đây, rót đây“. Diệp Triển Nhan đã ngà ngà say bỗng nhiên đến ngồi cạnh cô, lè nhè nói, “Tên gốc kia lần này thi không được hạng nhất.”

Lạc Chỉ cười nói, “Đúng thứ ba đã rất giỏi rồi. Thi cử chẳng biết đâu mà lần, bên Khoa học tự nhiên lúc nào cũng cạnh tranh ác liệt mà.” “Theo cậu thì cậu ấy có đá mình không? Liệu có thích người khác không?”

Bắc Kinh xa như vậy...” Diệp Triển Nhan cúi đầu, nước mắt rơi xuống, bờ vai run run, trông đáng thương vô cùng.

Lạc Chỉ cảm thấy hâm mộ cô gái này. Diệp Triển Nhan chẳng bao giờ bị khuất phục bởi phiền muộn và đau buồn, cô ấy luôn biết cách để dàng trút tất cả nỗi lòng ra ngoài.

Tuy nhiên dáng vẻ này của Diệp Triển Nhan khiến Lạc Chỉ hơi thất vọng, bởi cô ấy hóa ra cũng chỉ là một cô gái bình thường, không có sự tự tin và thoải mái mà cô vẫn thấy.

“Là phúc thì không phải họa, là họa sẽ không tránh được. Tình cảm không nói chắc được, cậu chỉ còn cách tin tưởng cậu ấy.” Lạc Chỉ thờ ơ nói.

Vốn là muốn động viên cô ấy, nói những câu kiểu như “Cậu là người đặc biệt nhất với cậu ấy, khoảng cách không thành vấn đề”, nhưng có lẽ cô thực sự già dặn hơn các bạn cùng trang lứa, nên vừa mở miệng đã nói một câu tàn nhẫn như vậy.

Hoặc có thể đó là cơ hội để sự ghen tị và oán trách luôn đè nén trong lòng cô được giải tỏa.

Diệp Triển Nhan ngẩn ra, sau đó cười trong nước mắt.

“Lạc Chỉ ơi, mẹ cậu ấy không thích mình.”

Cô từng nghe thấy rất nhiều người an ủi Diệp Triển Nhan, “Mẹ cậu ấy không có mắt nhìn, đến cậu mà còn không vừa mắt, vậy thì con trai bà ấy phải độc thân suốt đời thôi.” Cô ấy nghe xong chỉ biết cười trừ. Những lời bênh vực động viên không có lấy một chút trách nhiệm của người ngoài cuộc toàn khiến người ta phiền lòng thêm.

“‘Yêu ai yêu cả đường đi’ là triết lý vô vấn nhất trên đời. Cậu và mẹ cậu ấy đều rất yêu thương cậu ấy, nhưng điều đó không có nghĩa là hai người có thể tiếp nhận đối phương. Mười năm sau các cậu kết hôn thì còn phải lo thêm chuyện mẹ chồng nàng dâu, nên cứ tận hưởng quãng thời gian bây giờ cho tốt là được. Diệp Triển Nhan, cậu mà không thoải mái vô tư thì không còn là cậu nữa rồi.”

Rất lâu sau đó Diệp Triển Nhan mới mở miệng.

“Mình thoải mái vô tư sao?”

“Ừ. Mình nghĩ có lẽ cậu ấy cũng thích sự thoải mái vô tư của cậu. Cho nên cậu tỉnh táo lại đi.”

Diệp Triển Nhan bỗng nhiên bật cười.

“Sao thế?” Lạc Chỉ hỏi.

“Sao cậu biết được cậu ấy thích gì? Haha, thôi được rồi. Mình biết rồi. Cảm ơn cậu. Cậu xem cái này có đẹp không?” Diệp Triển Nhan lau nước mắt, mỉm cười, kéo một mặt dây chuyền từ trong cổ áo ra.

Đó là một con thiên nga bằng pha lê rất đẹp.

“Của cậu ấy tặng mình đấy. Swarovski, đẹp không? Nhưng chỗ cánh bị mẻ một chút, cậu nhìn mà xem. Thực ra điều kỳ diệu nhất không phải là việc cậu ấy tặng thiên nga pha lê cho mình, mà là hôm sinh nhật, cậu ấy với bố mình tặng mình món quà giống nhau. Cậu nói xem, mình đeo cái của bố tặng hay đeo cái của cậu ấy tặng thì hơn? Đôi khi mình thực sự nghĩ, tuy có chuyện không như ý xảy ra, như là sự trùng hợp đó, như là vết mẻ này, nhưng dù sao ngày hôm đó vẫn là một ngày hạnh phúc. Đúng không?” Lạc Chỉ chợt cảm thấy hoảng hốt. Diệp Triển Nhan ngồi bên cạnh nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt đẹp vẫn còn vương chút lệ. Cô cũng bật cười, nói, “Ừ, phải đấy. Phải thật vui vào. Bố mẹ cậu đặt tên cho cậu như vậy, hẳn là hy vọng cậu cười tươi một chút.”

Diệp Triển Nhan bỗng quay lại nhìn cô, nụ cười dần tắt lịm, đôi mắt đó giống như đang cố gắng nhìn thấu tâm hồn Lạc Chỉ, buốt lạnh và không hề khách khí.

Lạc Chỉ ngẩn người, nhưng cũng không lảng tránh, chỉ thản nhiên nhìn lại, không dịch chuyển ánh mắt mà cũng chẳng hỏi xem cô ấy muốn làm gì.

“Diệp Triển Nhan, cậu nhanh lên một chút được không? Còn thiếu mỗi cậu thôi đấy. Làm gì mà cứ lè lè thế?”

“Được, cậu được lắm.” Tiếng của Diệp Triển Nhan nhẹ đến mức gần như không nghe được, nhưng Lạc Chỉ vẫn có thể nghe thấy. Suýt chút nữa cô đã tưởng đó chỉ là một ảo giác.

Cô ấy bị gọi đi uống tiếp. Lạc Chỉ thực sự tò mò, tại sao mọi cuộc trò chuyện trên đời đều thế này, mỗi khi đến giai đoạn gần như không thể tiếp tục thì sẽ có người tới cứu vãn tình thế?

Cho nên thế giới này không bao giờ hết chuyện, chuyện sau lại đặc sắc hơn chuyện trước, mãi mãi cũng không tẻ nhạt.

Sau đó cô nhận ra chân tay mình đang lạnh toát.

Đó là ấn tượng cuối cùng của Lạc Chỉ đối với Diệp Triển Nhan, cô không thể hiểu được tại sao đối phương lại nhìn mình như thế. Ánh mắt ấy đã trở thành câu đố mà đến giờ cô vẫn chưa giải được.

Lạc Chỉ rời khỏi buổi tụ tập rồi đi đến khu chuyên bán mỹ phẩm, đồng hồ và trang sức ở tầng Một tòa nhà trung tâm thương mại Long Linh. Mẹ cô bán ở gian hàng của nhãn hiệu Chow Sang Sang.

Cô liền chạy đến xem gian hàng Swarovski mà trước kia mình chưa từng để ý đến.

Tủ trưng bày màu đen, lớp kính lấp lánh. Nhưng Lạc Chỉ biết, thứ sở hữu vẻ đẹp thực sự không phải là kính, mà là ánh đèn phía sau nó.

Giống như việc cô không ghen tị vẻ đẹp và sự rạng ngời của Diệp Triển Nhan. Điều cô thực sự hâm mộ là sự hậu thuẫn sau lưng cô ấy.

Cô quay lại chỗ mẹ bán hàng.

“Đi dạo ở đâu thế?” Trung tâm thương mại vào Bốn giờ chiều rất vắng người. Tâm trạng của mẹ đang tốt, xoa đầu cô con gái cứng, cười vô cùng thoải mái.

“Chỗ bán pha lê và ngọc lưu ly ạ.”

“Con không nói thì mẹ cũng quên mất. Mấy ngày này trung tâm thương mại có chương trình giảm giá đặc biệt, bên kia có một gian hàng bán pha lê, còn có một gian hàng bán ngọc, mấy người bán đó mẹ đều quen biết cả, có thể mua rẻ hơn cả giá đã giảm một chút. Con có thích quà gì không? Từ lúc thi đại học xong mẹ vẫn chưa mua cho con cái gì.”

“Thôi ạ, con không cần đâu.” Cô cười.

Lên đại học rồi, Thịnh Hoài Nam vẫn được cất giấu ở một góc sâu thẳm trong trái tim cô, giống như đã bị quên lãng. Cho dù nghe được tin anh và Diệp Triển Nhan đã chia tay, cô cũng chẳng thấy lòng mình rộn ràng vui sướng.

Rõ ràng là Lạc Chỉ đã sống rất tốt, ít nhất thì bản thân cô cũng nghĩ như vậy. Nhưng tại sao chỉ mới bị một cú sốc thôi mà cô đã không chịu nổi thế này?

Thịnh Hoài Nam và vài người bạn mở cửa quán đồ nướng, vừa trò chuyện vừa đi về phía trường học.

Anh chợt trông thấy một cô gái mặc áo len trắng, dáng người cao gầy đó chìm trong làn gió, trông rất quen thuộc.

Anh nói với bạn, “Mọi người đi trước đi, tôi chợt nhớ ra là còn phải mua đồ ăn về cho bạn cùng phòng. Tôi quay lại mua mấy cái cánh gà.”

Cô gái kia ngẩng mặt, ngơ ngẩn nhìn tòa nhà Thiên Diệp. Ánh đèn trên cao hắt xuống, rải những vệt sáng lấp lánh trên đường viền hài hòa của khuôn mặt cô ấy, phản chiếu hai giọt lệ long lanh trên đôi khóe mắt.

Thịnh Hoài Nam đứng sau lưng cô. Anh ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể trông thấy một đồng camera và quảng cáo mỹ phẩm.

Lạc Chỉ mở mắt đi trên con đường nhỏ quay về trường học, chợt nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đạp lên lá khô, đều đặn theo cô từng nhịp.

Cô không hoảng hốt ngoảnh lại mà vẫn tiếp tục bình tĩnh đi thêm mấy bước nữa, sau đó đột nhiên chạy thật nhanh, được một khoảng cách an toàn mới quay đầu nhìn. Lúc này cô mới nhận ra bóng dáng của người đứng dưới ánh đèn rất quen thuộc.

Đó là Thịnh Hoài Nam.

-Hết

35. Chương 34: Thổ Lộ

Trái tim đang đập loạn nhịp vì hoảng sợ của Lạc Chỉ từ từ bình ổn lại, nhưng hơi lạnh của buổi đêm vẫn khiến cô rét run. Ánh đèn đường màu cam nghiêng nghiêng đổ xuống góc đường, phản chiếu lại cái bóng của Lạc Chỉ, rất dài rất dài, trải qua con đường nhỏ, nhẹ nhàng phủ lên thân mình Thịnh Hoài Nam.

Họ lại đối diện nhau trong bầu không khí khó xử như thế, giống hết ngày mưa hôm đó.

Trong quá khứ, ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng và oán hận của Diệp Triển Nhan khiến Lạc Chỉ không sao hiểu được.

Mà hiện giờ, trong đôi mắt của Thịnh Hoài Nam chỉ toàn nỗi thương xót dịu dàng, trộn lẫn với buồn đau.

Lạc Chỉ rất muốn cạy đến bật đôi mắt kia lại, cô không muốn anh nhìn mình bằng ánh mắt thương hại đó. Từ nhỏ cô đã sợ nhất là bị người khác thương hại, huống hồ người đó lại là anh.

“Tại sao?” Cô hỏi.

“Mình với ấy đàn anh bên hội học sinh cùng đi ăn. Lúc về thì đã khuya, vô tình trông thấy cậu, sợ con gái đi về một mình không an toàn nên đi theo cậu cho yên tâm.”

Mình không hỏi chuyện này. Cô lắc đầu, nhưng không muốn hỏi thêm nữa. Nhìn nét mặt của Thịnh Hoài Nam, cho dù cô ra hiệu rõ hơn, câu trả lời chắc chắn cũng chỉ là “Tại sao cái gì?”

“Vậy cảm ơn cậu.” Lạc Chỉ vừa lạnh vừa mệt mỏi. Đầu đã nóng lên rồi, cô không muốn lằng nhằng thêm nữa.

“Hỏi cậu một chuyện có được không?” Thịnh Hoài Nam lên tiếng, giọng giống như không cho người khác từ chối.

“Nói đi.”

“Cậu thích mình à?”

Lạc Chỉ ngẩng đầu, sững sờ nhìn người đối diện.

“Cậu đừng nói dối thì hơn.”

“Có ý gì?”

“Không có ý gì hết. Hẳn là cậu vẫn có những lời cần nói thật với mình, đúng không?”

Lạc Chỉ không biết sự run rẩy trong cơ thể cô hiện giờ là do gió lạnh hay là vì tức giận. Nhưng cô cũng chẳng lo lắng. Đúng là cô đã nói dối rất nhiều, chỉ không biết sao anh lại phát hiện ra.

“Rốt cuộc là cậu muốn nói gì?”

“Thực ra chúng ta không cần vòng vo nữa. Nếu cậu không thích mình, không ấp ủ hy vọng hay tình cảm nào với mình, thế thì cậu không nên tỏ vẻ đề phòng với thái độ của mình như thế. Cứ nói thẳng ra là được.”

Lạc Chỉ đứng thẳng người hơn, “Vậy nghĩa là cậu không cần nghe mình nói, tự cậu đã suy ra tất cả, cho dù chưa chắc đáp án đã đúng ý cậu?”

“Cậu...”

“Đúng.” Lạc Chỉ hít sâu một hơi, “Đúng là mình thích cậu.”

Rốt cuộc cô cũng tỏ tình rồi. Một câu “Mình thích cậu” này đã vương bận trong lòng cô rất nhiều năm, vậy mà bây giờ, trong một đêm đầu đông gió lạnh ở Bắc Kinh, cô lại bị đối phương dùng ánh mắt lạnh lùng ép phải nói ra như thế. Lúc những lời này được nói ra, trong đôi mắt Thịnh Hoài Nam hiện lên sự nuối tiếc và nỗi thất vọng nặng nề.

“Cậu phải đoán được chứ.” Lạc Chỉ cười nhạt, “Mình mà không thích cậu thì lúc cậu nắm tay mình, mình đã tát cho cậu một cái rồi. Nhưng mình có làm thế đâu.”

Yên lặng một lúc lâu, Thịnh Hoài Nam nhìn cô với ánh mắt phức tạp, hỏi: “Cậu... muốn làm bạn gái mình à?”

Lạc Chỉ không thể hiện bất cứ biểu cảm nào mà Thịnh Hoài Nam đã tưởng tượng. Không ngạc nhiên, không giận dữ, không hoang mang, thậm chí không mừng rỡ.

Cô chỉ hơi nhú màu, nỗi buồn thương dâng đầy trong đôi mắt.

Chuyện quái gì thế này? Anh bồn chồn cô. Anh đang bồn chồn cô đấy sao?

Cô gắng gượng ngẩng lên, cười thật ngọt ngào.

“Cậu có muốn cưới mình không?” Cô hỏi.

Thịnh Hoài Nam không kịp phản ứng, “Sao mình lại muốn...”

Anh đang nói dở thì ngừng, lấy lại bình tĩnh hỏi tiếp, “Sao lại hỏi chuyện này?”

“Muốn hay không?”

“Tương lai còn xa lắm, không chắc chắn được điều gì.” Anh không nhìn cô.

“Mình hỏi cậu có ‘muốn’ cưới mình hay không chứ không hỏi có chắc là cậu sẽ cưới được mình hay không. Tương lai còn xa lắm, không chắc chắn được điều gì, quan trọng là... cậu có mong muốn đó không? Có phải ý của cậu là, nếu mình thích cậu, vậy chúng ta thử hẹn hò trước, sau đó sẽ cân nhắc xem có nên ký hợp đồng chính thức không?”

Vẻ cười cợt của cô khiến Thịnh Hoài Nam nổi giận. Anh lạnh lùng lên tiếng, “Được, mình không muốn cưới cậu. Rồi sao nữa?”

Lạc Chỉ vẫn cười. Kể từ khi Thịnh Hoài Nam quen cô đến nay, đó là lần đầu tiên Lạc Chỉ mặc sức cười như vậy.

“Thịnh Hoài Nam, cậu biết không, chủ tịch Mao Trạch Đông đã nói, tất cả những kẻ không coi hôn nhân là mục đích của việc yêu đương đều là kẻ lưu manh.”

Đồ lưu manh.

Cô nói xong lập tức quay người bỏ đi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bách Lệ hoảng hốt ngồi dậy. Ánh đèn phơn phớt trên hành lang chiếu vào khuôn mặt của Lạc Chỉ. Khuôn mặt đầy vệt nước mắt của cô đúng lúc đối diện với gương mặt cũng đầy vệt nước mắt của Bách Lệ.

Bách Lệ bất ngờ đến há hốc miệng. Lạc Chỉ rất ít khi về muộn, lại càng ít khi khóc. Nhưng cô cũng không nói gì thêm, chỉ nằm xuống, vừa tiếp tục khóc vừa cố gắng đi vào giấc ngủ. Những tiếng đônх xung quanh dần dần trở nên mơ hồ.

Lạc Chỉ ốm nặng một trận.

Kỷ ức luôn trở nên sống động vào những đêm khuya vắng lặng. Đêm đó cô bị cảm lạnh, phát sốt, đồng thời lại bắt đầu mất ngủ.

Lạc Chỉ phá vỡ hết thời gian biểu ngủ nghỉ trước kia của mình. Nửa đêm không ngủ được là dậy học bài, đọc sách, nghe nhạc, ban ngày vẫn đi học bình thường.

Bách Lệ khuyên cô đừng học bán mạng như vậy, cô chỉ cười nói, “Ban ngày mình ngủ rồi mà. Cậu đã gặp ai liên tục không ngủ mà vẫn sống được chưa? Mình có ngủ thật đấy.”

“Nhưng ban ngày cậu vẫn đi học mà, ngủ lúc nào được chứ?”

“Có thời gian rảnh là mình ngủ thôi. Một thì ngủ, không một thì thức.”

“Lạc Chỉ... Cậu có chuyện gì không vui à?”

“Ừ, mình rất không vui.”

Cô dứt khoát trả lời, vẻ lạnh lùng trên gương mặt lại khiến Bách Lệ không dám hỏi gì thêm nữa.

Chưa chóng đờ được mấy ngày đã ốm rồi. Lạc Chỉ mơ màng nằm trên giường, cả người rã rời, cổ họng khô đắng không nói được, cứ lẩn qua lẩn lại, đến thở thôi cũng thấy khó khăn.

Cô thường mơ về thời Trung học. Lúc tỉnh dậy, gối luôn ướt đầm nước mắt.

Hoá ra cô đã khóc trong mơ thật, khóc đến mức phờ mờ mãi mà gối cũng không khô.

Quãng thời gian đó vốn có thể được mài giũa thành một câu chuyện xinh đẹp, để đến khi về già, Lạc Chỉ có thể bình tâm mà gom góp và cất giữ trong tim mình hình ảnh xinh đẹp của một cô gái trắng trẻo, tóc đuôi ngựa buộc cao trong nhiều năm về trước. Tình yêu thầm kín của cô có một nửa xuất phát từ cảm giác tự ti, nửa còn lại hoàn toàn là sự kiêu ngạo. Những năm tháng đó, cô gái ấy lặng lẽ đi sau người con trai kia, đi xuyên qua những vệt nắng ban mai đan cài vào nhau trải đầy trên hành lang lớp học... Cô vốn có thể nắm giữ một đoạn ký ức thanh xuân đã được biên tập hoàn hảo như thế.

Dù chuyện của cô ngoài mặt không được tốt đẹp và đơn thuần như vậy, nhưng ít ra cô cũng không làm chính mình phải thất vọng. Dẫu không quá vui vẻ, nhưng khi đã áp ủ tình yêu thuần khiết tuyệt đối dành cho một người như thế, ít nhất cô cũng có thể vuốt ve nó vào những đêm khuya chợt bừng tỉnh, có thể dùng lý trí tưởng tượng và những ký ức vụn vặt tạo ra chút sắc màu rực rỡ, tự sưởi ấm cho mình.

Nhưng giờ đây, tình yêu thầm kín cố chấp mà vô hại đó dường như đang vỡ thành nhiều mảnh vụn, khiến cô không đành lòng nhớ lại ba tháng gặp gỡ vừa qua, vì nhớ đến tim sẽ đau đến không thở nổi. Chẳng có nguyên do, không có kết quả, tình cảm của cô bỗng dưng bị tổn thương thê thảm đến thế.

Tốt thật, cuối cùng cô cũng đã thổ lộ. Cô không phải Lạc Chỉ của thời thiếu nữ, không còn là người con gái đã từng leo sáu tầng học mệt đến hụt hơi chỉ để đứng ở cửa lớp số ba nữa rồi.

Cô đứng trong làn gió lạnh, đối mặt với ánh mắt thiếu kiên nhẫn của đối phương mà thừa nhận, đúng vậy, đúng là mình thích cậu.

Đó không phải thổ lộ. Đó là bị ép khai báo.

Nửa đêm tỉnh giấc, Lạc Chỉ ho dữ dội, ho đến không thở nổi, mãi mới có thể đứng dậy đi uống nước, nhưng cổ tay lại mềm nhũn nên làm rơi vỡ cả cốc.

Nước đổ khó hốt, gương vỡ khó lành.

-Hết

36. Chương 35: Xin Lỗi

Nghỉ liên tục ba ngày, rốt cuộc Lạc Chỉ cũng tỉnh dậy vào một buổi chiều. Mới có mấy ngày mà bên ngoài cửa sổ tuyết đã rơi trắng xóa, giống như đã một đời trời qua.

Di động bỗng nhiên rung lên, là điện thoại của mẹ gọi đến.

“Lạc Lạc, mấy hôm nay con khỏe chứ? Mẹ xem TV thấy Bắc Kinh đang có tuyết. Có lạnh lắm không con?”

“Không lạnh mẹ ạ.”

Thực ra Lạc Chỉ cũng không biết ngoài kia có lạnh hay không, vì cô không hề ra khỏi cửa. Trương Minh Thụy gửi tin nhắn hỏi cô sao lại nghỉ tiết Pháp luật, cô đùa anh là mình bệnh sắp chết rồi, ai ngờ anh lại

nói muốn đến ký túc thất, khiến cô phải từ chối mãi mới được. Buổi tối anh lại gọi tới bảo rằng vừa mới đi mua cháo ở Gia Hoà Nhất Phẩm, đã mang đến dưới ký túc rồi. Lạc Chỉ càng hoảng sợ, chỉ có thể nhờ Bách Lệ giúp, kết quả là Bách Lệ sau khi xuống lầu nhận đồ xong lúc nào cũng nhìn cô cười tinh quái, còn tra hỏi đủ điều linh tinh.

Mấy ngày nay đã trôi qua như vậy.

“Giọng con sao thế? Sao thấy nghẹn nghẹn? Bị cúm à?”

“Hơi hơi thôi ạ. Không nghiêm trọng gì đâu. Con không bị sốt, chỉ hơi ho một chút. Mẹ yên tâm, con uống thuốc rồi.”

“Con mà chịu uống thuốc tử tế mới lạ. Chẳng trách hôm qua mẹ nằm mơ thấy con đi nhuộm tóc về bị dị ứng, miệng sưng như Châu Tinh Trì trong phim “Tuyệt đỉnh Kongfu”, Không nói năng được gì. Mẹ càng nghĩ càng thấy không ổn nên gọi điện hỏi xem con có khoẻ không, quả nhiên là con bị bệnh.”

“Mẫu tử liên tâm*” Lạc Chỉ cười vui vẻ, không ngờ âm thanh phát ra từ cổ họng khó nghe như tiếng việt kêu, “Mẹ cứ nhớ con quá nên hay mơ vớ vẩn. Đừng mê tín, mấy cái đó không đáng tin đâu. Nhưng con thà rằng bị rưng miệng con hơn, đỡ phải nói chuyện.”

(*Mẫu tử liên tâm: Giữa mẹ và con luôn có sự kết nối về tâm hồn.)

“Còn sao thế?”

“Không, cổ họng con đau thôi.”

“Dạy hai đứa trẻ kia mệt lắm đúng không?”

“Không mệt, chỉ là đỡ trẻ con thôi mà. Đơn giản lắm. Hai đứa nhóc cũng hiểu chuyện.”

Cô xin nghỉ ốm với Chu Nhan, đối phương còn dặn tài xế mang cho cô tổ yến và a giao đứng trông bình giữ nhiệt.

“Sao lại không mệt được, con đừng nói dối mẹ.”

Lạc Chỉ đột nhiên rất muốn ho, phải vội vã ngậm miệng lại, không tranh luận nữa.

“Có một đồng nghiệp của mẹ, chính là cô Phó mà con gặp trong kỳ nghỉ ấy, cô ấy nhờ người tìm việc cho con trai ở khách sạn, sắp phải đưa cậu ấy đi Bắc Kinh. Mẹ nhận tiếp nhờ cô ấy mang giúp con ít đồ ăn, cả một chiếc áo gile len nữa, con có thể mặc lúc ở trong phòng. Định bảo con đến ga tàu đón cô ấy rồi đưa họ đến chỗ tàu điện ngầm, tiện thể đem đồ về luôn. Nhưng con ốm nặng thế này thì hay là thôi vậy.”

“Không sao đâu, mẹ nói số tàu với thời gian cho con đi. Gửi tin nhắn ấy kéo con quên mất. Mẹ đi làm có tốt không?” Trước kia mẹ đứng quầy, năm ngoái khám sức khoẻ phát hiện ra có chứng giãn tĩnh mạch nhẹ, được người khác giới thiệu đến nấu cơm ở nhà ăn của xưởng đúc nhựa. Lạc Chỉ nghe mẹ kể những tranh cãi, thị phi của người khác lúc đi ăn, thỉnh thoảng cũng bình luận vài câu, đôi khi khuyên nhủ, đôi lúc lại đùa giỡn một chút.

Nhắc đến việc cơ quan, mẹ nói rất nhiều, mãi sau mới cúp máy.

Lạc Chỉ nhớ kỹ, lúc năm tuổi, mẹ dẫn theo cô đi khắp nơi kêu oan, bị doạ nạt vẫn kiên cường, sự kiên cường đó mạnh mẽ đến mức khiến người khác yên lòng. Thời gian thấm thoắt đi, cô trưởng thành, mẹ cũng đã già, bắt đầu liên tục nói những chuyện vụn vặt qua điện thoại với cô. Cô biết mẹ rất cô đơn. một người đàn bà hơn bốn mươi tuổi, không có người để bầu bạn nói chuyện hàng ngày, cũng chẳng có chồng bên cạnh, sao mà không thấy quạnh hiu được.

Lạc Chỉ có phải đối mặt với nhiều phiền não đến đâu đi nữa thì vẫn còn có tương lai để trông chờ. Nỗi cô đơn của cô phần nhiều đến từ sự kiêu ngạo và cố chấp. Cô có thể điều chỉnh tâm trạng để thoát khỏi cô đơn, cũng có thể mong đợi tương lai sẽ có một ai đó đến giải thoát giúp cô. Nhưng nỗi cô đơn của mẹ thì sẽ luôn tồn tại. Vào thời điểm đã đi đến nửa bên kia con dốc cuộc đời, về nhà lại phải đối mặt với bốn bức tường vắng lặng, tình cảm đó thật sự rất đáng thương.

Những cuộc điện thoại cuối tuần ban đầu chỉ là để Lạc Chỉ báo cáo về cuộc sống hàng ngày, về sau trở thành mẹ kể chuyện sinh hoạt của mẹ, đầy đủ chi tiết như một học sinh tiểu học, việc của cô chỉ là nghe và bình luận.

Lạc Chỉ nắm chặt điện thoại, nụ cười tươi dần trở nên đắng chát.

Cô ngẩng đầu để nước mắt chảy ngược vào trong. Gần đây lượng nước mắt mà cô rơi đã gấp mấy lần Giang Bách Lệ rồi.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên.

“Lạc Lạc, mẹ cứ nghỉ đi nghỉ lại vẫn cảm thấy không ổn. Giấc mơ kia cứ quanh quẩn mãi trong đầu mẹ. Con không sao chứ? Có gì cũng đừng giấu trong lòng, cứ nói với mẹ.”

Lạc Chỉ cố nén nước mắt mãi nhưng vẫn không được, cuối cùng phải lấy vạt áo lau nước mắt.

“Thật sự không có việc gì mà mẹ.”

Mẹ ơi, hoá ra trên đời thực sự có cái gọi là “mẫu tử liên tâm”.

“Chuẩn bị thi IELTS thế nào rồi?”

“Không có vấn đề gì ạ.”

“Ừ, nếu không có gì thật... thì mẹ cúp máy đây.”

“Mẹ. mẹ mới là người có việc gì đúng không?” Lạc Chỉ mỉm cười, khẽ nói.

“Mẹ nằm mơ thấy bố con.”

Lạc Chỉ nghe thấy tiếng gió thổi xào xạc ngoài cửa sổ, vài chiếc lá khô còn trụ lại trên cành cây tua có lung lay mạnh nhưng vẫn không rơi xuống. Kéo dài chút hơi tàn đó đến tận bây giờ thì có ích gì?

“Mẹ.” Lạc Chỉ nghe thấy giọng mình run run, “Mẹ có hối hận vì trước kia đã cưới bố không?”

“Không.” Người ở đầu dây bên kia rất bình tĩnh khi nghe câu hỏi này.

“Nhưng...”

“Mấy năm đầu nhà mình vui vẻ lắm mà. Dù sau này bố con qua đời, chúng ta phải sống khổ cực mãi mới tới được ngày hôm nay... Tất nhiên cuộc sống hiện giờ cũng không bằng người khác, nhưng mẹ vẫn nhớ rất rõ những ngày tháng tươi đẹp thuở ban đầu. Dù mẹ có hận những người kia đến đâu thì cũng không liên quan gì đến bố con. Với lại, ngày xưa không như thế thì bây giờ làm sao mẹ có con. Có lẽ cuộc đời này bố mẹ gặp nhau chính là để đón chào con đấy.”

Lạc Chỉ cầm điện thoại, nước mắt rơi không ngừng. Cô che ống nghe, không dám lên tiếng.

“Lạc Lạc, thành thật mà nói, con còn nhỏ như thế đã có thể tự kiếm sống, mẹ vừa thương vừa tự hào. Bố mẹ đều không phải người giỏi giang, cũng không tốt số, nhưng ông trời đã tặng con cho mẹ, mẹ chẳng còn gì để oán trách. Tuy nhiên vẫn có mấy lời mẹ vẫn chưa nói với con. Mẹ không mong con gánh vác cuộc sống của mẹ, con cũng không phải cảm thấy thiếu nợ mẹ cái gì. Cuộc sống của con là của riêng con. Mẹ biết con chắc chắn sẽ lo cho mẹ, nhưng đừng duy nghĩ quá nhiều. Có đôi lúc mẹ rất giận chính bản thân mình, cứ cố gắng dạy bảo con để con hiểu chuyện, để con không chịu thua kém ai, cuối cùng lại dạy con đến mức khiến con hiểu chuyện quá mức, cẩn thận quá mức. Mẹ nhớ con, không chỉ đơn giản là sợ con xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không phải sợ con bị ốm, mẹ chỉ nghĩ mãi, nghĩ mãi, không biết Lạc Lạc của mẹ có đang buồn không, có đang bị áp lực hay tâm sự gì không? Nhưng mẹ biết, dù con có cũng nhất định không nói với mẹ đâu.”

Cô siết chặt chiếc điện thoại, vùi đầu thật sâu vào trong gối.

Mãi mới rời khỏi giường để đến ngồi ở ghế, Lạc Chỉ lấy tay cuộn cuộn mấy lọn tóc đầy dầu sau trận ốm nặng, nhớ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Đã giữa tháng mười hai, tuyết phủ đầy khắp mặt đất. Còn bố ngày xưa là cô phải đến đại học Ngôn ngữ Bắc Kinh thi IELTS rồi. Vừa không cần thân một chút, mấy giọt nước

mắt đã rơi xuống quyển bộ đề Cambridge, sau đó khi khô lại thì mảy mọt giấy cộm lên, nhẵn nhúm. Lạc Chỉ nhìn chăm chú vào vệt nước mắt, chẳng hiểu sao bỗng mỉm cười, sau đó lại hơi bĩu môi.

Trận ốm này của cô chẳng qua là vì bị nghẹn một nỗi giận dữ trong lồng ngực, không giải phóng được.

Xin lỗi.

Cô nhìn vào tấm gương trên vách tường mà nói. Ba tháng ngắn ngủi kia chợt hiện lên trong đầu, sau đó tiêu tan.

Xin lỗi. Xin lỗi chính bản thân vì đã dùng những ký ức hết lòng nâng niu, trân trọng để nguy trang, biểu diễn và lấy lòng người khác.

Bách Lệ vào phòng, đúng lúc thấy Lạc Chỉ đang cúi đầu làm bài.

“Ngoài trời đang có tuyết rơi đấy.” Bách Lệ lên tiếng.

Lạc Chỉ không trả lời.

Bách Lệ hơi ngượng nhưng vẫn nói tiếp, “Mấy ngày nữa thi IELTS?”

Lạc Chỉ vẫn không nói gì.

Bách Lệ nhìn kỹ Lạc Chỉ, phát hiện ra dưới mái tóc dài của cô bạn có một chiếc tai nghe. Cô đi tới gỡ nó cuống, vút sang một bên, “Chị hai ơi, tuyết rơi kia, đi xuống xem đi.”

Lạc Chỉ ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên một nụ cười thật tươi.

Giang Bách Lệ lùi về phía sau nửa bước. Bà cô này chắc không phải điên rồi chứ?

Cô đưa mắt nhìn, tờ giấy trên bàn Lạc Chỉ toàn là tiếng Trung.

“Tưởng cậu đang luyện nghe chứ?”

“Nghe nhạc, luyện chữ.” Lạc Chỉ giang hai tay, ôm lấy hông Bách Lệ, “Giang Bách Lệ, mình thích cậu quá đi mất.”

Thôi xong, đúng là điên thật rồi. Bách Lệ giơ tay, học theo động tác trong phim, chém nhẹ vào gáy Lạc Chỉ.

-Hết

37. Chương 36: Thực Ra Mình Không Muốn Tin Cậu

Trong một ngày, Lạc Chỉ làm xong hai quyển bộ đề thi Cambridge, tổng cộng tám đề, làm đến mức vầng cả đầu, chập tối mới thay quần áo định đến thư viện trả sách. Lâu không ra ngoài nên vừa bước đến cổng ký túc, không biết vì sao mà cô lại cảm thấy hơi thấp thỏm.

Bách Lệ gọi từ phía sau, “Mặc nhiều áo vào, mặt trời xuống núi rồi. Ngoài trời lạnh lắm mà cậu thì vẫn sốt đấy.”

Lạc Chỉ cười, “Mặt trời xuống núi? Cậu nói nghe như bà già ấy.”

Bách Lệ trợn mắt mắng, “Cậu đi mà soi gương xem. Ôi trời à, cười gì mà yếu ớt, lại pha chút gượng gạo khổ sở nữa kia.”

Lạc Chỉ soi gương theo lời cô bạn. Thực ra lúc xuống giường đi soi gương rửa mặt cô đã thấy rồi, trong một tuần mà gầy đi bao nhiêu, cằm nhọn ra, mặt tái đến đáng sợ.

Cô thấy mình thật vô dụng.

“Đúng rồi, nếu cậu có thể xuống dưới rồi thì hôm nay tự nhận đồ của Trương Minh Thụy nhé. Cậu ấy nhìn thấy cậu chắc sẽ vui lắm.”

“Gì chứ? Đúng thật là...” Bách Lệ bĩu môi, bỗng dừng e dè hỏi, “Lạc Chỉ, cậu và người tên Thịnh Hoài Nam kia... Cậu ốm vì cậu ấy đấy à?”

Lạc Chỉ nghe xong sững lại một chút, sao đó ngẩng đầu nhìn trần nhà, thông thả nói, “Mình nghĩ... Chủ yếu vẫn là do nhiệt độ và virus.”

Gối ôm của Giang Bách Lệ bay thẳng vào đầu cô.

Vừa ra khỏi cửa, cô nghe thấy Bách Lệ lẩm bẩm, “Phòng ký túc của chúng mình phong thuỷ quá kém.”

Lạc Chỉ ôm sách đi ra cổng được vài bước, bất ngờ nhìn thấy Thịnh Hoài Nam trên con đường nhỏ. Trong thoáng chốc, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn cây hồng trên đầu. Cây hồng không có quả, thậm chí không có lấy một chiếc lá.

Thịnh Hoài Nam cũng ngẩng đầu theo động tác của cô, chỉ thấy một khoảng trời xám xịt bị cành cây khô rạch thành những mảnh nhỏ.

“Có... máy bay à?” Anh dè dặt hỏi.

Lạc Chỉ bật cười. Lần gặp mặt này và câu mở đầu kia khiến cô bỗng hoài nghi đêm mưa bụi hoà trong gió lạnh hôm trước chẳng qua chỉ là một giấc mơ giữa cơn bệnh của mình.

“Từ khi thi đại học xong mình ít khi trông thấy cậu, nhưng mình nhớ rất rõ, buổi chiều hôm kia giảng mình đã gặp cậu ở chỗ này. Khi đó mình bị một quả hồng rơi vào đầu.”

Về mặt cô hơi mơ màng, giọng ói bình thản, ánh mắt như nhìn xuyên qua Thịnh Hoài Nam, những làm sao cũng không trở về được buổi chiều nắng nhẹ gió êm ru của mấy tháng trước.

Anh lộ vẻ hào hứng, cười vô cùng dịu dàng, “Hoá ra cô gái đó là cậu.”

Lạc Chỉ gạt đầu, “Xin lỗi nhé, mình đi trước đây.”

“Lạc Chỉ, cậu... khỏi bệnh chưa?”

Cô nghe xong ngẩn người, “Hả?”

Ánh mắt Thịnh Hoài Nam nhìn cô đông đầy nỗi hồ thẹn và nét dịu dàng bị kìm nén. Lạc Chỉ không hiểu nổi, cô lắc đầu thật mạnh để không phải suy nghĩ tiếp. “Ngoài trời lạnh lắm, ít ra ngoài thì hơn, để khỏi ốm hẳn đã.”

“Mình đến thư viện trả sách.” Cô giơ quyển bộ đề Cambridge trong tay ra, “Biết rồi, cảm ơn cậu.”

“Cậu sắp thi IELTS à?”

“Ừ, thứ bảy ở đại học Ngôn ngữ Bắc Kinh.”

“Giọng cậu khàn thế thì thi nói kiểu gì?”

“Có phải thi MC đâu mà lo, cứ phát âm rõ ràng là được.”

“Cố lên nhé.” Thịnh Hoài Nam cười, nhưng nụ cười không che được vẻ lúng túng.

Lạc Chỉ chợt nhớ ra còn một số việc chưa xử lý xong.

“À phải rồi, giờ cậu có việc gì không? Đợi mình một phút được không? Đúng lúc gặp, mình có đồ muốn trả cậu.”

“Cái gì thế?”

“Áo mưa.” Giọng Lạc Chỉ chẳng lộ vẻ gì khác lạ. Thịnh Hoài Nam ngược lên, nhìn sâu vào mắt cô, cô cùng thần nhiên đưa mắt đón cái nhìn đó, “Cậu chờ chút, mình xuống ngay.”

“Để sách ở đây mình cầm giúp cậu, đỡ phải cầm lên cầm xuống. Chạy chậm thôi, cẩn thận ho đấy.”

Lạc Chỉ nhú mào, nhìn anh nói cảm ơn, sau đó đưa sách cho Thịnh Hoài Nam rồi chạy vào trong.

Thịnh Hoài Nam lật quyển sách, bên trong không có dấu ghi chép của Lạc Chỉ. Một vài trang có nét bút mực xiêu vẹo, vừa nhìn là biết chữ của một bạn nam mượn trước đó. Chỉ có bìa cuối sờ vào hơi dãn lên, hình như là người mượn sách dùng để kê viết chữ, viết mạnh quá hằn cả vào giấy. Đúng lúc đang rảnh rỗi, anh đưa sách ra chỗ sáng, cố gắng nhìn xem chữ bị hằn lên là gì, nhưng nhìn mãi vẫn không nhìn ra được.

Thịnh Hoài Nam liếc cánh cửa ký túc xá, sao đó thảo cặp sách xuống, lấy một chiếc bút ra, tô vào mặt bìa sau, nét chữ bị lôm vào dần dần hiện ra.

“Đồ khốn.”

Thịnh Hoài Nam nghẹn lời một lúc lâu, sau đó ngoan ngoãn khép lại sách.

Lạc Chỉ đi xuống, đưa cho anh một chiếc túi nilon, loáng thoáng có thể trông thấy chiếc áo mưa màu hồng bên trong.

“Giặt sạch và phơi khô rồi đây.”

“Cảm ơn cậu.”

“Mình mới phải cảm ơn cậu chứ. Đi nhé.”

“Đêm hôm đó, về việc mình hỏi cậu có thích mình không...”

Lạc Chỉ đã đi được một đoạn, nghe được những lời này liền quay đầu lại, nhìn thẳng về phía anh.

“Ừ, mình thích cậu đấy, Rồi sao nào?” Cô không che giấu được sự bực mình và kích động.

Thịnh Hoài Nam im lặng một lúc mới khẽ nói, “Có lẽ mình sai rồi. Xin lỗi cậu.”

“Mình chịu thua cậu đấy.” Lạc Chỉ cười, “Lần đầu tiên cậu xin lỗi vì Trương Minh Thụy thích mình. Lần thứ hai cậu xin lỗi vì hỏi cấp ba không biết mình. Lần thứ ba cậu xin lỗi vì mình thích cậu. Cách cư xử của cậu đặc biệt thật.”

Thịnh Hoài Nam không đáp lại.

Lạc Chỉ vốn định mắng tiếp, nhưng rốt cuộc vẫn cố gắng áp xuống sự run rẩy vì kích động, dùng giọng bình tĩnh nói với anh, “Mình không biết những chuyện trước kia cậu làm với mình là vì có nguyên do gì, hay chỉ đơn thuần là tại tâm trạng cậu thất thường. Nếu có nguyên do, mình cũng muốn hỏi xem tại sao, nhưng cậu thậm chí chẳng thèm hỏi mình lấy một câu mã đã...”

Cô dừng lại, cười miễn cưỡng. “Thôi, thức ra cậu cũng không làm gì mình mà. Cậu chẳng nói gì quá đáng, không đánh cũng không mắng mình, chẳng qua chỉ khiến mình ảm thấy rất khó chịu, rất đau lòng... Chỉ là cảm giác mà thôi.”

Lạc Chỉ nói xong thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn anh, “Yêu cũng chỉ là một thứ cảm giác mà thôi.”

Thịnh Hoài Nam mấp máy môi như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

“Cậu có vẻ không muốn nói lý do cho mình biết, thôi thì mình cũng không hỏi nữa. Mình chỉ nói một câu. Có lẽ mình từng nói dối, những những lời nói dối đó chẳng qua chỉ là để mình duy trì chút ảo tưởng và cảm giác yên tâm mà thôi. Cho đến bây giờ mình chưa bao giờ làm chuyện gì để phải hộ then với cậu. Không hề có.” Cô nói dứt quãng, giống như lời phân trần cuối cùng của một bị cáo trước toà.

Tiếng của Thịnh Hoài Nam mơ hồ vang lên phía sau, “Thực ra mình không muốn tin cậu.”

Trả sách xong mới nhận ra đã đói đến mức đau cả bụng. Gần sáu giờ cô mới chạy tới nhà ăn số ba, rốt cuộc đã bỏ lỡ món bánh mì yêu thích, món đó buổi tối chỉ nước một mẻ, giờ đã chẳng còn cái nào. Cô chỉ mua một bát cháo, nghĩ một lát lại thấy bực mình, liền mua thêm thịt bò, gà xào xả ớt và canh nấu cay. Họng còn chưa khỏi hẳn, mũi lại ngạt, cuối cùng đến lưỡi dường như cũng chẳng cảm nhận được vị gì.

Cô cần một chút kích thích.

Vừa ngồi xuống được một lát đã thấy Trương Minh Thụy hớn hờ bụng khay thức ăn chạy đến ngồi cạnh.

“Sao cậu...”

“Cậu bảo tối sẽ tự đi ăn còn gì? Mình đoán cậu sẽ đến mua bánh mì, lúc xếp hàng không thấy cậu, về sau ngồi cạnh cửa sổ đợi mãi vẫn không thấy, nhìn sang thì bánh bán sắp hết rồi, sợ cậu không kịp ăn nên chạy lại mua phần cho hai người. Nhưng giờ lạnh hết rồi, để mình bảo cô đầu bếp hâm nóng lại cho cậu nhé.”

Lạc Chỉ ngạc nhiên đến tắt tiếng, còn chưa nói được gì sống mũi đã cay cay.

“Cảm ơn cậu.” Cô cúi đầu, để làn khói trắng từ bát cháo còn nóng hổi che mờ khuôn mặt mình, không muốn lộ vẻ buồn tủi cho anh thấy thấy. Không ngờ chỉ mấy giây sau Trương Minh Thụy lại chỉ tay vào cô, tỏ vẻ run rẩy sợ hãi rồi kêu ầm lên.

“Không phải chứ? Lạc Chỉ, sao cậu lại trở nên thùy mị thế này? Mà cậu gầy quá. Chắc một tuần rồi chưa tắm hả?”

Lạc Chỉ ngẩng đầu, trợn mắt ra vẻ dữ tợn với anh, sau đó gấp một miếng thịt bò cho vào miệng, không ngờ cắn trúng một hạt tiêu lớn, cay đến nỗi không cảm thấy vị gì.

“Cậu muốn chết hả?” Cô vui vẻ mắng khê.

-Hết

38. Chương 37: Những Người Được Yêu Chiều Sẽ Luôn Có Chỗ Dựa

Thứ bảy tuyết vẫn phủ trắng trời, Lạc Chỉ ra ngoài từ rất sớm để đợi xe buýt, nhưng vì tình hình giao thông không mấy suôn sẻ nên mãi chẳng thấy xe đâu. Cô vội đưa tay gọi taxi, trên đường đi thầm cầu mong mình không đến muộn.

Buổi sáng có rất ít người đi lại trong khuôn viên trường. Sau khi vào trong, Lạc Chỉ đi men theo tấm biển chỉ đường được dán cách nhau mười mét tới địa điểm thi. Một cô gái mặc chiếc áo lông màu đỏ chạy tới bắt chuyện, hỏi cô đang tìm phòng thi phải không. Thế rồi hai người trở thành bạn đồng hành, vừa đi vừa nói mấy câu xã giao. Làn khói trắng tỏa ra bị gió tuyết cuốn trôi trong chớp mắt. Lạc Chỉ hơi ngẩn người, cảm thấy dường như đến âm thanh cũng bị gió mang đi rồi.

“Mình học quản lý du lịch, năm đó chuyên ngành này của trường bọn mình khi tuyển sinh đã thu hút rất nhiều tiền, trường có liên kết với một trường đại học gì đó ở Ireland mà mình đã quên tên rồi, dù sao cũng chẳng có tiếng tăm gì. IELTS được trên 6.0 thì tới năm thứ tư mình có thể ra trường; học trong ba năm, chuyển thẳng bằng chính quy thành bằng kép, muốn lên thạc sĩ thì học tại Ireland. Nhưng mình cũng phải thi được 6.0 đã, mình thi lần thứ tư rồi, lần trước được 5.5, mình tiếc gần chết. Mà mình còn chưa qua được Tiếng Anh B2 nữa...”

Có lẽ do tuyết rơi quá dày nên giọng nói hơi khàn của cô gái không có tiếng vọng quá to trong sân trường.

Lạc Chỉ vừa nghe cô gái oán trách bố mẹ nhiều chuyện, vừa thả hồn tới phương trời nào đó.

“Năm nay ai cũng biết đi du học chẳng ghê gớm như mấy năm trước nữa. Học của mình như thế, lại thêm cái trường đại học gì đó ở Ireland, vừa nhìn đã biết đắp một núi tiền rồi, có viết vào CV cũng chẳng ai thèm. Mình đã nói với mẹ rồi, Tốt nghiệp xong sẽ về tỉnh, làm giám đốc tại trung tâm tắm hơi do bố mình mở. Mấy chỗ làng nhàng tuyển giám đốc đều cần bằng thạc sĩ, cậu nói xem có điên không chứ?”

Phía trước có một người nước ngoài với nước da đen bóng chạy đến, anh ta mặc một chiếc áo phông cộc tay và quần thể thao mỏng, khẽ mỉm cười với hai cô gái đang quần đầy quần áo lên mình. Hàm răng anh ta trắng sáng, tạo ra sự đối lập rõ nét với gương mặt đen nhem.

“Chết tiệt, anh chàng da đen kia đẹp trai thật đấy.”

Cô gái vừa dứt lời, anh Tây kia bỗng ngoảnh đầu, trả lời đồng dã bằng tiếng phổ thông pha âm Bắc Kinh, “Cũng thường thôi, cảm ơn nhé!”

Lạc Chỉ phì cười, cô gái đi bên cạnh cười xong lại bắt đầu ủ rũ, “Tiếng Anh của mình chắc chắn không lưu loát bằng một nửa tiếngd Trung của anh ta.”

Hai người tạm biệt nhau khi xếp hàng vào phòng thi. Lạc Chỉ vẫy tay cô ấy nói “Cố lên”, cô gái mỉm cười thoải mái, dáng vẻ rất oai phong.

Những người được yêu chiều sẽ luôn có chỗ dựa nên không cần phải sợ hãi. Lạc Chỉ bắt giác nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ.

Bước vào phòng thi. Lạc Chỉ chỉnh thử tai nghe không dây theo hướng dẫn, ngón tay không ngừng vân vê bút chì và tẩy đã được giám thị để sẵn trên bàn, sau đó cô nằm bò ra bàn đợi thi với vẻ chán chường. Người đàn ông ngồi bên trông có vẻ đã luống tuổi, anh ta nghiêng người mỉm cười bắt chuyện với cô, “Em gái, thi lần thứ mấy rồi?” Lạc Chỉ luôn tỏ ra là người ôn hoà, nghe vậy cũng bắt giắc cau mày nói, “Lần đầu tiên.”

“À, không sao. Đừng lo, thông thường từ lần thi thứ hai kết quả sẽ tốt dần lên.”

Lạc Chỉ bật cười.

Bà ban giám khảo người Anh nói năng điềm đạm, mỉm cười dịu dàng, nhưng khi nhìn thấy một cô gái lật đề thi trước, bà ấy lập tức đập bàn nói to “You!” Giọng nói sắc bén nghiêm nghị ấy khiến Lạc Chỉ giật nảy mình, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Cô vừa buông lỏng tay thì bút chì rơi xuống đất. Ông chủ “trước lạ sau quen” ngồi bên nhặt lên giúp cô rồi cười hì hì nói, “Trả lời nhanh thôi ấy mà.”

Lạc Chỉ cau mày, mặc kệ ông ta.

Khi phần thi đọc kết thúc, giám thị yêu cầu mọi người úp bài thi xuống và đặt lên bàn, không ai được nhúc nhích. Người đàn ông ngồi bên lại không ngừng đưa mắt ra hiệu với cô, ý bảo cô lật bài thi lại cho ông ta chép nhưng cô vẫn thản nhiên ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.

Buổi chiều khi đến phần thi nói, Lạc Chỉ là thí sinh thứ ba, lúc ngồi trước của lạng lẽ đợi tới lượt thì gặp đúng thí sinh lúc thí sinh phía trước bước ra ngoài.

“Cẩn thận đấy, người Ấn Độ,” Thí sinh này ử rữ uể oải, đôi vai hơi co lại, bỏ lại một câu rồi đi mất.

Lạc Chỉ vốn đang rã rời tinh thần, nghe vậy nhanh chóng tập trung lại.

Quả đugs là nữ giám khảo người Ấn Độ với làn da ngăm đen, nhưng khi đối phương cất tiếng lại phát ra chất giọng Mỹ hoàn hảo. Lạc Chỉ thực sự kinh ngạc, đồng thời cảm thấy chuyện này chẳng khác nào niềm vui trên trời rơi xuống, sự hưng phấn bùng lên trong cô. Tốc độ “bắn” của hai người nhanh như đang tham gia thi tranh biện, nhưng trong cuộc trò chuyện diễn ra vui vẻ.

Giọng nói của Lạc Chỉ vốn đã trở lại bình thường, giờ lại có phần khàn khan, trước khi nói chuyện cô phải hắng giọng liên tục.

Giám khảo nói, “Tôi còn một câu hỏi cuối cùng, vì sao có lúc trí nhớ và sự thật lại không khớp nhau?”

Lạc Chỉ cười lớn.

Cô cúi đầu im lặng nghĩ ngợi một lúc, sau đó ngẩng mặt lên, chậm rãi nói, “Có lẽ đó là một cách tự bảo vệ mình. Sự thật đủ tàn nhẫn rồi, khi nhớ lại cần gì phải tự làm khó bản thân.”

Câu trả lời của cô cảm tính, cũng thiếu tính logic. Giám khảo sững người trong giây lát, thế rồi đôi mắt bà ấy ngời sáng, cười thật tươi với cô.

Khoảnh khắc đó Lạc Chỉ bỗng trở nên trầm mặc, cô thở dài thườn thượt. Ban ngày cô tỉnh táo như thế, mọi việc chân thực đến thế, bàn, ghế rồi cảm giác thô ráp, ánh sáng ảm đạm. Sự chân thực ấy phản chiếu rõ ràng đến khó tin tất cả những thứ cô trân trọng lưu giữ trong trí nhớ. Rốt cuộc quá khứ có thật không, hay đó chỉ là một lớp ngụy trang giả dối?

Khi bước ra khỏi phòng thi đã là ba giờ chiều. Không biết tuyết đã ngừng rơi từ khi nào, vậy mà giao thông lại càng tắc nghẽn hơn. Lạc Chỉ đành men theo đường cái, giẫm lên lớp tuyết mới, chậm rãi bước đi, chỉ một lát sau luồng gió lạnh thấu xương đã khiến mũi cô mất hết cảm giác. Đột nhiên cô nhớ ra sau khi thi xong vẫn chưa mở máy. Màn hình vừa sáng lên chưa lâu, di động đã bắt đầu rung liên hồi. Lạc Dương, Trương Minh Thụy, Bách Lệ, mẹ... Rất nhiều người gửi tin nhắn hỏi xem cô thi cử thế nào, thậm chí còn cả Hứa Nhật Thanh nữa. Có lẽ là Trương Minh Thụy nói với cô ấy. Lạc Chỉ cảm thấy ầm lòng, vừa đi vừa cúi đầu trả lời tin nhắn. Mấy phút sau có cuộc điện thoại gọi đến, là mẹ cô.

“Lạc Lạc, thi xong chưa?”

“Con vừa ra khỏi phòng thi, mẹ gọi thật đúng lúc.”

“Thần giao cách cảm mà.” Ở đầu dây bên kia mẹ cô bật cười, “Thế nào rồi con?”

“Rất tốt ạ.”

“Đúng rồi, Giáng sinh các con có được nghỉ không?”

“Giáng sinh thì nghỉ gì hả mẹ, mẹ tưởng con đang ở Harvard sao?”

“Cô Phó mà mẹ nhắc đến lần trước có một người bà con đang làm việc ở Cục đường sắt. Nếu con về trong dịp Giáng sinh, có thể mua vé đứng, sau khi lên tàu thì có thể bù tiền mua vé giường nằm cho sinh viên, khi về Bắc Kinh con đi cùng cô Phó và mọi người, cũng không cần nhờ cô ấy mang áo qua cho con nữa, vừa hay con có thể đưa họ lên tàu điện ngầm, hiểu không?”

Trước những câu tự thuật dài dòng của mẹ, Lạc Chỉ đành cười trừ, “Vâng, con hiểu rồi.”

Mẹ cô nói cụ thể cách tìm trường tàu, thời gian chuyển tàu ra sao rồi lại hỏi cô có lịch học nào quan trọng không, lại nói đồng dài thêm một lúc rồi cúp máy.

24 tháng mười hai là thứ bảy, Lạc Chỉ định sáng thứ sau lên tàu, trốn tiết Đường lối và tiết Thể dục, tối chủ nhật thì quay về trường.

Hôm nay là ngày 24 tháng mười hai, tròn mười lăm năm ngày giỗ của bố.

Lạc Chỉ không còn nhớ rõ cảnh đưa tang. Trên đường từ nhà tới nhà hỏa táng, cô gặp rất nhiều bà con và họ hàng. Buổi lễ đó rườm rà bà rắc rối, còn cô chỉ biết đứng khóc, chỉ có một dì phụ trách trông nom.

Cô chỉ cần khóc là được, nỗi bi thương của trẻ nhỏ đơn thuần mà trong sáng, chỉ cần nhìn thấy người bố không cử động, sắc mặt trắng bệch, lạnh lẽo nằm đó, chỉ cần nghe thấy người ta nói “bố mãi mãi không trở về nữa” là cô có thể khóc đến tối tăm mặt mày. Tối khi mệt rồi, cô bình tĩnh lại, nghỉ ngơi một lát, lại có người nhắc đến và cô lại khóc...

Có rất nhiều người ngồi xổm trước mặt, ôm lấy cô và nói “đứa trẻ số khổ”, chỉ thế thôi là Lạc Chỉ có thể khóc mãi không ngừng.

Nhưng không biết tại sao khi đang ở trong vòng tay dì, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên. Hôm diễn ra đám tang cũng có tuyết rơi dày, còn dày hơn cả trận tuyết bây giờ.

Bông tuyết là mảnh vỡ của bầu trời.

Cô mở to mắt nhìn tuyết đột ngột xuất hiện, dần nặng hạt rồi rơi vào mắt cô, làm đông cứng nước mắt. Sự kiềm hãm đầy long trọng ấy khiến cô bé con Lạc Chỉ không còn khóc thút thít nữa mà ngoảnh đầu nhìn người mẹ giữa biển người, nhìn mẹ với đôi môi run run, đang cố sức đập cái chậu đất những mãi mà không vỡ, người mẹ đã chẳng còn chút sức lực nào.

Cô biết những ngày tháng nhọc nhằn mới chỉ vừa bắt đầu.

Nỗi bi thương chồng chất ấy vượt quá tầm hiểu biết của một đứa trẻ.

Vừa gác máy thì di động lại rung lên. Lần này là Thịnh Hoài Nam.

“Thi IELTS thế nào rồi?”

“Rất tốt.”

Cũng là một câu hỏi thăm, với những người khác cô chỉ cười nói “Cảm ơn”, nhưng khi nó phát ra từ miệng anh ấy, cô bỗng thấy vô cùng cảm động. Trái tim con người vẫn luôn thiên vị như thế.

“Thông thường dù có thi tốt đến mấy người khác cũng chỉ nói ‘Cũng bình thường, tạm được’. Cậu đúng là rất thành thật.” Giọng nói của Thịnh Hoài Nam rất vui vẻ thoải mái.

“Vậy sao?” Lạc Chỉ chẳng còn tâm trạng nói nhiều nữa.

Thịnh Hoài Nam im lặng trong chốc lát rồi lại hỏi, “Về trường chưa?”

“Đang trên đường về. Tuyết rơi dày quá, đường thì tắc. Mình đang đi bộ về, may mà Đại học Ngôn ngữ Bắc Kinh không xa trường chúng ta lắm.”

“Mình đi đón cậu nhe.”

“Chỗ này đang tắc đường, chỉ có đi trực thăng thì may ra còn đến được. Cậu định đón thế nào đây?”

“Cũng phải.” Thịnh Hoài Nam cười, trong giọng cười còn pha lẫn chút lúng túng, một lúc lâu vẫn không thấy lên tiếng. Lạc Chỉ không đeo găng tay, ngón tay nhanh chóng đông cứng lại, nhưng cô không có ý giục giã.

“Lạnh không?” Anh hỏi.

“Có.”

“Không đeo găng tay chứ gì?”

“Ừ.”

“Vậy không nói nữa. Gác máy đi, rồi cho tay vào trong túi áo cho ấm. Cậu chưa khỏi cúm đúng không? Giọng vẫn hơi khàn... Với lại, chúc cậu thi đạt kết quả tốt.”

“Cảm ơn.”

Lạc Chỉ bỏ điện thoại di động lạnh băng vào trong balo. Ngã tư trước mặt hỗn loạn hết cả, người đi đường mãi luôn lách qua các kẽ hở giữa những hàng xe. Cô ngẩn người nhìn một lúc rồi cúi đầu tiếp tục cất bước.

Bị tổn thương nặng nề đến đâu, chỉ cần đối phương hỏi một câu “Có đau không” là có thể chống đỡ tiếp.

Từng cơn gió lạnh ập đến, cuốn trôi nét cười còn sót lại trên gương mặt cô.

-Hết

39. Chương 38: Tàu Đi Về Phía Mùa Đông

Tàu chạy rất ổn định. Vốn dĩ việc nằm trên giường, vừa nghe âm thanh bánh tàu chạy trên đường ray vừa miên man suy nghĩ là một việc rất dễ chịu, nhưng đứa trẻ ở giường quá âm ỉ khiến Lạc Chỉ rất chán nản.

Đứa trẻ liên tục nhổ nước bọt lên sàn tàu, còn đá giày dép của mọi người đi lung tung, trong lúc người khác đang ngủ thì gào thét thứ ngôn ngữ mà chỉ người ngoài hành tinh mới hiểu được.

Lạc Chỉ chợt nhớ tới năm lớp mười một, khi đám con gái ngồi trên sàn khán đài sân thể thao đợi tới giờ thi cuối kỳ, Diệp Triển Nhan và bạn bè nói chuyện ồn ào. Diệp Triển Nhan đứng bật dậy, thể hiện sự yêu thích với trẻ con xong thì cau mày nói, “Mình ghét nhất là trẻ con sau sáu, bảy tuổi. Bao giờ mình có con, đợi nó được bốn tuổi mình sẽ bóp mũi nó.” Mọi người cười lớn, nói, “Cẩn thận cậu vừa bóp mũi con xong, Thịnh Hoài Nam nhà cậu sẽ bóp chết cậu.”

Lạc Chỉ thừa nhận, dù có những lúc thầm cười sự cực đoan và trẻ con của Diệp Triển Nhan, nhưng rồi cuối cùng vẫn phải thừa nhận rằng cô ấy nói chuyện rất thoải mái, khiến người khác dễ dàng cảm thấy thân thiết.

Ý nghĩ xấu xa chợt loé lên trong lòng mình thông qua lời nói của người khác, cảm giác này thật không tệ.

Đứa trẻ kia nhổ nước bọt lên thảm, cuối cùng bắt chước giọng điệu của nhân vật trên phim truyền hình nói, “Rất hoàn hảo, ta đã để lại dấu vết của mình.” Thậm chí còn cố nhấn mạnh vào hai chữ “dấu vết”.

Lạc Chỉ cười đến đau bụng đỏ mặt, nhưng lại không dám để phát ra tiếng. Đứa bé giống hệt chó con, đi đến đâu cũng để lại dấu vết.

Nhưng nghĩ kỹ thì ai mà chẳng như thế? Muốn được người khác công nhận, muốn ghi lại dấu tích ấu trĩ mình trong cuộc đời người khác. Cảm giác bị hờ hững và lãng quên thực sự khiến người ta rất khổ sở, có lúc chỉ hận không thể giống đứa bé này, dùng cách tẻ nhạt kia để chứng minh mình đã từng tồn tại.

Ráng chiều dần buông xuống, ánh hoàng hôn ửng oải chiếu vào toa tàu. Sắp về đến nhà rồi.

Thực ra Lạc Chỉ cũng không quá nhớ nhà. Ở tuổi này, cô còn cách nỗi mong nhớ quê nhà đích thực xa lắm. Tuy có chín chắn hơn những người cùng trang lứa, nhưng cô vẫn luôn nhìn những hoài niệm và thương cảm

đã qua trong quá khứ bằng ánh mắt sáng ngời của tuổi trẻ, chẳng qua là cô cứ luôn tỏ vẻ thâm trầm già dặn mà thôi.

Cô vẫn đang đi tiếp về phương xa, vẫn chưa hiểu được thế nào là nhớ nhung tha thiết.

Cô nhớ nhà, cảm giác đó chỉ giống như một đứa trẻ không muốn rời xa mẹ. Còn gương mặt của bố đã trở nên mơ hồ trong ký ức từ rất lâu rồi.

Lạc Chỉ xuống giường, đi ra ghế chỗ hành lang, ngồi ngược lại với hướng chạy của đoàn tàu. Nhìn thế này giống như tàu đang đuổi theo mình. Đồng bằng ở phía Bắc của Bắc Kinh rất hoang vắng, thỉnh thoảng mới thấy một thân cây cao, lẻ loi đâm toạc sự bình lặng vốn có.

Trong thời khắc yên tĩnh thế này, tàu như đi xuyên qua khoảng thời gian giữa hiện tại và tương lai, xuyên qua khoảng không gian giữa Bắc Kinh và quê nhà. Cô cảm thấy dường như mình đang chạy trốn khỏi ký ức. Không còn những kỷ niệm, không còn suy tư, thậm chí không có lấy chút cảm xúc.

Bỗng dưng cô muốn quay lưng lại với tất cả, không gánh vác nửa đời sau của mẹ, cũng không nhớ những ân oán đời trước đời sau này, không cần trách nhiệm, kiêu ngạo và tôn nghiêm, để đoàn tàu này cứ thế mà chệch khỏi đường ray rồi nổ tung giữa bình nguyên hoang vắng, cho lửa thiêu rụi mình. Hoặc cứ đi mãi thế này, đi khỏi Trung Quốc, xuyên qua Seberia, băng qua Bắc Băng Dương, rồi vùi chôn dưới lớp băng vĩnh cửu.

Tàu đột nhiên thắng gấp, toa hơi lung lay, cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn trời cao vời vợi.

Sau đó tàu đi tiếp với vận tốc bình thường. Không gian chìm vào yên ắng, chỉ có tiếng bánh xe chạy xình xịch trên đường ray.

Chợt nhớ tới đề Vật lý không thể giải được hồi Trung học. Ngoài cửa không có bảng chỉ đường, trong tay chỉ có một chiếc đồng hồ bấm giờ, làm sao tính được vận tốc của tàu hoả? Hay điều kỳ diệu lại nằm ở âm thanh xình xịch có tiết tấu đó?

Cô ngoảnh đầu nhìn, đứa trẻ ồn ào kia cuối cùng cũng đã ngủ.

-Hết

40. Chương 39: Sông Mê Kông Vỡ Nát

Vừa xuống tàu, Lạc Chỉ đã thấy mẹ đang đứng đợi. Cô bỏ túi đồ, chạy tới ôm chầm lấy người mẹ đang ăn mặc như một chú gấu lớn. Nụ cười của mẹ biến thành cái nhíu mày giận dữ, “Lạc Lạc, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, ga tàu đông người như thế mà sao con dám bỏ túi đồ ở đó? Cứ làm như ra nước ngoài bao nhiêu năm không bằng, lại còn ôm ấp...”

Lạc Chỉ cười không ngại ngần, đi lấy túi đồ với mẹ rồi ra ngoài lên xe bus.

Trên mặt đất có những vệt tuyết đọng xỉn vì bụi bẩn, không giống những bông tuyết trắng xoá ở Bắc Kinh lúc trước, gió cũng lạnh hơn nhiều. Về đến nơi mới biết là nhà cũng không ấm như cô nghĩ.

“Hệ thống sưởi năm nay hơi kém. Sang năm bắt đầu cải thiện rồi, yên tâm.” Mẹ đi vào phòng ngủ, “Mẹ đã mua quạt sưởi, để mẹ bật luôn.”

Căn phòng nhỏ của Lạc Chỉ không hề thay đổi, vừa nhìn đã biết là ngày nào mẹ cũng quét dọn sạch sẽ. Phòng cô chẳng có gì đặc biệt, trên giường không có gối bông, bàn màu trắng, ga trải giường màu xanh xám. Thứ duy nhất có màu sắc nổi bật một chút có lẽ chính là tấm poster Slam Dunk khổ lớn dán trên tường, tiếc rằng đó là đội bóng rổ nam, đồng phục màu trắng, trông tẻ nhạt không khác gì bức tường phía sau.

Tấm poster mua hồi Tiểu học, đến giờ đã nhiều năm lắm rồi. Cô rất ít khi mua mấy thứ đồ này. Các bạn nữ cùng tuổi thích tụ tập với nhau đi đến những cửa hàng lưu niệm, chọn đủ các loại bút, tẩy đẹp mắt, giấy gập sao gập hạc sắc sỡ sắc màu, hay các poster diễn viên ca sĩ khổ lớn, nhưng cô chưa từng mua những thứ đó. Hôm ấy bỗng dưng nổi hứng, mua poster của bộ phim hoạt hình thích nhất về, sau đó cuộn lại đặt trên bàn vì sợ mẹ nhìn thấy sẽ mắng. Không ngờ sáng hôm sau ngủ dậy, poster đã được mẹ dán lên tường.

Bao nhiêu năm trôi qua, tấm poster tuy có hơi ố vàng, nhưng không hề bị nhăn nhúm hay rách nát.

Mẹ đẩy chiếc quạt sưởi đến, “Phòng con nhỏ, một lát sẽ ấm ngay. Đồ đạc để lát nữa thu dọn sau, giờ ngồi sưởi chút cho ấm đã.”

Cô với mẹ cùng ngồi ở giường, cầm tay nhau vừa cười vừa nói chuyện.

“Bác Kinh lạnh không con?”

“Ấm hơn ở nhà nhiều ạ.”

“Phải đấy. Mấy hôm nay ở đây nhiệt độ hạ thấp, gió như cứa vào da thịt. Đi làm về ai cũng vui mặt vào khăn quàng cổ mà vẫn buốt hết má. Hệ thống sưởi của ký túc thế nào?”

“Tốt lắm ạ. Phòng ký túc nhỏ, giữ nhiệt tốt. Nhưng việc này mấy hôm trước con nói với mẹ qua điện thoại rồi mà...”

“Mẹ hỏi lại không được à?”

“Được, được.” Lạc Chỉ cười tinh nghịch.

Cười xong cả hai mẹ con đều cùng im lặng. Lạc Chỉ đưa mắt nhìn những giọt nước đóng băng trên cửa kính.

“Sáng mai không cần đi vội. Tròn mười năm lắm, người bên nhà nội chắc cũng sẽ đi. Chắc là vừa mới sáng sớm họ sẽ lấy tro cốt luôn, khoảng mười một giờ thì chúng ta đến, tránh gặp nhau cho đỡ ngại.” Lạc Chỉ nhớ đến vẻ mặt như đề phòng cướp giật của bà cô bên nội, chỉ đành cười khổ.

“Vâng. Từ nhà mình chắc chín rưỡi bắt đầu đi xe bus là vừa mẹ nhỉ?”

“Không cần đâu, chú Trần chở đồ ở chỗ mẹ làm nói ngày mai xe cơ quan không có việc gì, trời thì lạnh, để chú ấy đưa chúng ta đi là được.”

“À, xe cơ quan ạ? Tốt quá rồi.”

“Để mẹ đi hâm nóng thức ăn cho con.”

“Vâng ạ.”

Chỉ còn lại một mình Lạc Chỉ ngồi ngẩn người nhìn hàng đèn tín hiệu màu đỏ trên chiếc quạt sưởi. Lúc này lạnh quá nên chân tê cóng, giờ ấm rồi thì vừa ngứa vừa đau.

Theo quy củ, những việc như lấy tro cốt ra khỏi nhà hỏa táng, cúng lễ, hóa vàng mã đều phải hoàn thành trước buổi trưa như khi đưa tang, cho nên sáng sớm nhà tang lễ thường rất đông người. Hai mẹ con cô trước đây đều đến thăm bố sớm một ngày, lần này đã tròn mười lăm năm những vẫn cứ phải tránh né. Cho dù bà nội đã qua đời, không bao giờ có thể chỉ vào mẹ mà nói “Đồ đàn bà khắc phu” nữa.

Ăn cơm xong quay về phòng, cô phát hiện di động có tin nhắn mới.

“Đêm Noel mình mời cậu đi ăn nhé?” Là Trương Minh Thụy.

“Mình về nhà rồi.” Lạc Chỉ trả lời.

“Về nhà? Nghĩa là... về nhà hả?”

“Nói thừa. Nhà có chút chuyện nên phải về. Xin lỗi nhé. Noel vui vẻ.”

“Ừ, Noel vui vẻ. Về nhà nhân tiện nghỉ ngơi tắm rửa luôn.”

Mỗi lần nhớ tới Trương Minh Thụy, Lạc Chỉ đều cảm thấy rất nhẹ nhõm, rất ấm áp. Giống hệt như cảm giác đối với Lạc Dương.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Điện thoại lại rung, lần này là Lạc Dương.

“Anh nghe bác nói em về rồi?”

“Vâng, giờ em đang ở nhà đây.”

“Được về nhà thích thật. Ghen tị với em quá.”

Lạc Chỉ sững người. Ghen tị gì? Ghen tị chuyện cô về nhà viếng mộ bố sao?

Cô cười trả lời, “Bao giờ anh lấy vợ mà còn có thể lo việc nhà như thế, chị dâu chắc hẳn sẽ vui lắm.”

Tin nhắn vừa được gửi đi thì cũng đồng thời nhận được tin mới gửi đến.

“Làm thêm ở công ty mệt gần chết. Sinh viên vẫn sướng hơn. Nói chung là anh ghen tị với em lắm.”

Lạc Chỉ biết hẳn là Lạc Dương cũng ý thức được mình vừa lỡ miệng nên mới vội nói lảng sang chuyện khác, thêm vào câu giải thích vớ vẩn.

Lạc Dương luôn xuất hiện vào những lúc, những nơi cô cần nhất. Tuy những gì anh cho cô không phải an ủi dễ dàng, thậm chí còn hay nói sai, gây thêm phiền phức, nhưng Lạc Chỉ có thể yên lòng mà tiếp nhận hết thảy sự ngốc nghếch và vụng về của anh. Có lẽ vì giữa họ có quan hệ huyết thống nên mới đặc biệt như vậy.

Cô có ngộ nghịch, xấu xa đến mức nào đi nữa thì khi ở trước mặt người nhà cũng không bao giờ cảm thấy hổ thẹn. Trong nhà bếp có tiếng xào rau. Lạc Chỉ ngồi mãi một chỗ thấy buồn tẻ, liền đi lục lọi giá sách một chút, phát hiện quyển dễ nhìn thấy nhất là quyển “Bộ đề thi đại học mẫu“. Cô chợt nhớ đến Đinh Thủy Tịnh. Nếu mình quay về thời trung học, liệu còn có thể thi được vào đại học P không?

Lạc Chỉ nhón chân, rút quyển đề luyện thi kia ra, định làm thử đề Địa lý để giết thời gian. Tuy nhiên quyển sách quá nặng, cô trượt tay làm rơi, suýt nữa thì trúng đầu.

Có mấy tờ giấy bay ra khỏi sách, bay xuống theo sau.

Lạc Chỉ nhặt lên, nhận ra đó là nhật ký hồi đi tham quan Myanmar năm lớp Mười một. Lúc đó để giảm bớt trọng lượng hành lý, cô không mang theo quyển nhật ký nặng kia, cho nên tiện tay viết luôn vào mấy tờ giấy.

Nhưng sao không kẹp trong nhật ký mà lại ở trong quyển bộ đề này? Cô không nhớ rõ lắm.

“Có quá nhiều du khách trong hoàng cung Myanmar, chụp ảnh cũng khó. Mình vừa quay lại khách sạn thì thấy các bạn học ở đoàn số 2 xuống xe trước đang tụ tập với nhau làm gì đó, đến gần mới biết là họ đang viết bưu thiếp. Có người bản địa đang đứng trước cửa khách sạn rao bán bưu thiếp, viết xong không cần dán tem, cứ đưa cho nhân viên là được.

Mình chẳng có gì để viết vào bưu thiếp. Viết cho mẹ thì có vẽ vẽ chuyện, lại không nhớ địa chỉ của Lạc Dương, ở trường cũng không có mấy bạn thân. Nhưng nghĩ một lát, cuối cùng vẫn mua.

Mình mua một tấm bưu thiếp cho cậu ấy.

Tấm bưu thiếp in phong cảnh tráng lệ của sông Mê Kông. Chân trời nơi cuối con sông nhuộm ánh hoàng hôn đỏ rực, ở góc còn có vầng trăng khuyết cong cong, mình thích lắm. Vốn định để về phòng mới cẩn thận nghĩ xem nên viết như thế nào, nhưng đột nhiên xúc động nên quyết định viết luôn. Mình cũng chen vào bên bàn, suy nghĩ một lát rồi viết:

‘Nơi này rất đẹp, được đến đây vui lắm. Thực ra mình rất nhớ cậu, không chỉ khi ở xa mới nhớ. Nhưng mình không thể nói ra.’

Một đoạn văn kỳ quặc, viết xong tay cũng run.

Chỉ viết địa chỉ người nhận, còn chỗ người gửi để trống, sau đó giao cho nhân viên khách sạn.

Đúng lúc nhân viên đó quay người đi, mình vô thức gọi lại, nói một tiếng ‘Sorry’ rồi lấy bưu thiếp về. Ai cũng biết mình đến Myanmar, bưu thiếp này để ở hộp thư, cả lớp cậu ấy sẽ nhìn thấy, rõ ràng là không đánh mà khai.

Với lại cậu ấy đã có bạn gái, ý nghĩa của tấm bưu thiếp này sẽ không chỉ đơn thuần là thổ lộ nữa.

Bàn tay nắm chặt từng mảnh bìa nhỏ, nắm đến đau nhói, trong đó là sông Mê Kông đã bị mình xé nát.

Mình ném vào thùng rác. Người dẫn đoàn số 2 nhìn mình chớp mắt liên tục. Đó là một người phụ nữ da đen to béo với nụ cười rất tươi.

Mình nói với cô ấy, “It’s for a boy. I miss him.” (“Cái này là dành cho một chàng trai. Em rất nhớ cậu ấy.”)

“But why did you tear it up?” (“Nhưng tại sao em lại xé nó?”) Mình cười, “I made some spelling mistakes.” (“Em viết sai mấy chỗ.”) Sai vô cùng nghiêm trọng.

“Don’t be so nervous.” (Đừng lo lắng quá như thế.) Cô ấy cười lớn.

Phải vững tay chèo mới có thể chèo một chiếc thuyền đến trăm năm. Cẩn thận là quan trọng, sao mình có thể không lo?

Nhưng ai có thể cam đoan được, lỡ một ngày kia vật đổi sao dời, bãi bể nương dâu, chiếc thuyền được chèo cẩn thận từng li của mình biết đâu sẽ vì một phút lơ là mà mắc cạn giữa dòng chảy thời gian?”

Lạc Chỉ đọc xong, ngồi cười ngốc nghếch mãi.

Cô còn nhớ rõ một buổi chiều tháng Năm năm lớp Mười một, cô được gọi vào phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng ngồi ở bàn làm việc, cô Giang ngồi bên cạnh, đằng sau họ là ô cửa kính nhìn ra bầu trời nhuốm ánh hoàng hôn đỏ rực. Lạc Chỉ thoải mái ngồi xuống, nhìn về phía vị nữ hiệu trưởng da hơi nhăn nheo, biểu cảm có vẻ mệt mỏi kia, mỉm cười lễ phép.

“Em cười rất đẹp.”

Câu mở đầu của hiệu trưởng làm cô nổi da gà.

“Tạm thời không thể nói vì sao cô lại tìm em. Nhưng em có thể trả lời cô mấy vấn đề không?”

“Được ạ.” Cô chẳng sợ gì cái kiểu cổ làm ra vẻ bí ẩn này.

“Lạc Chỉ, ban Khoa học xã hội đúng không? Chủ nhiệm Giang đề cử em. Vốn là nhà trường muốn tìm học sinh nam, đã chọn được mấy người rồi. Cá nhân cô rất coi trọng Thịnh Hoài Nam của lớp số Ba. Nhưng chủ nhiệm Giang có nói là cứ gặp em thử xem. Cô cũng hơi tò mò.”

Lạc Chỉ đang lơ đãng nghe vậy vội tập trung lại, cảm giác hiếu thắng khó giải thích đột nhiên sôi sục trong lòng cô. Dù mục đích hiệu trưởng tìm cô là gì, cô đều phải thắng Thịnh Hoài Nam. Nếu đây là điều mà Thịnh Hoài Nam mong đợi, vậy cô phải cho anh biết ai là người cướp đã đi thứ anh muốn.

Chuyện này cũng giống cái hồi cô muốn thi lấy hạng nhất bên ban Khoa học tự nhiên, đều là cách để giành được sự chú ý của anh. Cô không xinh đẹp nổi bật, cũng không có sự hoạt bát đáng yêu khiến người ta có thể quý mến ngay lần gặp đầu tiên, nhưng cô luôn mong trên người mình sẽ có điều gì đó khiến anh cảm thấy tốt đẹp.

Chắc là phải có một chút chứ nhỉ?

Huống hồ, trong tưởng tượng của mình, cô đã tranh giành thắng thua với anh suốt thời thơ ấu và một nửa tuổi trẻ. Cũng đã quen rồi.

Lạc Chỉ không cảm thấy quá khó khăn khi nói chuyện với hiệu trưởng. Cô đối đáp trôi chảy, dịu dàng lễ phép, ngoan ngoãn gần gũi, thể hiện tầm hiểu biết rộng, đồng thời cũng không quên kèm theo nụ cười khiêm tốn.

Lớp mặt nạ dối trá được thời gian vun đắp ngày càng dày.

Hiệu trưởng bỗng nhiên nở nụ cười, nói, “Cô quyết định không gặp Thịnh Hoài Nam nữa. Em là học sinh đầu tiên mà cô phỏng vấn, cô nghĩ sẽ không có ai xuất sắc hơn em. Quyết định chọn em đi.”

Lạc Chỉ ngạc nhiên. Hóa ra hiệu trưởng còn chưa gặp Thịnh Hoài Nam, hóa ra Thịnh Hoài Nam không biết cô đã thắng anh.

Cô chợt cảm thấy vô nghĩa.

Làm đại diện học sinh đi tham gia hoạt động công ích ở Myanmar, hành trình lại sắp xếp như đi du lịch do nhà nước tài trợ.

Cuối cùng cô cũng có thể không cần suy nghĩ đến những gánh nặng trong gia đình, vui vẻ mà đi chơi.

Đáng ra phải rất vui.

Phong cảnh tươi đẹp của Myanmar được chụp lại hết, cất giữ trong những bức ảnh. Thứ duy nhất không chụp được, cũng là thứ duy nhất cô nhớ mãi trong lòng, chính là dòng sông Mê Kông bị xé nát.

Đến tối, Lạc Chỉ chui vào trong chăn, cuộn tròn lại, chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Bách Lệ.

“Mình với anh ấy chia tay rồi.”

Lạc Chỉ cảm thấy hơi bất thường. Bách Lệ với Qua Bích từng chia tay rất nhiều lần, cô ấy chưa bao giờ gửi tin nhắn cho cô.

“Thật hay giả?”

“Chắc là thật đấy. Anh ấy nói mà.”

Những lời này khiến Lạc Chỉ chẳng biết nói sao.

“Đừng uống rượu, cũng đừng làm ầm ĩ. Tối nhớ khóa kỹ cửa. Trời nhiều tuyết, rất lạnh, có muốn ra ngoài giải sầu cũng không được đi quá xa, phải mặc nhiều quần áo vào, cẩn thận bị cảm.” Lạc Chỉ biết an ủi gì cũng vô ích nên chỉ dặn cô ấy phải cẩn thận.

“May mà cậu không ở đây, nếu không lại bị mình làm ồn đến chết.”

“Lại? Xem ra cậu cũng tự ý thức được đấy nhỉ? Lần này tự mở nhạc mà nghe.”

“Lạc Chỉ, cảm ơn cậu.”

“Tự lo cho mình nhé. Chuyện tình cảm không giải quyết được cũng không sao, ăn no mặc ấm mới là chân lý sống.”

Lạc Chỉ thở dài, lúc khuyên người khác cô luôn rất tỉnh táo, lý trí, dứt khoát.

Khi gánh vác nỗi đau của người khác, chúng ta đều vô cùng kiên cường.

-Hết

41. Chương 40: Hận

Khi Lạc Chỉ và mẹ đến nhà tang lễ, bãi đỗ xe vốn đông đúc chật chội giờ chỉ còn lác đác vài chiếc xe. Vùng ngoại ô lạnh hơn nhiều so với trung tâm thành phố, cái giá buốt của gió Bắc bén nhọn như nghìn vạn lưỡi dao mảnh lướt qua mặt. Lạc Chỉ đã đeo găng tay nhưng đôi tay vẫn đông cứng tới mức mất hết cảm giác.

Tòa nhà đặt tro cốt đã vắng bóng người. Nhân viên quản lý phòng văn thư vừa ra khỏi cửa thì trông thấy hai mẹ con Lạc Chỉ, anh ta rất ngạc nhiên nhưng vẫn nhận lấy giấy chứng nhận và chìa khóa trên tay mẹ Lạc Chỉ, nhìn một hồi rồi mới nói, “Đây là bản sao mà.”

Tuy nhiên người nhân viên này đang vội ra ngoài nên chỉ nghĩ một chút rồi bảo, “Dù sao cũng không có ai, tôi phải đi ăn cơm rồi, hai người vào đi, trả hài cốt xong thì đóng cửa cho tôi là được.”

Dứt lời anh ta mở cửa hành lang, gật đầu với mẹ cô rồi đi mất.

Lạc Chỉ biết nơi này chẳng có gì để trộm ngoài tro cốt.

Tòa nhà này rất kỳ lạ, thậm chí còn âm u lạnh lẽo hơn bên ngoài. Lạc Chỉ và mẹ lên tầng ba, tìm đến gian phòng thứ năm, giá thứ tư, dãy thứ sáu hàng thứ tư. Bên trong ô kính là hộp tro màu đỏ, ở giữa có khảm bức ảnh đen trắng thời trẻ của bố.

Bố rất điển trai, cả người toát lên sự vui vẻ lạc quan, tràn trề sức sống của chàng công nhân giai cấp vô sản.

Cửa kính vừa được mở ra thì máy ghi âm nhỏ nằm bên trong được kích hoạt, bản nhạc buồn chậm rãi vang lên. Mẹ vịn vào chiếc thang, Lạc Chỉ đứng bên trên cẩn thận mang quả đào, tử lạnh, máy giặt nhỏ làm bằng gốm được để ở ngoài ra đưa cho mẹ. Dọn dẹp xong, cô nhẹ nhàng bê hộp tro của bố lên.

Nhà tang lễ đã được sửa chữa nhiều năm, nơi đốt vàng mã được chuyển từ bãi đất vàng bên ngoài tới khu vực bên trong sân to dành riêng cho lễ truy điệu. Một hàng lò đồng thau dùng để đốt vàng mã được đặt men theo bờ tường của sân nhưng do bị hun khói quá nhiều nên không thể nhìn ra màu sắc ban đầu.

Mười một rưỡi, các bà cô thường ngày tụ tập mượn chuyện siêu sinh cho người chết để kiếm bát cơm cũng không có ở đây. Từng luồng gió Bắc cuốn tung tro giấy còn sót lại trong khoang lò tới chỗ chân Lạc Chỉ.

Cô dùng bàn tay lạnh cóng của mình giúp mẹ bày biện hoa quả, rượu và bài vị, tro cốt của bố rồi cùng mẹ đốt tiền giấy.

Hơi nóng phả vào sưởi ấm gương mặt vốn đã cứng lại vì lạnh của cô.

Rốt cuộc mẹ vẫn bật khóc. Khuôn mặt mẹ nhợt nhạt, nước mắt tuôn rơi như chuỗi ngọc đứt đoạn.

Lạc Chỉ ngoảnh đầu tránh những lời dông dài của mẹ: “Em gửi ít tiền cho anh, anh ở bên ấy vẫn ổn chứ? Năm đó sau khi Lạc Chỉ thi đỗ đại học, mùa đông không thể về viếng mộ anh, năm nay đã về thăm anh đây. Con gái anh đã có thể tự kiếm tiền rồi. Công việc hiện giờ của em tốt hơn ngày trước nhiều, không cần đứng suốt nên chân cứng đỡ hơn...”

Lạc Chỉ rưng rưng nước mắt nhưng không khóc.

Thực ra cô có hận bố.

Ông đối tốt với mẹ, với cô, cuộc sống của cô và mẹ ra nông nổi này không phải trách nhiệm của ông, nhưng sự bạc bẽo của họ hàng nhà nội và bản thân cái chết của ông vẫn khiến mẹ cả đời lẻ loi hiu quạnh. Thói đời thất thường. Nếu đem nỗi oán hận trải đều khắp thế gian thì sự trách móc mà mỗi người nhận được còn nhẹ hơn cả một tiếng thở dài. Thế nên, Lạc Chỉ trút hết mọi oán hận lên bố, người đăng nhà nội và đã từng có cả Thịnh Hoài Nam nữa.

Năm cô thi đỗ đại học, mẹ khăng khăng bắt cô đi thăm ông bà ngoại đã mất. Lần đầu tiên Lạc Chỉ làm trái lời mẹ, cô không muốn gặp ai hết.

Ông ngoại là người cố chấp bảo thủ, bà ngoại lại ham hư vinh, hai người nhất quyết phản đối chuyện mẹ lấy bố. Tất nhiên một phần là vì suy nghĩ yêu thương và bảo vệ con gái, nhưng e là còn lẫn cả khúc mắc về việc môn đăng hộ đối và thể diện của ông bà. Ông ngoại một đời thanh liêm nhưng tư tưởng rập khuôn với cái cũ, không chịu giúp người bố làm thợ điện của cô đổi việc, bà ngoại thẳng thừng cắt đứt quan hệ với mẹ sau khi mẹ lấy chồng. Bố Lạc Chỉ qua đời vì tai nạn, ông bà ngoại nghỉ hưu mất vì bị bệnh, trong mấy anh chị em ruột của mẹ chỉ có bố Lạc Dương là người phúc hậu. Cái gọi là quan hệ huyết thống khăng khít chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Còn về đăng nhà nội, năm đó không thể dựa thế cậy quyền nhà mẹ Lạc Chỉ, sau khi bố mất, họ lạnh lùng chửi mắng mẹ là mầm họa có số khắc chồng, nhốt Lạc Chỉ trong phòng và đuổi mẹ ra khỏi nhà.

Căn nhà cũ của bà nội phải di dời, tiêu chuẩn chia nhà, tất cả mọi thứ bao gồm cả tấm vật liệu và đồ dùng gia đình đều bị các cô chú khác khoắng sạch.

Vậy có sao lại không hận chứ?

Tiền giấy đã đốt hết, chỉ còn lại đồng tro đỏ đen lẫn lộn, lác đác vài đốm lửa chưa tàn hết.

Mẹ cô thu dọn bài vị ở phía sau, Lạc Chỉ chống chiếc gậy khời lửa xuống, khề lên tiếng hỏi, “Bố đã nhận tiền giấy, nếu bố ở trên trời có linh thiêng, sao không chịu giúp hai mẹ con mình? Con muốn hỏi bố từ lâu điều này lâu rồi.”

Đôi môi mẹ trở nên trắng bệch, có vẻ bà bị hạ đường huyết.

“Con tự mang trả được rồi. Mẹ, mẹ mang đồ lên xe trước đi.”

“Không cần đâu, cùng đi đi. Con không sợ sao?”

“Sợ gì ạ? Toàn là người chết mà.”

Lạc Chỉ hờ hững nói, cô nhận lấy bài vị và tro cốt trên tay mẹ, nhét chìa khóa vào túi rồi xoay người bước vào trong tòa nhà.

Chỗ cầu thang chỉ có mỗi tiếng bước chân của Lạc Chỉ vọng lại giữa không gian trống trải.

Cô trèo lên thang, bày biện hộp tro cốt và bài vị cùng với các vật trang trí, hạ tấm rèm màu trắng trên cửa sổ xuống rồi đóng cửa lại, nhưng ngăn ngừa một lát rồi lại mở ra.

“Bố.” Lạc Chỉ gọi to một tiếng, nước mắt bỗng lăn dài trên má, “Con sai rồi. Coi như lúc này con chưa nói gì. Bố hãy phù hộ cho mẹ nhé.”

Cô đóng cửa rồi khóa chặt lại.

Lạc Chỉ chậm rãi bước xuống cầu thang. Cô nghiêng đầu, từ góc cửa sổ phòng số năm vừa hay có thể nhìn thấy ánh mặt trời giữa trưa hắt vào, tro bụi trôi nổi dập dềnh giữa luồng sáng. Hình ảnh đẹp tới mức phi lý, Lạc Chỉ ngẩn ngơ bước vào như người mất hồn.

Trên chiếc tủ kính trong phòng này có phủ tấm lụa màu đỏ, nổi hai ô kính nằm kế bên lại.

Họ là cặp vợ chồng đã mất. Sau khi qua đời, tro cốt của họ được con cái chuyển vào căn phòng này và đặt song song với nhau rồi dùng vải đỏ nổi liền lại, ở giữa có dán một tấm ảnh chụp chung của đôi vợ chồng già.

Cô đứng trước cửa kính, lần lượt nhìn từng tấm một.

Các cụ ngày xưa thật tốt, dù có yêu hay không, một khi tình cảm đã được bồi đắp, họ sẽ bên nhau tới bạc đầu răng long, mãi không rời xa.

Vải đỏ nổi duyên, ràng buộc sống chết. Dù không thể nảy sinh tình yêu thì ít nhất vẫn để lại dấu ấn trong lòng, mãi mãi không thể xóa nhòa. Huống hồ, tình yêu khắc cốt ghi tâm phần lớn chỉ là ảo tưởng của các tác giả trong tiểu thuyết. Lòng người khó đoán, bao năm qua, trên đời này cũng chỉ có một đôi Lương Chúc hóa bướm đầy thôi?

Căn phòng thực sự quá lạnh. Khi ở ngoài phòng chân Lạc Chỉ đã lạnh cứng rồi, kết quả là trong lúc bất cẩn, chân trái vấp phải chân phải, lão đảo nghiêng ngã rồi ngã oạch ra. Mùa đông nên cô mặc khá nhiều, ngã không đau lắm, khi cô nghiêng người bò dậy thì bỗng nhìn thấy tầng dưới cùng của cửa kính.

Cửa kính đã vỡ từ lâu nhưng mảnh vỡ vẫn còn sót lại trong tủ, nếu không chú ý thì không thể nhận ra. Bên trong phủ một lớp bụi dày, tấm ảnh ở chính giữa đã lệch sang một bên. Không hiểu sao Lạc Chỉ lại đưa tay lôi tấm ảnh ra.

Chỉ là một tấm ảnh của cặp vợ chồng già bình thường, nhưng gương mặt bà lão trông rất mơ hồ, mũi, mắt mơ hồ di chuyển khỏi vị trí ban đầu.

Lạc Chỉ giật nảy mình, lưng đổ đầy mồ hôi, nhưng cô không ném tấm ảnh đi.

Cẩn thận nhét tấm ảnh về chỗ, cô bỗng rùng mình một cái, sau đó cố đi về về phía ánh nắng, vịn vào bệ cửa sổ thở mạnh.

Đột nhiên di động trong túi quần rung lên, phản ứng đầu tiên của cô là cảm giác có cái gì đó đang bò lên đùi, sợ đến mức hét to một tiếng.

Cô run rẩy lôi chiếc di động ra.

“Cuộc gọi từ Thịnh Hoài Nam”

“A lô?”

“Lạc Chỉ, cậu không đi học à? Lúc này mình gọi cho cậu mấy lần đều ngoài vùng phủ sóng. Tin nhắn mình gửi cậu có nhận được không? Tiết Pháp luật có bài kiểm tra nhỏ, mình đã trả lời giúp cậu rồi.”

Trong chớp mắt trái tim cô bỗng lắng lại. Ánh nắng nhảy nhót trên đôi vai cô, một sườn mặt được mặt trời sưởi ấm.

“Kiểm tra hả? Mình không đi học. Cảm ơn cậu nhé.”

“Giáng sinh đến mọi người ai cũng như mất hồn vậy, Trương Minh Thụy cũng không tới, một mình làm ba bản, tay suýt bị chuột rút.”

Giọng của Thịnh Hoài Nam tuy đang tỏ vẻ cởi mở, nhưng thực chất có vẻ hơi “kịch”. Lạc Chỉ đổi tay cầm di động và hà hơi vào tay kia, cô lặp lại, “Xin lỗi. Cảm ơn cậu rất nhiều.”

Đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu.

“Sao cậu không đi học? Chưa khỏi bệnh à?”

“Mình về nhà rồi.”

“Về nhà?”

“Phải, trong nhà có chút chuyện.”

“Cậu đang đứng đâu nói chuyện thế? Sao cảm giác nghe không được rõ lắm, hình như tín hiệu không tốt.”

“Mình đang...” Lạc Chỉ còn chưa dứt lời, đột nhiên có một người phụ nữ xông vào phòng từ cánh cửa trước mặt. Động tác bà ta quá nhanh, hệt như đang lướt trên nước. Lạc Chỉ giật mình hét lên, nhưng ánh mắt hung dữ của đối phương khiến những âm cuối tắc nghẹn trong họng, cô sững người hồi lâu.

“Lạc Chỉ? Lạc Chỉ!”

Người phụ nữ kia mặc một chiếc váy màu đỏ tươi, dài quá đầu gối, vì bên trong còn mặc một chiếc quần vừa dày vừa nặng nên sinh ra tĩnh điện, làm cho nó dính sát vào chân. Bà ta quàng một chiếc khăn hoa màu tím, chỉ để lộ gương mặt tiêu tụy hốc hác.

“Lạc Chỉ? Cậu có nghe thấy không?”

Người phụ nữ thần thờ nhìn Lạc Chỉ một lúc rồi đi thẳng tới mặt trái cái giá, tìm đến một ô cửa nhỏ, nhìn vào bên trong qua lớp kính. Độ cao của ô cửa vừa đủ để bà ta tì trán lên. Bà ta đứng quay lưng lại với Lạc Chỉ và bắt đầu thấp giọng lầm bầm đọc cái gì đó.

“Lạc Chỉ, cậu không sao chứ?”

Lạc Chỉ hoàn hồn: “Mình... không sao.” “Cậu đang ở đâu?”

“Mình đang ở trong tòa nhà đặt tro cốt của nhà tang lễ số Một.”

“Đó là...”

“Hôm nay là tròn mười lăm năm ngày giỗ bố mình. Giờ mình một mình mang trả hộp tro cốt để khóa vào tủ. Mình tưởng cả tòa nhà này chỉ có mình là người sống. Cậu biết không, lúc nãy mình nhìn thấy một tấm ảnh, bà lão trong ảnh không có mặt. Không biết có phải linh hồn đã bay ra theo mảnh kính bị vỡ không, có khi giờ bà ấy đang nhìn mình. Ha ha. Đúng rồi, cậu có sợ ma không? Thực ra mình không sợ, nhưng nơi này đúng là kỳ dị, đâu đâu cũng thấy lùa đồ, nhưng vì sao bà lão lại không có mặt chứ...”

Lạc Chỉ không biết bản thân đang nói gì, giọng cô tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, ngôn từ dần biến thành những câu nói rời rạc, lộn xộn.

“Lạc Chỉ!”

Thịnh Hoài Nam cao giọng, màng nhĩ Lạc Chỉ nhói đau, cuối cùng cô đã tỉnh táo lại, không lên tiếng nữa.

“Xin lỗi, mình nói linh tinh thôi.”

“Cậu... sợ à?” Thịnh Hoài Nam dịu dàng hỏi.

Giọng nói ấy êm như ru và vô cùng gần gũi, Lạc Chỉ mỉm cười tỏ vẻ cảm kích mà quên rằng anh không nhìn thấy.

“Người chết đâu có đáng sợ bằng người sống.” Lạc Chỉ cười, sau đó ngoảnh lại, rồi nụ cười đông cứng trên gương mặt.

Người phụ nữ kia từ từ quay đầu nhìn cô và chậm rãi rút một chiếc kéo to đen bóng ra khỏi túi vải.

“Nhưng ở đây có người sống.” Cô thì thầm.

-Hết

42. Chương 41: Phù Thủy Thời Gian

Theo bản năng, Lạc Chỉ nhìn ra phía cửa, suy nghĩ xem liệu bây giờ mình bỏ chạy thì có bị người phụ nữ kia chặn lại không. Lần này cô thực sự sợ, nước mắt thoáng chốc dâng đầy. Cô biết bây giờ lảng tránh ánh mắt của đối phương mới là việc làm sáng suốt, nhưng không hiểu sao lại cứ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đó, hết như bị trúng tà.

Lạc Chỉ căng thẳng đến cứng người, cảm giác như một thể đã kỷ trôi qua.

Người phụ nữ thản nhiên quay đầu, cầm kéo lên cắt đứt tấm vải lụa đỏ, sau đó lấy cán kéo đập vỡ tấm kính ngăn cách, ném tất cả đồ cúng viếng bên trong xuống đất. Đến lúc này bà ta mới cười, cắt kéo vào trong túi rồi thông thả đi về phía cô.

Lạc Chỉ nhìn chăm chú vào người phụ nữ, chậm chậm buông bàn tay cầm điện thoại xuống, không còn nghe thấy ở trong ống nghe vẫn có người liên tục gọi tên mình.

“Cháu là con gái của anh ấy đúng không?”

Giọng nói khàn khàn đậm vẻ bi thương, nhưng rất êm tai, chẳng có chút u ám nào mà chỉ như giọng của một bề trên bình thường. Nếu quên đi cách ăn mặc quái dị và thân thể quá mức lão hóa thì hoàn toàn có thể nhận ra người này thời trẻ nhất định rất xinh đẹp, chiếc cằm nhọn và đuôi mắt dài khiến người khác khó quên, tiếc là nhan sắc đã bị thời gian đã mài mòn, khó có thể nhìn ra khuôn mặt thời còn trẻ.

“Đôi mắt của cháu giống bố thật đấy.”

Người phụ nữ vừa nói vừa đưa tay sờ mặt Lạc Chỉ. Cô cũng không né tránh, có lẽ là vì quá sợ nên không phản ứng được. Đôi má đang lạnh băng bị một bàn tay cũng buốt lạnh đặt lên, chỉ cảm thấy hơi tê.

Người phụ nữ chợt rút tay về. Ánh mắt Lạc Chỉ trượt theo bàn tay buông thõng đó, thấy năm ngón hơi sưng đỏ, bỗng thấy có chút thương cảm.

“Lúc đến đây biết tro cốt của anh ấy đã bị người khác lấy đi, tôi vẫn luôn nấp ở hàng cuối dãy tủ, sau đó thấy cháu đến.”

“Mẹ cháu khỏe không? Tôi cũng không quen với chị ta. Hóa ra tôi vẫn hận chị ta, vẫn nguyên rửa các người bị như vậy là đáng đời. Tôi đúng là mê muội.”

Giọng nói của người phụ nữ vang trong căn phòng, quện vào những hạt bụi trôi nổi trong không khí. Bà ta chỉ nói mấy câu, nhưng Lạc Chỉ cảm thấy âm thanh đó như thể đã nấn ná suốt mấy trăm năm.

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, người phụ nữ nở nụ cười, lộ rõ nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt, “Cháu đừng sợ, tôi không phải ma. Nếu là ma thì tôi đã đi đầu thai từ lâu rồi, sinh trong một gia đình tử tế, bắt đầu lại cuộc sống.”

Bà ta vừa nói vừa đi ra ngoài, bộ váy đỏ nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Lạc Chỉ ngẩn người một lúc lâu mới nhớ tới điện thoại trong tay.

“Này, cậu còn đó không? Mình không sao.”

Lạc Chỉ hơi áy náy. Nhưng cô không hề biết rằng, một câu nói đơn giản đó đã giúp người ở đầu dây bên kia nhẹ nhõm biết bao. “Người nói chuyện với cậu đã đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Nếu cậu sợ thì đừng cúp máy. Khóa tủ xong chưa? Khóa kỹ rồi thì ra ngoài luôn đi. Đừng sợ, mình vẫn giữ máy. Ngoan nào, mau rời khỏi chỗ đó.”

Cô lấy lại bình tĩnh, nghe được giọng dỗ dành từ đầu dây bên kia, nước mắt bỗng tuôn rơi, “Được.”

“Lúc này thầy báo nộp bài, mọi người đều đứng lên, ai cũng nhân lúc thu bài lộn xộn để so đáp án với nhau. Thực ra đề lần này cũng dễ thở, đa phần đều là điền vào chỗ trống hoặc trắc nghiệm, chỉ có một câu tự luận thôi.”

“Bạn mình cho mình voucher giảm giá ở Mr. Pizza. Mình nhớ lần trước cậu nói cậu thích ăn. Định là hôm nay mời cậu...”

Giọng của Thịnh Hoài Nam liên tục vang lên khiến tai Lạc Chỉ hơi ngứa. Cô đi nhanh về phía cửa rồi dừng lại, quay đầu nhìn đoạn vải đỏ vừa bị người phụ nữ kia cắt ra.

Cái tên của hai người đã khuất kia không quen, nhưng tấm ảnh ở sâu trong hộp tủ lại khiến Lạc Chỉ kinh ngạc.

Đó là ông bà nội của cô.

Hóa ra tro cốt của ông bà nội đặt ở đây. Lạc Chỉ dùng bàn tay không cầm điện thoại mân mê tấm vải, sờ vào vết cắt, suy nghĩ miên man.

“Học được nửa buổi mới biết là có bài kiểm tra. Lúc nghỉ giữa giờ thầy mới nói, còn cười mĩa bảo muốn nhắn tin thì nhanh lên, nếu không thì gọi điện thoại luôn đi, giải lao có mười phút thôi.”

“Không gọi được di động cho Trương Minh Thụy, gọi về ký túc thì cậu ta lại không ở đó. Gọi cho cậu thì cứ báo ngoài vùng phủ sóng. Hay là nhà tang lễ cách khu thành phố quá xa nên sóng yếu?”

“Lạc Chỉ, cậu đâu rồi?”

Thịnh Hoài Nam giở chứng ba hoa liên tục, nghe đúng là nhức đầu. Lạc Chỉ biết anh lo cô còn đang nghĩ ngợi việc vừa rồi, cho nên cố gắng nói những chuyện vặt vãnh để cô không sợ nữa.

“Mình đây. Mình vừa mới ra ngoài.”

“Thấy khá hơn chưa?”

“Đến chỗ có ánh mặt trời là không sợ nữa.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

Ngoài sân không có ai. Lạc Chỉ lẳng lặng đứng đó, di động nóng lên vì thời gian trò chuyện quá dài, khiến tai trái của cô ầm ập.

“Thịnh Hoài Nam?”

“Ơi?”

“Giờ chúng ta quay lại làm ‘bạn tốt’ rồi à?”

Người ở đầu dây bên kia im lặng.

“Cậu vẫn không định nói với mình lý do cậu trở nên kỳ quặc như thế à? Vì sao đột nhiên biến mất? Sau đó lại coi như không có gì, trở về làm bạn tốt?”

Thịnh Hoài Nam vẫn không trả lời.

“Hình như là mình đã làm chuyện gì đó khiến cậu rất giận mà chính bản thân mình cũng không biết. Thế tại sao bây giờ cậu lại gọi điện, diễn vai người bạn thân thiết vậy? Nếu đây là cách mới để trả đũa mình... vậy thì cậu khá lắm. Bốn cợt người khác hết lần này đến lần khác, cách làm này đủ ác đấy.”

Lạc Chỉ nhìn thấy mẹ đang đi từ bãi đỗ xe đến, vẫy tay với mình.

“Bài kiểm tra môn Pháp luật... Thật sự cảm ơn cậu.”

Lúc này người ở đầu dây bên kia cũng trả lời, “Đây là lần thứ ba cậu nói ‘Cảm ơn’ rồi.”

Lạc Chỉ khẽ cười, “Ba lần ‘Cảm ơn’ và ba lần ‘Xin lỗi’. Như nhau thôi mà. Với lại lòng biết ơn của mình đơn giản hơn nỗi áy náy của cậu nhiều. Chắc cậu chưa ăn gì đúng không? Đi mau đi. Mình cúp máy đây.”

Có tiếng thở gấp rõ ràng vang lên trong điện thoại, giống như đang vội vã muốn nói điều gì đó, nhưng ngay khi đối phương vừa mở miệng, Lạc Chỉ đã nhấn kết thúc cuộc gọi.

“Mẹ ơi.”

“Con không chịu ra ngoài làm mẹ sợ muốn chết. Vừa thấy một người phụ nữ trông như người tâm thần đi ra khỏi cửa rồi chạy về phía bên kia, mẹ vội lên xem liệu có phải con xảy ra chuyện gì rồi không...” Mẹ mẹ đã đỏ bừng, giọng như sắp khóc.

“Con không sao, mẹ đừng sợ.”

Từ lúc lên xe mẹ cứ kéo cô vào lòng, xoa đầu như khi còn bé. Lạc Chỉ ngại ngần nhìn chú Trần đang ngồi ở ghế lái.

Di động vẫn chưa tiêu tan hết độ nóng sau cuộc nói chuyện vừa rồi. Cô nắm trong tay, hơi ấm như truyền thẳng vào tim, lại dường như có chút gì chua xót.

Lúc sáng ở trên xe, chú Trần liên tục nói chuyện với Lạc Chỉ, hỏi chuyện học hành ở trường, cuộc sống ở Bắc Kinh, rồi lại kể làm thế nào mà chú quen mẹ. Nhưng buổi trưa trên đường về cả ba người đều không nói gì.

Lạc Chỉ nghĩ, hình như chú Trần thích mẹ.

Theo trực giác của mình, cô cảm thấy người đàn ông này là một người tốt, nhưng cũng không định suy nghĩ sâu hơn.

Đó là chuyện của mẹ. Điều cô cần làm chỉ là thể hiện rằng mình cũng thích chú Trần. Như thế thì ngày nào đó nếu mẹ thật sự muốn đi bước nữa, cũng không cần lo cô sẽ không vui.

Ánh nắng mùa đông xuyên qua cửa kính xe, chiếu vào mặt nhưng chẳng có cảm giác ấm áp. Tâm tư của Lạc Chỉ vẫn quanh quẩn nơi người phụ nữ kia. Khi mẹ gắng hỏi có gặp người tâm thần kia không, cô một mực lắc đầu.

Khi đó cô rất choáng váng. Lúc người phụ nữ đó sờ mặt cô, trong đôi mắt đẹp của bà ta có thứ ánh sáng rất lạ. Cô như bị bỏ bùa, lại không thể hiểu được những ngọn sóng ngầm trong đôi mắt đối phương.

Bà ta giống như một phù thủy đi xuyên qua quá khứ để tới đây. Về tuần tú thời trẻ của bố được thời gian ngưng đọng trong tấm ảnh và hình ảnh người phụ nữ váy đỏ kỳ lạ đó cứ đan quện vào nhau, cảm giác rất khác thường.

Mẹ và chú Trần, và cả ánh nắng bên ngoài kia đều tồn tại trong thế giới thật, đang trôi theo dòng chảy nhịp nhàng của thời gian, chỉ có một mình cô, vì đôi mắt kia mà ngừng lại giữa dòng chảy đó.

Cô giấu mẹ, tự nói với mình rằng tất cả đều là ảo giác.

Về đến nhà, ăn cơm với mẹ xong, Lạc Chỉ nói muốn đi thăm trường cũ.

“Lạnh thế này mà còn đi làm gì?”

Lạc Chỉ không chịu đổi ý, cuối cùng, mẹ lắc đầu giận dỗi, “Đi nhanh về nhanh đấy.”

-Hết

43. Chương 42: Ký Ức

Lạc Chỉ cũng không phải quá muốn trở về trường cũ.

Cô vẫn cảm thấy trường học là một nơi rất tàn nhẫn, từng tòa nhà đứng lặng giữa dòng chảy thời gian, giữ tuổi trẻ kẹt cứng giữa khoảng không chật hẹp và sự phấn đấu nhọc nhằn, vậy mà vẫn được thể hiện bằng những lời tốt đẹp... Rõ ràng là những người trẻ tuổi học ở đây đang sống ở những tháng năm đẹp nhất cuộc đời, vậy mà phải nghe theo lời người lớn, đem hết thầy niềm vui và hy vọng đặt vào sự trưởng thành và những khao khát trong tương lai. Cảm giác áp lực đè nén này đã đi qua bao nhiêu thế hệ, đối với cô, nó chẳng đem đến chút gì ấm áp.

Trường trung học Chấn Hoa vẫn mở cổng, dù đang là thứ Bảy nhưng học sinh khối Mười hai vẫn đi học.

Giáo viên chủ nhiệm của cô vẫn dạy ôn thi cho học sinh lớp Mười hai, cô chỉ cần ký tên đảm bảo là lập tức được cho vào.

Đang là tiết đầu buổi chiều. Đồng phục của khóa học sinh này đã khác so với thời cô còn học, nhưng nhìn từ bên ngoài, lớp học vẫn như mọi năm. Trên bàn chất đầy sách ôn tập, bài thi, bình nước, đồ ăn vặt, cặp sách thì rơi xuống đất hoặc đặt trên ghế. Do mùa đông lạnh, không mở cửa suốt một thời gian dài nên trong phòng hơi có mùi mốc, nhưng đám học trò đang cố gắng vì kỳ thi đại học kia lại không hề cảm thấy khác lạ.

Trường học phân chia khu vực rất rõ, ngăn cách cụ thể các khóa lớp, khu hành chính và phòng thí nghiệm. Lạc Chỉ thoáng thả đi qua từng nơi trước kia đã đã đặt chân đến. Có vẻ có gì đó khác biệt, nhưng cũng dường như chẳng hề có chút đổi thay. Cứ đi mãi, đi mãi, đi đến khi những ký ức phủ ngập tâm trí.

Hành lang ở tòa nhà số Một vẫn đầy ánh sáng. Cô nhớ, người từng đi trước cô luôn ngẩng cao đầu, thích dùng tay trái khoác cặp sách lên vai, tay phải để trong túi áo, lúc bước đi, những sợi tóc phía sau gáy người ấy hơi lay động.

Lớp học đã đổi bảng hiệu mới, nhưng thậm chí đến hoa văn trên đá lát sàn cô trông vẫn rất quen thuộc. Vậy mà anh không hề nhớ hai người đã từng đứng nói chuyện với nhau ở nơi này. Cả lớp đang ồn ào nhốn nháo, chỉ có một mình cô thấy anh đứng ở cửa nói, “Ừ, phiền cậu. Mình tìm Diệp Triển Nhan.”

Nhà vệ sinh nữ ở tầng Sáu cũng thay cánh cửa mới, màu sắc không hề hợp với màu tường hành lang. Năm đó cô lấy hết dũng khí định đi thổ lộ, cuối cùng lại rẽ vào đây.

Và cả khung cửa sổ đối diện lan can của sảnh lớn nữa.

Lần đầu tiên công bố thành tích thi thử của khối lớp Mười hai là ngày 24 tháng Ba, cũng là kỷ niệm tròn một năm của anh và Diệp Triển Nhan. Thịnh Hoài Nam vẫn thi được hạng nhất toàn khối, nhưng không quan trọng, vì sau kỳ thi giao lưu học sinh giỏi anh đã được tuyển thẳng vào khoa Sinh học trường đại học P rồi, còn Diệp Triển Nhan thì chưa bao giờ phiền lòng vì chuyện thành tích. Lạc Chỉ thi đứng đầu ban Khoa học xã hội, kém Thịnh Hoài Nam 78 điểm.

Tuy hai khối ngành Tự nhiên và Xã hội không giống nhau, nhưng lần nào cô cũng tự ngấm ngấm ganh đua với anh. Và lần này, cô thua hoàn toàn. Cô ôn tập bài thi đi qua hành lang, đứng lúc ngang qua khung cửa sổ. Thịnh Hoài Nam ngồi cùng Diệp Triển Nhan, dùng ánh mắt bình thản pha lẫn thương hại nhìn những học sinh đang kêu gào vì điểm thi kém. Hai người trông rất thanh thoi.

Cô chợt thấy tim mình nhói đau. Cảm giác đau đớn này đến giờ vẫn rõ ràng, nhưng đã bị thời gian phủ lên một lớp màng mỏng, tạo ra cảm giác ngăn cách quái lạ. Cô cười tự giễu, nhìn xuyên qua khung cửa trông ra cột cờ trong sân thể thao.

Lạc Chỉ vẫn nhớ như in khung cảnh của buổi lễ tốt nghiệp. Cô đứng hạng nhất ban Khoa học xã hội, một bạn nam khác đứng nhất ban Khoa học tự nhiên. Lúc hai người cùng kéo cờ, cô lên nhìn Thịnh Hoài Nam đứng ở đầu hàng đang nói chuyện với bạn học, anh chẳng hề để ý đến phía này, cũng không quan tâm đến các thầy cô đang tỏ vẻ tiếc nuối vì thành tích thất thường của cậu học trò vốn rất xuất sắc. Và anh mãi mãi không biết được, cô gái trên bục cao kia thực ra rất muốn được cùng anh kéo cờ.

Rất muốn, rất muốn.

Người kéo cờ không có nhiều sức, đã hát xong quốc ca mà cờ còn cách đỉnh cột một khoảng. Hai người đều sốt ruột nên kéo thật mạnh, cờ bật lên như cú nhảy của một chú thỏ, khiến mọi người ở dưới sân đều cười lớn. Lạc Chỉ đỏ mặt nhìn về phía Thịnh Hoài Nam. Anh cũng đang cười, nhưng là chỉ vào cột cờ rồi quay sang nói với Diệp Triển Nhan, “Em trông kia.”

“Em trông kia.”

Thịnh Hoài Nam có mối liên hệ quá sâu sắc với ký ức của Lạc Chỉ, đi đến đâu là kỷ niệm ủa về đến đó. Nếu thực sự phải xóa sạch tất cả những gì có liên quan đến anh, vậy đoạn đường mà cô đang đi sẽ trở thành một cuộn phim đen trắng không lời.

Lạc Chỉ bỗng cảm thấy tiếc nuối, sao khi ấy lại không kể chuyện của mình cho người khác chứ?

Đến giờ cô mới hiểu được sự thông minh của chị gái kể chuyện hồi nhỏ.

Cô nhất định cũng có thể kể chuyện của mình thật hay. Trong đời sống thực, thời gian kiểm soát và ràng buộc cô. Trong câu chuyện, cô làm chủ, khống chế được thời gian và không gian, đồng thời có thể gom lại tất cả những chi tiết vụn vặt, trau chuốt sắp xếp, sau đó kể làm sao để khiến người nghe mê mẩn, thậm chí rơi nước mắt.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ mà thôi. Chuyện không dễ kể như cô tưởng tượng, vì nếu cứ nói mãi thì sẽ cảm nhận càng lúc càng rõ sự yếu đuối và bất lực của mình trước kia, tim sẽ rất khó chịu.

Câu chuyện của cô chỉ đơn giản là yêu thầm – thứ tình cảm dễ gìn giữ nhất, cũng dễ hủy diệt nhất thế gian.

Yêu thầm và yêu đơn phương không giống nhau. Trên đường, cô gái kéo áo chàng trai, lớn tiếng kêu, “Em có chỗ nào không tốt chứ? Sao anh không thể yêu em?”, như vậy là yêu đơn phương, nhưng không thể coi là yêu thầm. Cô nghĩ, mình đúng là chẳng có gì để hổ thẹn với hai chữ “yêu thầm” này.

Ít nhất là đã từng như thế. Ít nhất cô đã từng có quyết tâm mãi mãi vui chôn bí mật này.

Dường như chỉ cần nhắm mắt là có thể quay về buổi trưa ngày 4 tháng Mười một năm đó. Khi ấy cô ôn tập bài thi môn Tiếng Anh của cả lớp đi qua hành lang không một bóng người. Lớp cô là lớp chọn, là nơi tụ hội của những học sinh thi đầu vào được điểm cao, thế nên ai cũng rất để ý đến kỳ thi đầu tiên từ khi vào cấp Ba này. Lần đó, điểm Tiếng Anh có cuối cùng, chậm hơn điểm Văn nửa ngày.

Sau khi công bố điểm từng môn, mọi người sẽ tự tính tổng cho mình, cho nên trước lúc có điểm Tiếng Anh, các bạn học đại khái đã tính đại khái được bảng xếp hạng. Cô lật qua xấp bài thi, phát hiện điểm Tiếng Anh có lẽ sẽ gây ảnh hưởng lớn đến thứ tự. Nghĩ đến bạn học đang đợi điểm trong lớp, trong lòng cô chợt có cảm giác ngạo nghễ vì được biết trước tất cả.

Đúng là rất biến thái.

Ánh nắng chiếu xuyên qua dãy cửa sổ bên trái, dịu nhẹ và rạng rỡ nhưng không hề ảm áp, Nắng rơi trên mặt đất, bị song cửa sổ cắt thành từng mảnh vàng ươm. Cô nhắm mắt, đi qua những tia sáng đan xen, lặng lẽ cảm nhận màu xám nâu và màu cam luân phiên nhau biến đổi ngoài mí mắt. Chợt nhớ hồi nhỏ thường viết trong các bài văn “Trường em có sảnh lớn rất rộng rãi và sáng sủa.” Cụm từ “rộng rãi sáng sủa” này thực sự rất đẹp, cứ lẩm nhẩm một chút cũng có thể khiến tâm tình tốt hơn.

Đúng lúc này, cửa khoa Văn phía trước bật mở, chủ nhiệm bước ra trông thấy cô, liền giơ xấp giấy trong tay lên nói, “Trùng hợp quá, cô đang định đi tìm học sinh giúp. Lạc Chỉ, em tới đây cô nhờ chút.”

Đôi khi cô nghĩ, nếu lúc đó cứ đi nhanh như bình thường mà không lè mề vì suy nghĩ và nhìn ngắc xung quanh thì chắc sẽ không gặp cô chủ nhiệm. Tuy nhiên cô cũng không định gọi sự tình cờ này là “số phận đã định”.

Ở cùng một ngôi trường thì sẽ phải có lúc gặp nhau. Huống hồ cô cố gắng thi vào ngôi trường tốt nhất toàn tỉnh này cũng một phần là vì có anh ở đây.

Trong phòng làm việc, một cô giáo đang ba hoa rằng học sinh nam của mình được 140 điểm Văn. Chủ nhiệm bảo Lạc Chỉ photo danh sách xếp hạng điểm của cả lớp thành sáu mươi bản, chuẩn bị cho buổi họp phụ huynh ba ngày sau. Cô cầm lấy, đang định đi thì bị cô giáo giữ lại, “Em in cả bảng thành tích toàn khối nữa nhé.”

Cô nhận lấy rồi xem thử. Đó là một cái bảng lớn bao gồm số lớp và các khoảng điểm. Ở hàng đầu tiên viết “880 điểm trở lên”. Kỳ thi lần một có tổng điểm tối đa là 950, ba môn Văn, Toán, Ngoại ngữ mỗi môn 150 điểm, các môn Hóa học, Vật lý, Lịch sử, Địa lý, Chính trị, mỗi môn 100 điểm. Điểm của Lạc Chỉ là 884, có thể lên hàng đầu. Cô rất vui, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài. Cô vẫn luôn rất giỏi giả vờ.

Chỉ có ba lớp xuất hiện tại hàng đầu tiên này. Chỗ in tên lớp số Hai của cô đánh số 4, chỗ của lớp số Một đánh số 3, chỗ của lớp số Ba đánh số 1. Hàng tiếp theo là điểm từ 840 đến 879, chỗ này mới có số hiệu của các lớp khác.

Cô vừa quay người đi ra ngoài, vừa nói với cô giáo, “Thành tích của lớp mình rất tốt ạ.”

Cô chủ nhiệm khép hờ đôi mắt mỉm cười, cố đè nén niềm vui trước mặt đồng nghiệp đang làm việc trong văn phòng. Sau đó đột nhiên cô ấy mở mắt, lớn giọng gọi, “Em chờ chút đã.” Sau đó lấy ra một chiếc bút, nói với Lạc Chỉ, “Em viết thêm mấy chữ vào bảng rồi hãy đi photo.”

Lạc Chỉ hỏi, “Viết gì ạ?”

Cô chủ nhiệm chỉ vào vị trí đầu tiên trong danh sách xếp hạng điểm của lớp số Ba, nói, “Viết vào chỗ này, Thịnh Hoài Nam, 921,5 điểm.”

-Hết

44. Chương 43: Vì Cố Chấp Nên Chẳng Nhận Ra

Lạc Chỉ bình tĩnh gật đầu và đón lấy bút. Cô nhận ra chỗ trống chỉ có một hàng, quả thực quá nhỏ nên đã viết nắn nót từng nét một vào giữa tiêu đề và bảng.

Thịnh, Hoài, Nam.

Chẳng ai nói cho cô biết tên anh viết ra sao, nhưng từ nhỏ cô đã biết rồi.

Anh đã từng nói, Hoài Nam là tên một địa danh ở miền Nam, nhưng anh là con trai phương Bắc.

Chủ nhiệm nhăn mày, ngạc nhiên nói: “Sao em biết là phải viết như thế?”

Cô cười, “Em cũng không biết. Chắc là trực giác ạ.”

Cô cúi đầu nhìn lại, tên người ấy lơ lửng trên cao, cách xa mọi người, tĩnh lặng mà cô đơn nhưng không kém phần kiêu hãnh.

Sau đó khi về nhà, không hiểu sao cô lại đi mua một quyển sổ dày cộp đắt tiền, có lớp giấy vàng đã qua xử lý và vỏ bìa màu xám đen trông rất giản dị. Cô viết trang nhật ký đầu tiên thời cấp Ba dưới ánh đèn cam, viết cái tên kia hết lần này đến lần khác, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tỏ vẻ bình thản điềm tĩnh như lúc ở trong văn phòng.

Cô không biết vì sao khi đó lại có thể kìm lòng mà không hỏi gì về người ấy, cũng không tỏ ra tán thưởng hay ngạc nhiên về thành tích của anh. Cô chỉ cúi đầu, lặng lẽ chăm chú viết cái tên đó, ấn bút mạnh đến nỗi nét hằn lên trang giấy.

Khi bảng điểm được phát ra, mọi người đều than thở y như dự đoán của cô, ai cũng từng là nhân tài xuất sắc hồi cấp Hai, giờ lại chọn cách thu hết ánh hào quang của mình, tỏ vẻ yếu thế, ra sức khen ngợi người khác, nhìn thấy bảng điểm là suy sụp như thể trời sập đến nơi. Nhưng hầu hết chỉ là lớp vỏ nguy trang mà thôi.

Lạc Chỉ về chỗ ngồi của mình, đột nhiên rất muốn biết khi các bạn lớp số Ba nhìn thấy thành tích của anh, liệu có phản ứng đến mức vỗ vai anh hét to “Thằng nhóc này giỏi thật”? Còn anh có phải sẽ ra vẻ khiêm tốn chừng chặc, đắc ý nhếch môi cười nói “Thỉnh thoảng ăn may ấy mà”?

Họ gặp nhau hồi năm tuổi. Rồi suốt mười một năm sau đó cô nóng lòng muốn thử tài anh, coi anh là đối thủ giả tưởng, nhưng khoảnh khắc ấy cô bỗng nhận ra khoảng cách hai người thật sự quá lớn. Lần đầu tiên cô gái Lạc Chỉ giỏi giang trong mắt người khác hiểu ra ưu tú, xuất sắc và hoàn hảo không phải các từ gần nghĩa. Ngày trước thỉnh thoảng cô vẫn nghe ngóng xem có tin tức về Thịnh Hoài Nam hay không, cũng từng cho rằng sẽ trở thành bạn cùng lớp với anh, nhưng anh lại sơ suất trong kỳ thi chuyển cấp, thành tích chỉ vừa qua mức sàn của trường Chấn Hoa, không đủ tư cách vào lớp chọn. Cô âm thầm đắc ý trong thời gian dài, thậm chí khi được mẹ khen trước mặt người khác, cô còn cảm thấy rất hạnh diện.

Cô còn giỏi hơn cả “con nhà người ta” đấy thôi?

Không ngờ sự xuất hiện của anh lại làm khó chịu đến mức này. Thậm chí cô không dám tưởng tượng khi mẹ đến buổi họp phụ huynh và nhìn thấy ba chữ đó trên tờ phiếu cùng thành tích đáng kinh ngạc kia, mẹ sẽ nghĩ sao.

Có điều, nếu không xuất hiện như thế, vậy thì chàng trai đó không còn là người khiến cô cố chấp suốt mười một năm nay nữa rồi. Cuộc sống trung học của Lạc Chỉ đơn giản tới mức nhạt nhẽo, ngày tháng cứ lặng lẽ qua đi. Đi học rồi tan học và luôn là tuyến xe số 122 đông đúc chật chội, ăn cơm, học bài, tắm rửa, tiếp tục học đến khi tóc khô, sau đó đi ngủ. Nhưng từ khoảnh khắc đặt bút viết tên anh, dường như cuộc sống của cô đã bắt đầu có mục đích.

Sau cuộc thi giữa kỳ, các bạn học không ngớt bàn tán về anh. Cô ngồi gần cửa sổ, mỗi khi ngẩng người tựa vào bệ cửa đều có thể nghe rõ cuộc trò chuyện sôi nổi của hai cô gái ngồi bàn sau. Hiện giờ Lạc Chỉ không còn nhớ nổi dáng vẻ say mê mà ngưỡng ngùng của hai cô bạn đó nữa, nhưng vẫn nhớ giọng nói điệu quá mức của họ. Mỗi khi họ phát âm ba tiếng “Thịnh Hoài Nam”, âm cuối “Nam” được đọc rất rõ, rất kiêu hãnh, vừa dịu dàng lại vừa mờ ám.

Chỉ một lần nghe nói đến tên và câu chuyện về ai đó, rồi từ đó về sau người ấy sẽ liên tục xuất hiện trong cuộc sống của bạn. Đối với Lạc Chỉ, tuy anh và cô học hai lớp liền kề nhau, là “hàng xóm” của nhau, cô cũng được nghe những lời đồn thổi về anh với mật độ dày đặc, nhưng lạ ở chỗ kể từ khi khai giảng tới nay, họ vẫn chưa từng chạm mặt.

Cô nghĩ có lẽ họ đã từng gặp nhau rồi, chỉ là cô không biết đó là anh, vì ai mà biết được một cậu bé năm tuổi lớn lên trông sẽ thế nào. Nhưng các bạn nữ đều nói anh rất đẹp trai. Nếu họ không nói dối, Lạc Chỉ tin là có lẽ cô chưa từng gặp anh thật, vì cô thấy hầu hết đám nam sinh trong trường đều chẳng ra làm sao.

Vài tuần sau bài thi giữa kỳ, cô không cần cố gắng chú tâm tới cái tên và tin tức về người ấy nữa, bởi lẽ ba chữ “Thịnh Hoài Nam” đã trở thành từ khóa trong mọi cuộc đối thoại.

Chẳng hạn như khi đi ngang qua sân bóng rổ sẽ nghe thấy có người hét to “Kèm chặt Thịnh Hoài Nam”. Dù cho trái tim có hẫng một nhịp, cô vẫn cố ý ngoảnh đi, không nhìn về phía sân bóng.

Chẳng hạn như cô bạn bàn sau kể rằng Thịnh Hoài Nam xếp thứ ba từ dưới lên trong bài trắc nghiệm môn Văn, bài tập về thơ cổ anh không điền được một chỗ trống nào. Giáo viên dạy thay môn Văn cầm bài thi quát to, “Cậu nào là Thịnh Hoài Nam? Có định thi đại học nữa không hả?”

Chẳng hạn như tới giờ nghỉ trưa, sau khi xem xong trận chung kết bóng rổ, bạn cùng bạn của cô chạy về nói, “Lớp số Ba thắng rồi, giành chức vô địch rồi. Họ tung Thịnh Hoài Nam lên cao, nhưng đến khi rơi xuống lại không đỡ được.”

Chẳng hạn như bước sang tuần học mới, cô đổi sang ngồi gần cửa ra vào. Khi một nhóm nam sinh âm ỉ đi ngang qua, cô nghe thấy một cô gái hét lớn, “Trâu Tấn, Thịnh Hoài Nam, tuần này hai cậu trực nhật mà còn đến muộn thế à!”

Chẳng hạn như khi nhắc tới cái tên này, thầy chủ nhiệm lớp cô thường thở dài thườn thượt, như thể bằng tổng thành tích đây về vang trong kỳ thi giữa kỳ của lớp họ hoàn toàn lép vế trước cậu học sinh lớp số Ba kia.

Không biết từ khi nào, trong đầu Lạc Chỉ lại có một ước muốn rất rõ ràng, hoặc có thể nói là lý tưởng ngắn hạn. Đó là tạm thời cô không muốn gặp người ấy.

Cô hiếm khi ra khỏi phòng học vì sợ sẽ vô tình gặp anh. Sau khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc, cô lao đầu vào học. Cô thu dọn ngăn nắp bàn học, treo cặp sách ra sau ghế, trong hộc bàn nhét đầy vở bài tập, trên mặt bàn chỉ có một chiếc túi bút hình con rùa ngậy thơ với đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn cô lặng lẽ giải đề, phần tóc mái được vén gọn lên cứ liên tục rủ xuống.

Trong mắt người khác, Lạc Chỉ năm lớp Mười là cô gái nói không quá năm câu, có thể hình dung bằng bốn chữ sau: đơn giản gọn gàng. Quần áo và mái tóc đuôi ngựa đơn giản gọn gàng, gương mặt trong sáng thuần khiết, giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo.

Tất cả chỉ là một khoảng trống không lời giải đáp.

Thế nhưng sự nỗ lực điên cuồng của cô không có cùng động cơ như các nàng Lọ Lem thời hiện đại trong phim thần tượng, để được xứng đôi vừa lứa với nam chính gia thế hiển hách, họ chăm chỉ “bê quan tu luyện”, một tháng sau đó họ tái xuất vang dội... Cô vẫn chưa gặp anh, nói gì đến yêu thương ngưỡng mộ.

Thực ra suy cho cùng là do cô hèn nhát, không dám đối mặt.

Cô biết cậu bé ưa nhìn năm ấy vẫn luôn cởi mở, thân thiện như thế. Dù trong suốt khoảng thời gian dài dang dăng, cô mãi miết đuổi theo một giấc mộng, luôn luôn coi anh là đối thủ, dùng oán hận để thúc đẩy bản thân... nhưng cô vẫn không thể quên được nụ cười ngây thơ thuần khiết ấy. Cô tự vui mình trong vỏ bọc hận thù, vì hận thù dễ dàng hơn khoan dung và yêu thương, nó mang lại nguồn sức mạnh dồi dào để sống tiếp, để mỗi sáng thức giấc đều ý thức được mình đang mang một sứ mệnh quan trọng.

Thế nhưng cuối cùng khi cô đường hoàng thi đỗ vào Chấn Hoa, được chung dưới một mái trường với người ấy, ngày nào cũng có khả năng được nhìn thấy người ấy, cô bỗng có cảm giác sợ hãi và hoang mang lạ lùng. Huống hồ, tên của người ấy lại xuất hiện theo cách nổi bật như thế, khiến cho mọi nỗ lực và kiêu hãnh của cô suốt bao năm qua trở nên vô giá trị.

Rất đơn giản, cô sợ rồi.

Lạc Chỉ không phải người không biết mơ mộng. Có lúc cô cũng cố chấp, cũng lưu luyến, vẫn vương.

Vậy nên cô không cố ý đi tìm gặp anh mà chỉ chờ đợi ông trời ban thêm cho mình một cuộc gặp gỡ tình cờ đẹp đẽ nữa như hồi năm tuổi. Chẳng hạn, một ngày nọ, trong lúc lơ đãng, một tiếng kêu vang lên ở lớp học kế bên, “Mau lại đây xem này Thịnh Hoài Nam, trong kỳ thi lần này có một cô gái được điểm cao hơn cậu. Cậu có biết cô ấy không? Cô ấy học ở lớp số Hai.” Rồi khi đi trên hành lang, người khác sẽ chỉ vào mình, nói rằng cô ấy tên là Lạc Chỉ. Khi ngoảnh đầu, cô sẽ trông thấy Thịnh Hoài Nam giữa một tốp nam sinh, vẫn là Thịnh Hoài Nam thuần khiết, tuấn tú như thuở đầu hai người quen biết. Cô sẽ cười với anh bằng nụ cười đẹp nhất, kiêu hãnh nhất và cũng bình thản nhất, sau đó xoay người về lớp. Cô cố dẫn lòng và bình tĩnh lại, “Coi như là một lời tạm biệt kết thúc mọi chuyện vậy.”

Chút mơ mộng đó còn ngờ nghệch và ấu trĩ hơn cả những tình tiết kinh điển trong các bộ phim thần tượng. Chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy rất xấu hổ, nhưng đó đúng là mong ước mãnh liệt nhất mà cô đã chôn sâu dưới đáy lòng.

Con người luôn cần một vài điều như thế để có được niềm tin, có được cảm giác giống như số mệnh đã sắp đặt. Khởi đầu và kết thúc đều phải trang trọng mà hoàn hảo như thế.

Nhưng ông trời không cho cô bất cứ tia hy vọng nào.

Tuần thứ ba sau kỳ thi giữa kỳ, cô gặp được anh.

-Hết

45. Chương 44: Tình Thắm Kín, Tình Nặng Sâu

Ngày 12 tháng Tư, thời tiết rất lạnh. Lạc Chỉ mặc không biết bao nhiêu đồ lên người, trông chẳng khác gì một chú gấu. Lúc đứng chờ xe, cô gặp một bạn học.

Người bạn nói, “Cậu đợi xe nào đấy?”

Cô trả lời, “122.”

Người bạn kia đang định nói thêm thì chợt khựng lại nhìn chằm chằm sau lưng Lạc Chỉ. Nương theo ánh mắt đó, cô quay đầu, bên tai đã vang lên tiếng reo khê, “Trời ạ, Thịnh Hoài Nam kìa.”

Thực ra cô rất muốn vội quay đi để không phải nhìn thấy người đó, để giữ mãi trong lòng ấn tượng của lần gặp đầu tiên. Nhưng anh quá gần, cô không phản ứng kịp, cuối cùng vẫn thu trọn hình bóng ấy vào mắt.

Một cậu trai mặc áo khoác thể thao trắng, lưng đeo túi NIKE màu đen, dáng rất cao và bước đi thoải mái. Ánh hoàng hôn dịu dàng che phủ một nửa người bên trái anh, nửa bên phải còn lại chìm trong bóng mát, đẹp như thế... Cô không biết nên dùng từ gì để tả.

Nếu đời người có thể quay ngược, cô chỉ mong hôm đó là một ngày trời thật âm u. Cho dù là năm tuổi hay mười sáu tuổi, mặt trời vẫn luôn giúp anh làm lòng người bằng khuâng xao xuyến.

Sau đó anh quay lại nhìn bảng hiệu trạm xe.

Anh trưởng thành rồi, khuôn mặt dễ nhìn hồi bé giờ lại càng thêm đẹp. Chàng trai này tuần tú hết như trong tưởng tượng của cô. Đây mới là điều gì đáng sợ nhất.

“Sao hôm nay cậu ấy lại đi xe bus nhỉ? Bình thường nhà cậu ấy đều cho xe riêng đến đón mà. Trời lạnh nên họ chẳng mấy khi chơi bóng rổ, không có cơ hội nào mà gặp hết. Hôm nay đúng là lai to.”

Cô vừa mỉm cười lắng nghe người bạn, vừa lén nhìn anh.

Có ba chàng trai và hai cô gái đi tới. Một chàng trai võ mạnh vai anh. Họ trêu đùa nhau, thỉnh thoảng còn động tay chân. Hai cô gái kia không nói chuyện với Thịnh Hoài Nam, chỉ đấu võ miệng với một chàng trai khác, nhưng ánh mắt vẫn luôn lơ đãng đặt trên người anh.

Lạc Chỉ nhớ tới vị trí cái tên của anh trên bảng thành tích có khoảng cách rất xa so với mọi người, kiêu ngạo và cô đơn đến thế. Nhưng con người anh thì chẳng hề kiêu ngạo hay cô đơn chút nào. Thịnh Hoài Nam được rất nhiều người yêu mến, là người được tung lên cao sau trận đấu bóng rổ, là người luôn được vây quanh, mọi mối quan hệ của anh dường như đều tốt đẹp. Nhưng đôi mắt anh mãi mãi giữ sự trầm lặng và xa cách đó, Lạc Chỉ nghĩ, đó có lẽ không chỉ là tưởng tượng của cô.

Một ông cụ chở phở liệu đi xe ba bánh ngang qua. Anh đuổi theo mấy bước, nhặt chồng giấy báo vừa rơi xuống đặt lại lên xe rồi định quay lại nói chuyện tiếp với mọi người. Kết quả là chỉ mới đi được hai bước, chồng báo lại rơi xuống. Xung quanh chẳng ai nhúc nhích, anh lại chạy theo nhặt đặt lại trên xe, nhưng vì đường không bằng phẳng nên thùng xe xóc lên, chồng báo lại bị rơi, dây nilon có vẻ không giữ được nữa, từng tờ báo sắp sửa bung ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lạc Chỉ muốn bật cười. Thịnh Hoài Nam ảo não nhưng vẫn kiên nhẫn, tức giận ôm lấy chồng báo ném lên thùng xe. Ông cụ đạp xe lúc này mới quay đầu nhìn, lúc biết chuyện thì khàn giọng nói một câu, “Cảm ơn cậu nhóc nhé.” Áo khoác thể thao trắng của Thịnh Hoài Nam dính không biết bao nhiêu bụi, nghe được lời cảm ơn kia, anh chợt tỏ vẻ ngại ngùng, gỡ đầu rồi mỉm cười, đôi mắt cong cong như đôi vàng trắng khuyết, giống hệt thuở còn nhỏ. Anh tỏ ra vui hơn nhiều so với lúc nói chuyện với đám bạn.

Lạc Chỉ bỗng nhiên hơi hoảng loạn, vành tai nóng lên, vội lùi về một bước nấp sau lưng bạn học. Chẳng ai chú ý đến sự khác thường của cô.

Sao anh không ngạo mạn ích kỷ, khiến người ta ghét bỏ như những cậu ấm con nhà giàu khác? Hoặc tại sao anh không phải kẻ xấu xí, lười thôi? Nếu vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Anh lên một chiếc xe bus khác tuyến và đi trước. Lạc Chỉ tiếp tục nói chuyện qua loa với bạn học, những câu chuyện nhạt nhẽo đã che đi nỗi mất mát tận sâu trong trái tim cô.

Anh tốt đẹp như thế, tỏa sáng như thế, mọi thứ đều khiến cô nhìn rõ sự nhỏ bé và hèn mọn của mình phản chiếu trên cửa kính khi chiếc xe số 122 dừng lại.

Mười một năm chăm chỉ cố gắng không ngừng hóa ra lại nực cười đến vậy. Cô đơn phương ngưỡng mộ, đơn phương ghen tị, một mình khiêu chiến và tự ghi nhớ hết thấy trong tim... Hóa ra cô hèn mọn như thế.

Cửa xe mở sang hai bên, chia bóng Lạc Chỉ phản chiếu trên kính thành hai nửa.

Bốn lần thi năm lớp Mười, Thịnh Hoài Nam luôn bỏ xa người đứng thứ hai. Mà thành tích tốt nhất của Lạc Chỉ suốt cả năm ấy là hạng bốn, dù có hơn rất nhiều người, cũng rất đáng tự hào, nhưng cô chỉ nhận lấy phiếu điểm, lòng không hề hưng phấn.

Trịnh Văn Thụy từng hỏi cô, sao phải buông tay, sao phải cam lòng?

Khi đó Lạc Chỉ chỉ biết, chẳng có vì sao cả, chỉ là buộc phải như thế mà thôi. Cứ phải sống tiếp và không thể làm gì khác ngoài chấp nhận. Muốn sống tốt thì phải biến sự bất đắc dĩ này thành lựa chọn chủ động, khiến bản thân tin rằng đó là điều mình muốn.

Anh sẽ mãi mãi không biết được, năm lớp Mười cô đã trút hết nỗi hận, lặng lẽ tiếp nhận thất bại này.

Mùa hè năm ấy, cô điền nguyện vọng vào ban Xã hội. Như một kiểu trốn tránh. Như so tài ca hát với vận động viên điền kinh, như chạy đua với ca sĩ... Cô đã chọn cho mình một con đường không quá khó khăn.

Giờ ngoảnh đầu nhìn lại, hóa ra cô thật sự may mắn. May mà anh giỏi giang mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, may mà anh luôn đi trước, để lại bóng lưng khiến cô không cam lòng mà theo đuổi, nếu không khi giành chiến thắng rồi cô sẽ mất đi mục tiêu phấn đấu, mất đi tất cả những kỳ vọng và niềm vui.

Quan trọng hơn, cô nhận ra ngày nào mình cũng nhớ đến chàng trai này. Từ lần gặp lại đó, tình cảm của cô biến chuyển lúc nào chẳng hay, biến chuyển mạnh mẽ đến mức khiến chính cô cũng thấy hoảng hốt.

Cô thích anh rồi.

Trông thấy anh sẽ hồi hộp, sau đó sẽ len lén cười. Anh thi Toán đạt giải, cô vui. Trận chung kết của đội bóng rổ gặp đối thủ khó nhằn, anh nhiều lần đột phá vòng vây, cô xem mà sốt ruột. Cô là cô gái bình thường nhất, dùng một cách bình thường nhất để thích một người.

Tình cảm này khiến cô lần đầu tiên trong đời quan tâm đến thắng bại vui buồn của một “người khác”.

Cô trở nên trầm mặc hơn.

Valentine vào kỳ nghỉ đông năm lớp Mười, cô bật đèn học viết một bản nhật ký thật dài. Cô ngẫm hưởng thụ niềm vui tự dần vặt chính mình, ngẫm hưởng thụ nỗi tò mò và say mê của bản thân, điều này khiến cô cảm thấy mình vẫn giữ được chút thanh cao của riêng cái tuổi đó, dường như tình yêu của cô cao quý thuần khiết hơn những cô bạn bạn sau chỉ biết suốt ngày lải nhải tên anh trong miệng.

Đó là cách cô tự an ủi bản thân.

Cô tự nói với mình rằng lớp Mười một là sự khởi đầu mới.

Vào hôm kỷ niệm lễ thành lập trường, anh làm đại diện học sinh lên phát biểu. Trong tình huống này, có rất nhiều người cầm giấy chuẩn bị sẵn nhẩm đi nhẩm lại những điều sẽ nói, vậy mà anh chẳng lộ chút khác thường. Lạc Chỉ đứng ngay dưới bục cao, không nhìn thấy gì, nhưng lúc nghe giọng nói ấy vang lên, mắt cô bỗng nhiên hoen đỏ.

Cô từng hoài nghi tình cảm của mình chỉ là những bọt nước hư ảo tự tưởng tượng ra trong suốt bao nhiêu năm. Ngày hôm đó nhìn dòng người đang sôi lên vì anh, cô đã khẳng định được tình cảm này. Cô thích anh, đáng lắm.

Vì sự khẳng định đó, cuối cùng Lạc Chỉ cũng hoàn toàn giải thoát mình khỏi sự phẫn hận và đổ kỵ trước kia.

Anh chẳng làm gì sai, anh rạng rỡ và vô cùng tốt đẹp. Đó là chàng trai duy nhất ở lại sau trận đấu bóng rổ để giúp lao công thu dọn những vỏ chai nước vứt lăn lóc. Là người bị trát đầy bánh kem lên mặt trong ngày sinh nhật cũng vẫn cười tươi, không bao giờ tỏ ra khó chịu, nhưng cũng là cậu lớp trưởng nghiêm khắc chỉ tay yêu cầu tất cả bạn học về chỗ ngay khi chuông vào lớp vừa vang lên. Chàng trai ấy không liên quan gì đến những hận thù vụn vặt của Lạc Chỉ, hết thảy đã tiêu tan theo những ân oán rồi ren của đời trước. Cho dù giờ đây anh có thêm nhiều lớp mặt nạ hơn ngày bé, nhưng nụ cười ngời sáng đó vẫn không hề có chút gì vẩn đục.

Lạc Chỉ từng cho rằng chàng trai đó là vật cản, là mối khúc mắc không thể hóa giải ngăn trở trên con đường trưởng thành của mình, nhưng hóa ra anh cũng là tia nắng rạng ngời chiếu rọi ngàn dặm xa và chưa bao giờ tắt lịm trong suốt mười mấy năm cuộc đời cô.

-Hết

46. Chương 45: Lạc Chỉ Yêu Thịnh Hoài Nam, Không Ai Hay Biết

Lạc Chỉ đã từng xem phim “Câu chuyện tháng Tư” của Shunji Iwai, cô gái trong phim vì tình yêu thầm kín của mình mà cố gắng thi đỗ trường Đại học Nghệ thuật Musashino, cô ấy hạnh phúc hơn cô nhiều. Nếu Lạc Chỉ là một cô gái ngây thơ gốc gác quê nhà, chỉ coi một mình anh là mục tiêu và động lực, vậy tình cảm này có thể sẽ càng khiến người khác cảm động. Nhưng cô không như thế. Cô có kiêu ngạo và trách nhiệm của riêng mình, niềm tin “đuổi theo người ấy, trở nên mạnh mẽ giống như người ấy” chỉ giúp những bước đi

của cô thêm vui, thêm nhanh mà thôi. Dù sao nhớ đến anh vẫn thoải mái hơn là ngày ngày khóc thầm vì nhớ mẹ.

Anh tự tin đi trước, còn cô cứ thích, cứ đuổi theo sau, cả việc học hành và tình cảm đều không hề lỡ dở.

Cho dù không dám nói ra, nhưng cô vẫn luôn tìm cơ hội khiến anh chú ý đến mình.

Vào mỗi buổi chiều của mùa hè năm lớp Mười, chỉ cần vừa tan học là Lạc Chỉ đã đi khắp sân thể thao chỉ để xem anh có đang ở đó hay không. Điều nực cười nhất là cô chưa bao giờ dám đường hoàng đi đến gần chỗ lớp họ chơi bóng rổ. Cô luôn đứng ở một góc khuất rất xa, hồi hộp và ngượng ngùng ngắm nhìn, dường như sợ chỉ cần đến gần một chút là sẽ bị cả thế giới đều sẽ nhìn thấu tâm tư.

Mỗi lần nhớ tới điều này, cô đều cảm thấy mình khi đó thật quá ngốc nghếch.

Cô giáo dạy Văn của ban Xã hội cũng dạy lớp số Ba, chuyện này khiến cô vừa hưng phấn vừa thấp thỏm. Lạc Chỉ biết điểm duy nhất cô giỏi hơn anh chỉ có viết văn, nhưng những đề bài cũ mèm, các luận điểm luận cứ, dẫn chứng, phép ẩn dụ so sánh vớ vẩn này... cô nghĩ anh rất coi thường, nếu không sẽ không có câu hỏi huyền thoại của cô giáo dạy Văn, “Ai là Thịnh Hoài Nam? Có định thi đại học nữa không?”

Thế nên kỳ thi nào Lạc Chỉ cũng rất chịu khó sáng tác, cố hết sức biến những thứ rập khuôn cũ kỹ trở nên mới mẻ, từ ý văn đến cách sắp xếp từ ngữ, đặt câu, khiến bài viết vẫn giữ được những quy tắc cơ bản mà không khiến người khác cảm thấy khó chịu khi đọc. Nếu như thế, khi giáo viên dạy Văn cầm bài thi của cô sang lớp số Ba đọc, hoặc in những bài văn xuất sắc trong khối để phát làm mẫu, anh sẽ đọc được những gì cô viết, sẽ nhận ra đó không phải là những câu chữ sáo mòn rỗng tuếch mà anh vẫn ghét bỏ.

Thế nhưng dù cô viết cẩn thận, viết hay đến đâu, anh cũng chưa từng đọc dù chỉ một bài.

Dù họ không quen nhau, nhưng suốt thời cấp Ba, điều mà Lạc Chỉ muốn biết nhất, đó là rốt cuộc anh có biết đến cô hay không? Ít nhất cũng đã từng nghe nói chứ? Vậy ấn tượng của anh là gì? Giỏi giang? Chăm chỉ? Hay là một cô nàng mọt sách trầm lặng? Anh hẳn đã phải nghe nói người đứng nhất ban Xã hội là ai, đã đọc văn cô viết chứ? Anh có thích hay không...

Sau này, trong lần hẹn đầu tiên đó, cuối cùng cô cũng có được đáp án.

Anh chưa từng đọc những bài văn kia, tất cả đều bị dùng để làm nháp tính toán. Trong lớp, khi cô giáo Ngữ Văn đọc bài của cô, anh ngồi ở dưới ngủ rất ngon lành. Trương Minh Thụy nói Thịnh Hoài Nam chưa từng để ý đến cô.

Bao suy tưởng trôi nổi giữa khoảng trời ký ức, tất cả đều như những bong bóng lững lờ, cuối cùng bị sự thật gai góc đâm vỡ.

Đi một lúc cảm thấy mệt, Lạc Chỉ ngồi lên bệ cửa sổ tầng Bốn khu hành chính, quay người nhìn sân thể thao vắng lặng.

Cô luôn thích bệ cửa sổ này, khi vừa vào trường đã thường đến đây ngồi nghỉ ngơi. Mép tường rất rộng, cô có thể nép cả người vào mà ngồi gọn lên, ôm đầu gối ngắm nhìn. Tiếc là về sau chẳng biết vì sao mà Thịnh Hoài Nam và Diệp Triển Nhan lại chiếm lấy nơi này, Lạc Chỉ tới gần nhìn thấy bóng hai người dưới ánh sáng mờ tối, chỉ đành ngậm ngùi vòng đường khác bỏ đi.

Không biết đây có tính là một sự ăn ý giữa cô và anh không? Cho dù sự ăn ý này vừa đáng buồn lại vừa nực cười.

Lạc Chỉ lặng im nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sân thể thao vắng vẻ, những chiếc lá rơi rơi xoay nhẹ trong cơn gió, thỉnh thoảng sân đá bóng đầy đất bên cạnh lại cuốn lên những tầng bụi nhỏ, thổi vào cửa sổ, nghe có tiếng sột soạt khe khẽ trong không khí.

Đêm tối vẫn quyến rũ hơn, bởi ban ngày mọi thứ đều chân thực và xấu xí đến kinh ngạc. Lạc Chỉ bỗng nhận ra, chẳng trách hôm đó Thịnh Hoài Nam đưa mình đi lên tầng thượng tòa nhà khoa Tự nhiên ngồi ngắm cảnh đêm, cô lại thấy quen thuộc như thế. Hóa ra cảnh đêm đó và cảnh đêm ở Chấn Hoa là một cặp song sinh. Đây là chốn thiên đường bị đô thị phồn hoa bao quanh, là một ngôi sao yếu ớt giữa hàng vạn ánh đèn lung linh vây bọc.

Học kỳ Hai năm lớp Mười một, Thịnh Hoài Nam gặp Diệp Triển Nhan. Cuốn nhật ký chưa từng gián đoạn của Lạc Chỉ bị bỏ trống mười ngày.

Nỗi buồn thương của cô không nằm ở việc anh có bạn gái, mà vì bạn gái của anh có tính cách khác cô hoàn toàn. Lạc Chỉ chợt hiểu rõ, dù có cố gắng thể hiện thế nào thì cô cũng không bao giờ là đối tượng khiến anh chú ý.

Trước kia cô vốn cho rằng thanh xuân có thể ngừng lại ở nơi này, anh thong thả đi, cô vui vẻ đuổi theo, cần thận góp nhặt từng thứ vụn vặt thuộc về anh, thậm chí nếu nói về Thịnh Hoài Nam thì cô tự tin mình còn hiểu rõ hơn chính anh trong một vài chi tiết nhỏ. Hướng hồ sơ dây ràng buộc giữa họ đã kéo dài và bền lâu như vậy, mối duyên này có lẽ cũng hàm chứa điều gì đó. Trong tiểu thuyết luôn là như thế kia mà. Những mơ mộng của cô đâu phải là hoàn toàn vô căn cứ.

Cô viết vào nhật ký:

“Trước giờ mình chưa từng tự tin, nhưng không biết tại sao sâu trong lòng mình vẫn nghĩ, rồi một ngày nào đó chúng mình sẽ ở bên nhau, hoặc có thể nói, trước kia chúng mình vẫn luôn bên nhau mà.”

Nhưng thực tế cho thấy cô không nên quá tự tin.

Đôi lúc trước khi đi ngủ, Lạc Chỉ tự nói với mình, rồi có một ngày cô sẽ đường hoàng mà mở quyển nhật ký ra cho anh đọc, nói với anh rằng, Mình có thể nhận ra lúc nào cậu vui, lúc nào cậu tỏ vẻ khách sáo, lúc nào khó chịu... Mình nghĩ cậu rất cô đơn. Mong là cậu có thể tin tưởng mình, bởi vì mình... Lạc Chỉ ít khi có những mơ mộng màu hồng của con gái tuổi đó, nên suy nghĩ kia thực sự rất hiếm hoi.

Nhưng giờ không cần nữa rồi. Diệp Triển Nhan hiểu được những cảm xúc của anh. Hoặc dù Diệp Triển Nhan không hiểu, cô ấy cũng không cần phải lén lút quan sát như Lạc Chỉ. Anh sẽ chủ động nói cho cô ấy.

Lạc Chỉ ơi, quên đi.

Cô mở những trang sau trắng trơn của cuốn nhật ký ra, nhìn mãi, nhưng không khóc.

Nỗi cố chấp của con người không phải thứ muốn cắt đứt là cắt đứt ngay được. Có thể chúng ta sẽ thề thốt là phải quên đi, nhưng rồi cuối cùng vẫn phải oán trách sự bất lực của chính mình.

Lần kế tiếp mở cuốn nhật ký ra viết, Lạc Chỉ nhận ra rằng giả vờ bao dung là một chuyện quá mệt mỏi. Thành thật với bản thân là quan trọng nhất, nếu không cô sẽ càng cô đơn hơn.

Lạc Chỉ từng nói với Giang Bách Lệ rằng đừng làm người qua đường trong câu chuyện của người khác. Cô luôn tâm niệm điều này khi viết nhật ký. Suốt ba năm trời, trong cuốn nhật ký chỉ nhắc đến Diệp Triển Nhan một lần – ngày mưa hôm ấy, một đôi áo mưa xanh và hồng, chiếc áo mưa in hình chú ếch xanh anh mặc là lời hứa mãi mãi không thực hiện được của bố cô. Mãi mai biết mấy... Bao tâm tình đan thành một mối, lần đầu tiên trong nhật ký Lạc Chỉ thể hiện sự ngưỡng mộ sâu sắc với họ, sự ngưỡng mộ hàm chứa cảm giác nản lòng vô cùng đối với cuộc sống của mình.

Đó là lần duy nhất. Lạc Chỉ tựa đầu vào lớp kính lạnh lẽo, thả ánh nhìn về phía sân bóng, miệng nở nụ cười tự giễu.

Trong cuốn nhật ký có viết rất nhiều thứ về người con trai đó. Anh dùng ba chiếc dưa ăn cơm. Anh không nhận được tấm bưu thiếp sông Mê Kông bị xé nát. Vài kiểu phối đồ cố định của anh. Trong buổi gặp mặt chiều mộ sinh viên của đại học P, lúc anh đi qua, cô ngửi thấy mùi thơm dịu của quần áo mới giặt. Mỗi sáng anh mặc quần áo thể nào, mấy giờ xuất hiện ở ngã rẽ gần trường học. Anh luôn mang túi sách bên tay trái, trên chiếc túi luôn treo một chiếc tai nghe màu trắng... Dù lặp lại bao nhiêu lần cô cũng có thể viết cho khác đi.

Một nội dung, một cái tên, một góc nhìn. Ba năm trôi qua như vậy.

Có đôi khi tả đi tả lại đến chán, cô sẽ viết vào nhật ký những ao ước và hy vọng về thành tích của mình, về tương lai của mình, và cả... về anh.

Chẳng hạn như lúc anh đi thi giao lưu học sinh, cô đã viết, “Cậu chỉ cần phát huy khả năng vốn có của cậu là được. Mà cậu chẳng cần thẳng thắn gì đâu, mình biết chứ.”

Hoặc trong kỳ thi tháng đầu tiên của năm lớp Mười hai, khi anh tụt xuống hạng Ba một cách khó hiểu, cô cười nhạo anh trong nhật ký, cuối cùng tổng kết rằng, “Mọi người cười chê cậu, nhưng tất cả đều là thiện ý, đó là vì tài năng và sự mạnh mẽ của cậu khiến chúng mình nể phục.”

Cô gom góp được rất nhiều niềm vui nỗi buồn từ Thịnh Hoài Nam, nhưng không vì thế mà khiến anh mất đi bất cứ thứ gì, ngược lại, cô còn dành cho anh rất nhiều thấu hiểu và chúc phúc. Chỉ tiếc cho quyển nhật ký kia.

Trước khi thi đại học, trường cho nghỉ để học sinh khối Mười hai ở nhà ôn tập. Ngày cuối cùng rất hỗn loạn, ai cũng phải đem thật nhiều đồ về nhà. Khi Lạc Chỉ cầm theo một túi lớn chen lên xe bus, cô bỗng dừng rất muốn hỏi Thịnh Hoài Nam xem anh đã bao giờ phải ném trải cảm giác này chưa. Sau đó về đến nhà mới phát hiện ra cuốn nhật ký của mình cùng một tập đề và một quyển đề thi mẫu đã biến mất. Cô hoảng hốt nhớ ra mình đã vứt tập đề và quyển đề mẫu đã giải hết vào thùng rác sau lớp. Lúc đó thu dọn vội quá, có phải đã ném luôn quyển nhật ký vào rồi?

Trái tim Lạc Chỉ như rút xuống đáy vực sâu. Cô bước qua túi tài liệu ôn tập trên mặt đất, chạy vội khỏi nhà, giờ tay đón taxi, nói bằng giọng hùng hồn nhất, “Trường Chấn Hoa, làm ơn nhanh lên.”

Nhưng khi chạy đến cửa lớp thì chỉ thấy Trương Mẫn đang khóa cửa. “Trương Mẫn. Đống rác kia... đã vứt hết đi rồi à?”

Trương Mẫn ngơ ngác nhìn cô, “Đúng thế.”

Lạc Chỉ muốn nói nhưng cứ ho liên tục.

“Cậu bình tĩnh đã.” Trương Mẫn suy nghĩ, “Cô chủ nhiệm nói hôm nay có nhiều thứ phế thải quá nên đừng vứt vào thùng rác lớn trong nhà vệ sinh, lúc này thu dọn xong mọi người mang hết đồ bỏ đến khu đổ rác sau sân thể thao rồi. Rác đều ở đó hết, toàn là tập đề ôn luyện với giấy nháp thôi, nhưng mà nhiều lắm.”

Cô nghe xong, không kịp thở đã chạy vội đến sân thể thao.

Ráng chiều buông xuống, ánh sáng ngày càng yếu ớt, phải kê sát tờ giấy vào mặt mới biết được trên đó viết gì. Lạc Chỉ đứng ở núi rác tuyệt vọng tìm kiếm. Mặc dù hầu hết là giấy vụn và sách cũ, nhưng có mấy lần không cẩn thận chạm vào những thứ đồ bẩn thỉu như chai sữa chua uống dở mà mất nắp hay vỏ chuối dính bết... Cô nén cảm giác buồn nôn, mở tất cả những chiếc túi, nhìn những tài liệu bên trong để nhận xem có phải túi của mình không.

“Lạc Chỉ, ở đây này.”

Không biết Trương Mẫn chạy theo đến đây từ lúc nào, một đang chỉ vào đống túi nilon màu đen to tướng, tay kia vẫy vẫy với cô.

Cô chạy đến, hai người cùng xô đổ đống rác. Trương Mẫn không chút ngại ngần xông vào tìm cùng cô, bởi được một nửa thì xấu hổ cười, “À mà Lạc Chỉ này, cậu đang tìm gì thế?”

Lạc Chỉ đã lục tìm cả ba túi nhưng không hề thấy quyển nhật ký. Cô ngẩng đầu, gấp gáp hỏi, “Chỉ có ba túi này thôi à? Còn không?”

Trương Mẫn suy nghĩ rồi đáp, “Mình không phải là người gom rác, hình như không chỉ có ba túi thôi đâu, nhưng mình chỉ tìm thấy chỗ này.”

Lạc Chỉ ngồi xuống, sữa chua uống trên tay đã khô lại nhớp nháp, còn bôi vào mực in khiến tay đen nhem. Cô giờ hai bàn tay trước mặt, nhìn đống rác khổng lồ rồi nở nụ cười cam chịu.

“Cảm ơn cậu nhé Trương Mẫn. Mình không tìm nữa.”

Cô tự nói với mình, không tìm được thì bỏ đi. Có một số gánh nặng trút xuống được cũng tốt. Sắp phải trải qua kỳ thi lớn, cô còn phải cố gắng thi vào trường đại học mà anh sẽ vào. Chỉ là một quyển nhật ký chứ đâu phải người thật, khóc gì chứ...

Đúng vậy, khóc gì chứ... Cô ngồi bệt trên mặt đất, nước mắt chẳng hiểu sao cứ chảy không ngừng. Mũi không cay, lòng cũng không đau đớn, hình như thứ chảy ra từ mắt là mồ hôi đẩy thôi.

Cô luôn nghĩ cuốn nhật ký kia là chiếc chìa khóa để trở về những năm tháng đã qua, nhưng bây giờ không về được nữa rồi.

Trên mặt đất ngổn ngang đề ôn luyện và giấy nháp, trên đó chằng chịt các vết mực, có cái viết tên, có cái không, tất cả đã chôn vùi cuốn nhật ký, cũng chôn vùi ba năm thanh xuân cô bước theo sau lưng anh. Ngày mai tất cả sẽ bị gom đi, rồi lên men cùng chai sữa chua, vỏ chuối và mấy miếng bánh mì cần dỡ, trở nên tanh tưởi hôi thối.

Cô gục vào lòng Trương Mẫn khóc òa lên. Trương Mẫn không hỏi gì, dù Lạc Chỉ khắp người toàn mồ hôi, cô ấy vẫn dịu dàng ôm lấy cô, vỗ nhẹ lên tấm lưng đang run rẩy.

Cứ thế, Lạc Chỉ đã vứt bỏ một phần tuổi xuân của mình ở sau sân thể thao, để nó từ từ mục nát, úa tàn.

Ngẩn ngơ đi mãi, cuối cùng đã đi đến điểm cuối là sân thượng trống trải.

Năm đó cô ngồi đây đọc thuộc bài khóa của New Concept English 4.

Lạc Chỉ nhận ra tường đã được sơn lại hoàn toàn. Tất cả đều trơn tru sạch sẽ, vậy nên cũng không còn tìm được dòng chữ kia.

Vào buổi lễ tốt nghiệp, cô một mình đi tới nơi này, dùng bút bi viết thật cẩn thận ở góc khuất nhất:

“Lạc Chỉ yêu Thịnh Hoài Nam, không ai hay biết.”

-Hết

47. Chương 46: Chúng Ta Đều Là Kẻ Dối Trá

Lạc Chỉ đang định đi ra khỏi cổng thì bỗng nhiên gặp Đinh Thủy Tịnh.

Đinh Thủy Tịnh mang theo một túi đồ ăn vặt lớn, khoác áo khoác trắng nhưng không kéo khóa, để lộ ra chiếc áo len in hình chú thỏ lớn bên trong. Tóc cô ấy dài ra nhiều buồng xòa trên bờ vai nhỏ nhắn, chớp mũi lạnh đến đỏ ửng.

Lạc Chỉ sững người. Đinh Thủy Tịnh càng bất ngờ hơn, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

“Sao cậu ở đây?” Đinh Thủy Tịnh hỏi.

“Nhà có chút chuyện nên phải về, tiện thể tới thăm... thăm cậu.”

Đinh Thủy Tịnh nở nụ cười rạng rỡ đến mức có thể làm tan chảy núi băng ở Nam Cực, khiến Lạc Chỉ vừa chột dạ vừa ngại ngùng.

Bảo vệ dường như đã quen với việc Đinh Thủy Tịnh tự do ra vào nên không ngăn cản. Lạc Chỉ không hỏi cô ấy sao lại ra ngoài mua đồ ăn khi người khác đang học, bởi trước giờ trong việc học hành cô ấy vẫn chẳng mấy khi hành xử giống người thường.

Hai người đi đến sảnh lớn, ngồi lên bệ cửa sổ.

“Thực ra đến sân thể thao thì dễ nói chuyện hơn, nhưng mà lạnh quá.” Đinh Thủy Tịnh nói, “Xin lỗi nhé, cậu đến thăm mình mà mình lại trốn học.”

“Có gì đâu. Cậu lúc nào chẳng nắm mọi thứ trong lòng bàn tay?” Lạc Chỉ cười khê.

Đinh Thủy Tịnh hừ nhẹ, “Nắm mọi thứ trong lòng bàn tay? Về chuyện này thì ai hơn được cậu chứ?”

Lạc Chỉ ngạc nhiên, cô không rõ tại sao vừa mới bắt đầu câu chuyện mà Đinh Thủy Tịnh đã thốt ra một câu không mấy thiện chí như vậy.

Im lặng một lúc, Đinh Thủy Tịnh cúi đầu, “Xin lỗi.”

Lạc Chỉ vội chuyển chủ đề, “Bao giờ thi mỹ thuật chuyên ngành?”

“Một tháng nữa. Trước hết thi ở học viện Nghệ thuật trung ương, sau đó thi viện Mỹ thuật Bắc Quảng và Thanh Hoa. Lúc trước còn có mấy trường ở Đại Liên và Thượng Hải, nhưng ở chỗ chúng ta đều có điểm thi nên không cần đến tận nơi.”

“Đúng ra bây giờ cậu phải đang ở trong phòng luyện vẽ chứ nhỉ? Mình nhớ năm đó Hứa Thất Xảo lớp chúng ta cũng định thi trường Nghệ thuật, một tháng trước khi thi chẳng thấy cô ấy đến lớp mấy.”

“Mình ít khi đến đó lắm, dù sao mình chỉ có hai nơi để đến, chán chỗ này thì đi chỗ kia thôi. Với lại nếu mình không tới trường thì hôm nay làm sao gặp được cậu?” Đinh Thủy Tịnh nháy mắt.

Lạc Chỉ nghẹn lời, suýt nữa thì quên mình đã nói dối. Cô biết thời gian này hẳn là hôm nào Đinh Thủy Tịnh cũng phải nhốt mình trong phòng vẽ để luyện thi, thế mà vẫn mặt dày nói là đến thăm người ta.

Đinh Thủy Tịnh cũng không làm khó cô, tiếp tục kể tình hình của khóa Mười hai năm nay.

“Những tháng ngày ban Xã hội bị cậu thống trị đã qua rồi. Giờ hạng nhất đều do mấy nữ sinh thay nhau chiếm giữ, mà còn tranh giành nhau đến sứt đầu mẻ trán ấy chứ.” “Thành tích nói lên tất cả, việc gì phải tranh giành?”

“Lĩnh vực nào chẳng có tranh đấu ngầm? Cậu xem hậu cung của hoàng đế ấy, ngày ngày tể nhạ, quanh quẩn chỉ có mấy việc như vị khách làng chơi sộp là hoàng thượng yêu thương vứt bỏ ai, ai mang thai, ai sảy thai, ai sinh con trai ai sinh con gái, có vậy mà vẫn giành giật suốt ngày đấy thôi. Đám phụ nữ đó tranh đấu đến phát cuồng, cống hiến cho sự nghiệp làm phim truyền hình mấy trăm năm sau của đất nước ta bao câu chuyện đặc sắc còn gì?” Đinh Thủy Tịnh cười mỉa mai, “Học sinh, đảng viên dự bị, buổi giao lưu ngắn hạn của Đại học New York, đương nhiên có cả buổi chiêu sinh quan trọng của đại học P và đại học T, rồi các khoa ngành trong trường đại học, đâu còn đặc sắc hơn hậu cung ấy chứ, thú vị hơn lúc cậu độc chiếm ngôi đầu bảng của ban Xã hội trường Chấn Hoa nhiều. Cậu làm chúng mình bỏ lỡ bao nhiêu thứ hay ho.”

“Có lẽ vậy.”

“Thời đó, vở kịch hay duy nhất của ban Xã hội chúng ta là chuyện của Diệp Triển Nhan và Thịnh Hoài Nam...” Cô ấy vừa nói vừa liếc nhìn Lạc Chỉ, dừng lại một chút, “Nhưng có vẻ cậu cũng chẳng quan tâm. Nói ra thì bệ cửa sổ mà chúng ta đang ngồi đã từng là nơi đôi tình nhân trẻ nói chuyện trời biển đấy.”

Lạc Chỉ cảm thấy Đinh Thủy Tịnh nói xong còn liếc nhìn cô thêm lần nữa.

Cô cúi đầu nhìn bệ cửa sổ lát đá phía dưới, mỉm cười, “Thế à?”

Hai người trầm mặc một lúc, Đinh Thủy Tịnh bỗng dưng nói, “Một lát nữa là đến giờ ăn tối rồi, đi căng-tin không?”

Lạc Chỉ ngoảnh nhìn mặt trời đang lặn dần ở phía Tây rồi lên tiếng, “Mình phải về nhà. Cậu thì sao? Đến phòng vẽ hay lên lớp?”

Đinh Thủy Tịnh cũng không tỏ ra mất hứng vì lời từ chối của cô, “Lên lớp. Đẳng nào thì mình cũng phải mang đồ ăn về.”

“Nếu cậu thường xuyên ở phòng vẽ thì sao lại mua nhiều đồ ăn để ở trường thế?”

“Ai bảo cậu mình mua cho mình ăn? Mua cho người khác đấy. Giờ mình mới về khéo họ chết đói rồi.”

Lại có bạn mới rồi, Lạc Chỉ nghĩ. Dù ở hoàn cảnh nào thì Đinh Thủy Tịnh cũng không bao giờ cô đơn.

“Vậy chúc cậu thi tốt trong kỳ thi sắp tới.”

“Cảm ơn. À mà... Cậu có bạn trai chưa?” Đinh Thủy Tịnh cười nhưng vẻ mặt dường như hơi căng thẳng.

Lạc Chỉ lắc đầu.

“Cũng không thích ai à?”

Lạc Chỉ cười, “Hình như này giờ cậu rất muốn thăm dò mấy chuyện vặt vãnh của mình, nhưng vẫn cố nhịn đúng không?”

“Đừng đánh trống lảng. Cậu có thích ai không?”

“Không.”

“Không à?” Sắc mặt Đinh Thủy Tịnh lạnh dần, một lúc sau vẫn không đi.

“Sao thế?” Lạc Chỉ hỏi, thầm nghĩ bộ dạng úp úp mở mở này của cô ấy thật quen thuộc.

“Nói mấy câu thật lòng sẽ chết à? Người nhà cậu đều có thói xấu này sao? Di truyền hả?” Đinh Thủy Tịnh để lại mấy câu đó rồi quay lưng bỏ đi. Tiếng bước chân mạnh mẽ của cô ấy vang vọng trong sảnh lớn rồi dần biến mất cùng bóng lưng mảnh dẻ ở khúc quanh.

Lạc Chỉ lần đầu tiên hóa đá toàn thân khi đang nói chuyện với người khác. Cô đứng ngây người tại chỗ mất một lúc lâu.

“Người nhà mình... làm sao chứ?”

Lúc ăn cơm tối mẹ đã dọn xong hành lý cho cô.

“Dù sao giữa tháng Giêng con cũng về, chỉ còn có hơn nửa tháng nữa. Túi hành lý gần như chẳng có gì, nhưng cứ mang về đi, bao giờ nghỉ đông còn tiện để đồ mang về.”

Lạc Chỉ vừa gặm miếng sườn vừa gật đầu.

Một lát sau mẹ nói, “Sao mẹ cứ cảm thấy con có tâm sự?”

Lạc Chỉ ngạc nhiên lắc đầu, “Đâu có ạ?”

“Chưa có bạn trai à?”

Lạc Chỉ cười, “Chưa ạ. Mà sao tâm sự cứ nhất thiết phải là chuyện này chứ?”

“Mẹ chợt nhớ ra... hồi con học cấp Ba, khi mẹ dọn bàn học có thấy mấy tờ giấy. Nói trước là mẹ không đọc trộm nhật ký của con đâu nhé. Mấy trang giấy đó tự rơi ra từ sách ôn tập của con. Mẹ tưởng giấy nháp nên mới nhìn qua, lúc biết nội dung bên trong là gì thì không đọc nữa mà cất lại luôn. Nói chung là có liên quan đến một cậu trai.”

Lạc Chỉ nhổ một miếng xương ra chiếc bát rỗng.

“Mẹ không đọc mà biết là có liên quan đến một cậu trai, thần kỳ thật đấy. Ngày trước mẹ nên theo học ngành Khảo sát địa chất mới đúng, để người khác đỡ phải đào bới lung tung. Vì mẹ chỉ cần liếc một cái là biết trong lòng đất có gì.”

“Mẹ không đọc thật mà.” Mẹ tỏ vẻ sốt ruột, “Chỉ nhìn qua thôi là thấy được mấy từ then chốt.”

Ôi, lại còn từ then chốt... Lạc Chỉ mấp máy môi, không nói thêm nữa.

“Nhưng mẹ vẫn tin tưởng con. Mẹ nghĩ con rất hiểu chuyện nên cũng không dặn dò gì, chỉ cất lại chỗ cũ thôi.”

“Vâng.”

“Vậy cậu trai kia... về sau thi vào đâu vậy?”

“Con không nhớ mẹ nhắc đến nhật ký gì và cậu trai nào nữa? Có chuyện này ạ?”

Trông vẻ mặt Lạc Chỉ không giống đang nói dối. Mẹ múc canh cho cô, chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

“Đi học gặp chàng trai nào tốt phải nói với mẹ đấy.”

“Vâng.” Lạc Chỉ bật cười, “Mẹ thật là...”

Mẹ ngẩn người, sau đó búng tai cô.

“Sáng sớm mai sẽ gặp nhà cô Phó ở ga tàu. Đi ngủ sớm đi, trước khi ngủ nhớ nghĩ kỹ xem có quên gì không.”

“Vâng ạ. Chúc mẹ ngủ ngon.”

“Ngủ đi.”

Vào phòng rồi, Lạc Chỉ chợt phát hiện lưng mẹ còng hơn trước nhiều. Sóng mũi cô cay cay, “Mẹ... Mẹ không oán trách bố và bên nhà nội sao? Cả ông ngoại nữa...”

Mẹ nở nụ cười, đi đến chỉnh lại chần cho con gái, thái độ bình thường như thể cô chỉ vừa hỏi thời tiết ngày mai, “Mẹ yêu bố con, tốt với người nhà nội, cũng làm tất cả những điều có thể làm cho con rồi. Khổ thì khổ chứ mẹ không có gì để hổ thẹn, cũng không oán trách.”

“Lạc Lạc, mẹ vẫn thấy có lỗi với con. Con luôn rất cố gắng, nhưng mẹ cứ lo liệu có phải mẹ đang ép con hay không? Con chẳng bao giờ tâm sự chuyện gì, cũng không vui như các bạn cùng trang lứa, hồi cấp Hai có một khoảng thời gian con hầu như chẳng bao giờ cười. Hồi ấy mẹ thường lén khóc sau lưng con vì không biết phải làm thế nào. Trên vai là gánh nặng gia đình, mẹ lại sợ khiến con lờ đờ điều gì, nếu đến khóc mà cũng để con trông thấy thì chắc chắn con sẽ bị áp lực nặng nề hơn, tâm sự càng nhiều hơn... Giờ con đi học đại học không ở nhà nữa, mẹ vừa về đến là ngồi ở bàn học của con nhớ lại những chuyện trước kia. Mẹ cảm thấy, nếu mình có oán trách bố con, bà nội và ông ngoại con thì cũng là vì họ có lỗi với con thôi.”

Mẹ vừa nói vừa nhìn lớp băng phủ bên ngoài cửa sổ rồi thở dài, “Mẹ oán ai trách ai, sống có vui hay không đều chẳng sao hết, mẹ chỉ mong con lớn lên mà không mang oán hận trong lòng. Họ đều qua đời rồi, con có hận cũng được. Nhưng con còn trẻ, cứ như thế chẳng lẽ trong lòng không khó chịu sao? Mẹ với bố con tình sâu nghĩa nặng. Nếu con có thích chàng trai nào, đặt mình vào vị trí của mẹ mà nghĩ thì sẽ hiểu mẹ không thể nào oán hận đâu, mẹ luôn rất vui vẻ.”

Lạc Chỉ vui đầu vào chiếc gối mềm, nước mắt như mưa đổ.

Đây mới là yêu. Cô nông cạn quá, cứ tự mình chìm đắm trong nỗi buồn thương, tưởng rằng bản thân đã đủ bình thản để gánh vác tất cả, nhưng thực ra đến giờ cô vẫn không thể thực sự khoan dung, vẫn luôn suy tính thiệt hơn, được mất.

Tình yêu và oán hận của cô đều phản xạ ngược lại chính bản thân, cho nên mới gây ra tổn thương sâu đến vậy.

-Hết

48. Chương 47: Chỉ Còn Ngày Hôm Qua

Lạc Chỉ ghét tàu hỏa chạy ban ngày.

Nếu là buổi tối thì bây giờ cô đã có thể ngủ hoặc đọc tiểu thuyết, chứ không phải ngồi ở dưới dùng mấy lời nhạt nhẽo để an ủi bà cô khóc mãi không thôi.

Cô Phó là một người phụ nữ trắng trẻo đầy đặn, được chăm sóc tới. Cậu con trai giống hệt mẹ, là một chàng trai mười tám tuổi tuần tú, gặp người lạ là cười ngại ngùng. tuy nhiên người bố lại rất thấp bé, vừa đen vừa gầy, làn da khô nứt nẻ, nếp nhăn ở khóe mắt sâu đến mức chỉ mỉm cười cũng lộ rõ. Tình cảnh này khiến cô cảm thấy họ chẳng giống người một nhà chút nào.

Cậu con trai học quản lý khách sạn ở trường nghề. người chị đang làm quản lý lễ tân ở khách sạn phía Đông Bắc Kinh đã tìm cho cậu ta một việc làm ở đó, vì vậy hai vợ chồng mới cùng đưa con trai lên thành phố. Từ lúc chạy tàu đến giờ cô Phó cứ khóc không ngừng. Người chồng thì chẳng biết là bịn rịn hay bức mình, không thèm khuyên vợ, khuôn mặt đanh lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Lạc Chỉ nghe cô ấy lải nhải suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng hết lời để đáp lại.

“Thằng nhóc này học không giỏi, trước kia cho đi học nghề cứ nghĩ là sau này sẽ ổn. Dù sao nhà cô cũng không có cửa chốn vào trường chuyên, học trường phổ thông bình thường thì thà học trường nghề còn hơn. Dù sao cũng đâu có thi được đại học. Giờ cịn việc khó như thế, học đại học cũng chẳng ăn thua. Như cháu tốt thật. Cô kể với nó bao nhiêu lần là nhà cô Hàn chỗ mẹ có đứa con gái giỏi lắm.”

Lạc Chỉ cảm thấy cuộc trò chuyện đã đi hơi xa, vội vã chuyển chủ đề, “Cô quen mẹ cháu từ trước rồi ă?”

“Đúng vậy, trước kia cô với mẹ cháu làm cùng một phòng ở khu công nghiệp nhẹ số Một, cô ấy làm được một năm rưỡi thì... Lúc đó bố cháu xảy ra chuyện... quả thật là không đúng lúc.”

Ý cô là lúc bố cháu chết đúng không? Lạc Chỉ ngẫm nghĩ, nhưng cũng không tỏ vẻ gì khác thường.

“Cũng tại mẹ cháu làm âm ỉ quá. Lúc đó các cô cũng khuyên mẹ cháu rồi, dù ông ngoại cháu chưa về hưu thì cũng không làm được gì đâu, tạm thời nhịn chút đã, để sống yên gió lặng rồi lại điều tra sau, kiểu gì cũng đòi được công bằng, Nhưng cô ấy nhất định không chịu.”

Lạc Chỉ vẫn không nói gì. Cô có ấn tượng với cô Phó này. Dù cô ấy không giúp mẹ, nhưng cũng không làm gì gây hại.

Cô Phó dường như hơi ngượng, thế nên nói tiếp, “Nhưng cô biết mà, dù có mờ ám bất công đến đâu thì lời các cụ dạy ‘ở hiền gặp lành’ vẫn đúng. Cháu nghĩ mà xem, nửa đời sau của mẹ cháu có cháu gánh vác rồi, đúng là người có phúc đấy chứ. Lúc gặp lại ở nhà ăn, mẹ cháu kể về cháu với các cô, làm các cô ngưỡng mộ muốn chết.”

Lạc Chỉ cười yếu ớt. Cô đúng là niềm hy vọng duy nhất cho cuộc sống của mẹ sau này.

“Với lại trường hòng ở khu công nghiệp nhẹ số Một trước kia, chính là sếp phó của bọn cô bây giờ... Nghe nói có người muốn hợp lực xử lý ông ta, có lẽ chỉ qua mùa xuân này thôi. Chắc mẹ cháu kể rồi chứ? Có người tới tìm cô ấy, nói rằng chuyện đồng máy móc dụng cụ cũ kỹ hỏng hóc lúc xuống thay đổi cơ cấu trước kia chính là một chứng cứ quan trọng. Người ta bảo mẹ cháu viết tư liệu. Cô thấy chuyện bao nhiêu năm như vậy mà vẫn lòi ra, cũng không thêm bận tâm đến ô dù của sếp phó, hẳn là người muốn xử lý ông ta cũng có mặt mũi lớn lắm. Lần này khả năng cao là sẽ lật đổ được ông ta, có kịch hay để xem rồi. Mẹ còn cháu cũng được mát lòng mát dạ...” Đầu Lạc Chỉ ơ ơ, lơ lơ nhìn cô Phó. Cô muốn hỏi rất nhiều thứ, môi mấp máy nhưng cuối cùng lại không lên tiếng, vì thức ra sâu trong tiềm thức cô quả thật không muốn biết gì cả.

Không biết thì sẽ không phải hoang mang, phiền muộn, cũng không cần khó xử.

“Tổ điều tra cũng tìm được cô rồi. Chuyện này vẫn là bí mật, nhưng giờ cô nói qua cho cháu biết. Nhưng ta bảo không được làm lộ tin tức. Dù sao cô nghĩ là sẽ rất nhanh. Người xưa nói rồi, thù không phải là không thể báo chỉ là chưa đến lúc thôi.”

Cô Phó còn đang nói gì đó. Lạc Chỉ lấy chai nước trong túi ra, lặng lẽ uống.

Mẹ không hề nói cho cô biết chuyện này.

Tại sao chứ?

Ga tàu ở Bắc Kinh lúc nào cũng đông người. Lạc Chỉ đưa cả nhà cô Phó vào trong, chỉ vào bản đồ tuyến đường rồi chỉ cho học cách đổi chỗ ngồi, sau đó nhìn họ đi lên chiếc tàu đi ngược phía mình.

“Cần giúp gì em cứ gọi chị nhé.” Cô cho con trai cô Phó số điện thoại của mình, “Lúc nào chị sẽ đến thăm em.”

Lạc Chỉ nói xong, cô phó lại bắt đầu khóc. Nhưng dù bố mẹ có quyền luyến đến đâu chăng nữa thì con cái vẫn sẽ phải tự đi trên con đường của mình mà thôi.

Cuối cùng tàu điện ngầm cũng đi khuất trong đường hầm tối om, lúc này Lạc Chỉ mới thở phào nhẹ nhõm.

Có người vỗ vai cô từ phía sau.

Cô ngoảnh đầu nhìn. Thịnh Hoài Nam dựa vào chiếc cột bên cạnh vạch kẻ vàng của ga tàu, nhìn cô mỉm cười.

Lạc Chỉ sửng sốt, không chào cũng không cười. Còn đang chìm trong dòng suy nghĩ về tin tức mà cô Phó mang tới, lại chợt thấy anh xuất hiện trước mắt, điều này khiến cô có cảm giác không thật.

“Cậu nhìn thấy ma đấy à?” Nụ cười trên mặt anh vẫn không tắt.

Lạc Chỉ ngạc nhiên vì giọng của anh. Hình như là bị cảm cúm, nghe nghèn nghẹn một cách kỳ cục.

Giọng nói đó khiến cô hoảng hốt, chẳng biết tại sao lại cảm thấy quen thuộc. Ký ức như tó vò bỗng lộ ra một đầu dây nhỏ, cô cố gắng đưa tay ra nhưng không sao bắt được.

Thịnh Hoài Nam cười một lúc, thấy cô không nói gì thì hơi xấu hổ. Thế nên anh hắng giọng nói, “Lần trước trong điện thoại cậu có nói lần này sẽ đi tàu về, mình đoán là Chủ nhật. Hôm nay mình có chút chuyện ở gần đây cùng với mấy cán bộ hội sinh viên, xong việc nhận tiện đến đây thử xem có gặp được cậu không. Không ngờ cậu lại đi cùng người khác. Mình không biết cậu có muốn để người ta trông thấy mình không cho nên chỉ dám đi theo sau. May mà họ đi rồi, nếu không mình sẽ phải theo đuôi cả buổi mất.”

“Gặp bạn học ở ga tàu cũng không phải chuyện gì là, chẳng sao đâu. Cậu nghĩ nhiều rồi. Nhưng vẫn cảm ơn cậu.” Lạc Chỉ từ tốn nói.

Thịnh Hoài Nam không cười. Anh ngẫm nghĩ một lát, sau đó đưa tay nắm lấy hành lý của cô, “Nặng không? Mình xách cho cậu.”

Lạc Chỉ mỉm môi. Ban ngày cô ngồi tàu rất mệt, không có tâm trạng diễn vẻ thân thiện giả tạo với anh. Cô giữ chặt vali hành lý, nhìn anh hỏi, Thịnh Hoài Nam, rốt cuộc là cậu muốn làm gì?” Bàn tay anh khựng lại, sau đó từ từ buông xuống.

“Cậu ghét mình rồi à?”

Lạc Chỉ ngẩn người. Đồ điện này, cậu giả vờ cái quái gì chứ? Mấy lời này cô chỉ nghĩ trong đầu, chưa kịp nói ra khỏi miệng thì hành lý đã bị giành mất. Thịnh Hoài Nam vừa kéo chiếc vali vừa đi về phía cửa ra, “Giờ này tàu điện ngầm đông lắm, đi taxi đi.”

Lạc Chỉ vội đuổi theo. Rất nhiều người xung quanh tò mò nhìn về phía họ. Cô cảm thấy cứ lôi kéo cũng chẳng hay ho gì, vì vậy liền cúi đầu, đi theo anh ra ngoài.

Thời tiết Bắc Kinh dịu hơn ở quê rất nhiều. Mất hết cả buổi họ mới dừng được một chiếc taxi. Gió vẫn thổi nhưng cô không thấy lạnh.

Hai người cũng ngồi vào băng ghế sau rồi im lặng. Chiếc xe đi xuyên màn đêm Bắc Kinh, lúc thì qua chốn xa hoa lộng lẫy, khi thì qua nơi nghèo nàn bẩn thỉu. Hai mặt đối lập của thành phố cứ im lìm gia tăng khoảng cách.

“Lúc sau... có sợ không? Chắc không bị ác mộng chứ?” Thịnh Hoài Nam lên tiếng, nói chẳng đâu vào đâu. Cảm giác nửa xa lạ nửa quen thuộc lần thứ hai quấn lấy Lạc Chỉ.

Tôi hôm trước, chắc là lo về chuyện ở nhà tang lễ nên anh đã gửi tin nhắn chúc ngủ ngon, nhưng cô không trả lời.

“Không sợ. Cảm ơn cậu đã làm bài kiểm tra Pháp luật giúp mình.”

“Cậu nói lần thứ tư rồi đấy.”

Lạc Chỉ không tiếp lời.

Lúc tới trường, đồng hồ tính tiền báo 62 tệ. Lạc Chỉ lấy ví nhưng Thịnh Hoài Nam giữ tay cô lại, không nói gì chỉ thản nhiên nhìn cô. Vì vậy cô không thèm tranh giành, lập tức cất tiền vào ví, cũng rút bàn tay đang bị anh giữ về.

Cô cúi đầu, nhớ tới trò Xe thần Mặt trời ở Hoan Lạc Cốc, tìm bóng nhói lên.

“À, hôm nay là Noel đấy. Cậu ăn chưa?” Thịnh Hoài Nam đứng ở cổng ký túc hoi.

“Mình không đói.” Lạc Chỉ cười, chẳng che giấu vẻ miễn cưỡng, “Cảm ơn cậu đã đón mình. Cậu bị cúm à? Nặng lắm đúng không? Ngoài trời rất lạnh mau về ký túc đi.”

Thịnh Hoài Nam tiến lên một bước nắm lấy cổ tay cô, “Lạc Chỉ, do mình bỗng bột quá, chưa suy nghĩ phải trái trước sau gì đã đối xử với cậu như vậy. Mình xin lỗi.”

Lời xin lỗi bình thản tự nhiên biết bao.

Lạc Chỉ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, “Phải trái trước sau cái gì? Nói rõ ra xem.”

“Tạm thời mình chưa muốn nói.”

“Thế cậu cứ suy nghĩ đi, suy nghĩ phải trái trước sau, nghĩ cả cách giải quyết nữa. Trước khi cậu có quyết định cuối cùng thì chúng ta xem như không quen biết đi. Lỡ sau này cậu phát hiện ra mình đúng là rất xấu xa nhưng trước đó lại làm hoà với mình, vừa đi đón vừa cùng đi ăn, hối hận rồi lại đá mình đi, làm bộ như không thân quen gì... Cứ từ từ mà nghĩ. Mình không vội đâu. Kiếp này nghĩ không xong thì kiếp sau nghĩ tiếp.”

Anh giật mình mở lớn đôi mắt, rèm mi lay động dưới ánh đèn đường màu cam.

“Được rồi.” Anh thả cổ tay cô a, “Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện đi.” Lạc Chỉ cúi đầu im lặng, nội tâm không ngừng giằng co.

“Lên sân thượng hóng gió được không? Từ khi dẫn cậu đi đến giờ mình chưa đi ngắm cảnh đêm lần nào.”

“Cậu thích nói đó quá nhỉ? Bị cảm cúm còn đòi đi hóng gió.” Lạc Chỉ bật cười. Giọng nghèn nghẹn của anh khiến cô mềm lòng.

“Hồi cấp Ba, sau khi hết giờ tự học mình cũng thích đến ngồi ở bệ cửa sổ khu hành chính ngắm cảnh đêm. Nói thế này có vẻ kỳ quặc, nhưng mình thấy hai chỗ này rất giống nhau...”

Lạc Chỉ ngẩng phát đầu. Đường như có gì đó xao động trong đầu cô, rồi chớp mắt bình lặng lại.

“Thịnh Hoài Nam, hồi lớp Mười, có phải cậu cũng từng gặp một người ở bệ cửa sổ khu hành chính không?”

Họ từng nói chuyện với nhau ở đó. Ở bệ cửa sổ mà cô thích nhất, về sau đã bị anh và Diệp Triển Nhan chiếm mất.

Hoá ra họ từng nói chuyện với nhau ở đó.

Cô trở về trường cũ, Thịnh Hoài Nam bị cảm cúm, hai việc này cùng lúc xảy ra khiến những mảnh ký ức nhỏ vụn trong đầu Lạc Chỉ bỗng nhiên nối lại với nhau, ghép thành một hồi ức đã bị cô vô tình bỏ sót.

Đếm trước ngày thi giữa kỳ Một của năm lớp Mười, hết giờ tự học, Lạc Chỉ mệt mỏi vì bài vở nên đến khi hành chính. Cô bước chậm trên hành lang. khi đi qua mấy đôi tình nhân đang ôm ấp trong bóng tối thì sẽ vòng ra, đi một đường vòng cung rồi lại đến bên bệ cửa sổ.

Khi đó cô cứ nghĩ mãi, nếu vẽ quỹ đạo của đoạn đường liên tục né tránh này thì liệu nó có giống những lớp sóng biển cứng đờ trong tranh vẽ của trẻ con không?

Cuối cùng cũng đến một bệ cửa sổ khá yên tĩnh. Cô ngồi lên đó, dựa cả nửa người vào lớp kính lạnh lẽo. Ở phương Bắc cứ cuối tháng Mười là trời dày sương, hành lang khu hành chính tối om, xa xa ngoài cửa sổ chỉ có ánh sáng yếu ớt của vài cửa hàng. Mưa giăng giăng một lớp hơi nước rất mỏng lên kính, cô thường dùng ngón tay viết phương trình lên đó.

Những thế nào cũng không bằng nhau. Cô bực mình xoa sạch, đổi sang phương trình khác, rồi lại xoa. Chỉ một lát sau một nửa lớp của kính đã bị vẽ kín.

Bên cạnh vang lên một giọng cười khê.

Cô hoảng hốt quay đầu nhìn. Nửa bên kia bệ cửa có một chàng trai. Ánh sáng yếu quá, anh lại quay lưng về phía lớp kính nên khó nhìn thấy mặt.

“Xin lỗi.” Giọng của chàng trai rất khàn, dường như là bị cúm nặng, “Mình chỉ muốn nói là... cậu viết sai công thức phân tử của hydro sulfua rồi.”

Lạc Chỉ ồ lên, vội xoá đi rồi quay sang cảm ơn nhưng lại quên là đối phương không thể nhìn thấy.

“Mình học kém môn Hoá.” Cô cườiinois, “Nghĩ đến việc hydro sulfua có ùi như trứng thối là mình thêm O vào.”

Chàng trai cười lớn. Tiếng cườiien lần tiếng ho, xem ra bệnh khá nặng.

“Cho mình mượn bệ cửa sổ nhé? Mình rất thích đứng từ trên cao ngắm cảnh đêm, nhưng gần đây nhiều đôi quá, chẳng có chỗ nào yên tĩnh.”

Cô vui vẻ đồng ý.

Họ lặng lẽ ngắm nhìn những chiếc xe trên cầu vượt chiếu đèn xếp thành một chuỗi sáng lung linh. Tiếng động của những cặp đôi cách đó không xa càng lúc càng lớn.

Mặt cô nóng bừng. Chàng trai kia cũng mất tự nhiên.

“học sinh trung học mà bạo thế nhỉ?” Anh mở miệng, cổ găng xua tan bầu không khí ngột ngạt.

“Có gì lạ đâu?” Cô cười, “Có người còn yêu lúc đang học tiểu học nữa kìa.”

“Trẻ con thì biết gì?”

“Biết chứ.” Cô bỗng dừng hăng hái, “Thực ra thứ tình cảm tưởng như tình yêu của trẻ con mới thú vị.”

Ánh mắt của Thịnh Hoài Nam lúc đầu rất mờ mịt, rồi dần sáng lên theo lời kể của Lạc Chỉ, nhưng trong chớp mắt lại tối sầm xuống.

“Người đó là cậu.” Trong giọng anh có niềm tiếc nuối mơ hồ mà Lạc Chỉ không hiểu được.

“Hoá ra người hai lần giới thiệu ‘Chỉ còn ngày hôm qua’ cho mình là cậu.”

Hồi ấy trong đầu Lạc Chỉ có nảy sinh một ý nghĩ điên khùng. Cô muốn kể câu chuyện hoàng đế bị hạ trong hôn lễ thời bé kia cho người lạ trong bóng tối ấy. Bao nhiêu năm như vậy, không ai gánh trong tim ký ức nặng nề như cô. Có đôi khicoo rất muốn tìm một hốc cây rồi cất tất cả vào trong đó.

Nhưng dù sao vẫn là người lạ, quả thức còn e dè. Cô suy nghĩ một chút, nén ý nghĩ nổi loạn kia xuống, khẽ nói, “Cậu đã bao giờ xem một bộ phim hoạt hình tên là ‘Chỉ còn ngày hôm qua’ chưa?”

Hình như chàng trai kia đang đưa tay gãi đầu, “Của Disney à?”

“Không phải.” Lạc Chỉ kể, “Trong đó có một tình tiết thế này: Nữ chính học lớp Năm trên đường đi học về bị cậu trai thích thầm mình cản lại. Cả hai đều rất xấu hổ. Cậu nhóc kia đỏ mặt suy nghĩ một lúc lâu vẫn không biết phải thổ lộ thế nào. Một lát sau cậu ấy hỏi cô bé một vấn đề kỳ cục.”

“Chuyện gì?”

“Trời nắng, trời nhiều mây, trời mưa, cậu thích loại nào?”

Chàng trai ho khẽ, “Trời mưa.”

“Ai hỏi cậu đâu.” Lạc Chỉ ngượng ngùng đá nhẹ vào bệ cửa sổ.

Chàng trai ho mạnh hơn, không biết có phải vì xấu hổ không.

“Tóm lại là...” Lạc Chỉ nói tiếp, “Cô bé nghĩ một lát rồi trả lời ‘Trời nhiều mây’. Cậu bé rất vui mừng, cười rạng rỡ nói, ‘Mình cũng vậy’. Sau đó quay lưng bỏ chạy.”

“Hết rồi à?”

“Ừ, hết.”

“Lãng mạn nhỉ?”

“Hả?” Lạc Chỉ khó hiểu.

Chàng trai cất tiếng cười, “Bởi vì lãng mạn nghĩa là không có về sau mà.”

Họ bỗng đứng yên lặng. Không gian chỉ còn tiếng hít thở, khoảng cách giữa hai bên bệ cửa sổ chợt nổi lên cảm giác mờ ám.

Tim Lạc Chỉ chợt loạn nhịp, cô hoảng hốt nói, “Mình về lớp đây.”

Giọng nói của chàng trai kia mềm như ngâm trong nước, “Cậu... Vậy... Tạm biệt nhé.”

Lạc Chỉ chạy nhận quá. Người phía sau hô lên gì đó, nhưng âm thanh chìm ngấm trong tiếng bước chân vội vã. Cô không nghe rõ, tiếng vọng đó cứ quanh quẩn giữa hành lang vắng lặng, gioongs như tiếng sóng biển mãi vẫn không tan.

“Câu sau cùng... cậu hỏi gì mình thế?” Lạc Chỉ ngẩn đầu.

Thịnh Hoài Nam nhìn về phía ánh đèn đường màu cam, nét mặt rất đổi dịu dàng, trong sự dịu dàng đó phai trộn niềm tiếc nuối xa xăm khó tả.

“Mình hỏi, cậu tên là gì?”

-Hết

49. Chương 48: Cậu Muốn Mình Thích Cậu

Anh hỏi cô tên là gì.

Lạc Chỉ sững người nhìn Thịnh Hoài Nam, đôi mắt bỗng chốc cay xè.

Hai tuần sau, khi công bố kết quả thi giữa kỳ, cô nắn nót viết ba chữ “Thịnh Hoài Nam” lên phiếu điểm, ba chữ như xa rất xa dưới ánh mặt trời. Cô đã quên hẳn chuyện nho nhỏ xảy ra trên sân thượng tối om kia, lựa chọn đắm mình vào một cuộc truy đuổi cô độc, vô vọng dài đằng đẵng.

Nếu cô kể cho anh nghe câu chuyện về hoàng đế bị hạ, anh sẽ phản ứng ra sao?

Cho dù không kể thì nếu cô cho anh biết tên cô, anh sẽ thế nào?

Những nuối tiếc không thể làm lại đó giống hệt một mũi băng sắc bén đâm mạnh vào tim Lạc Chỉ, khiến cô đau tới mức nghẹt thở.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng dẹp yên những cơn sóng lòng, một hồi lâu mới cất tiếng hỏi, “Giờ cậu hãy nói cho mình biết đi, sao cậu lại đối xử với mình hư thế?” Lý do là gì?”

Thịnh Hoài Nam trông có phần lơ đãng, “Mình đổi ý rồi. Xin lỗi, mình... bây giờ chưa thể nói được.”

“Cậu nhắc lại xem?!”

Lần đầu tiên Lạc Chỉ mất kiểm soát như thế. Giọng cô lạc đi, không khống chế nổi ngọn lửa giận bùng cháy trong lòng.

“Giờ mình chưa thể nói với cậu được.” Đây cũng là lần đầu tiên Thịnh Hoài Nam lộ vẻ hoảng hốt trước mặt cô, anh chỉ biết lắc đầu, ánh mắt nhìn cô ngập đầy lo sợ, giống như một đứa trẻ đã làm sai nhưng nhất quyết không chịu thừa nhận.

“Chết tiệt! Cậu ức hiếp người quá đáng.”

Cô cắn răng, người run mạnh, cổ nuốt xuống những câu chữ bập đang chực thoát ra khỏi miệng, hít sâu một hơi rồi nhanh chóng rảo bước vòng qua người anh chạy vào ký túc xá.

Chỉ cần ở thêm một giây nữa thôi, cô sẽ khóc oà lên mất.

Bước vào ký túc xá, Lạc Chỉ mới nhớ ra hành lý vẫn còn ở trong tay anh. Cô thở dài thườn thượt, mẹ đúng là có tài tiên tri, khi ở nhà ga bà từng bảo rằng những thứ như hành lý là không nên vứt lung tung.

Cô vẫn đứng ngẩn người. Đúng lúc ấy bạn học ở phòng ký túc đối diện gõ cửa mượn vở bài tập. Có lẽ là do đêm Giáng sinh quá cô đơn tẻ nhạt nên cô ấy nán lại tán gẫu với Lạc Chỉ.

Lạc Chỉ tiếp chuyện một cách khô khan, đồng thời bắt đầu sắp xếp lại tư duy hỗn loạn của mình.

Những câu nói của dì Phó vẫn hư quanh quẩn bên tai, tuy gây chấn động nhưng không chân thực. Giọng khàn khàn của chàng trai trong suốt cuộc trò chuyện lại gần ngay trước mắt, khiến cô không dám nghĩ ngợi thêm. Chỉ trong một ngày đã trải qua nhiều chuyện, đầu óc cô rối bời, giống như có một đàn tàu ầm ầm chạy qua.

Nhưng dù đầu óc hỗn loạn là vậy, dòng phương trình được viết trên bề mặt cửa sổ mờ hơi nước vẫn hiện rõ mồn một trước mắt cô, kết thúc mỗi nét bút là những vệt nước mờ kéo dài xuống dưới, dần dần che khuất gương mặt của cô gái đang hăng say nói chuyện trước mắt. Cô nói, “Trời nắng, trời nhiều mây, trời mưa, cậu thích loại nào?”

Anh trả lời, “Trời mưa.”

Ánh mắt Lạc Chỉ trở nên mơ hồ, mãi cho đến khi có một bàn tay quơ quơ trước mặt cô.

Cô bạn không trách sự lơ đãng của Lạc Chỉ, chỉ nói mấy câu khách sáo như là không nên bắt cô phải tiếp chuyện lâu như vậy. Cô ấy cảm ơn Lạc Chỉ đã cho mượn vở bài tập, còn tặng cô một trái táo bình an có thắt nơ.

Lạc Chỉ nhìn quả táo bỗng dưng xuất hiện trên bàn và vở bài tập ở phía xa, mãi vẫn không lấy lại tinh thần. Cô ngồi ngồi ngẩn người trên ghế thêm một lúc mới lại nhớ ra vali hành lý.

Lạc Chỉ đưa tay vuốt ve chiếc điện thoại di động, đắn đo một hồi cô quyết định gọi cho Trương Minh Thuy, muốn hỏi xem cậu ấy có ở ký túc xá không.

Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia vang lên những tiếng trêu chọc rất lớn của những anh chàng khác, “Nói xem, rốt cuộc cậu ấy đã đi với ai trong đêm Giáng sinh hả? Có phải Hứa Nhật Thanh không?”

Một lúc sau Trương Minh Thuy mới lên tiếng, trong giọng nói có sự bối rối không thể che giấu, “Alo, Lạc Chỉ à?”

Cô đang cố chất lọc từ ngữ thì đột ngột nghe thấy tiếng đập của rất lớn ở đầu dây bên kia.

“Sao thế?”

“Mình cũng không biết, khi mình vừa nghe điện thoại, Thịnh Hoài Nam liền xách vali hành lý đập cửa bỏ đi. Vừa rồi cậu ấy còn hí hoáy chơi điện tử, không hiểu sai bỗng dưng nổi điên... Chiếc vali đó là của cậu à? Ở chỗ tay cầm mình ọc thấy thông tin chuyên bay lúc trước cậu chưa gỡ ra, mình hỏi thì bị cậu ta phớt lờ...”

Cô nói qua loa vài câu để kết thúc cuộc trò chuyện với Trương Minh Thuy. Vừa cúp máy di động liền rung lên, màn hình hiển thị: Cuộc gọi đến từ Thịnh Hoài Nam.

“Hành lý của mình đang ở chỗ cậu... Quần áo ngủ và máy tính đều ở trong.” Giữa khoảng lặng sau khi điện thoại được kết nối, Lạc Chỉ lên tiếng trước.

Chẳng biết tại sao cô lại cảm thấy người ở đầu dây bên kia đang mỉm cười.

“Năm phút sau cậu xuống dưới đi, giờ mình sẽ qua đó.”

“Không cần đâu,” Giọng cô trở nên khô khốc, “Đúng lúc bạn cùng phòng với mình đang trên đường về ký túc xá, khi nào đi ngang qua đó cậu ấy sẽ xách về giúp mình.”

Anh ngẩn người: “Vậy làm sao mình biết đó là bạn cậu?”

“Mình sẽ bảo cô ấy là cứ nhắm trúng nam sinh đẹp trai nhất đứng ở cổng thì đó là cậu.”

Có lúc Lạc Chỉ cũng không hiểu nổi mình, không biết vì sao cô luôn che giấu phần nộ và bất mãn dưới lớp mặt nạ tươi cười.

Anh vẫn chưa chịu bỏ cuộc, “Lỡ nhận lầm thì sao?”

“Chẳng lẽ có thể nhận lầm nam sinh xách vali đứng trước cổng ký túc xá nữ vào giờ này?”

Giọng Lạc Chỉ không mấy thân thiện, nhưng tính tình Thịnh Hoài Nam trước giờ vẫn rất tốt, ít nhất anh luôn tỏ ra rất giỏi kiềm chế, cũng biết xem xét tình hình. Cô đợi anh nói câu giảng hoà, như vậy đôi bên sẽ có cái cớ để xuống nước làm lành.

“Mình mặc kệ, hoặc là cậu tự đến lấy, hoặc là đừng dùng máy tính, đừng mặc đồ ngủ...”

Anh ngừng lại, giọng trở nên chắc nịch và đầy khiêu khích, “Ồ trần mà ngủ đi.”

Lạc Chỉ dờ dẫm cả người, cô không nghĩ gì thêm, lập tức ấn phím kết thúc cuộc gọi.

Một giây sau cô phát hiện khoe miệng mình cong lên từ bao giờ. Thịnh Hoài Nam có vẻ bực bội, sự bực bội khác ấy dường như khiến cô cảm nhận được tiếng tim đập dồn dập của đối phương.

Có lẽ đó mới là gương mặt thật của anh.

Đúng lúc này, bạn học ở khoa Tâm lý học ở tầng trên gõ cửa nhờ điền vấp phiếu khảo sát. Hai người trò chuyện mấy câu, Lạc Chỉ ngồi xuống ghế và điền xong tờ phiếu trong chưa đầy mười phút. Điền xong, cô được cảm ơn bằng một bông hồng bằng nhựa.

Một lát sau, Giang Bách Lệ bất ngờ xuất hiện trước cửa với chiếc vali trong tay.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Chỉ chính là ngạc nhiên cúi đầu nhìn chiếc di động mình đang nắm chặt. Trong tay vẫn còn nguyên hơi ấm của máy còn sót lại sau cuộc trò chuyện khi nãy.

“Ôi trời, cậu đoán xem mình gặp ai ở dưới tầng?”

Thực ra Lạc Chỉ đã có lúc rất kích động muốn xông tới đối mặt nói rõ ràng với Thịnh Hoài Nam, nhưng tất cả đã bị chiếc vali này dập tắt.

Giang Bách Lệ đứng thẳng chiếc vali ra giữa phòng, nói liên tục, “Trông thất Thịnh Hoài Nam đứng đơ mình đã lấy làm lạ rồi, còn tưởng đang đợi cậu. Những nghĩ lại thì hình như các cậu đang cãi nhau cơ mà?”

Cô ấy không chú ý tới vẻ sượng sùng của Lạc Chỉ, “Mình còn đang đứng ngây ra đó thì cậu ấy đã bước đến bảo ‘Cậu là bạn cùng phòng của Lạc Chỉ phải không?’ Cử chỉ vừa lịch sự, lại vừa ân cần, nhưng mình không thích kiểu người này.”

Bách Lệ ung dung ngồi rung chân, miệng cắn một miếng bánh rán to.

“Cậu ấy bảo cậu để quên hành lý ở chỗ cậu ấy, nhờ mình mang lên hộ. Sau đó mình liếc nhìn cậu ấy rồi bảo, ‘À, cảm ơn.’”

Trước mặt Lạc Chỉ bỗng hiện ra vẻ mặt đặc sắc của Giang Bách Lệ khi ấy.

Giang Bách Lệ còn bóng gió bảo anh rằng, “Lạc Chỉ chưa khỏi bệnh, may nhờ có một bạn nam ngày nào cũng đưa cơm cho cậu ấy.” Giọng điệu cô ấy chứa đầy sự oán trách và khoe mẽ, cũng ẩn chứa thái độ bênh vực bạn cùng phòng. Lạc Chỉ lặng lẽ ngồi nghe, trái tim cũng dần nguội lại.

“Người này đúng là biến thái, cậu ta nghe xong thì bật cười, trông cứ như đã trút được gánh nặng trong lòng ấy. Cậu ta vui vẻ bảo mình xách vali lên cho cậu, bảo cậu giữ gìn sức khỏe. Cậu nói xem, có phải đầu óc cậu ta có vấn đề không?”

Lạc Chỉ mỉm cười.

Trước đó Thịnh Hoài Nam có phần hoảng hốt, nói năng lung tung. Nhưng mỗi câu Bách Lệ miêu tả về cô khi nãy mà lọt vào tai đối phương thì chẳng khác nào đã khẳng định sự quyến luyến và cố chấp của Lạc Chỉ.

Tâm tư khó đoán của Lạc Chỉ cuối cùng vẫn bị anh nắm gọn trong tay, có lẽ lúc này trái tim anh cũng lặng sóng rồi.

Những kẻ tự tin là kẻ đáng ghét nhất.

Đột nhiên cô thấy lạnh cả người. Ngược nhìn Giang Bách Lệ vẫn đang cầm phần xôi sục, Lạc Chỉ không biết làm sao cho phải. Cảm giác bất lực mà rất đối diện trào dâng trong lòng, cô đành đi tới đó, khom người ôm lấy cô bạn.

“Này, cậu làm gì thế...”

“Cảm ơn cậu, Bách Lệ.” Cô cười nói rồi khê đặt di động lên bàn, không để ý đến nữa.

Cô biết là nó sẽ không kêu thêm.

Vài tiếng sột soạt, kéo kẹt vang lên khiến giấc mơ mờ ảo biến mất, thay vào đó là giảng đường ồn ào. Lạc Chỉ nhồm người lên, ngơ ngác nhìn sang bên cạnh. Một anh chàng lạ hoắc đang gặm bánh trứng, tiếng động nhỏ phát ra từ túi nylon đã đánh thức cô. Cô mặc một chiếc áo khoáy có mũ màu đen, khi ngồi thẳng dậy, chiếc mũ to dùng che khuất đôi mắt, lớp lông vũ quanh vành dụi dụi bao lấy Lạc Chỉ.

Đây là tiết Pháp luật đại cương cuối cùng của kỳ này.

Dây thần kinh thị giác bị chèn ép vì nằm bò ra bàn ngủ dần khôi phục lại, cô lật mũ ra, từ hàng cuối cùng của bậc thềm giảng đường nhìn lên trên, những hình ảnh rời rạc bắt đầu tụ về một hướng. Trương Minh

Thụ ở hàng thứ ba phía xa, đang đứng xoay người nói gì đó với người ở hàng sau, nhưng điều khiến cô chú ý trước tiên lại là cái gáy của Thịnh Hoài Nam đang ngồi bên cạnh.

Lạc Chỉ không cố ý nhìn anh, nhưng đôi mắt đã quen với việc tự động tìm kiếm bóng dáng người thân thuộc nhất đó giữa biển người. Trong nhiều năm theo sát bước chân anh, khi cô nhắm mắt lại, có lẽ gương mặt anh cũng trở nên mơ hồ, nhưng giữa cả vạn người cô vẫn có thể nhận được chính xác bóng lưng anh.

Lúc này Thịnh Hoài Nam cũng đang ngoảnh đầu tham gia vào cuộc nói chuyện của Trương Minh Thụ và những người khác, trông anh có vẻ lơ đãng. Anh nói mấy câu rồi đột ngột nhìn quanh lớp giống như đang tìm ai đó.

Lạc Chỉ đứng hẩn dẩy, cầm cốc nước đi ra ngoài bằng cửa sau.

Anh đèn sáng rực, hành lang ồn ào, các nhóm người, tất cả hợp thành một chiếc máy sấy khổng lồ. Mỗi câu nói tròn cuộc đối đầu trước ký túc xá nữ vào buổi tối mấy ngày trước đều thấm ứot trái tim cô, vậy mà lúc này đây chúng đã được hong khô hoàn toàn, không còn nhận ra dấu vết ban đầu nữa. Cô cảm thấy bản thân chẳng khác nào một con dao làm bếp đã hoen gỉ.

Lạc Chỉ đứng cuối cùng trong đoàn người đang xếp hàng chờ lấy nước ấm, ngăn người nhìn hàng bóng đèn tiết kiệm đã tắt nhóm trên đỉnh đầu.

Đúng như những gì cô dự đoán, sau lễ Giáng sinh, Thịnh Hoài Nam không gửi tin nhắn cho cô nữa. Thịnh thoảng ở trong khuôn viên trường cô có trông thấy anh từ đằng xa, anh vẫn cười nói vui vẻ với các bạn học, mới chuyện vẫn như trước.

Về bình thường của anh chế giễu sự bất thường của cô, nhưng lần này Lạc Chỉ đã thôi lo lắng.

Cô biết, anh sẽ không cho cô một lời giải thích nào cả.

Có lẽ anh chỉ muốn bờn cọt cô, thế nên mỗi lần cô muốn từ bỏ là anh lại tỏ ra dụi dàng, khiến cô không thể dứt khoát, và anh lại nắm phần thắng trong tay.

Anh không yêu cô, nhưng điều này chẳng cản trở việc anh muốn cô yêu mình.

Thật vô vị. Lạc Chỉ tỉnh táo trở lại, khẽ đưa tay dụi mắt rồi cúi đầu vịn vôi nước nóng. Nước bắn lên mu bàn tay khiến cô rùng mình.

-Hết

50. Chương 49: Không Có Được

Trong lúc Lạc Chỉ còn đang mải mê nghĩ ngợi thì tiết học nhàm chán đã kết thúc. Cô vội vàng gõ lại địa điểm thi cuối kỳ và phạm vi ôn tập vào laptop, thầy vừa cho tan học là lập tức xách túi và áo khoác chạy ra cửa sau.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm. Trước đó Chu Nhan hỏi cô có muốn đến nhà chị ấy chơi mấy hôm, cùng nhau đón Tết không. Vốn là cô đã đồng ý, không ngờ mấy hôm trước Bách Lệ lại hỏi, “Lạc Chỉ, đi tham dự tiệc tất niên của hội sinh viên cùng mình được không?”

Cô ngạc nhiên, “Cậu vào hội sinh viên từ bao giờ?”

Trước giờ cậu vẫn là chân chạy vật ngoài biên chế của Qua Bích kia mà. Lạc Chỉ nghĩ nhưng không nói ra.

“Minh là thành viên của câu lạc bộ đọc sách, tiệc lần này mời cả người phụ trách của các câu lạc bộ. Nói chung là có rất nhiều người.”

“Sao lại muốn mình đi cùng?”

Bách Lệ cúi đầu, nhìn đi hướng khác.

“Mình nghe nói Trần Mặc Hàm có đến.”

Lạc Chỉ cảm thấy hai vai mình trầm xuống, “Chắc không phải cậu muốn...”

“Mình không đi gây sự, không đi để trút giận với họ đâu. Có làm thế cũng đâu ai thêm quan tâm chứ? Nếu người ta để ý đến mình thì đã chẳng đá mình. Mình chỉ tò mò thôi, rất tò mò, không biết họ mà đi cạnh nhau thì sẽ xứng đến mức nào. Mình chỉ muốn nhìn một chút. Chỉ nhìn một chút...”

Giọng Bách Lệ bắt đầu nức nở, Lạc Chỉ vội vã ngắt lời, “Được rồi, nếu cậu có thể không chế cảm xúc thì mình sẽ đi cùng.”

Bách Lệ liên tục gật đầu, “Cứ tin mình.”

Tin cậu mới lạ. Lạc Chỉ day trán, đột nhiên nhớ ra. Hội sinh viên... Đó là... Cô muốn đổi ý, nhưng thấy Bách Lệ gầy đến độ cảm nhận ra, cuối cùng vẫn không nói được câu từ chối.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi Bách Lệ gửi tin nhắn cho Lạc Chỉ biết cô ấy đã chia tay. Đêm nào Giang Bách Lệ cũng thức trắng nghe nhạc, mất ngủ, người gầy hằn đi. Ngày xưa khi cô ấy trông thấy Qua Bích nhìn con gái đẹp, đã từng kêu gào nhất định phải giảm béo, bây giờ gầy rồi lại chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Đáng sợ nhất là Bách Lệ còn cố gắng giả vờ vui vẻ, nghe đám bạn chê trách Qua Bích tồi tệ, cô ấy còn yếu ớt nói mình không sao.

Trước mắt người khác thường phải nguy tranh như thế. Dù có suy sụp đến đâu cũng phải trưng ra nụ cười. Có ai muốn bị bàn tán chế giễu đau lưng đâu?

Lạc Chỉ dậy sớm giờ dạy cho hai đứa trẻ để tối về đi cùng Bách Lệ. Khi đang đứng giữa gió lạnh đợi xe ở cửa Đông, cô nhận được tin nhắn của Lạc Dương.

“Chị dâu em đến Bắc Kinh, mai cùng đi ăn nhé.”

Cứ nhìn thấy cái tên Lạc Dương là Lạc Chỉ luôn cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim mình.

Khi thay dép lê, cô cảm thấy trong nhà Chu Nhan quá yên tĩnh. Hai người giúp việc thường xuyên ở phòng khách lẩm bẩm thứ tiếng Anh chẳng mấy ai hiểu được hiện giờ không thấy đâu. Lạc Chỉ hỏi Chu Nhan tại sao lại thuê giúp việc người Philippines, lúc đó chị ấy cười trả lời, “Người không nghe hiểu tiếng Trung là tốt nhất, như thế sẽ không phải lo gì.” Lạc Chỉ hơi ngạc nhiên nhưng cũng ngầm hiểu.

Vừa dạy xong, Lạc Chỉ đã bị cô nhóc con kéo vào trong phòng. Tiffany khỏi ốm xong liền đi Hồng Kông với Chu Nhan, trong chiếc tủ màu hồng treo đầy chiến lợi phẩm. Lạc Chỉ ngồi trên giường nhìn cô bé lười từng món đồ mới. Tối nay Chu Nhan sẽ đưa hai đứa nhóc đi dự tiệc, Tiffany rất háo hức, thế nên cô cũng nhiệt tình tư vấn cho cô bé chọn đồ.

Cuối cùng cũng chọn xong, Tiffany vui vẻ đi tắm. Lạc Chỉ lơ đãng nghiêng đầu, thấy Chu Nhan đang đứng ở cửa mỉm cười nhìn theo con gái.

“Chị vào lúc nào mà em không biết?”

“Lâu rồi không gặp em.” Chu Nhan bước đến, đưa cho cô một cốc trà.

“Em bị ốm nặng.”

“Cảm ả?”

“Không biết nữa. Chắc một nửa là bị cảm, một nửa là tâm bệnh.”

“Sao thế?”

Lạc Chỉ khẽ cười, kể với cô ấy những việc mình đã trải qua. Từ lần đi chơi miễn cưỡng coi như hẹn hò đó, cho đến khi Thịnh Hoài Nam bỗng dưng quay ngoắt thái độ, hôm mưa cô bị ép phải thổ lộ, cuộc gặp gỡ lạ lùng trong nhà tang lễ... rồi đến chuyện xách vali về trường.

Và cả câu hỏi “Cậu tên là gì?” bị bỏ lơ nơi bệ cửa sổ năm xưa.

“Tóm lại là thế đấy.” Cô ngừng một lát, “Chị có thể hiểu là em đang bị bốn cột.”

Chu Nhan yên lặng trong thoáng chốc rồi thêm một chút đường vào trong cốc trà, vừa khuấy đều vừa hỏi, “Chàng trai đó... thực sự tốt như em nghĩ sao?”

Lạc Chỉ nhận ra nét cười ranh mãnh trong đôi mắt đối phương. Cô quay đầu đi, nghiêm túc suy nghĩ một lát mới đáp, “Em hiểu ý chị.”

“Hồi cấp ba chúng em không quen nhau, nhưng em biết cậu ấy chắc chắn là người tốt. Một chàng trai khiến người khác ghen tị về mọi mặt. Có thể khiến người khác ca ngợi mà vẫn không bị nói xấu, hăm hại, người như vậy đã hiếm có lắm rồi. Về sau có mấy lần em tiếp xúc với cậu ấy, em cảm thấy cậu ấy thực sự là một chàng trai có thể dễ dàng chiếm được tình cảm của người khác.”

Cô thở dài, mắt hơi cay, “Ít nhất là đã chiếm được tình cảm của em.”

Chu Nhan gật đầu, “Hoá ra là thế. Cậu ấy sống dễ dàng thuận lợi thật.”

“Giọng chị là thế, nghe cứ như có ý rằng đáng ra cậu ấy phải gặp bất hạnh vậy.”

Chu Nhan hơi ngượng, yên lặng chút rồi tiếp tục cười nói, “Không, ý chị là chị hiểu người như thế rất hiếm thấy. Em từng kể về cậu ấy cho chị, từng cho rằng sự hoàn hảo đó có thể sẽ gây hại cho cậu ấy, nhưng xem ra không phải.”

“Em rất muốn cậu ấy không tốt đẹp đến thế, nếu vậy em có thể dễ dàng từ bỏ rồi.”

“Đừng kiếm có.” Chu Nhan cười, “Cố chấp thì sẽ mãi cố chấp. Chị khẳng định nếu có một ngày em phát hiện ra cậu ấy rất tệ, em nhất định còn khó chịu hơn bây giờ.”

Cô nhìn ra ánh hoàng hôn úa vàng bên ngoài cửa sổ, “Có lẽ một ngày nào đó em sẽ không thích cậu ấy nữa, nhưng không thể căm ghét hay vứt bỏ em trong quá khứ, em của một thời từng thương cậu ấy hết lòng. Cậu ấy là cả thời thanh xuân của em kia mà. Nếu cậu ấy tồi tệ kém cỏi, vậy tuổi trẻ của em coi như bỏ đi rồi.” Lạc Chỉ cười, “Nghe chua xót thật.”

Chu Nhan không để ý đến cô mà cứ đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình. Qua một lúc lâu, cô ấy mới nhìn sang, “Sao em không hỏi cậu ấy lý do rõ ràng?”

“Cậu ấy không nói.” Lạc Chỉ cúi đầu uống trà, lộ ra vẻ mặt thẹn quá hoá giận của con gái lứa tuổi này, “Mà có nói em cũng sợ mình không muốn nghe.”

“Nguy biện.”

Giọng nói mềm mại của Chu Nhan khiến Lạc Chỉ đỏ mặt. Cô trả lời cứng nhắc, “Tùy duyên thôi.”

Chu Nhan cười lớn đến độ khiến Lạc Chỉ túng quẫn.

“Trước kia em nghĩ mọi cách, vừa làm đạo diễn vừa làm diễn viên, hết lòng khơi gợi câu chuyện, giờ lại làm như không biết gì, nghe theo số phận sao?”

Lạc Chỉ gõ chiếc thìa nhỏ vào thành cốc, khó nhọc đổi chủ đề, “Thôi được rồi. Sao hôm nay em không thấy giúp việc nhà chị?”

Chu Nhan đang định mở miệng thì Tiffany bước ra từ nhà vệ sinh. Cô ấy không nói tiếp, quay sang mỉm cười với cô con gái.

Bách Lệ liên tục nhắn tin. Đúng năm giờ, Lạc Chỉ thở hắt hắt mở cửa ký túc xá thì thấy cô bạn mặc áo ngủ ngồi xếp bằng trên giường, tay cầm điện thoại.

“Sao cậu vẫn mặc áo ngủ?”

“Mình không biết nên mặc gì.”

“Đây là kiểu tiệc gì đấy? Nếu yêu cầu mặc trang phục dạ tiệc thì mình không vào được đâu.”

“Không cần mặc đặc biệt gì hết. Đi giày đá bóng vào cũng được.”

“Thế cậu còn lẩn tẩn cái gì? Đừng mất công suy nghĩ vấn đề này nữa, cậu không độ nhan sắc với Trần Mặc Hàm được đâu.”

“Mình biết.” Bách Lệ không cãi lại.

Lạc Chỉ bất ngờ, ngẩng đầu nhìn cô bạn. Hôm nay Giang Bách Lệ bình tĩnh đến khác thường. Cô ấy ngồi trên giường đón nhận ánh mắt nghi ngờ của Lạc Chỉ, mỉm cười thoát tục.

“Chắc không phải mình đang nhìn thấy Đức Mẹ Maria đâu nhỉ? Cậu đừng cười như thế...”

“Xin lỗi. Thực ra mình vừa mới nhớ là Thịnh Hoài Nam cũng tham gia buổi tiệc tối nay. Mình không biết cậu có muốn gặp cậu ấy không...”

Lạc Chỉ cười, “Có gì phải né tránh? Giữa bọn mình có gì đâu?”

Sau đó trước khi nụ cười không chống đỡ được mà vụt tắt, cô vội xoay người, giả vờ đi sắp xếp đồng tài liệu ôn tập trên giá sách.

Tuy Bách Lệ không biết quá nhiều về chuyện của họ, nhưng ngày nào cô ấy cũng cố vũ “Cố lên Lạc Chỉ”, mà hai người ở chung với nhau từ sáng tới tối, luôn có thể dễ dàng nhìn ra vấn đề từ một cái chớp mắt hay một nụ cười. Lạc Chỉ không biết làm thế nào mới che giấu được.

Có tiếng Bách Lệ xuống giường ở sau lưng. Cô ấy nói một câu đầy ẩn ý, “Nếu trước kia mình cũng có thể giống như cậu, giấu tất cả trong lòng mà yên lặng thì tốt rồi. Cậu thích người ta cũng thích âm thầm, không để ai biết, có thất bại cũng không mất mặt.”

Lạc Chỉ cụng trán vào giá sách, “Có gì mà mất mặt chứ? Mà khoan... Mình thất bại bao giờ?”

Cô muốn cứng miệng ra oai một lần, lại phát hiện có cổ thể nào cũng không thể làm ra vẻ cợt nhả.

Lạc Chỉ rút ra cất vào không biết bao nhiêu lần quyển “Cuộc đời Mary Stuart” nhưng mãi vẫn không tìm được một vị trí thích hợp, cuối cùng đành phải từ bỏ, ném bừa trên bàn rồi ngồi lên, xoay người lạnh lùng nói, “Đúng rồi đấy, mình thất bại. Mình biết sẽ có ngày thảm hại thế này nên trước kia mới không rêu rao cho cả thế giới biết như cậu.”

Bách Lệ đang đứng giữa phòng, cởi được một nửa chiếc áo ngủ, dây áo trong vẫn treo trên vai, bị Lạc Chỉ làm giật mình hoảng hốt ngã xuống giường.

Lần đầu tiên cô nghe thấy Lạc Chỉ nói chuyện bằng giọng này - giọng nói gai góc mà ẩn giấu lửa giận bùng bùng.

Cả hai đều im lặng.

Giang Bách Lệ đang định mở miệng nói “Xin lỗi” thì đã thấy Lạc Chỉ cười tươi.

“Thay quần áo nhanh lên.” Lạc Chỉ dừng lại một chút, cố ý dùng giọng hào hứng nói với cô bạn, “Mình chợt nhớ ra trong ‘Kiêu hãnh và định kiến’ Austen viết, ‘Che giấu tình cảm quá kỹ đôi khi lại không tốt. Nếu một cô gái che giấu tình cảm với chàng trai mà mình yêu thì có lẽ cô ấy sẽ mất đi cơ hội có được anh ấy.’ Thế nên, tác phẩm nổi tiếng đã chứng minh là cậu đúng, yêu thì phải tích cực thể hiện.”

Giang Bách Lệ bật cười, “Mấy con mọt sách lúc nào cũng nói chuyện giống hệt nhau.”

Cô ấy chớp mắt, khuôn mặt lại trầm xuống, “Vậy tại sao mình vẫn không có được anh ấy?”

Hai người nhìn nhau ngại ngùng. Lạc Chỉ cười, Giang Bách Lệ đứng lên nói, “Mình mặc đồ của cậu có được không? Dáng người chúng ta không khác nhau mấy.”

Lạc Chỉ chỉ vào tủ quần áo, “Tự đi mà chọn. Mà cậu vẫn bảo chỉ có goá phụ mới mặc đồ của mình cơ mà?”

Bách Lệ ló đầu ra khỏi đồng quần áo, nghiêm túc nói, “Mình chính là goá phụ đây.”

Lạc Chỉ cười khẽ, đưa mắt nhìn những bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ.

Cô từng cho rằng sự thâm lễ của mình không phải vì sợ mất mặt. Cô cũng chẳng quan tâm xem liệu mình có thể có được hay không. Chỉ đơn giản là cô không muốn bị hiểu sai. Tình cảm của cô có quá nhiều khúc mắc, không thể nói rõ cho người khác biết, nếu họ hiểu sai, họ sẽ khiến tâm tư cô bị tổn hại nặng nề.

Mãi cho đến hôm đó, khi cô nhắc tới buổi tối năm xưa, anh đã nói, “Mình hỏi, cậu tên là gì?”

Lạc Chỉ chợt hiểu ra, cảm giác đau đớn và không cam lòng đó tên là “không có được”.

Nói ra hay nén lại, lặng lẽ theo đuổi, thậm chí cả thứ tình yêu không muốn cho người khác biết... Trong tất cả những thứ này chẳng có gì là sáng suốt hơn, cũng không có thứ nào là cao quý hơn cả. Chỉ cần là không thể chiếm lấy, không thể có được mọi niềm đau đều giống nhau.

-Hết

51. Chương 50: Tĩnh Lặng Trước Giông Bão

Cuối cùng hai người đều mặc quần áo đơn giản nhất: sơ mi trắng và quần jeans.

“Giống chị em sinh đôi không?” Bách Lệ vừa buộc tóc đuôi ngựa vừa mỉm cười với chính mình trong gương.

“Mình không muốn làm chị em sinh đôi với cậu.” Lạc Chỉ trả lời chắc nịch, lậ tức tháo giây buộc xuống, mái tóc xoả đến ngang hông.

Hai người mặc thêm áo khoác vừa đi ra ngoài, mới đẩy cổng ký túc ra đã bị hios tuyết tấp vào mặt. Tuyết ngày càng dày, tựa như những hạt phấn rơi xuống từ bầu trời vỡ nát, từng tầng thấm vào ánh đèn đường màu cam.

Tiệc của hội sinh viên được tổ chức ở hai khu trung tâm giao lưu. Bách Lệ liên tục nhìn đồng hồ, kéo Lạc Chỉ đi lối tắt, bước trên con đường đất nổi thẳng đến cửa phía Bắc. Cây cỏ ven đường lâu lã không được cắt tỉa mọc hỗn độn với nhau, thỉnh thoảng lại cọ vào áo khoác của cô, phủi những hạt tuyết trắng xuống đất. Đi mãi cuối cùng cũng nhìn thấy toà nhà của trung tâm giao lưu, trên tầng hai toả ra ánh điện sáng trưng.

Lạc Chỉ nhìn vẻ căng thẳng như sắp đi vào chỗ chết của Bách Lệ, chột mong lần này ông trời sẽ cho cô ấy một kết cục thê thảm, để cô ấy hoàn toàn tỉnh táo lại.

Tuy rằng chính Lạc Chỉ bây giờ cũng chẳng khác hơn là bao. Cuộc đời cô đã trải qua một thất bại lớn. Cô cố hắng bò lên từ dưới đáy vực, hơi thở đứt quãng, vậy mà vẫn cứ muốn tiến về phía trước. Cho dù mặt nạ đã bị Thịnh Hoài Nam xé rách, dấu phải trốn đi một thời gian để tô vẽ lớp mặt nạ khác thay thế, cô vẫn cứ phải tiếp tục.

Nếu một cơn bệnh, một chút đau lòng có thể đưa cô sang thế giới bên kia thì có lẽ cũng tốt. Sẽ thành Phật hoặc thành quỷ, chứ không phải đứng giằng co ở giữa. Tình cảm dành cho người kia vẫn còn nguyên đó, những cô vẫn không chạm được đến những thứ mình không thể chạm đến.

Lạc Chỉ ngơ ngẩn đầu, chột trông thấy Thịnh Văn Thụy đang dắt xe thể thao, đi về phía mình. Cô ấy mặc một chiếc áo lông màu tím đậm bọc kín thân thể, vùi gần hết khuôn mặt vào chiếc khăn quàng, chỉ để lộ ra đôi mắt, làn khôi trắng từ hơi thở bốc lên khỏi chiếc khăn quàng, hết như trong đó có một ngọn lửa.

Anh mắt hai người giao nhau. Lạc Chỉ gật đầu mỉm cười, kéo Giang Bách Lệ đứng sang một bên cho cô ấy đi qua. Lần gần nhất gặp Trịnh Văn Thụy là cuối buổi hẹn của cô và Thịnh Hoài Nam, cô gái này đã hung dữ đập chiếc xe của mình như một bà phù thuỷ đang ếm bùa chú. Nếu quả thực là thế, vậy cô ấy đã thành công rồi.

Nhưng đợi mãi cũng không thấy Trịnh Văn Thụy đi qua. Lạc Chỉ dời tầm mắt nhìn xuống bánh xe đang dừng trước bàn chân mình rồi sững sốt ngẩng lên, vừa lúc bắt gặp nụ cười kỳ quái của Trịnh Văn Thụy.

Khuôn mặt trắng trẻo mập mạp hơi lộ ra khỏi chiếc khăn, sau đó cô ấy bật cười lớn.

Là cười nhạo. Rất rõ ràng và hả hê. Trịnh Văn Thụy cười xong thì vui vẻ bỏ đi, những viên sỏi đá nhỏ trên đường phát ra tiếng lạo xạo dưới bước chân của cô ấy. Cô còn đang không hiểu gì, Bách Lệ đứng bên cạnh đã lớn tiếng kêu, “Diên à? Mới được trại tâm thần ân xá cho về ăn Tết hả?”

Lạc Chỉ lắc đầu kéo Giang Bách Lệ đi tiếp. Được một đoạn cô ấy bỗng kêu lên, “Mình biết rồi. Lúc này không hiểu sao nhớ ra. Là cô ta.”

Chiếc xe còn chưa đi xa dừng lại một chút, sau đó vội rẽ vào con đường vòng rồi biến mất sau bụi cây.

“Chính là cô ta, bà cô sắt thép ở tầng 32.”

Gì cơ? Lạc Chỉ nhìn Giang Bách Lệ vừa khó hiểu vừa hưng phấn.

“Cô ta học Công nghệ thông tin, ở tầng 32. Cậu biết mà, tầng 32 toàn là con gái ngành Kỹ thuật... Mà thôi qua về chủ đề chính. Vào buổi tối tầm một hai tháng trước gì đó, có một cô gái xuất hiện ở bãi cỏ dưới toà nhà, cầm một chiếc búa chẳng biết lấy từ đâu ra, liên tục đập mạnh vào một chiếc xe đạp, vừa đập vừa kêu khóc, âm ỉ lắm. Cô ta làm chiếc xe biến dạng hoàn toàn, cả săm lốp lẫn dây xích đều bung ra vương vãi đầy trên bãi cỏ. Mọi người vốn định xem trò vui tiếp, cuối cùng chẳng biết có một anh chàng từ đâu cầm máy quay chạy đến ghi hình, làm người ta sợ đến mức khóc thét lên rồi bỏ chạy. Nhưng cuối cùng vẫn bị nhận ra, ảnh tràn lan trên diễn đàn trường ấy. Lúc này mình không nhìn rõ nên không nhận ra, nhưng giờ thì có thể chắc chắn là cô ấy.”

Lạc Chỉ cảm thấy có lẽ Trịnh Văn Thuy đã coi chiếc xe đạp là mình, ý nghĩ này khiến cô sợ hãi vô cùng. Cô nắm chặt áo khoá, “Thôi không nói mấy chuyện này nữa. Đi nào.”

Bách Lệ khoác tay cô, hào hứng buôn chuyện tiếp, bộ dạng hớn hở đó khiến Lạc Chỉ hoảng hốt nhớ về mấy ngày tháng trước.

Mấy tháng trước, Bách Lệ chưa chia tay, cô cũng chưa gặp Thịnh Hoài Nam. Trịnh Văn Thuy cũng thề sẽ không diễn lại trò cười hồi trung học.

Giờ tất cả đều đảo ngược.

Bách Lệ xin người quen trong hội thêm một giấy mời cho Lạc Chỉ, sau khi vào cửa thì đi thẳng lên tầng hai. Chỗ cầu thang có rất nhiều người đang ra vào, tay đang cầm điện thoại. Một cô gái mặc lễ phục màu đen vội chen qua, mùi nước hoa đào mật lập tức xộc vào mũi cô. Chủ nhân của hương nước hoa đó đã chạy xa, đôi giày cao gót chạm vào nền đá hoa cương phát ra âm thanh vui nhộn.

Lạc Chỉ buông tay Bách Lệ, “Hình như chúng mình ăn mặc hơi cầu thả.”

Nhưng Bách Lệ không hề để ý, ánh mắt cô ấy đã xuyên qua đám người ở cửa.

Dưới ánh đèn pha lê long lánh, một cô gái mặc bộ lễ phục để lộ ra tám lưng trắng ịn, mái tóc tạo kiểu cầu kỳ đang đứng quay lại với họ. Còn người mặc lễ phục màu xám đang đứng trước mặt cô ấy cười rạng rỡ chính là Qua Bích.

Bách Lệ lặng lẽ nhìn, không biểu lộ cảm xúc gì.

Hội trường thiết kế hơi kỳ lạ. Quanh chiếc đèn pha lê sáng lấp lánh lại quần ruy-băng giấy giống hệt buổi liên hoan của học sinh tiểu học, trên chiếc đèn tường treo quả cầu sắc sỡ, hai bên cửa còn gắn chữ “Phúc“. Một nửa hội trường tính từ cửa vào là khu sân khấu với nhiều dụng cụ tiện nghi, chắc là tối nay sẽ có trình diễn. Sáu bên trong có bốn dãy bàn dài, trên đó bày biện rất nhiều hoa quả và đồ uống, là khu vực chính trong buổi tiệc. Khu vực khách VIP là hai dãy bàn xếp thành nửa vòng tròn, bao xung quanh là ghế ngồi của khách thường, mỗi bàn khoảng mười lăm, mười sáu ghế. Lạc Chỉ thầm chê bai loại phong cách kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây này, đang định đi tìm Bách Lệ, quay đầu mới biết trong lúc mình còn mãi mê quan sát thì cô bạn đã đi đâu mất rồi.

Lo làm ảnh hưởng đến những người đang bận đi lại làm việc trong hội trường, cô đến nép vào một góc tường, chột nghe cách đó không xa có giọng khàn khàn của một nam sinh, “Anh Qua tìm anh đấy ạ.” Nghe thấy cái họ này, Lạc Chỉ bắt giác nhìn sang. Cách đó không xa, Thịnh Hoài Nam đang quay lưng về cậu cán sự, nghe thấy vậy thì bốp trán tỏ vẻ phiền muộn.

Sau đó anh mới xoay người, cười nụ cười kiểu mẫu, “Biết rồi. Lát nữa anh qua tìm anh ấy.”

Lạc Chỉ tựa vào cây cột, đột nhiên nở nụ cười. Cái tình huống bên sáng bên tối, xã giao không tình nguyện này, và cả mặt nạ trước người khác của anh đều khiến cô cảm thấy rất đáng yêu. Cảm xúc này không xuất phát từ tình cảm vốn có. Lạc Chỉ nhớ hồi cấp Ba cô cũng thường xuyên quan sát được sự tương phản trước sau của anh. Mỗi khi ý thức được mình có thể hiểu anh hơn người khác, trong lòng cô sẽ xuất hiện một cảm giác khuấy khoả khó lý giải. Giờ phút này đây, cô tạm thời dẹp đi những khúc mắc hỗn loạn trong lòng, thoải mái quan sát, chẳng khác gì một người qua đường vô tình bắt gặp trò hay.

Chỉ là một cậu chàng đẹp trai hơn, chín chắn hơn những nam sinh khác một chút mà thôi. – Cô nghĩ Chu Nhan nhất định sẽ nói vậy.

Ấy thế nhưng Lạc Chỉ lại thích chàng trai này.

Ý nghĩ vừa thoáng qua liền bị dập tắt trong chốc lát. Cô không muốn mình giống Giang Bách Lệ.

Cặp tình nhân kia đứng giữa hội trường. Hôm nay Qua Bích trông rất tuấn tú, rất vui vẻ. Giang Bách Lệ có nói, gần đây trong hội sinh viên xảy ra mâu thuẫn gì đó, anh ta vừa giành phần thắng. Lần này lại dẫn theo bạn gái mới xinh đẹp như vậy, nghe đồn là thanh mai trúc mã giờ thành người yêu. Hai việc vui cùng đến khiến nụ cười công tử của Qua Bích trở nên thành thật hơn nhiều.

Lạc Chỉ thấy Thịnh Hoài Nam đi đến chỗ Qua Bích. Trần Mặc Hàm đứng đó, dáng tao nhã, đẹp như một người mẫu, mỉm cười kiêu diễm với Thịnh Hoài Nam.

Họ nói chuyện một lúc rồi ngừng. Lúc này Qua Bích đưa mắt quét quanh hội trường, ngẩng đầu định nói chuyện mới, đột nhiên nét mặt biến đổi khi nhìn về phía xa. Dù anh ta khôi phục vẻ bình thường rất nhanh nhưng Trần Mặc Hàm vẫn chú ý đến, cũng nhìn quanh sảnh lớn, lúc quay đầu lại thì cười rất rạng rỡ, rạng rỡ đến mức có chút hả hê.

Lạc Chỉ cũng nhìn theo ánh mắt họ. Ở khung cửa sổ cách Qua Bích mấy mét, Giang Bách Lệ đang đứng ngắm cảnh, vờ như không thấy những ánh mắt hứng thú đang đổ dồn về mình. Đến lúc này cô mới hiểu được sự đấu tranh trong lòng Bách Lệ khi cô ấy ngồi trên giường trong ký túc xá, mãi không chịu đứng dậy. Lấy thân phận bạn gái bị bỏ rơi đi tham dự hoạt động nội bộ của hội sinh viên không liên quan đến mình, cô ấy phải cần biết bao dũng khí.

Lạc Chỉ định đi vòng qua nửa hội trường phía sau để đến bên cô ấy, cắt đứt ánh nhìn của những người này. Đi được một nửa đường thì bị chặn lại bởi mấy chàng trai đang hấp tấp xách một đồng loa đài đến khu sân khấu. Cô kiên nhẫn chờ họ đi qua, tới lúc ngẩng đầu nhìn, bên khung cửa đã không còn ai. Lạc Chỉ kinh ngạc mở to mắt, chợt thấy bối rối vô cùng. Vì tính diện nên mái tóc dài cứ dính ở sau lưng, rất khó chịu. Cô đưa hai tay ra phía sau, cuộn tóc thành mấy vòng búi ở gáy. Bỗng dưng cảm giác ở cổ có ngón tay lạnh lạnh vuốt qua, cô giật mình, vội vàng quay người lại.

Là Thịnh Hoài Nam. Ngón trở tay phải của anh đang quấn vào lọn tóc thật dài phía sau cổ Lạc Chỉ. Theo động tác xoay người của cô, lọn tóc trượt khỏi tay anh.

“Cậu... Cậu bị thừa một lọn tóc.” Thịnh Hoài Nam lúng túng lấp liếm.

“Thế à?” Cô hạ tầm mắt, gỡ tóc ra, hai tay vòng ra sau búi lại. Đúng lúc này cậu cán sự hội sinh viên gọi Thịnh Hoài Nam từ phía xa. Anh vừa đáp lại cậu ta vừa nói với cô, “Không ngờ cậu cũng tới đây hôm nay. Lát nữa họ có sắp xếp mấy tiết mục trình diễn và trò chơi. Hôm nay cậu cứ vui nhé. Tan tiệc, mình xử lý hết những chuyện tồn đọng xong, chúng ta nói chuyện được không?”

Lạc Chỉ ngẫm nghĩ mấy giây, thông thả trả lời, “Cậu đi làm việc đi. Còn sau khi tan tiệc...” Ánh mắt cô hướng đến Giang Bách Lệ đang đứng ở cửa chính, “Có nói chuyện được không thì phải để xem đã.”

Thịnh Hoài Nam dừng bước, hơi ngẩn người rồi nở nụ cười thông suốt.

“Được rồi... Các cậu đừng chơi quá đà.”

Anh quay người đi xa, để lại một mình Lạc Chỉ.

Ầm ỉ một lúc, khán giả bắt đầu tiến vào khu ghế ngồi, thầy cô và một số sinh viên cũng đã ngồi đầy hai dãy bàn tròn ở trên. Hội sinh viên trường đại học P có ba ban chấp hành, tất cả đều có chủ tịch ban chấp hành và hội trưởng, ngoài ra còn có một số danh hiệu và cấp bậc. Thịnh Hoài Nam là một trong mười lăm bộ trưởng ban chấp hành, còn Qua Bích ở bên đoàn ủy, độc lập với hội sinh viên, cơ cấu còn lớn hơn.

Lạc Chỉ ngồi trong góc lơ đãng nhìn họ, nói với Giang Bách Lệ, “Mình vẫn nhớ đại đội hồi tiểu học là trung tâm quyền lực cuối cùng mà mình tham gia.”

Bách Lệ chỉ cười mà không nói, nghiêm túc nhìn hai MC trên khán đài.

“Cậu có thể gỡ nụ cười thánh mẫu đó xuống không hả? Cậu khiến mình nghĩ mình đã lên trời...”

Khi xuất phát từ ký túc, Bách Lệ vẫn luôn cười nói, giờ thì tuyệt đối im lặng, hết như sự bình yên tĩnh lặng trước cơn bão dữ. Nếu không tận mắt nhìn thấy cô ấy thay quần áo và chỉnh trang túi xách, Lạc Chỉ còn nghi ngờ cô ấy giấu một lọ axit sulfuric chỉ chờ thời cơ để tạt người ta, có khi còn quần một đồng thuốc nổ quanh người chuẩn bị đánh bom liều chết.

Phần mở màn của buổi tiệc dài dòng chẳng khác gì những cuộc đại hội khác của Trung Quốc. MC càng về cuối càng nhạt, Lạc Chỉ dần thấy thương xót cặp đôi biết rõ là chán ngắt nhưng vẫn cứ phải tiếp tục nói trên sân khấu. Mở màn bao gồm diễn văn mừng năm mới của chủ tịch hội sinh viên, bí thư đoàn trường, phó hiệu trưởng, bí thư đảng, rồi báo cáo tổng kết công tác định kỳ theo năm của ban chấp hành giám sát hội sinh viên... Cô ngáp một cái, mắt nhắm mắt mở trông thấy Thịnh Hoài Nam đang đứng giữa một đám hội trưởng sau sân khấu, trông như hạc giữa bầy gà, lúc này anh cũng đang ngáp. Mắt họ chạm nhau, đôi bên đều nhìn thấy cái miệng còn chưa khép lại của đối phương. Thịnh Hoài Nam bật cười, còn Lạc Chỉ thì không. Cô lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt lạnh nhạt tĩnh tảo như ánh sao giữa đêm đông giá lạnh.

Cả hội trường tối xuống, chỉ để lại ánh đèn nhiều màu trên sân khấu. Biểu diễn văn nghệ đã bắt đầu.

Các tiết mục nhạt nhẽo khiến Lạc Chỉ buồn ngủ. Bên dưới có bí thư và hiệu trưởng ngồi, bầu không khí càng trở nên giả tạo. Các màn trình diễn của sinh viên ít có tình huống đặc sắc, nếu có hấp dẫn người xem thì chỉ có một nguyên nhân: Người biểu diễn trên sân khấu là bạn mình, còn người xem thì đang đợi biểu hiện xuất sắc hoặc lỗi sai đáng cười của bạn. Người duy nhất cô có thể nói chuyện cùng là Giang Bách Lệ, nhưng cô ấy hiện giờ im lặng đến đáng sợ. Ánh mắt Lạc Chỉ lơ đãng thả đi khắp hội trường tối mờ. Qua Bích và Trần Mặc Hàm không có đây. Thịnh Hoài Nam cũng không thấy đâu.

Cô lặng lẽ đeo tai nghe lên, dùng mái tóc che tai lại, bắt đầu nghe bản audio “When They Cry: Higurashi” tải xuống từ trên mạng. Thực ra cô không hiểu giọng nữ trong tai nghe đang nói gì, chỉ là cảm giác này rất thoải mái, chất giọng lạnh lùng mà trong trẻo đó đã đưa tâm trí cô tách khỏi hội trường, cũng đồng thời tách khỏi tất cả những chuyện đã xảy ra trước kia.

Vậy mà đã tròn một năm.

Đèn bỗng sáng lên, tất cả các sinh viên đều đứng dậy đi đến dãy bàn tiệc. Các lãnh đạo ngồi ở khu bàn tròn cũng bắt đầu động đũa. Bách Lệ khoát tay nói với cô, “Mình vào nhà vệ sinh một chút. Cậu ăn gì đi, lát nữa mình quay lại tìm cậu.”

Lạc Chỉ gật đầu, đứng lên xoa xoa chiếc hông mỗi nhừ rồi bước nhanh tới bàn ăn.

Có rất nhiều cô gái xinh đẹp không dám ăn quá nhanh, huống hồ luôn có người đến bắt chuyện trong lúc đang ăn dở. Giống như lúc này đây, cô sinh viên năm nhất đứng cạnh cô đang vừa phải nói chuyện với một đàn anh, vừa phải cẩn thận ăn miếng cánh gà sao cho thật tao nhã. Lạc Chỉ thương hại thở dài một tiếng, lấy một cốc trà chanh và tám, chín miếng bánh ngọt đặt vào đĩa của mình.

Lúc quay lại bị va phải một người. Cô cẩn thận giữ lấy chiếc đĩa. May là chỉ có trà chan bị vấy một chút trên mặt thảm, còn lại không nghiêm trọng lắm. Lạc Chỉ kiểm tra thấy mấy miếng bánh không sao rồi mới đứng thẳng lại, cũng chẳng buồn ngẩng đầu xem người trước mặt là ai, chỉ nói một câu “Xin lỗi” rồi định vòng qua đối phương đi đến khu ghế ngồi. Chẳng ngờ người kia lại bước một bước sang bên cạnh, chặn cô lại.

Hình như đối phương nói gì đó, nhưng tiếng nhạc ồn quá nên Lạc Chỉ không nghe rõ. Huống hồ hiện giờ cô cũng không rảnh tay để lấy tai nghe ra, chỉ có thể ngẩng đầu hoang mang nhìn.

Trước mặt là một người đàn ông với khuôn mặt có đường nét góc cạnh, tay trái vắt một chiếc áo vest, mặc áo sơ mi màu xám tro, trông khoảng ba mươi tuổi đang nở nụ cười.

“Tôi nói, em ăn tốt thật.” Anh ta lặp lại. Lần này Lạc Chỉ nghe thấy, hơi mỉm cười rồi đi tiếp. Lúc ngang qua, người đàn ông đó đột nhiên đưa tay vén làn tóc che phủ tai trái của cô lên, nhìn thấy tai nghe thì lộ vẻ hiểu rõ. Lạc Chỉ nhú mày, bước tránh sang bên cạnh. Lọn tóc trượt khỏi bàn tay của anh ta.

Cô đi về chỗ ngồi thông thả ăn bánh uống trà, lát sau thì muốn rời đi, nhưng vẫn không thấy Giang Bách Lệ đâu cả.

Đi vệ sinh gì mà hết nửa tiếng đồng hồ.

Các lãnh đạo ngồi ở dãy bàn tròn chẳng biết đã đi từ bao giờ. Họ vừa rời khỏi, các sinh viên lập tức nhiệt tình hơn, thỉnh thoảng lại nghe thấy mấy câu đùa cợt khiến cả đám người cười lớn. Cô vội tìm Bách Lệ, ánh mắt thoáng chạm phải người đàn ông kia. Anh ta đang nói chuyện với Qua Bích, mỗi người cầm một ly rượu vang, cảnh tượng chẳng khác gì phim truyền hình trong nước, chẳng biết họ có thấy mắt tự nhiên không.

Người đàn ông đó như có mắt sau gáy, từ khoảng cách xa như vậy mà vẫn cảm nhận được cái nhìn của cô. Anh ta ngoảnh đầu mỉm cười, nâng chén rượu hướng về phía Lạc Chỉ. Nếu người làm hành động này là Qua Bích, chắc cô đã bỏ ra cười rồi, nhưng người đàn ông này... mỗi cử động của anh ta đều rất tự nhiên, khí chất thực sự không tầm thường.

Tuổi tác của đàn ông đúng là có thể bộc lộ sự khác biệt. Qua Bích vốn đã trưởng thành hơn các nam sinh khác, nhưng đứng trước mặt người này cũng chỉ như một cậu nhóc mà thôi. Lạc Chỉ nghĩ rồi lập tức trốn vào trong đám người, liếc mắt còn trông thấy Qua Bích đang ngờ vực tìm kiếm người vừa được người đàn ông kia chào hỏi.

Cô đi ra phía cửa hội trường, chạy đến nhà vệ sinh nữ gọi tên Bách Lệ.

“Giang Bách Lệ?” Một cánh cửa bị đẩy ra. Lạc Chỉ cúi đầu, trông thấy một đôi giày cao gót màu bạc, phản chiếu lấp lánh trên làn nước dưới đất.

Giọng Trần Mặc Hàm rất ngọt ngào nhưng không có gì đặc sắc. Cô ta có lớp vỏ bọc rất hoàn hảo, đến nụ cười cũng cẩn thận, cứ như nữ minh tinh trong buổi họp báo. Lạc Chỉ bỗng cảm thấy nuối tiếc, cô gái tóc dài mượt trong bức ảnh của Bách Lệ vẫn sống động thu hút hơn.

Lạc Chỉ làm như chưa từng thấy Trần Mặc Hàm, gật đầu với cô ta, “Đúng vậy, tôi đang tìm cô ấy.”

“Cô là ai?”

“Bạn cùng phòng của Bách Lệ. Cô biết cô ấy ở đâu không?”

“Cô đến chỗ gần Qua Bích mà tìm.” Trần Mặc Hàm bật cười, khóe môi tràn ngập vẻ đắc ý. Cô ta rút đôi găng tay màu đỏ ra, lấy chiếc túi trang điểm rồi soi gương chuốt mi. Lạc Chỉ đứng phía sau, nhìn Trần Mặc Hàm đang mãi mê soi gương, lòng thầm nghĩ tiêu chuẩn của Bách Lệ quá kém. Cô gái trước mắt dù thế nào cũng không thể là mỹ nhân không vương bụi trần trong câu chuyện của Giang Bách Lệ. Cô thực sự khó chịu với vẻ kiêu căng và sắc lẻm hiện rõ nơi khóe mắt đuôi mày của Trần Mặc Hàm.

Lạc Chỉ bất chợt nở nụ cười. Trần Mặc Hàm là một người nhạy cảm, cô ta lạnh mặt quay người nhìn cô, “Cô cười gì?”

Lạc Chỉ mở to mắt tỏ vẻ vô tội, “Cô bảo tôi đi sang phòng sát vách tìm, nhưng sát vách là nhà vệ sinh nam* mà. Cô thấy cô ấy ở nhà vệ sinh nam à?”

(*Tên Qua Bích trong tiếng Trung phát âm gần với từ “sát vách“. Lạc Chỉ đang chơi chữ mỉa mai Trần Mặc Hàm.)

Cô nói xong liền xoay lưng chạy khỏi nhà vệ sinh đầy sát khí. Vừa trở lại chỗ ngồi thì thấy Thịnh Hoài Nam đang đi vào cửa. Vị trí của Lạc Chỉ rất kín đáo, cô đeo tai nghe, chống khuỷu tay vào gối, hai bàn tay ôm má, ánh nhìn xuyên qua làn tóc mái, chăm chú dõi theo anh.

Thịnh Hoài Nam luôn nổi bật giữa biển người, nhưng anh không hề giống Qua Bích. Thứ anh sở hữu là vẻ nhã nhặn mà sâu sắc, mọi bề đều chu toàn nhưng không hề mất đi nét hài hước lém lỉnh. Chu Nhan nói đúng, dẫu cô có ầm ục hay không cam lòng thì cũng chưa từng phủ nhận bất cứ điều gì ở Thịnh Hoài Nam. Ở trong lòng cô, anh là hoàn hảo, dù vẫn có lúc cười ảo não sau lưng người khác, nhưng điều đó chỉ khiến anh càng thêm chân thực và thu hút, hướng hồ cô vẫn luôn biết anh chỉ cần một giây để ung dung trở lại và giải quyết gọn ghẽ mọi thứ. Cô thậm chí chưa bao giờ phải suy tính xem đằng sau sự hoàn hảo ấy có nỗi khổ nào không, bởi dáng vẻ đó của anh dường như là bẩm sinh mà có. Giống như mặt trời mà con người luôn phải ngẩng cao đầu nhìn – không ai nghĩ xem tại sao nó tỏa sáng, cũng chẳng ai buồn trăn trở liệu có một ngày nó sẽ vụt tắt hay không.

Lạc Chỉ mỉm cười, nhớ ra chính mình của cái thời mặc chiếc váy có đai màu vàng sáng, hết như một cô thôn nữ.

“Ở tuổi các em mà ăn mặc thế này rồi bắt chước người lớn làm tiệc, đúng là thú vị thật.” Lạc Chỉ nghe thấy tiếng nói, tháo tai nghe xuống, ngơ ngẩn khi thấy người đàn ông lạ mặt khi này đang ngồi ngay bên phải mình.

“Không nghe thấy tôi nói gì đúng không? Tôi lặp lại nhé, trong bối cảnh này, người hấp dẫn ánh nhìn nhất không phải loại con gái đó đâu.” Anh ta vừa nói vừa chỉ tay về phía Trần Mặc Hàm đang đứng cạnh Qua Bích.

Lạc Chỉ không biết có nên lịch sự đáp lại một câu không.

“Người khiến người khác chú ý là cô gái như em kìa. Ăn mặc đơn giản, thoát nhìn không hợp với khung cảnh, như thể em có một thế giới riêng của riêng mình.”

Gồm chết được. Lạc Chỉ nhin không nói ra ba chữ đó.

Nhưng phải thừa nhận, người đàn ông này rất có bản lĩnh đem câu nói trong tiểu thuyết tình cảm rở tiền ra ngoài đời thực mà không gây ra cảm giác buồn nôn.

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi cười, nén xuống rung động trong lòng, lại đeo tai nghe lên.

Sau khi lãnh đạo đi hết, đám người trong hội trường bắt đầu chia nhóm ra. Những cán sự là sinh viên năm nhất đều ở khu tiệc đứng, còn các sinh viên cốt cán từ năm hai trở lên tụ tập xung quanh dãy bàn tròn nói chuyện, nâng ly. Lạc Chỉ không nghe rõ họ đang nói gì, chỉ thấy Qua Bích liên tục bị chuốc rượu, Trần Mặc Hàm lại không hề ngăn cản. Qua Bích uống được vài ly thì đỏ mặt, những người xung quanh bắt đầu lần la tám chuyện về tình yêu mới của anh ta. Qua Bích chỉ cười, ai mời rượu cũng không từ chối. Bàn bên cạnh có mấy nam sinh đang âm ỉ, một người trong số đó thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt đen tối liếc nhìn ngực của Trần Mặc Hàm.

Lạc Chỉ cau mày.

Cuối cùng cũng có được người đẹp. Nhưng nụ cười của Qua Bích chẳng phải nụ cười mừng rỡ ngây thơ mà Bách Lệ tả trước kia. Đó chỉ đơn giản là sự đắc ý tầm thường, thậm chí còn có chút cay đắng.

Cái gọi là “mừng rỡ ngây thơ” kia, có lẽ cũng chỉ là ảo giác của một Giang Bách Lệ thích đọc tiểu thuyết mà thôi. Lạc Chỉ thở dài. Trong lúc không để ý, tai nghe bên phải bỗng bị người khác lấy ra.

“Em đang nghe gì thế?”

Người đàn ông kia vẫn không đi. Lạc Chỉ dùng ánh mắt như trông thấy quái vật nhìn anh ta nhét tai nghe vào lỗ tai mình, chăm chú nghe một lúc rồi lấy ra, cười thân thiết với cô, “Hóa ra em thích Daniel Powter à? Tôi cũng vậy. Bài hát này là anh ấy viết cho quảng cáo Coca Cola vào năm 2005.”

Lạc Chỉ ngăn người cả buổi, mãi mới tỉnh ra, lấy lại tai nghe rồi hỏi, “Anh là ai?”

“Rốt cuộc em cũng có hứng thú muốn biết tôi là ai.” Người đàn ông mỉm cười tỏ vẻ đã đoán trước tất cả, dường như đang nói với cô làm bộ thanh cao là rất vô nghĩa.

“Sếp Cố.”

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía trên đầu. Lạc Chỉ ngẩng mặt, không hề bất ngờ khi thấy Thịnh Hoài Nam.

-Hết

52. Chương 51: Nữ Hoàng Dạ Tiệc

Người được anh gọi là sếp Cố kia thoải mái dựa về phía sau, một cánh tay khoác lên thành ghế, hơi nhướng mày mà không nói gì, chỉ khẽ cười gật đầu, đợi Thịnh Hoài Nam giới thiệu.

Tuy nhiên Thịnh Hoài Nam không nói thêm nữa. Trước mặt sếp Cổ này anh có vẻ điềm đạm hơn Qua Bích một chút, nhưng nhìn chung vẫn giống một chú mèo xù lông. Anh đi thẳng tới ngồi xuống giữa Lạc Chỉ và vị sếp Cổ kia, đưa tay lấy tai nghe bên phải của cô, “Đang nghe gì thế?”

Thái độ vô cùng tự nhiên. Lạc Chỉ sững người, sau đó cúi đầu xuống.

“Mình cũng thích bài này, trước kia lúc chạy bộ toàn cho nó phát đi phát lại, nghe đến mức chán hẳn, đến mức cứ nghe lại một đoạn là muốn nôn. Nhưng cậu không nói với mình là cậu cũng thích nó nhỉ?”

Lạc Chỉ không tiếp chuyện. Anh đột nhiên xích lại thật sát, khễ thì thâm bên tai cô, “Xin cậu, mình đang giúp cậu thoát thân mà. Người kia là nhà tài trợ của buổi tiệc tối nay, công tử của một gia tộc giàu có nổi tiếng đấy. Không hiểu sao lãnh đạo đi hết rồi mà anh ta vẫn còn ở đây.”

“Thế cho nên...” Hơi thở của anh phả vào vành tai cô, khiến toàn thân Lạc Chỉ nổi da gà. Cô cảm thấy không quen nên né người sang bên cạnh một chút, không ngờ anh lại dịch sát vào hơn “Thế cho nên nếu cậu không muốn trở thành nữ sinh đại học được bao nuôi thì tránh xa anh ta một chút.”

Lạc Chỉ bật cười, “Cậu đã gặp nữ sinh viên nào được đại gia bao nuôi mà có nhan sắc như mình chưa? Cả trường thiếu gì con gái đẹp, anh ta lại chọn mình chắc?”

“Có khi... anh ta nhìn trúng khí chất của cậu cũng nên.”

“Ngốc.”

“Ai biết được ấy? Có khi việc anh ta vừa mất cậu chính là chứng cứ rõ ràng nhất cho thấy anh ta là đồ ngốc.”

“Này cậu!” Lạc Chỉ giật lại tai nghe trong tay anh, bực bội nhấn vài cái vào màn hình, đổi thành chế độ repeat.

Thịnh Hoài Nam không biết xấu hổ, còn cười đắc chí như một đứa trẻ giành được món kẹo mình thích. Ánh mắt anh thoáng lướt qua sếp Cổ kia, giống như ra oai mà đưa cánh tay trái vòng qua sau lưng Lạc Chỉ, khoắc lên vai cô.

Lạc Chỉ cứng người. Cảm giác ấm áp trên vai khiến trái tim cô mềm nhũn, sau đó trong lòng trào dâng tức giận và đau buồn. Cô hất tay anh khỏi vai mình, sau đó tắt nhạc. Trong tai nghe bản nhạc của Scarlet's Walk ngừng chơi với giữa một nốt cao.

“Cậu...”

Lời còn chưa dứt, Lạc Chỉ đột nhiên chú ý đến dây bàn bên kia.

Một bóng dáng đỏ rực xuất hiện bên bàn tiệc, liếc nhìn Trần Mặc Hàm với ánh mắt đầy thù địch, sau đó cười mỉa mai cao giọng nói với Qua Bích, “Uống rượu sao không gọi tôi? Lần trước còn nói so về uống rượu thì tất cả chúng ta đều không độ được với Giang Bách Lệ cơ mà? Qua Bích, anh còn nhớ không? Trước đây khi anh uống cùng chúng tôi, Giang Bách Lệ nhà anh liên tục che chở chống đỡ giúp, lấy một chọi năm, lừng lẫy một thời đấy. Giang Bách Lệ đâu rồi? Sao hôm nay cô ấy không ở đây thế?” Bàn rượu ồn ào chợt im bặt. Sắc mặt Trần Mặc Hàm lạnh như vừa mới bò lên khỏi hầm băng. Còn Qua Bích cúi thấp đầu, không nhìn rõ biểu cảm, cũng không cãi lại, chẳng biết có phải đã uống say rồi không. Cô gái váy đỏ cười nhìn quanh hội trường, đột nhiên lớn tiếng kêu, “Giang Bách Lệ, tới đây đi. Cậu giỏi che chở nhất cơ mà. Người đàn ông của cậu lại bị chuốc rượu rồi này.”

Đến giờ Lạc Chỉ mới thấy Bách Lệ đã lặng lẽ ngồi trong góc từ lúc nào. Những người đứng nhìn thể hiện biểu cảm khác nhau, nhưng ai cũng chỉ khoanh tay xem trò vui, không nói gì cả.

Thú vị hơn là Lạc Chỉ trông thấy vẻ đặc sắc trên khuôn mặt sếp Cổ kia. Anh ta ngoảnh đầu dõi theo ánh mắt của cô gái váy đỏ, nhìn Giang Bách Lệ đang ngồi phía sau rồi quay lại nhìn Lạc Chỉ, vừa ngạc nhiên vừa bối rối, giống như vừa biết được con trai mình không phải con ruột.

Giang Bách Lệ từ từ đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh như Đức Mẹ trong tranh của Raffaello, đi từng bước đến phía bàn rượu, cười gượng với cô gái váy đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt mà đầy kìm nén. Cô ấy hơi chớp mi khiến một giọt nước mắt rơi xuống, tất cả mọi người đều thấy được, khẽ nói, “Mình không phải bạn gái anh ấy.”

Đúng lúc đó Qua Bích ngẩng đầu. Lạc Chỉ kinh ngạc khi thấy đôi mắt anh ta đỏ lên, hơi rưng rưng nước. Bách Lệ cười dịu dàng, cầm lấy ly rượu trước mặt anh ta rồi ngửa đầu uống cạn. Mấy ngày nay cô ấy gầy đi nhiều, chiếc cằm với cổ nâng lên tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

“Không uống được thì uống ít thôi. Em biết anh đang vui, nhưng sức khoẻ quan trọng hơn chứ.”

Bách Lệ nói xong đi ra phía cửa, để lại mọi người đang hoá đá trong hội trường. Chiếc áo sơ mi trắng bao bọc tấm lưng yếu ớt của cô ấy, lúc này nhìn lại thấy rất mạnh mẽ, hiên ngang.

Màn này thật quá đáng khen. Giờ mà nói trước khi đi cô ấy không hề tập luyện thì Lạc Chỉ cũng không tin. Nhưng thể hiện xong thì phải có người giải quyết hậu quả. Cô lập tức đứng dậy, lướt qua người sắp Cổ đi tới chỗ Giang Bách Lệ vừa ngồi cầm lấy chiếc áo len xanh mà cô ấy để lại rồi chạy về phía cửa. Mà Thịnh Hoài Nam cũng rất ăn ý, cầm lấy chiếc áo khoác lông trắng ở ghế ngồi của Lạc Chỉ, đi theo cô.

Giang Bách Lệ vừa ra khỏi trung tâm giao lưu đã bị Lạc Chỉ đuổi kịp.

“Được rồi, sân khấu đã hạ màn, cũng phải mặc áo khoác đi thôi. Mình nói rồi mà, cậu rất có năng khiếu diễn xuất. Trông có khác gì Đức Mẹ Maria đâu.”

Bách Lệ nhận lấy áo khoác mặc lên, cười với Lạc Chỉ, sau đó lao vào lòng cô oà khóc.

Được rồi cuối cùng cũng trở thành người phạm rồi đây. Trái tim Lạc Chỉ rốt cuộc cũng được đặt lại vị trí cũ.

“Chiều này của cậu độc thật đấy.” Lạc Chỉ vỗ nhẹ lưng cô ấy, nhẹ nhàng nói.

Dù ai cũng từng biết Giang Bách Lệ hay ghen còn Qua Bích thì đa tình, nhưng sau hôm nay, Giang Bách Lệ cuối cùng cũng cho mọi người biết, bao gồm cả Qua Bích thấy được hình tượng cao thượng của mình. Một tuần trước Qua Bích đề nghị chia tay, cô ấy không khóc, không làm ầm ĩ, thậm chí mấy cán sự chưa biết tin họ chia tay tới nhờ vả, cô ấy vẫn giúp đỡ hết lòng. Điều này khiến Qua Bích bất ngờ. Qua đôi mắt đỏ hoe của Qua Bích hôm nay, Lạc Chỉ biết thực ra trong lòng anh ta vẫn có chút áy náy. Giang Bách Lệ ngốc nghếch lâu như vậy, cuối cùng cũng được bù đắp một chút.

“Mình không phải Đức Mẹ Maria.” Bách Lệ cười với Lạc Chỉ trong làn nước mắt, “Mình không bỏ qua đâu. Anh ta yêu anh cũng được, tóm lại mình sẽ không để họ được sống vui vẻ.”

Cô ấy buông Lạc Chỉ ra, chỉ vào Thịnh Hoài Nam đang cầm áo khoác đứng phía sau, lớn tiếng gào lên, “Lạc Chỉ là cô gái tốt. Cậu mà dám có lỗi với cô ấy thì cứ đợi đấy.” rồi bỏ đi.

Lạc Chỉ nghĩ thầm, Giang Bách Lệ này cứ làm Đức Mẹ thì hơn. Cô quay lại nói với Thịnh Hoài Nam đang bối rối cúi người, “Xin lỗi, tinh thần cô ấy không ổn định lắm. Cậu rộng lượng, cứ coi như nghe chuyện đùa thôi nhé. Nhưng mà... mình đúng là cô gái tốt.”

Nói xong, cô định lấy áo khoác trong tay Thịnh Hoài Nam để rời khỏi bữa tiệc này. Không ngờ Thịnh Hoài Nam lại không buông tay. Lạc Chỉ kéo chiếc mũ, anh cầm chặt góc áo, hai người liên tục giằng co.

Lạc Chỉ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt chẳng có lấy một nét cười nào của Thịnh Hoài Nam. Anh mặc sơ mi, cà vạt đã nới lỏng, từng hơi thở mang theo làn khói trắng phả vào không khí lạnh, tai và chóp mũi anh充血 đến mức hơi đỏ lên.

“Vào trong được không? Ngoài này... hơi lạnh.”

Anh dùng bàn tay trống không kia gãi đầu, nở nụ cười vô hại. Lạc Chỉ sửng sốt vì nụ cười đó nên thoáng ngẩn người trong chốc lát. Không ngờ cô vừa buông lỏng tay, đối phương đã cạy thế giật lấy chiếc áo khoác. Lạc Chỉ bước lên định giành lại, anh thuận thế vòng tay giấu áo khoác ra sau lưng. Cô lao vào khoảng không, chẳng đứng vững được, mũi va vào lồng ngực anh.

Mũi đau quá. Cô đau đến trào nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn. Khuôn mặt anh trở nên mơ hồ qua làn nước mắt.

“Thịnh Hoài Nam, cậu định bốn cột mình đến chết đấy à?”

-Hết

53. Chương 52: Nếu Mình Muốn Cưới Cậu

Lạc Chỉ không biết rốt cuộc mình khóc là vì đau hay vì điều gì khác. Vài giây sau, cô bị Thịnh Hoài Nam kéo vào lồng ngực, gương mặt áp vào chiếc cà vạt, vài lưa không những không ấm áp mà thậm chí còn lạnh hơn nước mắt cô. Anh vòng tay cầm áo khoác ra sau lưng Lạc Chỉ, tay kia đặt sau gáy, khẽ khàng ôm như đang vỗ về.

“Mình... xin lỗi.”

Giọng anh vang lên trên đỉnh đầu. Lạc Chỉ thoáng chốc tỉnh lại, cố gắng lách ra khỏi vòng tay đó, nhưng dù cố thế nào cũng vô ích.

“Mình vốn chỉ nghĩ cậu có quan niệm tốt xấu rất đặc biệt. Không ngờ cách cậu nói xin lỗi còn đặc biệt hơn.”

Thịnh Hoài Nam chẳng đáp trả lời khiêu khích của Lạc Chỉ, chỉ thông thả nói lỏng vòng ôm cô rồi nắm lấy cổ tay cô.

“Đừng để bị lạnh, vào trong nói đi.” Anh không cho Lạc Chỉ phản kháng, mạnh mẽ kéo cô đi về phía cửa.

Lạc Chỉ vẫn cúi đầu lặng lẽ theo sau. Trên đường đi không biết bao nhiêu người kêu lên “Trời ạ! Hai người...”. Cô không biết Thịnh Hoài Nam dùng biểu cảm gì để đối diện với vẻ kinh ngạc của bạn học. Cô chỉ biết cúi đầu thật thấp, cố gắng khiến mái tóc dài che đi phần lớn khuôn mặt mình.

Nhưng cảnh tượng trong hội trường đã khiến Lạc Chỉ tạm thời quên mất tình cảnh của bản thân.

Bàn bị lật đổ. Rất đông người tụ tập ở khu tiệc đứng bàn tán xì xào, chỉ có một mình cô gái váy đỏ đứng cạnh chiếc bàn hỗn loạn. Thịnh Hoài Nam quay đầu hỏi một cô bé cán sự đã xảy ra chuyện gì.

“Anh không biết đâu, lúc nãy em sợ phát khiếp. Chúng em đang tụ tập chơi Puzjelly cùng nhau thì đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn, quay ra đã thấy bát đĩa vỡ nát đầy đất rồi. Mọi người đều sững sờ, sau đó...” Cô bé liên tục thở gấp, lập tức bị cậu trai bên cạnh cướp lời, “Bạn gái anh Qua cãi nhau với chị Lưu Tĩnh. Chị Lưu Tĩnh tức quá lật đổ bàn.”

Lạc Chỉ tặng cho chàng trai một cái nhìn cảm kích.

Thịnh Hoài Nam bóp chặt tay cô, nói, “Cắm cậu lên chuồn đi. Phải đợi mình.”

Cảnh cáo xong, anh vội vã đi về phía đám đông, trong tay vẫn cầm chặt áo khoác cô như cầm vật làm tin.

Lạc Chỉ ngoan ngoãn nghe lời, tựa vào tường xem trò vui, lực chú ý dần bị hấp dẫn bởi tiếng xì xào từ bàn bên. Một cô gái nhỏ giọng nói với người đứng bên cạnh, “Này, có phải các anh chị bên đoàn uỷ không ai đứng ra can ngăn không?”

Lạc Chỉ thấy Thịnh Hoài Nam đi cùng ba nam sinh và hai nữ sinh tới khu “tâm bão”. Các cô gái chạy đến xoa dịu Lưu Tĩnh, mấy chàng trai thì dựng Qua Bích đang say khướt nằm trên ghế dựa. Thịnh Hoài Nam vỗ vai Trần Mặc Hàm, ý bảo cô ta hãy rời đi. Lúc này Lạc Chỉ mới để ý trên bộ lễ phục của Trần Mặc Hàm có một vệt loang màu nâu đỏ, không biết có phải là do bị rượu hắt lên không.

Trần Mặc Hàm oà lên nức nở, ầm ỨC bật dậy nhào vào lòng Thịnh Hoài Nam. Thịnh Hoài Nam sợ phát khiếp, lập tức lùi lại một bước, sau đó vội vã quay đầu nhìn về phía Lạc Chỉ, trông đôi mắt hiện rõ vẻ cuống quýt. Lạc Chỉ đang ngạc nhiên không khép được miệng, thấy anh hoảng hốt nhìn về phía mình thì không nhịn nổi mà bật cười khúc khích. Nụ cười trên môi cô càng lúc càng tươi tắn, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Thịnh Hoài Nam chặt vật xoay sở.

Thịnh Hoài Nam giơ cao hai tay, giống như đang chứng minh mình không phạm lỗi trong trận đấu bóng rổ. Áo khoác của Lạc Chỉ theo động tác đó mà trượt xuống khuỷu tay anh. Khi Trần Mặc Hàm vừa lao vào ngực anh, tay Thịnh Hoài Nam không cẩn thận đụng phải làn da trên tấm lưng trần của cô tay. Điều đó khiến da đầu anh tê dại, cứng đờ tại chỗ bị động ngửi mùi nước hoa mà cô ta mang tới. Lạc Chỉ phía xa nhìn, cười vô cùng thoả thích.

Thịnh Hoài Nam nhú mồm, khẽ nói, “Này... Bạn gì ơi? Bình tĩnh chút đi. Nơi này đông người như vậy, chắc bạn cũng không muốn khiến bản thân và Qua Bích khó xử chứ?”

Trần Mặc Hàm nấc lên, sau đó chậm chậm lùi khỏi người anh. Cô ta khẽ che tay trước mặt, làm như lau nước mắt. Nhưng nhìn từ trên cao xuyên qua hàng mi dày của Trần Mặc Hàm, Thịnh Hoài Nam thấy rõ ràng cô ta không hề khóc.

Lúc này anh khẽ nghe một tiếng cười khẽ, hoá ra chủ tịch hội sinh viên đã đứng bên cạnh từ khi nào, đang tỏ vẻ bồn cợt.

Cuối cùng Thịnh Hoài Nam không chịu nổi nữa, đi vào đám người nói với chủ tịch hội sinh viên, “Anh xem làm thế nào bây giờ? Dù sao chuyện này đồn ra ngoài chắc chắn cũng khó nghe.” Vị chủ tịch như tỉnh khỏi cơn mê, biếng nhạc lên tiếng, “Tìm vài người lập tức đưa Lưu Tĩnh và Qua Bích cùng với cô bạn gái thân tiên của cậu ta đi ngay cho tôi.”

Các cán sự khác đứng xung quanh lúc này mới sực tỉnh, vội vã giải quyết hậu quả. Chủ tịch hội sinh viên cười tươi, lớn tiếng nói, “Không còn sớm nữa, tiệc mừng năm mới kết thúc tại đây đi. Toàn bộ đội văn nghệ ở lại, thu dọn đồ đạc sau đó tổng kết chi phí. Những bạn khác mau về nghỉ ngơi. Chúc mọi người năm mới vui vẻ.”

Đám người đông đúc nhốn nháo trong hội trường trong chốc lát tản đi. Tầm nhìn của Lạc Chỉ bị người khác che mất. Cô phân vân không biết mình có nên đi luôn không, nhìn mặt vắn vò góc áo sơ mi, chẳng thể làm gì hơn ngoài tìm một chỗ ngồi xuống để đỡ làm vướng đường người khác.

Từ lúc bị anh kéo vào ôm đến giờ, tim cô vẫn chưa thôi loạn nhịp. Lạc Chỉ đưa tay lên nhẹ nhàng đặt trên ngực trái, khẽ nhắm mắt lại.

Nhưng lý trí không thể dập tắt tiếng đập thành thạch dũ dội trong lồng ngực cô.

Xem đi, lại nữa rồi, lại định tiếp tục lặp lại sai lầm... Cô hít một hơi sâu, cố gắng tự nhủ, Lạc Chỉ, nếu mà thông minh... thì hẳn phải biết... phải biết...

Lạc Chỉ, nếu mà thông minh thì không ai có thể bồn cợt mà, trừ phi chính mà tình nguyện. Đừng khiến chuyện chết tiệt này lặp lại lần nữa.

Đang mãi suy nghĩ, trước mắt đột nhiên tối sầm. Hoá ra Thịnh Hoài Nam đã thoát khỏi đám hỗn loạn, cười nói với cô, “Đi thôi.”

“Cậu không phải ở lại giúp à?”

“Giúp cái con khỉ!” Anh thấp giọng cầu nhau. Cô chợt thấy được chàng trai đưa lưng về phía cậu cán sự mà rầu rĩ của hai tiếng trước. Cuối cùng Lạc Chỉ cũng lấy lại được áo khoác, vội vã mặc vào. Thịnh Hoài Nam bên cạnh cũng mặc thêm áo lông. Ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, vì nhiệt độ không quá thấp nên lớp tuyết đọng lại khá mỏng. Lạc Chỉ cẩn thận bước lên những mảng tuyết chưa có dấu chân người khác.

“Mình thấy cậu chắc chắn là co quan niệm về sự trong trắng rồi. Nhìn cậu đi, sách nhất định phải là sách mới, còn thích bước trên mảng tuyết chưa có ai bước chân lên.”

Lạc Chỉ cười cười, “Được rồi, lúc này...”

Thực ra không biết phải hỏi thế nào, bởi dù sao cô cũng chẳng nắm được gì về tình hình ở hội sinh viên. Thịnh Hoài Nam nhún vai trấn an, “Không có chuyện gì lớn đâu. Máy phe cánh đối chọi nhau thôi mà. Ai cũng ích kỷ, chán chết.”

“Có ảnh hưởng gì đến cậu không?”

Anh chớp mi, không biết cảm nhận được điều gì mà cười vui như một đứa trẻ.

“Đừng lo, không sao hết. Mình xử lý được. Dù sao cũng chỉ vào chơi cho vui thôi mà.”

Trong giọng nói pha lẫn sự đắc ý và niềm kiêu ngạo khó che giấu. Lạc Chỉ thấy lòng mình nhộn nhạo. Một Thịnh Hoài Nam như thế này chắc cũng hiếm ai thấy được, vì những người cẩn thận khôn khéo như anh rất ít khi để lộ sự tự phụ của mình.

Điều này có chứng minh cô đặc biệt đối với anh không?

Lạc Chỉ không tìm được mà nghĩ, lại càng không tìm được mà giấu cột bản thân. Đã đến nước này rồi mà còn đi suy đoán địa vị của mình.

Yêu thầm đã trở thành một thói quen, sự hèn mọn đã thấm vào xương tủy, có nạo xương lọc độc cũng không thể xóa sạch.

“Thực ra...” Anh yên lặng một lúc mới mở miệng, “Lúc trước cũng có hơi phiền lòng... vì chuyện của hội sinh viên.”

Cô không lên tiếng, chờ anh nói tiếp.

“Nhưng phiền nhất là người khác đều cho rằng mình ắt hẳn sẽ cực kỳ phiền lòng.” Anh nhìn về phía trước, cười mỉa mai, “Tuy mình và Qua Bích có quan hệ không thân nhau, nhưng quan hệ cũng chẳng đến nỗi quá tệ. Khi gặp chuyện không may, có vài lần cậu ta chủ động lôi mình đi uống rượu giải sầu. Nhưng mình có sầu muộn gì đâu? Cho nên không biết làm thế nào, luôn phải cô tránh cậu ta.”

Lạc Chỉ phán đoán tình huống qua lời kể bình tĩnh của Thịnh Hoài Nam. Năm nay hội sinh viên đúng là không được yên ổn. Khoản tài trợ cho bữa tiệc vốn do tổ đối ngoại của Thịnh Hoài Nam lo, nhưng giữa tháng Mười hai là thời điểm bận rộn, công ty xuất khẩu linh kiện kia đột nhiên đổi ý. Chủ công ty giải thích với hội sinh viên rằng người ký thoả thuận tạm rời vị trí công tác, thoả thuận vẫn chưa được công ty xét duyệt nên không có hiệu lực. Không có hiệu lực thì tất nhiên là không chi tiền.

Mọi người đều biết rõ, nguyên nhân chính là do chủ tịch hội sinh viên. Trên danh nghĩa, nguồn tài trợ là do tổ đối ngoại của Thịnh Hoài Nam lôi kéo được theo đúng trình tự, nhưng thực tế đều là do chủ tịch tự sắp xếp. Giờ họ chạy làng, Thịnh Hoài Nam thành tâm điểm chú ý. Làm người chịu tội thay, anh cũng không thể viết những chuyện không tiện tiết lộ đó vào báo cáo để giao cho bên đoàn uỷ, hướng hồ đối phương có khi còn hiểu rõ tình hình hơn mình. Vì vậy anh chỉ có thể tiếp tục gánh nỗi oan. Chủ tịch hội sinh viên đại học P là một công việc rất béo bở, ngoài mặt thì đầy vinh dự, bên trong lại được thêm rất nhiều lợi ích. Có cái danh này, dù ra ngoài tìm việc hay học lên thạc sĩ đều dễ dàng hơn nhiều. Đồng thời, lợi dụng chức quyền, chủ tịch hội còn nắm được một vài nguồn chi tiêu trong các dự án của trường, khoản thu nhập ngoài luồng và tiền hoa hồng rất hậu hĩnh. Thế nên hàng năm vào mỗi đợt bầu chọn là tranh chấp ngầm giữa các phe phái lại nổi lên.

Mỗi năm đều có gần một phần ba số sinh viên năm nhất tranh nhau vào làm cán sự trong hội sinh viên, chân sai vặt, khâu đồ, phát tờ rơi, cái gì họ cũng làm, dù rằng có rất ít người có thể lên làm tổ trưởng vào năm thứ hai. Muốn vào được hội dinh viên, năng lực tất nhiên là quan trọng. nhưng quan trọng hơn là sự nâng đỡ dúi dất của tổ trưởng trước hoặc những người có cấp bậc cao hơn. Một nửa học kỳ trôi qua, đa phần các cán sự đều sụt giảm nhiệt huyết, rút lui liên tục chỉ để lại vài người, trong số đó chỉ có một người có thể lên làm tổ trưởng, còn người khác có khi được thăng cấp phó, nhưng danh hiệu này cũng chẳng có ý nghĩa gì nên họ cũng không làm tử tế. Có điều hội sinh viên không hề thiếu người, hàng năm đều có rất nhiều cán sự mới gia nhập, nghe lời hơn các “tổ phó” nhiều, cũng dễ lừa hơn. Các tổ trưởng là sinh viên năm hai đến học kỳ năm thứ ba, đến năm thứ tư thì chọn chủ tịch hội trong số bốn, năm phó chủ tịch này.

Cấp bậc kiểu kim tự tháp như vậy.

Trên đời này, leo cao không bao giờ là chuyện dễ dàng, trừ phi có người nâng đỡ. Diễn hình là chủ tịch hội học sinh hiện tại, thành tích thì chẳng ra sao, lại học khoa Điều chế không mấy ai chú ý, nhưng hoàn cảnh gia đình giúp anh ta có quan hệ tốt với một số thầy cô trong đoàn trường, trước khi bầu cử đã chi rất nhiều tiền cho những người bỏ phiếu, số lần mời đi ăn cũng nhiều nhất. Thế rồi ngay trước thềm năm mới, người bólam trong phòng tuyển sinh tại một tỉnh nào đó ở phía Nam của anh ta bị người khác liên tiếp tố cáo, trong quá trình xét xử cũng tiện thể lôi ra vài vấn đề tài chính của mấy công ty tài trợ, khiến các nhà tài trợ kia không xoay sở kịp.

Thấy một số hoạt động mừng năm mới bị hoãn giữa chừng, các thầy cô bên đoàn trường vô cùng sốt ruột, không dám tiếp tục sử dụng anh ta, nhưng cũng chẳng dám tùy tiện gây rối. Chủ tịch hội sinh viên hiện giờ giống như đã bị đóng băng, hệt như một hoàn đề bù nhìn.

Chính vào lúc này Qua Bích lại tìm được nhà tài trợ mới. Qua Bích vốn đứng về phe một phó chủ tịch đang đối chọi gay gắt với chủ tịch, chuyện này chẳng khác nào một cái tát mạnh vào mặt “hoàng đế bù nhìn”.

Bởi vậy trong bữa tiệc xảy ra chuyện kia, chủ tịch chỉ đứng một bên xem trò vui mà không hề giải quyết rắc rối. Qua Bích là nhận vật chính của tối hôm nay, vừa hay các thầy cô cấp trên của anh ta đều không ở đó, tình huống mất mặt này càng kéo dài, chủ tịch càng vui.

Thịnh Hoài Nam thở dài, “Quá phiền phức. Một đám chuyên làm hỏng việc nhưng cứ luôn miệng huyên hoang. Cuộc bầu chọn của học kỳ sau kết thúc là mình sẽ rút lui.”

Giọng điệu trẻ con của anh khiến Lạc Chỉ mỉm cười, có điều cô thực sự không biết đáp trả lại tràng kể lể dài dằng dặc này thế nào. Anh nói anh hoàn toàn có thể xử lý được, dĩ nhiên là cô tin. Cô vốn biết rõ Thịnh Hoài Nam không dành quá nhiều sự quan tâm đến những chuyện này.

Vậy nên cô chỉ có thể cười.

Tuyệt bỗng lại nổi lên. Thịnh Hoài Nam và cô đã đi xa ánh đèn của trung tâm giao lưu, bước lên con đường đầy sỏi đá mà Lạc Chỉ đi qua khi đến buổi tiệc. Suốt một khoảng thời gian dài cả hai người đều không lên tiếng, không gian chỉ còn lại âm thanh gió tuyết thổi và tiếng bước chân dẫm lên đá lạo xạo.

“Cậu... còn thích mình không?”

Lạc Chỉ đang đập lên tuyết, nghe thấy lời anh thì lập tức dừng lại, đứng sững tại chỗ như bị điểm huyệt. Thứ duy nhất chuyển động lúc này chỉ có làn khói trắng phả theo hơi thở của họ, ban đầu rất rõ nét, sau đó nhanh chóng nhạt dần và tan biến hẳn.

Chủ đề câu chuyện chuyển đột ngột từ hội sinh viên sang vấn đề này khiến Lạc Chỉ không thể phản ứng kịp. Cảm thấy Thịnh Hoài Nam ở phía sau đang đi đến gần, cô vội bước lên một bước nhưng đã bị anh kéo tay lại.

“Mình làm thế này có tính là lưu manh không?” Anh cầm tay cô đưa lên môi mình, đặt vào đó một nụ hôn khẽ, sau đó siết chặt bàn tay rồi chuyển xuống áp lên lồng ngực. Lạc Chỉ mở to mắt nhìn anh như nhìn người sao Hỏa, ánh mắt đó khiến anh phải bật cười.

“Nếu mình muốn cưới cậu, vậy thế này sẽ không tính là lưu manh, đúng chứ?”

Thịnh Hoài Nam chăm chú nhìn Lạc Chỉ đang sững người, cũng nhìn sâu vào đôi mắt lấp lánh của cô, cuối cùng quyết định không vòng vo nữa.

“Lạc Chỉ...” Anh cười rạng rỡ, cười đến thấu suốt, “Mình...”

“Đừng nói!”

Tiếng hét thất thanh của Lạc Chỉ lớn đến mức khiến bông tuyết đầu cành lung lay rơi xuống.

-Hết

54. Chương 53: Anh Chẳng Còn Quan Tâm Sự Thật Là Thế Nào

Lời Thịnh Hoài Nam bị chặn đứng bởi tiếng hét của cô gái trước mặt. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô mất kiểm soát như thế. Nhưng hét xong cô lại không còn nói gì, chỉ yên lặng bất động nhìn anh, cả cơ thể dường như chỉ có con người chuyển động có thể chứng minh cô là người sống.

“Mình...” Lạc Chỉ nói một chữ thì dừng lại, rồi bật cười, “Yên tâm, mình sẽ coi như chưa nghe thấy gì, còi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Chuyện gì chưa xảy ra?”

“Cậu... cậu suy nghĩ cẩn thận trong vòng một tháng, nếu vẫn không thay đổi thì lúc đó hay nói với mình... nói với mình điều cậu vừa muốn nói.”

Thịnh Hoài Nam có vẻ hờn trách, “Mình không cần suy nghĩ.”

“Không, không. Cậu bình tĩnh đã. Phải suy nghĩ, nhất định phải suy nghĩ.” Cô cố rút lại tay rồi liên tục lùi về phía sau, “Mình tính rồi, trung bình mỗi tháng cậu thay đổi một lần. Mình không biết có phải tháng nào cậu cũng có mấy ngày đặc biệt như vậy không. Mình sợ cậu...”

“Cậu mới là người tháng nào cũng có mấy ngày đặc biệt ấy.” Thịnh Hoài Nam bị cô chọc giận đến đỏ mặt.

“Đúng là tháng nào mình cũng có mấy ngày đặc biệt.” Cô vẫn cười, nhưng anh rõ ràng nhận ra nụ cười ấy có rất nhiều gượng gạo, pha lẫn run rẩy, dường như đang cố kiềm chế để không vụt tắt. Anh thậm chí có thể thấy được nỗi buồn và sự sợ hãi đằng sau nụ cười của cô.

Thịnh Hoài Nam tiến lên mấy bước để kéo Lạc Chỉ. Nhưng anh càng tiến, cô càng lùi về sau. Trông thấy rõ sự lo sợ và nghi ngờ trong đôi mắt cô, anh mới nhận ra - có lẽ cô thực sự sợ mình.

Anh buông tay xuống, miễn cưỡng cười, “Xin lỗi.”

Lạc Chỉ không tránh tiếp, cũng không mĩa mai câu xin lỗi của anh như trước. Cô chỉ đứng tại chỗ cúi đầu, để bàn chân mình khê ma sát với lớp tuyết phủ trên đất, vẽ ra những vết dài như vết sẹo.

“Mình không phải loại người lành sẹo rồi sẽ quên đau.” Giọng cô rất khẽ, âm điệu không giống với một câu nói nào của cô trước kia. Cho dù là khi bị anh ép đến nổi giận, cô cũng có thể bình tĩnh mà cười cợt mĩa mai anh, chưa bao giờ tỏ ra yếu thế như hiện tại.

“Cậu có thể nhiệt tình trong một giây, giây tiếp theo ngay đến một cái tin nhắn cũng không thèm gửi, biến mất suốt một khoảng thời gian, giống như đã đi đến nửa kia Trái đất, rồi đến lúc gặp lại thì tươi cười cái kiểu “đã lâu không gặp” hết sức nhẹ nhàng... Mình không chịu được.” Cô cười khổ sở, “Nhưng mình biết cậu dám chắc là mình thích cậu, cho rằng chỉ cần cậu đưa tay ra, mình sẽ quên hết những xích mích lúc trước, phối hợp với cậu diễn tròn vai bạn tốt.”

Còn diễn rất ngọt, rất hoàn hảo.

“Cậu quá tự tin rồi, Thịnh Hoài Nam.”

Giọng cô rất nhẹ, nhưng từng câu đều giống như một lời tô cáo.

Không biết có phải bị lời của cô dội một gáo nước lạnh hay không, mà câu nói còn dang dở của Thịnh Hoài Nam giờ giống như cái bánh bao không nuốt trôi được, nghẹn cứng ở ngực, khiến anh càng lúc càng khó chịu. Anh không cười ngụy trang nữa, giọng nói mang theo chút trách cứ, “Chắc cậu sẽ không cho rằng mọi hành vi trước kia của mình đều là do tinh thần không ổn định chứ?” Cảm nhận được tâm tình trong câu nói của anh, Lạc Chỉ thu lại vẻ buồn khổ, ngẩng mặt trả lời với giọng giễu cợt, “Cậu nghĩ cậu không hỏi gì về chuyện trước kia thì mình nên tung hô vạn tuế à?”

Anh tỏ ra khó chịu hơn, mặt cũng bắt đầu biến sắc.

“Hôm nay nói rõ đi. Rốt cuộc mình làm sai chuyện gì, cậu đang cố gắng tha thứ cho mình điều gì? Tránh cho mình được cậu ban ơn mà không biết đường cảm kích.”

Cô chấp tay ra sau lưng, nhìn thẳng vào anh.

Thịnh Hoài Nam tỏ vẻ mệt mỏi và bất lực. Khi giải quyết mớ bòng bong của hội sinh viên anh cũng không có biểu cảm như vậy.

“Lý do mà mình mãi không chịu nói là, nếu mình có thể tự chứng minh cậu không có lỗi, thế thì cậu cũng không cần biết đầu đuôi câu chuyện làm gì. Tuy mình không hiểu rõ con người cậu, nhưng ít nhất mình biết cậu nhất định sẽ không chịu khom lưng giải thích đâu. Mình chỉ trích cậu, cậu có thể tranh cãi, phủ nhận nhưng quá trình này nhất định sẽ làm tổn thương đến cảm xúc và lòng tự tôn của cậu. Mình... Mình rất quý trọng tình cảm lúc trước của chúng ta...”

Anh không tiếp tục, câu nói nghẹn giữa chừng trong nỗi ảo não, sau đó ngược lên, nhìn Lạc Chỉ bằng một ánh mắt buồn.

Cô thoáng mềm lòng, gần như bị lời giải thích này làm cảm động. Vài bông tuyết rơi trên chóp mũi cô chợt gợi về ngày mưa hôm đó.

“Nếu cậu thực sự quý trọng thì trước kia sẽ không đối xử với mình như thế. Cảm xúc đã bị tổn thương rồi, lòng tự tôn cũng bị dẫm nát rồi. Chúng ta chẳng thể trở về như trước nữa, cậu còn điều gì phải ngại nói đâu?”

Thịnh Hoài Nam sững sốt.

“Ừ, đúng.” Anh cười như vỡ vụn, thoải mái dựa vào thân cây to phía sau, lắc đầu, “Mình phá hỏng hết rồi, đúng không?”

Lạc Chỉ không lên tiếng.

“Thế nên, có người nói với mình là từ hồi cấp Ba cậu đã bắt đầu... yêu thầm mình... Thật sao?”

Lạc Chỉ không ngờ anh lại hỏi chuyện này đầu tiên. Cô hơi sững người, ánh mắt né tránh.

“Cậu nói vào vấn đề chính đi.”

“Trả lời mình trước đã... Có thật không?” Thịnh Hoài Nam hơi đỏ mặt.

“Thật hay không thì anh hưởng gì?”

Trước kia đến chuyện thích thầm mình cậu cũng thừa nhận rồi, sao lại giằng co trong chuyện này?”

Lạc Chỉ cười gượng, nắm chặt góc áo, “Không, hai chuyện này không giống nhau.”

“Vì hồi cấp Ba mình có bạn gái à?”

Lạc Chỉ nghe vậy, cảm thấy rất bối rối, “Hai vấn đề này có liên quan gì đâu?”

“Vậy tại sao không trả lời?”

Cô im lặng, đôi mắt long lanh. Thịnh Hoài Nam vừa định nói tiếp thì thấy Lạc Chỉ nghiêng mặt đi, hình như có giọt lệ lăn xuống. Anh rất kinh ngạc, theo bản năng đưa tay ra định lau giúp cô, nhưng tay vừa chạm đến gò má đã bị đẩy ra.”Nói chuyện chính.” Giọng cô trở nên rất lạnh.

Anh rút tay về, cười gượng, “VẬY... cậu không phải vì thích thầm mình... mà vẫn luôn... ghen tị với Diệp Triển Nhan chứ?”

Lạc Chỉ không hề sững sốt hay mở to mắt vô tội như Thịnh Hoài Nam tưởng. Từ khi anh bắt đầu nói chuyện yêu thầm, tốc độ trả lời vấn đề của cô trở nên rất chậm, câu nào cũng phải nghĩ thật lâu, giống như đang tính toán. Trong giọng nói của Thịnh Hoài Nam vì thế mà dường như có pha lẫn chút thất vọng.

“Không phải.”

“Không phải?”

“Thế thì... ước ao? Nếu cậu cho rằng từ ghen tị có ác ý, vậy thì ước ao...”

“Có lẽ có một chút ước ao.” Cô bỗng ngẩng đầu nhìn ánh đèn xa xăm của trung tâm giao lưu, “Nhưng cũng không phải vì cô ấy là bạn gái cậu.”

Cô trả lời chậm rãi, không phải để bịa đặt lời nói dối mà vì đang cố gắng để có thể thật thẳng thắn, thật chân thành. Thịnh Hoài Nam hiểu ra điều này nên cũng hạ giọng xuống, gần như dỗ dành nói, “Vậy cậu ước ao điều gì?”

Lạc Chỉ cười như một đứa trẻ nghịch ngợm, “Kính sáng là vì có ánh đèn phản chiếu phía sau. Mình ước ao ánh đèn phía sau đó.”

Lạc Chỉ nhìn thấy sự nghi hoặc pha lẫn thông cảm trong mắt Thịnh Hoài Nam. Cô không biết tại sao anh có hứng thú với những việc nhỏ nhặt này. Là vì kéo dài thời gian, không muốn nói những lời chỉ trích kia? Hay là tự dưng đi lệch hướng, có hứng thú muốn tìm hiểu cô?

Tìm hiểu? Lạc Chỉ cười ảm đạm. Thực ra giữa họ luôn bị ngăn cách bởi muôn sông ngàn núi. Anh không để ý, nhưng cô rất rõ ràng. Trong vòng xoay không ngừng này, khi anh nghiêm túc hứa hẹn thì cô lại quay mặt đi, dường như đã dự báo trước một kết cục không có hậu.

Tác dụng duy nhất của lời hứa là để một ngày nào đó nó sẽ tát vào mặt chúng ta một cái thật đau.

“Lạnh quá. Cậu nói nhanh đi.”

“Xin lỗi, mình lè mề quá. Chỉ là đột nhiên cảm thấy nói thẳng với cậu... rất ngại.”

“Ngay cả việc mình có yêu thầm cậu hay không mà cậu còn dám hỏi thì còn có gì để ngại nữa.”

Thịnh Hoài Nam ngẩn ra.

“Lúc... Lúc mình và Diệp Triển Nhan chia tay...” Anh có khó khăn thốt ra những câu sau, “Có phải vào kỳ nghỉ đông cuối cùng trước khi vào đại học, cũng chính là trước khi khai giảng, cô ấy đã đến gặp cậu, khóc kể với cậu lý do chúng mình chia tay, sau đó nhờ cậu cầm một bức thư quan trọng và một con thiên nga pha lê chuyển cho mình không? Cậu không làm thế, còn nói với cô ấy là mình coi như không thấy hai thứ đó mà ném thẳng vào thùng rác, đúng không?”

Lạc Chỉ nghĩ một lúc, đáng ra phải ngẩng phắt đầu, dùng vẻ mặt ngạc nhiên vô tội, thậm chí là tức giận vô cùng để phản bác anh. Nhưng tư thế và biểu cảm của cô chẳng có gì khác biệt, chỉ yên lặng cúi đầu, trái tim càng lúc càng tĩnh lặng.

“Chẳng lẽ... là thật?”

Lạc Chỉ ngẩng đầu, “Chỉ có thể?”

“Cậu nghĩ đây là chuyện nhỏ?” “Ý cậu là, mình gây trở ngại ở giữa, phá hoại hai người?”

“Phải.”

“Cậu biết lúc nào?”

“Cái đêm hôm chúng ta đi trượt băng về.”

Lạc Chỉ nghiêng đầu nghĩ một lát rồi mỉm cười, “À, thế cho nên hôm sau hẹn xong với bọn Tiffany rồi, cậu lại cho mình leo cây.”

Thịnh Hoài Nam hơi mất tự nhiên, không tiếp tục vấn đề của cô, “Có người làm chứng nói với mình như vậy.”

“Người làm chứng?” Cô cổ nhin cười, “Ai thế?”

“Lạc Chỉ, mình chỉ muốn nghe cậu nói một tiếng, rốt cuộc là đúng hay không?”

“Ai?”

“Mình không thể nói.”

“Ai?” Cô mỉm cười, chưa bao giờ kiên nhẫn đến vậy.

Thịnh Hoài Nam cố lấy giọng bình tĩnh, “Thực ra cậu không cần biết là ai nói...”

“Hỏi câu cuối cùng, ai?”

“Được rồi.” Thịnh Hoài Nam nhún vai, “Cô ta nói cô ta tên là Định Thủy Tịnh.”

Đôi mắt Lạc Chỉ bình lặng như mặt hồ êm đềm, sâu không thấy đáy.

“Mình biết rồi. Vậy cậu đã xác nhận với Diệp Triển Nhan rồi chứ gì?” Lạc Chỉ gật đầu, sau đó quay người định bỏ đi. Thịnh Hoài Nam bước lên phía trước giữ cô lại, “Chỉ thế thôi à?”

“Vậy phải thế nào? Mình phải khóc lóc nói, ‘cậu nghe mình giải thích, chuyện không phải như vậy, thật sự không phải, cậu nhất định phải tin mình...’ Thế sao?” Cô cười mỉa mai.

“Nhưng tại sao mình phải giải thích chứ? Cậu biết nguyên tắc suy đoán vô tội không?” Lạc Chỉ vừa nói vừa ra dấu bằng tay, “Ai buộc tội thì người đó phải tìm chứng cứ. Tin nhắn hay bản ghi âm cuộc gọi đều không có, sao mình phải phí lời với cậu về chuyện này? Cái miệng chỉ cần mở ra khép vào là có thể bịa ra mọi câu chuyện, mình bác bỏ những điều giả dối kiểu gì đây? Mình hỏi cậu, hồi cấp Ba trong đám bạn của Diệp Triển Nhan có mình không? Vật quan trọng như thế sao cô ấy lại tổn tâm sức mà chạy đến nhờ mình chuyển? Cô ấy có số điện thoại của mình à? Cô ấy là bạn gái cậu, lại có quan hệ tốt với mấy nam sinh lớp cậu cũng thi đỗ đại học P, sao không đưa cho bạn tốt của cô ấy mà lại phải đưa cho mình?”

Mỗi câu nói của Lạc Chỉ đều rất hùng hồn. Cô hất tay anh ra, tiếp tục đi về phía trước.

“Mình có thể biết... tại sao lúc đầu cậu không chịu trả lời mình về chuyện yêu thầm không?”

Lạc Chỉ đã đi được một đoạn, nghe xong câu hỏi của anh thì quay người lại. Vấn đề này là tử huyệt của cô. Lúc quay người, ngọn lửa giận vừa bùng lên trong cô tắt lịm, nhưng đôi mắt lại cuộn cuộn những tâm tình phức tạp.

“Chuyện thầm yêu này cũng là do Định Thủy Tịnh nói?”

“Ừ... Họ đều nói thế.”

Lạc Chỉ chớp mi, ánh mắt trở nên mơ màng, lướt qua anh thả đến nơi rất xa.

“Lúc nghe nói, cậu có vui không?” Thịnh Hoài Nam sững người. Anh có vui không?

Trọng tâm câu chuyện ngay từ ban đầu đã bị họ phớt lờ. Nói đi nói lại, anh chỉ cố chấp muốn biết đáp án về chuyện yêu thầm kia, còn điều mà cô quan tâm chỉ có vấn đề này.

“Nếu không nghe nói cậu vì yêu thầm mà lén làm chuyện kia, mình nghĩ mình sẽ rất vui.”

Lạc Chỉ yên lặng trong thoáng chốc, đột nhiên hỏi, “Tại sao cậu mang áo mưa của Diệp Triển Nhan đến đón mình?”

“Quả nhiên cậu biết đó là áo mưa của Diệp Triển Nhan.”

“Rất nhiều người biết chiếc áo mưa màu hồng đó. Diệp Triển Nhan hay kể chuyện của hai người trên lớp, chuyện đó chẳng có gì to tát.” Lạc Chỉ hất cằm, miệng hơi mỉm cười, ánh nhìn khiêu khích, “Sao? Mình biết một chiếc áo mưa mà cũng có lỗi à?”

Thịnh Hoài Nam ngẩn người, “Cô ấy hay kể những chuyện đó lắm sao?”

“Cậu không biết à?” Lạc Chỉ cười, không tiếp tục chủ đề này nữa, “Vậy là cậu dùng chiếc áo mưa của Diệp Triển Nhan để trả đũa mình đấy à? Cậu đúng là không biết điều.”

“Mình... nóng nảy quá. Nhưng không phải trả đũa đâu, không phải là vì cô ấy. Mình không biết nói thế nào. Họ đều bảo cậu rất giỏi giả vờ, nhưng chiếc áo mưa này có thể khiến cậu để lộ con người thật.”

Con người thật... Lạc Chỉ suyt nửa thì cười phá lên.

“Thực ra coi là trả đũa cũng đúng. Hẳn là cậu đã lập tức tin Diệp Triển Nhan.”

Giọng cô trầm trầm, biểu cảm không mấy bận tâm kia khiến Thịnh Hoài Nam bức bối vô cùng.

“Thế nên cậu cũng chẳng làm gì sai. Nếu bạn trai hoặc mẹ mình nói với mình chuyện như thế, mình cũng sẽ tin lời họ vô điều kiện. Cậu có thể hỏi mình thế này, mình đã rất biết ơn rồi.”

“Lạc Chỉ, điều này chẳng liên quan gì đến quan hệ cá nhân hay mức độ thân thiết.”

“Cậu phán mình tội chết mà không cần chứng cứ, sao lại không liên quan đến quan hệ cá nhân và mức độ thân thiết?”

Cô xua tay, để lại một nụ cười thông tỏ.

Lạc Chỉ đi, mỗi bước chân đều để lại âm thanh nhỏ vụn trên mặt tuyết. Chiếc áo lông to lớn khiến cô trông thoáng qua giống hệt một con thú nhỏ cô đơn đang tìm đường về tổ trong câu chuyện cổ tích.

Đầu óc Thịnh Hoài Nam đột nhiên trống rỗng.

“Lạc Chỉ.” Anh thốt lên, “Thực ra nếu cậu nói một câu ‘mình chưa từng làm gì cả’, có lẽ... có lẽ mình sẽ tin...”

“Mình chưa từng làm gì cả.”

Lạc Chỉ ngoảnh đầu, thản nhiên lên tiếng. Thịnh Hoài Nam không phản ứng kịp, sự kích động dâng trào bị dập tắt bởi một câu nói của cô.

“Cậu có tin không? Thôi để mình nói luôn.” Lạc Chỉ bật cười, “Cậu không tin. Nếu cậu tin mình thì đã chẳng cần mình phải nói gì, cũng không cần đi tìm chứng cứ, vì tự trái tim cậu sẽ mách bảo cho cậu biết rằng mình chẳng việc gì phải làm loại chuyện này.”

Thịnh Hoài Nam bỗng cảm thấy ghét bỏ chính mình. Rõ ràng anh là người chất vấn, người đáng ra phải có ưu thế hơn, tại sao bây giờ lại giống như một đứa trẻ quấy phá, ăn nói lung tung thế này?

“Hồi cấp Ba... sao cậu lại thích mình?” Thịnh Hoài Nam đột nhiên không e ngại gì nữa, cứ nín chặt lấy vấn đề mình muốn biết, cố chấp không chịu từ bỏ.

Anh chẳng còn quan tâm sự thật là thế nào. Anh chỉ rất muốn hỏi cô, nếu cô thực sự thích mình nhiều năm như vậy, thế thì rất cuộc... cô thích cái gì ở anh? Họ không hề quen nhau, sao cô lại thích anh? Mà nếu cô thích thật, vậy tại sao cứ khư khư ôm lấy hình ảnh trong hồi ức, sau đó kháng cự con người thật của anh? Cứ như thể việc anh biết đến tình cảm đó đối với cô chẳng có gì đáng mừng, mà chỉ là một nỗi buồn sâu, một nỗi nhục lớn.

Cô thoáng dừng chân, không quay đầu cũng không trả lời, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

“Cậu nói xem, nếu như tất cả những chuyện này chưa từng xảy ra, nếu năm đó khi ở bên khung cửa sổ cậu không bỏ chạy, liệu chúng mình...”

Thịnh Hoài Nam còn chưa nói hết câu, trước mắt bỗng tối sầm, vàng trán lạnh buốt. Anh hoảng hốt bám vào thân cây tùng bên cạnh, chờ dần phủi nắm tuyết trên đầu mình.

Trong tầm nhìn mơ hồ, Lạc Chỉ vẫn duy trì tư thế ném mạnh, tựa như đã dùng rất nhiều sức. Tiếc là tuyết quá mềm, không thể làm nguôi cơn giận của cô.

“Cậu...”

“Có đôi lúc...” Lạc Chỉ cúi đầu, giọng run run, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang cuộn trào trong tim, “Có đôi lúc mình cảm thấy nói gì với cậu cũng vô ích. Mình thực sự rất muốn đập cho cậu một trận.”

Cô nhận ra bản thân sắp òa khóc nên vội nén lòng mình xuống, quay đầu nhanh chân rời đi.

Tâm trạng của Thịnh Hoài Nam dần bình tĩnh lại, những bắp thịt căng cứng sau lưng từ từ thả lỏng. Anh lắc đầu cho những bông tuyết còn vương trên tóc rơi xuống đất, từ từ đặt hai bàn tay lạnh cóng đang buông thõng bên người vào trong túi áo.

Dáng lưng của người con gái trước mắt vẫn cô đơn quanh quẩn như trước kia. Cô hơi ngẩng lên, từng bước đi đều rất vững chắc và nhanh nhẹn. Thịnh Hoài Nam cúi đầu, chợt phát hiện ở trên khóa kéo của chiếc áo lông có vương một sợi tóc rất dài, rồi nhẹ bay theo cơn gió. Anh đưa tay ra định giữ lấy, nhưng cuối cùng vẫn không bắt được.

-Hết

55. Chương 54: Mất Cái Này, Được Cái Khác

Ba giờ sáng, Giang Bách Lệ cẩn thận xoay tay nắm cửa, rón rén đi vào trong phòng, trông thấy Lạc Chỉ ngồi bó gối trên giường tầng bên dưới, ánh sáng hắt ra từ màn hình Walkman soi rọi gương mặt của cô ấy.

“Chưa ngủ à?”

“Cậu đã đi đâu thế?” Giọng Lạc Chỉ vô cùng tỉnh táo, chẳng thấy chút buồn ngủ nào, “Mình gọi vào di động của cậu nhưng cậu tắt máy suốt.”

“Bách Lệ mỉm cười ngại ngùng, chậm rãi lên tiếng, “Di động mình hết pin rồi. Minh... và ra ngoài chơi cùng một người bạn mới quen.”

“Bạn mới quen? Chơi đến ba giờ sáng?” Lạc Chỉ tắt hẳn chiếc Walkman đi: “Cậu điên hả?!”

“Thật sự... rất hợp cạ.”

“Nam sinh à?”

“Là nam... Nhưng không phải nam sinh.”

“Chú nào đấy?”

“Cũng không đến mức gọi là chú... Năm nay anh ấy ba mươi một tuổi rồi... Anh ấy không phải người xấu.”

Câu cuối cùng của cô ấy khiến Lạc Chỉ trợn tròn mắt, dù cô biết Bách Lệ không nhìn thấy.

“Lần sau nếu lại gặp chuyện này thì phải cẩn thận một chút. Cậu tưởng bản thân lúc nào cũng được bảo vệ, tưởng mình là vô địch thiên hạ chắc?”

Bách Lệ bật cười khanh khách, “Lạc Chỉ, cậu ngày càng lảm miệng rồi. Cậu lo cho mình nên mới đợi tới bây giờ à?”

Lạc Chỉ hơi mỉm cười, nhưng giọng nói vẫn khô khan như cũ, “Mình bị mất ngủ, không liên quan gì tới cậu. Mau ngủ đi.”

Bách Lệ tắm rửa thay quần áo xong còn rề rà hồi lâu mới bò lên giường. Lạc Chỉ đoán không sai, Giang Bách Lệ gặp vận đào hoa rồi, chắc chắn không thể ngoan ngoãn đi ngủ. Cô ấy nằm ngay đơ trên giường tầng trên chừng năm phút thì đột ngột bật dậy, thấp giọng nói với Lạc Chỉ ở tầng dưới: “Cậu ngủ chưa?”

“Muốn bộc bạch gì thì nói mau đi.”

Bách Lệ cười ngây ngô: “Cậu biết không? Thực ra anh ấy là... là nhà tài trợ năm nay của trường mình. Lúc này anh ấy cũng đến dự buổi tiệc kia.”

“À, vậy ra anh ta nhìn thấy ánh hào quang Đức Mẹ trên đầu cậu nên đã để ý tới cậu?”

“Đừng nói lung tung. Bọn mình không nhắc tới chuyện tối nay, mình nghĩ có lẽ anh ấy không trông thấy mình và họ...”

“Anh ta họ Cố à?” Lạc Chỉ ngắt lời cô ấy, không chút do dự.

Vậy thì chúc mừng cậu, toàn thân anh ta đã được tắm trong vầng hào quang Đức Mẹ của cậu đấy. Cô nghĩ thầm nhưng cố nhịn không nói ra.

“Mình thật không ngờ, sau đó anh ta và cậu lại... Người đàn ông này cuồng tín à?”

Lạc Chỉ cố giữ bình tĩnh. Chuyện người đàn ông này ra sức bắt chuyện với cô khi ở hội trường vốn đã khó hiểu, giờ anh ta còn ngấm trúng Giang Bách Lệ. Cô và Giang Bách Lệ đã trở thành chị em song sinh thật sao? Đúng là tổn thương lòng tự tôn quá.

“Cậu quen anh ấy?” Bách Lệ kích động đập vào lan can.

“Đừng quan tâm tới chuyện đó vội, cậu nói mình nghe xem hai người quen nhau như thế nào?”

Giang Bách Lệ nhẹ nhàng nằm xuống, hồi lâu cũng không thấy hé răng, chỉ thở dài.

“Chết tiệt!” Lạc Chỉ mắng thầm trong bụng.

“Nếu không có anh ấy, chắc nước mũi của mình đã đông cứng thành nhũ băng.”

Câu mào đầu của Giang Bách Lệ đủ cho thấy sự do dự lúc trước của cô ấy không phải là giả vờ mà thực sự là vì bản chất dễ bối rối thẹn thùng của thiếu nữ.

Giang Bách Lệ lặng lẽ đi trên con đường nhỏ, vừa đi vừa tự trách mình đã không mang gói khăn giấy theo. Nước mắt thì có thể lau bằng tay áo. còn nước mũi thì sao? Gió lạnh phả vào, dù vệt nước mắt sẽ mau chóng khô đi nhưng trên mặt lại xuất hiện cảm giác dính dính, cơ mặt cũng căng cứng, muốn cười cũng khó khăn.

Đúng lúc cô đang do dự không biết có nên lấy ống tay áo lau nước mũi hay không thì một giọng nam đột ngột vang lên từ phía sau: “Bạn gì ơi, cho hỏi đường này dẫn tới khu cây cảnh hoàng gia đúng không?”

“Khu cây cảnh hoàng gia nào? Chắc chắn không phải đường này rồi. Nếu anh không ra khỏi khuôn viên trường thì chẳng có đường nào thông lối tới Di Hoà Viên hết.” Cô không dám quay đầu lại, chẳng hay ho gì nếu để người ta thấy nước mũi mình đang chảy ròng ròng.

“Không phải Di Hoà Viên... Tôi nghe nói phía Đông Nam trường các em có một khu kiến trúc được bảo tồn rất đẹp, hoá ra là khu cây cảnh hoàng gia, có núi giả có hồ...”

“Bên kia.” Cô đưa tay trái ra chỉ bừa một cái nhưng vẫn không ngoảnh lại.

Giọng nam phía sau lặng thinh một hồi rồi bỗng bật cười, tiếng cười rất êm tai, “Sao em không chịu quay lại thế? Hay là tôi đứng trúng quỷ không mặt rồi?”

Giang Bách Lệ kiểm chế tới mức nổi gân xanh, nhưng cuối cùng vẫn dè dặt hỏi, “Anh... có khăn giấy không?”

Người đàn ông bước lại gần, anh ta khẽ chạm vào cánh tay cô. Khi nhận lấy cô mới để ý đó là một chiếc khăn màu tro, chất liệu rất đẹp. Giá tiền của nó hẳn không tầm thường, mặc dù cô không biết logo này, nhưng đã là hàng tốt thì chỉ cần sờ cũng ra.

“Anh... Anh có... khăn giấy không? Ý tôi là loại của Tâm Tương Ân, một tệ một gói ấy. Cái này thì không cần đâu...”

Hoặc là anh mau cuốn gói đi, hoặc là đưa khăn giấy cho tôi, tôi nhịn hết nổi rồi! Giang Bách Lệ gào lên trong lòng, cô run rẩy đưa khăn tay cho người đàn ông phía sau với tư thế xiêu vẹo kỳ quặc.

“Không có. Không cần kì kèo nữa, tôi tặng luôn khăn tay cho em đây.”

Giọng nói của người đàn ông như trộn lẫn tiếng cười, tuy có chút trêu đùa nhưng suy cho cùng vẫn là ý tốt. Cô đành mở khăn tay ra, làm bộ lau nước mắt rồi nhanh tay lau nước mũi, cố gắng không phát ra âm thanh, sau đó nhét luôn khăn tay vào túi và quay đầu mỉm cười lấy lòng đối phương. Vừa quay đầu, Bách Lệ gần như hoá đá.

Dưới ánh đèn đường màu cam, người đàn ông điển trai mặc áo khoác màu đen, những đường nét trên gương mặt anh ta phóng khoáng nhưng không kém phần thận trọng. Nụ cười hiền lành nhưng tinh quái kia hệt như anh ta biết tất cả mọi chuyện.

Đột nhiên Giang Bách Lệ nhớ tới chiếc xe hơi màu đen và chàng trai tỏ vẻ lạnh lùng đã đánh đuổi đám lưu manh rất lâu về trước. Cũng dưới ánh đèn màu cam, cũng vào lúc cô nhếch nhác thảm hại nhất, cũng là bóng người màu đen như thế này.

Cô ngồi xổm xuống đất, tay ôm lấy đầu gối, oà khóc nức nở. Lần này thực sự không thể cứu vãn được nữa.

Cô không phải Đức Mẹ, cũng không phải nữ thần báo thù. Cô chỉ là một Giang Bách Lệ tầm thường, tầm thường đến mức người ta nói chia tay mà vẫn không thể đứng vững ngoảnh đầu bỏ đi, cũng không thể mạnh mẽ gơ tay tát cho anh ta một cái để trút giận. Cô muốn ngẩng cao đầu, nhưng cuối cùng vẫn rơi nước mắt hỏi anh ta vì sao lại làm thế. Anh ta không nhắc đến Trần Mặc Hàm, chỉ nói một câu xin lỗi, không có bất cứ lý do nào. Còn cô chỉ biết cố chấp nói một câu duy nhất, “Vì sao?”

Anh trả lời một cách bất lực, “Em muốn biết thì giờ anh bịa cho em một cái là được.”

Ngay cả lý do anh cũng không chịu nói.

Người đàn ông kia ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai cô, giọng nói không giấu nổi vẻ bối rối, “Chỉ là chảy nước mũi thôi mà? Không mất mặt chút nào.”

“Tôi bị đá rồi.” Cô ghen ngào nói, “Tôi cũng không biết rốt cuộc chuyện nào mất mát hơn. Thức ra điều đáng xấu hổ là dường như cả thế giới đều biết tôi rất yêu anh ấy.”

Anh dịu dàng vỗ vai cô, “Cả thế giới biết gì chứ? Một ngày chỉ có 24 tiếng, không ai tốn thời gian để ý em đâu, thế nên em cũng đừng dành hết thời gian cho bạn trai cũ nữa.”

Sau đó họ thông thả đi bên nhau. Giang Bách Lệ ngại ngần lấy chiếc khăn tay đã lau nước mũi kia ra khỏi túi, nhưng lần này cô không tránh né anh nữa.

“Anh là ai?” Mũi cô đông cứng lại, giọng nói nghe như bị cảm vậy.

“Tôi là Cố Chỉ Diệp, là đại diện do nhà tài trợ cho hội sinh viên năm nay của các em cử đến tham dự bữa tiệc tối này.”

“Tôi là Giang Bách Lệ,” Cô vui vẻ nói, “Tôi là sinh viên năm thứ hai, khoa Kinh tế. Lúc này tôi cũng có mặt ở bữa tiệc kia.”

“Tốt quá rồi, em có thể giúp tôi tìm đường về chỗ bữa tiệc lúc này được không? Xe tôi ở chỗ đó. Tôi thấy không khí có phần tẻ nhạt nên tự ra ngoài đi dạo, kết quả lại lạc đường. Đường đi trong trường các em nhiều ngã rẽ quá, không biết đầu mà lần. May mà tôi gặp được em.”

Cô cười nói, “Không thành vấn đề.”

Xe Cổ Chỉ Diệp đỗ ở sân sau toà nhà có trung tâm giao lưu. Giang Bách Lệ nhìn anh đi về phía chiếc Audi. Cô không phân biệt được A6 hay A8, chỉ biết đó là biểu tượng bốn vòng tròn, chỉ biết đó là nhãn hiệu xe mà Qua Bích lại khi xuất hiện trước mặt cô. Nước mắt đáng ghét lại chảy ra, chiếc khăn tay bị cô vờn vò tới nhàu nhúm. Khi mở cửa xe, anh đưa tay nhìn đồng hồ, nói, “Nếu em không muốn về thì chúng ta cùng đi uống một ly nhé, dù sao chỉ còn khoảng ba tiếng nữa là sang năm mới rồi?”

Giang Bách Lệ thề với Lạc Chỉ, đúng là lúc đó cô có suy nghĩ một lúc, nhưng nụ cười của Cổ Chỉ Diệp chẳng khác nào một chàng trai mới lớn. Anh ta giơ cao hai tay giống như đang xin hàng và nói với cô, “Tôi không phải người xấu, cũng không phải ông chú kỳ quặc.”

Cô quả quyết gật đầu ngay, chỉ lo gật muện quá người ta lại cho là mình làm cao.

Thực ra cô không hề đến quán bar. Anh đột ngột đổi ý, nói là quán bar xô bồ quá, không hợp với cô rồi hỏi cô có muốn đi đâu không. Cô nghĩ mông lung một hồi rồi mới nói, “Anh thấy Häagen-Dazs thế nào? Nói xong lại cảm thấy muốn cắn lưỡi. Cô vừa mong anh gạt bỏ ý kiến ngớ ngẩn đó, vừa lo mình sẽ bị cười nhạo.

Không ngờ Cổ Chỉ Diệp không hề để bụng, “Đi thôi.”

Đi thôi.

Bách Lệ rất cảm kích trước thái độ ân cần của anh. Qua Bích luôn mỉa mai châm chọc cô, như thể cô nói gì cũng không đúng. Vì vậy khi Cổ Chỉ Diệp nói “Đi thôi”, cô thấy anh rất điềm tĩnh, rất đàn ông. Thực ra cô cũng không biết hai người có thể nói chuyện gì, chỉ là trước mặt anh, cô cảm thấy rất an tâm. Cổ Chỉ Diệp hơn cô khá nhiều tuổi, từ lâu anh đã chẳng còn sự nồn nóng và gai góc của những chàng trai như Qua Bích, anh hiểu rõ khác biệt giữa lịch thiệp và yếu đuối, giữa khí phách đích thực của đàn ông và vẻ bọc giả ngẫu của con trai mới lớn.

“Thường ngày ngoài việc học ra em còn thích là gì không?”

Bách Lệ cố vắt óc nghĩ xem mình có hoạt động gì được coi là sở thích không chuyên không, kết quả nhận được thật bi thảm, “Đọc tiểu thuyết trên mạng, lướt BBS, xem phim Hàn, em còn thích lên trang tianya.com buôn chuyện nữa...”

Không ngờ Cổ Chỉ Diệp không cười nhạo cô mà còn hứng thú hỏi, “Tiểu thuyết gì?”

Bách Lệ càng khốn đốn hơn, cô rất mong mình thích tác phẩm tiêu biểu cho trường phái ABC hay tác phẩm đoạt giải Nobel Văn học trong giai đoạn đầu thần thứ XYZ. Ngồi đối diện một người đàn ông nho nhã thế này nên nói về những chủ đề đó mới phải. Nhưng cô vẫn quyết định nói thật.

“Tiểu thuyết ngôn tình, nhất là tiểu thuyết Đài Loan những năm đầu.”

Ngày trước cô luôn che giấu điều này trước Trần Mặc Hàm, sợ bị cô ta coi thường, giờ cuối cùng đã có thể dũng dạc nói ra. “Tiểu thuyết ngôn tình thì đã sao chứ,” cô nghĩ bụng, “lẽ nào có sâu sắc hay không là do cậu quyết định?”

Cô tưởng anh sẽ ngơ ngác hỏi cô đó là gì, không ngờ anh lại cau mày, thở dài một tiếng.

“Là loại tiểu thuyết ngôn tình khổ nhỏ, trang bìa hoa lá cỏ phải không?”

Cô gật đầu.

“Tôi cũng thấy thú vị. Làm sao đây, liệu em có cười tôi không? Dù gì tôi cũng là một người đàn ông 31 tuổi rồi.”

Vẻ ảo não của anh có vẻ làm quá, nhưng vẫn rất đáng yêu. Bách Lệ ghen cứng họng, chỉ biết nói khê, “Thực ra... Anh thích đọc cái đó đúng là hơi biến thái...” Sự thẳng thắn đó khiến anh bật cười.

“Hồi đại học tôi có một cô bạn gái rất thích đọc loại tiểu thuyết này. Tôi vẫn luôn thắc mắc không hiểu vì sao loại sách bỏ túi này có thể khiến người ta mê mẩn như thế, nhìn bìa thôi đã thấy đau đầu rồi. Lúc đó tôi chịu áp lực lớn trong công việc, người ngoài cho đó là sản nghiệp của dòng họ, họ cho rằng tôi là công tử bột, chỉ cần tới hộp đêm đốt tiền là được, thậm chí ngay cả bạn gái tôi khi đó cũng nghĩ như vậy. Thực ra tôi cũng có rất nhiều chuyện phiền lòng, tiền có nhiều đến đâu chẳng nữa cũng không phải của tôi, hơn nữa bố lại đặt ra yêu cầu rất cao với tôi, mấy ông chú khác cũng đang tranh giành...” Anh bỗng ngưng bật, với tay uống ngụm nước, nhìn cô với ánh mắt dò hỏi.

“Lạc đề mất rồi, tôi nói gì thế này? Tóm lại, cô bạn gái nhỏ của tôi rất khờ khạo, cô ấy cứ ôm lấy quyển sách làm tổ trong góc sofa, hết khóc rồi lại cười. Cô ấy không xinh đẹp, dáng người cũng mũm mĩm, nhưng tôi thích vẻ ngây thơ đơn thuần của cô ấy. Chỉ có điều thời gian qua đi, nét ngây thơ đó khiến tôi cảm giác mình đang nuôi con gái, cô ấy không hề có ý định học cách trưởng thành mà chỉ muốn dựa dẫm vào cây đại thụ là tôi đây. Huống hồ lúc đó tôi không có tiền, cũng chẳng phải cây đại thụ nào hết. Tôi mệt.”

“Sau đó chúng tôi chia tay. Cô ấy bỏ lại hai mươi mấy quyển sách ở nhà tôi. Tôi không biết đó có phải là tiểu thuyết Đài Loan mà em nói tới hay không. Rất lâu sau đó, vào một ngày nọ, tôi đột nhiên nhớ đến cô ấy. Lúc đó những người phụ nữ mà tôi tiếp xúc đều là... Không nhắc tới cũng được. Dù sao tôi cũng rất nhớ cô ấy nên đã vớ bừa một quyển để đọc. Thực ra tôi thấy nó rất thú vị, không có nhiều mẫu thuẫn đấu đá, cuộc sống trong truyện ảo tưởng hơn nhiều so với đời thực, đúng là để dễ dành con gái. Nhưng điều quan trọng hơn là, tôi nhìn thấy cô bạn gái nhỏ vừa bình thường vừa đơn thuần của tôi ở trong đó.”

Bách Lệ thở dài thườn thượt: “Xin lỗi, tôi không giỏi an ủi người khác.”

“Sao phải an ủi tôi?” Anh cười, ánh mắt xa xăm, cả người như đang chìm trong hồi tưởng.

Bách Lệ bật cười, “Nếu là bạn cùng phòng tôi thì tốt rồi, cô ấy đọc mồm đọc miệng lắm, những câu nào cũng rất có lý. Dù hơi lạnh lùng nhưng cô ấy là người tốt bụng.”

“Bạn cùng phòng với em?”

“Phải, thực ra tối nay cô ấy đã tới dự tiệc cùng tôi. Tôi vốn định đến phá đám bạn trai cũ.”

Nửa câu sao đó của cô khiến anh cười phá lên: “Phá đám hội sinh viên? Dù gì tôi cũng là một trong những nhà tài trợ đó. Thế cuối cùng em có phá được không?”

“Không.” Cô lắc đầu.

Lúc đó Giang Bách Lệ vẫn chưa biết bản thân đã vô tình cho người khác mượn tay công kích, cuối cùng đã phá đám thành công.

“Ngày xưa tôi là loại con gái không có đầu óc điển hình, chỉ biết ba chiêu cũ rích, khóc lóc, ăn vạ, đòi chai tay. Hôm nay... Lạc Chỉ nói rằng cuối cùng tôi đã thông minh hơn một chút, nhưng tôi không thích thế. Tôi nghĩ mình đã thay đổi rồi.”

Bách Lệ muốn cười nhưng khoe môi không nâng lên được. Suốt nửa tiếng lang thang không mục đích bên ngoài hội trường, cô không ngừng nói với mình rằng tình yru là vô tư dâng hiến, là tác thành cho đối phương. Anh sống tốt là được, cô cần gì phải làm thế? Dù cô có giúp sức cho con đường thăng tiến của anh trong hội sinh viên, nhưng những ngày tháng vất vả thấp hèn đó đã qua rồi, người sánh vai cùng anh đứng trên đỉnh cao ngắm nhìn vạn vật dưới chân không thể là người vợ tần tảo xanh xao, nhan sắc tầm thường. Cặp trai tài gái sắc ở giữa hội trường đẹp đôi biết bao. Sao cô phải canh cánh trong lòng như mang theo mối nợ? Liệu có phải cô đã quá ích kỷ? Nhưng đúng là cô có hận anh. Cô cảm thấy mình đã bị khoét rỗng, không chứa lại chút gì. Cô đã trao cho anh mọi thứ, làm sao gây dựng lại từ đầu với hai bàn tay trắng được?

Sau đó cô đụng mặt Lưu Tĩnh. Sao Lưu Tĩnh có thể bỏ qua cơ hội đả kích cô? Qua Bích từng lợi dụng Lưu Tĩnh trong chuyện tình cảm. Giang Bách Lệ vừa khóc vừa làm âm lên, đổi lại là lời xin lỗi và thái độ hối tâm chuyển ý của Qua Bích. Còn với Lưu Tĩnh, sau khi dùng quan hệ mập mờ để lôi kéo lá phiếu của cô ta trong hội sinh viên, Qua Bích coi cô ta như quân cờ hết giá trị. Trước một Lưu Tĩnh đang hùng hổ, Giang Bách Lệ bỗng thông minh đột xuất. Cô tỏ vẻ đáng thương, khiến cho lửa giận của Lưu Tĩnh chuyển sang

Trần Mặc Hàm đứng giữa hội trường, những cuối cùng cô vẫn nói khẽ với cô ta, “Chúng ta không giống nhau. So với bạn gái mới, anh ấy vẫn thương tôi hơn, ai bảo tôi đối tốt với anh ấy thế chứ.”

Cuối cùng Lưu Tĩnh đã bùng nổ. Giang Bách Lệ đoán không sai, Lưu Tĩnh muốn lợi dụng cô để kích thích Trần Mặc Hàm, vừa khiến Bách Lệ khó xử, vừa làm Trần Mặc Hàm mất hết thể diện. Trong hội sinh viên có ai không biết Qua Bích và Giang Bách Lệ? Qua Bích vẫn muốn trèo cao, còn Lưu Tĩnh dần bị gạt sang một bên. Cô ta chỉ giữ chức vụ nhỏ bé trong hội sinh viên, không được ai quan tâm, bản thân cô ta ắt cũng không để ý, có làm ầm ĩ một trận cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Giang Bách Lệ cũng chỉ cần tình cảnh này. Cô muốn cho mọi người biết Qua Bích phụ lòng mình, cho họ và chính anh ta biết rằng Giang Bách Lệ đã từng toàn tâm toàn ý với Qua Bích, và giờ cô ấy vẫn lấy ơn báo oán. Tất nhiên trong mắt người ngoài thì hành động này của cô rất ngốc nghếch, nhưng về mặt tâm lý, cô vẫn thắng to.

Quan trọng nhất là cô tin Qua Bích vẫn còn lương tâm. Đâu phải anh hoành toàn không yêu cô. Mà dù không yêu thì quãng thời gian cô sống gió bước bên anh cũng không hề uổng phí.

“Sau đó... Sau đó anh ấy để lại cách liên lạc và đưa mình về.”

“Cảm thấy rất đã đúng không?” Lạc Chỉ uể oải nói.

“Giữa đường bỗng dưng vớ được một người bạn mới, lại còn tâm đầu ý hợp như thế, tất nhiên là mình...”

“Này, ba mươi tuổi là độ tuổi cực kỳ hấp dẫn, vừa trẻ trung vừa chín chắn, dịu dàng lại ân cần, lăm lăm mà cũng đẹp trai... Vậy mà cậu chỉ khái quát bằng một từ “người bạn mới”. Nói dễ nghe nhỉ?”

“Đừng đùa nữa. Đúng rồi, anh ấy còn bảo lần sau gọi cả cậu cùng đi ăn.”

Thôi khỏi. Nghĩ tới người đàn ông giờ trở với cái tai nghe của mình tối nay là Lạc Chỉ đã run người.

“Thực ra... nếu anh ta ổn thật, mình thấy cậu...” Lạc Chỉ chần chừ mở lời nhưng lại không thể nói hết.

Bách Lệ ở giường trên không có phản ứng gì với câu nói bỏ ngỏ của Lạc Chỉ. Một lúc sau cô mới nặng nề trở mình.

“Anh ấy là người tốt, nhưng mình yêu Qua Bích.”

Lạc Chỉ câm nín hoàn toàn, lần đầu tiên cô cảm thấy tuyên ngôn tình yêu chua lèm của Giang Bách Lệ khiến mình mất hết hứng thú châm chọc.

Lúc này ở trong phòng trà nước Giang Bách Lệ đã cẩn thận giặt sạch chiếc khăn tay màu tro kia, phơi nó lên thành giường, mùi bột giặt thoang thoảng bên gối. Hai người này đều từng đứng dưới ánh đèn màu cam, khung cảnh giống nhau nhưng không mang đến những rung động giống nhau. Trên đời này đúng là có tồn tại “người duy nhất”, dù lời tất cả đàn ông đến đứng dưới ánh đèn màu cam, tạo chúng một tư thế thì cô vẫn chỉ yêu một mình Qua Bích, yêu người mà cô không biết tốt ở điểm nào.

“Đúng rồi, Lạc Chỉ, Thịnh Hoài Nam...”

Bách Lệ lên tiếng. Mãi mà không nhận được hồi âm, bầu không khí có chút kỳ lạ, cô thò đầu xuống giường dưới nhìn. Lạc Chỉ xem điện thoại, ánh sáng từ màn hình chiếu lên gương mặt vô cảm của cô ấy.

Lát sau Lạc Chỉ mới khẽ nói, “Ngủ đi.”

Tuyết trắng tung bay ngoài khung cửa sổ. Hai người đều tưởng đối phương đã ngủ, nhưng vào khoảnh khắc nước mắt tuôn rơi, họ bỗng nghe thấy tiếng nước nở của nhau.

-Hết

56. Chương 55: Cô Chưa Bao Giờ Cười Rạng Rỡ Đến Thế

Nhật ký yêu quý:

Tôi từng kể cho Jake và Tiffany nghe một câu chuyện cổ của Andersen.

Ngày xưa ngày xưa có một vị hoàng đế. Tương truyền rằng trong vương quốc của ông ta có một chú chim sơn ca hát hay hơn tất cả những con chim khác, nhưng hoàng đế chưa từng trông thấy. Các bề tôi vất vả bắt chú chim về, khiến truyền thuyết trở thành sự thật, tiếng chim sơn ca vang khắp vương quốc bao la. Nhưng sao đó nước láng giềng tiến cống một chú chim máy. Chú chim này có thể hát rất hay, lại dễ dàng bắt chước giọng, trên mình còn gắn đầy ngọc ngà châu báu. Khi mọi người đang vây quanh ngắm nghía trầm trồ vì chú chim máy kia, chim sơn ca thật đã bay đi mất.

Kể đến đây, hai đứa trẻ có vẻ rất buồn, liên tục hỏi, “Chỉ thế thôi ạ? Về sau thế nào? Về sau thế nào?”

Về sau thế nào? Về sau mọi người quên bẵng chú chim sơn ca đó. Một thời gian trôi qua, chim máy bị trục trặc, sửa xong lại bị trục trặc tiếp. Rồi hoàng đế bị bệnh nặng. Tất cả đều bàn tán về cái chết của ông và hoàng đế tương lai, chỉ để lại một mình vị hoàng đế yếu ớt nằm trên giường bệnh, đón tử thần đang đến gần. Đúng lúc này, ông bỗng nghe thấy tiếng hát của chim sơn ca ngoài cửa sổ, đó là làn điệu mà máy móc không thể bắt chước. Tử thần vì muốn nghe chim sơn ca hát tiếp đã đánh đổi vương miện và lưỡi liềm của mình, thế nên cuối cùng không lấy được mạng của hoàng đế.

Tôi biết hai đứa trẻ mong chờ điều gì. Chúng mong vị hoàng đế có thể nhận ra giá trị của chim sơn ca, mong chim sơn ca có thể trở lại buổi tiệc một cách vinh quang, mong những đại thần thiên cận sẽ cúi đầu, xấu hổ vì sự ngu ngốc trước kia của họ.

Nhưng đoạn sau câu chuyện lại không giống mong đợi của bọn trẻ.

Chim sơn ca khuyên hoàng đế đừng đập vỡ chú chim giả kia. Nó nói khi nào muốn về thăm hoàng đế, nó sẽ đậu trên cành cây vào buổi hoàng hôn, hát lên bài ca hạnh phúc tươi vui hoặc khúc nhạc đau buồn thương cảm. Nó sẽ ở lại bên người đánh cá vất vả khổ cực, bay xa khỏi hoàng đế quyền lực và hoàng cung xa hoa.

Nó nói, “So với vương miện, ta yêu trái tim của ngài hơn.”

“Nhưng ta mong ngài đồng ý với ta một việc. Xin đừng nói cho ai biết có một chú chim thường kể chuyện và hát cho ngài nghe. Chỉ có vậy mọi thứ mới tốt đẹp.”

Thế rồi chim sơn ca bay đi.

Còn hoàng đế đứng lên, nhìn những người đang bước vào để kiểm tra xem mình còn sống hay đã chết, nói một câu “Chào buổi sáng.”

Tôi biết đối với bọn Tiffany, câu chuyện này không hay như những câu chuyện kịch tính khác. Có lẽ rất lâu sau này, Khi hai đứa trẻ trưởng thành, làm hoàng đế hoặc trở thành chim sơn ca, chúng sẽ hiểu, cảnh đoàn tụ trong mắt người xem chưa chắc đã là mong muốn của nhân vật trong vở diễn.

Có đôi lúc, câu chuyện đẹp nhất là câu chuyện được kể thầm thì trên nhành cây nhỏ, dưới ánh hoàng hôn tím thẫm của buổi chiều tà.

Đó là câu chuyện cuối cùng tôi kể cho bọn trẻ. Lúc ấy nhà họ đã cho người lái xe nghỉ làm, nên xong việc, tôi đi tàu điện ngầm về trường một mình. Trong bóng tối, những tấm thép trắng của đường hầm chạy theo quỹ đạo chuyển động. Tôi nhìn những người khách trong toa tàu vắng vẻ, đoán câu chuyện phía sau.

Có lẽ dưới khuôn mặt khô khan kia là nỗi nhung nhớ dành cho một người. Hoặc người kia đang vừa đọc báo vừa thăm oán giận vì không được trả tiền tăng ca. Hoặc ai đó trong lúc khốn cùng đã nói lời từ biệt với quá khứ, rồi sống cuộc sống vội vã hối hả như bao người khác.

Chúng ta đều giống nhau. Dù tầm thường, không xứng có được một câu chuyện đặc sắc, bị cuộc sống chèn ép đến mức mất đi những điểm riêng thú vị.

Nhưng chúng ta đều biết bí mật độc nhất của mình. Nói vắn tắt chỉ được vài câu, nếu dông dài thì có thể tuôn thành ngàn lời, vụn chi tiết. Nó như một vết bớt ở dưới quần áo, bình thường chúng ta không nhớ tới, nhưng khi chỉ có một mình, cởi đồ đi tắm, cúi đầu bắt chột trông thấy.

Những bí mật làm nên sự khác biệt giữa người với người.

Cho nên chim sơn ca không nhất thiết phải hát ở hoàng cung.

Nếu có một ngày, đến lượt tôi phải dùng bí mật để kể thành một câu chuyện, tôi nghĩ câu chuyện sẽ có tên “Tôi đã từng yêu một người.”

Những lời này sẽ khiến rất nhiều người thẩn thức. Và điều mà họ muốn nghe nhất là sau này chúng tôi có đến với nhau không.

Nếu tôi nói, về sau chúng tôi đến với nhau, rồi cãi nhau, chia tay, sau đó quay lại, rồi ngoại tình, rồi nghi ngờ nhau vì chuyện mua nhà mua đất, sau đó lại kết hôn, rồi xảy ra cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu...

Nếu tôi nói, về sau tôi thổ lộ, nhưng đối phương không bận tâm, chúng tôi trở mặt với nhau, rồi lại xoa bỏ hiềm khích, tự đi tìm hạnh phúc cho mình...

Tất nhiên đó chỉ là giả thiết. Câu chuyện của tôi không có nhiều cái “về sau” đậm tính hiện thực như vậy. Người giỏi kể chuyện luôn biết nên ngừng ở đâu, cắt bỏ mọi thứ dư thừa, chỉ để lại những gì tốt đẹp nhất.

Nếu vậy thì bí mật của tôi sẽ đẹp vô cùng. Bí mật đó mang tên thâm yêu, mang tên tuổi trẻ, cũng mang tên nuối tiếc, mang tên gặp nhau vào những năm tháng đẹp nhất, mang tên thời thanh xuân mãi mãi trường tồn.

Nhưng tôi không phải người như vậy.

Rất nhiều người từng đem lòng yêu một ai đó mà mình không bao giờ có được. Hoặc là vì không có được nên mới yêu.

Mà thứ tôi muốn không chỉ là một niềm tiếc nuối đẹp.

Chính tôi cũng không biết hoá ra mình lại dừng cảm đến thế.

Về sau thế nào?

Về sau, vào buổi hoàng hôn, chim sơn ca đầu trên nhánh cây ên ngoài cửa sổ.

Thứ mà bao nhiêu năm nay tôi vương vấn không quên, hoá ra là những điều này, chứ không phải là người ấy.

-Trích từ nhật ký của Lạc Chỉ-

“Cậu đi cùng mình được không?”

“Gì cơ?”

Mười một giờ hai người mới ngủ dậy, bỏ lỡ một buổi sáng của năm mới. Lạc Chỉ đang nằm trên giường ngáp thì loáng thoáng nghe Bách Lệ hỏi.

“Anh ấy... Anh Cố hẹn mình đi ăn trưa hôm nay.”

Lạc Chỉ hơi giật mình.

“Thế thì sao?”

“Mình hỏi rồi còn gì?” Từ trên giường có tiếng Giang Bách Lệ trở mình rất mạnh, tiếng ván giường kêu kêu kẹt, “Muốn cậu đi cùng. Mình đồng ý với người ta rồi, anh ấy cũng đồng ý để mình đưa bạn cùng phòng theo. Cậu có thể...”

Lạc Chỉ định từ chối, chợt ngẩng đầu lên thấy ánh mắt tha thiết của Giang Bách Lệ. Thứ ánh sáng linh động này dường như đã lâu lắm rồi mới xuất hiện trong đôi mắt cô ấy.

Tình yêu thực sự là cuộc chiến giữa những người đàn ông. Cách nhanh nhất để quên một người là quen với người khác.

Cô không muốn làm Giang Bách Lệ mất hứng, vì vậy nhắm mắt nằm trên giường hỏi, “Mấy giờ? Mình ngủ thêm nửa tiếng nữa được không?”

Một lúc sau họ cùng ra ngoài. Lạc Chỉ vừa ngồi vào ghế sau đã nghe thấy câu chào hỏi của Cố Chỉ Diệp.

“Hôm nay trông em có vẻ vui.”

Trong tầm mắt của cô là gáy anh ta và Giang Bách Lệ. Bách Lệ vốn muốn ngồi sau cùng Lạc Chỉ, nhưng đã bị cô đẩy lên ghế trước.

“Anh nói với tôi à?”

“Đúng thế. So với tối qua thì hôm nay sắc mặt em có vẻ tốt hơn. Tâm trạng hình như cũng thoải mái.” Cố Chỉ Diệp thông thả nói.

“Hai người gặp nhau rồi à?” Bách Lệ phản kích quay lại. Lạc Chỉ bỗng cứng họng. Cô không thể lên án mấy hành động biến thái tối qua của người đàn ông ngồi trên ghế lái. May mà Cố Chỉ Diệp khôn khéo đáp, Tối qua cô ấy ở cùng với một nam sinh của hội sinh viên. Chung tôi có nói chuyện mấy câu.”

Bách Lệ nhìn Lạc Chỉ cười mờ ám, “Thịnh Hoài Nam?”

Lạc Chỉ thở dài.

Thời tiết quang đăng xoá đi bóng đen trong buổi tối hôm qua. Khi nhớ tới ba chữ “Cố Chỉ Diệp”, cô thực sự nghi ngờ không biết có thật là họ đã gặp nhau không. Nhưng khi người mời ở ghế lái quay lại mỉm cười chào, thoáng chốc trong đầu Lạc Chỉ hiện lên rất nhiều xem lẫn: Chén đĩa rơi đầy đất, chiếc bàn bị lật lên, Cố Chỉ Diệp không biết từ đâu xuất hiện, Giang Bách Lệ ngơ ngẩn, Thịnh Hoài Nam mạnh mẽ, con đường nhỏ đầy tuyết, còn cả lời nói dối vô lý mà khiến cô không thể nổi giận...

Tất cả hình ảnh đều quá đối im lìm. Tiếng gió gào thét ngoài cửa xe, tiếng người bán hàng rong kêu nhờ giúp đỡ vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, giống như đã mấy đời trôi qua.

“Đóng cửa sổ nhé, tôi bật máy sưởi.” Cố Chỉ Diệp thắt dây an toàn giúp Bách Lệ, “Hôm qua em nói gì nhỉ? Muốn ăn đồ ăn vặt Bắc Kinh? Thực ra tôi cũng chưa ăn bao giờ. Mọi người đều nói ở Cửu Môn và Hộ Quốc Tự được lắm. Chúng ta đến Hải Hậu nhé.”

You'll also like

Hoa Nở Giữa Tháng Năm Cô Đơn - Sênh Ly by NguynPhng548

Hoa Nở Giữa Tháng Năm Cô Đơn - Sênh Ly

By NguynPhng548

12.4K 64

Thanh xuân vườn trường by Ryan94

Thanh xuân vườn trường

By Ryan94

9.3K 10

Tình Yêu Nơi Đâu (Tập 2) - Bộ Vi Lan by chengfeng

Tình Yêu Nơi Đâu (Tập 2) - Bộ Vi Lan

By chengfeng

13.8K 50

Năm Năm Bị Đánh Cắp (FULL)_ Bát Nguyệt Trường An by k30_dang

Năm Năm Bị Đánh Cắp (FULL)_ Bát Nguyệt Trườn...

By k30_dang

7.2K 65

Tai Trái () - Nhiêu Tuyết Mạn () by chengfeng

Tai Trái () - Nhiêu Tuyết Mạn ()

By chengfeng

39.2K 583

Dưới Vòm Ký Ưc by nbichh

Dưới Vòm Ký Ưc

By nbichh

528 12

Muốn Nói Yêu Em - Chiết Hỏa Nhất Hạ by YenTung21

Muốn Nói Yêu Em - Chiết Hỏa Nhất Hạ

By YenTung21

27.6K 287

Hải Hậu.Lạc Chỉ lặng lẽ khép mắt. Giang Bách Lệ, cậu đi chết đi.

Cô vẫn kiêu lờn như trước, còn Giang Bách Lệ ngại nên cũng không nói nhiều. Chỉ có một mình Cố Chỉ Diệp lên tiếng, hỏi han mấy câu như “Sắp thi cuối kỳ rồi nhỉ?”, “Hệ thống sưởi của ký túc xá thế nào?”, “Được nghỉ tết mấy ngày?”, khiến bầu không khí trở nên bớt lạnh lẽo. Lúc ăn, Cố Chỉ Diệp và Giang Bách Lệ dừng cảm nếm thử sữa đậu, còn thích thú bắt Lạc Chỉ uống cùng, ba người cười nói mãi rồi cũng trở nên thân thiết hơn.

Đi khỏi ngõ ăn vặt ở Cửu Môn, Lạc Chỉ nói với hai người kia là mình muốn đi dạo một chút.

Bách Lệ đỏ mặt, hấp tấp đòi giữ cô lại, nhưng Cố Chỉ Diệp thì cười thoải mái, “Vây chúng tôi đi chỗ khác ngồi nhé. Trời lạnh thế này, bao giờ em định về trường thì gọi cho Bách Lệ, Tôi có thể tới đón em, đưa hai người về.”

“Không cần đâu, tôi nay em có hẹn với anh trai và chị dâu ở phố Kim Dung, chiều nay không về trường. Hai người cứ đi chơi đi.”

Lạc Chỉ nhìn Cố Chỉ Diệp đi xa dần. Giang Bách Lệ ngồi trong còn cô quay lại vẫy tay, dường như đang thể hiện bất mãn vì Lạc Chỉ cố ý né tránh. Thế những Lạc Chỉ có thể đọc được niềm vui trong từng cái vẫy tay của cô ấy.

Thực ra cô rất muốn giấu cợt sự hồi hộp của Bách Lệ, tuy nhiên cuối cùng vẫn im lặng. Mặc dù đã thân thiết với cô ấy hơn, nhưng cô vẫn không biết cách làm một cô bạn thân giỏi tạo bầu không khí để làm mối cho đôi trai gái. Huống hồ dù Bách Lệ đã đồng ý lời mời ăn trưa của Cố Chỉ Diệp, Lạc Chỉ cũng không thể xác định rốt cuộc họ đã thân đến mức nào.

Đôi khi một câu giấu cợt vu vơ có thể làm tổn thương người khác, cũng gây hại đến tình bạn vốn đang bền chặt. Và quan trọng nhất là, cô không dám chắc Cố Chỉ Diệp liệu có phải người tốt hay không.

Lạc Chỉ đứng ở đầu ngõ, nhận ra mình hoàn toàn không biết đường. Cô chỉ muốn mau chóng tạo cơ hội cho hai người kia mà quên hẳn mất tình cảnh của bản thân.

Cô không giỏi nhớ đường, lần nào cũng phải tra bản đồ trước rồi cần theo, chỉ có một lần đi lung tung không mục đích là khi theo chân Thịnh Hoài Nam ở Hải Hậu. Lúc đó anh cười tự tin nói với cô, “Đi theo ình, mình giỏi tìm phương hướng lắm.”

Thế nhưng anh không biết, ở trong lòng Lạc Chỉ, phương hướng chính là anh.

Lạc Chỉ đưa tay lên trán che đi ánh mặt trời. Đã vào mùa đông, những rặng liễu ven bờ trở trụi hơn hẳn so với lần trước. Cô thần thờ đi men theo bờ hồ, thỉnh thoảng ngang qua mấy người đang luyện giọng hoặc vài cụ già đang tập thể dục, đi quanh những quán bar im lìm.

Cô chợt nhớ tới người đạp xích lô kia. Cảnh đông đìu hiu như tĩnh vật nằm yên trên bức vẽ, ngoại trừ người xem là Lạc Chỉ thì không thể tìm thấy thứ gì có sinh khí. Không biết có phải những người đạp xích lô bình thường luôn bận rộn tìm khách đều đang ở trong ngõ hẻm nhỏ không.

Lúc đó cô rất cứng miệng, không giải thích, không tranh cãi, không để bản thân rơi vào giả thiết của đối phương.

Người đập xích lô từng cười hỏi, “Cô bé à, cháu nói chuyện nghe lạ quá, Thế lỡ như có người đổ oan cho cháu tội giết người, muốn trả thù cháu, cháu cũng sẽ không giải thích à?”

Đỗ tội.

Đúng là gở miệng. Cô nghĩ một lát liền bật cười, vậy mà sống mũi lại cay cay.

“Cháu gái à, cháu đang đợi ai hay đi một mình thế? 100 tệ một vòng nhé.”

Lạc Chỉ cứng người, chậm chậm quay đầu lại, gần như có thể nghe thấy tiếng răng rắc rắc của khớp xương khi chuyển động.

“100 à? Hôm nay cháu... thực sự chỉ mang có 20..”

Người đập xích lô cười lớn. Cuối cùng cô cũng thấy được khuôn mặt phúc hậu với những nếp nhăn hằn sâu của ông.

“20 thì 20. Nào, để tôi chở cháu. Mà tôi nhớ là còn... à, bạn trai cháu đâu rồi?”

Lạc Chỉ dừng lại trước bánh xe, phân vân giữa ba câu trả lời: “Đó không phải bạn trai cháu.”, “Bác nói ai vậy?” và “Chúng cháu chia tay rồi.” Cuối cùng cô cười nói, “Chúng cháu... Chúng cháu cãi nhau.”

Đáp án này khiến chính Lạc Chỉ cũng kinh ngạc. Đó dường như là suy nghĩ thật, vì không tìm được mà buột miệng, cho thấy rõ sự cố chấp không muốn từ bỏ của cô.

Người đập xích lô thấy Lạc Chỉ kém vui. Ông đưa tay chào hỏi, “Được rồi cô bé. Có đôi nào yêu đường mà chẳng cãi nhau. Nể tình cháu vừa cãi nhau với bạn trai, tôi sẽ giảm cho cháu mười tệ nữa.”

Vải nylon và bìa carton không chắn được gió. Lạc Chỉ siết chặt áo khoác, lo lắng ngẩng đầu nhìn người đập xích lô, thấy ông ấy có đẹp gãng tay mới yên tâm một chút.

“Bác à, sao bác không giới thiệu địa điểm?”

“Nói cháu cũng không nghe. Cháu có để hồn ở đây đâu. Vẫn nhớ bạn trai à?”

Dù chỉ có một mình, nhưng nghe thấy người đập xích lô liên tục nói hai chữ “bạn trai”, Lạc Chỉ vẫn bối rối đỏ mặt.

“Sao các cháu cãi nhau thế?”

“Vì...” Lạc Chỉ nghẹn lời.

Một lời nói dối nho nhỏ ban đầu sẽ cần được bảo vệ bằng rất nhiều tình tiết hư cấu khác. Đằng sau mỗi lời nói dối đều có một câu chuyện, có lúc liên quan đến người nói dối, có lúc lại ảnh hưởng đến người bị lừa. Phía sau lời nói dối của Lạc Chỉ chất chứa niềm mong ước và nỗi buồn, lần đầu tiên cô cảm nhận rõ ràng những điều đó đến thế.

Những câu chuyện nói ra đều là bề nổi của tảng băng, còn sự thật vẫn nằm dưới đáy biển, bí ẩn mà khổng lồ.

Giống như Lạc Chỉ dùng sự trùng hợp và bất ngờ để dối gạt Thịnh Hoài Nam, cũng giống như Diệp Triển Nhan dùng một con thiên nga pha lê để đập tan những ngọt ngào mà cô cố gắng vun đắp.

Cho đến giờ, Lạc Chỉ không còn tức giận dù chỉ một chút về tối qua. Có thể là vì câu chuyện quá đối vụng về, hoặc có thể vì cái tên của hai người bắt đầu nó đã phai nhạt nhiều trong cô. Có lẽ chính cô cũng không hiểu rõ...

Cô chợt phát hiện hoá ra chuyện đơn giản như thế.

Diệp Triển Nhan và Đinh Thuỷ Tịnh dùng lời nói dối của họ để đánh bại lời nói dối của Lạc Chỉ. Chỉ có mình Thịnh Hoài Nam đứng giữa cố gắng tìm sự thật.

Vừa nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy thương xót Thịnh Hoài Nam, người đang bị các cô giành giật qua lại. Sao cô có thể ghét anh? Anh mới là người bị lừa kia mà.

“Chỉ là hiểu lầm thôi ạ.” Lạc Chỉ cười cười, “Vì...”

Cô hít sâu, “Chúng cháu là bạn cấp Ba, nhưng cháu không phải bạn gái đầu tiên của anh ấy. Hôm trước bạn gái cũ của anh ấy bỗng dưng tới bảo rằng hai người họ năm đó chia tay là do hiểu lầm. Cô ấy đổ tội cho cháu, nói hiểu lầm này là do cháu gây ra.”

Mặc dù nói ngắn gọn và vụng về, nhưng trong giọng của cô tự nhiên có pha chút uất ức và ghen ngào, giống như ngay tức thì đã nhập vai hoàn hảo.

“Vậy cháu có làm thật không?”

“Không, cô ta nói dối.”

Giọng Lạc Chỉ càng lúc càng lớn, âm cuối cùng chứa đầy oan ức.

Không chịu giải thích, ra vẻ lạnh nhạt hờ hững với người trong cuộc, nhưng lại so đo giận giữ trước mặt người ngoài. Lạc Chỉ phải thừa nhận mình đã trách lầm Thịnh Hoài Nam. Đúng là anh đã làm rất nhiều chuyện ngoắc ngoáy khiến cô bị tổn thương, nhưng ở điểm này nhận thức của anh về cô là chính xác.

Sống chịu giày vò, chết cũng cần mặt mũi. Cô chỉ thổ lộ mọi uất ức trước người lạ, mong đòi được sự công bằng mang tính an ủi.

“Vậy cháu giải thích với cậu ấy đi. Đây rõ ràng là nói bậy hại người mà?” Người đáp xích lô giận giữ kêu lên, nhưng Lạc Chỉ lại ỉu xiu xuống.

“Không được đâu ạ.”

“Cậu ấy không nghe cháu giải thích, hay là cháu không muốn giải thích? Hay cháu sợ mình có giải thích cậu ấy cũng không nghe, sẽ mất mặt?”

Chỉ cần vài câu đơn giản, người đáp xích lô đâm toạc sự sĩ diện của Lạc Chỉ. Cô không nói thêm gì nữa.

Bắt đầu lên dốc, người đáp xích lô đứng hẳn dậy, xe kêu cọt két đầy khỏ sở. cuối cùng cũng lên được, ông thở dài một hơi, ho khan vài tiếng, chột ngoảnh lại cười với cô.

“Cô bé à, tôi nói chuyện không được êm tai, nhưng có một đạo lý này cháu nên nghe nhé.”

“Bác nói đi ạ.”

“Tôi nghĩ, đời này làm gì có nhiều hiểu lầm đến thế? Đều do con người gây ra thôi. Nếu bạn trai cháu và cô bạn gái cũ thực sự yêu đương khăng khít, vậy thì hiểu lầm gì cũng không chia sẻ được. Hiểu lầm cái con khỉ. Hai người đã bên nhau rồi thì phải đứng chung một phía, chỉ thẳng vào kẻ gây rối mà chửi, không giải thích rõ thì quyết sống chết luôn chứ. Tôi nói hơi thô, cháu đừng để bụng nhé.”

Xích lô rẽ vào một khúc ngoặt. Cô yên lặng như tượng, nghiêng về một bên theo chiếc xe.

“Thế nên họ chia tay rồi là thôi. Cháu phải kiên cường. Đó là bạn trai của cháu, cháu phải phản kháng, cái gì cần giải thích thì giải thích. Cháu là bạn gái cậu ấy mà, nếu cậu ấy dám không tin mình thì cứ tát cho vài cái. Tát cho bao giờ tỉnh ra thì thôi.”

Lạc Chỉ trợn mắt há miệng, không nói lên lời.

Người đáp xích lô đổi giọng, “Tất nhiên tát xong thì cứ dỡ. Cứ âm thầm dạy bảo là được. Đàn ông mà, sĩ diện lắm.”

Trong thấy Lạc Chỉ thần thờ gật đầu, người đáp xích lô tỏ ra bất lực, xuống xe.

“Được rồi cô bé, đừng loanh quanh ở đây nữa. Có thời gian thì mau đi tìm cậu ấy đi. Không làm cho cậu ấy tỉnh ra được thì dẫn tới đây, tôi mắng cậu ấy giúp cháu.”

Lạc Chỉ nhìn khuôn mặt đen nhẻm đầy nếp nhăn của người đáp xích lô, tâm trí dần qua lại. Như bị ảnh hưởng bởi bầu không khí, cô nhảy xuống xe, xoa xoa khuôn mặt lạnh đến cứng đờ, cố gắng cười tươi nhất có thể.

“Phải rồi, cháu phải đi. Xong việc sẽ dẫn anh ấy đến đây cho bác.”

“Đi đi cô bé. Đừng khiến tôi thất vọng.”

Cô vội vàng chạy đến đầu ngõ, quay lại vẫy tay với người đạp xích lô, nụ cười ngây thơ sáng bừng trên gương mặt, trái tim dễ chịu như được ngâm trong làn nước ấm. Rồi có một trận gió lạnh buốt thổi qua, cô bỗng đứng tỉnh táo lại.

Cô là bạn gái anh. Cô đánh cược rằng anh yêu cô nên nhất định sẽ tin mình. Nếu không tin, cô sẽ tát anh.

Câu chuyện ngọt ngào giả dối này được người đạp xích lô viết ra một kết cục tốt đẹp. Chính cô cũng đã chìm đắm suốt mười phút.

Nhưng đó không phải câu chuyện của Lạc Chỉ và Thịnh Hoài Nam.

Lạc Chỉ ngoảnh đầu, nhìn đắm đắm ánh nắng rải đầy trên mặt hồ. Mặt trời nấp sau đám mây, không hiểu vì sao lại khiến lòng người khó chịu.

Bên tai bỗng vang lên giọng quả trách của Chu Nhan. Cô ấy nói cô ương ngạnh.

Đúng thế, cô đã thận trọng bao lâu, cẩn thận viết ra một kịch bản như vậy, ngay đến khi ở trước mặt một người đạp xích lô xa lạ vẫn dùng lời nói dối để duy trì kịch bản, bây giờ đột nhiên bị kẻ khác ác ý ngăn trở, chẳng lẽ cô thực sự sẽ nén lại phần uất và bất bình trong lòng, để mặc số phận hay sao?

Lạc Chỉ nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong tấm kính của một quán bar đang đóng cửa. Cô đột nhiên nhớ lại cô gái yếu đuối nhưng kiên định trong chiếc gương ở toà nhà hồi cấp Ba. Dẫu buồn tới đâu, trong đôi mắt đó vẫn có những tia sáng không thể che giấu. Dù năm ấy cô không thể sở hữu chiếc váy màu vàng kia nhưng trong lòng vẫn ấp ủ hy vọng về tương lai. Tương lai sẽ có rất nhiều chiếc váy sắc sảo. Tương lai sẽ tốt đẹp, sẽ khác biệt.

Cuối cùng cô vẫn không cam lòng.

Phải đi nói với anh thôi. Lạc Chỉ nhủ thầm.

Lòng cô hân hoan, hưng phấn đến run người, dường như không thể chờ nổi mà muốn chạy đi gặp anh. Đúng lúc này, điện thoại trong túi rung lên. Là Lạc Dương gọi đến.

“Sao thế anh? Kế hoạch ăn tối có gì thay đổi ạ?”

“À, không phải. Chiều nay em bận gì không?”

Cô nhếch miệng, sau đó mỉm cười, quyết định chưa đi tìm Thịnh Hoài Nam vội. Vậy nên cô thoải mái trả lời. “Không ạ.”

“May quá. Giúp anh một việc.”

Lạc Chỉ xuống tàu điện ngầm thì trời đã tối. Cô hỏi mấy người nhưng đều không được chỉ đúng đường, đi lung tung đến một con đường vắng, mai không tìm thấy quán thịt bò XX mà Lạc Dương đã hẹn. Tối hôm qua quên sạc pin điện thoại, giờ máy không lên nguồn, không thể liên lạc với Lạc Dương. Mới sau rưỡi mà đường đã vắng, thỉnh thoảng có mấy chiếc taxi đi qua.

Lạc Chỉ suy nghĩ một lát rồi chậm chạp đi tiếp, sau đó lấy ra một đồng tiền xu, quyết định nếu tung được mặt ngửa thì rẽ trái, mặt sấp thì rẽ phải. Đồng tiền cứ xoay mãi không ngừng trên mặt đất, lăn thẳng về phía trước. Cô cứ vội đuổi theo, cúi người mấy lần đều không nhặt được, chỉ có thể chộp vội chạy rồi lại cúi liên tục như gà mổ thóc. Cuối cùng đồng tiền xu cũng dừng lại trước một ngã ba. Lạc Chỉ thở phào.

Là mặt ngửa. Cho nên cô sẽ rẽ trái.

Cô ngẩng đầu, thấy trên con đường nhỏ cách đó mấy bước chân có một đôi trai gái rất đẹp, bên cạnh họ là tấm biển màu cam nhỏ ghi “Thịt bò XX”.

Trung hợp thật. Lạc Chỉ mỉm cười.

Thịnh Hoài Nam và Diệp Triển Nhan đứng trước mặt cô, rõ ràng rất bất ngờ với sự xuất hiện đột ngột này.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Chỉ là bật cười. Đó cũng chẳng phải phản xạ có điều kiện khi gặp người quen. Chỉ là cô thấy quá sức nực cười. Tâm trí bất giác trôi vào không trung, bắt đầu sắm vai Thượng Đế, ở trên cao cúi đầu nhìn tình huống do mình tạo ra bằng ánh mắt thương hại.

“Chúc mừng năm mới.”

Lạc Chỉ thề, đời này cô chưa bao giờ cười rạng rỡ đến thế.

-Hết

57. Chương 56: Tình Yêu Của Người Khác

Diệp Triển Nhan đã cắt tóc bob, giờ còn xinh đẹp hơn thời cấp Ba. Cô ấy mặc chiếc áo khoác nhung màu đỏ, chân đi một đôi boots lông màu xám cao quá đầu gối. Lạc Chỉ khom người nhặt đồng xu, khi ngẩng lên, thứ đầu tiên trông thấy chính là đôi boots này.

Đẹp thật. Không biết là mua ở đâu?

Đây là cảm giác tò mò rất thông thường của một cô gái đối với trang phục của cô gái khác. Nhưng đặt trên người Lạc Chỉ, nó lại không hề bình thường.

“Lạc Chỉ, trùng hợp quá.” Nụ cười của Diệp Triển Nhan với Lạc Chỉ rất giống nhau, đều tươi quá mức. Đằng sau nét tươi vui đó che giấu điều gì, có lẽ chính bản thân cô cũng không biết rõ.

“Mình với bố đến Bắc Kinh đón Tết, sau đó mình sẽ học tiếng Pháp ở Bắc Kinh một năm, rồi sang Pháp học hai năm. Thời gian tới có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên, hôm nào cùng đi dạo phố đi. Mình nhớ cậu chết đi được. Lâu lắm rồi chúng ta không cùng đi dạo phố.”

Diệp Triển Nhan cười ngọt ngào, vẫn thân thiện hoà đồng, chỉ là không còn ăn nói mạnh mẽ, trong câu từ cũng mất đi khí thế như thời cấp Ba. Bây giờ cô ấy trở nên thực nữ hơn nhiều.

Lạc Chỉ yên lặng nhìn gương mặt xinh đẹp kia, trong một thoáng, bao nhiêu hình ảnh thời cấp Ba hiện lên trong đầu: Diệp Triển Nhan nói vài câu khiến Đinh Thuỷ Tịnh chạy đến chỉ trích cô, và ánh nhìn thù hận của cô ta dành cho cô trong buổi họp lớp. Từ lâu Diệp Triển Nhan đã để lộ quá nhiều tín hiệu nguy hiểm, vậy mà cô chẳng nhận ra.

“Lâu lắm rồi chúng ta không cùng đi dạo phố? Chúng ta đã bao giờ đi dạo phố cùng nhau đâu.” Lạc Chỉ nghiêm túc nói.

Diệp Triển Nhan hơi rụt vai, khoé miệng động đậy, đang định lên tiếng thì sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

“Lạc Chỉ! Lạc Chỉ!”

Lạc Chỉ cảm thấy thật kỳ diệu. Cô và Diệp Triển Nhan có hai lần không thể tiếp tục trò chuyện, cả hai lần đều có người khác đến cứu vãn tình hình. Lạc Dương chạy từ quán ăn có tấm biển hiệu màu cam, nói, “Đời mãi không thấy em đâu, gọi điện thoại thì em lại tắt máy. Anh với chị dâu em lo quá, sợ em có chuyện gì.”

Lúc Lạc Dương chạy đến cạnh họ có quan sát tình hình, sau đó gật đầu với Thịnh Hoài Nam và Diệp Triển Nhan, rồi nhận lấy chiếc túi của Lạc Chỉ, “Nặng thật. Em xách nó mãi đấy à?”

“Đương nhiên.” Cô cười với Lạc Dương, đột nhiên thấy Diệp Triển Nhan kinh ngạc mở to mắt.

“Anh là...”

Diệp Triển Nhan lẩm bẩm trong miệng. Lạc Dương nhìn cô ta nghi hoặc, “Chúng ta quen nhau sao? Lạc Chỉ, bạn học cậu em à?”

“Bạn học hồi cấp Ba.” Cô chỉ vào Diệp Triển Nhan, rồi lại chuyển hướng sang Thịnh Hoài Nam, “Và bạn trai của cô ấy.”

Lúc giới thiệu Thịnh Hoài Nam, cô có nhìn anh một cái. Anh cúi đầu, tầm mắt hướng về hàng cây bên đường. Ánh sáng màu bạc từ chùm đèn trang trí chiếu vào sườn mặt, để lộ nét buồn bã khó lý giải. Cô nhìn lướt qua rồi thu lại ánh mắt, cười với Lạc Dương.

“Ngoài trời lạnh quá, mau vào trong. Chúc mừng năm mới. Chúng tôi vào trước nhé.” Lạc Dương cười với cặp đôi đối diện. Tựa anh là người chậm hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn cảm nhận được nụ cười của em gái mình là giả.

Tay Lạc Dương rất ấm. Anh cầm tay Lạc Chỉ, còn cô vẫn nắm chặt đồng tiền xu.

“Tạm biệt.” Lạc Chỉ vẫy chào họ.

Trong ánh mắt Thịnh Hoài Nam nhìn cô có bao tâm tình khó nói. Diệp Triển Nhan chợt cười phá lên, “Lạc Chỉ, cậu có ý gì đây?”

Nhất định phải lằng nhằng sao? Lạc Chỉ khẽ cười, cảm giác Lạc Dương siết chặt tay mình hơn. Cô nghiêng đầu, thấy anh trai đang nhàu mày. Trái tim mệt mỏi của cô dường như được tưới một dòng nước ấm.

Đôi khi người ta không nên cầu mong có được một tri kỷ. Có một người thân thiết với mình là đủ lắm rồi. Tri kỷ lúc nào cũng có thể đứng ở phía đối diện chúng ta, chỉ có người thân mới luôn đứng bên cạnh nắm lấy tay mình. Người ấy có thể không biết chúng ta đang vướng mắc điều gì, nhưng chỉ cần bạn đưa ra một quyết định, thì dấu rằng ngày hôm sau bạn có hối hận vì quyết định đó, người ấy vẫn luôn ủng hộ, vẫn sẽ trao cho bạn một vòng ôm ấm áp rồi vỗ về, “Xem đi, lại làm chuyện ngốc nghếch rồi.”

“Ý mình đơn giản lắm.” Lạc Chỉ quay đầu, giọng ung dung mà cứng cỏi, “Cậu nói với người đứng cạnh cậu rằng mình là kẻ dối trá chia rẽ hai người đứng không? Thế mà còn tươi cười nói muốn cùng mình đi dạo phố? Tình tiết của màn kịch này không đúng rồi. Diệp Triển Nhan, cậu mới là kẻ nói dối quá nhiều, nên sơ ý một cái là diễn nhầm cảnh luôn.”

Lạc Chỉ nói xong cũng kéo Lạc Dương đi. Cô chẳng có quan tâm quan sát phản ứng của hai người phía sau.

Cứ đi mãi, nói mãi, cuối cùng cũng tỉnh ra một chút.

Cô nâng niu tình cảm của mình như vậy, sao có thể để người khác dễ dàng phá huỷ từng chút một? Tâm tư và bí mật vốn rất mềm mại giờ bị biến thành vũ khí sắc bén, mọi sự công kích đều vô cùng chuẩn xác. Lạc Chỉ vẫn luôn không chịu ngấm ngấm kỹ những lời Thịnh Hoài Nam nói đêm hôm trước. Vào lúc này, những câu chữ kia đang hợp với nhau thành một con đường trải thẳng tắp, rất cuộc cũng có thể nhìn ra ngọn nguồn.

Lạc Chỉ xoay mình.

Hai người kia vẫn đứng nguyên tại chỗ. Diệp Triển Nhan lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt thù hằn đó quen thuộc biết mấy.

Lạc Chỉ lại bật cười, đôi mắt cong cong như đôi vàng trắng khuyết, cong đến mức không còn nhìn rõ đôi tình nhân trước mặt.

“Diệp Triển Nhan, trả nhật ký cho mình.”

“Gì cơ?” Diệp Triển Nhan sững sốt.

“Trước khi thi đại học mình không cẩn thận vứt nhầm quyển nhật ký, làm ơn trả lại cho mình đi. Cậu hoặc là Đinh Thuỷ Tịnh.”

Tim Lạc Chỉ nhói lên khi nhận ra sự thật này. Quyển nhật ký đó là những tâm tình riêng tư thâm kín nhất của cô, giờ lại phải nói ra trước mặt ba người này. Cô nói xong liền dứt khoát quay người đi, không nán lại dù chỉ một giây.

Tuy cô đã hứa với người đạp xích lô là sẽ không nói như vậy.

Phải có khí thế, phải giải thích rõ ràng... Nhưng suy cho cùng cô vẫn không phải một chiến binh anh dũng. Thấy họ đứng kề vai nhau, hết thấy nghĩ suy và xúc cảm tích tụ trong lòng đều tan vỡ cả. Bộ dạng khó coi thế này, dù thắng được vài câu nói cũng chẳng có ích gì.

Từng chữ viết trong quyển nhật ký kia đều là ranh giới chạm đến tôn nghiêm của cô.

Tình cảm từng cẩn thận bảo vệ và hết lòng nâng niu, khi rơi vào tay người khác lại có thể đâm cô một nhát đau đến vậy. Lạc Dương lặng lẽ nhìn em gái đi một đoạn, không biết có nên hỏi han an ủi chút hay không. Nhưng Lạc Chỉ lại tỏ ra không sao, cười tươi ngẩng đầu, chỉ vào tấm biển màu cam nói, “Anh biết không? Em chạy theo đồng xu để đến nơi này đây.”

Rốt cuộc Lạc Dương vẫn nén xuống tất cả nghi vấn, “Lại không mang găng tay rồi.” Anh trách.

Diệp Triển Nhan cũng không mang găng tay, Lạc Chỉ nghĩ, thế nên người ta đặt tay vào túi áo khoác của Thịnh Hoài Nam để sưởi ấm.

Ngoài đôi giày của Diệp Triển Nhan, đó là chi tiết thứ hai cô nhìn thấy khi ngẩng lên.

Cô từng tưởng bình cô chấp biết bao, chỉ miêu tả một mình dáng vẻ của Thịnh Hoài Nam trong nhật ký, vậy mà những câu chữ kia lại rơi vào tay người khác. Bao nhiêu năm cô tự dối lòng, không chịu nhìn thẳng, đến cuối cùng vẫn phải thu vào đáy mắt hình ảnh họ nắm tay nhau.

Lạc Chỉ ngẩn ngơ nhìn Lạc Dương đang đứng cản đường trước mặt cô, “Đến cửa rồi sao không vào?”

Mai cho đến khi Lạc Dương dùng những ngón tay thô ráp lau đi những giọt nước mắt lạnh lẽo trên mặt cô, Lạc Chỉ mới nhận ra là mình đang khóc.

“Người ta bắt nạt em à?” Lạc Dương hỏi nheo mắt nhìn Lạc Chỉ, ánh nhìn đông đầy trù ẻo. Anh hơi khom người, đưa tay trái lên xoa đầu cô.

Lạc Chỉ vốn chỉ chảy nước mắt chứ không có chút cảm giác muốn khóc nào. Vậy mà nghe thấy câu này, cô bỗng lao vào lồng ngực anh trai mình, oà lên nức nở.

Cô khóc dữ dội như một đứa trẻ lên sáu.

“Đừng khóc, chúng ta không khóc. Ngày mai anh trai đến chợ vật liệu xây dựng thuê mấy người đến nhét họ vào bao tải, treo ngược lên đánh nhé...”

Lời của anh khiến Lạc Chỉ muốn cười, sau đó lại khóc dữ dội hơn. Cô túm chặt vạt áo khoác của Lạc Dương, nấc nghẹn đến mức không thở nổi, đến mức mặt mũi đều đỏ bừng. Cô khóc vật vã, khóc thoả thuê, khóc đến độ đường nư trên đời này ngoài khóc ra, cô không làm được việc gì.

Cuối cùng vẫn như thế này. Chỉ đến thế này mà thôi.

Mất một lúc lâu Lạc Chỉ mới ngừng khóc. Cô lau nước mắt, khịt mũi, chỉnh trang xong mới ngẩng lên, tỏ ra tươi tắn hỏi Lạc Dương, “Không nhận ra à?”

Lạc Dương cười gượng gật đầu, “Ừ, không nhận ra.”

Lạc Chỉ quay đầu nhìn ngã tư đường không một bóng người, trái tim hoá ra không hề đau đớn. Đường như dây thần kinh bị hành hạ đến mức quá mệt mỏi, cuối cùng cũng đã đứt hẳn.

Bác đập xích lô à, cháu xin lỗi. Bác nói đúng lắm. Hiểu lầm vốn không thể ngăn cản được tình yêu, lời nói dối cũng không thể.

Nhưng cháu quên không nói với bác, rằng thực ra cháu đã dối bác đấy. Những gì cháu nói với bác đều là chuyện của người khác thôi.

Đều là tình yêu của người khác.

“Nào, vào trong đi.” Lạc Dương vỗ vai cô.

-Hết

58. Chương 57: Chẳng Mấy Khi Hồ Đồ Như Thế

“Chị Niệm Từ!”

Nghe thấy biệt danh Lạc Chỉ gọi Trần Tĩnh, Lạc Dương không khỏi đổ mồ hôi lạnh, còn Trần Tĩnh vẫn vui vẻ chào hỏi cô. Sau khi ba người ngồi xuống, nhân viên phục vụ đưa một quyển thực đơn cho Lạc Chỉ. Cô cúi đầu nghiên cứu một lúc thì đầu hàng, bỏ quyển thực đơn xuống, nói với Trần Tĩnh, “Chị dâu, em gọi giống chị.”

Trần Tĩnh cũng để thực đơn xuống, quay sang chớp mắt với Lạc Chỉ, rồi lại nghiêng đầu nhìn Lạc Dương nói, “Em giống anh.”

Lạc Dương thở dài, “Là hai người ép anh đấy nhé. Được rồi, anh muốn ăn cơm suất.”

“Gì chứ, trong cơm suất không có súp bơ!” Trần Tĩnh ấn chặt thực đơn trong tay Lạc Dương.

“Không có thì thôi.”

“Không được, anh gọi lại đi. Em không thích.”

“Vậy em muốn ăn gì?”

Trần Tĩnh cúi đầu xem thực đơn một lúc rồi lại ngẩng đầu lên, dịu dàng nói, “Tuỳ anh, dù sao em cũng ăn giống anh.”

Lạc Chỉ cười thầm, ngược mắt nhìn người phục vụ cũng đang mỉm cười.

Ăn uống quả thực có thể đem đến niềm vui. Những món ăn tươi ngon làm ấm bụng, tâm trạng vốn căng thẳng nhờ đó mà thả lỏng hơn. Bít-tết của Lạc Chỉ được làm chín hoàn toàn, thớ nào ra thớ nấy, tảng thịt khá dày, ở giữa còn có xương nên khi cắt tương đối vất vả. Âm thanh phát ra khi dao đĩa chạm vào đĩa ăn khiến cô hơi xấu hổ nên đành bỏ chúng xuống, húp một ngụm canh. Trần Tĩnh ở phía bên kia gây ra tiếng ồn nghe đặc sệt tiếng kim loại.

“Không được rồi, không được rồi, trò quái gì đây.” Ngay cả lúc cáu giận giọng nói của Trần Tĩnh vẫn dịu dàng.

“Anh à, động tác cầu anh thuần thực thật đấy.”

Sự thay đổi trên gương mặt Lạc Dương không qua được mắt Lạc Chỉ. Anh không còn là chàng nam sinh tụ tập cùng đám bạn đại học xông thẳng vào quán nướng vỉa hè nữa. Lạc Dương của hiện tại mặc chiếc áo sơ mi màu tro nhạt, với tay bưng đĩa bít-tết của Trần Tĩnh để trước mặt mình, nhẹ nhàng cắt thành từng miếng nhỏ, phần xương được bỏ sang một bên, sau đó đặt đĩa về chỗ cũ, rồi nhặt đĩa của Lạc Chỉ lên.

“Không cần đâu, để em tự làm.”

“Được rồi, em đừng ồn ào nữa.”

“Mới có nửa năm mà anh khác quá.”

“Chỉ là cắt bít-tết nhanh hơn em thôi mà? Em sẽ không vì thế mà cho rằng anh đã bước vào hàng ngũ tinh anh đấy chứ?”

“Chị dâu, chị không thấy vậy sao? Em đâu chỉ nói mỗi việc cắt bít-tết mà ngay cả phong thái của anh ấy cũng chín chắn hơn nhiều. Anh ấy vốn đã nghiêm túc hơn những nam sinh khác, nhưng đó là bẩm sinh. Giờ thì khác rồi. Tóm lại là không giống ngày xưa nữa. Đã bắt đầu có sức hấp dẫn.”

“Phải đấy, chị cũng cảm nhận được nguy cơ rình rập.” Trần Tĩnh mỉm cười.

“Vội lại, em thấy khí chất của anh trai em có phần u sầu, giống như có tâm sự gì đó. Lúc trước anh ấy hơi khở khạo, nhưng giờ thì ra dáng đàn ông rồi. Liệu có phải do bắt đầu đi làm không nhỉ? Đàn ông đều trưởng thành như vậy sao?” Lạc Chỉ nói cả buổi để tránh nhớ lại cảnh trên phố ban nãy. Cô vừa cúi đầu ăn vừa huyền thuyên đủ chuyện, câu trước nói chẳng ăn nhập với câu sau. Cô không nhận ra câu nói vô tâm của mình đã khiến ánh mắt Trần Tĩnh khẽ xao động. chị ngược nhìn anh rồi lại cúi xuống ngay. Chiếc đĩa ở tay trái Lạc Dương vô tình va vào cốc nước, kêu “keeng” một tiếng.

Bầu không khí bỗng chốc trầm xuống, Lạc Chỉ ăn được hai miếng mới nhận ra có gì đó không đúng: Lạc Dương dán mắt vào chiếc đĩa, còn Trần Tĩnh cầm cốc nước hoa quả lên đến miệng thì ngừng lại.

“Sao vậy?”

Lạc Chỉ hơi hồi hận. Cô đã quá thoải mái trước mặt người nhà. Cô không biết mình đã nói gì, càng không biết câu nào đã chạm vào điều kiêng kỵ của họ.

“Đàn ông không trưởng thành như thế.” Lạc Dương nghiêm túc nói xong liền nháy mắt cười với Lạc Chỉ. Lạc Chỉ người nhìn anh. Lạc Chỉ học kiểu cười này từ bao giờ vậy? Nụ cười này rõ ràng “cộc mác” Qua Bích và tay giám đốc họ Cố kia.

“Sao lại chờ người ra thế? Đồ anh bảo em mang theo đâu?”

Lạc Chỉ lúc này mới phản ứng lại, lắp bắp hỏi, “Bây...Bây giờ ạ?”

Trần Tĩnh hoang mang nhìn hai người, Lạc Chỉ lập tức khom người rút ra một túi giấy từ trong balo để bên chân cho Lạc Dương. Lạc Dương cúi đầu, lôi một chiếc hộp ra khỏi túi giấy, nhưng lại không đặt lên ngay mà tự mình mở ra, mân mê một hồi dưới gầm bàn rồi mới đặt ngọt để lên trên.

Đó là tượng gốm hình một cô gái mặc áo len cao cổ màu xanh lam và váy trắng dài đến đầu gối, gương mặt bình thản, trên sống mũi là cặp kính màu bạc, đang mỉm cười ấm áp.

Là búp bê Trần Tĩnh bằng gốm. Lạc Chỉ bắt gặp nụ cười thuần khiết như hoa sơn trà của Trần Tĩnh, trong lòng cô bất giác vui thay cho Lạc Dương. Mọi người xung quanh cô, bao gồm cả bản thân cô đều mãi miết vật lộn với cuộc sống, nhưng trong năm lớp mười hai cam go nhất, anh trai và chị dâu lại có thể bình tĩnh thông dong thi đỗ vào cùng một trường đại học, tay trong ta dạo bước thưởng thức hết cảnh đẹp Tây Hồ suốt bốn năm trời. Vậy mà tới giờ họ vẫn có thể cầm tay nhau ngắm nhìn tượng gốm nho nhỏ, ngọt ngào đến nỗi khiến thời gian như ngưng đọng, như chưa từng trôi đi.

Sau khi ra khỏi Hậu Hải, Lạc Chỉ nhận được điện thoại của Lạc Dương. Anh đọc địa chỉ cho cô, nói là dạo này bận quá, tranh thủ hôm muộn nhờ cô đi nhận giúp một món hàng thủ công mỹ nghệ. Ba ngày sau là sinh nhật Trần Tĩnh, anh muốn tạo niềm vui bất ngờ cho chị ấy. Lạc Chỉ không ngờ Lạc Dương lại nôn nóng lấy quà ra trước như thế.

Anh muốn cô làm chứng sao? Suy nghĩ này khiến Lạc Chỉ chợt thấy hân hoan.

“Quà sinh nhật?” Trần Tĩnh mỉm cười, hết nhìn Lạc Dương lại quay sang nhìn Lạc Chỉ, nhưng Lạc Dương lại vúi đầu chỉ vào chiếc túi túi xách treo trên tay trái của con búp bê. Chiếc túi xách nhỏ màu nâu, không phải bằng gốm mà bằng len đan. Trần Tĩnh đưa ngón tay sờ trong túi, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng vờ vờ, khi cảm nhận được hình dạng đồ vật bên trong túi, chị trợn tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Lạc Dương đang cười đầy bí hiểm. Lạc Chỉ bối rối nhíu mày, nhìn Trần Tĩnh cẩn thận lôi chiếc nhẫn sáng lấp lánh ra khỏi chiếc túi len.

Hai cô gái bất chấp ánh nhìn của các thực khách trong nhà hàng, đồng thanh hét to.

“Em gái của anh ơi, đàn ông không trưởng thành như em nói. Đàn ông muốn trưởng thành thì phải tự thêm gánh nặng cho mình, nói một cách mỹ miều là học cách gánh vác trách nhiệm.” Nói đoạn, anh nghiêng đầu nhìn Trần Tĩnh, “Vợ à, em có bằng lòng trở thành gánh nặng của anh không?”

Trần Tĩnh cười mà mắt rưng rưng. Lạc Chỉ đưa hai tay ôm lấy má, vui vẻ nhìn anh trai cẩn thận đeo nhẫn cho chị, ánh đèn trong nhà hàng phủ một màu ấm áp lên hình bóng hai người.

Đây là màn cầu hôn đầu tiên cô gặp trong đời.

Dù thế nào, cô cũng đã được chứng kiến một tình yêu khiến người ta ấm lòng và cảm động.

“Chị Niệm Từ, chị cứ thế đồng ý luôn à?”

Trần Tĩnh đưa mắt nhìn Lạc Dương, cô ý tỏ vẻ khổ sở, thở dài thườn thượt nói, “Ôi còn làm sao được đây? Đành qua loa như thế cho đến già vậy.”

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Lạc Chỉ ngoái nhìn tấm biển hiệu màu cam vẫn đang nhấp nháy giữa con phố vắng vẻ quanh què. Trong truyện cổ tích, trên đường chạy trốn khỏi nanh vuốt ma quỷ của mẹ phù thủy trong rừng rậm âm ư, nhân vật chính luôn nhìn thấy ánh đèn ấm áp như thế ở cuối con đường.

Khi Lạc Chỉ còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì bỗng bị Lạc Dương gõ nhẹ lên đầu, “Còn耿耿 ra đó làm gì? Đi thôi, anh đưa em về trường.”

“Anh bảo đồng nghiệp hẹn anh 10 giờ tới quán rượu mà? Để em đưa Lạc Chỉ về cho, vừa hay hai chị em có thể trò chuyện, anh cứ lo việc của anh đi. Hai ngày em tới đây đã làm anh bỏ lỡ không ít cuộc hẹn rồi, hôm nay đừng vắng mặt nữa. Tối em tự về nhà khách, ngày mai họp xong em lại đến tìm anh.”

Trần Tĩnh khoát tay Lạc Chỉ, làm động tác “tiễn khách” với Lạc Dương. Lạc Dương cau mày nói, “Này, chắc không phải hai chị em định nói xấu sau lưng anh đấy chứ?”

“Lấy gà theo gà, lấy cho theo chó, cần gì phải thế.” Lạc Chỉ cười nói, Trần Tĩnh vươn tay định véo má cô, cô nhanh chân tránh được.

“Được rồi, vậy hai chị em cẩn thận đấy.”

Bóng lưng cầu Lạc Dương khiến Lạc Chỉ thất thần trong giây lát. Hình như anh trai cô hơi khang khác, nhưng cô không thể nói rõ là chỗ nào. Trong nụ cười đó có lẽ phẳng phất nỗi buồn mà cô không hiểu được.

Khi nghiêng đầu nhìn sang, cô thấy Trần Tĩnh cũng có vẻ hoang mang như thế.

Trên đường đi hai chị em tán gẫu đủ chuyện, từ kỳ thi cuối kỳ cho đến hội nữ sinh. Trong khoang tàu điện ngầm, ánh đèn trắng xám soi rõ sự mệt mỏi khó che giấu của Lạc Chỉ.

“Ngủ không ngon à?”

Lạc Chỉ ngáp liên mấy cái, “Mấy ngày nay em hơi mệt.”

“Dạo này anh em cũng phải tăng ca suốt, tối qua lúc ở căn hộ anh ấy thuê, chị có hầm cho anh ấy nồi canh cá, cho thêm mấy lát nhân sâm và khởi tử vào, rất tốt cho người thường thức đêm. Em cũng sắp phải thi cuối kỳ rồi đúng không? Khi thức đêm dễ bị đói, nhưng cũng đừng ăn nhiều món mặn quá, càng nhiều dầu mỡ càng có hại cho sức khỏe, uống nhiều sữa chua, ăn nhiều hoa quả rau xanh rất có lợi cho mắt. Sớm biết thế này thì chị đã đổ canh vào bình giữ nhiệt mang cho em một ít rồi...” Có lẽ nhận ra mình lải nhải hơi nhiều, Trần Tĩnh bỗng im lặng, cười ngại ngùng.

Lạc Chỉ luôn cảm thấy nụ cười cầu Trần Tĩnh là lời giải thích tốt nhất cho bốn bốn chữ “mẹ hiền vợ đảm”, nụ cười ấy làm người ta an lòng. Trần Tĩnh luôn giữ phong thái nhẹ nhàng đoàn trang, ăn mặc thanh nhã đúng mực, nét cười luôn ấm áp. Chị dường như không có mối quan hệ rối rắm và suy nghĩ phức tạp. Hơn nữa dù bạn có nói gì với chị, dù vòng vo, lạ lùng đến đâu, chị cũng thấu hiểu và tặng cho bạn một nụ cười giúp bạn xóa bỏ mọi cô đơn.

Trần Tĩnh là bảo vật vô giá. Lạc Chỉ cảm thấy tự hào vì anh trai cô là người có mắt nhìn.

“Chị Niệm Từ, anh trai em đúng là người có phúc, lúc trước anh ấy phải giỏi giang đến mức nào mới cửa đồ được chị chứ.”

Trần Tĩnh sững người, “Không phải đâu, em không biết à? Ngày trước là chị theo đuổi anh trai em đấy.”

“Hả?”

“Năm lớp mười hai, chị thường phụ đạo môn văn cho anh ấy, còn anh ấy bổ túc môn Lý cho chị, em không biết sao?”

“Em biết, nhưng mà...”

Trần Tĩnh khẽ cười, để lộ hàm răng đều tăm tắp, “Anh ấy chưa từng kể với em à? Khi đại hội thể thao cuối kỳ năm lớp mười hai kết thúc, bọn chị cùng về nhà, chị đã tỏ tình với anh ấy.”

“Lần đầu tiên em gặp chị là trước kỳ thi đại học, anh ấy dẫn chị đến thư viện, em luôn cho rằng anh trai em theo đuổi chị, sao lại... Nhưng cũng không quan trọng nữa.” Lạc Chỉ mỉm cười, hai người sắp kết hôn rồi, ai còn bận tâm tới việc người nào theo đuổi trước. Chỉ là Trần Tĩnh là người có tính cách điềm đạm nho nhã, tưởng tượng chị ấy chủ động theo đuổi khiến Lạc Chỉ hơi ngạc nhiên và bất ngờ.

“Thực ra anh trai em rất chu đáo. Bạn bè xung quanh cũng cho là anh ấy theo đuổi chị. Anh ấy chauw bao giờ kể với người khác bọn chị đến với nhau ra sao, nhưng trong mắt người ngoài, bọn chị hẹn hò chẳng phải

chuyện lạ gì, dù sao trước khi đó bọn chị cùng ôn bài đã có người phao tin rồi. Chỉ là chị không ngờ anh ấy cũng không nói với em.”

Lạc Chỉ nhún vai, “Lấy được chị là anh em lời to rồi.”

“Đâu có,” Trần Tĩnh cười, “lúc ấy có rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh trai em, nhưng chẳng có ai theo đuổi chị. Khi lên đại học cũng vậy.”

Nếu xét về ngoại hình, đúng là Trần Tĩnh không có gì nổi bật, mặc dù chị không hề xấu, tuy nhiên khi đứng cạnh một Lạc Dương có khuôn mặt đẹp và chiều cao nổi bật vẫn có cảm giác “không xứng đôi vừa lứa”. Nhưng Trần Tĩnh là người điềm đạm và khoan hoà, nhìn chị đứng sau Lạc Dương dịu dàng mỉm cười, người khác luôn cảm thấy hai người có một sự hài hoà khó diễn tả.

“Thế nên phải ra tay trước để chiếm ưu thế,” Trần Tĩnh nói tiếp, “may mà thành công.”

Chị nháy mắt với Lạc Chỉ, để lộ vẻ tinh nghịch đặc ý hiếm thấy,

“Xem ra đúng là không ai biết thật.” Trần Tĩnh lẩm bẩm, chị tựa người vào cửa kính, nét mặt đắm chiêu như đang suy nghĩ chuyện gì. “Không đúng, có người biết.” Trần Tĩnh đột ngột phản bác lại chính mình.

“Đạ? Ai biết ạ?”

Trần Tĩnh không lên tiếng, ánh mắt trôi tới khoảng không tối đen như mực bên ngoài khung cửa sổ. Một lúc sau chị nhìn về phía bảng điện tử trên cửa rồi nói “Sắp tới bến rồi.”

“Vâng.” Lạc Chỉ nhìn chị.

Tàu điện ngừng từ từ dừng lại, Trần Tĩnh lại vui vẻ khoác tay Lạc Chỉ, sải bước đến sân ga.

Trần Tĩnh và một người bạn cùng đến Bắc Kinh họp, ở nhà khách gần trường đại học P, sau khi xuống tàu điện ngầm, hai chị em đi bộ về phía trường học. Trần Tĩnh rõ ràng ít nói hơn hẳn, chị chỉ cố gắng đưa đẩy vài câu. Cuối cùng đã đến cổng trường, chị rẽ phải còn Lạc Chỉ phải vào trong.

“Nghỉ sớm đi, xem sắc mặt em kém chưa kìa.” Trần Tĩnh véo má Lạc Chỉ, khi chị buông tay, Lạc Chỉ chú ý đến chiếc nhẫn giản dị trang nhã trên ngón tay mảnh khảnh.”

“Lúc này em quên không hỏi chị, khi nhận được chiếc nhẫn hẹn thề trọn đời, chị có vui không?”

Trần Tĩnh cười ngọt ngào. Nhưng sau đó nụ cười tắt dần, chị do dự một hồi mới khẽ hỏi, “Lạc Chỉ, thực ra anh em không định tặng món quà này cho chị vào hôm nay đúng không?”

Lạc Chỉ ngược mắt nhìn chị, trong lòng cô ngập tràn cảm xúc lạ lùng. Trực giác của phụ nữ đúng là rất đáng sợ.

“Thực ra... em cũng thấy hơi lạ. Lúc trước anh ấy gọi điện cho em bảo là ba ngày sau là sinh nhật chị, đây là quà sinh nhật. Vừa hay hôm nay gặp nhau nên anh ấy nhờ em đi lấy rồi mang theo. Em đoán có lẽ anh ấy thấy bầu không khí hôm nay tuyệt quá nên đột ngột đổi ý, muốn em làm chứng cho hai người ngay tại đó để đề phòng chị nuốt lời. Ha ha...”

Lạc Chỉ cười gượng, còn Trần Tĩnh chỉ hơi nhếch miệng.

“Sau khi anh em lời quà ra, mặc dù đã cố gắng tránh chị, loay hoay dưới bàn một lúc lâu, nhưng chị vẫn nhìn thấy anh ấy lấy nhây ra khỏi túi riêng rồi nhét vào túi len của búp bê. Con bé ngốc này, em nghĩ Lạc Dương làm việc vội vàng hấp tấp như thế sao? Dám lén lút nhét nhẫn vào túi ngay trước mặt chị? Rõ ràng là quyết định tức thời mà. Anh ấy ngày càng giỏi ứng biến.”

Lạc Chỉ cúi đầu không nói gì. Cô nhớ lại cái nháy mắt, nụ kiêu mẫu của anh lúc bảo cô lấy quà ra, phải thừa nhận mọi chuyện thật kỳ lạ.

Nhưng cô vẫn an ủi Trần Tĩnh, “Nhưng mà... Nhưng mà chị nghĩ xem, nếu là ý định nhất thời thì sao có thể trùng hợp tới mức anh ấy mang nhẫn bên mình chứ?”

Trần Tĩnh đưa tay vỗ nhẹ lên chiếc mũ len của Lạc Chỉ, nói, “Ngốc ơi, khi anh em đi quẹt thẻ, em vào phòng vệ sinh, chị lúc túi của anh ấy thì có hoá đơn chiếc nhẫn và phiếu lấy hàng. Vừa hay hôm nay anh ấy cũng đi lấy nhẫn thật.”

Giọng nói của Trần Tĩnh vẫn em ái như thế, khi nói ra một loạt “hành động trinh sát” kia, chị bình thản đến mức dường như họ chỉ đang bàn chuyện nhiệt độ Bắc Kinh trong dịp Tết Nguyên đán.

“Chị dâu,“ Lạc Chỉ có chút hoảng hốt, cô không gọi chị là “chị Niệm Từ” nữa, “hai người... sao vậy?”

Trần Tĩnh lại đưa tay véo má cô, “Bọn chị có sao đâu, ngốc quá.”

Cảm giác lạnh lẽo từ từ lan toả trong lòng Lạc Chỉ.

“Nếu chị đã nghi ngờ, vì sao con giả bộ không biết trong túi là gì, giả bộ vui vẻ khi cảm nhận được hình dạng chiếc nhẫn? Vì sao... lại nhận lời anh trai em? Về mặt cô trở nên mơ hồ, cặp đôi hoàn hảo nhất trong thế giới của cô cũng tiềm ẩn những con sóng ngầm trong mối quan hệ.

Trần Tĩnh bật cười như nghe thấy câu chuyện cười trẻ con.

“Sao lại không nhận lời? Anh ấy bằng lòng cưới chị, chị bằng lòng lấy anh ấy. Vì sao lại không đồng ý?”

Đúng vậy, sao phải làm mình làm mẩy vì những tiểu tiết này? Nhưng nếu đúng là không bận tâm, vì sao lại đứng giữa gió lạnh kể với cô những nghi ngờ đó? v thấy mình càng lúc càng không hiểu nổi những người xung quanh, cũng không hiểu nổi cái gọi là tình yêu.

Có lẽ cô chưa bao giờ hiểu. Những thứ tưởng như nắm rõ hoá ra chỉ là cảm nhận của cá nhân cô.

“Cô ngốc ơi, em cũng là người trưởng thành rồi. Chẳng mấy khi hồ đồ thế này nhỉ?”

Bóng lưng Trần Tĩnh từ từ biến mất nơi cuối đường. Lạc Chỉ chưa bao giờ coi nhẹ sự thông minh nhanh nhạy của chị. Nhưng dường như đây là lần đầu tiên cô thấy Trần Tĩnh cười hiện, khẽ nói với cô, “Chị đã lục túi anh trai em bà nhìn thấy phiếu lấy hàng.”

Từng có người gọi Trần Tĩnh và Lạc Dương là cặp vợ chồng mẫu mực, họ chưa bao giờ cãi vã hay giận dỗi. Trần Tĩnh cười, nói vì hai người họ tính tình thật thà đơn thuần, không hay có mâu thuẫn, chuyện gì cũng dễ nói.

Hôm nay Lạc Chỉ mới biết, không phải họ không có mâu thuẫn, chỉ là mâu thuẫn của họ đã được bao bọc kĩ càng mà thôi.

-Hết

59. Chương 58: Trùng Hợp Thật

Vừa hết nghỉ Tết là sắp thi cuối kỳ, ngay cả Giang Bách Lệ cũng dọn bàn trong ký túc xá để chuẩn bị ôn thi.

Môn thi đầu tiên là Những nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác Lê-nin, sang đề khép kín. Lúc trước Lạc Chỉ vẫn tập trung ôn các môn chuyên ngành, cố ý để lại môn này tới trước khi thi mới học, vì biết nếu ôn sớm thế nào rồi cũng quên hết sạch.

“Chẳng còn sót quyển nào, lúc này mình đã kiểm tra, bị mượn cả rồi.”

Lạc Chỉ chọn tên “Bách Lệ” trong danh bạ điện thoại rồi ấn phím gửi đi, sau đó đăng xuất khỏi máy tính trong thư viện, xách balo lên và ra khỏi phòng máy. Buổi sáng trước khi đi, Giang Bách Lệ nài nỉ Lạc Chỉ đến thư viện mượn hộ quyển giáo trình Mác Lê-nin. Qua Bích làm mất giáo trình, đám anh em xung quanh đều không còn thừa sách, sách cũ của các anh chị khoá trước thì đã cho hoặc bán, trung tâm cũng không còn sách tồn kho, đúng lúc nước sôi lửa bỏng lại chẳng tìm được quyển nào.

Cuối cùng anh ta cũng tìm đến Bách Lệ.

Đây là lần đầu tiên Qua Bích liên lạc với cô ấy kể từ khi hai người chia tay. Anh ta bùng học Mac Lê-nin cả một kỳ, người điểm danh hộ luôn là Giang Bách Lệ, thế nên Giang Bách Lệ trốn môn chuyên ngành như

cơm bữa lại được trọn điểm chuyên cần môn Triết mà mọi người thường xuyên bỏ bê. Suy cho cùng cũng do Qua Bích quá lười, tới trước khi thi mới nhớ đến việc ôn bài nhưng không tìm được sách.

Lạc Chỉ nhíu mày, muốn nói rồi lại thôi. Cô nghi ngờ không biết có phải Giang Bách Lệ đang đóng vai thánh mẫu để tiếp tục âm mưu hôn tiệc rượu, hay cô ấy... thật sự là thánh mẫu.

Bách Lệ nhanh chóng trả lời, “Cảm ơn nhé. Đúng là thời điểm này mới đi mượn sách thì chẳng còn gì nữa. Mình tự nghĩ cách vậy.”

Lạc Chỉ đang định ra khỏi đại sảnh thì đổi ý. Học trong phòng tự học khác to. Lạc Chỉ đi thang máy lên thẳng tầng sáu, sau đó leo thang bộ xuống từng tầng tìm chỗ trống. Mùa đông thư viện được bật máy sưởi suốt ngày, nhưng không mở quạt thông gió, khiến Lạc Chỉ mỗi lần bước vào phòng tự học đều nghĩ thấy mùi hơi người hỗn tạp giữa bầu không khí nóng nực và ngột ngạt.

Thoạt nhìn phòng tự học không hề chật chội, nhưng chỗ nào cũng chất đống sách vở của các mọt sách. Chủ nhân của chúng hầu hết không ở trong phòng. Cảnh tượng thật giống phòng học khi vào tiết Thể dục hồi cấp Ba.

Cô xuống tận tới tầng hai, tuyệt vọng nhìn phòng tự học cuối cùng đã kín chỗ, sau đó quay người bỏ đi.

“Lạc Chỉ, Lạc Chỉ!”

Giọng nói rất bé, hơn nữa còn là giọng mũi. Lạc Chỉ ngoảnh lại thì trông thấy Trương Minh Thụy đang hồ hởi vẫy tay với cô, cô gái ngồi bên trái cậu ấy cũng ngẩng đầu lên, lịch sự mỉm cười.

Là Hứa Nhật Thanh.

Lạc Chỉ vui vẻ đi qua, nhìn chồng sách trên bàn, cười nói, “Các cậu cũng ôn Mác Lê-nin à? Đến sớm thật đấy.” “Bây giờ bọn mình đã tới đây chiếm chỗ rồi, đâu có như cậu, 11 rưỡi mới rề rà tản bộ.” Trương Minh Thụy ôm chồng tài liệu bên phải ghé ngồi lên bàn, “Chỗ này không có ai đâu, bọn mình để đồ thôi, cậu ngồi đi.”

Ra là thế. Lạc Chỉ cảm ơn ngồi xuống.

“Chết tiệt, hồi cấp Ba học sinh ban Xã hội các cậu từ sáng tới tối chỉ học thứ này phải không?” Trương Minh Thụy dùng bút bi gõ vào giáo trình với vẻ cáu kỉnh, “Rốt cuộc đồng chữ nay nói về cái gì thế? Học cái này mà học sinh ban Xã hội không những không phát điên, lại còn đỗ đại học. Lẽ ra phải thờ các cậu trong miếu, lấy bánh ngọt và đào mừng thọ cúng bái mới phải. Toàn là siêu nhân.”

Lạc Chỉ cố nhịn cười, khẽ hỏi, “Hồi thi tốt nghiệp cấp Ba cậu không thi các môn chính trị à?”

“Bọn mình thi cho có thôi, mình toàn chép bài, chưa bao giờ học thuộc.”

“Không học thuộc lòng là cuộc đời không trọn vẹn đâu. Mau đọc sách đi.” Lạc Chỉ dùng bút bi gõ vào sách cậu ấy.

Hứa Nhật Thanh lặng lẽ nhìn hai người họ, khẽ cười cúi đầu tiếp tục đọc sách. Gần đến mười hai giờ, Trương Minh Thụy bực dọc vứt bút xuống, thấp giọng nói, “Chán chết đi được. Đi ăn trưa thôi.”

Lạc Chỉ gạt đầu, đưa mắt dò hỏi Hứa Nhật Thanh, đối phương cũng mỉm cười đồng ý. Thế là họ chồng tাম sách vở lên bàn, mỗi người cầm theo di động, ví tiền, mặc áo khoác rồi cùng ra khỏi phòng tự học.

Vừa bước vào hành lang, Trương Minh Thụy đã gào lên, “Khốn kiếp! Người bình thường sao có thể học thuộc cái đồng đó?”

Có cậu nam sinh đang đi xuống dưới cũng lớn giọng phụ họa theo, “Phải đấy, tới khi tôi học thuộc chúng chắc cũng thành biến thái luôn.”

Nói xong cậu ta chợt dùng ánh mắt gian manh đánh giá Lạc Chỉ và Hứa Nhật Thanh đang đi hai bên trái phải của Trương Minh Thụy, vẻ mặt như rất muốn nói “Đã có điểm phúc như thế thì đừng than vãn nữa”. Cậu ta nhếch mép cười với Trương Minh Thụy rồi vội bước xuống cầu thang.

Lạc Chỉ bỗng nhớ trước kia Trương Minh Thụy từng kể chuyện anh, Hứa Nhật Thanh và Thịnh Hoài Nam đi cùng nhau.

Thịnh Hoài Nam.

Mạch tư duy của Lạc Chỉ chỉ ngưng lại một tích tắc, sau đó cô nghiêng đầu cười hỏi, “Các cậu học môn Mác Lê-nin của thầy cô nào thế?”

“Khoan đã, mình phải đi mua tạp chí.” Trên đường đến căng-tin, Hứa Nhật Thanh chạy đến trước sạp báo bên đường, cúi đầu sầm soi giá báo đầy màu sắc. Cô cầm lên một quyển tạp chí khá dày, “Cháu mua quyển này.”

“Tám tệ.” Bà chủ chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Sao cậu chẳng chịu đi găng tay thế?”

Hứa Nhật Thanh dùng ngón trỏ và ngón cái mân mê góc quyển tạp chí, người khẽ run lên, quay đầu nói, “Căng-tin gần nên không cần thiết, mình thấy phiền lắm...”

Lạc Chỉ bỗng trở nên bối rối. Vì câu hỏi của Trương Minh Thụy hỏi cô, khi Hứa Nhật Thanh ngoảnh lại trả lời, đúng lúc thấy hai người họ đang trong tư thế quay mặt nói chuyện với nhau. Trương Minh Thụy bật cười, “Có chuyện gì cậu không thấy phiền không? Cứ lười rồi sẽ bị đông cứng đấy.”

Lạc Chỉ rất bất ngờ. Trương Minh Thụy nhìn Hứa Nhật Thanh bằng ánh mắt thoải mái và tự nhiên. Sự nhanh trí của cậu ấy đã hoá giải bầu không khí ngưng ngừng giữa ba người. Hứa Nhật Thanh mới đầu còn hoang mang lúng túng nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh, thẹn thùng nở nụ cười như nàng dâu mới, hạ giọng đáp trả Trương Minh Thụy, “Đâu có!”

Hứa Nhật Thanh này như một người khác hẳn với cô gái ăn mặc cầu kỳ hùng hổ xuất hiện ở quán cà phê hôm đó. Lạc Chỉ lùi lại phía sau, nhìn hai dáng người một đen một hồng trước mặt, trong lòng chợt lan toả một niềm vui không tên.

“Cho tay vào túi áo khoác cho ấm, để mình cầm tạp chí giúp cho.” Trương Minh Thụy cầm lấy quyển tạp chí. Hứa Nhật Thanh đặt tay vào trong túi áo khoác, thẹn thùng cười với Lạc Chỉ, “Khiến cậu chê cười rồi. Cậu ấy lúc nào cũng vậy đấy.”

Hứa Nhật Thanh có khi ngang ngược, cũng có khi rất dễ xấu hổ. Rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô ấy? Hay cô ấy chỉ có thể chân thực khi ở một mình? Nhưng như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì những lúc ở một mình có ai thấy được dáng vẻ và biểu cảm của cô ấy đâu?

Biểu hiện ngoài mặt phụ thuộc vào việc bản thân bị tác động như thế nào, hiện thực cũng được tạo thành dựa trên đối tượng. Chúng ta vẫn thường trưng ra những khía cạnh khác nhau khi đứng trước những người khác nhau.

Vậy có phải cô thay đổi quá nhiều khi ở trước mặt Thịnh Hoài Nam? Dù cô có cố tạo nên những điểm giống nhau, dựa vào đó để giành được tình cảm của anh, thì đến cuối cùng tất cả cũng chỉ là một vở kịch.

“Này, đang nghĩ gì thế?”

Lạc Chỉ bình tĩnh khỏi dòng suy nghĩ. Cô đã tụt lại đằng sau từ bao giờ, còn Trương Minh Thụy đang hươ tay với cô, trong nụ cười khoan dung phẳng phất nét bối rối khó hiểu.

Ba người chiếm chỗ trong căng-tin rồi tự đi lấy cơm. Trương Minh Thụy là người cuối cùng trở về chỗ, tay bê đĩa đựng ba cái bánh mì.

“Hôm nay cậu không mua bánh mì à?” Cậu ấy ngạc nhiên nhìn Lạc Chỉ.

“Đông người xếp hàng quá.”

“Đã lâu mình không trông thấy cậu ở căng-tin số ba.”

“Căng-tin số ba rộng thế, muốn đụng mặt cũng khó.”

Đột nhiên Hứa Nhật Thanh cắt ngang, “Hai người thường đi ăn với nhau à?”

“À, hơn một tháng gần đây mình thường ăn ở căng-tin số ba, Trương Minh Thụy cũng vậy nên có hay gặp nhau.” Lạc Chỉ giải thích.

Sau khi ngồi xuống, Trương Minh Thụy gấp một chiếc bánh mì đặt vào bát của cô, “Có ăn không? Lúc này mình gặp được một ông bạn đang xếp hàng ngay trước quầy nên nhờ cậu ấy mua hộ ba cái.”

“Mình chưa ăn bao giờ, cho mình một chiếc được không?” Hứa Nhật Thanh hỏi. Trương Minh Thụy đứng dậy nói, “Được, cậu lấy đi, mình đi mua thêm.”

Hứa Nhật Thanh đang đưa đĩa về chiếc bánh mì, nghe vậy thì đột ngột ngừng lại, “Vì sao?”

“Chỉ ăn một cái không đủ no.” “À...” Hứa Nhật Thanh chăm chú nhìn chiếc đĩa, âm thầm tính toán. Một cái là của Lạc Chỉ, hai cái là của cậu ấy...

“Vậy không cần đâu, cậu... cậu ăn đi, mình tự đi mua.”

Hứa Nhật Thanh đứng bật dậy. Trương Minh Thụy còn chưa kịp nói mấy câu khách sai thì cô ấy đã chạy vọt đến chỗ bán bánh mì.

Trương Minh Thụy ngẩn người nhìn theo, sao đó nhún vai cười rồi quay về chỗ.

“Phải rồi, Lạc Chỉ, cậu... và Thịnh Hoài Nam hẹn hò à?”

Lạc Chỉ nghe vậy bị nghẹn, ho khan mấy tiếng mới trở lại bình thường, “Cậu làm ơn đừng thêm vài câu thích hợp rồi hăng hái hỏi những vấn đề gây sốc như thế được không?”

“Có hẹn hò không?”

Trương Minh Thụy vẫn dùng chất giọng nhẹ nhàng mà tùy ý đó, nhưng nụ cười trên mặt anh có phần miễn cưỡng.

Lạc Chỉ lắc đầu, “Không.”

“Nhưng cậu ấy... dạo này mình thấy cậu ấy cứ là lạ. Dù sao có hỏi cậu ấy cũng không chịu nói với bọn mình nên đành hỏi cậu.”

“Mình từng nói với cậu là mình thích Thịnh Hoài Nam à?”

Trương Minh Thụy cúi đầu gầy nhẹ khoai tây thái sợi xào ớt xanh trong đĩa, một lúc sau mới vặn hỏi, “Lẽ nào không phải?”

Lạc Chỉ thở dài một hơi, “Logic kỳ cục.”

“Không cần kêu than nữa. Vậy cậu có dám nói cậu không thích không? Đừng nói dối.”

Lạc Chỉ bỗng dưng rất muốn cười. Bí mật cô hết lòng cất giữ giờ giống mặt hồ êm ả bị người khác ném đá vào, lan ra từng vòng nước. Lớp màn che giấu tưởng như không thể phá vỡ lại đang hiện lên rõ ràng.

Trình Văn Thụy, Diệp Triển Nhan, Đinh Thủy Tịnh, Giang Bách Lệ, Trương Minh Thụy... và cả Thịnh Hoài Nam đều hỏi cô, “Có phải cậu thích Thịnh Hoài Nam không?” Nếu Lạc Chỉ hỏi cấp ba biết được chuyện này, có khi cô ấy sẽ ngất mất.

“Hay là chúng ta nói về Hứa Nhật Thanh đi.” Cô chuyển chủ đề.

“Hứa Nhật Thanh...” Trương Minh Thụy kéo dài âm cuối đầy do dự.

“Các cậu...” Lạc Chỉ và cậu ấy đồng thanh cất tiếng.

“Cậu đừng hiểu lầm!” Trương Minh Thụy nói to.

“Mình hiểu lầm gì chứ?” Lạc Chỉ cười tinh quái, “Mình còn chưa nói gì mà. Hình như cậu mong mình hiểu lầm lắm.”

“Thực ra...” Trương Minh Thụy vội vàng khua tay, hạt cơm dính trên đĩa bị hất văng ra, vẽ một đường cong hoàn hảo giữ không trung và nhẹ nhàng rơi lên ống tay áo của người bạn bên cạnh.

Người đó búng hạt cơm đi, thở dài.

“Trùng hợp thật.”

Họ ngẩng đầu, lập tức trông thấy gương mặt tươi cười hoàn hảo của Thịnh Hoài Nam.

“Cậu cũng đến ăn cơm à?” Trương Minh Thụy ngẩn người trong giây lát rồi mới hỏi. Thịnh Hoài Nam khinh thường nhìn cậu bạn, “Cậu đoán giỏi quá.”

Anh ngồi xuống bên Lạc Chỉ, đặt đĩa ăn lên chỗ trống, “Học mụ mị cả người, giờ chỉ muốn vắng tục. Học sinh ban Xã hội quả không phải là người.”

“Lúc đầu khi cô vũ mình chọn văn bằng kép ngành Luật, cậu bảo “bạn gái cũ” của cậu luôn miệng kêu ban Xã hội rất khó nên muốn trải nghiệm cuộc sống của học sinh ban Xã hội còn gì? Môn chuyên ngành đã thi xong, các môn văn bằng hai cũng sắp thi rồi, Pháp luật đại cương cũng thi đề khép kín. Thật vô lý.” Trương Minh Thụy vầy ra vẻ mặt đau khổ, giọng rất thản nhiên khi nói ra ba chữ “bạn gái cũ”.

Lạc Chỉ trầm ngâm nhìn Trương Minh Thụy.

Thịnh Hoài Nam bình tĩnh trả lời, “Phải, hồi cấp Ba thấy học sinh ban Xã hội điên cuồng học thuộc lòng, mình còn cảm thấy khó hiểu. Chỉ có mấy quyển sách đó thôi, trước mỗi kỳ thi đều phải học thuộc một lượt, hơn nữa “cày cuốc” lâu như thế, viết đáp án kín mít cả trang giấy, vậy mà điểm tổng hợp ban Xã hội vẫn thấp hơn nhiều so với ban Tự nhiên. Thật chẳng hiểu nổi.”

“Đúng rồi, cậu là học sinh ban Xã hội đúng không?” Trương Minh Thụy nhìn thẳng vào Lạc Chỉ đang ngồi đối diện, “Lúc đó cậu học thuộc Lịch sử, Chính trị cũng cần nhai đi nhai lại như thế à? Các cậu được học suốt hai năm cơ mà, sao vẫn có nhiều người không thuộc nổi thế?”

Lạc Chỉ đang cúi đầu ăn cháo ngô nên không trả lời.

“Này, đang hỏi cậu đấy. Cậu học ban Xã hội đúng không? Các cậu cũng đợi tới lúc sắp thi mới học thuộc à?” Trương Minh Thụy dùng đầu đũa gõ lên bàn.

“Hả?” Cô ngẩng đầu, nghiêng sang trái cười, “Mình không nhớ rõ nữa. Chắc là vậy.”

Thịnh Hoài Nam lặng lẽ dùng đũa chọc cơm trong bát, chọc thành từng lỗ nhỏ.

Lạc Chỉ nhớ cô cũng đã từng giận dữ như thế. Lần đó trong giờ Pháp luật đại cương, khi Thịnh Hoài Nam mua bím bím về, cô lấy hết nhưng khi nói chuyện lại cố ý làm bộ không nhìn anh. Lúc ấy ngay cả bản thân Lạc Chỉ cũng không tin nổi hoá ra mình cũng có khi nổi hứng bất thường như vậy.

Thời điểm đó, đối phương chỉ cần vẫy tay là đã có thể cứu vãn tất cả.

Đến bây giờ cuối cùng Lạc Chỉ cũng hiểu, thực ra ngay từ lần gặp đầu tiên Thịnh Hoài Nam đã cảm nhận được thiện cảm của cô dành cho anh, bởi cô thể hiện điều đó quá rõ ràng.

Dù trong lòng có nhiều trăm trở đến đâu, sự thật vẫn chỉ có một: cô thích anh, chuyện này là không thể thay đổi. Chỉ cần anh nắm được điểm đó thì dầu xảy ra chuyện gì, dù bề ngoài cô tỏ thái độ thế nào, người thua vẫn là cô, còn anh có thể mỉm cười xuất hiện bên bàn bất cứ lúc nào, gảy hạt cơm văng trên áo, nói một câu nhẹ nhàng, “Thật trùng hợp”

Trùng hợp thật, cậu lại thích mình.

Thế là đủ rồi, cô nghĩ.

“Hứa Nhật Thanh?” Thịnh Hoài Nam trông thấy Hứa Nhật Thanh đang bưng đĩa ăn đứng ngẩn người cách đó không xa liền gật đầu chào hỏi, sau đó hỏi Trương Minh Thụy, “Buổi sáng các cậu cùng tự học à? Ba người các cậu?” “Phải, ba người bọn mình.” Trương Minh Thụy quay lại gọi Hứa Nhật Thanh.

Hứa Nhật Thanh chậm rãi đi tới, nét mặt căng thẳng. Cô ấy vẫn chưa nghĩ ra cách ứng phó, kĩ năng diễn xuất chỉ ở mức tạm chấp nhận được. Thịnh Hoài Nam lại tỏ ra bối rối và áy náy, hình như nếu biết sớm Hứa Nhật Thanh cũng ở đây, chắc chắn anh sẽ không chạy đến khiến người ta khó xử thế này.

Vậy vì sao lại cố ý khiến cô khó xử? Lạc Chỉ cau mày bỏ thìa xuống, bắt đầu xé nhỏ bánh mì.

“Cậu cũng tới ăn cơm à?” Hứa Nhật Thanh gượng cười.

Lần thứ hai Thịnh Hoài Nam bị hỏi vấn đề này, anh miễn cưỡng đáp, “Phải, học chán quá nên muốn nghỉ một chút. Mà lý do chính đáng duy nhất để nghỉ là ăn trưa.”

“VẬY... buổi sáng cậu tự học ở đâu?” Cô ấy vừa hỏi vừa xé nhỏ bánh mì như Lạc Chỉ. Hứa Nhật Thanh có đôi tay rất đẹp, chỉ là trước mặt Thịnh Hoài Nam, động tác của cô ấy quá yêu ớt, xé mãi không được.

Thịnh Hoài Nam ngáp ngừng, “Giảng đường số Một.” Nói xong anh bắt giắc liếc sang bên trái, nhưng người ngồi bên trái vẫn thản nhiên xé bánh mì, động tác rất tự nhiên, không hề có phản ứng gì khi nghe anh nói.

“Giảng đường số Một ?”

“Phải, rất yên tĩnh, lại ít người.”

“Sao cậu không đến thư viện? Giảng đường số Một lạnh lắm, máy sưởi cũng không tốt, nhờ bị lạnh thì sao?”

Thịnh Hoài Nam sững người. Sự trầm mặc đột ngột của anh khiến Hứa Nhật Thanh nhận ra câu nói của mình quá thân mật. Trương Minh Thụy khẽ mỉm cười, nét mặt đầy ý vị sâu xa.

Lạc Chỉ thỉnh thoảng lên tiếng bằng giọng ngạc nhiên, “Hứa Nhật Thanh, cậu mua cô vịt xào cay à? Mình ăn một miếng được không?”

Cách chuyển chủ đề này quá kém. Hứa Nhật Thanh ngẩn ngơ một lúc, rồi giống như bắt được phao cứu sinh, cô ấy lập tức nhiệt tình nói chuyện cổ vịt với Lạc Chỉ.

“Này, cậu là người Thành Đô mà, cậu nói có đúng không?”

Khi hay người họ nhắc tới các món ăn vặt của Tứ Xuyên, Hứa Nhật Thanh chợt lên tiếng hỏi dò Trương Minh Thụy, như thể cố ý lấy lòng anh. Lúc này Lạc Chỉ đã hiểu thấu mọi chuyện.

Lúc này Hứa Nhật Thanh hoảng hốt buột miệng nói mấy câu thân thiết với Thịnh Hoài Nam, giờ có lẽ đang lo Trương Minh Thụy ghen nên mới cười nịnh như thế.

Trương Minh Thụy ngẩn người không đáp, và vì thế mà bầu không khí vốn được hâm nóng nhờ mấy cái cổ vịt lại trở nên lạnh lẽo.

Mọi người tiếp tục ăn thức ăn của mình, âm thanh huyền ảo trong căng-tin bị ngăn cách bởi một lớp màn vô hình trùm lên bốn người.

Cơm trong bát Thịnh Hoài Nam không hề vơi, dường như nó ngưng ngất.

Bữa cơm tẻ ngắt cuối cùng cũng kết thúc. Khi mang trả đĩa ăn, Trương Minh Thụy nói với Thịnh Hoài Nam, “Cậu vẫn định trở lại giảng đường số Một à? Có muốn vào thư viện học cùng bọn mình không?”

Thịnh Hoài Nam sững lại nhìn Lạc Chỉ, rồi trong thoáng chốc, anh cười phá lên, “Lạc Chỉ, các cậu học trong thư viện à?”

Lạc Chỉ ngược mắt nhìn anh, ánh mắt không hề lay động, cũng chẳng nói năng gì.

“Mình nhớ hồi cấp Ba có một bài văn tên là “Món quà của Magi.” Anh lắm bả một mình.

“Đúng rồi, sao vậy?” Hứa Nhật Thanh là người cuối cùng chòng đĩa lên bệ. Cô ấy ngoảnh đầu hào hứng hỏi, vô tình đụng phải ánh mắt u ám của Trương Minh Thụy.

Hứa Nhật Thanh bối rối, không biết nói gì tiếp, nhưng rốt cuộc vẫn mở miệng bồi thêm vài câu để làm tan đi bầu không khí kỳ quặc này, “Cậu có đến thư viện học cùng bọn mình không? Thư viện khá ấm, bên cạnh vẫn còn một chỗ trống.”

Trương Minh Thụy cười nhạt, đưa mắt nhìn cô ấy rồi mới nói với Thịnh Hoài Nam, “Phải đấy, cùng đến thư viện đi.”

-Hết

60. Chương 59: Một Nụ Cười Khiến Lòng Người Đau Nhói

Lạc Chỉ nâng tay áo mình lên ngửi thử, quả nhiên có mùi dầu mỡ thức ăn của căng-tin.

Nhưng chàng trai bên cạnh cô, sau khi cởi chiếc áo khoác mặc lúc ở căng-tin để lộ áo sơ mi xám, lúc ngồi xuống có một cơn gió nhẹ lướt qua, từ phía anh vẫn thoang thoảng có mùi thơm của quần áo mới giặt.

Tại sao chứ?

Am thanh loạt soạt khi chiếc bút máy màu bạc chuyển động trên giấy khiến tim cô mơ hồ hoảng loạn.

Lạc Chỉ nhìn chăm chăm cuốn giáo trình trong tay, ánh mắt cứ đắm đắm ở một chữ, những chữ bên cạnh giống như bắt đầu xoay vòng rồi dần trở nên hỗn độn.

Cô mệt quá.

Mặc dù biết vừa ăn xong mà đã nằm bò ra bàn là rất hại dạ dày, nhưng cô vẫn cúi người, lấy từ trong túi xách dưới đất một chiếc gối kê đầu nhỏ màu vàng rồi ném lên trên bàn, Cả ba người bên cạnh đều rất bất ngờ vì sự xuất hiện đột ngột của chiếc gối. Lạc Chỉ hít sâu hai lần, xoa xoa vùng bụng, sau đó nhắm mắt thoải mái gục xuống.

Mặt cô bất ngờ đập thẳng xuống bàn, xương gò má va vào bề mặt cứng tạo ra một tiếng động lớn khiến nửa số người trong phòng quay lại nhìn. Lạc Chỉ không kêu thành tiếng, chỉ lấy tay đè chặt gò má, đau đến muốn khóc.

Cô ngẩng đầu, trừng mắt hung dữ với Trương Minh Thụy ngồi ở phía đối diện.

Trương Minh Thụy cầm chiếc gối hình đầu voi trong tay, há miệng giả vờ kinh ngạc nhìn cô. Lạc Chỉ không nói gì, chỉ khư khư ôm má, đợi nước mắt từ từ tan hết mới ngẩng đầu lên, nghiêng răng hỏi, “Cậu... Cậu muốn chết à?”

Trương Minh Thụy cười rạn vỡ như một đứa trẻ bảy tám tuổi.

Trẻ con bảy tám tuổi, đến chó cũng phải e dè.

Lạc Chỉ đứng bật dậy, nhào về phía trước cướp lại chiếc gối đặt về trên bàn, nhìn người đối diện bằng ánh mắt đe dọa, sau đó gục xuống chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Lúc ngủ Lạc Chỉ thích vòng tay ôm đầu gối, hướng mặt về bên phải. Nhưng lần này mới nhắm mắt được mấy giây, cô thấy mặt mình nóng bừng lên.

Anh ngồi ở bên phải.

Dù chưa chắc anh đã đang nhìn cô, nhưng qua mí mắt khép kín, Lạc Chỉ vẫn cảm giác như có ánh mắt đang hướng về phía mình. Cô nhú mồm, vội xoay mặt sang trái, chỉ để lại chiếc gáy đối diện với người ngồi bên phải.

Lạc Chỉ dần đi vào giấc ngủ. Trong mơ màng cô nghe thấy tiếng ghế chuyển dịch, hình như có người rời bàn học. Đến khi tỉnh dậy giữa cơn ngái ngủ, vị trí đối diện đã trống không. Trương Minh Thụy và Hứa Nhật Thanh đều không còn ở đây, trên bàn chỉ có hai chồng sách và mấy tờ nháp, ngoài ra còn có vài chiếc bút bị quăng lộn xộn.

Cô nhìn sang bên cạnh. Thịnh Hoài Nam cũng không ở đây. Chiếc bút màu bạc còn chưa đóng nắp, ánh sáng chiếu vào ngòi bút loang loáng phạn xạ vào mắt cô. Lạc Chỉ nghiêng đầu né tránh, động tác này khiến chiếc áo trên vai trượt xuống. Lúc này cô mới phát hiện trên người mình đang đắp chiếc áo khoác đen trắng của Thịnh Hoài Nam. Mất áo khiến hơi ấm tay đi nhiều, cô rùng mình, vội nhặt lại rồi cẩn thận mặc lên người. Chiếc áo khoác rộng bao bọc lấy cơ thể cô, mang theo cảm giác ấm áp khó diễn tả.

Lạc Chỉ như sực nhớ ra điều gì, cẩn thận giơ tay áo lên ngửi thử rồi cười thoả mãn. Quả nhiên là có mùi dầu mỡ.

Thực ra anh cũng giống cô thôi.

Lạc Chỉ gục mặt xuống chiếc gối, hai tay tự ôm lấy cơ thể, dùng độ ấm của chiếc áo để sưởi ấm chính mình. Tim cô thoáng mềm đi. Nhưng cảm giác đó chỉ đến trong chốc lát rồi tan biến rất nhanh.

Lạc Chỉ đóng nắp bút giúp Thịnh Hoài Nam, sau đó đứng lên, cầm điện thoại di động và ví tiền trên bàn, định ra ngoài hít thở không khí cho tỉnh táo. Lúc đặt vào túi áo khoác, cô không cẩn thận chạm vào thứ gì đó cứng cứng, lấy ra nhìn, hoá ra là một chiếc ví da màu nâu. Lạc Chỉ gõ ngón tay lên lớp da, nhớ tới tấm hình của Trần Mặc Ham trong ví Bách Lệ, chợt cảm thấy tò mò, không biết trong này liệu có ảnh chụp của ai đó không?

Nhưng cô không mở ra mà chỉ thả nó về chỗ cũ.

Cô đặt tay vào trong túi áo khoác. Ngày đầu năm đó, Diệp Triển Nhan cũng ủ ấm tay trong túi áo này.

Lạc Chỉ xoa xoa gò má đang cứng lại, cảm thấy ngực mình rất nghẹn, muốn nấc lên mà không sao nấc được. Luồng không khí trong lành nhưng lạnh lẽo ở hành lang khiến cô hơi run rẩy.

Ngoài cửa sổ là khung cảnh dày đặc màu trắng xám. Bắc Kinh trong ấn tượng của Lạc Chỉ không có những bức tường đỏ và mái ngói xanh, cũng không có phồn hoa rực rỡ. Trường đại học P nằm ở khu vực tẻ nhạt nhất thành phố này, những thứ cổ xưa đã bị hư hại, cái mới thì chauw làm xong, tất cả đều khoác lên mình lớp áo xám xịt mang theo bầu không khí ảm đạm. khung cảnh như được vẽ bởi những cảnh khô trụi lá, thỉnh thoảng có một trận gió lướt qua cuốn theo bụi bặm và giấy vụn, mang đến một chút sức sống đáng thương.

Lạc Chỉ gắng lên mới biết mình đã đi được mấy vòng, đến thư viện sách Khoa học ở tầng Hai. Cô biết rõ trừ “Mười vạn câu hỏi vì sao” ra thì bản thân mình không hiểu được bao nhiêu trong số những cuốn sách này, đang muốn bỏ đi thì bỗng dừng nghe được tiếng nức nở khe khẽ.

Hành lang không có ai, nhìn vào thư viện chỉ thấy một nhân viên đang tựa vào bàn mà ngủ gật. Lạc Chỉ quan sát xung quanh một lúc, phát hiện một bóng người màu hồng ở cửa cầu thang bên phải. Cô rón rén bước đến gần, nhìn thấy Hứa Nhật Thanh đang ngồi ở bậc thang nối từ tầng hai lên tầng ba, cô ấy vùi đầu vào đầu gối nên không thể nhìn thấy mặt. Xuyên qua lan can, Lạc Chỉ còn thấy được một đôi giày nam đứng cạnh đó, ở thân giày có một ký hiệu màu trắng in lớn.

Trương Minh Thụy và Hứa Nhật Thanh.

Hứa Nhật Thanh cố gắng nén giọng nhưng vẫn không kìm được tiếng nấc khẽ. Lạc Chỉ lùi về một bước, đang định rời khỏi thì đột nhiên phía sau vang lên một câu hỏi, âm thanh nghèn nghẹn như dùng giọng mũi, “Cậu đang trả đùa mình đúng không? Mình muốn xin lỗi cậu, nhưng mình nghĩ nếu nhắc lại chuyện cũ thì sẽ rất khó xử, cho nên mới gặp gỡ cậu như chưa có gì xảy ra. Thực ra cậu đang trả đùa mình đúng không?” “Thực sự không phải.”

“Phải.”

“Cậu nghe mình giải thích đã...”

“Không nghe!”

Lạc Chỉ nuốt chút nữa thì bật cười. Cô dừng chân, không đi tiếp nữa.

“Thực ra mình biết hết.” Giọng Hứa Nhật Thanh yếu ớt vang lên trong hành lang vắng lặng, “Hôm Noel, chúng mình cùng đi 798*. Máy người ở cùng ký túc cậu nói, cậu vừa về đã bị họ lôi vào trong, bắt khai báo tiến triển giữa mình và cậu. Cậu lại nói chúng ta chỉ là bạn bè.”

(*798: Tên một khu giải trí văn hoá ở Bắc Kinh.)

“Cậu bảo, người cậu thích là người khác.” Hứa Nhật Thanh khẽ nói.

Trương Minh Thụy yên lặng. Lạc Chỉ đời mãi nhưng vẫn không nghe thấy câu trả lời của anh.

“Mình muốn hỏi cậu lâu rồi, nhưng luôn cảm thấy nếu hỏi sẽ làm rối chuyện. Lỡ như... Lỡ như cậu vì ngại nên mới nói lung tung... Lỡ như... Thế thì sẽ tổn hại đến tình cảm lắm.”

Rất nhiều chuyện trên đời thực ra vốn có thể nói rõ ngay từ đầu, vốn hoàn toàn có thể tránh được, vốn không phải vận mệnh trên người... Nhưng tất cả luôn bị gây trở ngại bởi lòng tự tôn và thương hại. Lạc Chỉ nghĩ thầm, khe khẽ thở dài.

“Thực ra mình đoán được mà.” Hứa Nhật Thanh lạnh lùng cười khan, “Thực ra cậu thích...”

“Thế mà mình cứ tưởng là cậu sẽ thông minh hơn trước cơ đấy. Cậu vừa phải thôi.”

Lạc Chỉ khoanh tay dựa vào tường nghe trộm, bị ngữ điệu lạnh nhả mà dứt khoát của Trương Minh Thụy làm cho ngạc nhiên. Cô biết mình vẫn luôn đánh giá thấp Trương Minh Thụy. Thịnh Hoài Nam là một tia sáng rạng ngời, sáng đến mức khiến tất cả những người xung quanh trở nên tối tăm mờ nhạt, chẳng hạn như Trương Minh Thụy. Nếu cuộc sống là một vở kịch, vậy trong vở kịch của Lạc Chỉ, anh sắm vai một chàng trai luôn mang theo nụ cười và những câu thoại hồn nhiên vui vẻ để lên sân khấu. Cho đến hôm nay khi ở chỗ sạp báo, anh dùng một câu nói hết sức tự nhiên để xua tan bầu không khí ngưng ngừng giữa ba người, Lạc Chỉ mới bắt đầu nhìn về phía anh.

Nhưng những gì vừa nhận ra khi nhìn về phía anh khiến trái tim cô không yên ổn.

“Vừa phải thôi là thế nào? Nếu mình không biết thế nào là vừa phải thì tại sao lại quay đầu? Cậu thích mình thật lòng không? Nếu thật thì tại sao chỉ kiên trì và chờ đợi trong vài tháng thôi mà cậu cũng không làm được? Đúng, đúng là mình không có tư cách bắt cậu phải chờ, thế nhưng tại sao ngày nào cậu cũng ở cạnh mình chứ? Mình rủ cậu đi học, đi ăn, vì sao cậu từ chối? Vậy mà còn dám bảo không phải cậu đang trả thù mình, không phải đang khiến mình hoang tưởng? Cậu có khác gì cậu ấy đâu?”

Giọng Hứa Nhật Thanh trầm trầm mà đau buồn, âm vang rõ đến nỗi gần như không cần nghe lén. Trước mắt Lạc Chỉ hiện ra khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt của cô gái trong quán cà phê hôm đó. Cô hơi lo lắng nhìn sang bên cạnh, phát hiện nhân viên quản lý thậm chí còn đang ngáy, mặt úp hẳn xuống bàn.

Lạc Chỉ nghĩ, có lẽ cả đời này cô sẽ không quên khung cảnh khôi hài xem lẫn bi ai này.

Trương Minh Thụy bật cười, như thể Hứa Nhật Thanh đang nói câu đùa gì rất nhạt. Nhưng dù từng nhìn thấy nụ cười của anh rất nhiều lần, Lạc Chỉ cũng không thể nghĩ ra vẻ mặt lúc này rốt cuộc là có ý gì.

“Chính cậu chạy đến nói với mình là không nhắc lại chuyện cũ nữa, mọi người vẫn là bạn tốt. Trước kia khi cậu thích Thịnh Hoài Nam, chúng ta cũng cùng đi học, cùng đi ăn thế này, cho nên hình như bây giờ mình đâu có chơi trò mờ ám gì với cậu nhỉ? Còn cậu nói chờ đợi... Mình hỏi cậu, nếu bây giờ Thịnh Hoài Nam quay đầu lại, cậu có chấp nhận cậu ấy hay không?”

“Không, không đâu. Có người quay đầu mình sẽ chờ, có người sẽ không. Mình không phải người mau quên.”

“Đúng rồi. Mình cũng không phải người mau quên.” Trương Minh Thụy mỉm cười.

Lạc Chỉ cúi đầu, tóc mái dài che khuất đôi mắt.

“Cậu hận mình như thế cơ à? Đến làm bạn cũng không được? Cậu nhất định phải trả đũa mình đúng không?”

“Làm bạn được chứ, mà mình vốn đang làm thế mà. Mình không trả đũa cậu, mình đơn giản chỉ là từ chối một người mà mình không thích. Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Lạc Chỉ thở dài. Cuộc đấu miệng này rõ ràng không cần sức. Không bàn đến tài ăn nói, cũng chẳng liên quan gì tới khí thế, chỉ đơn giản là bạn thích một người không thích mình, vậy mà còn bàn luận chuyện yêu đương với người ta thì rõ là tự tìm đường chết.

Khi nhắc chân rời đi, cô nghe được câu nói bình thản mà lạnh nhạt cuối cùng của Trương Minh Thụy, “Mình không đùa với cậu. Từ hôm nay trở đi chúng ta coi như không quen biết.”

Lạc Chỉ nhắm mắt, trong đầu vẫn hiện rõ cảnh khi ở trước sạp báo: Trương Minh Thụy cầm tạp chí giúp Hứa Nhật Thanh, Hứa Nhật Thanh đưa tay đặt vào trong túi áo khoác, cúi đầu mỉm cười thẹn thùng trước mặt Lạc Chỉ. Gió đông thổi lần tóc mái của cô ấy bay bay, như vạt vấy mềm nhẹ nhàng lay động.

Trương Minh Thụy thật sự không nhân ra sao?

Khi ấy, phải mất một lúc lâu Hứa Nhật Thanh mới cảm ơn, còn nhỏ giọng nói, “Cậu luôn tốt với mình như vậy.” Trương Minh Thụy nghe xong chỉ cười, thản nhiên đùa một câu, “Cậu phản ứng chậm thật đấy.”

Chỉ một câu nói đùa mà bỏ lỡ ngàn núi muôn sông.

“Nếu bạn rơi nước mắt khi để lỡ mất ánh mặt trời, vậy thì bạn sẽ bỏ lỡ cả những vì sao.” Tagore luôn có những câu nói thoát nghe rất ấm áp những thực chất lại vô cùng tàn khốc như vậy.

Một nụ cười khiến lòng người đau nhói. Giống như Trương Minh Thụy, giống như Thịnh Hoài Nam.

-Hết

61. Chương 60: Tạm Biệt, Hoàng Đế Bệ Hạ

Lạc Chỉ đi một mình trên hành lang vắng lặng, tiếng bước chân bình ổn và cô tịch như tiếng trái tim đập trong lồng ngực. Khi ngang qua khung cửa sổ có một tia sáng chiếu tới, giống như bầu trời đang bị che phủ bởi những tầng mây sáng đột nhiên bị rách một vết thương.

Lạc Chỉ đưa tay che mắt, tổng lòng bỗng nhiên rung động. Cô quay đầu nhìn bóng mình đổ thành một vết dài đơn giản trên mặt đá hoa nhí màu nâu, còn một nửa chiếu lên vách tường, tạo thành một đường gấp khúc.

Túi áo đột nhiên rung lên. Cô với tay vào lấy ra chiếc điện thoại của Thịnh Hoài Nam. Trên màn hình hiện lên ba chữ “Diệp Triển Nhan”.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Chỉ là nhớ lại tin nhắn ở khu vui chơi ngày đó. Khi ấy chữ hiện thị trên màn hình là “Triển Nhan” chứ không phải “Diệp Triển Nhan”.

Điện thoại vẫn rung nhẹ trong lòng bàn tay. Lạc Chỉ bỗng rất muốn cười khi nhận ra mình vẫn đang cố gắng tìm kiếm an ủi từ dấu vết nhỏ bé này. Lúc quay đầu, có mấy sợi tóc lọt vào trong chiếc áo khoác rồi cọ nhẹ vào cổ, cảm giác rất thoải mái. Cô vòng tay ôm lấy mình trong khi chiếc điện thoại vẫn không ngừng rung.

Người ấy từng quỳ xuống đi giày trượt cho cô trong sân băng. Người nhớ rõ cô thích ăn kem vị chocolate dù cô chỉ mới vu vơ nói một lần trong khi trò chuyện. Người xem giờ tày đến để tới ga Bắc Kinh đón cô. Cô nói muốn ăn snack khoai tây Lay's, người đó chạy đi mua tất cả các vị của snack Lay's mang về. Người đến học ngữ giảng đường số Một vì muốn “tình cờ” gặp được cô. Người khê khằng đắp chiếc áo khoác cho cô trong lúc cô mơ màng ngủ gật...

Thử ra đó chỉ là những chi tiết vụn vặt. Vì quá vui mừng, cô mới phóng đại những chi tiết nhỏ đó ra thành tình yêu. Tất cả đều là do cô tự mình tưởng tượng.

Từ cái nắm tay đầu tiên đến sự thay đổi khó hiểu của anh.

Từ lần gặp gỡ trong quán cà phê đến chuyến đi Hậu Hải, cho tới ngày mưa thảm hại đó.

Từ câu nói bị cắt đứt của anh vào buổi tối sau tiệc mừng năm mới, cho đến hai mươi một tiếng đồng hồ sau, cô thấy anh và Diệp Triển Nhan đứng trước mặt mình như một cặp đôi bước ra từ câu chuyện cổ tích, trong lòng bàn tay còn cảm nhận rõ ràng sự lạnh lẽo của đồng tiền xu.

Hứa Nhật Thanh có thể lớn tiếng trách móc. Có thể thăm đến đâu, cô ấy vẫn có thể mang theo chút kiêu ngạo và thoải mái nho nhỏ. Còn cô phải nhận lấy một bài học, sau đó khom lưng mà rút lui.

Điện thoại trong tay ngừng rung khi Lạc Chỉ tiến thêm một bước về phía trước. Quả nhiên cô vẫn không có được can đảm để đấu tranh. Cô nhớ tới người đạp xích lô ở Hậu Hải. Không giải thích, không vương vấn, liệu có thay đổi được gì không? Cô từng có những phút giây giận đến run người, hiaanj vì tình yêu mình cẩn thận vun vén và giữ gìn lại bị phá huỷ dễ dàng đến vậy. Nhưng cảm giác ấy tan đi rất nhanh, chỉ vài giây sau cô sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Khi Lạc Chỉ quay về phòng tự học thì Thịnh Hoài Nam đã ngồi ở trong. Vị trí của anh quay ra phía cửa, Lạc Chỉ chỉ cần bước vào là anh có thể nhìn thấy. Nhưng anh không hề ngẩng lên, chỉ cau mày viết liên tục, dáng vẻ vô cùng tập trung.

Hồi lớp mười Lạc Chỉ cố gắng học tập, muốn ganh đua cùng anh nên đêm nào cũng thức học, nhưng phần lớn thời gian đều không chú tâm. Giờ nhĩ lại, hoá ra đây chính là điểm khác biệt. Không chỉ riêng trí thông minh mà ở phương diện chăm chỉ, anh cũng có thể đánh bại cô.

Cô đi một vòng mới đến sau lưng anh, cởi chiếc áo khoác, nhẹ nhàng vắt lên thành ghế. Thịnh Hoài Nam lúc này mới giật mình quay lại. Trông thấy cô, anh khẽ lên tiếng, “Cậu về rồi.”

Lạc Chỉ khom người, cẩn thận nhét tay áo vào trong túi để tránh cho tay áo bị chạm đất. Cô không nhìn anh, chỉ gật đầu rồi nói, “Cảm ơn cậu. Lúc này cậu có cuộc gọi nhờ.”

Cô đi về chỗ, cầm sách đặt lên đùi chăm chú đọc. Thịnh Hoài Nam lấy điện thoại ra xem rồi thả lại vào trong túi, lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu. Dường như anh muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn chỉ thở dài và tiếp tục học.

Lạc Chỉ bắt giác mỉm cười. Vào khoảng khác anh cúi đầu học tiếp, cô ngẩng lên quan sát anh.

Chiếc áo anh mặc trên người có lẽ chính là chiếc sơ mi màu xám đó. Anh từng nói, mình cũng có chiếc áo giống hệt cậu. Ngày ấy Lạc Chỉ mặc áo sơ mi xám, ngưỡng ngưỡng đi tới trước mặt anh, ngốc nghếch cho rằng từng bước chân, từng câu nói ở Hậu Hải đều là những hòn sỏi nhỏ vun đắp con đường hạnh phúc của mình. Cuối cùng cô cũng không phải bước theo sau lưng anh nữa, cuối cùng cũng có thể sánh vai cùng anh.

Lúc này đây, người đó đang ở ngay cạnh cô.

Anh ngồi trước bàn, cô tựa vào lưng ghế, hai bên cách nhau một khoảng, nhìn từ góc này cô chỉ thấy được nửa người bên trái của anh. Họ ngồi ở gần cửa sổ, nắng mùa đông dù không ấm thì vẫn khiến người ta chói mắt. Nhưng tấm rèm mỏng màu trắng đã giảm bớt nắng, khiến tia sáng không còn quá gắt, chỉ dịu dàng rải đầy trong phòng học. Tuy nhiên rèm không được kéo kín, vẫn để hở ra một khoảng trống giữa hai nửa. Một tia nắng xuyên qua đó, nói lấy Lạc Chỉ và Thịnh Hoài Nam.

Cô thậm chí có thể nhìn thấy những hạt bụi li ti đang dao động trong khoảng không trên đầu anh.

Thịnh Hoài Nam là một tia sáng.

Lạc Chỉ nhớ lại thời cấp Ba. Trước kỳ thi ai cũng kê ca là chưa học gì rồi thức suốt đêm để học. Còn cô chỉ cần trong lúc rảnh rỗi mở sách lướt qua những vấn đề quan trọng và các ý chính. Thường ngày cô quá cố gắng, lúc nào cũng như một dây cung đang căng, chỉ cần dụng nhẹ là có thể nghe thấy tiếng mũi tên xé gió vút đi. Rất nhiều người không thêm để mắt đến cô. Nhưng sự phớt lờ đó không giống như đối với Trương Mẫn. Người khác có phớt lờ Trương Mẫn thì vẫn kèm theo chút thương hại. Nhưng đối với Lạc Chỉ, người ta không chỉ phớt lờ mà còn mang theo chút ghét bỏ và thoả mãn. Ấn tượng của người khác về Lạc Chỉ luôn khô khan như vậy. Ưu tú mà kiêu ngạo, mộc mạc mà đáng thương. Người khác chỉ đứng quan sát từ xa mà không cần suy nghĩ. Đúng là cô đã thể hiện tài năng quá nhiều, thế nhưng tại sao Thịnh Hoài Nam cũng toả sáng mà không khiến người ta ghét bỏ?

Lạc Chỉ nhìn tấm rèm màu trắng, đột nhiên hiểu ra. Vỏ bọc của anh là chiếc đèn hình hoa bách hợp, chùm đèn mỏng màu trắng đã loại bỏ hết những chói chang gay gắt, chỉ để lại nét dịu dàng.

Ánh sáng chiếu vào khiến mặt nước ấm lên. Dòng chảy âm thầm di chuyển, người ở dưới nhìn lên chỉ thấy một quang sáng loang loáng đẹp đến nao lòng mà chẳng bận tâm xem tia sáng đó thực chất nóng đến mức nào.

Hình ảnh Thịnh Hoài Nam ngồi dưới ánh nắng nhạt rất dễ khiến người ta xao lòng. Đường cong chiếc cằm hoàn hảo, bờ vai rộng, tấm lưng thẳng, thần thái hết sức tập trung, ngay đến tiếng sột soạt khi ngồi bút ma sát với mặt giấy cũng không tầm thường.

Tiếc rằng cô không phải người chỉ biết mãi đợi nơi đáy hồ. Cô cũng giống những cô gái thích anh, cứ cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước ngấm mặt trời, cứ ngẩng đầu lên không màng sống chết. Để rồi vì quá ngưỡng mộ mà tia sáng mới gay gắt như vậy, gay gắt đến mức khiến người ta bị thương lúc nào không hay.

Thời thanh xuân đã bị tổn thương, còn đáng để kiêu ngạo sao?

Lúc Lạc Chỉ đang nhìn anh và suy nghĩ đến ngần người, Thịnh Hoài Nam bỗng nhiên quay đầu về phía cô.

Trong ánh mắt Lạc Chỉ không có lấy một chút tránh né. Nếu ánh mắt thực sự có thể thay thế ngôn từ, vậy cô đã dùng cách êm xuôi nhất để nói ra tất cả với anh. Cô với anh từng đối mặt rất nhiều lần, đôi lúc đang nói chuyện rôm rả lại đột ngột im bật, rồi ánh mắt họ chạm nhau khiến cô đỏ mặt ngoảnh đầu. Hoặc ngày mưa hôm đó, cô mặc chiếc áo mưa Kitty màu hồng, mắt nhạt ngoà lệ, tim ngập đầy nỗi phần uất và bất bình. Hoặc là đêm đầu đông lạnh lẽo kia, dưới ánh đèn đường màu cam, ánh mắt thương ại của anh khiến lòng cô đau nhói...

Lần này hình như có chút khác biệt.

Anh với cô chẳng phải tri kỷ, cho nên anh không thể hiểu được cô. Cô từng có vô số lần đi theo anh trên hành lang đầy nắng, vô số lần tưởng tượng, nếu lúc này anh quay đầu, liệu cô có để lộ tình cảm, sau đó quay người bỏ chạy không?

Cô còn nhớ lần đầu tiên anh quay đầu là khi quả hồng kia rơi xuống. Cô đã bỏ chạy thật. Thời cấp Ba cô quả thực đã đoán đúng điều này.

Vậy mà hôm nay cô không trốn chạy, ánh mắt thậm chí không chệch đi dù chỉ một chút.

Thời cấp Ba cô đã tưởng tượng cảnh này không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần trông thấy anh, cô đều cẩn thận ghi lại trong nhật ký, khung cảnh thế nào, động tác ra sao, miêu tả cả thần thái, thêm vào đó tình cảm của mình.

Thế nhưng quyển nhật ký mới trên gác sách giờ chỉ có một trang, một trang nhật ký còn chưa viết xong, ghi lại khoảnh khắc quả hồng rơi xuống. Cô không viết nhật ký nữa, cũng không còn trốn tránh ánh mắt của anh.

Biết bao nhiêu thay đổi xảy ra. Cô phải trải qua quá nhiều mệt mỏi và đau lòng, xấu hổ và giận dữ, nhiều đến nỗi khiến trái tim bị cào xé đến mức không thể khôi phục lại như ban đầu.

Lạc Chỉ bỗng chẳng còn bận tâm đến quyển nhật ký thời cấp Ba. Tình cảm một khi đã thay đổi thì thà cứ để dòng chảy thời gian cuốn trôi đi. Có ôm mãi trong lòng cũng không ủ được thành rượu, không thể làm say lòng người.

Từ bỏ đi thôi.

Trong đôi mắt Thịnh Hoài Nam có những con sóng ngầm cuộn rào mãnh liệt. Anh dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng Lạc Chỉ đã không còn muốn nghe.

Họ chưa bao giờ gần như vậy, cũng chưa bao giờ xa đến thế.

Lạc Chỉ gấp quyển sách trên tay lại, cầm gối và túi bút để lại vào túi xách, mặc áo khoác lên người.

“Lạc Chỉ, cậu...”

Thịnh Hoài Nam khó nhọc chớp mắt khoé môi. Anh mặt trời chiếu vào sau lưng anh, thậm chí có thể thấy được cả những sợi tóc con rất mảnh bên vành tai trái. Cô bỗng mỉm cười bước về phía trước, cúi người cúi xuống, nghiêng đầu chạm môi mình vào môi anh.

Nụ hôn này quá vội vàng và khô khan, thực chất chẳng có cảm giác gì. Nhưng khi hàng mi dài của chàng trai đối diện cọ vào mí mắt cô, Lạc Chỉ chợt thấy tim mình nhộn nhạo. Và cả đôi mắt mở to vì bất ngờ của anh. Vào cái khoảnh khắc cúi người xuống, cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình lớn dần trong đôi mắt tong suốt đó, nhanh đến nỗi không kịp trở tay.

Cô cầm túi xách lên.

“Tạm biệt, hoàng đế bé hạ.”

Từng có một thời, một khoảnh khắc đẹp nhất của cô đều được hình thành từ những hành động vụn vặt của anh. Nhưng lúc này đây khi nói lời tạm biệt, cô thậm chí còn không nhìn anh lấy một cái.

Không phải vì Đinh Thủy Tịnh hãm hại, cũng không phải vì Diệp Triển Nhan khoác tay anh.

Thực ra hiểu lầm là trở ngại bé nhỏ nhất. Giữa họ không có hiểu lầm, vì họ vốn chưa từng thấu hiểu đối phương.

Trong tai nghe vang lên câu ca nhẹ nhàng của Hoàng Diệu Minh, “Hãy hôn anh một nụ hôn thật khê, chứng minh em không phải người qua đường.”

Lạc Chỉ mỉm cười. Hôn rồi, họ mới trở thành người qua đường trong cuộc đời của nhau.

-Hết

62. Chương 61: Có Lẽ Anh Đã Thích Lạc Chỉ Từ Rất Lâu Rồi

Trương Minh Thủy quay lại phòng tự học một mình. Thịnh Hoài Nam ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người thần nhiên giao nhau. Trương Minh Thủy đưa mắt nhìn chỗ ngồi trống không của Lạc Chỉ, không hỏi han gì, cúi đầu tiếp tục học, cầm bút viết lên tờ nháp.

Thịnh Hoài Nam cũng không hỏi Hứa Nhật Thanh đã đi đâu.

Lúc này khi Lạc Chỉ ngủ say, Thịnh Hoài Nam nghe thấy tiếng sột soạt, Hứa Nhật Thanh ngồi đối diện dúm một mảnh giấy cho Trương Minh Thủy. Trương Minh Thủy mở ra xem rồi vo tròn lại, khê gặt đầu.

Hai người cũng nhau ra khỏi phòng tự học. Hứa Nhật Thanh thể hiện quá rõ ràng, rõ ràng như ý trêu ghẹo và sự quan tâm của Trương Minh Thủy dành cho Lạc Chỉ. Anh biết hai người ra ngoài để nói rõ với nhau.

Trương Minh Thủy luôn vui vẻ hiền lành, nhưng Thịnh Hoài Nam biết thực ra cậu ấy là một chàng trai rất tinh táo, rất quyết đoán. Họ đều biết cách tàn nhẫn khi cần thiết, dù có thể khiến đối phương mất mặt và để lại cho họ những vết thương.

Anh vốn là người dứt khoát, nhưng hành động hiện giờ chẳng dứt khoát chút nào. Anh như một kẻ lười biếng, cứ mãi chần chừ tại chỗ, giống như sự thất rồi sẽ được phơi bày tất cả thời gian qua, còn mình chỉ cần đứng cạnh xem là được.

Chỉ là anh không ngờ, sự thật phơi bày cũng có nghĩa là rất nhiều biến cố xảy ra.

Tam biệt hoàng đế bệ hạ.

Nét sắc sảo và niềm kiêu hãnh của cố vốn bị chôn giấu rất sâu, nhưng chính sự do dự của anh đã mãi chúng trở nên sắc nhọn và chói gắt, khiến chính bản thân anh dường như cũng bị cửa vào làm tổn thương.

Ánh nắng tắt dần, mặt trời bị che khuất bởi những rặng mây. Thịnh Hoài Nam cảm thấy mọi con chữ trong sách như rời rạc rồi xoay vòng đảo lộn, rồi tung hết cả. Rõ ràng mấy phút trước anh vừa học thuộc một đoạn chữ dài, giờ đọc lại thấy lạ lẫm.

Anh đưa tay lên dùng ngón trỏ vuốt nhẹ bờ môi mình. Nụ hôn ấy còn khê khàng hơn cả cái chạm tay của anh, nhưng cũng nặng đến mức khiến tim anh đau nhói. Có câu nói cứ ghen mãi trong ngực, mãi đến khi bóng dáng cô biến mất sau lớp cửa kính, anh cũng không thể thốt nên lời.

Chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản.

Thịnh Hoài Nam gấp mạnh quyển giáo trình Mác Lê-nin màu xanh nhạt lại rồi quay sang hỏi Trương Minh Thủy, “Trước đây khoa chúng ta đã có ai bỏ thi môn này chưa?”

Trương Minh Thủy ngẩng đầu: “Chưa nghe nói bao giờ. Sao vậy, cậu muốn ghi tên mình vào lịch sử đấy à?”

“Không học nữa, học không vào.”

“Cậu điên à? Mai thi rồi đấy.”

“Chắc vậy.” Anh cười.

Thịnh Hoài Nam thu dọn sách vở, đứng dậy rời đi. Khi lướt qua Trương Minh Thụy, anh nghe thấy cậu ấy nói, “Có đôi lúc, cái bộ dạng này của cậu thực sự khiến người ta muốn đập cho một trận.” Anh ngạc nhiên, không biết có phải đối phương đang châm chọc việc anh bỏ thi hay không. Nhưng tất cả đã sáng tỏ khi trông thấy gương mặt nghiêm túc của Trương Minh Thụy.

“Như nhau cả thôi.” Anh chợt phát hiện, không biết từ khi nào các cơ trên khuôn mặt mình đã căng cứng.

Thịnh Hoài Nam đi thang máy lên tầng mái toà nhà của khoa Tự nhiên, sau đó đi thang bộ trong góc lên sân thượng.

Anh luôn đứng ở nơi cao không một bóng người. Có một câu nói đã từng nghe mà không còn nhớ nguồn gốc, “Trên đời này có một số người từ nhỏ đã được mọi người chú ý, có một số người từ nhỏ đã không cam chịu cô độc. Nếu người không cam chịu cô độc kia đồng thời cũng có một số người chú ý, vậy họ tự nhiên sẽ hoàn hảo.”

Thịnh Hoài Nam biết mình là người không cam chịu cô độc. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh có rất nhiều bạn. Cái cảm giác đứng ở nơi cao nhất, nhìn xuống dòng người bình thường qua lại, xe cộ nườm nượp mang lại cho anh niềm vui tràn đầy và trọn vẹn.

Anh sợ hãi cái cảm giác quá mức thân thiết. Không phải vì lo sợ những khuyết điểm của mình bị lộ ra khiến người khác ghét bỏ, mà chỉ đơn giản là anh không muốn họ thất vọng.

Điều nhỏ nhỏ này có thể coi như một sự tốt bụng hay không? Thịnh Hoài Nam ít khi nghĩ ngợi miên man, nhưng một khi đã chìm vào dòng suy tưởng thì rất khó quay về hiện thực.

Cửa sắt trên sân thượng chỉ khép hờ. Trong thoáng chốc, anh biết lòng mình có chút mong chờ.

Lạc Chỉ từng đến nơi này sao?

Anh đã từng đưa Lạc Chỉ tới đây. Trong cuộc hẹn lần đầu tiên họ đã đi qua Hậu Hải, Tây Đơn, Vương Phủ Tỉnh và còn những nơi nào, anh cũng không nhớ rõ nữa. Điều để lại ấn tượng nhất là cô đã kể rất nhiều câu chuyện suốt quãng đường đi, hết thấy đầu giống như một lưỡi dao nhỏ khác lên bức tường ký ức. Đó là câu chuyện mà cô kể, là nổi nghi hoặc mà cô thổ lộ, là nét cao ngạo và kiêu hãnh cô vẫn luôn che giấu, và cả nỗi thẹn thùng mong đợi khi cô dịu dàng cúi đầu.

Lúc đưa cô về cổng ký túc xá, anh bỗng nảy ra ý nghĩ, “Mình đưa cậu đến một nơi nhé?”

Sân thượng này gần như là căn cứ bí mật của anh. Hồi cấp Ba trong trường có một thư viện quanh năm không mở cửa, có thể trèo từ ngoài đó lên sân thượng không cao lắm. Có lúc anh trốn giờ tự học buổi tối và trèo lên hóng gió. Không ai hay biết chuyện này, kể cả Diệp Triển Nhan.

Thực ra có lẽ anh đã thích Lạc Chỉ từ rất lâu rồi. Tình cảm đó thôi thúc con người muốn bộc lộ tất cả về bản thân, chia sẻ mọi bí mật của mình. Rốt cuộc tất cả cũng chỉ vì anh muốn nghe cô khen một câu: Nơi này thật tuyệt.

Cũng chính vào ngày hôm đó, anh đã úp mở về sở thích đứng trên cao nhìn xuống của mình. Lạc Chỉ đứng quay lưng với cảnh đêm lung linh, nhìn về phía ánh đèn xa xăm le lói từ mạn Bắc của trường, hồi lâu mới chậm rãi nói, “Mình cũng thế, chẳng qua trước đây là mình buộc phải làm vậy.”

Cô lẩm bẩm rất nhiều, giống như đang tự nói chuyện với mình. Phải mất một lúc lâu sau cô mới tỉnh táo lại, ngại ngần chớp đôi mi, cười hỏi anh, “Cậu thì sao? Chắc không phải bị người ngoài cuộc từ chối đâu nhỉ? Cậu có quyền lựa chọn mà.” Câu cuối cùng rất dứt khoát và chắc chắn, giống như cô đã biết anh rất nhiều năm, hiểu anh rất rõ.”

Thịnh Hoài Nam đưa đôi mắt ngăm khoảng không phía trước và trầm lặng một lúc lâu. Cô gái bên cạnh cuống quýt muốn xin lỗi vì sợ mình đã mạo muội. Nhưng cô không biết rằng, khi cô cúi đầu nói xin lỗi cũng chính là lúc anh bỗng nhiên là lúc anh bỗng nhiên rất muốn ôm cô vào lòng, rất muốn, thậm chí đến cánh tay cũng đã đưa lên nửa chừng.

Khi đối mặt với anh, có lúc cô quá mức cẩn thận. Sự thận trọng của cô và lòng kiêu ngạo nửa vời của anh thường kết hợp lại để chặn đứng cơ hội trao nhau một cái ôm.

Giống như bốn năm trước, cô e dè, còn anh ngập ngừng. Chỉ một khoảnh khắc chệnh vênh đó thôi, họ đã bỏ lỡ mất bao cơ hội ngồi cùng nhau bên cửa sổ ngắm khung cảnh này.

Ký ức trào dâng như sóng cuộn. Thịnh Hoài Nam chạm vào tay nắm cửa, cảm giác ngón tay mình lạnh lẽo. Là cô đấy ư?

Anh yên lặng lắng nghe. Hoá ra có người đang nói chuyện.

“Đừng nói nữa. Ngày mai còn phải thi, ôn bài cho tốt đi. Mình không muốn nhắc đến chuyện này nữa.”

“Làm gì còn tâm trạng mà ôn bài. Hôm nay cậu hãy nói cho rõ đi.”

“Có gì để nói chứ? Cậu vẫn không hiểu sao? Chính vì cậu không biết chừng mực, cứ bám riết mãi mới khiến cô ấy chịu áp lực lớn như thế. Cậu vẫn chưa định dừng lại sao?”

Hoá ra là ba người đang ngả bài với nhau. Một chàng trai đang vênh váo vì chiếm được cơ hội tốt, một chàng trai khác cô chấp nói đi nói lại hai chữ “quá khứ”. Điều thú vị hơn là cô gái ở giữa không chịu nói một câu kết luận dứt khoát mà chỉ lấp lửng nước đôi để an ủi hai bên, nhưng càng nói càng bế tắc.

Anh nở một nụ cười miễn cưỡng, bước chậm xuống cầu thang, để dòng suy nghĩ trở về thời điểm hai năm trước.

Lúc đó, Diệp Triển Nhan ngồi trên khán đài sân thể thao, từ trên cao nhìn xuống bọn họ. Anh không nhớ mặt nam sinh học lớp số 6 kia, chỉ nhớ cậu ta đã khóc lóc kêu gào gì đó. Anh nghiêng đầu nhìn Diệp Triển Nhan. Mặc dù Diệp Triển Nhan không cười, song khoé miệng vẫn hơi nhếch lên, đôi mắt khép hờ, dáng vẻ vừa nguy hiểm vừa mê hoặc, nhưng cũng dường như đang kim nén niềm kiêu ngạo và vui sướng. Nét mặt này hoàn toàn khác với Diệp Triển Nhan mà anh tưởng như đã quen thuộc.

Giờ nhớ lại màn ghen bóng ghen gió trẻ con kia, Thịnh Hoài Nam không nhịn được cười. Nhưng lúc đó anh lại cố dè nén sự chán chường trong lòng mình, trịnh trọng lễ độ nói với nam sinh la lối om sòm kia, “Là bạn trai của Diệp Triển Nhan, tôi yêu cầu cậu không được quấy rối cô ấy.”

Anh không nhớ rõ câu chuyện kết thúc như thế nào. Tóm lại anh ra sức duy trì vẻ nho nhã và bình tĩnh không được bao lâu thì rơi vào cuộc cãi cọ luẩn quẩn của đối phương. Cuối cùng anh mệt mỏi đứng ngây người ở đó, còn Diệp Triển Nhan bước xuống khán đài từ bao giờ, ôm chặt lấy anh từ phía sau. Anh vẫn nhớ rõ vòng ôm lạnh lạnh của cô ấy cùng với câu nói khê khàng, “Cậu yêu ỉnh thật à?” Hoá ra tình yêu cần được chứng nhận. Chúng ta cứ pahir dùng đủ mọi hình thức để chứng minh bản thân, để rồi về sau khi bình tĩnh lại sẽ cảm thấy làm vậy chẳng khác nào giày vò lẫn nhau, vừa ngốc nghếch, vừa nực cười. Nhưng quá trình diễn biến tâm trạng đó lại rất quan trọng, cũng như nếu không có sự cản trở của rồng phun lửa, tình yêu của kỳ sĩ và công chúa sẽ không trọn vẹn.

Tuổi trẻ thật tuyệt. Nụ cười của Thịnh Hoài Nam càng sâu thêm. Cuộc tranh luận phía sau cánh cửa vẫn vang vọng bên tai anh, dẹt thành một vở hài kịch trẻ con.

Anh vừa xuống được hai tầng thì một chàng trai chạy xuống, lướt ngang qua anh ở chỗ cầu thang. Một cô gái đuổi theo, sau đó lại có một chàng trai khác chạy nối sau, liên tục gọi tên cô ấy. Thịnh Hoài Nam ngạc nhiên nghĩ, cần gì phải làm quá lèb như thế. Dù sao anh chàng khóc lóc chạy trước kia vẫn chọn cách đi cầu thang chứ không phải nhảy xuống dưới. Chỉ cần còn sống thì chẳng có gì to tát hết.

Anh vòng ngược lại, một lần nữa đẩy cánh cửa sân thượng ra.

Những cơn gió lạnh mùa đông Bắc Kinh thổi tóc anh rối tung. Thành phố khoác trên mình tấm áo màu tro, lớp tuyết đọng xám đen càng làm nó nhếch nhác và lộn xộn hơn. Hôm nay trên đường có rất ít người đi lại.

Thịnh Hoài Nam nhắm mắt, hình dáng Lạc Chỉ chợt trở nên mơ hồ.

Anh từng cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi trong cảm xúc của cô. Dẫu anh không thể xác định suy nghĩ thật sự phía sau cảm xúc đó, nhưng vẫn có thể phân biệt được các sắc thái của chúng. Khả năng phân biệt này không khởi nguồn từ tình cảm đặc biệt dành cho Lạc Chỉ. Nó vốn là thói quen trước giờ của anh, thậm chí là “tuyệt chiêu” mà anh tự tin nhất.

Từ nhỏ anh đã ngồi bên bồn hoa khu nhà chính, vừa uống sữa vừa lặng lẽ quan sát người khác. Các cô chú tới thăm nhà ngồi trong phòng khác bắt đầu nói rõ với bố mục đích đến đây, còn anh ôm quả bóng da đứng ở nơi không ai chú ý, âm thầm theo dõi.

Bao năm đã trôi qua. Nhưng khuôn mặt và lời nói cẩn thận dè dặt, khiêm nhường lễ độ ấy không còn rõ ràng trong tâm trí anh. Nhưng anh vẫn cảm nhận được đằng sau vẻ ôn hoà, nụ cười giả tạo, chiếc mặt nạ bọc đỡ và những câu nói đầy hàm ý của họ là rất nhiều cảm xúc méo mó và những cơn sóng ngầm dữ dội. Tất cả những điều ấy dần lấp đầy quãng thời gian trưởng thành tẻ nhạt của anh.

Thói quen thăm dò ngầm này thực chất không phù hợp với trẻ nhỏ.

Các mối quan hệ lợi ích trong cơ quan rất phức tạp, chính vì vậy họ đều phải tỏ vẻ cẩn thận dè dặt. Thậm chí cả bố anh cũng thế.

Với những kinh nghiệm này, việc quán sát tâm tư và nhìn thấu lòng hư vinh của đám bạn học xung quanh trở nên dễ dàng vô cùng. Dù bạn thân anh không thể hiểu hết tâm tư tình cảm lắt léo của phái nữ, nhưng chừa cần phát hiện một điểm lạ thường, anh sẽ dùng nụ cười hoà nhã nhất để cắt đứt những tơ tình của họ, đồng thời cố gắng giảm tổn thương hết mức có thể. Anh biết mình rất giỏi dùng chiêu này.

Lạc Chỉ từng nói với anh, “Cậu tự tin quá rồi, Thịnh Hoài Nam.”

Nhưng anh chưa bao giờ đoán sai.

Dường như anh lại trông thấy cô cúi người, hôn nhẹ lên môi anh, động tác nhẹ nhàng, thông thả mà bình thản. Thế những khung cảnh cũng như thể bị phủ một màn sương dày, không thể nhìn rõ bất cứ điều gì. Không bao giờ nhìn rõ được nữa.

Tạm biệt, vị hoàng đế tự tin quá mức.

Thật ra từ lâu anh đã biết, trên đời này chẳng có ai đáng bị anh xem nhẹ.

Cánh cửa sau lưng kêu “cạch” một tiếng. Trái tim Thịnh Hoài Nam chợt thất lại. Anh lập tức xoay người.

Một thân hình hơi mũm mĩm, mặc áo lông màu tím xuất hiện ở cửa, phần tóc mái thưa trước trán không giấu nổi vẻ ngạc nhiên của cô.

Là Trịnh Văn Thụy.

Thịnh Hoài Nam lấy lại bình tĩnh, cười nói với đối phương, “Là cậu à? Đã lâu không gặp.”

Đúng là đã lâu không gặp. Lần cuối cùng gặp cô có lẽ là trong trận mưa thu cuối cùng của Bắc Kinh gần hai tháng trước.

Lạc Chỉ nép dưới chiếc áo mưa Hello Kitty màu hồng, thân hình mảnh khảnh hơi run lên, đôi môi trắng nhợt khẽ mấp máy, cô ấy nói với anh, “Quan trọng hơn là bố mình không bao giờ mua áo mưa cho mình được nữa.”

Màn mưa trắng trời cũng không che khuất được ánh mắt của cô.

Thịnh Hoài Nam đứng lặng nhìn Lạc Chỉ rời đi. Anh hạ thấp ô, trầm ngâm lắng nghe tiếng mưa rơi. Rõ ràng người bị thăm dò là cô ấy, vậy mà đến cuối cùng chính bản thân anh lại bị phơi bày giữa không gian ướt lạnh, không còn che đậy được gì.

Giây phút đó, cảm giác nhói đau trong tim anh chợt muốn gọi điện hẹn gặp cô ngay để hỏi rõ ràng mọi chuyện. Anh mở di động ra và trông thấy hai tin nhắn chưa đọc, cùng lúc đó cũng nghe thấy tiếng bước chân. Khi ngẩng đầu lên, anh thấy Trịnh Văn Thụy không biết đã xuất hiện sau lưng mình từ khi nào. Cô ta bật chiếc ô màu đỏ đứng trong làn mưa, Gương mặt đầm nước mắt.

“Mình gửi tin nhắn cho cậu, sao cậu không trả lời?” Giọng cô có vẻ đau buồn.

Anh cúi đầu nhìn di động, hoá ra hai tin nhắn kia đều do cô ta gửi. Đã được mười lăm phút, nhưng anh chưa mở ra xem lần nào.

“Cậu đang ở đâu? Có bị mắc mưa không?”

“Cậu đang ở đâu? Có bị mắc mưa không?”

-Hết

63. Chương 62: Tại Sao Phải Quay Lại?

Khoảnh khắc Thịnh Hoài Nam trông thấy Trịnh Văn Thụy xuất hiện ở cửa, trong đầu anh chợt hiện lên cảnh tượng đám bạn đùa giỡn ở căng-tin hồi cấp Ba.

Họ Thường hẹn nhau sau khi học xong sẽ đến sân chiếm chỗ chơi bóng. Tuy nhiên lần nào cũng có hai ba người hoặc ngồi lì trong phòng tự học, hoặc là mãi nói chuyện phiếm với các nữ sinh đến mức quên luôn trận đấu. Vì thế có hôm Trần Vĩnh Lạc cầm đĩa gỗ lên chiếc bàn ở căng-tin, lớn tiếng nói, “Tất cả nghe rõ đây. Tối nay đấu tập với lớp số một, khu chiếc rổ ở phía trong cùng sân bóng. Không ai được đến muộn. Ai không đến tức là thích Trịnh Văn Thụy.”

Các nam sinh vốn đang nghiêm túc, nghe xong câu cuối cùng thì bỏ ra bàn cười ầm lên, thậm chí còn làm đổ cả một đĩa thịt kho, khiến bao nhiêu người trong căng-tin quay lại nhìn.

Nam sinh đầu tiên kêu lớn, “Cậu biến đi nhé Trần Vĩnh Lạc. Cậu mới thích Trịnh Văn Thụy thì có. Cả nhà cậu đều thích Trịnh Văn Thụy.”

Thịnh Hoài Nam hành động châm chọc một cô gái như vậy rất tồi, nhưng vẫn không thể nén cười trước bầu không khí vui vẻ. Anh chỉ cố kiềm chế sao cho tiếng cười không quá lớn, thậm chí không thể nẩy sinh dù chỉ một chút cảm giác họ thẹn hay tức giận vì trò đùa này.

Lúc mới nhập học chưa ai chú ý đến Trịnh Văn Thụy. Thành tích của cô ấy thuộc tầm trung, rất ít khi nói chuyện, quần áo bình thường, ngoại hình cũng bình thường, thậm chí có hơi xấu. Khi Thịnh Hoài Nam giúp thầy phát bài thi Vật lý trong kỳ thi đầu tiên của năm học, anh thậm chí còn nhơ ngác khi thấy cái tên xa lạ này, phải hỏi bạn ngồi bàn đầu mới được người ta chỉ cho về phía góc cửa sổ. Anh vừa đi tới, cô gái đang ngồi ăn lập tức đóng nắp hộp cơm lại, hốt hoảng ngẩng đầu, lại không cẩn thận bị sặc nên che miệng ho mãi, sau đó lảo đảo ra khỏi lớp chạy về phía nhà vệ sinh nữ.

Anh đứng chôn chân tại chỗ một lúc lâu, sau đó tìm một chỗ trống trên chiếc bàn chật chội rồi để ba tờ giấy thi cầu cô ấy xuống. Tờ giấy cạnh hộp cơm có một đồng nát vụn ngổn ngang vừa bị sặc ra.

Đến khi anh trả xong bài thi quay về chỗ ngồi, nữ sinh kia lại đi đến chỗ anh, bối rối cười, “Xin lỗi, vừa mới bị sặc.”

“Cậu không sao là tốt rồi. Cậu có làm gì có lỗi với mình đâu.”

“Thế... cậu tìm mình... tìm mình có chuyện gì?”

“Mình...” Thịnh Hoài Nam chợt muốn bật cười, “Mình chỉ trả bài thi.”

Cận bạn ngồi bàn đầu vừa chỉ chỗ cho anh quay lại trách vui, “Này cậu kia, dù gì cậu cũng là lớp trưởng, lúc mới khia giảng hồ sơ học sinh của bọn mình đều do cậu thu xếp giúp thầy. Thế mà đến bây giờ vẫn không thuộc hết tên các bạn trong lớp. Trịnh Văn Thụy, mình cho phép cậu xử lý cậu ta đấy.”

Thịnh Hoài Nam ngại ngần cười với Trịnh Văn Thụy, trong đầu thầm nghĩ, cô bạn này thật giống người vô hình.

Thịnh Văn Thụy không giữ nụ cười lớn kỳ quặc khi nãy. Cô ta trầm xuống, im lặng quay lưng bỏ đi. Thịnh Hoài Nam ngồi ngây ra, cậu bạn bàn trên liên tục bối rối tự trách, nói mình chỉ nói đùa thôi, không ngờ cô ấy giận thật... Lúc tan học Thịnh Hoài Nam gặp Trịnh Văn Thụy xin lỗi, nhưng cô chỉ cúi đầu mím chặt môi. Một người có tính cách hướng nội cực đoan như vậy sẽ khiến bạn không bao giờ đoán được họ đang giận dữ hay xấu hổ. Trên gương mặt đó không có bất cứ biểu cảm sống động nào, chỉ có một đôi mắt nhỏ. Thỉnh thoảng cô ấy ngẩng đầu liếc Thịnh Hoài Nam một cái, đôi mắt sáng đến mức khiến anh rùng mình.

Anh cảm thấy thật chẳng biết làm sao. Chẳng lẽ cô ấy muốn anh mổ bụng tạ tội? Thực ra đây cũng chỉ là phép lịch sự, thấy Trịnh Văn Thụy như vậy anh cũng mất kiên nhẫn, hơi nhún vai rồi cầm cặp đi ra cửa.

“Không phải tại cậu. Là mình sai.”

Trong giọng nói khô khốc đó dường như đè nén rất nhiều tình cảm mãnh liệt mà anh không thể hiểu hết. Âm thanh ấy chìm ngấm giữa tiếng cười đùa ầm ĩ của mấy người bạn ở lại trực nhật, khiến anh có cảm giác không chân thật. Trong cái khoảnh khắc cô ấy ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt như sắp phun lửa khiến anh không thể xác định nổi rốt cuộc là mình đã được tha thứ hay chưa.

“Làm gì... làm gì mà nghiêm trọng thế? Gì mà sai với không sai. Dù sao bây giờ mình cũng biết cậu rồi. Trịnh Văn Thụy đúng không? Chào cậu, mình là Thịnh Hoài Nam, mong được giúp đỡ. Đấy, thế này không phải là xong rồi sao? Cậu như vậy... có khi khiến mình cả đời không quên được cậu mất.”

Anh vừa cười gượng vừa đưa tay gỡ gỡ sau gáy, sau đó gật đầu lung tung mấy cái rồi quay lưng bỏ chạy thục mạng.

Một Thịnh Hoài Nam luôn được người khác khen là bình tĩnh cẩn trọng, vậy mà cũng có lúc chật vật bỏ chạy trốn chết như thế.

Nếu khi đó nét kỳ quặc của cô gái này chỉ biểu hiện ở cái mím môi thật chặt, thì về sau sự thay đổi của cô ấy lại khiến người khác phải ghen tị. Cũng vì những thay đổi đó mà tên cô ấy dần thu hút sự chú ý của mọi người, thậm chí trở thành hình phạt nghiêm khắc nhất của Trần Vĩnh Lạc dành cho những người đến muộn và bỏ trận đấu.

Vào lúc giáo viên Ngữ văn đang hăng say giảng những vấn đề ngoài lề, cô ấy sẽ lớn tiếng nói một câu, “Cô giảng bài cho tử tế được không? Xong chưa vậy?”

Trong giờ thể dục mà mọi người đều chỉ tập qua loa đối phó, cô ấy sẽ làm những tư thế rất tiêu chuẩn, vô cùng cẩn thận nghiêm túc, thậm chí cổ đến quá sức. Sau đó mọi người sẽ đứng sau cô ấy bắt chước động tác rồi cười ầm ĩ.

Thành tích của cô ấy đột nhiên tăng mạnh. Trong giờ cơm trưa cô ấy cũng vừa ăn vừa làm đề luyện tập, tay trái cầm thìa tay phải cầm bút, cầm chặt như thể sợ bị người khác cướp mất.

Nghiêm túc, kỳ quặc, khó chịu. Quan trọng nhất là xấu.

Đám con trai thường bàn tán sau lưng Trịnh Văn Thụy. Mà có lẽ từ lâu cũng không phải là “sau lưng” nữa. Mấy cô bạn ngồi trên rất thích đến chỗ đám bạn Thịnh Hoài Nam để buôn chuyện, suốt một thời gian dài đề tài đều là tên cô ấy. Mỗi khi bọn Trần Vĩnh Lạc lấy Trịnh Văn Thụy ra để đùa cợt, mấy cô gái thường làm ra vẻ giật mình rồi cao giọng, “Làm gì nghiêm trọng như cậu nói? Gì cơ? Đùa à? Người ta làm gì có lỗi với cậu chứ? Ôi trời, cậu thật đáng ghét.” Lời là vậy, nhưng giọng nói của họ tràn ngập ý tán thành. Khi Trần Vĩnh Lạc thêm vào mấy câu “Cậu không thấy thế à?”, “Mình nói sai ở đâu nào?”, “Cậu xem, cậu ấy...”, ai cũng vui vẻ ra mặt. Chẳng có ai không bàn tán sau lưng người khác. Một số người tồn tại dường như chỉ để giải trí và góp phần vào sự tiến triển trong mối quan hệ của người khác.

Khi họ nói chuyện, Thịnh Hoài Nam cũng thỉnh thoảng cười khách sao góp vui. Đôi lúc anh cảm thấy họ đùa quá đáng, tuy nhiên cũng chỉ khéo léo chuyển đề tài chứ chưa bao giờ chỉ trích lên án họ. Một phần vì lòng tốt khiến anh thương xót cô gái kỳ quặc này, một phần là vì anh hiểu lời chỉ trích mang tính đạo đức cáo cũng không thể giúp cô ấy thoát khỏi những câu mỉa mai châm chọc mà chỉ khiến anh rơi vào tình cảnh bất lời, thậm chí còn mang đến nhiều phiền phức khó tưởng.

Điều mà Thịnh Hoài Nam muốn là tìm một cách xử lý vừa khôn ngoan, vừa thoả mãn được lòng tốt của mình. Vài ba lần anh miễn cưỡng tham dự vào cuộc nói chuyện nhằm chán của họ, chuyển chủ đề câu chuyện vì cô ấy, mãi cho đến khi nản lòng, cuối cùng chỉ đơn giản đeo tai nghe lên nghe nhạc, che đậy tất cả cảm giác ấy nấy.

Thỉnh thoảng anh sẽ quay lại nhìn xem cô thế nào. Trịnh Văn Thụy ngồi ở bên trái cửa sổ phòng học, môi mím chặt làm xương gò má nhô lên rõ rệt. Cô ấy giống như có siêu năng lực, rất hay quay phắt đầu bắt được ánh mắt Thịnh Hoài Nam, khiến anh bị dọa cho giật mình không biết bao nhiêu lần.

Đôi mắt đó luôn bình bình như có ánh lửa giận dữ, cháy thẳng về phía anh.

Cô ta ghi thù với mình sâu thế cơ à? Anh không nghĩ ta, lắc lắc đầu, vặn volume nhạc to lên rồi cúi xuống làm bài tập.

Năm lớp mười một, cô ấy đã có một vị trí ổn định trong top 5 của lớp, tuy nhiên vẫn chăm chỉ đến nỗi khiến người ta phát sợ, sau đó liên tục được thầy cô lấy ra làm gương. Giai đoạn chạy nước rút khi luyện thi, cô ấy thậm chí được thầy chuyển đến ngồi gần Thịnh Hoài Nam để chấn chỉnh mấy học sinh nam nghịch ngợm. Khi đó đã chẳng còn ai dám lớn tiếng bàn tán về Trịnh Văn Thụ. Trường bọn họ là trường trung học trọng điểm, thành tích tốt tức là có quyền. Cô ấy không còn là người vô hình nữa.

Nhưng điều Thịnh Hoài Nam nhớ rõ nhất không phải là thành tích đột ngột tăng vọt của Trịnh Văn Thụ, mà là vào cái hôm đầu xuân trời lạnh buốt đó, cô ấy đã mặc đồ mùa hè chạy thể dục, làm chấn động toàn trường. Giờ giải lao, bọn Trần Vĩnh Lạc cười nói Trịnh Văn Thụ là Phù Dung tỷ tỷ* của trường Chấn Hoa. Đang nói dở thì cô ấy đột nhiên hùng hổ xông đến từ phía sau, vung tay tát cho cậu ta một cái thật mạnh.

(*Phù Dung tỷ tỷ: xem giải thích ở

Tất cả mọi người đều sợ ngày người.

Nhưng Trịnh Văn Thụ không mắng mỗ gì Trần Vĩnh Lạc. Cô ta quay đầu, quai hàm run lên, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thịnh Hoài Nam đứng cách đó không xa. Anh thậm chí còn thấy rõ được ngọn lửa cháy dữ dội trong đôi mắt cô ấy.

Thịnh Hoài Nam đứng giữa đám người, cho nên anh cũng không dám cựa quậy cô ấy chỉ nhìn một mình mình, hay là đang yên lặng lên án tất cả mọi người.

Trịnh Văn Thụ quay lưng bỏ đi, gót sandal đập mạnh lên nền đất tạo ra những tiếng động lớn. Ai nấy đều ngậm ngẩn, chỉ có Thịnh Hoài Nam lặng lẽ mỉm cười. Thú vị đấy. Anh nghĩ.

Anh không thể ngờ được, vào học kỳ sau của năm đầu đại học, khi sắc xuân vừa nhuộm xanh hàng liễu rủ xen hồ trong trường, anh đột nhiên nhận được điện thoại hẹn gặp của Trịnh Văn Thụ.

Anh tới sớm, đang hoang mang đứng đợi bên hồ thì chợt nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng, “Mình thích cậu!”

Câu “Mình thích cậu” này được người nói thốt ra trong leus quá căng thẳng và đường đột, ngữ điệu rất giống một câu đòi nợ “Trả tiền mau lên”.

Đúng vậy, suy nghĩ của anh trước giờ luôn đúng. Cô gái luôn yên lặng này thực ra chính là một ngọn núi lửa chưa phun trào.

Thịnh Hoài Nam sững sờ, mấy giây sau mới lấy lại vẻ bình tĩnh, trưng ra nụ cười khách sáo pha chút thông cảm và xa cách, nói một câu “Xin lỗi”.

Nghe vậy, tia sáng trong đôi mắt cô gái vụt tắt, không nói thêm gì mà dứt khoát bỏ đi.

Thịnh Hoài Nam đứng ngơ ngẩn bên hồ một lúc. Mặt hồ gợn sóng thỉnh thoảng phản chiếu ánh mặt trời, khiến đôi mắt anh nhức nhối. Không hiểu sao anh bỗng nhớ đến bầu không khí mới mẻ của lớp học khi xưa, những cái đầu nhón nháo, chiếc băng đen cũ kỹ, thầy chủ nhiệm trọc đầu, đồng abif thi cao ngất lung lay sắp đổ cầu cậu bàn trên, và cô bạn kiêu ngạo ngồi lặng lẽ trong góc nhỏ.

Những tháng năm xưa cũ vụt trôi đi trong lúc họ còn chưa kịp để tâm. Xung quanh anh có rất nhiều người thích hoài niệm, họ thường viết những đoạn nhật ký hồi tưởng về quá khứ trên blog. Chỉ có một mình anh là chưa bao giờ muốn quay đầu lại.

Mùa hè năm họ tốt nghiệp, anh đến buổi liên hoan của lớp Diệp Triển Nhan đón cô. Diệp Triển Nhan đã ngà ngà say, tựa vào vai anh mà khóc, miệng liên tục thì thào, “Quãng thời gian trước kia không trở về được nữa rồi. Thời học sinh cũng không quay lại. Tất cả đều sẽ không quay lại.”

“Hoài Nam, anh sẽ quay lại chứ?”

Anh trả lời, “Tại sao phải quay lại? Con người luôn phải tiến về phía trước mà?”

Diệp Triển Nhan cười khổ sở, “Quả nhiên là anh không hiểu được. Vì anh chẳng có điều gì tiếc nuối, cho nên anh chưa bao giờ quay lại.”

Anh chỉ cười, không nói gì thêm.

Ai cũng nghĩ anh rất hoàn hảo, không hề thiếu sót bất cứ điểm nào. Những người ngoài cuộc luôn đoán mò những lại rất tự tin vào phán đoán của bản thân.

Khi quay về ký túc xá, anh nhận được điện thoại của Trần Vĩnh Lạc.

Tốc độ lan truyền tin đồn nhanh vô cùng. Câu “Mình thích cậu” thẳng thắn kia đã làm một cặp đôi cũng đang ở ven hồ giật mình. Lúc đó họ đều không để ý đến cặp đôi ngồi ở ghế đá phía sau. Chàng trai ấy cũng từng là học sinh trung học Chấn Hoa, lại là bạn học cùng cấp hai của Trần Vĩnh Lạc. Cái tát của Trịnh Văn Thụy đã trở thành nỗi nhục lớn trong đời Trần Vĩnh Lạc, đối với cậu ta, việc châm biếm mỉa mai Trịnh Văn Thụy đã không đơn thuần là thú vui tiêu khiển nữa, mà còn liên quan đến lòng tự tôn.

“Tôi thông cảm với cậu, người anh em. Đúng là toả sáng quá cũng nguy hiểm thật.”

Thịnh Hoài Nam cười lạnh nhạt, không cho ý kiến.

Trần Vĩnh Lạc liên tục lải nhải ở đầu dây bên kia. Anh không có kiên nhẫn nghe, cố gắng chuyển chủ đề, “Ừ. Không. Làm gì có. Cậu đừng hóng hớt nữa. Thôi đi. Không nói chuyện này nữa. Gần đây cậu thế nào?”

“Nói thật nhé, có cần tôi hỏi cô ta giúp cậu không? Tôi sẽ bảo cô ta liệt kê ra từng lý do vì sao cô ta thích cậu, sau đó gửi cho cậu. Cậu cứ theo cái danh sách đó mà lần lượt sửa đổi.”

Anh biết lý do vì sao các cô gái thích mình. Được người khác yêu thích đúng là có thể chứng minh sự hấp dẫn của bản thân. Thế nhưng nếu đối phương chỉ thích lớp vỏ hào nhoáng bên của anh thì sao?

Anh lại nhớ tới Lạc Chỉ, nhớ tới ngày đó khi ngồi ăn cùng với nhau, họ tán gẫu từ chuyện bánh phở đến chuyện fan yêu thần tượng. Anh nói, “Thực ra cũng giống Liêu Trai thôi. Thứ ở bên ngoài chẳng qua chỉ là mặt nạ của yêu quái.”

Lạc Chỉ lắc đầu, đưa tay chạm vào lớp da trên bàn tay anh, kéo nhẹ, “Đương nhiên là không giống. Da của chúng ta không gỡ ra được, nên cho dù là lớp mặt nạ dối trá, đeo lâu ngày cũng sẽ thành máu thịt.”

Khi ấy anh chăm chú nhìn cô gái ngồi đối diện, lần thứ hai cảm thấy tim mình như có dòng nước ấm chảy qua.

Máu thịt... Thịnh Hoài Nam giơ tay lên, nhìn lòng bàn tay ấm áp khô ráo, đường chỉ tay rõ ràng ngay thẳng, không có những nhánh thừa, không có gì rối ren. Xuyên qua kẽ hở giữa năm ngón tay, anh thấy Trịnh Văn Thụy đang lặng lẽ đứng dựa vào cánh cửa sắt. Gió thổi tóc mái cô ấy bay rối tung, cuối cùng che đi thứ ánh sáng kỳ lạ bao nhiêu năm không hề tắt lịn trong đôi mắt đó.

-Hết

64. Chương 63: Vì Sao Mình Lại Yêu Cậu?

“Mình lên sân thượng hóng gió một chút có được không?”

Thịnh Hoài Nam không biết trả lời thế nào cho phải. Đối phương vẫn duy trì ánh mắt cố chấp, nhứt nhối mà mạnh mẽ, thái độ khô khan, không hề có vẻ khách khí.

Cứ tự nhiên, sân thượng chẳng phải do nhà mình xây. Anh nghĩ thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười ấm áp, “Tất nhiên rồi, sao cậu khách sáo thế.”

Trịnh Văn Thụy bước lên phía trước, cười khiêu khích, “Vậy cậu định đi đúng không?”

Nếu là thời cấp Ba, những lời đó sẽ khiến anh cảm thấy cô gái này nhất định là rất ghét mình, chỉ muốn nhanh chóng đuổi mình đi. Về sau khi biểu cảm dữ tợn như đòi nợ của đối phương đã qua đi, anh cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc cũng hiểu được Trịnh Văn Thụy.

Như Lạc Chỉ nói, mỗi người đều có lớp mặt nạ của riêng mình. Lớp mặt nạ của Trịnh Văn Thụy là mặt nạ quỷ, giọng điệu hung hăng, biểu cảm khô khốc, nhưng tất cả đều là để che giấu nỗi bối rối trong nội tâm. Cảm giác ghét một ai đó đôi khi chỉ là lớp vỏ bọc cho sự thật là mình không được người ấy yêu mến. Nếu việc bị từ chối có thể dẫn đến xấu hổ và tuyệt vọng, vậy thì cứ đeo luôn lớp mặt nạ căm giận trước mặt đối phương.

Trịnh Hoài Nam thu lại nụ cười ảm áp hoà nhã, thở dài rồi lạnh nhạt lên tiếng, “Đây không phải sân thượng nhà mình, cho nên cậu muốn đến thì cứ đến. Đây cũng chẳng phải sân thượng nhà cậu, vì vậy lúc nào muốn đi mình sẽ đi.”

Trịnh Văn Thụy ngẩn người, rốt cuộc cũng thu lại vẻ vênh váo, cúi thấp đầu lẩm bẩm, “Mình... Mình không có ý muốn đuổi cậu.”

Trịnh Hoài Nam bắt đầu cảm nhận được sự biến đổi quái lạ của bầu không khí. Nếu là bình thường, anh nhất định sẽ đi nhanh về phía cửa, lịch sự dặn cô ấy rằng gió mùa đông lạnh, coi chừng bị cảm rồi giải thích là mình bị gió vào đầu nên đau đầu, phải vội quay về ký túc ngủ một giấc, sau đó trực tiếp bỏ chạy. Nhưng không biết vì sao, lần này anh không tỏ vẻ hoà nhã, chỉ quay người trở lại gần lan can ngắm cảnh. Có điều, dường như có vẻ thản nhiên không bận tâm thế nào đi nữa thì đó cũng chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài. Ánh nhìn nóng bỏng sau lưng không phải là ảo giác, trong ký ức anh cũng đã từng rất nhiều lần phải khó xử vì ánh mắt đó. Không cần quay lại cũng biết, Trịnh Văn Thụy ở sau lưng đang đứng bất động nhìn anh chằm chằm, cái nhìn như thể vừa gặp phải kẻ thù giết cha.

Điện thoại trong túi rung lên, vẫn là cuộc gọi từ Diệp Triển Nhan. Vừa rồi khi ở trong thư viện, Lạc Chỉ sau khi bước vào thản nhiên nói một câu “Cậu có cuộc gọi rồi”, khuôn mặt chẳng có cảm xúc gì. Lúc trước họ ở khu vui chơi, khi cô nhìn thấy tin nhắn của Diệp Triển Nhan, biểu cảm thoáng có vẻ bối rối và mất tự nhiên. Vậy mà chẳng biết từ khi nào, cô đã không còn bận tâm những điều này nữa.

“A lô?”

“Hoài Nam, mai thi đúng không?”

“Ừ.”

“Cố lên nhé. Em gọi điện muốn nói với anh là em được bố cho hai tấm vé xem phim ‘Public Enemy’ ở rạp Poly. Nghe nói hay lắm. Vừa may là buổi chiều lúc Bảy giờ tối hôm các anh được nghỉ. Anh không được lười. Thi xong rồi chúng ta cùng đi xem.” Giọng của Diệp Triển Nhan thánh thót như một chuỗi chuông ngân. Vốn là rất dễ nghe, nhưng lúc này đây khi giọng nói ấy lọt vào tai anh, tất cả lại trở nên lộn xộn khó chịu.

“Hoài Nam?”

Làm bạn.

Ngày đầu năm đó, “Tạm biệt” là câu cuối cùng mà anh nói. Còn cô ấy khóc bảo rằng, “Vậy mình làm bạn nhé anh.”

Tình bạn là điểm bắt đầu chứ không phải kết thúc. Chỉ làm bạn, cô ấy hẳn sẽ không thoả mãn.

“Để sau đi. Anh có chút chuyện, cúp máy trước đây. Chào.”

Ngày mai thi. Đúng là Trịnh Hoài Nam vẫn nhớ chuyện này. Anh nên chấm dứt tất cả sau những suy nghĩ vẩn vơ, quay về thư viện học.

Cho dù thời cấp Ba Diệp Triển Nhan từng hỏi, nếu hôm thi đại học em bị bắt cóc, anh có bỏ thi để đi cứu em hay không... Cho dù câu hỏi này cũng chẳng thông minh hơn câu “Em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?” là bao. Cho dù anh từng khẳng định thi đại học xong có thể bắt đầu lại, trên đời sẽ không có Diệp Triển Nhan thứ hai. Cho dù khi đó lời anh nói là thật lòng. Cho dù lúc đó vẫn yêu, nếu phải đối mặt với sự lựa chọn quan trọng mà cô đặt ra, anh sẽ bỏ cuộc thi quan trọng một năm chỉ có một lần... Nhưng Diệp Triển Nhan không biết, nếu không liên quan đến tính mạng, nếu chỉ đơn thuần là cô nói lời chia tay vào cái ngày thi đại học, cho anh lựa chọn mối quan hệ của họ và kỳ thi... thì tốc độ anh buông tay cô có lẽ nhanh hơn cả thời gian làm một phép tính trong phạm vi 100.

Cả đời Thịnh Hoài Nam sẽ không bao giờ hiểu được cái cảm giác vì tình yêu mà điên cuồng.

Nhịp tim bị Lạc Chỉ làm rối loạn thoáng chốc khôi phục bình thường sau cuộc gọi của Diệp Triển Nhan. Anh cầm cặp trên mặt đất lên, đi nhanh về phía cửa.

“Cậu đi à?” Trịnh Văn Thụy không chặn đường anh, cũng không hung hăng vênh váo nữa.

“Ừ, đi ôn tập.”

“Mình vừa đếm xem về lịch sử của cậu có thể duy trì bao lâu. Kết quả là 207 giây, không được đến bốn phút. Thực ra cậu không cần cố tỏ ra không ghét mình đâu. Thật đấy.”

“Đâu có.” Thịnh Hoài Nam lười giải thích.

“Cậu ra vẻ không ghét mình, nhưng thực lòng là cậu rất ghét mình. Mình tỏ ra mình ghét cậu, nhưng trong thâm tâm mình thực sự không hề. Cậu chỉ phải khó chịu một chút, còn mình, uất ức vô cùng.”

Một ngọn lửa giận không tên đột nhiên lan toả khắp toàn thân Thịnh Hoài Nam. Bao cảm xúc anh cố kìm nén từ lúc bước ra khỏi thư viện, giờ phút này cuối cùng cũng bùng nổ. Anh cau mày, nhìn thẳng vào Trịnh Văn Thụy, lạnh lùng nói, “Chẳng ai có thể khiến cậu phải uất ức hết. Do chính cậu tự tìm lấy mà thôi.”

Trịnh Văn Thụy không cãi lại, thậm chí còn lảng tránh ánh mắt anh.

“Đúng, là do mình tự tìm lấy, Mình không những tự tìm lấy uất ức, tự ngược đãi bản thân, mà còn luôn làm cho cậu cảm thấy khó chịu, khiến cậu áy náy... Mình rất đáng ghét đúng không? Kỳ quái quái gở, chẳng khác nào âm hồn không chịu tiêu tan, luôn luôn không biết phải trái, đúng không?” “Đúng đấy.”

Lạnh lùng thốt ra câu này xong, thực tâm Thịnh Hoài Nam vẫn có chút không đành lòng. Anh ngừng lại một chút, sau đó chậm chậm bổ sung thêm, “Đúng là cậu hơi kỳ lạ... Nhưng cũng không tệ như cậu nghĩ. Còn mình không tốt như tưởng tượng của cậu đâu.”

“Không phải.” Trịnh Văn Thụy cười nhợt nhạt, “Cậu vẫn cho rằng mình giống họ, cũng coi cậu như pho tượng hoàn mỹ mà thờ phụng đúng không? Tất cả bọn họ ai cũng có điều kiện, họ thích cậu vì họ thích mơ mộng, cho nên mới tưởng tượng cậu thật hoàn hảo. Mình không mơ mộng, thế nên đến giờ vẫn chỉ lên quan sát từ sau như tên trộm, sau đó nhìn thấu tất cả các cậu, cũng nhìn thấu chính bản thân mình.”

Cô ấy vẫn cười, cười đến gặp người, cười đến độ pahir ngồi xuống ôm lấy đầu gối. Cười đến độ ác liệt.

“Họ yêu cậu. Có người coi cậu như thành tựu, có người coi như niềm kiêu ngạo, lại có người coi cậu như lý tưởng và nổi cổ chấp mà yêu. Còn mình yêu cái gì? Mình yêu cái sự lạnh nhạt, ích kỷ của cậu. Yêu cái cách cậu tính toán để được lợi, cách cậu xem nhẹ những kẻ tâm thường bên cạnh. Yêu nét thông minh, kiêu ngạo, sự tỉnh táo của cậu... Nhưng điều mình thích nhất là mỗi lần cậu ra vẻ hoà nhã lịch sự, bình sự gần gũi, mỗi lần cậu đeo thêm lớp mặt nạ hoà vào trong đám đông, mình đứng đằng sau lưng nhìn, có thể nhận ra hết sự tồi tệ ẩn giấu trong đó. Mình thích cực kỳ.”

Một cơn gió lướt qua thổi bay vạt áo của Thịnh Hoài Nam. Chiếc khoá sắt chạm vào da thịt buốt lạnh và nhức nhối. Câu chữ của Trịnh Văn Thụy bén nhọn vô tình, pha chút ghê tởm đáng sợ, thậm chí phiến diện, nhưng tất cả vẫn như một lưỡi dao sắc cứa vào lòng anh.

“Mình phải làm thế nào mới ngừng thích cậu được đây? Có thấy nhiều mặt tồi tệ hơn nữa của cậu thì mình vẫn cứ thích. Làm sao bây giờ?”

Bàn tay anh đặt lên nắm cửa, bóp lại thật chặt.

“Mình thích những ưu điểm của cậu mà người khác cũng biết. Mình cũng thích những khuyết điểm mà chỉ có bản thân cậu nhận ra. Thậm chí thích cả những điều mà chính cậu cũng không biết, hoặc là không chịu thừa nhận. Mình phải làm thế nào đây?”

Cô ta đột ngột mở túi xách, lấy ra một tờ giấy mỏng, trông có vẻ như từng bị dính nước bẩn, khá nhàu nhĩ nhăn nhúm.

“Hồi lớp Mười mình từng viết thư nặc danh cho cậu. Cậu biết đó là thư của mình không? Mình kẹp nó ở sách bài tập của cậu, hôm sau trực nhật thấy nó ở dưới ghế cậu ngồi, bị dẫm bởi rất nhiều vết chân. Đó là

cách cậu đối xử với người khác đấy. Nếu không phải thư nặc danh thì ít nhất cậu cũng sẽ không vứt đi để giữ hình tượng, đúng chứ?

Ánh mắt Thịnh Hoài Nam nhìn cô dần trở nên hoang mang như đọc đề thi điền từ vào chỗ trống trong thơ cổ.

“Về sau mình mới biết, cậu vốn không hề biết mình, lúc phát bài thi còn chẳng tìm được chỗ ngồi của mình. Đã khai giảng lâu thế rồi mà cậu vẫn không biết mình là ai. Mình vẫn nhặt lại và giữ lấy bức thư đã bị cậu dẫm lên, dù có thay túi xách nào cũng luôn cất nó ở trong. Có lúc mình chợt nảy sinh ảo giác, biết đâu khi lấy ra một lần nữa, nó sẽ biến thành hai, trong túi xách của mình có thể tự sinh ra một bức thư trả lời...”

Chắc là lúc lật sách bài tập không cẩn thận để rơi xuống đất. Anh chẳng biết phải làm sao, muốn an ủi cô ấy một chút nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

“Cậu đừng thế.” Anh thở dài, nói khô khốc, “Cậu làm mình cảm thấy dường như chính mình đã huỷ hoại cậu.”

Trình Văn Thuy đang nước nỡ, nghe vậy đột nhiên ngẩng lên cười thích chí.

“Đáng tiếc, cậu sẽ mãi mãi không biết được mình đã huỷ hoại thứ gì của cậu.” Cô nói.

Đồ điên. Thịnh Hoài Nam mất sách kiên nhẫn.

Anh giật mạnh tay nắm cửa, quay đầu nhìn lướt qua Trình Văn Thuy, chỉ nhếch môi cười khinh miệt mà không nói gì.

-Hết

65. Chương 64: Cuộc Sống Vốn Không Đơn Giản

Lạc Chỉ chỉ cần lùi một bước là lại trở về chiếc mai rùa của riêng mình.

Cô không còn đến giảng đường số Một nữa. Ngoài trời lạnh đến tê người, chẳng thà bỏ qua những đoạn đường đó, làm tổ trong ký túc xá có máy sưởi, chỉ ra khỏi cửa khi đi tắm và ăn cơm. Mấy ngày liền Giang Bách Lệ lười đến mức không muốn rời khỏi giường. Cô ấy chỉ tắm rửa và đi vệ sinh, thậm chí còn ngủ qua cả bữa sáng, còn cơm trưa, cơm tối đều do Lạc Chỉ mang về.

Không biết vì sao có mấy hôm Bách Lệ không chịu mở máy. Điện thoại trong ký túc xá reo liên tục, người nghe luôn là Lạc Chỉ, người gọi luôn là Qua Bích, nhưng lần nào cô cũng trả lời như lời nhờ vả của Bách Lệ, “Xin lỗi, Bách Lệ không có trong phòng.”

“Cao tay thật đấy, cuối cùng đã lật ngược tình thế, đảo khách thành chủ rồi.” Lạc Chỉ lại đặt ống nghe xuống, vừa bấm máy tính vừa cười nói.

Bách Lệ trở mình, tiếng sột soạt vang lên, “Thực ra... mình cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì nữa.”

Ngón trỏ của Lạc Chỉ lơ lửng trên phím dấu nhân một lúc mới chậm rãi ấn xuống.

Cô nhớ đến buổi tối trước hôm thi nguyên lý Mác Lê-nin, khi cô xách ấm nước men theo con đường nhỏ về phía ký túc xá thì đột ngột nghe thấy tiếng Bách Lệ dưới vòm cây.

“Thật sự không cần cảm ơn đâu.”

Thế rồi Lạc Chỉ “xấu tính” đi vòng ra phía sau băng ghế dưới tán cây, loáng thoáng nhìn thấy hai bóng người ngồi trên ghế.

“Sách của anh đây, em phải về rồi.”

“Bách Lệ... Xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ, ngày mai cô thi cho tốt nhé. Mặc dù hồi cấp Ba anh vẫn luôn đạt điểm cao môn Chính trị nhưng vẫn nên xem lại phạm vi ôn tập.”

“Em vẫn luôn... đối tốt với anh như thế.”

Lạc Chỉ khẽ thở dài, cuộc đối thoại bắt đầu phát triển theo xu hướng kể khổ rồi.

“Vì em yêu anh mà.”

Câu nói thản nhiên ung dung của Giang Bách Lệ chẳng khác nào đang nói “Vì chúng ta là anh em tốt.”

“Thế nên anh không cần xin lỗi em. Em yêu anh nên tất nhiên sẽ đối tốt với anh. Anh cũng không cần cảm thấy áy náy vì đã mang ơn em. Đều do em tình nguyện mà. Cũng giống như anh yêu Trần Mặc Hàm, anh có thể chờ đợi cô ấy suốt bao năm qua mà không oán hận. Cũng giống như chuyện này thôi. Đợi khi nào em không còn yêu anh nữa, mọi chuyện sẽ kết thúc, anh cũng không cần bận lòng thêm.”

Lạc Chỉ ngây ngẩn cả người, suýt nữa thì vỗ tay khen hay. Nghĩ lại bản thân mình, cô cảm thấy đã hoàn toàn đại diện dưới tay Bách Lệ. Tình cảm lặng thầm và sự chờ đợi mong ngóng tha thiết suốt bao năm qua của cô là tự nguyện, nhưng giờ cô lại cảm thấy tâm lý mất cân bằng, muốn đòi lại công bằng từ Thịnh Hoài Nam. Dù anh cậy vào tình cảm này mà xen thường cô, nhưng chính cô mới là kẻ tự làm trò cười cho người khác. Đã thua thì phải chấp nhận.

Trong vô tình, Giang Bách Lệ đã hoá giải khúc mắc canh cánh tổng lòng từ lần từ biệt ở thư viện.

Lúc trước cô hỏi Hứa Nhật Thanh, cậu không nuốt trôi cục tức này phải không?

Khi là người ngoài cuộc, ai cũng thông minh sáng suốt. Lạc Chỉ nhắm mắt lại, xoa nhẹ lồng ngực, thở một hơi thật dài.

Phải cam lòng? Nói sao dễ nghe thế.

Nhưng thời gian bắt cô phải cam chịu số phận. Có lẽ điều này cũng là một sự cứu vớt.

“Thực ra... anh cảm thấy Mặc Hàm đã thay đổi rồi.” Giọng nói của Qua Bích có chút mơ hồ và yếu ớt. Lạc Chỉ dùng mũi chân đá nhẹ mảng rễ cây nổi lên trên mặt đất.

“Cô ấy chẳng thay đổi chút nào, từ hồi cấp Ba đã vậy,” Bách Lệ thản nhiên nói, “chẳng qua bây giờ cô ấy đã có phản ứng với anh nên mới thế thôi.”

Bách Lệ đứng dậy. Dưới ánh đèn đường, Lạc Chỉ có thể nhận ra vẻ thản nhiên của Lạc Chỉ chỉ là lớp áo giáp cô ấy khoác lên mình để sẵn sàng chiến đấu bất cứ khi nào cần. Thường ngày Bách Lệ ăn mặc rất xuề xoà, nhưng lúc này dường như cô ấy đã cố ý chải chuốt vì Qua Bích, thậm chí còn trang điểm.

“Em đi đây, sau này có chuyện gì phiền phức, nếu em có thể giúp được anh, em nhất định sẽ cố hết sức. Dù sao trường Mặc Hàm cũng cách trường chúng ta quá xa.”

Lạc Chỉ không nhận được cười, sự dịu dàng của Giang Bách Lệ chẳng khác nào những lưỡi dao cứa vào tim đối phương.

Lúc cô xách ấm nước đi ngang qua, Qua Bích đang một mình ngồi chờ đợi trên băng ghế. Khi cô liếc mắt nhìn anh ta thì phát hiện gương mặt tuấn tú đó trông có vẻ rất hoang mang.

Về sau cô mới biết, vì quả thực không mượn được sách nên Bách Lệ đã photo lại từng trang giáo trình của mình, thậm chí bên trong còn rất nhiều ghi chú và phần trong điểm cô ấy khoanh vùng lại, kèm theo một xấp đề cương.

Giang Bách Lệ đầu bù tóc rối đang nằm bẹp trên giường. Lạc Chỉ ngoái lại nhìn, không khỏi nghi ngờ rốt cuộc cô gái này càng lúc càng cao tay hay là do bản thân cứ cố chấp muốn trả đũa nên không thể thoát khỏi vòng luẩn quẩn đó?

“Rốt cuộc có thi vào phần chứng minh định lý giới hạn trọng tâm không?” Bách Lệ hơi chột dạ vì cái nhìn của Lạc Chỉ, vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Có chứ.” Lạc Chỉ kêu ầm lên, lăn lộn trên giường.

Ngày cuối cùng cũng kết thúc kỳ thi cuối kỳ, Giang Bách Lệ đã thành công bắt chẹt được một bữa cơm tối của Lạc Chỉ.

Môn cuối cùng là Thống kê. Lạc Chỉ nói cô học môn này khá tốt. Từ hàng ghế phía sau, Giang Bách Lệ dùng cặp mắt cú vọ của mình để bài thi của Lạc Chỉ một cách khôn khéo. Đề bài không giống nhau, cô ấy đã viết chi chít các bước tính toán vô nghĩa lên tờ giấy thi, thậm chí còn hăng hái triển khai hết.

Cho đến khi Lạc Chỉ phát hiện mình làm sai một phép tính. Đang điềm nhiên đưa bút gạch đi thì nghe thấy âm thanh vật thể va chạm với mặt bàn cực lớn phát ra ở phía sau. Thi xong, Giang Bách Lệ ôm đầu rên rĩ nói, “Đập ngu người luôn rồi, bắt đền cậu đấy.” Lạc Chỉ gật đầu, “Ừ, coi như là lỗi của mình. Mình không nên đánh giá quá cao IQ của cậu. Buổi tối cùng đi ăn đi.”

Giang Bách Lệ hí hửng gật đầu, nhưng ngay sau đó lại tỏ vẻ ấp úng.

“Sao thế, khôn rảnh à?”

“Cũng không phải...” Cô ấy kéo khoá cặp, đeo lên lưng, “Hôm nay là ngày thi cuối mà, trước đây đã hẹn cùng chúc mừng rồi.”

Lạc Chỉ không thể chấp nhận được câu trả lời mơ hồ lược bỏ cả chủ ngữ này, “Hẹn? Hẹn ai?”

“Một nhóm... bạn cấp Ba. Đã hẹn là năm rưỡi ở cổng phía Tây rồi, còn nửa tiếng nữa, mình phải về cất cặp trước đã. Hay là... để tối mai đi ăn đi, cứ quyết định vậy nhé!”

Giang Bách Lệ nói xong liền bỏ chạy, để lại Lạc Chỉ một mình ngẩn ngơ đứng trước cổng trường tập nập.

Một nhóm bạn cấp Ba.

Ngầm hiểu ra vấn đề, Lạc Chỉ thở dài, đưa chân đá hòn đá nhỏ bị đóng tuyết đọng vùi lấp non nửa.

Di động trong túi rung lên, người gửi tin là Hứa Nhật Thanh.

“Các cậu thi xong chưa? Ngày mai có hội chợ sách cũ ở công viên Địa Đàn, có muốn cùng đi không?”

Lạc Chỉ hơi bất ngờ, “Được thôi, mấy giờ?”

“Mình đã tra tuyến đường rồi, 10 giờ sáng mai mình đến cổng ký túc tìm cậu được không?”

“Không thành vấn đề.”

Cô đang ấn màn hình di động thì bị vai huých vào. Một nam sinh vội vã lao ra ngoài, vừa chạy vừa ngoảnh đầu cười hối lỗi với cô, tay huơ lên tỏ vẻ áy náy, thoắt cái đã chẳng thấy bóng dáng.

Nụ cười ngây ngô ấy rất giống gương mặt nhìn nghiêng của một người. Đúng vào tối qua, ở căng-tin số Ba, cô đã gặp Trương Minh Thụy. Hơn một tuần họ không gặp nhau kể từ lần ở thư viện, nhưng hai người vẫn tán gẫu cười đùa vui vẻ, nói từ trận mưa tuyết đến kỳ thi cuối kỳ, rồi cùng lên án đề thi biến thái, mĩa mai đồ ăn của căng-tin ngày càng chẳng ra sao...

Lạc Chỉ gần như không còn nhớ rõ họ đã nói những chuyện gì. Cả hai tự động bỏ qua mọi chủ đề nhạy cảm và khó xử, cuối đối thoại rất vui vẻ và thoải mái.

Cô phát hiện thực ra Trương Minh Thụy rất giỏi hoà hợp với người khác. Bây giờ mới nhận ra liệu có quá trẻ không?

Khi ra khỏi căng-tin, Lạc Chỉ mang một phần cơm cá xào cà về cho Giang Bách Lệ, “Ngày nào cậu ấy cũng ăn món này, mình phát ngấy lên rồi.”

Trương Minh Thụy cười, “Bao giờ cậu chán hẳn món bánh mì và căng-tin số Ba, không muốn đến đây nữa thì nhớ nói cho mình biết nhé.”

“Hả?” Lạc Chỉ ngẩng đầu, “Vì sao phải nói với cậu? Hơn nữa mình nhớ hình như cậu đã nói với mình câu này nhiều lần rồi.”

“Không vì sao hết.” Trương Minh Thụy khoát tay, xách cặp lên và đi về phía thư viện.

Lạc Chỉ vừa nghịch di động vừa suy nghĩ. Hứa Nhật Thanh chỉ hẹn cô có hai lần, cô không mong cả hai lần đều vì con trai. Nếu đúng vậy thì hai người họ thực sự quá đáng thương.

Mười rưỡi tối, Lạc Chỉ ngồi trước bàn lấy mặt nạ dưỡng da ra, nhưng còn chưa kịp đắp lên mặt thì cửa đột ngột bật mở. Cô giật nảy mình, hai tay cứng đờ giữa khoảng không, khiến tinh dầu từ chiếc mặt nạ chảy xuống tay.

Viên mắt Giang Bách Lệ đỏ ửng, nét mặt buồn vui lẫn lộn, không hẳn là giận dữ, cũng chẳng hẳn là đau buồn. Lạc Chỉ tỏ vẻ bối rối, không biết có nên hỏi thăm hay không.

Thế những đối phương chỉ vút áo khoác, đá tung giày rồi trèo lên giường, trùm chăn lên nghẹn ngào nói, “Lạc Chỉ, để ý giúp mình nhé, mình chỉ khóc mười phút thôi.”

Màn này hình như lâu rồi chưa tái diễn. Lạc Chỉ thở dài đồng ý, sau đó xoay người bật một bài hát chọn từ list nhạc trên iTunes.

Giai điệu mượt mà cao vút của tiếng kèn Scotland ngân vang khắp phòng khiến Lạc Chỉ như bừng tỉnh. Đây là chiếc cô từng dùng để che lấp tiếng bàn tán ồn ào trong tiết học vui nhất của Diệp Triển Nhan khi đó. Giờ cô lại dùng tiếng nhạc khoan thai này để giấu kín tiếng khóc thút thít của Giang Bách Lệ.

Ngày hôm sau Lạc Chỉ ra khỏi cửa vào lúc 9 giờ 50 phút. Bách Lệ vẫn ngủ say ở giường trên. Khi nhìn thấy Hứa Nhật Thanh cũng đến sớm và đang đứng trước cổng trường, cô cảm thấy cả không gian trước mắt như bừng sáng. Trong số những cô gái quen biết, chỉ mình Hứa Nhật Thanh có thể mặc đồ đồ đẹp mắt và tràn đầy sức sống như thế.

Nói một cách công bằng, Lạc Chỉ thật sự rất thích Hứa Nhật Thanh, cô vẫn luôn có thiện cảm với cô gái xinh đẹp, huống hồ Hứa Nhật Thanh cũng không chỉ xinh đẹp một cách đơn thuần.

Đối phương thân thiết khoác tay cô, điệu bộ rất tự nhiên. Lạc Chỉ như chưa bao giờ nắm tay hay khoác tay bạn nữ nào nên hành động này khiến cô sững người trong chốc lát, mất một lúc mới có thể thả lỏng và thoải mái đón nhận sự ấm áp mà đối phương mang đến.

Theo học ở Bắc Kinh gần hai năm nhưng Lạc Chỉ không quá hứng thú với việc dạo chơi trong thành phố vừa sầm uất hiện đại, vừa cổ kính xưa cũ này. Có lẽ chính vì lời mời tới hội chợ sách cũ ở Địa Đàn mà tối qua cô đã nằm mơ thấy mình trở về tiết ngữ văn năm lớp Mười. Giáo viên thực tập mặt lấm tấm mụn đang tiến hành tiết báo cáo cuối cùng, chủ yếu nói về trích đoạn trong tác phẩm “Tôi và địa đàn” của Sử Thiết Sinh.

Giáo viên thực tập đọc diễn cảm trích đoạn, sau đó dùng giọng điệu tế nhị để dẫn dắt mọi người kể về mẹ mình. Giấc mơ của Lạc Chỉ thường đẹp một cách lạ lùng, nhưng khung cảnh lần này đậm đặc như tranh thủy mặc, như một đường bút lướt qua làm phai mờ ký ức, chỉ còn lại những nét phác thảo đơn giản.

Trong mơ, Diệp Triển Nhan đang phát biểu về người mẹ mất sớm của mình. Mẹ cô ấy qua đời vì sự cố trong quá trình điều trị, lúc hấp hối đã dặn dò cô ấy phải nghe lời bố. Cô gái xinh đẹp vừa kể vừa khóc đến độ gần như tan ra thành nước, khiến cho đám con gái xung quanh cũng rưng rưng theo.

Trong các chương trình tìm kiếm tài năng cảm động thường có thì sinh kể về bố mẹ mình dưới sự khơi gợi của MC trên một nền nhạc buồn. Họ vừa nói cảm ơn, vừa khóc lóc nghẹn ngào. Có lẽ khán giả sẽ xúc động, cũng có thể vì tâm trạng không tốt mà trở mặt nói thí sinh giả tạo. Trong lòng Lạc Chỉ hiểu rõ phần lớn mọi người khi nhắc đến bố mẹ đều không kiềm được nước mắt, cho dù thường ngày có lạnh nhạt hay không vừa ý với mẹ thì khi nhắc đến “tình mẫu tử”, nước mắt vẫn có thể tuôn như mưa đổ.

Cô có thể thông cảm, nhưng không thể hiểu được nguyên nhân.

Lạc Chỉ vẫn còn nhớ rõ tác phẩm “Tôi và địa đàn”, trên lớp chọn trích đoạn ở chương số Hai, đọc xong cô cũng bồi ngùi xúc động, thậm chí cô đã mua rất nhiều tuyển tập của Sử Thiết Sinh về đọc. Vốn tưởng rằng bài tản văn về mẹ và bầu không khí suốt mười trên lớp học cũng sẽ khiến cô liên tưởng đến người mẹ tần tảo và những năm tháng vất vả của bà rồi rơi những giọt nước mắt mặt chất. Nhưng rất kỳ lạ, đôi mắt cô từ đầu đến cuối không hề ướt. Những hình ảnh mơ hồ trong ký ức tuổi thơ dần trở nên rõ ràng, mọi đường nét chân dung mẹ như những thước phim không lời bị cuộc sống khắc nghiệt cắt ghép chắp vá đến độ không còn cảm xúc.

Mẹ đã từng đánh Lạc Chỉ, đã từng vun vén cho cô, cũng giúp cô nhìn rõ đằng sau tình thương của mẹ là bao nỗi xót xa và bất lực. Không có người mẹ nào hoàn hảo, họ cũng từng là thiếu nữ, cũng từng ngốc

nghech hay bị cảm dỗ, họ cũng không thể đột nhiên thông thái hơn người chỉ vì đã làm mẹ.

Mẹ và cô cùng tương thành trong cuộc sống, cùng trải qua quãng thời gian lạnh lẽo vô tình.

Lạc Chỉ nằm bò ra chiếc bàn nghe tiếng khóc nức nở của mọi người, tự tưởng tượng ra cảnh Sử Thiết Sinh ngày qua ngày ngồi trên xe lăn, trốn tránh sự đời, dõi nhìn khung cảnh tiêu điều trước mắt và tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống. Rốt cuộc đó là cảm giác như thế nào?

Tất nhiên những người trẻ tuổi đầy sức sống như cô khóc có thể hiểu cảm giác này. Họ có cơ thể trọn vẹn khoẻ mạnh, vẫn khát khao về tương lai. Làm sao họ hiểu được?

Trong cả bài văn đó, chỉ tiết khiến các thiếu nữ đồng cảm cũng chỉ có tình yêu của mẹ mà thôi.

Khi cô hồ hững đưa mắt nhìn xung quanh, quan sát kỹ từng cô gái đang khóc thì bỗng cảm nhận được ánh mắt bình thần của Diệp Triển Nhan. Trong đôi mắt đẹp dễ ấy chẳng còn gì ngoài sự thần nhiên, dường như những giọt lệ chưa lau khô trên má cũng chỉ là thuốc nhỏ mắt bất cẩn rơi xuống mà thôi.

Lúc đó cô khẽ cau mày, ánh mắt lộ vẻ dò hỏi, thậm chí còn có chút chột dạ vì sự thờ ơ của mình đã bị đối phương phát hiện. Thế nhưng Diệp Triển Nhan không có phản ứng gì mà chỉ chỉ lặng lẽ nhìn về phía giáo viên thực tập đang đứng trước bục giảng, liên tục dùng giọng mũi mẫn khởi gợi cảm xúc của cả lớp. Gương mặt vị giáo viên hơi giãn ra, đôi mắt rưng rưng nghẹn ngào.

Mơ về khung cảnh này, Lạc Chỉ mới nhận ra cuộc sống mà cô vẫn cho rằng đơn gian bình yên còn tồn tại rất nhiều góc khuất. Có lẽ chúng cũng ghép thành một bức tranh nào đó, ám chỉ nội dung nào đó, những vì cô đã quá chú tâm đến thể giới của riêng mình nên không phát hiện ra.

Có lẽ cô đã bị động đi còn đường mà họ sắp đặt sẵn từ rất lâu rồi.

-Hết

66. Chương 65: Ngày Mai Lại Là Một Ngày Mới

Khoang tàu điện ngẫm vắng bóng người, họ tìm chỗ gần cửa rồi ngồi xuống. Ban nãy khi đi đường còn trò chuyện riu rít, vậy mà bây giờ lại chẳng biết nói gì. Vì phải lần lượt lên tàu nên họ cũng không khoác tay nhau nữa. Ánh đèn trắng xanh phả lên gương mặt hai người. Trong khoang tàu khép kín, thứ ánh sáng ấy khiến người ta có ảo giác thời gian như ngưng đọng.

Lạc Chỉ chưa bao giờ ghét bỏ sự yên lặng, cũng không để nó tự động trở thành biểu hiện của sự bối rối, thờ ơ hay phản kháng. Nhưng yên lặng hòa hợp không phải là sở trường của Hứa Nhật Thanh. Lạc Chỉ nhìn ra vẻ bất rứt không yên của Hứa Nhật Thanh từ cánh cửa kính đối diện, cô ấy liên tục đưa tay nghịch những sợi tóc mái đen nhánh rủ trước trán như rèm ngọc, tách ra rồi khép lại, tách ra rồi khép lại...

“Hôm nay ít người nhỉ?” Cuối cùng Hứa Nhật Thanh mở lời trước.

“Phải.” Lạc Chỉ gật đầu. Cô cũng muốn tìm chuyện gì đó để nói, ít nhất là để giảm bớt căng thẳng cho cô gái ngồi kế bên, nhưng cô nghĩ mãi vẫn đành bất lực, “Ít... người thật.”

Nói xong cô bỗng cảm thấy áy náy.

Đoàn tàu lại lần bánh, tiếng gió thổi từ hai bên hành lang ủa vào trong, hai người không ai lên tiếng nữa.

Công viên Địa Đàn khiến Lạc Chỉ hơi thất vọng. Dòng người qua lại tấp nập, những tấm băng-rôn màu hồng phấn, xanh nhạt được kéo căng giữa những hàng cây bên đường. Chủ các sạp hàng thờ ơ ngồi trên ghế, phụ nữ vừa bán mực nướng, bánh nướng và trà đá, vừa quay người chửi mắng đám con nít đang chạy nô đùa phía sau, chiếc khăn hoa lá chúng buộc trên đầu làm tôn lên những tấm băng-rôn treo phía sau... Lạc Chỉ đưa chân đá chiếc túi ni-lông màu vàng trên mặt đất. Khung cảnh này khiến cô chẳng biết phải làm gì.

Vì ngưỡng mộ tiếng tăm của địa danh này nên cô mới lặn lội đường xa đến, nhưng khung cảnh nơi đây không giống với vẻ tiêu điều âm u mà Sử Thiết Sinh miêu tả. Trên các bức tường bao quanh không có tuyết đọng, bầu trời không có ánh chiều tà, quả thực không có gì đáng để bồi ngùi xúc động.

Cô không bắt được thời cơ tốt. Dù là chuyện gì, cô cũng chậm một nhịp và luôn bỏ lỡ khoảng thời gian đẹp nhất.

Ít nhất Sử Thiết Sinh đã nắm bắt được, cô nghĩ, khoảng thời gian tươi đẹp ấy để lại cho một người như thế là đủ rồi. Dù sao cô không cần, cũng sẽ không hiểu được.

Lạc Chỉ càng lúc càng tin rằng, sau này khi gặp gỡ những người không thân quen, nhất định phải chọn nơi ồn ào sầm uất, để bầu không khí náo nhiệt xung quanh che lấp sự tẻ nhạt của bản thân, vậy sẽ tốt cho đôi bên. Hai người họ chen chúc qua dòng người tấp nập, để tránh lạc mất nhau, họ không ngừng bảo đối phương phải theo sát, chốc chốc lại hỏi xem người kia có hứng thú với loại sách gì... Hứa Nhật Thanh nắm chặt tay Lạc Chỉ một cách tự nhiên. Hai người đều không đeo găng, tay cô ấy cũng không ấm hơn tay Lạc Chỉ là mấy.

“Mình toàn quên đeo găng tay thôi. Cậu cũng vậy à?” Cô ấy ngoảnh đầu cười với Lạc Chỉ. Lạc Chỉ đang định đáp lời thì thấy nụ cười trên môi Hứa Nhật Thanh nhạt dần, sau đó cúi đầu rồi ngoảnh đi. Lạc Chỉ có chút bối rối. Hai người loạng choạng đi ngược dòng người hồi lâu cô mới nhớ ra cuộc trò chuyện của Trương Minh Thụy với họ về găng tay trước sạp báo hôm ấy.

Cho dù Trương Minh Thụy đã nhanh trí hóa giải bầu không khí ngưng ngừng, nhưng con gái thường rất nhạy cảm và tinh tế. Sao Hứa Nhật Thanh lại không hiểu chứ?

Hai bàn tay lạnh cóng đan chặt vào nhau, có lẽ dù nắm mãi cũng khó mà ấm lên được.

Hứa Nhật Thanh mua một đồng sách tham khảo về chuyên ngành Luật, bỏ đầy ba-lô, tay còn xách thêm một chiếc túi ni-lông nặng. Lạc Chỉ lòng vòng cả ngày trời cũng chỉ mua được một quyển “Danh ngôn của chủ tịch Mao”.

“Mua cái này làm gì?” Hứa Nhật Thanh đặt túi xuống đất, khẽ bóp tay trái bị lằn vết đỏ, sắp lại gần hỏi cô.

“Mình cũng không biết vì sao lại mua nữa.” Lạc Chỉ nhẹ nhàng lật từng trang sách, cô sợ mạnh tay quá sẽ làm rách quyển sách cũ đã ngả vàng này, “Có lẽ vì nó đủ cũ rồi. Mình hiếm khi mua sách cũ.”

Đây đúng là một quyển sách cũ kĩ, lớp bìa ngoài cùng đã mờ gần hết, chỉ còn lại trang tiêu đề bên trong. Trang nào cũng có bút tích của chủ nhân cuốn sách, màu chì đỏ hoặc xanh, nắn nót cẩn thận y như học sinh tiểu học. Mỗi trang sách đều có thêm chữ “Lâm Bư” được gạch chéo thật mạnh bằng bút đen.

“Mình thấy quyển sách này có sức hấp dẫn lạ lùng, chưa biết chừng đêm nào đó, linh hồn của người chủ cũ lại đi vào trong mơ và tán gẫu với mình.”

Hứa Nhật Thanh cười phá lên. Ngay cả những lúc thế này cô ấy vẫn rất xinh đẹp, “Đầu óc cậu nghĩ vớ vẩn gì thế. Mình còn tưởng cậu sẽ mua rất nhiều sách kia, nghe nói cậu rất thích đọc sách mà.”

“Ừ.” Lạc Chỉ gật đầu, “Nhưng mình vẫn thích đọc sách mới hơn.”

Cô lại nhớ đến lúc Thịnh Hoài Nam dùng kiến thức nửa vời về tâm lý học của anh để phân tích tâm trạng thiếu nữ của cô.

Lạc Chỉ cố gắng xua đi suy nghĩ cứ quẩn quanh mãi trong đầu. Cô cúi đầu nhìn ba-lô và chiếc túi ni-lông to đùng của Hứa Nhật Thanh, tự nguyện “dâng” ba-lô của mình ra, “Nào, san bớt một nửa sách của cậu sang đây, mình cầm giúp cậu.”

Hứa Nhật Thanh ngại ngần cười nói, “Được thôi.”

Lúc ra khỏi công viên đã là ba rưỡi chiều. Buổi trưa họ chưa ăn gì, sau khi lượn khắp các ngõ ngách thì đứng ngẩn giữa phố với đồng túi to nặng.

“Đói quá.” Lạc Chỉ xoa bụng.

“Về trường ăn hay là tìm quán nào gần đây?” Hứa Nhật Thanh vừa mở miệng như sắp nhớ ra điều gì, vỗ tay một cái, “Đúng rồi, mình đột nhiên nhớ, hình như gần đây có tiệm Tam Nguyên Mai Viên đấy. Mình muốn ăn chè đậu hũ hạnh nhân.”

Lạc Chỉ ngơ ngác gật đầu, “Được, cậu dẫn đường đi.”

Trời dần tối, không gian ngã một màu xám ngắt. Mùa đông quanh quẽ của Bắc Kinh luôn khiến cô nhớ đến những tháng năm thơ ấu cùng mẹ đi khắp nơi kiếm sống. Mỗi khi mặt trời lặn hẳn, cô sẽ thấy lòng mình lạnh lẽo, một cảm giác bi thương đến muốn khóc nhưng lại không khóc nổi lan ra khắp cơ thể, mãi cho đến khi màn đêm hoàn toàn buông xuống mới biến mất. Cho dù lúc đó vẫn còn nhỏ, và đến tận bây giờ cô vẫn không thể lý giải cảm giác vừa mong ngóng vừa sợ hãi khi hoàng hôn đến, nhưng nó cứ luôn ở đó, chưa bao giờ rời khỏi. “Sao thế?” Hứa Nhật Thanh dừng lại, nhìn Lạc Chỉ đang ngẩn người.

“Không sao.” Lạc Chỉ mỉm cười, đi lên sánh vai với cô ấy.

Có vẻ như Hứa Nhật Thanh bị mắc chứng mù đường nặng. Họ đi lòng vòng, thở hồng hộc như công nhân kéo bao xi măng, mãi cho đến khi tới ngã tư đường mới thấy được tấm biển hai màu đỏ vàng xen kẽ.

“Này, tấm biển đó có hai màu đỏ vàng xen kẽ đúng không?” Hứa Nhật Thanh hưng phấn chỉ về phía trước.

“McDonald’s à?”

Hứa Nhật Thanh đưa tay phải lên ghì cổ Lạc Chỉ, “Cứ thế này thì cơ nghiệp truyền thống của Trung Quốc chúng ta sẽ bị mấy người các cậu ép đến đường diệt vong mất.”

Lạc Chỉ nghiêm mặt gật đầu.

Hứa Nhật Thanh ăn được một nửa thì đặt bát xuống.

“No rồi à?” Lạc Chỉ hỏi.

“Không ngon như tưởng tượng. Không ăn nữa.” Cô ấy hơi bĩu môi, xinh đẹp và kiêu ngạo hết như những nàng tiểu thư trong phim thần tượng. Lạc Chỉ nheo mắt nhìn, cảm thấy ngắm thế nào cũng không đủ, vì mọi đường nét, mọi góc độ đều đẹp. Không đẹp đến mức khiến người ta ngây ngất, nhưng thực sự rất thu hút.

Vì vậy cô cũng gật đầu, “Thật ra Địa Đan cũng không giống tưởng tượng của mình...” Cô suy nghĩ một lúc vẫn không tìm được từ thích hợp để hình dung, cuối cùng chỉ có thể dùng cách diễn tả đơn giản nhất “Không tốt như mình tưởng tượng.”

Hứa Nhật Thanh vô cùng kinh ngạc, “Thế cậu nghĩ Địa Đan thế nào?”

Lạc Chỉ không biết nói sao, chỉ cúi đầu cười trong yên lặng.

“Sao cậu lại là người thế này nhỉ?”

Lạc Chỉ nghe vậy, hoang mang ngẩng lên nhìn cô gái trước mặt. Đối phương đang chống tay vào cằm nhìn cô, trên mặt cũng có biểu cảm dò hỏi và khó hiểu.

“Mình... là người thế nào?”

Hứa Nhật Thanh lắc đầu, “Cậu khác hẳn so với lần trước chúng ta gặp riêng nhau.”

“Lần trước chúng ta gặp riêng nhau...” Lần đó Trương Minh Thụy nhờ cô đóng vai ác, nhưng cũng đồng thời là một người thấu hiểu. Tuy nhiên dù cố hồi tưởng thế nào thì ký ức vẫn chỉ là một khoảng mơ hồ. Cô không thể nhớ nổi rốt cuộc hai người họ đã nói những gì.

Cuộc gặp có toan tính đó khiến mọi biểu hiện của cô đều khác thường. Chính cô cũng không biết rốt cuộc mình đã để lại cho Hứa Nhật Thanh ấn tượng thế nào.

“Thực ra hôm đó ôn tập cùng Trương Minh Thụy, mình đã cảm thấy cậu không giống với tưởng tượng của mình. Hôm nay gặp lại càng thấy khác.”

Lạc Chỉ đưa tay lau trán, quệt vào một lớp mồ hôi. Cô không biết phải trả lời Hứa Nhật Thanh ra sao nên bầu không khí lại một lần nữa trầm xuống. Thực ra trong lòng cô hơi khó chịu. Biết rõ đối phương đang cố gắng nói những lời chân thành, bản thân mình cũng muốn hưởng ứng nhưng lại không biết cụ thể phải làm thế nào. Trên đường đi họ vẫn vui vẻ cười đùa, khi nói đến một quyển sách nào đó cũng sẽ hăng hái thảo luận. Nhưng trọng tâm câu chuyện hiện giờ như một chuỗi ngọc đứt, những viên ngọc đang rơi đầy xung

quanh, thỉnh thoảng nhặt được một viên, cảm thấy rất sáng rất đẹp, nhưng đồng thời cũng cô độc vô cùng. Họ bị thiếu mất cái gọi là tình cảm khi ở bên nhau lâu ngày. Sở thích có điểm chung, nhưng ở giữa luôn tồn tại hai người con trai mà họ đã cố gắng bỏ qua nhưng không được. Đó cũng là lý do khiến bầu không khí đôi lúc trở nên trầm mặc và tẻ nhạt. Nhưng Hứa Nhật Thanh vẫn không ngừng cố gắng tìm một sợi dây liên kết nối liền hai người.

Lạc Chỉ rất thích sự trong sáng trong tính cách của cô gái này. Cô ấy luôn rất tự nhiên, muốn khóc là khóc, muốn cười là cười, sau này dù có quay đầu nhìn lại cũng sẽ không cảm thấy nuối tiếc hay hối hận với bản thân.

Tốt thật. Tiếc là không ai biết quý trọng cô ấy, còn bản thân cô lại càng không có tư cách tiếc hận thay người ta.

“Mình có món đồ này, nhờ cậu chuyển cho Trương Minh Thụy giúp.” Hứa Nhật Thanh lấy tất cả sách trong túi ra để lên bàn, cuối cùng lôi ra một chiếc túi in nhãn NIKE.

“Ngày trước, hồi mình còn suy nghĩ linh tinh, cậu ấy từng mắng mình một trận rất dữ. Cậu ấy bị sự ngu ngốc của mình làm cho giận đến mức chỉ muốn phủi tay áo bỏ đi, nhưng đi được mấy bước lại sợ mình cảm lạnh, cuối cùng vẫn quay lại ném áo khoác lên người mình. Về sau hai đứa làm hòa, lại một lần nữa làm bạn, mình vẫn luôn muốn trả áo cho cậu ấy, nhưng cũng sợ hành động này sẽ khiến cậu ấy nhớ đến khoảng thời gian khó xử kia, cho nên tới giờ vẫn chưa trả được.”

Lạc Chỉ nhận lấy chiếc túi, “Mình biết rồi.”

Hứa Nhật Thanh bật cười, “Ồ cạnh cậu thoải mái thật. Cậu rất ghét người khác nói lung tung phải không? Mình nhớ lần đầu tiên gặp ở quán cà phê, cậu rất giỏi ăn nói, câu nào cũng rõ ràng rành mạch, nhưng sau này gặp lại cậu nói ít hơn rất nhiều.”

Lạc Chỉ cười, “Thực ra mình không thích nói nhiều. Lần đầu gặp cậu là đúng lúc tâm trạng mình không ổn lắm nên mới như vậy.”

Hứa Nhật Thanh đưa mắt nhìn vào màn đêm tối như mực, khẽ nói, “Tâm trạng mình luôn luôn không ổn.”

“Cậu vui là được rồi.”

“Nhưng mình cũng không vui.”

“Rất ít người sống vui vẻ. Cậu cũng không phải chịu quá nhiều uất ức.”

Hứa Nhật Thanh nghe vậy thì cười rạng rỡ. Trong lòng Lạc Chỉ thầm cảm thán, nụ cười như vậy, có ai nhìn mà không cảm thấy dễ chịu?

“Cậu xem, lại nữa rồi. Thực ra mồm miệng cậu sắc sảo lắm.”

“Mình coi như ý cậu là mình rất khéo ăn nói.” Lạc Chỉ cười bất đắc dĩ.

Hứa Nhật Thanh nhếch môi, hơi nhướn mày tinh nghịch, tay trái liên tục dùng muống nghiền tào phớ hạnh nhân đã nát vụn trong bát, im lặng một hồi rồi nói, “Trương Minh Thụy tốt lắm.”

Lạc Chỉ gật đầu.

“Mình nghĩ mình không có gì để hối hận với những lời khuyên răn trước kia của cậu ấy. Lúc Thịnh Hoài Nam từ chối mình, mình quả thật không thể cho qua. Nhưng lúc thi cuối kỳ Trương Minh Thụy cũng từ chối mình, mình nghe lời khuyên của cậu ấy, lần này từ bỏ rất dứt khoát.” Lời kể thoải mái nhẹ nhàng biết bao. Lạc Chỉ thầm khen ngợi trong lòng.

Ánh đèn đêm rực rỡ vừa lên, Hứa Nhật Thanh như hóa thân vào màn độc thoại trên sân khấu, không cần Lạc Chỉ đáp lại, chỉ một mình nói liên tục.

“Mình cũng không rõ liệu có phải cậu đã biết chuyện xích mích giữa mình với Trương Minh Thụy không. Cậu chẳng hỏi gì, cứ như thể đã biết tất cả, khiến mình có cảm giác chột dạ. Nhưng thật ra mọi chuyện mình làm đều rất công khai, cho nên luôn cảm thấy người khác hẳn là biết rõ về mọi chuyện xấu của mình.”

Lạc Chỉ cúi đầu mỉm cười. Đây đâu phải chuyện xấu? Có thể thoải mái phơi bày nỗi buồn, dẫu có đau đến đâu rồi cũng sẽ ổn. Phải biết rằng, trên đời này có bao nhiêu người có nỗi khổ nhưng không thể nói?

“Ôi, dù sao năm nay cũng bị thất tình những hai lần. Quá tam ba bận, còn thất tình lần nữa chữ ‘Hứa’ trong tên mình sẽ viết ngược.”

Phát biểu rất hùng hồn, nhưng ngay sau đó giọng của Hứa Nhật Thanh lại mềm hẳn đi, “Mình vẫn luôn cho rằng mình rất tốt. Rất nhiều người khác cũng nghĩ thế. Nhưng vì sao mình thích hai người, cả hai người đều không được? Cậu biết không, trước đây khi mình thích Thịnh Hoài Nam đã từng giận dữ với Trương Minh Thụy, nói với cậu ấy là mình thích thất tình đấy, không liên quan gì đến cậu, bảo cậu ấy mau tránh xa mình ra. Lúc đó cậu ấy cũng không chịu thua, còn nói, tất nhiên là chẳng liên quan gì, mình tự làm thì tự chịu. Cuối cùng thành thật. Mình đúng là tự làm tự chịu. Mà Trương Minh Thụy lại thích người khác nhanh như thế...”

“Lúc đó mình đã nghĩ, những vai nam phụ một lòng si tình chờ đợi nữ chính trong tiểu thuyết đều là hư cấu, đều là lừa gạt những kẻ ăn trong bát còn nhìn trong nồi như mình. Những kẻ luôn cho rằng cứ dùng cảm xông đến chỗ chiếc nồi, cho dù thất bại thì vẫn còn một bát cháo trong tay.”

“Thực ra đều là do mình tự tin thái quá.”

Đôi mắt trong veo của Hứa Nhật Thanh đón lấy ánh đèn đường màu cam bên ngoài cửa sổ và ánh đèn màu trên chiếc biển hiệu, trở nên lung linh rạng ngời.

Lạc Chỉ đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô ấy.

“Lạc Chỉ, Trương Minh Thụy thích cậu.” Cô ấy nói. Lạc Chỉ bình thản nhìn Hứa Nhật Thanh, không gật đầu cũng không lắc đầu, không ngạc nhiên mà cũng chẳng tỏ ra thất vọng, chỉ thuần một vẻ không bận tâm. Hai người nhìn nhau một lúc, rồi Hứa Nhật Thanh ngoảnh đi trước. Ngồi một lúc sau vẫn không nói chuyện, Lạc Chỉ lên tiếng, “Mình ăn xong rồi. Đi thôi.”

Khi ngọn đèn yếu ớt trên trần tàu lay động, Hứa Nhật Thanh bên cạnh đã mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cô ấy tựa đầu vào vai Lạc Chỉ, để lộ ra một bên gò má hồng rất đẹp.

Trước cửa ký túc của Hứa Nhật Thanh, Lạc Chỉ lấy quyển “Dan ngôn của chủ tịch Mao” ra rồi đưa cả túi nilon sách cho Hứa Nhật Thanh, nói, “Gặp sau nhé.”

“Ừ.”

Lúc Lạc Chỉ đi còn nghe được câu hỏi của Hứa Nhật Thanh từ sau lưng, “Lạc Chỉ, cậu nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn tốt không?”

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi lại, “Cậu có nhiều bạn lắm à?”

Hứa Nhật Thanh gật mạnh đầu, đưa ra một câu trả lời tương xứng với nụ cười rạng ngời của cô ấy, “Tất nhiên.”

Cho nên thiếu mình cũng chẳng sao. Lạc Chỉ yên tâm gật đầu nói, “Mình nghĩ chúng ta rất khó mà làm bạn. Mặc dù mình rất thích cậu. Thật đấy.”

Cô nghĩ, rốt cuộc cũng có thể nói một câu thẳng thắn với Hứa Nhật Thanh.

Hứa Nhật Thanh hơi sững sốt. Cô không ngờ đối phương không nhiệt tình trả lời rằng “Tất nhiên, hiện giờ chúng ta đã là bạn rồi đấy thôi?” như số đông người khác. Có chút không cam lòng, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy vui vì được nghe một câu nói thật.

“Cậu thích mình là tốt rồi. Ít nhất còn có người thích mình.” Cô cười hào phóng, “Nói thật nhé Lạc Chỉ, gần đây mình mới nhận ra, nếu mình có thể đối tốt một chút với những người yêu thương mình, rồi tránh xa những kẻ ghét mình, không bao giờ phải cố gắng đi lấy lòng hay giải thích, vậy có lẽ mình sẽ có được nhiều hơn đấy nhỉ?”

Cô ấy vẫy tay rồi đi vào, chiếc túi quá nặng khiến đôi vai nhỏ hơi khom xuống.

Lạc Chỉ đi một mình trên đường. Sắp về tới ký túc, điện thoại đột nhiên rung lên, là tin nhắn của Hứa Nhật Thanh.

“Đừng giống như mình, lúc quay đầu thì đã quá muộn. Hoặc là kịp thời, hoặc là mãi mãi không có được.”

Lạc Chỉ không biết phải trả lời thế nào. Có lẽ Hứa Nhật Thanh đang muốn nhắc cô đừng dấn vào vết xe đổ của cô ấy trong chuyện với Trương Minh Thụy. Lạc Chỉ hơi cảm động, “Đồ ngốc, nghỉ ngơi đi. Chuyện của ngày mai thì để ngày mai tính.”

Một lúc sau Hứa Nhật Thanh mới trả lời, “Cậu nói đúng. Ngày mai lại là một ngày mới. Đừng lo cho mình.”

Câu cuối có phần tự tin thái quá, nhưng sự tự tin đó rất đáng yêu. Một Hứa Nhật Thanh như vậy, Lạc Chỉ khó mà không thích.

Tuy nhiên phải thừa nhận, cô chưa bao giờ lo cho cô ấy dù chỉ một chút. Một cô gái có nụ cười ngời sáng đến thế, dù có vấp ngã, khóc âm ỉ thì cũng sẽ có rất nhiều người đến dỗ dành.

Cô ấy còn có rất nhiều ngày mai tươi mới.

Lạc Chỉ ngẩng đầu. Trời đêm âm u nặng nề, như đè nén một nỗi đau khó nói.

Ngày mai... Mỗi ngày trong cuộc sống của Lạc Chỉ đều giống ngày trước đó, không có chút khác biệt nào.

-Hết

67. Chương 66: Người Đứng Một Mình Dưới Ánh Đèn Luôn Là Cô

Lạc Chỉ chào tạm biệt Hứa Nhật Thanh xong liền gửi tin nhắn cho Trương Minh Thụy, nói có đồ muốn đưa hỏi anh có thời gian rảnh gặp mặt không.

Lúc rẽ khúc quanh trông thấy toà nhà ký túc, cô nhận được tin nhắn trả lời, “Nếu giờ cậu đang ở ký túc thì xuống dưới đi.”

Từ xa Lạc Chỉ đã trông thấy Trương Minh Thụy đang đứng đợi, tay cầm một chiếc túi nilon, miệng túi còn đang phả ra khói. Mùi thức ăn thơm phức khiến dạ dày của cô quặn lên. Cả ngày nay chỉ ăn một chút phomai và sữa chua, giờ đói đến mức không chịu nổi.

“Thơm quá.” Cô gọi anh từ phía sau lưng.

Trương Minh Thụy phát hoảng xoay người, phản ứng đầu tiên là nở nụ cười. Chợt nhớ đến lần đầu tiên quen nhau, anh cúi đầu ngửi áo khoác trên người, “Mùi thịt bò kho tàu?”

Lạc Chỉ bật cười, “Ý mình là bánh rán.”

“Thôi đừng nói nữa. Ông anh lớn trong ký túc của mình đích thực là một cây nấm khổng lồ đang mọc rễ trên giường. Mình vừa đi ôn tập về, anh ấy đã gửi tin nhắn bảo mình mua hộ bánh rán. Đúng là thơm thật. Cậu ăn gì chưa? Chưa thì đợi mình mang bánh về cho anh ấy rồi cùng đi ăn nhé. Dù sao lúc tới mình không ăn mấy vừa hay cũng đang đói bụng. Cái mùi này hấp dẫn thật đấy.”

Lạc Chỉ lẳng lặng nhìn anh, nhìn đến mức khiến Trương Minh Thụy bối rối đưa tay lên gỡ đầu, “Xin lỗi nhé, cả ngày hôm nay ôn Pháp luật ở thư viện, không nói chuyện với ai nên giờ tự nhiên tuôn ra một tràng. À, cậu định đưa cho mình cái gì thế?”

Cô cười tươi, đưa cái túi trong tay ra, “Áo của cậu.”

Lạc Chỉ không giải thích vì sao cô có được chiếc áo. Để tránh cho đôi bên phải xấu hổ, lúc Trương Minh Thụy nhận áo, cô lập tức hỏi, “Ôn Pháp luật đến đâu rồi? Kỳ thi chính đã kết thúc mà hội học văn bảng hai vẫn phải dây dưa thêm một tuần nữa. Mình chẳng có tâm trạng nào mà ôn. Chán lắm rồi.”

“Còn ba bốn ngày nữa cơ mà? Thực ra mình biết là dù bây giờ có học thì đến lúc thi cũng sẽ quên hết thôi. Thà đêm trước khi thi bán mạng học, rồi đi thi luôn nhân lúc kiến thức còn chưa 'nguội'.”

“Cũng phải.” Lạc Chỉ gật đầu nhẹ nhõm.

“Thế nên đi ăn với mình nhé?” Trương Minh Thụy hỏi.

“Được, cậu về đưa đồ ăn cho bạn cùng phòng trước đi.”

“Lát nữa mình sẽ gọi cho cậu. Trời lạnh lắm, cậu về ký túc đợi trước đi.”

“Cậu nhanh lên nhé. Căng-tin sắp đóng cửa rồi. sau đó là chỉ còn lại canh cay và bánh bao thôi đấy.” Lạc Chỉ lấy di động trong túi ra xem giờ.

“Vậy ra ngoài ăn đi, mình mời. Vì môn Pháp luật này mà mình đã có cảm giác hăng hái hơn hẳn. Nửa đời còn lại của mình cũng vẹn toàn rồi?”

“Nửa đời còn lại?”

“Đương nhiên, vì một nửa trước coi như đã hoàn hảo.” Trương Minh Thụy cười khổ, “Mình bị mất xe đạp. Giờ chắc đang được giao bán trong chợ đen gần trường.”

Lạc Chỉ chợt nhớ tới lần đầu gặp Trương Minh Thụy, bất giác cười thành tiếng. Trương Minh Thụy ngấm nụ cười ngọt lịm và nét cong cong nơi khoé mắt đuôi mày của cô, đột nhiên hoảng loạn trong lòng, lắp bắp hỏi, “Cười gì vậy?”

“Cậu đi xe đạp giỏi lắm.” Cô gật đầu.

Trương Minh Thụy ngẩn ra một lúc, nhớ rằng mình chưa bao giờ đạp xe trước mặt Lạc Chỉ, “Cậu thấy mình đi xe đạp rồi à?”

Lạc Chỉ gật đầu, “Mình còn thấy cậu ăn mì tôm nữa.”

“Cậu là người sao Hoả đấy hả?” Trương Minh Thụy đứng yên nghĩ một lúc mới nhớ đến một buổi chiều thu nắng ấm, vì đánh bài thua mà bị bắt phải đi xe đạp, vừa đi vừa ăn mì thịt bò khô Khang sư phụ, đồng thời thấy các bạn nữ đi qua còn phải lớn tiếng hỏi, “Đói không? Cùng ăn đi.”

Trương Minh Thụy bối rối gãi đầu, đang định nghĩ xem phải giải thích thế nào về hành vi kỳ cục của mình. Ngay lúc đó, ánh đèn đường màu cam trên đầu bỗng nhiên vụt tắt. ANh ngẩng lên, sững sốt một lúc. Lạc Chỉ mở mắt nhìn về phía Trương Minh Thụy, ánh mắt trở nên mơ hồ.

“Trương Minh Thụy... Cậu ở đâu thế?”

Anh không hề suy nghĩ, lập tức đưa tay ghì cổ Lạc Chỉ, “Mình đen đến mức đấy cơ à?”

Lạc Chỉ cười rạng rỡ. Đúng lúc này sau lưng cô có tiếng nói trầm thấp vang lên, “Trương Minh Thụy, ông anh ở phòng đối sắp phát điên rồi đấy.”

Trương Minh Thụy thu lại cả cánh tay và nụ cười, “Đúng lúc chúng tôi ra ngoài ăn. Nếu cậu về ký túc thì cầm bánh rán về cho anh ấy giúp tôi đi. Vừa mới mua, còn chưa nguội đâu.” Trong giọng nói tưởng như thoải mái đó ngấm chứa sự bén nhọn sắc lẹm. Lạc Chỉ cúi đầu, coi như không nghe thấy.

“Tôi không về ký túc.” Giọng nói phía sau chẳng có chút độ ấm nào, nhưng cũng không lộ vẻ tức giận.

Lạc Chỉ muốn rút lui khỏi tình cảnh khó xử này nên đưa tay vào trong túi âm thầm hành động, nhanh nhẹn mở di động mấy cái, một chuỗi âm thanh lạnh löt vang lên. Cô vội vờ như phải nghe điện thoại, áy náy gật đầu với Trương Minh Thụy rồi đi đến góc khuất chỗ bồn hoa, vừa đi vừa nói, “A lô? Ai đấy?”

Còn chưa đi được bao xa, điện thoại bên tai đã rung mạnh, làm Lạc Chỉ hoảng đến mức suýt nữa thì ném máy đi.

Nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh, vội vàng ấn nút nghe, chỉ sợ hai người phía sau phát hiện sự khác lạ của mình. Không ngờ trong điện thoại lại vang lên một âm thanh vô cùng quen thuộc, “Giả quá. Coi thường IQ của mình đấy à?” Cậu luôn để chế độ rung, tiếng chuông vừa rồi là gì thế?”

Cô quay đầu, nhìn chàng trai đang giơ cao chiếc điện thoại, mỉm cười ngạo mạn với mình.

Thịnh Hoài Nam đứng cách đó không xa. Đèn đường đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng le lói từ màn hình điện thoại chiếu rọi nụ cười lạnh băng của anh.

Lạc Chỉ đứng lặng một lúc. Cả ba người đều không nói gì, vị trí đứng như ba đỉnh tam giác của họ nối thành hình một chiếc tháp đèn lơ lửng. Cô bỗng dưng cảm thấy bức mình, bước về nói với Trương Minh Thụy, “Mau đem bánh về đi, sắp nguội hết rồi đấy. Đợi cậu xuống thì hai đứa mình đi ăn.”

Trương Minh Thụy gật đầu, đi về phía cuối đường.

Anh vốn đã đen, lại mặc đồ đen, đen đến mức khó phân biệt được mặt phải mặt trái dưới bầu trời tối thẫm.

“Chẳng nề mặt người ta gì cả.” Lạc Chỉ cười, vẫy cánh tay đang cầm điện thoại, “Mình nói dối để tránh cảnh xấu hổ thôi mà, cậu cần gì phải tinh ý thế?”

Trong bóng tối, cô chỉ nhìn thấy loáng thoáng người đối diện, duy có đôi mắt người ấy là vẫn rất sáng. Lúc ra ngoài Lạc Chỉ mặc quá ít, hiện giờ chỉ một trận gió cũng có thể khiến toàn thân cô nổi da gà, bàn tay cũng cứng lại. Cô khê dậm chân, mà đúng lúc này, ánh đèn đường lại đột nhiên bùng lên bao trùm lấy họ, giống như ánh sáng trên sân khấu, tách họ khỏi không gian yên tĩnh tối tăm xung quanh.

Lạc Chỉ ngẩng đầu. Ánh đèn chiếu rọi trong đôi mắt cô, đốt lên hai chiếc đèn lồng tí hon ấm áp. Khoảnh khắc ấy hệt như có phép thuật, cô bỗng dưng quên đi cảm giác lúng túng khó xử mà bật cười tươi tắn, khiến đôi đèn lồng tí hon kia dần cong thành đôi vầng trăng khuyết hung linh.

Hàng mi rợp bóng của cô đã che đi cảm xúc khó nói thành lời trong đôi mắt ấy.

“Mình về đây.”

Cuối cùng tối đó cô vẫn không đi ăn với Trương Minh Thụy. Anh gửi tin nhắn nói với cô rằng cậu sáu trong ký túc của họ đột nhiên bị đau bụng, nghi là viêm ruột thừa cấp tính, họ phải vội vàng đưa cậu ấy đi bệnh viện trường. Cô nhắn lại một tin ‘Mong là cậu ấy ổn’, rồi tự xuống dưới lầu mua bánh rán thơm phức. Khoảng Mười giờ tối, cô nhận được tin nhắn tiếp theo của anh.

“Đã chụp xong phim, có kết quả rồi.”

“Sao? Có phải chuyển viện không?”

“Chuyển cái còn khỉ! Cậu ta chỉ bị đau xóc bụng.”

Lạc Chỉ cười phá lên, dựa vào lưng ghế. Chiếc bàn học liền ghế rung lên, có vật gì đó rơi ra từ giá sách phía trên. Cô vội nghiêng người tránh, suýt nữa là bị rơi trúng đầu. “Ầm” một tiếng, món đồ rơi xuống bàn, sau đó rơi xuống đất rồi lăn đến gần chân cô.

Một chai trà Kirin.

Vì rung động quá mạnh nên thứ chất lỏng màu xám bên trong bị nổi lên một lớp bọt. Lạc Chỉ nhặt chai lên, phải bụi bám trên đó rồi ngồi yên một lúc lâu.

Thời gian như ngừng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía giá sách trên bàn, nhớ đến cảnh trước kia mình đã cẩn thận treo lên ghế nhón chân đặt chai trà nà lên thật cao, rồi còn đứng ngẩn ngơ nhìn một lúc lâu. Khi ấy, ánh nắng chiều yếu ớt xuyên qua cửa sổ tạo thành những chấm lốm đốm trên thân chai. Cô cố gắng nhớ lại ngày đó mình đã cầm nó thế nào, ngón tay anh lướt qua tay mình ra sao, cả lời xin lỗi qua loa, rồi bóng lưng người ấy vội vã quay đi sau khi nhặt lấy một chai khác...

Bánh xe số phận xoay vòng phát ra những âm thanh trào phúng, tiếc là khi đó cô không nghe được. Cô thử vịn nắp chai, tay nắm chặt đến đỏ ửng, rốt cuộc cũng nghe được tiếng nhựa gãy. Lạc Chỉ thông thả bước đến cạnh cửa sổ, vừa một uống thì bỗng như sực tỉnh, nhìn lại hạn sử dụng in trên thân chai.

Vẫn chưa quá hạn. Cô uống từng ngụm nhỏ, đưa ánh mắt biếng nhác nhìn xuống dưới lầu. Nơi ánh đèn đường màu cam dưới kia từ lâu đã không còn bóng người.

Một thoáng quay đầu, người ấy đã không còn ở đó. Có lẽ nên nói là tới tận bây giờ anh vẫn chưa từng đứng sau lưng đợi cô. Người đứng một mình dưới ánh đèn luôn luôn là cô, chỉ khác kìa lúc này, đến cô cũng rời đi rồi. Nếu anh quay đầu lại, liệu có thất vọng vì sau lưng chỉ còn lại một vầng sáng lẻ loi? Chắc là không

đâu, cô nghĩ, anh chưa từng quay lại. Mà dù có quay lại, anh cũng không bao giờ biết cô từng chờ đợi và trông ngóng với tâm trạng thế nào, cho nên anh sẽ không cảm thấy mất mát.

Người ta đối xử với mình như vậy, cô cũng khó mà nói ra miệng những suy nghĩ thật lòng của mình.

Chai trà trong tay đã cạn từ lúc nào. Lạc Chỉ không biết có phải trong bánh rán có quá nhiều tương ngọt hay không mà khiến cô khát đến mức này.

Cô đưa tay ném cái chai vào thùng rác.

-Hết

68. Chương 67: Vẫn Chưa Phải

Lạc Chỉ đọc sách Pháp luật đại cương trong thư viện cả ngày, đọc nhiều đến mức đau đầu. Khoảng 4giờ chiều cô nhận được tin nhắn của Giang Bách Lệ, “Lời hẹn mời ăn hôm trước hôm nay còn hiệu lực không?”

Đã hai ngày sau buổi thi môn chuyên ngành. Giang Bách Lệ liên tục lỡ hẹn hai lần, lần nào cũng biến mất không rõ lý do, chỉ gửi một tin nhắn hẹn để hôm khác, khiến Lạc Chỉ liên tục phải huỷ hẹn đặt chỗ ở quán ăn.

“Còn. Vậy tối nay nhé. Cậu mà còn lỡ hẹn thì cứ đợi mà ăn bánh kem hình quả đào mừng thọ đi, rằm tháng Bảy mỗi năm mình sẽ đốt cho cậu.”

Lúc hai người sắp đến nhà hàng, chuông điện thoại Bách Lệ đột ngột reo vang. Cô ấy liếc nhìn màn hình rồi vội chuyển ánh mắt sang Lạc Chỉ, hơi xấu hổ quay đầu nhận điện thoại, “A lô?”

Lạc Chỉ cười cười, “Mình vào trước đây. Bên trong ồn lắm, cậu đứng đây nói chuyện xong thì vào tìm mình nhé.”

Người phục vụ rất nhiệt tình với nụ cười tươi tắn chân thành trên môi. Ở những nơi khác, nụ cười của người bán hàng khiến bạn nghĩ họ rất lịch sự, còn nụ cười của những người phục vụ ở đây sẽ khiến bạn cảm thấy ngạc nhiên, sao họ lại vui vẻ đến thế?

Trái tim đóng băng của cô dần dần hoạt động lại. Lớp băng bị làn hơi nóng mang mùi thơm của món lẩu làm tan chảy. Hiện giờ khi trông thấy những khuôn mặt cười tươi sống động, cô cảm thấy rốt cuộc trái tim mình đã dần đập mạnh lại.

Kết thúc rồi.

Cô đã cất những quyển sách cũ, quét dọn phòng, mua vé tàu, sau đó gặp Tiffany và Jake, dịch xong toàn bộ tài liệu đã nhận, bỏ qua tất cả những tập phim hoạt hình mới và cuối cùng cũng đọc được một chút cuốn “Nghiên cứu lịch sử” vẫn phủ bụi sau khi mua vào đầu năm mới.

Cuộc sống phong phú như đang hoà tan và hợp vào những tháng ngày trước khi gặp Thịnh Hoài Nam. Hết thấy những rối ren vướng mắc trong khoảng thời gian vừa qua giờ giống như chưa từng xuất hiện.

Có rất nhiều chuyện chúng ta có thể nghĩ thông suốt và nhìn thoáng ra, nhưng lại không làm sao từ bỏ hay lãng quên được, Nhưng cho dù như thế, cô cũng có thể thôi nhắc đến, không nghĩ về nó nữa.

Nhân viên đi lại tấp nập, khách khứa ồn ào, tiếng lẩu sôi sùng sục, rồi từng lớp khói trắng, âm thanh nói cười vui vẻ, còn có thứ mùi cay cay pha lẫn dầu mỡ lan toả trong không khí.

Nụ cười của Lạc Chỉ trở nên rạng rỡ hơn.

Bao nhiêu khổ cực cùng hèn mọn suốt thời niên thiếu cô vẫn có thể cắn răng mà vượt qua, vì biết vượt qua rồi sẽ trở nên mạnh mẽ đủ để đi qua mọi nhọc nhằn. Nhưng giờ phút này đây, thứ cảm giác xót xa đang phủ lấy trái tim, có lẽ chỉ có thời gian mới hoà tan được.

Tình yêu đã định sẵn không thể nắm lấy, cô có cố gắng trở nên tốt đẹp đến đâu cũng chẳng thay đổi được sự thật. Nhưng Lạc Chỉ biết, chỉ cần sống trên thế gian huyền ảo này, dù vẫn có lúc phải ngồi giữa những

âm thanh cười nói ồn ào mà cảm nhận luồng nhiệt nóng trống trải cô đơn, thì ngày qua ngày, ký ức cũng sẽ bị luồng nhiệt ấy làm bay hơi hết thấy.

Nhân viên phục vụ đi tới hỏi Lạc Chỉ đã muốn gọi món chưa. Cô trả lời mình đang đợi bạn.

Vừa nói dứt câu thì có người gõ bàn. Lạc Chỉ thấy ngón tay đeo chiếc nhẫn bạc, biết là Giang Bách Lệ đã về cũng không ngẩng đầu lên, chỉ ném cho cô ấy một câu, “Lề mề muốn chết. Về rồi thì mau gọi món đi.”

“Lạc Chỉ...” Giang Bách Lệ ấp úng.

Cô nghi ngờ ngẩng lên, thấy khuôn mặt đỏ bừng cổ rúc vào lớp áo lông của Giang Bách Lệ, cùng với Cổ Chỉ Diệp mặc áo khoác đen, đang đứng sau lưng cô ấy cười dịu dàng.

Lạc Chỉ nghĩ ngợi hai giây, ngập ngừng nói, “Sao lại áp bức nhau vậy? Lúc trước đã bảo là không được mời người ngoài, cũng không được gói mang về. Cậu muốn làm mình phá sản đúng không? Đúng là đồ xấu tính.”

Người đàn ông kia cười rất tươi, xem ra đang vui lắm, “Bữa này tôi mời, hai người cứ ăn thoải mái, thế nào?”

Lạc Chỉ nghe vậy liền véo nhẹ bên má ửng hồng của Giang Bách Lệ, cười với Cổ Chỉ Diệp, “Tôi đã biết trước anh là người tốt mà.”

“Tôi thấy sắc mặt em ngày càng khá hơn rồi đấy.”

Lạc Chỉ hơi run tay, không cẩn thận đổ gần hết đồ nhúng vào trong nồi, khiến nước lẩu bắn lên mặt.

“Không sao chứ?” Bách Lệ vội vàng đưa giấy ướt khử trùng cho cô. Lạc Chỉ nhận lấy rồi khê lau, “Không sao, chỉ vài giọt nước thôi mà.”

Cô dùng đũa gấp đồ nhúng còn thừa vào trong nồi lẩu, bật cười, “Chắc là vì đã thi xong nên tâm trạng tốt hơn.”

Ăn tối hơi muộn. May mà không gian ồn ào cũng quanh đã khiến bầu không khí yên lặng của bàn họ không quá nặng nề. Việc ăn lẩu là để tụ tập quây quần, thế nên đối mặt với nồi nước nóng, ba người họ đều rất vui vẻ.

Cổ Chỉ Diệp gần như không động đũa, chỉ liên tục nhúng lẩu và gấp đồ ăn cho hai người. Bách Lệ ăn được nửa bữa mới nhớ ra phải hỏi đối phương, “Anh bao anh chưa ăn cơ mà? Sao không ăn đi?”

“Không đói lắm.”

“Vậy sao anh...” Sao anh cứ đòi đến đây? Cô ấy bỏ dở câu nói, “Anh ăn đi. Không thì trước khi đi ngủ sẽ đói đấy.”

“Được.”

Bách Lệ gấp rất nhiều rau từ trong nồi lẩu ra, sau đó để ý đến ánh mắt và nụ cười của Lạc Chỉ, ngừng nói với Cổ Chỉ Diệp, “À, em nhớ anh từng bảo là anh không ăn cay đúng không?”

“Ừ, em vẫn nhớ à?”

Lạc Chỉ cúi đầu cười tươi hơn, rồi chợt thấy Bách Lệ đá chân mình dưới gầm bàn liền đứng dậy nói, “Mình vào nhà vệ sinh một lát.”

Cô đang đứng trong nhà vệ sinh soi gương cười rạng rỡ thì bất chợt bị một người từ phía sau chồm lên ghì cổ xuống, “Cậu muốn chết hả? Chán sống rồi đúng không? Cậu muốn chết thì mình sẵn lòng chôn, cậu tin không?” Lạc Chỉ nhìn vẻ xấu hổ của Giang Bách Lệ qua tấm gương, nụ cười càng thêm sâu, “Mình chết hay không không quan trọng, quan trọng là mình biết hiện giờ cậu không nỡ chết.”

Bách Lệ buông cô ra, tựa vào gương thở dài, “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Lạc Chỉ cũng không cười nữa, “Mình chẳng nghĩ gì cả, chẳng qua thấy bộ dạng hồi hộp của cậu rất thú vị mà thôi.”

Bách Lệ ngượng ngừng cúi đầu, vén tóc ra sau mang tai, “Thực ra mình không biết rốt cuộc là thế nào nữa. Có điều Lạc Chỉ à, nếu bây giờ người ngồi ăn chung với chúng ta là Châu Kiệt Luân thì mình cũng sẽ đỏ mặt. Điều này chẳng liên quan gì đến việc thích hay không thích. Ý mình là...”

Giang Bách Lệ còn đang lúng túng tìm từ, Lạc Chỉ đã xoa đầu cô ấy nói, “Chú Cố đẹp trai hơn Châu Kiệt Luân đúng không?”

Bách Lệ ngẩng phắt đầu lên. Lạc Chỉ tưởng cô ấy định đòi công bằng cho Châu Kiệt Luân, không ngờ Bách Lệ lại lớn tiếng kêu, “Gì mà chú Cố? Anh ấy đâu có già đến thế?”

Lạc Chỉ khẽ cười. Thích còn cách yêu một đoạn xa, nhưng rõ ràng là cô ấy thích người ta.

Người phụ trách đưa giấy lau tay cho khách vẫn cúi đầu cười. Bách Lệ đang mãi mê kêu gào cuối cùng cũng phát hiện mình đã trở thành trung tâm sự chú ý, liền cuống quýt kéo Lạc Chỉ chạy ra ngoài.

Cố Chỉ Diệp lái xe đưa hai người về trường, dừng ở Tây Trục Môn*.

“Cây cầu ở Tây Trục Môn này...” Cố Chỉ Diệp nói được một nửa thì ngừng lại, cười bất đắc dĩ.

(*Tây Trục Môn: một cửa ngõ thủ đô ở phía Tây Bắc thành phố Bắc Kinh.)

“Nghe nói ai cũng hạn cây cầu đó. Rốt cuộc tại sao lại xây nó chứ? Xây cầu xong còn tắc nghẽn hơn cả lúc chưa xây.” Bách Lệ dựa hẳn vào người Lạc Chỉ.

“Nghe nói thiết kế của cây cầu này nhìn từ trên cao trông rất giống dây tết kiểu Trung Hoa.”

(*Dây tết kiểu Trung Hoa: Sợi dây được tết thành hình hoa để treo miếng ngọc bội trên quần áo của người Trung Quốc xưa.)

Bách Lệ bĩu môi, dùng ngón tay chọc vào người Lạc Chỉ, “Này, cây cầu đó ban đầu là do nước ta hợp tác đầu tư đúng không?”

Câu chuyện nhạt nhẽo này mà cũng có thể khiến Cố Chỉ Diệp cười. Xuyên qua gương chiếu hậu, Lạc Chỉ nhìn thấy sự âm ập trầm ổn trong khoé mắt đuôi mày của người đàn ông này. Đó là phong thái và sức hấp dẫn mà những chàng trai trẻ như Qua Bích hay Thịnh Hoài Nam không thể có. Ở đó có nét chín chắn đan cài vào sự nguy hiểm khó diễn tả, kéo thành độ cong hoàn hảo nơi khoé miệng anh ta.

Cố Chỉ Diệp nói đã khuya rồi, sợ không an toàn nên nhất định muốn đưa Lạc Chỉ và Bách Lệ về ký túc. Lúc đi ngang qua siêu thị, Bách Lệ lên thì thăm với Lạc Chỉ, “Ồ phòng hết băng vệ sinh rồi.”, sau đó chạy vụt vào trong, để lại hai người ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

“Cô ấy vào trong đó làm gì thế?”

“Có chuyện rất quan trọng.” Khoé miệng Lạc Chỉ giật nhẹ.”Bách Lệ thú vị thật.”

Lạc Chỉ ngừng một chút, thông thả nói, “Phải. Đó là một cô gái rất tốt.”

Cô bỗng rất nhớ quán lẩu kia, vì lúc này sự yên tĩnh thực sự quá bức bối. Khi không có Giang Bách Lệ, Cố Chỉ Diệp cũng không cố ý tìm chuyện để tán gẫu, chỉ lấy đi động ra xem. Lạc Chỉ đứng đó một lúc rồi che miệng ngáp, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh Cố Chỉ Diệp.

Cô trông thấy Thịnh Hoài Nam đang để cả hai tay trong túi thông thả đi bộ qua phòng y tế của trường, từng bước đi đến cửa siêu thị, sau đó lơ đãng đưa mắt rồi thoáng nhìn Lạc Chỉ và Cố Chỉ Diệp đang đứng kề vai ở phía bên này.

Lạc Chỉ nhìn anh tới gần. Bóng người ấy hoà vào màn đêm, hơi thở phả ra từ trong miệng khiến anh trông xa như một đoàn tàu đang đi chậm và nhả khói. Cô bật cười vì suy nghĩ của chính mình, rồi chột nhận ra siêu thị này chính là nơi lần đầu tiên cô lấy dũng khí bước lên giải vây giúp anh và Hứa Nhật Thanh.

Trong mắt Thịnh Hoài Nam tràn đầy vẻ kinh ngạc. Anh dừng người đứng một lát rồi đi thẳng tới, gật đầu chào một tiếng “Sếp Cố”, sau đó quay sang hỏi cô, “Sao lại ở đây?”

Giọng điệu thân thiết tự nhiên vô cùng, thậm chí còn cổ tỏ ra vẻ nhiệt tình và gần gũi.

Rất giống anh, nhưng cũng chẳng giống anh chút nào.

Mỗi lần gặp mặt sau khi có xích mích, Thịnh Hoài Nam đều có thể ra vẻ bình thản hoà nhã giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Lạc Chỉ đã quen rồi, nhưng lần này anh làm hơi quá.

Thực ra bản thân cô cũng vậy. Dù khoẻ miệng đáng ra phải rũ xuống đầy xót xa, cô cũng sẽ khiến nó giương lên với độ cong lớn nhất. Cô có thể đóng cửa mà cắn răng khóc, nhưng ở trước mặt người ta cũng chỉ có thể cười.

Có phải cô nên vui mừng vì hai người trước giờ vẫn luôn giống nhau?

“Mình đang đợi người.” Lạc Chỉ cười lịch sự.

“Hả? Đợi cùng sếp Cố à?”

Cố Chỉ Diệp nén cười trả lời, “Đúng vậy, chúng tôi cùng đợi một người.” Nói xong rồi cuộc không nhịn được nữa, bật cười hỏi, “Lạc Chỉ, cậu cán bộ hội sinh viên này là bạn trai của em à?”

Lạc Chỉ và Thịnh Hoài Nam lên tiếng cùng lúc.

“Không phải.”

“Vẫn chưa phải.”

“Vẫn chưa phải” là ý gì? Lạc Chỉ trợn mắt nhìn. Trông Thịnh Hoài Nam chẳng có vẻ gì là cố ý chọc ghẹo cô, trái lại trong đôi mắt anh còn mang đầy ý cố chấp.

Cô hoàn toàn bị chọc giận.

Lạc Chỉ lạnh mặt, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình. Cô ngoảnh mặt đi không nói, Cố Chỉ Diệp đương nhiên cũng không hoà giải.

Thịnh Hoài Nam đứng một lát. Sự im lặng giữa ba người bức bối hơn hai người nhiều. Khi Thịnh Hoài Nam mở miệng một lần nữa, giọng anh hơi khàn, “Mình còn có việc, đi trước đây.”

“Chào.” Lạc Chỉ gật đầu đơn giản.

“Cảm giác sao không giống lần đầu tôi gặp hai người thế nhỉ?”

Lạc Chỉ nhớ tới hôm ấy Thịnh Hoài Nam đã cảnh báo cô đừng để bản thân trở thành nữ sinh viên được bao nuôi, lúc đó anh vừa ngang ngược vừa trẻ con. Lòng thoáng xót xa, cô thở dài, lại thấy nụ cười sâu xa trên mặt Cố Chỉ Diệp.

“Ý tôi là em không giống lắm.” Anh ta lặp lại.

“Có lẽ lúc đó tôi gầy hơn.” Cô lạnh nhạt đáp.

Cố Chỉ Diệp trầm mặc, “Lời tiếp chuyện này chẳng thú vị chút nào.”

Mãi mà Giang Bách Lệ vẫn chưa ra. Cố Chỉ Diệp cúi đầu châm một điếu thuốc, “Hình như em rất đề phòng tôi.”

“Làm gì có. Mà chúng ta không phải bạn bè, nghĩ nhiều thế làm gì.”

Bộ dạng và lời nói của anh ta khiến tâm trạng Lạc Chỉ trở nên phức tạp. Cô đưa tay chỉnh lại áo khoác, nghiêm túc mở lời, “Dù biết điều này là vô ích nhưng tôi vẫn phải nói. Xin anh hay đối xử tốt với Bách Lệ, cho dù anh không có ý theo đuổi cô ấy.”

“Nấu tôi có ý định đó thì sao?”

“Vậy thì anh càng phải đối xử tốt với cô ấy. Tôi mong anh là người tốt.”

“Nói cứ như rơm rỗng không tin tôi là người tốt vậy.”

“Đúng là tôi không tin lắm.”

“Dựa vào cái gì? Trực giác à?” Cố Chỉ Diệp không biết nên khóc hay nên cười.

Lạc Chỉ ngẩng đầu, bình thản nhìn anh là, “Dựa vào bộ dạng anh tiếp cận tôi trong lần đầu gặp mặt.”

-Hết

69. Chương 68: Hồn Loạn

Cố Chỉ Diệp mãi vẫn không lên tiếng, dường như anh ta đang cân nhắc câu chữ, một lúc sau mới trả lời qua loa, “Có lẽ hôm đó chỉ là hiểu lầm thôi.”

Cô bật cười, “Tôi nghĩ mình không hề hiểu lầm anh, nhưng tới giờ e là anh vẫn đang hiểu lầm tôi.”

Lạc Chỉ cũng từng nghĩ nếu cô nhắc đến chuyện này, có lẽ Cố Chỉ Diệp sẽ làm tưởng rằng cô đang ghen với Bách Lệ, dù sao cô mới là người đầu tiên mà anh ta bắt chuyện. Nhưng với cô sự hiểu lầm đó chẳng mấy quan trọng, mà điều quan trọng là, nếu Cố Chỉ Diệp đúng là tên háo sắc ve vãn tán tỉnh khắp nơi thì ít nhất cô cũng có thể cảnh cáo anh ta trước khi Bách Lệ sa chân vào vũng bùn này. Bữa tiệc đó có khá nhiều cô gái xinh đẹp, Lạc Chỉ và Bách Lệ chẳng có gì nổi bật, thậm chí Cố Chỉ Diệp còn chứng kiến từ đầu đến cuối màn kịch giữa Bách Lệ, Qua Bích và Trần Mặc Hàm. Vậy rốt cuộc lý do gì khiến anh ta mới đầu thì mặt dày bắt chuyện với Lạc Chỉ, thoát cái đã đuổi theo kết thân với Giang Bách Lệ? Lẽ nào anh ta thật sự bị cuốn hút trước “khí chất độc đáo” của hai người họ? Cô đương nhiên không tin mấy lời vớ vẩn đó.

Nói là cảnh cáo, nhưng cô vẫn cảm nhận được khoảng cách lớn được hình thành bởi tuổi tác và kinh nghiệm sống giữa hai người, thế nên dù đã trau chuốt từng chữ, Lạc Chỉ vẫn cảm thấy lời của mình thật nực cười và trẻ con. Cô biết đầu óc cô không bằng anh ta, muốn thăm dò suy nghĩ thật lòng của anh ta e là chỉ tốn công vô ích, mà nếu tùy tiện khuyên can Bách Lệ thì có lẽ sẽ làm phản tác dụng.

Dù có lo lắng cũng đành phải mặc kệ. Lạc Chỉ luôn tin rằng, trong vấn đề tình cảm, nếu cứ có người cố tỏ ra khôn ngoan thì tình hình sẽ khó cứu vãn được, thậm chí có thể khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn.

Cố Chỉ Diệp hút được nửa điều thuốc thì dụi tắt, rồi tiện tay vứt vào thùng rác bên cạnh. Anh ta đưa mắt đánh giá Lạc Chỉ rồi gật đầu nói, “Tôi hiểu rồi.”

Cuối cùng Bách Lệ đã bước ra ngoài, trong túi ni-lông đựng đầy đồ ăn vặt. Lạc Chỉ đoán chắc cô ấy muốn dùng những thứ này để che khuất gói băng vệ sinh ở chính giữa.

“Em chạy vội vào trong vì muốn mua đồ ăn à? Lúc này ăn chưa no sao?” Cố Chỉ Diệp tỏ ra kinh ngạc. Bách Lệ lúng túng không biết giải thích ra sao. Lạc Chỉ vội chen ngang, “À, mình nhớ ra rồi. Cô hướng dẫn bảo cậu sáng mai trông con giúp đúng không?”

Bách Lệ gật đầu liên tục, “Đúng thế, để đỡ trẻ con nên mới mua nhiều đồ ăn.”

Lạc Chỉ vừa thở phào nhẹ nhõm thì trông thấy nụ cười gian của Cố Chỉ Diệp. Cô cúi đầu nhìn, phát hiện gói băng vệ sinh đã bị dờn ra bên cạnh mấy gói bim bim Lay’s từ bao giờ, logo to đùng của nó khiến lời nói dối trắng trợn của họ trở nên ngớ ngẩn.

Lạc Chỉ cũng cố nhin cười, đặt tay lên vai Bách Lệ, đẩy cô ấy về phía trước, “Đi thôi, về ký túc nào.”

Di động của Cố Chỉ Diệp đột ngột rung lên. Anh ta khoát tay ra hiệu cho các cô chờ một lát rồi đi tới hàng cây cách đó không xa để nghe điện thoại. Chừng hai, ba phút sau anh ta mới trở lại, cười hỏi các cô, “Dù sao cũng đã thi xong môn cuối rồi, các em về ký túc có ăn mừng tiếp không?”

Bách Lệ lắc đầu, “Cũng đâu phải lần đầu thi cuối kỳ, ăn mừng gì nữa chứ. Thực ra cũng chẳng có việc gì làm, chỉ lướt mạng, xem phim, hóng hớt trên forum thôi.”

“Hay là đi hát karaoke đi?”

Lạc Chỉ định lên tiếng, nhưng tự động ngừng lại khi bắt gặp đôi mắt ngời sáng của cô bạn. Bách Lệ kéo tay cô nói, “Được đấy! Nhưng mà bây giờ... mấy quán hát gần trường chắc đã chật cứng người. Gần 9 giờ rồi, lại còn là cuối tuần, thi xong nhiều người đi hát lắm, cả tụ tập câu lạc bộ gì đó nữa...”

Cố Chỉ Diệp bật cười trước biểu cảm lúc thì hớn hở, lúc thì ủ rũ của Bách Lệ, “Không sao, tôi có xe mà, chúng ta đến chỗ khác xa hơn xem thế nào, hát xong tôi đưa các em về là được.”

Bách Lệ đề nghị, “Nếu xa một chút thì gần cầu Bạch Thạch có quán ‘Tù Tiên’ đấy!”

Cố Chỉ Diệp nghĩ ngợi trong chốc lát rồi lắc đầu, “Tôi biết có một quán khá được gần cung Ung Hòa, đi thử nhé?”

Lạc Chỉ cảm thấy tình bạn quả đúng là một mối phiền phức, về mặt chờ đợi của Bách Lệ lúc này khiến cô không tài nào thoát ra được ba chữ “thôi đừng đi”.

Khi sắp xuất phát, Lạc Chỉ nhận được điện thoại của Lạc Dương. Anh cố ý gọi cho cô, bảo rằng không biết vì lý do gì mà vé tàu năm nay rất khó mua, khuyên cô đừng “nước đến chân mới nhảy” như mọi năm, nên chuẩn bị từ sớm thì hơn.

Lạc Chỉ bỗng nhớ đến Trần Tĩnh, thế nên sau khi Lạc Dương hỏi thăm tình hình thi cử của cô, Lạc Chỉ đột ngột hỏi anh, “Anh, anh rất yêu chị Niệm Từ đúng không?”

Lạc Dương bật cười, “Em thi đến mục cả người rồi à? Tự dừng lại hỏi chẳng đầu chẳng đuôi thế?”

“Trả lời câu hỏi!” Chỉ với Lạc Dương cô mới có thể câu kinh theo kiểu làm nũng như thế. Việc này khiến cho Giang Bách Lệ đang ngồi ở ghế phụ phía trước giật mình quay lại, tựa nửa người vào ghế, nhìn co chăm chú.

“Yêu, tất nhiên là yêu rồi, yêu đến mức chết đi sống lại, cả đời anh chỉ yêu có bốn người phụ nữ: mẹ anh, Trần Tĩnh, em và còn cả con gái tương lai của anh nữa.”

Lạc Chỉ không biết nỗi sợ vô cơ của mình từ đâu mà đến. Ngay cả khi nghe được câu trả lời điềm tĩnh pha chút trêu chọc của anh, cô vẫn không thể yên lòng.

“Ừ, tốt lắm. Không có gì đâu.” Cô buồn bực nói, tay định cúp máy.

“Trần Tĩnh... đã nói gì với em à?”

Khoảng khắc Lạc Chỉ sắp buột miệng nói câu “tạm biệt”, Lạc Dương bỗng thốt ra câu hỏi này. Thoạt nghe có vẻ không để tâm, nhưng trong đó không giấu nổi sự căng thẳng, giống như có người níu chặt sợi tóc của Lạc Chỉ rồi khẽ kéo căng.

Cô không đáp lại. Trong khoang xe kín mít dường như có thể nghe rõ mồn một tiếng thở và tiếng tim đập của cô.

“Trần Tĩnh cả nghĩ rồi.” Lạc Dương hồ hững nói.

Lạc Chỉ vẫn không lên tiếng.

“Anh chỉ cảm thấy tiếc cho cô ấy chứ không có ý gì khác. Cô bé nông nổi quá, anh thấy không đáng, chỉ có vậy thôi. Các em đã nghĩ quá nhiều rồi.”

Lạc Chỉ càng nghe càng ngờ vực, nhưng cô vẫn giữ im lặng.

Im lặng là cách gắng hỏi tốt nhất.

“Thôi được rồi, em cũng đừng vẽ chuyện thêm nữa. Phụ nữ đúng là rách việc, chỉ giỏi buồn chuyện. Thi xong thì nghỉ ngơi cho khỏe đi, nghe rõ chưa?”

Có lẽ Lạc Dương vẫn đang tăng ca nên từ đầu bên kia vẫn loáng thoáng tiếng nói chuyện, tiếng gõ bàn phím và tiếng chuông điện thoại xen lẫn với tiếng bút viết sột soạt, hoàn toàn đối lập với bầu không khí vắng lặng ở chỗ Lạc Chỉ.

Hoàn cảnh này đúng là không hợp để nói chuyện tình cảm.

Lạc Chỉ gạt đầu, nhưng chợt nhớ ra làm vậy đối phương cũng không nhìn thấy bèn vội nói, “Anh à, thực ra chị Niệm Từ không nói gì cả, em đột nhiên nhớ đến một câu chuyện cười, muốn học theo để dọa anh thôi, không ngờ lại moi được tin thật. Em phải thu phí giữ bí mật mới được.”

Lạc Dương im lặng hồi lâu mới cười nói, “Được, cuối tuần này cùng đi ăn cơm đi.”

Cúp máy xong Lạc Chỉ mới trông thấy tin nhắn mới. Là của Thịnh Hoài Nam. Anh nhắn rằng, “Mình nói thật đấy.”

Cô dán mắt vào màn hình điện thoại một lúc, sau đó đưa tay xóa tin nhắn, đồng thời xóa tất cả các tin cũ và xóa luôn cả số người gửi. Cô phát hiện khi ấn phím “xóa” mình chẳng hề ngập ngừng do dự, mà rất quyết đoán, rất dứt khoát.

Mỗi khi mối quan hệ của họ rơi vào ngõ cụt, cô đều rúc vào trong chăn, tay cầm di động xem lại một lượt danh sách tin nhắn thuở họ còn thân thiết. Cô đọc đi đọc lại, dù chỉ là một hàng dấu chấm lửng cũng lưu lại, mãi cho đến khi hộp thư thoại quá đầy, cô mới luyến tiếc chọn xóa những tin không quan trọng. Sự mờ ám và thăm dò ẩn trong từng câu chữ là tia sáng le lói giữa đêm dài, mang lại cảm giác ấm áp trong lớp vỏ dối gạt. Nó nói với cô rằng những nhiệt tình trước kia không phải là giả. Những mẫu tin nhắn và phán đoán mơ hồ đó đã giúp cô phác họa rõ nét hình bóng anh.

Cô khinh thường hành vi của mình, nhưng đêm nào cô cũng đọc, giống như một quyển sách mãi không học thuộc hết, như đề thi không sao đoán ra được.

“Cậu gọi điện cho anh trai à?”

“Ừ.”

Bách Lệ trợn mắt nhìn cô nói, “Mình đã từng gặp một lần rồi, khi anh ấy đến ký túc xá chúng ta, cậu đã đưa sách cho anh ấy. Lúc đó mình nghĩ bụng, anh trai cậu đẹp trai quá, lại còn khí chất ngời ngời, sao có thể là anh trai cậu được? Cậu xem trông cậu bình thường thế này kia mà.”

Lạc Chỉ suýt học máu, lúc sau mới nhớ ra, “Lúc ấy cậu chưa ngủ à?”

“Mình nằm trên giường đọc tiểu thuyết, không cả dám thở mạnh.”

“Anh trai mình cũng bình thường thôi, nhưng được cái rất ưa nhìn. Mình thấy có lẽ là vì anh ấy đi làm rồi, cách ăn mặc và khí chất ít nhiều có thay đổi, nam sinh xung quanh cậu toàn đám trẻ ranh lồi thoi lếch thếch, so với họ dĩ nhiên là anh mình xuất sắc hơn rồi.”

“Mới đầu mình còn tưởng anh ấy là bạn trai cậu. Về sau mới phát hiện ra, là một người dân thường, tham vọng của cậu đúng là không nhỏ, lại còn ngấm trúng trai đẹp hơn, nói đến Thịnh...” Cô ấy đột nhiên ngừng lại, lúng túng nhìn Lạc Chỉ.

Lạc Chỉ vốn định đáp trả “Đẹp cái con khỉ, cậu tưởng mình là cậu chắc, tìm bạn trai chỉ biết nhìn mặt”. Nhưng cô bỗng cảm thấy nói những lời này trước mặt Cố Chỉ Diệp thì không được hay lắm, e là đối phương sẽ hiểu lầm lời trêu đùa này và cho rằng Giang Bách Lệ là người nông cạn.

Thôi thì im lặng là vàng.

Lúc sắp đến cổng, Cố Chỉ Diệp lại nhận một cuộc điện thoại. Trong xe khá yên tĩnh, chỉ có Bách Lệ vừa xem tạp chí vừa ngân nga hát, đầu bên kia điện thoại lại rất âm ỉ. Có tiếng một cô gái hét lớn trong vào điện thoại, Lạc Chỉ nghe không rõ lắm, nhưng vẫn loáng thoáng bắt được một vài chữ.

Cố Chỉ Diệp dừng xe trước cổng, “Các em xuống trước đi, đợi tôi trước sảnh, tôi đi đổ xe đã.”

Dưới ánh đèn neon rực rỡ, Lạc Chỉ nhìn thấy đủ sắc thái màu sắc lướt qua gương mặt Giang Bách Lệ.

“Hóa ra là ‘Candy’. Mình đã từng đến đây rồi.” Bách Lệ mỉm cười.

Lạc Chỉ sững người. Theo bản năng cô cảm thấy nơi này có gì đó không đúng, nhưng vẫn nắm chặt tay cô ấy, len qua hàng xe taxi đã đỗ trước cổng chờ khách rồi đi vào trong.

Cố Chỉ Diệp nhanh chóng đuổi kịp, nói với nhân viên phục vụ, “Tôi đặt trước rồi.”

“Xin hỏi anh tên là gì?”

Anh ta ngần người, “À, tôi họ Cố.” Phục vụ cau mày cúi đầu kiểm tra sổ ghi chép. Cố Chỉ Diệp xoay người ra hiệu cho Lạc Chỉ và Giang Bách Lệ tới sofa ở đằng xa ngồi chờ.

Mấy phút sau, phục vụ đi đến cười nói, “Mời hai cô vào trong.”

Đi qua hành lang lấp lánh ánh sáng, trong tiếng nhạc hỗn loạn vọng ra từ phòng karaoke, Lạc Chỉ nghe thấy tiếng gọi rất khê, “Giang Bách Lệ?”

Giang Bách Lệ không nghe thấy nên chẳng có phản ứng gì, vẫn cười nói như cũ. Nhưng qua cánh cửa kính, Lạc Chỉ trông thấy gương mặt nhìn nghiêng của Trần Mặc Hàm đứng cách họ không xa. Cô quyết định giả ngốc, kéo tay Bách Lệ đi nhanh về phía trước.

“Bách Lệ?”

Lần này là giọng nam. Lạc Chỉ nhận thấy cả người Bách Lệ cứng lại, không khỏi thở dài trong lòng.

Giang Bách Lệ ngạc nhiên ngoảnh đầu. Qua Bích và Trần Mặc Hàm đang đứng trước cửa nhà vệ sinh. Qua Bích đã bước một chân lên bậc thềm, lúc này cũng ngoái lại nhìn họ với vẻ khó tin.

“Bách Lệ, sao không đi nữa?”

Cố Chỉ Diệp đuổi theo từ phía sau. Còn chưa dứt lời, Qua Bích đã mỉm cười lên tiếng chào hỏi, “Sếp Cố, trùng hợp thật.”

Lạc Chỉ thở dài, lần này thì náo nhiệt rồi đây.

Trần Mặc Hàm nhìn Giang Bách Lệ bằng ánh mắt mỉa mai. Cô ta đẩy Qua Bích vào phòng vệ sinh, “Anh bảo cần đi gấp cơ mà? Còn ngây ra đó làm gì, người ta còn phải đi hát nữa.”

Qua Bích hết nhìn Giang Bách Lệ, lại đưa mắt nhìn Cố Chỉ Diệp, sau cùng thì đẩy cửa bước vào. Trần Mặc Hàm theo sát anh ta. Cả hành lang chỉ còn lại ba người họ, nhân viên phục vụ đã sớm mất hút ở ngã rẽ.

“Sao vậy?” Cố Chỉ Diệp thắc mắc, Giang Bách Lệ nhếch môi gượng nói, “Bạn học thôi, đi nào. Đi hát thôi.” Nói xong thì bước dứt khoát về phía hành lang.

Lạc Chỉ ngừng quan sát biểu cảm trên gương mặt Cố Chỉ Diệp nhằm tìm ra sơ hở của anh ta. Con người này đã chứng kiến từ đầu đến cuối màn kịch giữa Giang Bách Lệ và Qua Bích ở bữa tiệc, cho dù Giang Bách Lệ không hiểu rõ, bên cạnh vẫn còn một người biết hết sự tình là cô đây, vậy mà lúc này anh ta lại tỏ vẻ ngây thơ vô tội.

“Tôi biết cả rồi, cậu ta là bạn trai cũ của Bách Lệ,” anh ta bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Lạc Chỉ liền bật cười, “dù sao cũng là một chuyện mất mặt, em cứ để tôi giả vờ không hay biết gì đi, để tránh làm Bách Lệ buồn.”

Lạc Chỉ gạt đầu, trong lòng cũng ngaoi phần nào.

Giang Bách Lệ hoàn toàn làm chủ phòng hát, Lạc Chỉ ngồi bên phụ trách chọn bài giúp cô ấy. Cô cũng cố ý chọn mấy bài tình ca “hot” cho hai người họ.

Màn vừa rồi khiến cô đột ngột đưa ra quyết định, thà đẩy Bách Lệ vào cuộc tình mới chưa biết sẽ đi về đâu, cũng phải ngăn tình cũ rục rịch trở dậy.

Thế nhưng khi Cố Chỉ Diệp chọn bài “Ký ức độc nhất”, Lạc Chỉ nhạy cảm phát hiện ra, Giang Bách Lệ có chút bất thường.

Anh muốn em là ký ức độc nhất của mình

Dẫu người khác buông bao lời khó nghe

Giang Bách Lệ đứng dậy, bỏ lại một câu “Mình vào nhà vệ sinh” rồi vội vàng ra khỏi cửa, thậm chí còn chưa ra khỏi phòng đã đưa tay che kín miệng.

Lại là một bài hát chứa đựng cả một câu chuyện phía sau.

Trong phòng chỉ còn lại Cố Chỉ Diệp và Lạc Chỉ. Cố Chỉ Diệp không tiếp tục hát mà tựa người vào sofa, yên lặng vắt hai tay ra sau gáy. Ngồi như thế được một phút thì Lạc Chỉ không chịu nổi tiếng nhạc nền nữa nên bấm luôn nút tắt.

Bầu không khí càng trở nên bức bối.

Cố Chỉ Diệp đột ngột đứng dậy, “Tôi đi hút thuốc. Em hát đi, từ nãy tới giờ cũng được gần tiếng rồi mà em vẫn chưa hát bài nào.”

Anh ta nói xong liền đẩy cửa bước ra ngoài, để lại một mình Lạc Chỉ ngồi trong căn phòng mờ tối. Cô thoải mái dang rộng hai tay, ngửa đầu tựa vào sofa, khép hờ đôi mắt.

Người ta thường nói chỉ có thể đánh giá ký ức là đẹp hay xấu khi đã trải qua tất cả. Dù từng hạnh phúc hay đau khổ tới đâu, một khi đã trở thành ký ức thì chỉ có kết quả cuối cùng mới có thể quyết định sắc thái của nó. Nếu kết quả mỹ mãn, những đau khổ trong quá khứ cũng nhuộm màu ngọt ngào; kết quả bi thương thì hương thơm vị ngọt đã qua cũng sẽ hóa thành bụi bặm. Chúng sẽ không ngừng nhắc nhở bạn rằng, sớm biết có ngày hôm nay, có sao bạn đâu còn làm vậy.

Cuối cùng Lạc Chỉ đã nhớ ra bài hát “Ký ức độc nhất”, và cả “Candy”. Cô gái tỉnh lẻ Giang Bách Lệ hồi năm thứ nhất đại học đã từng hào hứng nói với Lạc Chỉ, Qua Bích đưa cô ấy đến một quán karaoke rất to, cách trường xa lắm. Bài đầu tiên mà Qua Bích hát cho cô ấy là “Ký ức độc nhất” của Trần Tiểu Xuân.

“Qua Bích hát rất hay. Thật đấy, cực kỳ êm tai.”

Bài hát đó đúng là hát cho cậu nghe sao?

Anh muốn em là ký ức độc nhất của mình

Dẫu người khác buông bao lời khó nghe

Qua Bích yêu Trần Mặc Hàm mới là ký ức độc nhất. Có lẽ tới giờ Giang Bách Lệ mới hiểu ra.

Dù sao cũng chúc mừng Bách Lệ, từ nay trở đi bài hát này sẽ thuộc về cô ấy, Qua Bích cũng trở thành ký ức độc nhất của cô ấy.

“Một mình đến quán karaoke, hơn nữa còn không hát hò gì, cậu có cá tính thật.”

Cánh cửa bật mở, âm thanh hỗn loạn bên ngoài cũng ulla vào. Lạc Chỉ mở mắt, một lúc sau vẫn chưa thể phản ứng lại.

Chàng trai đứng tựa người vào cửa lúc này chính là Thịnh Hoài Nam, người vừa bối rối chào tạm biệt cô trước cửa siêu thị vài tiếng trước.

Cô sững sốt, vội vàng ngồi ngay ngắn lại, cuối cùng vẫn không nhịn được cười, lòng rối như tơ vò.

Thịnh Hoài Nam thông thả bước vào, xoay người đóng cửa rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Lạc Chỉ vô thức dịch sang, thầm nghĩ sao căn phòng này lại bé như thế.

“Sếp Cố bỏ cậu một mình ở đây à?”

Lạc Chỉ cau mày nhìn màn hình chọn bài, không che giấu vẻ bức bối.

Thịnh Hoài Nam vừa dứt lời liền vội vã xoa tay, “À không phải, mình không có ý đó. Mình... Mình đi ngang qua mấy lần, thấy ba người đang hát karaoke. Ý mình là...”

Nói chưa hết câu, Thịnh Hoài Nam đã cảm thấy ngay cả bản thân mình cũng khó mà chấp nhận lời xin lỗi chẳng đâu vào đâu này. Vậy nên anh im lặng một lúc rồi không nói gì thêm nữa.

Lông mày Lạc Chỉ từ từ giãn ra, sau đó nhẹ nhàng hỏi anh, “Sao cậu lại ở đây? Nơi này cách trường rất xa mà.”

“Mình... Mình bị mấy đứa bạn kéo đến đây hát.”

Anh chống tay lên đầu gối, nụ cười lộ rõ vẻ căng thẳng.

“Đến rồi mới thấy rất vô vị, trong phòng lại bí bách, nhiệt độ điều hòa cao quá, không thở nổi.”

Lạc Chỉ gạt đầu nhưng không đáp lời, cũng chẳng biết nên nói gì khác.

“Mình ra ngoài đi vệ sinh thì đi ngang qua chỗ này, đúng lúc nhìn thấy cậu qua cánh cửa kính. Mình còn đang nghĩ, nhìn cậu bắt chéo chân, hai tay dang rộng trông rất giống ông lớn nào đó, khiến người ta rất muốn nhét vào hai cánh tay cậu hai cô phục vụ.”

Lạc Chỉ ngẩn ra, người này đi đâu vậy? Thịnh Hoài Nam cố gắng pha trò nhưng không thành, nghe thế nào cũng thấy gượng gạo.

Hôm nay cậu sao thế? Bị ai nhập hồn à? Sao chẳng giống cậu chút nào?

Thiếu chút nữa là cô buột miệng nói ra mấy câu này. Đúng lúc ấy, Thịnh Hoài Nam lăm bắm xong đột ngột quay sang nhìn cô.

Dù đã kéo giãn khoảng cách, cô vẫn bị kẹp giữa anh và máy chọn bài. ánh đèn phòng chiếu xuống những hoa văn hình sao đủ mọi màu sắc, rọi lên gương mặt anh. Mọi từ ngữ bỗng tắc nghẹn trong cổ họng cô. Họ gần nhau quá.

Dù Lạc Chỉ đã không còn cảm giác vui mừng khôn xiết trước mỗi cuộc gặp gỡ tình cờ, cũng không cố ý gán cho nó những ý nghĩa đặc biệt nữa, nhưng lúc này cô vẫn không nỡ mở miệng đuổi anh đi. Cảm xúc và lý trí đấu tranh trong cô, và kẻ thắng luôn là tình cảm.

Đúng lúc này di động trong túi cô rung lên, là số điện thoại lạ. Lạc Chỉ vội vàng nghe máy, tiện thể đứng dậy đi về phía cửa để thoát khỏi vòng vây vô hình của anh.

“Lạc Chỉ à? Tôi là Cố Chỉ Diệp. Tôi đưa Bách Lệ đi hóng gió. Tạm thời không về được, xin lỗi em. Em cứ hát tiếp đi, hoặc là gọi mấy người bạn đến hát cùng cũng được, tôi mời. Thành thật xin lỗi, phải để em ở lại một mình.”

Hóng gió ư? Lạc Chỉ cười. Mặc dù cuộc gặp gỡ tình cờ đầy khó xử tại chốn cũ khiến Bách Lệ không giữ được bình tĩnh, nhưng cũng có thể xem là một thời cơ tốt với họ.

Tuy nhiên cô chợt nhớ ra một chuyện, “Chỗ này chắc là ra về mới thanh toán đúng không? Vậy anh định mời thế nào đây?”

Đường như đối phương rất ngạc nhiên vì cô để ý tới chuyện này, hơn nữa còn thẳng thắn như thế nên không thể nén cười.

“À đúng vậy, xin lỗi em, tôi sơ suất quá. Một tiếng là 180 tệ, nếu giờ em đi ngay chắc khoảng 360 tệ, em có mang đủ tiền mặt không? Có thể tín dụng không? Khi nào Bách Lệ về trường, tôi sẽ bảo cô ấy mang về hộ em, đúng là... tôi suy nghĩ không chu đáo. Nhưng em hỏi thẳng như thế, quả thực là... rất thú vị.”

“Tôi có thể sinh viên tích hợp thẻ tín dụng. Vậy tôi phải hát thâu đêm luôn, anh đã nói sẽ trả tiền rồi đấy, tôi nhất sẽ ghi nợ.”

Cố Chỉ Diệp ở đầu dây bên kia bật cười sảng khoái.

“Được, vậy em phải cẩn thận nhé.”

Khi đối phương chuẩn bị gác máy, Lạc Chỉ suýt buột miệng hỏi, “Sếp Cố, anh nghiêm túc sao?” Nhưng nghĩ lại thì có hỏi hay không cũng vô nghĩa, chuyện tình cảm cứ phải thuận theo tự nhiên thôi. Dẫu anh ta chỉ có ý chơi bời, còn Giang Bách Lệ chỉ liệu mình để quên đi tình cũ, nhưng khi hai người đều cam tâm tình nguyện thì cũng chẳng còn gì phải sợ.

Lý luận tình yêu chính là như vậy, ngược xuôi ngang dọc thế nào cũng đều có lý.

Cô bỏ điện thoại xuống, quay lại nhìn chàng trai đang ngồi trong bóng tối. Anh xuất hiện quá đột ngột, như thể bước ra từ hư vô. Trong ấn tượng của cô, anh tồn tại với nhiều hình ảnh khác nhau: bóng lưng anh, gương mặt nhìn nghiêng, nhìn thẳng của anh, anh khoác ba-lô, anh đuổi theo chiếc xe ba bánh, anh trượt trên sân băng, anh cầm ô đứng giữa trời mưa... Dù có đan cài tất cả với nhau hay cố gắng tô vẽ cho đậm nét đến đâu cũng không thể trùng khớp với hình ảnh anh của hiện tại.

Đây giống như cái kết dở tệ của một bộ phim dở tệ. Mỗi lúc bạn cho rằng phụ đề hết phim sắp xuất hiện thì một giây sau lại nhảy ra cảnh mới, kết hợp với một vài chi tiết vô nghĩa.

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt. Cô luôn thể hiện quá dễ, nên ông trời mới không ngừng cho cô cơ hội luyện tập, để cô liên tục sửa sai hết. Chúng mày mòn mỏi niềm kiêu hãnh, giải tỏa sự căng thẳng, xóa tan niềm mong mỏi và dẹp yên cơn giận của cô.

Vướng mắc suốt một thời gian dài như vậy, dù niềm hy vọng có một cái kết đẹp cho tình cảm này đã bị dập tắt, nhưng ít nhất cô không còn quá đau khổ nữa. Thay vì một cái kết đẹp hàm chứa tầng hàm ý khác, khiến người ta lưu luyến không quên, thà rằng cứ đập tan ảo tưởng theo cách đơn giản nhất.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Cô đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh Thịnh Hoài Nam, đặt hai tay lên đầu gối, nhìn anh bằng đôi mắt trong veo.

Hết

70. Chương 69: Mê Man

Thịnh Hoài Nam tránh ánh mắt của cô, “Đến hát chứ làm gì?”

“Vậy cậu hát đi.” Lạc Chỉ nhìn mặt đứng dậy, đặt micro vào trong lòng anh, “Minh còn một bài chưa hát. Hôm nay cậu trả tiền nhé. Dù sao cậu cũng giàu mà. Hôm nay vốn là người khác mời, thế này mình còn được hời một món.”

“Tham chút lợi nhỏ, chịu thiệt thòi lớn.” Anh nở nụ cười bối rối.

“Thiệt thòi cũng chịu rồi, nếu không tham nữa có phải càng thiệt hơn không?” Cô nheo mắt.

Thịnh Hoài Nam còn đang cầm micro chưa biết nói gì, Lạc Chỉ đã đi đến trước máy chọn bài, “Cậu muốn hát bài nào? Mình chọn cho.”

“Lạc Chỉ...”

Cô ngoảnh lại nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn chăm chú đến mức anh phải dời mắt đi.

Sau lưng anh là một tấm gương. Thực ra bốn phía đều có gương, nên lúc anh cúi đầu, cái nhìn của cô đã bị chính hình bóng mình trong gương hấp dẫn. Cô vốn tưởng ánh nhìn của mình sẽ mang vẻ hững hờ và buông bỏ, nhưng đôi mắt phản chiếu kia lại tràn đầy giận dữ và giễu cợt.

Gai góc đến mức chính cô cũng cảm thấy nhói đau.

Nhớ lại cuộc trò chuyện khi nãy, những câu nói đanh đá của cô quả thật rất nhạt nhẽo. Trong màn kịch câm này, anh diễn vài nét ghêch, hành động của cô lại quá khó chịu nên kết quả mới trở nên thật xấu xí.

Ngón tay Lạc Chỉ dừng lại một lúc lâu ở nút “Back” trên màn hình máy chọn bài rồi thu lại.

Nếu vương bận này chứng tỏ họ có duyên phận với nhau, vậy thì sợi dây tơ hồng đó đã thất quá nhiều nút nên vô cùng rối ren, rồi đến độ đưa tay ra rồi mà vẫn không biết nên gỡ nút nào trước. Cứ để mãi như vậy thì đôi bên đều khó chịu, nhưng cô lại không nỡ cắt đứt.

“Rốt cuộc là cậu muốn sao đây, Thịnh Hoài Nam?”

Anh nắm tay khoác vai Diệp Triển Nhan, lại nói với Cố Diệp rằng bây giờ anh “vẫn chưa phải” bạn trai cô.

Anh chỉ trích cô lên phá hoại tình cảm, rồi lại chạy đến giảng đường số Một mong tình cờ gặp được cô.

Anh hỏi giễu cợt “Cậu thích mình à?”, sau đó lại khoác áo khoác lên vai cô lúc đang ngủ say.

“Thịnh Hoài Nam, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?”

Lời vừa thốt ra miệng, Lạc Chỉ thậm chí đã quyết định, nếu anh vẫn tiếp tục giả ngốc, cô sẽ làm theo lời của người đập xích lô, tát anh một cái thật mạnh rồi xách túi bỏ đi.

Đã chuẩn bị xong, cô nắm chặt tay đầy căng thẳng, nhìn anh mong đợi. Chính cô cũng không biết mình muốn anh thẳng thắn hay giả ngốc, phải làm thế nào để cô có thể cắt đứt một cách dứt khoát.

Dường như anh cũng không muốn lãng phí vấn đề này, thế nên đã quay đầu, giọng hơi mất tự nhiên, “Cậu đừng trách mình nhiều chuyện. Mình muốn tốt cho cậu thôi. Không biết sao hai người lại thân nhau, nhưng cậu phải tránh xa người họ Cô đó ra một chút. Ở những mặt khác, anh ta...” Lạc Chỉ kinh ngạc mở to mắt, nhưng cũng không giải thích với anh quan hệ giữa mình và Cố Chỉ Diệp, chỉ nói gọn một câu, “Được, mình biết rồi.”

Thịnh Hoài Nam bỗng thở dài bất đắc dĩ, “Lạc Chỉ, cậu biết không? Thực ra mình rất mong cậu có thể giận đến đỏ mặt mà nói, ‘Mình ở cạnh ai không liên quan gì đến cậu, cậu là ai mà đòi xem vào việc của mình?’, những câu tương tự như thế.”

Lạc Chỉ không biết nên khóc hay nên cười.

Thịnh Hoài Nam không phát hiện ra vẻ khác lạ của cô, tiếp tục giải thích lời nguy biện của mình, “Mình luôn nghĩ, nếu cậu có thể mất kiểm soát một lần, oán trách mình mấy câu, hoặc là thẳng thắn chỉ trích mình, đừng mãi cẩn thận như thế, có lẽ mình có thể thân thiết với cậu hơn một chút, có lẽ... Cậu hiểu mình nói gì không?”

Lạc Chỉ không biết nên khóc hay nên cười.

Một câu giận dữ “Cậu là ai mà đòi xen vào việc của mình” vốn mang theo vẻ tủi thân và nũng nịu, thế nên có thể sẽ thân thiết hơn, đúng không? Lạc Chỉ thầm đặt câu hỏi trong lòng rồi ngẩng đầu cười, nụ cười sáng lấp lánh, “Vậy tại sao mình không phải là cậu?”

“Gì cơ?”

“Tại sao không phải cậu chạy đến nắm vai mình giận đến đỏ mặt mà nói, ‘Cậu nói đi, rốt cuộc cậu với sếp Cố kia có quan hệ thế nào? Mình đã bảo cậu tránh xa anh ta ra cơ mà?’“. Cô nhại lại giọng điệu của anh, nhướn mày châm chọc.

Thịnh Hoài Nam lặng lẽ cúi đầu, đôi bàn tay nắm lấy chiếc micro, hai ngón tay cái đan vào nhau thật chặt.

Anh không nói thêm gì.

Vào khoảnh khắc Lạc Chỉ cảm thấy cơn giận của mình sắp bùng nổ, anh bỗng đứng lên nói, “Vậy hát đi, mình mời.”, sau đó đi tới chỗ máy chọn bài hát. Ánh sáng trắng rọi vào gương mặt anh, Lạc Chỉ nhìn thấy đôi mày cương nghị cau lại, biểu cảm trên khuôn mặt đỏ đăm xen giữa vẻ nghiêm túc, thiếu thoải mái và mất tự nhiên. Thoáng chốc cô cũng không biết phản ứng thế nào.

Đề tài vừa rồi nói xong rồi sao? Lạc Chỉ cảm giác giống như mình đang bị anh dắt mũi.

Giây tiếp theo, tiếng nhạc bài “You are beautiful” của James Blunt vang lên.

“Bài này khó hát lắm...” Cô lẩm bẩm.

“Với mình thì như nhau cả.” Thịnh Hoài Nam tỏ vẻ biếng nhác, ngã người vào soà, thoải mái bắt chéo chân. Vào lúc giai điệu quen thuộc nổi lên, anh hát câu thứ nhất, “My life is brilliant”

Lạc Chỉ bàng hoàng. Rốt cuộc cô đã hiểu câu “với mình thì như nhau cả” có nghĩa gì.

Thịnh Hoài Nam nhắm mắt hát, mặc kệ mọi thứ xung quanh. Anh hơi ngẩng đầu, vẻ cao ngạo bướng bỉnh toát ra từ người đó khiến cô kinh ngạc.

Lớp mặt nạ cứng rắn của Lạc Chỉ bắt đầu tan vỡ.

You are beautiful, it's true

But it's time to face the truth

I will never be with you

Hát hết bài hát, anh nhướn mày, vẻ mặt như say, lớn giọng hỏi cô, “Thế nào?” Lạc Chỉ nuốt nước miếng.

“Dở ẹc.” Cô cúi đầu, cảm thấy mình cũng say rồi.

Thịnh Hoài Nam cười nghiêng ngả, sao đó ném micro sang một bên. Ban đầu Lạc Chỉ chỉ ngồi đó nhìn anh cười, rồi được một lát, cô cũng bật cười theo.

“Mình không ngờ cậu hát dở như vậy.”

“Dở đến mức nào?”

“Không thể dở hơn.”

Cô còn chưa nói xong, anh đã tiếp tục cười rồi đi qua cô chọn bài tiếp, giống như một người rất yêu ca hát mà phải kìm nén quá lâu.

“Không, còn có thể đỡ hơn.”

Lạc Chỉ ngẩn ngơ ngồi đó, vừa ngưỡng mộ vẻ thần nhiên của anh, vừa tiếc cho bài hát yêu thích của mình bị anh chà đạp. Nhưng dần dần cũng quen, cuối cùng cố mặc kệ cho anh hát sai nhạc lung tung, thậm chí khi đến đoạn điệp khúc của bài “Free Loop”, cô còn cầm lấy một chiếc micro khác hát cùng.

Thịnh Hoài Nam sững sốt rồi cũng lập tức cười hơn hở, bắt lấy tay Lạc Chỉ kéo cô đứng dậy, hào hứng hát lớn hơn.

Lạc Chỉ bị kéo đến lão đào nhưng không giãy dụa. Cô cũng không biết mình đang làm gì, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng lên, cuối cùng cô mặc kệ tất cả, sao cũng được, miễn là vui.

Nếu có rượu thì tốt quá, cô nghĩ.

Không ngờ Thịnh Hoài Nam lại thẳng thắn hơn hẳn, “Muốn đi uống rượu không?”

Lạc Chỉ hốt hoảng khi bị nói trúng tim đen, ngoảnh mặt nhìn khuôn mặt ửng hồng và đôi mắt sáng ngời của chàng trai bên cạnh. Anh đang siết cánh tay trái của cô rất chặt, còn lay thật mạnh, dường như chưa uống đã say.

Bàn tay nắm lấy cánh tay cô thậm chí còn đỏ đầy mồ hôi.

Thực ra cô còn rất nhiều vấn đề chưa giải quyết, rất nhiều mối nghi hoặc chưa tìm được câu trả lời. Kinh nghiệm nói cho cô biết, cuộc vui này sẽ là khúc dạo đầu cho nỗi đau kế tiếp.

Lạc Chỉ, phải tỉnh táo.

Nhưng cô vẫn gật đầu, “Được.”

Anh ném chiếc micro lên sofa, cầm lấy túi của cô, “Đi.”

Lạc Chỉ thở dài. Thực ra cô hát rất hay, nhưng chẳng ai cho cô cơ hội hát.

Nghĩ vậy, cô cũng nở nụ cười, “Ừ, đi.”

Anh vẫn nắm lấy cánh tay trái của cô, bước nhanh trên hành lang lộng lẫy, đi xuyên qua những tiếng nhạc hỗn loạn. Cô bị động để anh dắt đi, trí óc mơ màng.

Có ai tát cho mình một gáo nước lạnh thì tốt, Lạc Chỉ nghĩ.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng trước mặt họ bật mở, hai cô gái và ba chàng trai bước ra. Một chàng trai cao ráo vừa đứng gọi điện thoại vừa nhìn xung quanh, “Ai biết được cậu ta chạy đi đâu? Cậu ta không nghe điện thoại, tôi biết làm thế nào...”

Thịnh Hoài Nam dừng chân, năm người trước mặt cũng lần lượt quay lại nhìn họ.

Đập vào mắt Lạc Chỉ là một cô gái mập mạp đeo đôi khuyên tai trắng lớn đến khác thường. Biểu cảm của Hứa Thất Xảo luôn đặc sắc phong phú, cô ta quét mắt lên cả hai người, lần lượt để lộ vẻ kinh ngạc, phẫn nộ và hưng phấn. Chàng trai cao ráo kia bỏ điện thoại xuống, nuốt nước miếng mấy lần mới mới cười, “Cậu chạy đi đâu vậy? Tôi gọi mấy cuộc mà không nghe máy. Sao vào nhà vệ sinh mà mất cả buổi thế? Chúng tôi còn tưởng cậu bị rơi vào bồn cầu rồi, đành định vào vớt ra đây...”

Lạc Chỉ an tĩnh nép sau lưng Thịnh Hoài Nam, trên môi khẽ nở một nụ cười, cũng không vùng vằng rút cánh tay trái ra khỏi bàn tay anh. Những ngón tay phải của cô nắm lại thật chặt, chuẩn bị sẵn sàng để vung ra.

Nếu cậu dám buông tay.

Thịnh Hoài Nam, vào lúc này, nếu cậu dám buông tay...

“Lạc Chỉ đấy à? Trùng hợp quá.” Diệp Triễn Nhan nhẹ hất tóc, thong thả khép mắt, mỉm cười rồi lại mở mắt ra, cũng không hề nhìn cô, “Trùng hợp thật đấy. Cùng hát không?”

Lạc Chỉ bị Thịnh Hoài Nam đứng ngăn phía trước, chỉ trông thấy được một nửa khuôn mặt của Diệp Triển Nhan. Dưới ánh đèn màu cam, lớp trang điểm hoàn hảo đã che đầy tất cả tâm tình của đối phương. Vẫn là nụ cười toả nắng, giọng nói êm tai, nhưng thiếu đi vẻ sôi nổi thời học sinh.

“Không cần đâu.” Thịnh Hoài Nam nói.

Lạc Chỉ cảm thấy anh đang siết chặt tay mình hơn.

“Chúng mình phải về trường, muộn lắm rồi. Hôm nào đi ăn cùng nhau nhé, cảm ơn mấy cậu đã gọi tôi tới.” Anh

cười kéo tay Lạc Chỉ, ý bảo cô hay đi theo.

Cô yên lặng đi qua bọn họ, ánh mắt không hề nhìn sang mấy người bên cạnh, chỉ một mực dõi theo tấm lưng của chàng trai trước mặt, dáng hình chẳng khác gì hình ảnh được lưu giữ trong ký ức của cô.

“Hoài Nam!”

Rốt cuộc tiếng gọi của Diệp Triển Nhan cũng vang lên sau lưng đúng như Lạc Chỉ dự đoán. Thịnh Hoài Nam dừng lại một chút, quay đầu nhìn Lạc Chỉ, sau đó mới chuyển tầm mắt về phía Diệp Triển Nhan.

“Thực sự không ngờ hôm nay lại gặp em ở đây, Các em là con gái, đừng chơi khuya quá. Trường em và trường của Vĩnh Lạc ngược đường, lát nữa nếu có gọi xe về một mình thì cẩn thận chút.”

Đến lúc này Lạc Chỉ mới ngoảnh đầu nhìn nhóm người phía sau.

Im lặng mấy giây, chàng trai cao ráo kia nở nụ cười hoà giải, “Không phải đâu, hôm nay không có sắp đặt gì cả, đều là trùng hợp ấy mà. Được rồi, bạn kia là... Thịnh Hoài Nam, cậu xem, cậu cũng chẳng giới thiệu một chút. Cùng đi hát nhé?”

Thịnh Hoài Nam bật cười, “Hát cái con khỉ. Thôi đi, các cậu vốn có quan tâm gì đến tôi đâu. Tôi ghét nhất là hát hò.”

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ ngượng ngập. Diệp Triển Nhan đột nhiên hỏi, “Tại sao?”

Lạc Chỉ mỉm cười, cảm nhận được bàn tay của Thịnh Hoài Nam siết tay mình còn chặt hơn, dường như đang uy hiếp không cho cô mở miệng.

Anh mau chóng xoay người, kéo Lạc Chỉ vừa đi vừa nói, “Để hôm khác tụ tập sau. Hôm nay hai đứa mình đi trước.”

Hai đứa mình.

Lạc Chỉ cảm thấy mắt mình dường như bị ánh đèn chiếu loá đến mù rồi.

Cần được tạt nước lạnh mà không có, cuối cùng lại đổ thuốc mê đầy mình.

Lạc Chỉ ngồi trên sofa ở sảnh lớn, nhìn Thịnh Hoài Nam đang bước đến gần sau khi thanh toán xong.

“Lúc thanh toán cậu có hỏi giúp mình không?”

“Hỏi rồi. Họ Trần. Sao thế?” Thịnh Hoài Nam ngờ vực.

Lạc Chỉ nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu, “Cảm ơn cậu.”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa đã bị luồng khí lạnh băng của mùa đông mạnh mẽ tràn vào phổi. Lạc Chỉ đột nhiên tỉnh táo, cúi đầu kéo khoá áo khoác, không ngờ lỗ tay kéo lên tận cằm, đau đến mức phải hít sâu một hơi. Cảm giác này càng khiến cô tỉnh táo hơn.

Thế nhưng trong cô dường như vẫn có chút quyến luyến mơ hồ.

Lạc Chỉ ngẩng đầu liếc về phía bức tường màu hồng tím trước mặt, thầm nghĩ cái tên “Candy” này quả thật rất đáng yêu. Cô nhìn chăm chú dải đèn màu trước mặt rồi cười khúc khích, một lúc sau mới nhận ra Thịnh Hoài Nam ở bên cạnh không có động tĩnh, quay sang nhìn thấy anh đang đứng phía sau bên tay phải nhìn mình với vẻ nghiêm túc.

Lạc Chỉ không biết phải nói gì. Những chiếc taxi đang kiếm việc xung quanh luôn để ý kỹ đến từng vị khách vừa bước ra ngoài. Cô bị nhìn đến hốt hoảng, ngập ngừng dịch đến gần mới phát hiện anh cũng đang lúng túng.

Lạc Chỉ nhú mày. Anh đang do dự hay hối hận đây?

Không biết lấy được dũng khí từ đâu mà cô đưa tay ra, nắm lấy hai vai anh, hơi ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt của chàng trai trước mặt.

Người lên tiếng trước cũng là anh.

“Xin lỗi.” Thịnh Hoài Nam cụp mắt xuống.

-Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu-quat-sinh-hoai-nam>